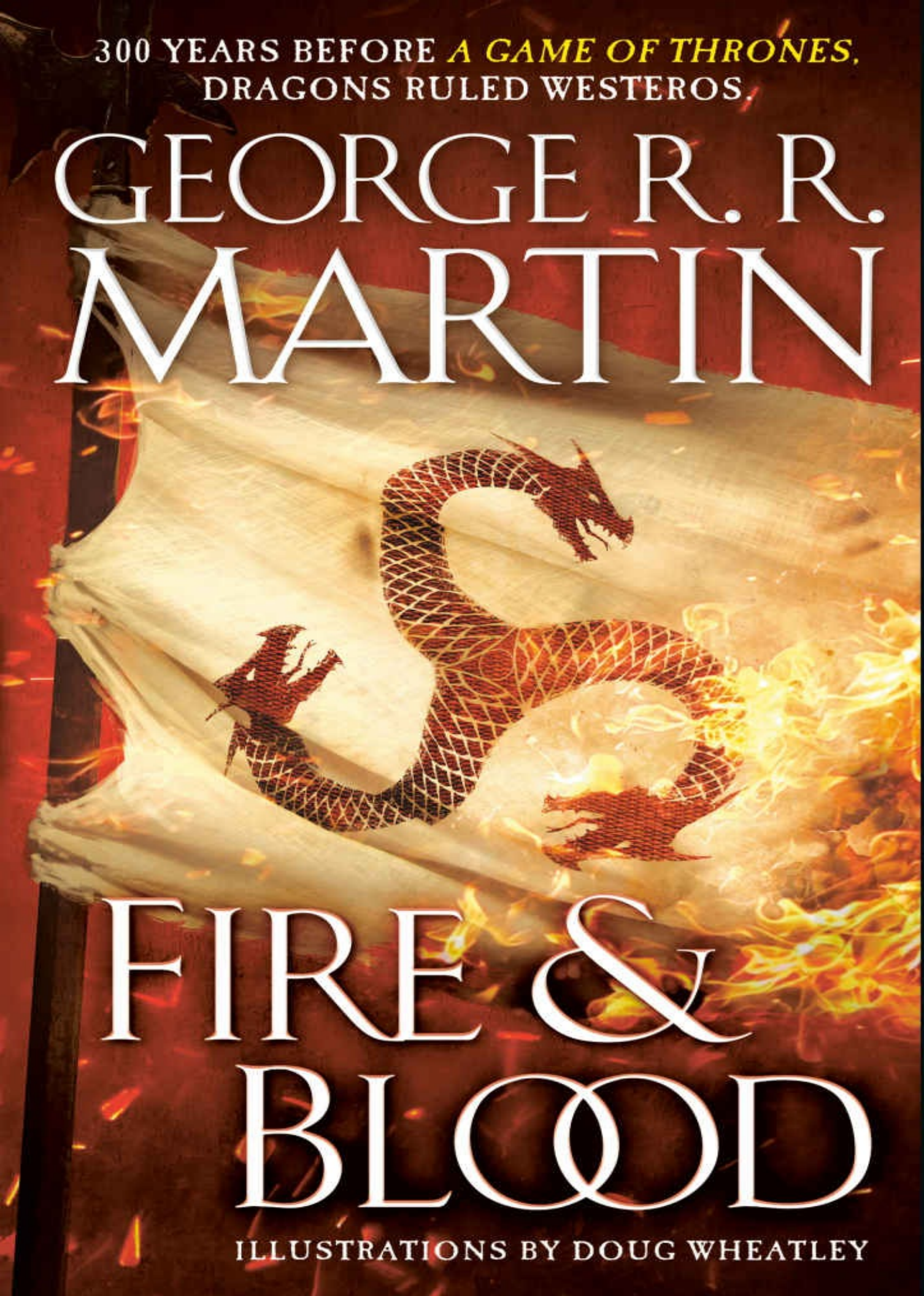
300 YEARS BEFORE *A GAME OF THRONES*,
DRAGONS RULED WESTEROS.

GEORGE R. R. MARTIN



FIRE & BLOOD

ILLUSTRATIONS BY DOUG WHEATLEY

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLER

Những lời khen ngợi
LỬA & MÁU

“Fire & Blood là Martin không bị ràng buộc... và tôi không thể không đọc.... Văn xuôi có tính gây nghiện được đồn đại hoàn toàn.... Có thể so sánh rõ ràng với The Silmarillion của J.R.R. Tolkien.... Viết nhiều thế kỷ sau các sự kiện mà ông miêu tả, giọng văn của Gyldayn phức tạp hóa trò chơi vương quyền này bằng sự xung đột của các quan điểm và cơn bão của những sự thật gây tranh cãi.... Nội dung nặng nề, nhưng Fire & Blood rất hay.”

—Giải trí hàng tuần

“Một kiệt tác về tiểu thuyết lịch sử đại chúng.”

—The Sunday Times

“[George R. R.] Martin vẫn là một nhà văn tài năng và sáng tạo đầy mạnh mẽ....[Fire & Blood] có hàng trăm giai thoại hấp dẫn, từ số phận tàn khốc của một gã hề tên Tom Turnip đến một con rồng đã hùng hồn từ chối mạo hiểm vượt qua the Wall....Fire & Blood là một tác phẩm xa hoa, với các biểu đồ, cây gia đình và những minh họa tuyệt đẹp của nghệ sĩ truyện tranh Doug Wheatley....Theo nghĩa này, nó phù hợp với một truyền thống đáng kính, từ J.R.R. Tolkien trong Những câu chuyện chưa kể Silmarillion đến Diana Gabaldon trong cuốn sách cùng được xuất bản với bộ truyện Outlander.”

—USA Today

"Truyền thuyết là một câu chuyện phong phú và đen tối, chứa đầy cả những yếu tố được hứa hẹn trong tựa truyện... Thật khó để không cảm thấy rạo rực trước những mô tả về những con rồng giao chiến trên không, hay trước vấn đề nan giải rằng những người cai trị đã bị đánh bại thì nên ‘quỳ gối,’ ‘làm lính Đen’ và gia nhập Đội Tuần đêm, hay đơn giản là phải chịu một kết cục khủng khiếp và đầy sáng tạo."

—The Guardian

"Gọn gàng, hiệu quả và âm thầm quyến rũ và chỉ dẫn... Văn bản đầy ắp tình tiết và nhiều nhân vật đầy màu sắc."

—Locus

"Câu chuyện tổng thể của cuốn sách thật tuyệt vời... Fire & Blood là một bất ngờ lớn đối với tôi. Tôi nhận thấy mình trở nên đầu tư sâu sắc về mặt cảm xúc vào gia tộc Targaryen, hồi hộp khi họ đạt được những chiến thắng lớn và thương tiếc khi họ succumbed to their more idiotic desires. (Và họ có rất nhiều ham muốn ngốc nghếch.) Cuốn sách này giống như A Song of Ice and Fire. Bạn biết tôi biết điều đó như thế nào không? Bởi vì tôi muốn đọc tiếp cuốn tiếp theo ngay lập tức."

— Tor.com

[Có] những kho báu ẩn giấu trong lịch sử Targaryen mới này.

—Vanity Fair

“Thế giới băng và lửa càng trở nên hấp dẫn hơn khi chúng ta tìm hiểu nhiều hơn về nó.”

—Mashable

“[Fire & Blood] khám phá những bí ẩn được thúc đẩy bởi rồng mà sử thi hiện tại được xây dựng.”

—Hollywood Reporter

“Martin đã làm điều đó một lần nữa....[Fire & Blood là] cốt truyện đan xen tuyệt đẹp của chiến tranh, hôn nhân, cái chết, rồng và chính trị định hình nên thế giới mà Martin đã tạo ra, khiến người đọc có cảm giác như đây là một câu chuyện lịch sử có thật chứ không phải là một phần của thể loại viễn tưởng. Đây là một tuyệt tác xây dựng thế giới....Ngoài các thế hệ người hâm mộ của Martin, bất kỳ ai có sở thích là tiểu thuyết lịch sử hoặc tưởng tượng chi tiết về hoàng gia, thậm chí là ám ảnh cũng sẽ thích tác phẩm phi thường này.”

— Booklist (đánh giá bằng sao)

“Ngập tràn thông tin lý thú về gia tộc Targaryen... Fire & Blood là tác phẩm đặc sắc và hấp dẫn với sự góp mặt của các chú rồng.”

—Bustle

"Sư phụ giả tưởng Martin cung cấp cốt truyện cho thế giới Westeros, mở rộng câu chuyện về người Targaryen đến hàng thế kỷ trước... Có rất nhiều con rồng hung dữ, xác chết bị đâm thủng và sự phản bội để cốt truyện tiếp diễn nhanh chóng. Một đợt tập trận xây dựng thế giới tuyệt vời và là món ăn tinh thần cho đội quân người hâm mộ Martin."

—Kirkus Reviews (đánh giá có sao)

Fire & Blood



George R. R. Martin



Bantam Books
New York

"Fire & Blood là một tác phẩm hư cấu. Các tên gọi, địa điểm và sự kiện hoặc là sản phẩm trí tưởng tượng của tác giả hoặc được sử dụng một cách hư cấu. Bất kỳ sự giống nhau nào với các sự kiện thực tế, địa điểm hoặc con người, dù còn sống hay đã khuất, đều hoàn toàn là sự trùng hợp ngẫu nhiên."

Bản quyền © 2018 của WO & Shade LLC
Bản quyền minh họa © 2018, 2020 thuộc về công ty Penguin Random House LLC Bản quyền phỏng vấn © 2019 thuộc về công ty WO & Shade LLC và Daniel Jones

Đã đăng ký bản quyền.

Phát hành tại Hoa Kỳ bởi Bantam Books, một nhánh in của Random House, một bộ phận của Penguin Random House LLC, New York.

BANTAM BOOKS và biểu tượng tòa nhà HOUSE là các nhãn hiệu đã đăng ký của Penguin Random House LLC.

Bản quyền gốc ở dạng bìa cứng tại Hoa Kỳ do Bantam Books, một công ty in ấn của Random House, một đơn vị của Penguin Random House LLC xuất bản năm 2018.

Một số phần của cuốn sách này từng được xuất bản trước đó, một số dưới dạng tóm tắt, với tên là: “Conquest” đã xuất bản trong The World of Ice & Fire của George R. R. Martin, Elio M. García, Jr., và Linda Antonsson, bản quyền © 2014 của WO & Shade LLC; “The Sons of the Dragon” đã xuất bản trong The Book of Swords (do Gardner Dozois biên tập), bản quyền © 2017 của WO & Shade LLC; “The Princess and the Queen” đã xuất bản trong Dangerous Women (do George R. R. Martin và Gardner Dozois biên tập), bản quyền © 2013 của George R. R. Martin và Gardner Dozois; “The Rogue Prince” đã xuất bản trong Rogues (do George R. R. Martin và Gardner Dozois biên tập), bản quyền © 2014 của George R. R. Martin và Gardner Dozois.

ISBN 9781524796303
Sách điện tử ISBN 9781524796297

randomhousebooks.com

Thiết kế sách của Virginia Norey, hiệu chỉnh cho sách điện tử

Thiết kế bìa sách: David G. Stevenson
Minh họa trang bìa: Bastien Lecouffe Deharme

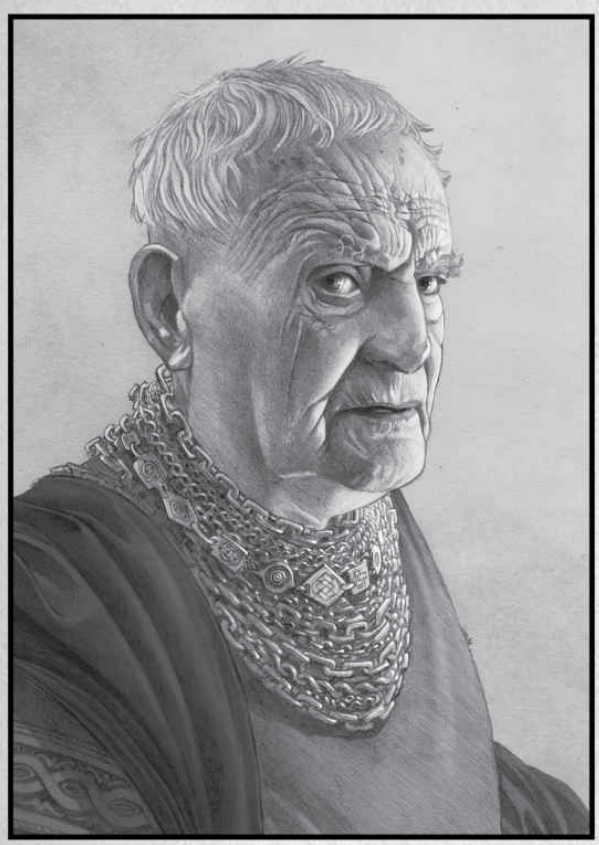
ep_prh_5.5.0_co_ro

Nội dung

Bao gồm
Trang tiêu đề
Bản quyền

Cuộc chinh phạt của Aegon
Cuộc Thống Trị Của Rồng—Cuộc chiến của Vua Aegon I
Quân Vương Ba Đầu - Triều Đại Nhà Vua Aegon I
Con rồng cháu tiên
Thái tử lên Ngôi Vương – Sự trỗi dậy của Jaehaerys I
Năm của Ba nàng dâu—49 AC
Lạm Phát Người Cai Trị
""Thời gian thử thách—Vương quốc tạo dựng lại
"Sinh, Tử và Sự phản bội dưới thời Vua Jaehaerys I
"Jaehaerys và Alysanne—Chiến thắng và bi kịch của họ
Triều đại lâu dài — Jaehaerys và Alysanne: Chính sách, Hậu duệ và Nỗi đau
Những người kế vị Long tộc—Một câu hỏi về sự kế vị
Cái chết của những con rồng—Nội chiến Đen và Xanh
Cái chết của Rồng - Một con trai cho một đứa con trai
Cái chết của những con rồng—Rồng đỏ và Rồng vàng
Cái chết của những con rồng—Chiến thắng của Rhaenyra
"Cái chết của Rồng — Rhaenyra bị lật đổ"
Sự ra đi của loài rồng—Triều đại ngắn ngủi và buồn bã của Aegon II
Tàn tích—Giờ của loài sói
Dưới triều nhiếp chính—Bàn tay trùm đầu
Dưới sự lãnh đạo của nhiếp chính vương—Chiến tranh và Hòa bình và Triển lãm gia súc
Dưới thời Nhiếp chính vương—Chuyến hải trình của Alyn Bàn Sỏi
Mùa xuân ở Lys và sự kết thúc của chế độ摂政

Dòng họ và Gia phả
Một cuộc trò chuyện giữa George R. R. Martin và Dan Jones
Tận tuỵ
George R. R. Martin
Về tác giả & người minh họa



Fire & Blood

Being a History of the Targaryen Kings of Westeros

Volume One

from Aegon I (the Conqueror)

to

the Regency of Aegon III (the Dragonbane)

by Archmaester Gyldayn

of the Citadel of Oldtown

(here transcribed by George R. R. Martin)



Aegon's Conquest

Những học sĩ ở Thành cổ chịu trách nhiệm bảo vệ lịch sử của Westeros đã sử dụng Cuộc chinh phạt của Aegon làm tiêu chuẩn trong ba trăm năm qua. Sinh, tử, các trận chiến và những sự kiện khác đều có niên đại là AC (Sau Cuộc chinh phạt) hoặc BC (Trước Cuộc chinh phạt).

"Các học giả chân chính hiểu rằng việc hẹn hò như vậy không chính xác. Cuộc chinh phạt Bảy Vương quốc của Aegon Targaryen không diễn ra trong một ngày. Hơn hai năm trôi qua kể từ khi Aegon hạ cánh và lễ đăng quang ở Oldtown của ông... và ngay cả sau đó, cuộc chinh phạt vẫn chưa hoàn thành, vì Dorne vẫn chưa bị khuất phục. Những nỗ lực lẻ tẻ nhằm đưa người Dornish vào Vương quốc vẫn tiếp diễn trong suốt triều đại của Vua Aegon và kéo dài cả triều đại của các con trai ông, khiến việc ấn định ngày kết thúc chính xác cho Chiến tranh Chinh phục là điều không thể.

“Ngày bắt đầu cũng là vấn đề gây hiểu lầm. Nhiều người cho rằng triều đại của vua Aegon I Targaryen bắt đầu vào ngày ông hạ cánh tại cửa Hắc Thủy Rush, dưới chân ba ngọn đồi nơi thủ đô Vương Thành cuối cùng được xây dựng. Không phải như vậy. Ngày Hạ cánh của Aegon được nhà vua và hậu duệ của ông ăn mừng, nhưng Kẻ Chinh Phục thực sự tính thời điểm bắt đầu triều đại của mình là ngày ông được trao vương miện và tấn phong tại Thất Thiên Tinh của Oldtown bởi Đức Thượng Tọa Tối Cao của Đạo. Lễ đăng quang này diễn ra hai năm sau Ngày Hạ cánh của Aegon, sau khi cả ba trận chiến lớn của Chiến tranh chinh phạt đã diễn ra và giành chiến thắng. Như vậy, có thể thấy rằng phần lớn cuộc chinh phạt thực sự của Aegon diễn ra từ 2–1 Trước Công Nguyên, Trước cuộc chinh phạt.

"Targaryen sở hữu dòng máu Valyria thuần chủng, là lãnh chúa của loài rồng mang dòng dõi lâu đời. Mười hai năm trước Thảm họa Valyria (năm 114 trước Công nguyên), Aenar Targaryen đã bán hết tài sản của mình tại Freehold và Vùng đất Mùa hè dài, và chuyển đi cùng tất cả thê thiếp, tài sản, nô lệ, rồng, anh chị em, họ hàng và con cái tới Dragonstone, một thành trì đảo hoang nằm bên dưới một ngọn núi bốc khói ở biển hẹp.

Tại đỉnh cao của nó, Valyria là thành phố lớn nhất trong thế giới đã biết, trung tâm của nền văn minh. Trong những bức tường sáng chói của nó, hai mươi tòa nhà đối địch cạnh tranh quyền lực và vinh quang ở tòa án và hội đồng, trỗi dậy và sụp đổ trong cuộc đấu tranh vô tận, tinh tế, thường man rợ để giành quyền thống trị. Người Targaryen còn lâu mới trở thành nhóm

lãnh chúa rồng quyền lực nhất, và các đối thủ của họ coi cuộc chạy trốn của họ đến Đá Rồng là một hành động đầu hàng, như hèn nhát. Nhưng con gái cả còn trinh của Chúa Aenar, Daenys, tên mãi mãi sau này là Daenys the Dreamer, đã dự đoán trước sự hủy diệt của Valyria bằng lửa. Và khi Ngày tận thế đến mười hai năm sau, Targaryens là nhóm lãnh chúa rồng duy nhất sống sót.

Trong hai thế kỷ, Đá Rồng là tiền đồn cực Tây của thế lực Valyria. Vị trí của hòn đảo nằm ngang eo biển Họng Rồng mang lại cho các lãnh chúa quyền kiểm soát Vịnh Blackwater và cho phép cả nhà Targaryen và đồng minh gần của họ là nhà Velaryon ở Driftmark (một gia tộc nhỏ hơn có dòng dõi Valyria) thu lợi từ dòng chảy của giao dịch thương mại. Tàu của nhà Velaryon cùng với tàu của một gia tộc Valyria đồng minh khác, nhà Celtigar ở đảo Móng Vuốt, thống trị vùng trung lưu của vùng biển hẹp, trong khi nhà Targaryen thống trị bầu trời bằng những con rồng của họ.

“Tuy nhiên, trong khoảng gần một trăm năm sau sự kiện Doom of Valyria (được gọi đúng là Thế kỷ máu), Nhà Targaryen nhìn về phía đông, không phải phía tây, và hầu như không quan tâm đến các vấn đề của Westeros. Gaemon Targaryen, em trai và là chồng của Daenys the Dreamer, kế nhiệm Aenar the Exile với tư cách là Chúa tể của Dragonstone và được biết đến với tên gọi Gaemon the Glorious. Con trai của Gaemon là Aegon và con gái là Elaena cùng nhau cai trị sau khi ông qua đời. Sau họ, quyền thống trị được truyền cho con trai của họ là Maegon, em trai của ông là Aerys và các con trai của Aerys, Aelyx, Baelon và Daemion. Trong ba anh em, người cuối cùng là Daemion, và sau đó, con trai của ông là Aerion kế thừa Dragonstone.

Aegon, người sẽ được lịch sử biết đến với tên Aegon Đấng chinh phục và Aegon Người cưỡi rồng, chào đời trên đảo Dragonstone vào năm 27 trước Công nguyên. Ông là con trai thứ và là người con thứ hai của Aerion, Chúa đảo Dragonstone và phu nhân Valaena thuộc Nhà Velaryon, bà là em họ của Nhà Targaryen. Aegon có hai chị em ruột; chị gái là Visenya và em gái là Rhaenys. Từ lâu, các lãnh chúa rồng của Valyria đã theo phong tục kết hôn giữa anh em để giữ dòng máu trong sạch, nhưng Aegon lại lấy cả hai chị gái làm vợ. Theo truyền thống, ông chỉ được phép cưới chị gái cả của mình là Visenya; việc lấy cả Rhaenys làm vợ thứ hai là điều bất thường, mặc dù không phải là chưa có tiền lệ. Một số người nói rằng Aegon lấy Visenya vì nghĩa vụ và Rhaenys vì ham muốn.

Cả ba anh em đều đã chứng tỏ bản thân là chúa tể rồng trước khi họ kết hôn. Trong số năm con rồng đã bay cùng Aenar Người lưu vong từ Valyria, chỉ có một con sống sót đến thời Aegon: con thú khổng lồ được gọi là Balerion, nỗi kinh hoàng đen tối. Những con rồng Vhagar và Meraxes còn non hơn, nở trên chính Dragonstone.

Một huyền thoại phổ biến, thường nghe thấy trong số những kẻ ngu dốt, khẳng định rằng Aegon Targaryen chưa bao giờ đặt chân lên đất Westeros cho đến ngày ông hạ cánh thuyền để chinh phục nó, nhưng điều này không thể là sự thật. Nhiều năm trước chuyến đi đó, Bàn Sơn đã được tạc và trang trí theo lệnh của Chúa tể Aegon; một phiến đá khổng lồ, dài khoảng năm mươi feet, được khắc theo hình dạng của Westeros và được sơn để thể hiện tất cả các khu rừng, sông, thị trấn và lâu đài của Bảy Vương quốc. Rõ ràng, mối quan tâm của Aegon đối với Westeros đã có từ lâu trước các sự kiện khiến ông phải tham chiến. Ngoài ra, còn có những báo cáo đáng tin cậy về việc Aegon và em gái ông là Visenya đến thăm Thành cổ Oldtown vào thời trẻ, và đi săn trên Arbor với tư cách là khách của Chúa tể Redwyne. Ông cũng có thể đã đến thăm Lannisport; các tài khoản khác nhau.

Westeros thời trẻ của Aegon bị chia thành bảy vương quốc hay cãi vã, và hầu như lúc nào cũng có hai hoặc ba vương quốc trong số này đang giao tranh với nhau. Miền Bắc rộng lớn, lạnh giá và rắn chắc được cai quản bởi nhà Stark ở Winterfell. Ở vùng sa mạc Dorne, các thân vương Martell nắm quyền. Vùng đất phía Tây giàu vàng được cai quản bởi nhà Lannister ở Casterly Rock, vùng Reach phì nhiêu được cai quản bởi nhà Gardener ở Highgarden. The Vale, The Fingers và Mountains of the Moon thuộc về nhà Arryn...nhưng những vị vua hiếu chiến nhất thời Aegon là hai vị vua có lãnh địa gần Dragonstone nhất, Harren Đen và Argilac Kiêu ngạo.

“Từ thành trì vĩ đại Storm’s End của họ, Storm Kings của Nhà Durrandon đã từng cai trị nửa phía đông của Westeros, từ Cape Wrath đến Vịnh Crabs, nhưng quyền lực của họ đã suy giảm trong nhiều thế kỷ. Các vị vua của the Reach đã chiếm đoạt lãnh thổ của họ từ phía tây, người Dornish đã quấy nhiễu họ từ phía nam, và Harren the Black cùng các thuộc hạ của ông đã đẩy họ ra khỏi Trident và các vùng đất phía bắc Blackwater Rush. Vua Argilac, vị vua cuối cùng của Durrandon, đã ngăn chặn sự suy giảm này trong một thời gian, đẩy lùi một cuộc xâm lược của người Dornish khi còn là một cậu bé, vượt biển hẹp để tham gia liên minh lớn chống lại "lũ hổ" đế quốc của Volantis, và giết chết Garse VII Gardener, Vua của Reach, trong Trận chiến Summerfield hai mươi năm sau. Nhưng Argilac đã già đi; mái tóc đen nổi tiếng của ông đã chuyển sang màu xám, và sức mạnh của ông trong chiến trận cũng đã phai nhạt.

""Phía bắc Blackwater, xứ Riverlands nằm dưới sự cai trị tàn bạo của Harren Đen của Gia tộc Hoare, vua của quần đảo và dòng sông. Ông cố của Harren là Harwyn Cứng tay, một người sinh ra ở Iron, đã chiếm Trident từ ông cố của Argilac, Arrec, và tổ tiên của ông đã đánh đổ vị vua cuối cùng của dòng dõi sông nhiều thế kỷ trước. Cha của Harren đã mở rộng lãnh thổ của mình về phía đông đến Duskendale và Rosby. Bản thân Harren đã dành phần lớn thời gian trị vì lâu dài của mình, gần bốn mươi năm, để xây dựng một tòa lâu đài khổng lồ bên cạnh Gods Eye, và khi Harrenhal cuối cùng gần hoàn thành, các cư dân của Ironborn sẽ sớm tự do tìm kiếm vùng đất mới để chinh phục.""

“Không vị vua nào ở Westeros đáng sợ hơn Black Harren, tàn ác đến mức tiếng tăm đã trở thành huyền thoại khắp Bảy vương quốc. Và cũng chẳng có vị vua nào ở Westeros cảm thấy bị đe dọa hơn Argilac Đệ nhất, vị vua bão tố cuối cùng của nhà Durrandon, một chiến binh già cỗi chỉ có một người thừa kế là cô con gái còn trinh. Thế nên vua Argilac đã chủ động liên hệ với những người Targaryen ở Dragonstone, ngỏ ý gả con gái cho lãnh chúa Aegon, với toàn bộ đất đai phía đông Thánh lộ Thần từ Trident đến Blackwater Rush làm của hồi môn.”

Aegon Targaryen chê lời cầu hôn của Vua Storm. Ông chỉ ra rằng ông đã có hai người vợ, ông không cần người thứ ba. Và những vùng đất hồi môn được trao tặng thuộc về Harrenhal hơn một thế hệ. Chúng không phải của Argilac để trao tặng. Vua

Storm già nua rõ ràng có ý định thiết lập nên các Targaryen dọc theo Blackwater như một vùng đệm giữa vùng đất của ông ta và Harren the Black.

Chúa tể Rồng Đá đáp lại bằng một lời đề nghị của riêng mình. Ông ta sẽ lấy phần đất hồi môn đang được tặng nếu Argilac cũng nhường Vịnh Massey cùng cánh rừng và đồng bằng từ Blackwater về phía nam đến sông Wendwater và thượng nguồn của Mander. Hiệp ước sẽ được củng cố bằng cuộc hôn nhân giữa con gái của Argilac và Orys Baratheon, vị tướng thời thơ ấu và là bạn của Chúa Aegon.

Orys Baratheon được đồn thổi là em cùng cha khác mẹ hèn hạ của Lãnh chúa Aegon, và Vua Bão tố không muốn làm nhục con gái của mình bằng cách gả cô cho một tên con hoang. Chỉ riêng lời đề nghị cũng khiến ông nổi giận. Argilac đã ra lệnh chặt đứt đôi bàn tay của sứ giả Aegon và trả lại cho ông trong một chiếc hộp. Ông viết: "Đây là đôi tay duy nhất mà đứa con hoang của ông sẽ nhận được từ tôi."

Aegon không trả lời. Thay vào đó, chàng triệu tập bạn hữu, gia thần và đồng minh chính đến gặp chàng ở Núi Rồng. Số lượng họ rất ít ỏi. Họ nhà Velaryon ở Mòng Biển đã tuyên thệ với Nhà Targaryen, cũng như nhà Celtigar ở Đảo Móng Vuốt. Từ Đảo Móc Mỏ của Nhà Massey có Chúa Tể Bar Emmon ở Điểm Sắc và Chúa Tể Massey ở Điệu Nhảy Đá, cả hai đều tuyên thệ với Tận Cùng Bão Táp, nhưng lại có mối quan hệ gần gũi hơn với Núi Rồng. Chúa Tể Aegon và các chị em của chàng đã xin lời khuyên của họ, và viếng thăm lâu đài sept để cầu nguyện cho Bảy Vương Quốc ở Westeros, mặc dù trước đây chàng chưa từng được coi là người虔thành.

"Vào ngày thứ bảy, một đàn quạ đen bay ra khỏi những tháp đá Dragonstone mang theo tin tức của Lãnh chúa Aegon đến Bảy Vương quốc của Westeros. Họ bay đến chỗ bảy vị vua, đến Học viện trấn cổ Oldtown, và đến với những quý ông của cả hai phe lớn bé. Tất cả đều truyền tải cùng một thông điệp: kể từ ngày này trở đi, sẽ chỉ có một vị vua duy nhất cai trị toàn Westeros. Những ai quỳ gối trước Aegon của Nhà Targaryen sẽ được giữ lại đất đai và tước hiệu của mình. Những ai cầm vũ khí chống lại Aegon sẽ bị đánh bại, hạ nhục và xóa sổ."

Các báo cáo khác nhau về số lượng kiếm đã ra khơi từ Dragonstone cùng Aegon và các chị. Một số nói là ba nghìn, những người khác chỉ đếm được là hàng trăm. Đạo quân Targaryen khiêm tốn này đã cập bờ tại cửa sông Blackwater Rush, trên bờ phía Bắc nơi ba ngọn đồi có rừng cây nhô lên phía trên một ngôi làng đánh cá nhỏ.

"Vào thời kỳ của Trăm vương quốc, nhiều vua nhỏ đã tuyên bố bá chủ cửa sông, trong số đó có vua Darklyn của Dinh hôn, vua nhà Massey của Vũ hội đá, và các vua sông thời xa xưa, dù là Mudds, Fishers, Brackens, Blackwoods hay Hooks. Nhiều tòa tháp và pháo đài đã từng đứng sừng sững trên ba ngọn đồi vào những thời điểm khác nhau, chỉ để bị phá bỏ trong một cuộc chiến nào đó. Giờ đây chỉ còn những phiến đá vỡ và tàn tích phủ đầy rêu xanh chào đón nhà Targaryen. Mặc dù cả Storm's End và Harrenhal đều tuyên bố chủ quyền, cửa sông vẫn không được bảo vệ và những lâu đài gần nhất do các lãnh chúa nhỏ không có quyền lực hoặc sức mạnh quân sự lớn nắm giữ, và hơn nữa là các lãnh chúa có ít lý do để yêu mến bá chủ danh nghĩa của họ, Harren Đen."

Aegon Targaryen mau chóng xây dựng một rào chắn bằng đất và gỗ xung quanh ngọn đồi cao nhất trong ba ngọn đồi, và phái các chị gái đi chiếm giữ những lâu đài gần nhất. Rosby đầu hàng Rhaenys và Meraxes vàng mà không đánh nhau. Tại Stokeworth, một vài xạ thủ bắn tên cứng vào Visenya, cho đến khi ngọn lửa của Vhagar bốc cháy mái lâu đài. Sau đó, họ cũng đầu hàng.

"Lời thách thức đầu tiên mà Binh đoàn chinh phạt thực sự phải đối mặt đến từ Lãnh chúa Darklyn của Duskendale và Lãnh chúa Mooton của Maidenpool, họ đã liên kết lực lượng và hành quân về phía nam với ba ngàn quân nhằm đẩy lùi quân xâm lược trở về biển. Aegon đã cử Orys Baratheon ra tấn công họ khi họ đang hành quân, trong khi ông ta từ trên cao tấn công họ bằng Black Dread. Cả hai vị lãnh chúa đều tử trận trong trận chiến đơn phương diễn ra sau đó; con trai của Darklyn và anh trai của Mooton sau đó đã giao nộp lâu đài của họ và thề trung thành với Nhà Targaryen. Vào thời điểm đó, Duskendale là cảng chính của Westerosi trên eo biển, và trở nên giàu có từ hoạt động thương mại diễn ra ở đây. Visenya Targaryen đã không cho phép cướp bóc thị trấn, nhưng bà không ngần ngại chiếm đoạt sự giàu có của nơi đây, từ đó làm đầy thêm kho bạc của Binh đoàn chinh phạt."

Đây có lẽ là chỗ thích hợp để thảo luận về các tính cách khác nhau của Aegon Targaryen và các chị em hoàng hậu của mình.

"Visenya, đứa con đầu lòng trong ba anh chị em, cũng là một chiến binh không kém gì Aegon, mặc áo giáp lưới thoải mái như mặc lụa. Cô mang theo thanh kiếm dài Valyrian, Dark Sister, và rất thành thạo trong việc sử dụng nó, được đào tạo bên cạnh anh trai của cô từ nhỏ. Mặc dù sở hữu mái tóc bạc vàng và đôi mắt tím của người Valyria, cô lại có vẻ đẹp khắc khổ, nghiêm khắc. Ngay cả những người yêu thương cô nhất cũng thấy Visenya nghiêm khắc, nghiêm túc và không khoan nhượng; một số người nói rằng cô ấy chơi với thuốc độc và dabbling vào ma thuật đen.

" Rhaenys, người trẻ nhất trong số ba huynh đệ Targaryen, thì hoàn toàn trái ngược với chị gái của mình, tinh nghịch, ham học hỏi, bốc đồng, thích mơ mộng. Không thật sự là một chiến binh, Rhaenys thích âm nhạc, khiêu vũ và thơ ca, và từng ủng hộ nhiều ca sĩ, diễn viên hài kịch và nghệ sĩ múa rối. Tuy nhiên, người ta kể lại rằng Rhaenys dành nhiều thời gian cưỡi rồng hơn cả anh chị của mình cộng lại, vì trên hết mọi thứ, cô ấy thích bay. Người ta từng nghe cô ấy nói rằng trước khi chết, cô ấy muốn cưỡi Meraxes bay qua Biển Hoàng hôn để xem có những gì trên bờ biển phía tây của nó. Trong khi không ai từng nghi ngờ lòng trung thành của Visenya với anh trai chồng, Rhaenys lại vây quanh mình những chàng trai trẻ đẹp trai, và (người ta thì thầm) thậm chí còn tiếp một số người trong phòng ngủ của cô vào những đêm Aegon ở với chị gái cả của cô. Tuy nhiên, bất chấp những tin đồn này, những người quan sát tại tòa án không khỏi nhận ra rằng nhà vua đã dành 10 đêm với Rhaenys cho mỗi đêm ở bên Visenya. "

Aegon Targaryen bản thân, kỳ lạ thay, cũng là điều bí ẩn đối với những người đương thời với ông cũng như với chúng ta. Được trang bị thanh kiếm thép Valyria Blackfyre, ông được coi là một trong những chiến binh vĩ đại nhất thời của ông, nhưng

ông lại không thích những chiến tích về vũ khí và không bao giờ tham gia các cuộc đấu trường hoặc cận chiến. Ngọn núi của ông là Balerion the Black Dread, nhưng ông chỉ bay ra trận hoặc để đi lại nhanh chóng trên đất liền và trên biển. Sự hiện diện uy nghiêm của ông đã thu hút những người đàn ông đến với ngọn cờ của ông, nhưng ông không có bạn thân nào, trừ Orys Baratheon, người bạn đồng hành thời trẻ của ông. Phụ nữ bị hấp dẫn bởi ông, nhưng Aegon vẫn luôn chung thủy với các em gái của mình. Là một vị vua, ông đặt nhiều tin tưởng vào hội đồng nhỏ và các chị em của mình, để lại phần lớn công việc quản lý đất nước hàng ngày cho họ... nhưng không ngần ngại nắm quyền chỉ huy khi thấy cần thiết. Mặc dù đối xử khắc nghiệt với những kẻ phản bội và phản quốc, nhưng ông là người rộng lượng với những kẻ thù cũ đã khuất phục.

Ông lần đầu tiên thể hiện điều này tại Aegonfort, tòa lâu đài thô sơ bằng gỗ và đất mà ông đã dựng lên trên đỉnh cao từ nay về sau mãi mãi được gọi là Aegon's High Hill. Sau khi chiếm lấy một chục tòa lâu đài và bảo vệ cửa sông Blackwater Rush ở cả hai bên bờ sông, ông ra lệnh cho các chúa tể mà ông đã đánh bại phải đến diện kiến ông. Họ đặt thanh gươm của mình dưới chân ông, và Aegon nâng họ lên và xác nhận họ với tư cách là chủ đất và danh hiệu của họ. Ông ban tặng những vinh dự mới cho những người ủng hộ lâu đời nhất của mình. Daemon Velaryon, Chúa tể của Tides, được phong làm thuyền trưởng, chỉ huy hạm đội hoàng gia. Triston Massey, Chúa tể của Stonedance, được phong làm tổng công lý, Crispian Celtigar làm tổng quản tài chính. Và Orys Baratheon, ông tuyên bố là "lá chắn của ta, chỗ dựa vững chắc của ta, cánh tay phải khỏe mạnh của ta". Vì vậy, các học sĩ cho rằng Baratheon được coi là cánh tay phải đầu tiên của nhà vua.

Từ lâu, cờ chiến đã là truyền thống của các lãnh chúa Westeros, nhưng một biểu tượng như vậy chưa bao giờ được các lãnh chúa rồng của Valyria ngày xưa sử dụng. Khi các hiệp sĩ của Aegon mở ra biểu tượng trận chiến bằng lụa vĩ đại của ông, với hình ảnh một con rồng ba đầu màu đỏ đang thở lửa trên nền đen, các lãnh chúa coi đó là dấu hiệu cho thấy ông hiện đã thực sự trở thành một trong số họ, một vị vua cao quý đáng kính trọng của Westeros. Khi Nữ hoàng Visenya đặt một vòng hoa bằng thép Valyria, được nạm hồng ngọc, lên đầu em trai mình và Nữ hoàng Rhaenys tung hô ông: "Aegon, Đệ nhất, Vua của Toàn thể Westeros và Lá chắn của Muôn dân," những con rồng gầm lên và các lãnh chúa, hiệp sĩ hoan hô... nhưng những người dân thường, ngư dân, nông dân và phụ nữ la hét lớn nhất.

"Bảy vị vua mà Aegon Dragon muốn tước bỏ vương miện thì hoàn toàn không hoan nghênh thế. Tại Harrenhal và Storm's End, Harren Đen và Argilac Kiêu ngạo đã triệu tập quân đội. Ở phía tây, Vua Mern xứ Reach cưỡi ngựa dọc đại lộ ven biển phía bắc đến Casterly Rock để gặp Vua Loren thuộc Nhà Lannister. Công chúa Dorne đã phái một con quạ đen đến Dragonstone, đề nghị liên minh với Aegon chống lại Argilac, Vua của Storm... nhưng với tư cách ngang hàng và là đồng minh, chứ không phải là một bề tôi. Một lời đề nghị liên minh khác đến từ vua trẻ của Eyrie, Ronnel Arryn, mẹ của cậu đã yêu cầu toàn bộ vùng đất phía đông Green Fork của Trident để đổi lấy sự hỗ trợ của Vale chống lại Harren Đen. Thậm chí ở phương Bắc, Vua Torrhen Stark của Winterfell đã họp với các chư hầu và cố vấn của mình đến tận đêm muộn để thảo luận về việc sẽ làm gì trước kẻ xâm lược tương lai này. Cả vương quốc hồi hộp chờ xem Aegon sẽ hành động tiếp theo ở đâu."



Vài ngày sau khi lên ngôi, quân đội của Aegon lại tiếp tục hành quân. Phần lớn đội quân của ông đã vượt qua Blackwater Rush, tiến về phía nam đến Storm's End dưới sự chỉ huy của Orys Baratheon. Nữ hoàng Rhaenys đã đi cùng ông, cưỡi Meraxes có đôi mắt vàng và vảy bạc. Hạm đội Targaryen, dưới sự chỉ huy của Daemon Velaryon, rời Blackwater Bay và đi về

phía bắc, đến Gulltown và the Vale. Cùng họ có Nữ hoàng Visenya và Vhagar. Bản thân nhà vua đã tiến quân về phía tây bắc, đến Gods Eye và Harrenhal mới hoàn thành, pháo đài khổng lồ là niềm tự hào và nỗi ám ảnh của Vua Harren the Black.

"Cả ba mũi công kích của Targaryen đều phải đối mặt với sự chống đối dữ dội. Các lãnh chúa Errol, Fell và Buckler, những người mang cờ hiệu cho Storm's End, đã tấn công bất ngờ các đơn vị tiên phương của đội quân Orys Baratheon khi họ đang băng qua Wendwater, giết chết hơn một nghìn người trước khi rút lui trở lại vào rừng." "Một hạm đội Arryn được tập hợp vội vã, được tăng cường bởi hàng chục tàu chiến Braavosi, đã gặp gỡ và đánh bại hạm đội Targaryen tại vùng biển ngoài khơi Gulltown. Đô đốc của Aegon, Daemon Velaryon, nằm trong số những người tử trận." "Chính Aegon cũng bị tấn công ở bờ Nam của Mắt Thần, không chỉ một mà là hai lần. Trận chiến Reeds là một chiến thắng cho Targaryen, nhưng họ đã phải chịu tổn thất nặng nề tại Wailing Willows khi hai trong số những người con trai của vua Harren vượt hồ trong những chiếc thuyền dài có mái chèo che và tấn công từ phía sau đội quân của họ."

“Cuối cùng, dù vậy, kẻ thù của Aegon vô phương chống trả trước những con rồng của ông ta. Những người của Vale đã phá hủy một phần ba đội tàu Targaryen và bắt giữ số người gần bằng con số này, nhưng khi Nữ hoàng Visenya lao xuống họ từ trên trời, chính đội tàu của họ đã bị thiêu cháy. Các lãnh chúa Errol, Fell và Buckler trốn trong khu rừng quen thuộc của mình cho đến khi Nữ hoàng Rhaenys giải phóng Meraxes và một bức tường lửa đã quét qua khu rừng, biến những cái cây thành ngọn đuốc. Và những người chiến thắng ở Wailing Willows, trở về qua hồ đến Harrenhal, đã chuẩn bị không tốt khi Balerion rơi xuống họ từ bầu trời buổi sáng. Những chiếc thuyền dài của Harren bị thiêu cháy. Cả những người con trai của Harren cũng vậy.”

“Những kẻ thù của Aegon cũng thấy mình bị những kẻ thù khác làm phiền nhiễu. Khi Argilac Kiêu ngạo tập hợp binh lính của mình tại Storm’s End, bọn cướp biển từ Quần đảo Bước chập đổ bộ lên bờ của mũi Wrath để lợi dụng thời cơ bọn họ vắng mặt, và đội quân cướp bóc của người Dornish từ dãy Núi Đỏ tràn tới càn quét các vùng đất biên giới. Tại Thung lũng, vua trẻ Ronnel phải đối mặt với cuộc nổi loạn ở Quần đảo Ba Chị em, khi dân đảo chối bỏ mọi sự trung thành với Eyrie và tuyên bố Nữ hầu Marla Sunderland là nữ hoàng của họ.”

“Tuy nhiên, những điều này chỉ là những phiền nhiễu nhỏ so với những gì sẽ xảy ra với Harren Đen. Mặc dù Nhà Hoare đã cai trị vùng đất bên sông trong ba thế hệ, nhưng những người dân Trident không hề yêu quý những lãnh chúa là người sắt của họ. Harren Đen đã đẩy hàng nghìn người đến chỗ chết trong quá trình xây dựng lâu đài Harrenhal to lớn của mình, cướp phá vùng đất bên sông để lấy vật liệu, và bòn rút các lãnh chúa cũng như thường dân với lòng tham vàng bạc của mình. Vì vậy, bây giờ vùng đất bên sông đã nổi dậy chống lại ông ta, do Lãnh chúa Edmyn Tully của Riverrun lãnh đạo. Được triệu tập để bảo vệ Harrenhal, Tully thay vào đó đã tuyên bố ủng hộ Nhà Targaryen, giương cao lá cờ rồng trên lâu đài của mình và cưỡi ngựa đến cùng các hiệp sĩ và cung thủ của mình để hợp sức cùng Aegon. Lòng bất khuất của ông đã truyền cảm hứng cho các lãnh chúa sông khác. Từng người một, các lãnh chúa của Trident đã từ bỏ Harren và tuyên bố ủng hộ Aegon the Dragon. Nhà Blackwoods, Mallisters, Vances, Brackens, Pipers, Freys, Strongs,...triệu tập quân lính của họ và đánh chiếm Harrenhal.

"Bỗng chốc rơi vào thế yếu hơn, Vua Harren the Black lánh nạn trong pháo đài kiên cố được cho là bất khả xâm phạm của mình. Là lâu đài lớn nhất từng được xây dựng ở Westeros, Harrenhal tự hào với năm tòa tháp khổng lồ, một nguồn nước ngọt vô tận, những hầm ngầm rộng lớn chứa đầy lương thực và những bức tường đá đen khổng lồ cao hơn bất kỳ chiếc thang nào và quá dày để bất kỳ con ram hay máy bắn đá nào có thể phá vỡ được. Harren đóng chặt cổng thành và ở lại cùng những người con trai và những người ủng hộ còn lại để chống lại một cuộc bao vây. "

"Aegon of Dragonstone có suy nghĩ khác. Sau khi ông ta hợp sức với Edmyn Tully và các lãnh chúa dòng sông khác để bao vây lâu đài, ông ta đã cử một maester ra cổng dưới một biểu ngữ hòa bình để đàm phán. Harren xuất hiện để gặp ông ta; một ông già với mái tóc bạc, nhưng vẫn còn hung dữ trong bộ áo giáp đen của mình. Mỗi vị vua đều có người cầm biểu ngữ và một maester tham gia, vì vậy lời họ trao đổi vẫn được ghi nhớ.

"Hãy đầu hàng ngay", Aegon bắt đầu, "và ngài có thể tiếp tục làm Chúa tể của Quần đảo Sắt. Hãy đầu hàng ngay, và các con ngài sẽ sống và cai trị sau ngài. Ta có tám nghìn quân ngoài cổng thành."

“Những gì bên ngoài các bức tường của tôi không liên quan đến tôi,” Harren nói. “Những bức tường đó rất chắc chắn và dày.”

“Nhưng không quá cao để ngăn chặn rồng. Rồng biết bay.”

“Ta xây bằng đá,” Harren nói. “Đá thì không cháy.”

"Khi mặt trời lặn, dòng dõi của ngươi sẽ chấm dứt."

Người ta kể lại rằng Harren đã khạc nhổ rồi quay trở lại lâu đài của mình. Vào trong lâu đài, anh ta cho lệnh từng người đàn ông của mình lên tường thành, trang bị giáo mác và cung nỏ, hứa hẹn sẽ tặng đất đai và của cải cho bất kỳ ai có thể hạ gục con rồng. "Nếu ta có một cô con gái, ta sẽ gả cô ấy cho người tiêu diệt được con rồng." Harren Đen tuyên bố. "Nếu không, ta sẽ gả con gái của Tully cho hắn ta, hoặc cả ba đứa nếu hắn ta muốn. Hoặc hắn ta có thể chọn một trong những đứa con của Blackwood, hay Strong, hay bất kỳ đứa con gái nào của những kẻ phản bội vùng Trident này, những lãnh chúa của vùng đất bùn vàng này." Rồi Harren Đen lui về tháp canh của mình, xung quanh là đội cận vệ, cùng dùng bữa tối với những đứa con trai còn lại.

Khi ánh sáng cuối cùng của mặt trời tàn lụi, đội quân của Black Harren nhìn chằm chằm vào bóng tối đang tụ lại, nắm chặt những ngọn giáo và nỏ của họ. Khi không có con rồng nào xuất hiện, một số người có thể đã nghĩ rằng lời đe dọa của Aegon chỉ là lời hão huyền. Nhưng Aegon Targaryen đưa Balerion lên cao, xuyên qua những đám mây, lên mãi cho đến khi con rồng không lớn hơn một con ruồi đậu trên mặt trăng. Chỉ đến lúc đó, hắn mới hạ xuống, ngay trong bức tường thành lâu đài. Trên những đôi cánh đen như mực, Balerion lao xuyên màn đêm, và khi những tòa tháp lớn của Harrenhal hiện ra bên dưới, con rồng gào lên cơn thịnh nộ của mình và tắm cho chúng trong ngọn lửa đen, bắn ra những vòng xoáy màu đỏ.

“Đá không cháy đâu”, Harren đã khoe khoang, nhưng lâu đài của hắn không chỉ được làm bằng đá. Gỗ, len, gai, rơm, bánh mì, thịt bò ướp muối và ngũ cốc, tất cả đều bốc cháy. Người sắt của Harren cũng không phải bằng đá. Họ khói mù, la hét, bọc mình trong ngọn lửa, chạy khắp sân và ngã từ các hành lang trên tường xuống đất chết. và ngay cả đá cũng sẽ nứt và tan chảy nếu lửa đủ nóng. Những lãnh chúa vùng sông nước đứng bên ngoài tường thành lâu đài sau đó đã nói rằng các tòa tháp của Harrenhal phát sáng đỏ rực trong đêm, giống như năm ngọn nến lớn... và giống như nến, chúng bắt đầu vặn vẹo và tan chảy khi những luồng đá nóng chảy chảy xuống hai bên.

Harren và những đứa con trai út của ông đã chết trong những ngọn lửa bao trùm tòa thành quái dị của ông vào đêm đó. Nhà Hoare đã chết cùng với ông và vậy là quyền kiểm soát vùng đảo Sắt đối với miền sông nước cũng không còn. Ngày hôm sau, bên ngoài những tàn tích còn bốc khói của Harrenhal, Vua Aegon đã chấp nhận lời thề trung thành của Edmyn Tully, Lãnh chúa thành Riverrun, và phong cho ông làm Lãnh chúa tể trên vùng Đất ba ngọn đinh ba. Các lãnh chúa sông nước khác cũng tỏ lòng tôn kính Aegon là vua và Edmyn Tully là lãnh chúa của họ. Khi tro nguội đủ để mọi người vào lâu đài một cách an toàn, những thanh kiếm của những người đã ngã xuống, nhiều thanh vỡ vụn hoặc tan chảy hoặc bị biến dạng thành những dải thép dưới hơi lửa rồng, đã được thu thập lại rồi chở về Aegonfort bằng những chiếc xe ngựa.

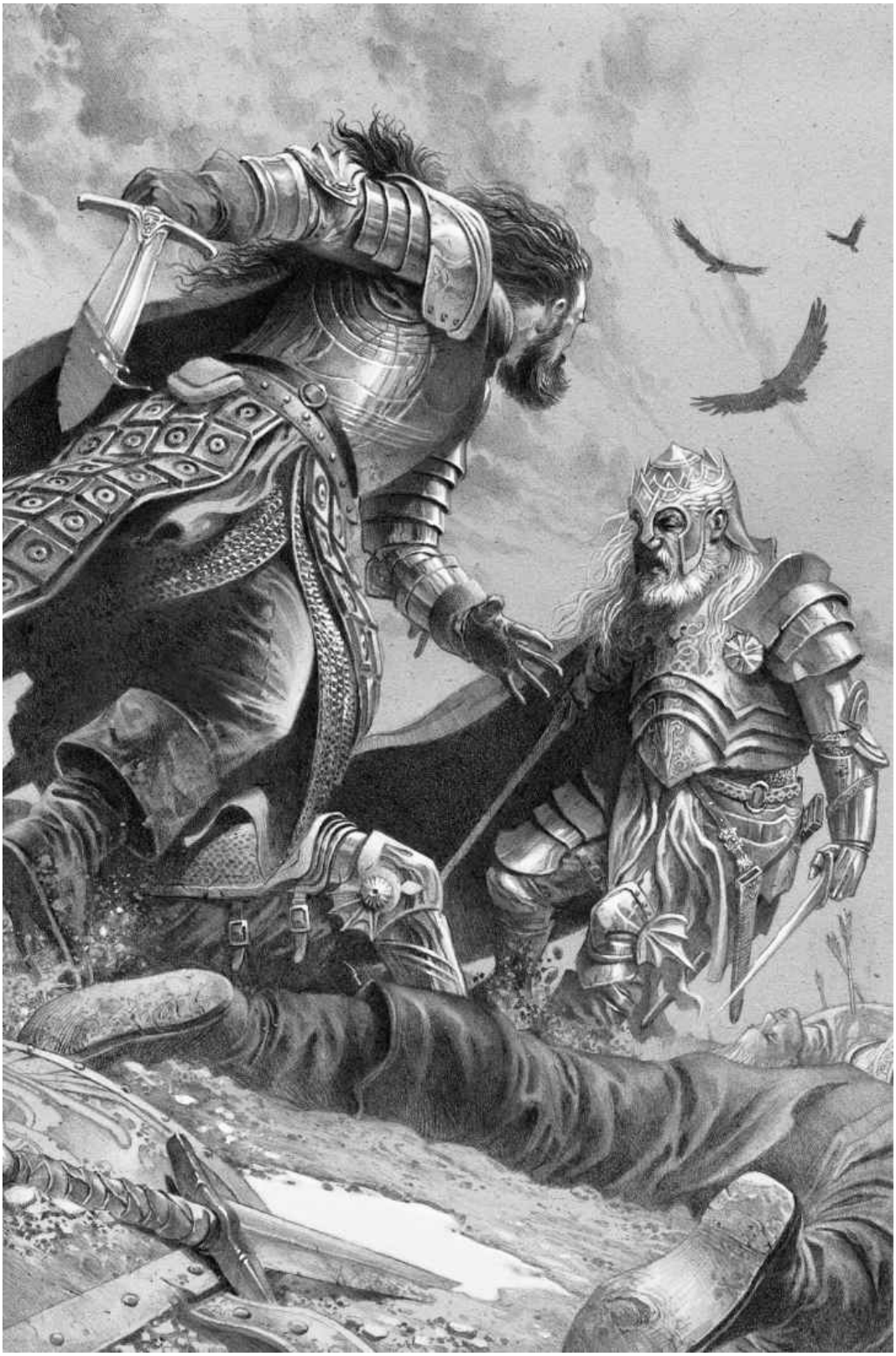
"Bên Nam và Đông, quân lính của vua Bão tố tỏ ra trung thành hơn hẳn quân của vua Harren. Argilac Trâng tráo tập hợp đại quân tại Mũi Bão. Trụ sở của Durrandon là pháo đài kiên cố, bức tường thành dày hơn cả thành Harrenhal. Nơi đây cũng được cho là bất khả xâm phạm. Tuy nhiên, tin tức về sự sụp đổ của vua Harren nhanh chóng đến tai kẻ thù cũ của ông ta là vua Argilac. Chúa tể Fell và Buckler, khi rút quân trước đội quân đang tiến đến (Chúa Errol đã tử trận), đã báo tin cho ông về Nữ hoàng Rhaenys và con rồng của bà. Ông vua chiến binh già gầm lên rằng ông không định chết như Harren, bị nấu chín bên trong lâu đài như một chú heo sữa có quả táo trong miệng. Ông không hề lạ gì chiến trận, ông sẽ tự quyết định số phận của mình bằng thanh kiếm trong tay. Và thế là Argilac Trâng tráo một lần cuối cùng cưỡi ngựa ra khỏi Mũi Bão, ra chiến trường để gặp kẻ thù."

"Bão Vương sắp tiến đến không bất ngờ gì với Orys Baratheon và người của ông; Nữ hoàng Rhaenys, cưỡi Meraxes, đã chứng kiến Argilac rời khỏi Điểm Kết Thúc Bão Tố và đã có thể báo cáo đầy đủ với Bàn Tay về quân số và sự bố trí của kẻ địch. Orys chiếm một vị trí kiên cố trên những ngọn đồi phía nam Bronzegate, và đào hào ở đó trên vùng đất cao để chờ đợi những người xứ Bão đến.

Khi đoàn quân tập hợp, bão táp giăng đầy như tên vùng đất. Sáng ấy, mưa bắt đầu rơi tầm tã. Đến trưa, mưa chuyển thành gió hú rít gào thét. Các huân tước chư hầu của vua Argilac giục ông nên hoãn tấn công đến hôm sau, hi vọng mưa sẽ tạnh, nhưng Vua Bão vượt trội so với Kẻ chinh phạt gần gấp đôi về quân số và ngựa chiến hạng nặng nhiều gấp bốn lần. Đoàn quân Targaryen kéo cờ ướt sũng phấp phới trên những ngọn đồi làm ông nổi giận. Vị lão chiến binh dày dạn kinh nghiệm trận mạc nhận ra gió mưa đang thổi từ phía nam, thổi vào mặt quân Targaryen trên đồi. Vậy nên, Argilac Kiêu ngạo ra lệnh tấn công, và trận chiến đi vào lịch sử với tên gọi Bão táp cuối cùng bắt đầu.

Vụ chiến kéo dài đến tận đêm khuya, một cuộc chiến đẫm máu ít mang tính một chiều hơn nhiều so với cuộc chinh phạt Harrenhal của Aegon. Ba lần Argilac Kiêu hãnh dẫn quân hiệp sĩ tấn công vị trí của Baratheon, nhưng sườn dốc quá dựng và mưa đã khiến mặt đất trở nên mềm mại và lầy lội, khiến những chú ngựa chiến chật vật và lún sâu, khiến các đội quân tấn công mất hết sự gắn kết và xung lượng. Quân Stormland tiến triển tốt hơn khi họ cử đội quân cầm giáo lên dốc trên chính đôi chân của họ. Mưa che mắt, những kẻ xâm lược không nhìn thấy quân Stormland tiến đến cho đến khi quá muộn, còn những dây cung ẩm ướt khiến cung tên trở nên vô dụng. Một ngọn đồi thất thủ, rồi đến một ngọn đồi khác, và đợt tấn công thứ tư và cũng là cuối cùng của Storm King và quân hiệp sĩ của ông đã phá vỡ trung tâm của Baratheon...chỉ để chạm trán với Nữ hoàng Rhaenys và Meraxes. Ngay cả khi ở trên mặt đất, con rồng vẫn chứng tỏ được sức mạnh của mình. Dickon Morrigen và Bastard of Blackhaven chỉ huy tiền quân đã bị thiêu rụi bởi ngọn lửa của rồng cùng với những hiệp sĩ của đội cận vệ hoàng gia của vua Argilac. Những chú ngựa chiến hoảng sợ và bỏ chạy, đâm sầm vào những đợt tấn công phía sau họ, khiến đội quân trở nên hỗn loạn. Bản thân Storm King cũng bị hất văng khỏi yên ngựa.

"Argilac vẫn tiếp tục chiến đấu. Khi Orys Baratheon xuống ngọn đồi đầy bùn cùng những người của mình, anh ta thấy vị vua già chống lại nửa tá người, với nhiều xác chết nằm dưới chân. "Lui ra," Baratheon ra lệnh. Anh ta xuống ngựa để đối đầu với nhà vua sòng phẳng, và trao cho Vua Bão cơ hội cuối cùng để đầu hàng. Thay vào đó, Argilac nguyền rủa anh ta. Và thế là họ chiến đấu, vị vua chiến binh già với mái tóc trắng xóa và Bàn tay dữ tợn, râu đen của Aegon. Người ta kể rằng mỗi người đều bị người kia làm bị thương, nhưng cuối cùng, người cuối cùng của Durrandon đã thực hiện được mong muốn của mình, và chết với thanh kiếm trên tay và lời nguyền rủa trên môi. Cái chết của vị vua khiến quân lính vùng Stormland mất hết tinh thần, và khi tin tức về việc Argilac đã ngã xuống lan truyền, các lãnh chúa và hiệp sĩ của ông ta đã ném kiếm xuống và bỏ chạy."



“Beberapa ngày sau đó, orang-orang takut bahwa Storm’s End akan bernasib sama seperti Harrenhal, karena putri Argilac, Argella mengunci gerbang kastilnya begitu Orys Baratheon dan tuan rumah Targaryen mendekat, dan menyatakan dirinya sebagai Ratu Storm. Alih-alih bertekuk lutut, para pembela Storm’s End akan mati sampai orang terakhir, dia

berjanji ketika Ratu Rhaenys menerbangkan Meraxes ke kastil untuk berbicara. “Kalian bisa merebut kastilku, tetapi kalian hanya akan mendapat tulang, darah, dan abu,” dia mengumumkan...tetapi prajurit di garnisun itu terbukti tidak terlalu ingin mati. Malam itu mereka mengibarkan bendera perdamaian, membuka gerbang kastil, dan menyerahkan Lady Argella yang disumpal, dirantai, dan ditelanjangi ke perkemahan Orys Baratheon.

Người ta kể rằng Baratheon đã tự tay cởi trói cho cô, khoác áo choàng của mình quanh người cô, rót rượu cho cô và nói chuyện nhẹ nhàng, kể cho cô nghe về lòng dũng cảm của cha cô và cách mà ông ấy đã tử trận. Và sau đó, để tưởng nhớ vị vua đã ngã xuống, ông đã lấy huy hiệu và lời tuyên thệ của nhà Durrandon làm của riêng mình. Con hươu đội vương miện trở thành biểu tượng của ông, Đất Mũi Bão trở thành nơi ngự trị của ông và Phu nhân Argella trở thành vợ của ông.

"Khi vua Aegon Rồng và đồng minh chiếm được vùng Riverlands và Stromlands, thì các vị vua còn lại tại Westeros rõ ràng thấy rằng đến lượt mình rồi. Tại Winterfell, vua Torrhen đã triệu hồi đội quân của ông; vì miền Bắc rất rộng lớn nên ông biết rằng việc tập hợp một đội quân sẽ tiêu tốn nhiều thời gian. Nữ hoàng Sharra của vùng Vale, người nhiếp chính cho con trai mình là Ronnel, đã trú tại Eyrie, trông coi công việc phòng thủ, và cho quân đội đến Bloody Gate - cửa ngõ vào thung lũng Arryn. Khi còn trẻ, Nữ hoàng Sharra được ca tụng là “Hoa của núi”, là thiếu nữ đẹp nhất trong số Bảy Vương quốc. Có lẽ Nữ hoàng mong muốn chiếm được cảm tình của Aegon bằng nhan sắc của mình nên đã gửi cho ông một bức chân dung và tự dâng tặng ông với điều kiện ông sẽ chọn con trai bà là Ronnel làm người kế vị. Mặc dù bức chân dung cuối cùng cũng đến tay ông, nhưng không biết Aegon Targaryen có trả lời lời cầu hôn của bà không; ông vẫn còn hai người vợ và Sharra Arryn khi đó đã trở thành một bông hoa tàn úa, hơn ông mười tuổi.

Trong khi đó, hai vị vua lớn phương tây đã họp quân và tập hợp đội quân của riêng họ, với ý định tiêu diệt Aegon một lần và mãi mãi. Từ Highgarden, Mern IX của Nhà Gardener, Vua xứ Reach, hành quân với một đội quân hùng mạnh. Bên dưới những bức tường của Lâu đài Goldengrove, trụ sở của Nhà Rowan, ông gặp Loren I Lannister, Vua xứ Rock, dẫn đầu đội quân của riêng mình đi xuống từ vùng Westerlands. Cùng nhau, Hai vị vua chỉ huy đội quân hùng mạnh nhất từng xuất hiện ở Westeros: một đội quân gồm năm mươi lăm ngàn người, trong đó có sáu trăm lãnh chúa lớn nhỏ và hơn năm ngàn hiệp sĩ cưỡi ngựa. "Quả đấm sắt của chúng ta", Vua Mern khoe khoang. Bốn người con trai của ông cưỡi ngựa bên cạnh, và cả hai đứa cháu trai còn nhỏ của ông đều đi cùng ông với tư cách là cận vệ.

Hai vị vua không nấn ná tại Rừng Vàng quá lâu, một đội quân lớn như vậy phải liên tục hành quân, nếu không sẽ ăn sạch vùng nông thôn xung quanh. Đồng minh bắt đầu tiến quân ngay lập tức, hành quân về hướng đông bắc qua những cánh đồng cỏ cao và cánh đồng lúa mì vàng.

“Được báo tin rằng quân địch tới đóng quân bên bờ Mắt Thần, Aegon tập hợp lực lượng của mình và tiến lên để đón đánh kẻ địch mới này. Ông chỉ có một lực lượng bằng một phần năm lực lượng của Hai vị Vua, và một phần lớn sức mạnh của ông nằm ở những người đàn ông đã tuyên thệ với một lãnh chúa dòng sông, những người gần đây mới tuyên thệ trung thành với Vương triều Targaryen và chưa được kiểm tra. Tuy nhiên, với lực lượng nhỏ hơn, Aegon có thể di chuyển nhanh hơn nhiều so với kẻ thù của mình. Tại thị trấn Stoney Sept, cả hai hoàng hậu của ông cũng gia nhập cùng ông với những con rồng của họ - Rhaenys từ Storm's End và Visenya từ Crackclaw Point, nơi bà đã tiếp nhận nhiều lời cam kết trung thành nồng nhiệt từ các vị lãnh chúa địa phương. Cả ba người Targaryen cùng quan sát từ trên không khi quân đội của Aegon băng qua thượng nguồn của Blackwater Rush và phi nước đại về phía nam.“

Hai đội quân tụ họp trên cánh đồng rộng lớn, thoáng đãng nằm ở phía nam dòng Hắc Thủy, gần nơi mà đường Vàng sẽ chạy qua vào một ngày nào đó. Hai nhà Vua vui mừng khi những trinh sát của họ trở về báo về quân số và sự bố trí của Targaryen. Có vẻ như họ có năm người cho mỗi người của Aegon, và sự chênh lệch về quân chúa và hiệp sĩ thậm chí còn lớn hơn. Và vùng đất nơi đây rộng lớn và thoáng đãng, chỉ toàn là cỏ và lúa mì xa tít tắp đến tận chân trời, rất lý tưởng cho những kỵ binh hạng nặng. Aegon Targaryen sẽ không chỉ huy tiền đồn như Orys Baratheon tại Bão Táp Cuối; mặt đất ở đây rắn chắc, không lầy lội. Họ cũng sẽ không bị mưa làm phiền. Ngày hôm đó trời không mây, dù gió có hơi to. Trời đã không mưa trong hơn mười bốn ngày.

Vua Mern mang theo một số tiền gấp rưỡi những người đàn ông trong trận chiến so với Vua Loren và do đó đòi hỏi danh dự chỉ huy trung tâm. Con trai và người thừa kế của ngài, Edmund, được giao nhiệm vụ tiền phong. Vua Loren và các hiệp sĩ của ngài sẽ đứng về cánh phải, Lãnh chúa Oakheart đứng về cánh trái. Với không có rào cản tự nhiên để neo phòng tuyến của Targaryen, Hai vị Vua có nghĩa là sẽ quét sạch Aegon ở cả hai bên sườn, sau đó chặn anh ta ở phía sau, trong khi “nắm đấm sắt” của họ, một đội quân hiệp sĩ bọc thép và các lãnh chúa cao cấp, đập tan trung tâm của Aegon.

Aegon Targaryen cho tập hợp những người lính của mình thành hình lưỡi liềm thô sơ lấp lánh giáo mác, với những cung thủ và nỏ thủ ngay phía sau và kỵ binh hạng nhẹ ở cả hai bên sườn. Ông giao quyền chỉ huy đội quân của mình cho Jon Mooton, Chúa tể của Maidenpool, một trong những kẻ thù đầu tiên gia nhập sự nghiệp của ông. Bản thân nhà vua có ý định chiến đấu từ trên trời, bên cạnh các nữ hoàng của mình. Aegon cũng nhận thấy trời không mưa; cỏ và lúa mì xung quanh quân đội cao và chín vàng chuẩn bị thu hoạch...và rất khô.

Những chiến binh của Targaryen đã chờ cho đến khi Vua Hai Đầu hiệu lệnh tập hợp quân rồi tiến lên dưới ngọn cờ khổng lồ. Vua Mern đích thân lãnh đạo tấn công vào chính giữa đội quân trên một chiến mã màu vàng óng, con trai Gawen đi bên cạnh cầm theo lá cờ của gia tộc—hình một bàn tay xanh lớn trên nền trắng. Những chiến binh của Gardeners và Lannisters gào thét ầm ĩ, tiến lên theo tiếng kèn thúc giục và tiếng trống thúc quân, xông pha vào cơn bão tên bắn thẳng vào kẻ thù, hất văng giáo binh của Targaryen, tàn phá đội hình của họ. Nhưng khi đó Aegon cùng các em gái đã trên không trung.

“Aegon bay phía trên hàng ngũ kẻ thù của mình trên lưng Balerion, xuyên qua cơn mưa giáo, đá và tên, lặp đi lặp lại lao xuống để tẩm những ngọn lửa lên kẻ thù. Rhaenys và Visenya phóng hỏa vùng đất phía trên và phía sau kẻ thù. Cỏ khô và cánh đồng lúa mì cháy lên ngay lập tức. Gió thổi bùng ngọn lửa và thổi khói vào mặt những hàng quân đang tiến lên của Hai Vị Vua. Mùi hôi của lửa khiến các con ngựa của họ hoảng sợ, và khi khói dày hơn, cả ngựa và người đều bị che mắt. Hàng ngũ

của họ bắt đầu tan vỡ khi những bức tường lửa bùng lên ở mọi phía. Những người của Chúa Mooton, an toàn khi ở phía trên của đám cháy, chờ đợi với cung tên và giáo mác, và nhanh chóng tiêu diệt những người bị bỏng và bị cháy, những người đang loạng choạng từ địa ngục ra.

Chiến trường của Lửa, sau đó trận chiến được đặt tên là.

Có hơn bốn nghìn người chết cháy. Hàng nghìn người khác tử vong vì đao kiếm, giáo mác và mũi tên. Hàng chục nghìn người bị bỏng, một số nặng tới mức để lại sẹo suốt đời. Vua Mern IX nằm trong số những người chết cùng với các con trai, cháu trai, anh trai, anh em họ và những người thân khác. Một người cháu trai khác sống sót thêm ba ngày. Khi anh ta chết vì vết bỏng, Nhà Gardener cũng chết theo. Vua Loren of the Rock vẫn sống, cưỡi ngựa qua bức tường lửa và khói đến nơi an toàn khi ông thấy trận chiến không thể thắng được.

Nhà Targaryen mất chưa tới một trăm người. Nữ hoàng Visenya bị một mũi tên bắn vào vai, nhưng sớm hồi phục. Trong khi những con rồng đang no nê với xác chết, Aegon đã ra lệnh thu thập những thanh kiếm của những người đã chết rồi đưa xuôi dòng sông.

Loren Lannister bị bắt vào ngày hôm sau. Nhà vua của The Rock đặt thanh kiếm và vương miện của mình dưới chân Aegon, quỳ gối và bày tỏ lòng tôn kính. Và Aegon, đúng như những lời hứa của mình, đã nâng kẻ thù bị đánh bại của mình trở lại và xác nhận vị trí lãnh chúa và quyền quản lý của ông, đặt tên ông là Chúa tể của Casterly Rock và là Quản lý phương Tây. Những người theo dõi cờ hiệu của Chúa tể Loren đều noi theo tấm gương của ông, và nhiều lãnh chúa của Reach, những người sống sót sau trận hỏa hoạn của rồng cũng vậy.

Tuy nhiên, cuộc chinh phạt phương Tây vẫn chưa hoàn tất, nên Vua Aegon chia tay chị em mình rồi tiến thẳng tới Highgarden, hy vọng sẽ chiếm được nơi này trước khi một người khác kịp tranh giành. Vua phát hiện lâu đài do viên quản gia Harlan Tyrell nắm giữ, những người tiền nhiệm của ông ta đã phục vụ Nhà Gardeners qua nhiều thế kỷ. Tyrell trao chìa khoá lâu đài mà không hề chiến đấu và hứa sẽ ủng hộ nhà vua chinh phục. Để đền đáp, Aegon trao tặng Highgarden cùng toàn bộ lãnh địa cho Tyrell, phong ông làm Hộ vệ phương Nam và Chúa tể tối cao của Mander, đồng thời trao cho ông quyền cai quản toàn bộ chư hầu của Nhà Gardener trước đây.

"Ý định của Vua Aegon là tiếp tục tiến quân về phía nam và bắt Oldtown, Arbor và Dorne phải thần phục, nhưng khi đang ở Highgarden, tin tức về một thách thức mới đã đến tai ông. Torrhen Stark, Vua phương Bắc, đã vượt qua vùng Neck và tiến vào Riverlands, thống lĩnh một đội quân gồm ba mươi nghìn người Bắc hung dữ. Aegon lập tức khởi hành về phía bắc để đối đầu, phi trước quân đội trên đôi cánh của Balerion, Ác mộng Đen. Ông cũng gửi tin cho hai hoàng hậu của mình, cũng như tất cả các lãnh chúa và hiệp sĩ đã quỳ gối trước ông sau Harrenhal và Field of Fire.

"Khi Torrhen Stark tới bờ sông Trident, ông đã thấy một đạo quân có quy mô lớn gấp đôi đạo quân của chính mình đang đợi ông ở phía nam sông. Chúa tể các dòng sông, người phương tây, người vùng Đất bão, người Reach...tất cả đều đã tới. Và trên trại của họ, Balerion, Meraxes và Vhagar bay lượn trên bầu trời theo những vòng tròn ngày càng rộng dần. "

Quân trinh sát của Torrhen đã nhìn thấy đống đổ nát của Harrenhal, nơi những ngọn lửa đỏ lừ vẫn cháy chậm rãi dưới đống đổ nát. Nhà vua của miền Bắc cũng đã từng nghe kể nhiều về Trận Hỏa Trường. Ông biết rằng số phận đó cũng có thể xảy ra với mình nếu ông cố gắng vượt sông. Một số chư hầu của ông vẫn thúc giục ông tấn công, khăng khăng rằng lòng dũng cảm của miền Bắc sẽ giành chiến thắng. Những kẻ khác thúc giục ông rút lui về Hầm Ếch và dựng đồn bốt tại đó trên đất miền Bắc. Anh trai cùng cha khác mẹ của nhà vua là Brandon Snow đã đề nghị vượt qua Trident một mình dưới sự che chở của màn đêm, để giết chết bầy rồng khi chúng đang ngủ.

Vua Torrhen đã lệnh Brandon Snow vượt qua Trident. Nhưng thay vì đi để giết, ông ấy đã băng qua cùng ba maester bên cạnh mình để chữa bệnh. Suốt đêm, những lá thư được gửi qua gửi lại. Sáng hôm sau, chính Torrhen Stark đã vượt qua Trident. Ở bờ phía nam của Trident, ông đã quỳ xuống, đặt vương miện cổ của các vị Vua phương Bắc dưới chân Aegon và thề sẽ là người của Người. Ông đứng lên với tư cách là Lãnh chúa của thành Winterfell và Vệ binh miền Bắc, chứ không phải là vua nữa. Từ ngày hôm đó đến nay, Torrhen Stark được người ta nhớ đến là Vị vua quỳ gối... không có một người phương Bắc nào để lại đống xương cháy của ông bên bờ sông Trident, và những thanh kiếm mà Aegon thu thập được từ Lãnh chúa Stark và các chư hầu của ông ta không bị bẻ cong, nóng chảy hay uốn cong.

" Aegon Targaryen cùng các hoàng hậu chia tay nhau. Aegon một lần nữa tiến về phía nam, tiến về phía Oldtown, trong khi hai em gái của ông cưỡi rồng của họ—Visenya tiến về Vale of Arryn còn Rhaenys tiến về Sunspear và sa mạc ở Dorne.

Sharra Arryn đã củng cố tuyến phòng thủ của Gulltown, di dời một đội quân thiện chiến đến Cổng Máu và tăng gấp ba quy mô đồn trú tại Stone, Snow và Sky, những pháo đài canh gác lối vào Eyrie. Tất cả những tuyến phòng thủ này đều vô dụng trước Visenya Targaryen, người cưỡi đôi cánh màu da thuộc của Vhagar bay phía trên tất cả và đáp xuống sân trong của Eyrie. Khi nhiếp chính của Vale vội vã ra đối đầu với bà, phía sau là hàng chục lính gác, bà thấy Visenya với Ronnel Arryn ngồi trên đầu gối bà, đôi mắt đăm đăm nhìn con rồng, đầy sự kinh ngạc. “Mẹ, con có thể cùng người phụ nữ kia bay không?” đứa bé vua hỏi. Không lời đe dọa nào được thốt ra, không lời chỉ trích nào được trao đổi. Hai nữ hoàng mỉm cười với nhau và thay vào đó là những lời xã giao. Sau đó, Quý bà Sharra cho người đi lấy ba chiếc vương miện (vương miện nhiếp chính của riêng bà, vương miện nhỏ của con trai bà và Vương miện Đại bàng của Mountain và Vale mà các vua Arryn đã đội trong hàng ngàn năm) và giao nộp chúng cho Nữ hoàng Visenya cùng với những thanh kiếm của đồn trú quân mình. Và người ta kể lại rằng nhà vua nhỏ đã bay ba vòng quanh đỉnh Giant’s Lance và hạ cánh thì thấy mình đã là một lãnh chúa nhỏ. Vì vậy, Visenya Targaryen mới đưa Vale of Arryn vào lãnh thổ anh trai mình.

" Rhaenys Targaryen không có cuộc chinh phục dễ dàng như vậy. Một đội quân lính giáo Dorne canh giữ Đèo Thân vương, là cửa ngõ qua dãy Núi Đỏ, nhưng Rhaenys đã không giao chiến với họ. Nàng bay trên đèo, trên những cồn cát đỏ và trắng, và hạ xuống Vaith để yêu cầu thần phục nhưng lại thấy lâu đài trống rỗng và hoang vắng. Trong thị trấn dưới chân những bức tường, chỉ còn lại phụ nữ, trẻ em và những ông già. Khi được hỏi rằng lãnh chúa của họ đã đi đâu, họ chỉ nói: "Đi

xa". Rhaenys theo dòng sông xuôi xuống Godsgrace, trụ sở của Nhà Allyrion, nhưng nó cũng đã bị bỏ hoang. Nàng tiếp tục bay. Nơi Sông Greenblood gặp biển, Rhaenys đến Planky Town, nơi hàng trăm thuyền cột, thuyền đánh cá, xà lan, thuyền nhà và tàu đổ nát đậu dưới nắng, liên kết với nhau bằng dây thừng, xích và ván gỗ để tạo thành một thành phố nổi, nhưng chỉ có một vài phụ nữ già và trẻ em xuất hiện ngước nhìn nàng khi Meraxes bay vòng trên đầu. "

"Cuối cùng chuyến bay của nữ hoàng đã đưa bà đến Sunspear, trụ sở lâu đời của Nhà Martell, nơi bà tìm thấy Công chúa xứ Dorne đang chờ đợi trong lâu đài hoang vắng của mình. Các học sĩ kể lại rằng Meria Martell năm nay tám mươi tuổi và đã cai trị người Dorne được sáu mươi năm. Bà rất béo, mù, và gần như hói, da vàng vọt và chảy xệ. Argilac Ngạo mạn đã gọi bà là "Cóc vàng của Dorne", nhưng cả tuổi tác và mù lòa cũng chẳng làm bà mất hết trí."

"Ta không đấu với ngươi," Công chúa Meria nói với Rhaenys, "hoặc sẽ quỳ với ngươi. Dorne không có vua. Hãy nói với em trai của ngươi điều đó".

“Ta sẽ,” Rhaenys đáp lại, “nhưng chúng ta sẽ quay lại, Vương nữ, và lần tới chúng ta sẽ mang tới lửa và máu.”

"Lời cô," công chúa Meria nói. "Câu phương châm của chúng tôi là Không khuất phục, Không cúi đầu, Không hủy diệt. Người có thể thiêu chúng tôi, thưa m'lady... nhưng không thể uốn cong chúng tôi, phá hủy chúng tôi hoặc bắt chúng tôi cúi đầu. Đây là Dorne. Người không được chào đón ở đây. Hãy trở về, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng."

" Nữ hoàng và công chúa chia tay nhau, và Dorne vẫn chưa bị khuất phục.

Về phía tây, Aegon Targaryen đã gặp sự chào đón nồng nhiệt hơn. Thành phố lớn nhất ở Westeros, Oldtown được bao quanh bởi những bức tường khổng lồ và được cai trị bởi Hightower của Hightower, ngôi nhà quý tộc lâu đời nhất, giàu có nhất và quyền lực nhất trong Reach. Oldtown cũng là trung tâm của Đức tin. Nơi đây có Trụ trì, Cha của Người trung thủy, tiếng nói của các vị thần mới trên trái đất, người chỉ huy sự vâng lời của hàng triệu người mộ đạo trên khắp các vương quốc (ngoại trừ ở phương Bắc, nơi các vị thần cũ vẫn nắm quyền kiểm soát), và là Lưỡi kiếm của Đức tin, một tổ chức chiến đấu mà thường dân gọi là Những vì sao và thanh kiếm.



Nhưng khi Aegon Targaryen và đoàn tùy tùng của ông đến gần Oldtown, họ thấy cổng thành mở và Lãnh chúa Hightower đang chờ đợi để đầu hàng. Thật trùng hợp, khi tin tức về cuộc đổ bộ của Aegon lần đầu tiên đến Oldtown, High Septon đã nhốt mình trong Chùa Sao trong bảy ngày bảy đêm, tìm kiếm sự hướng dẫn của các vị thần. Ông không dùng gì

ngoài bánh mì và nước, và dành toàn bộ thời gian thức để cầu nguyện, đi từ bàn thờ này sang bàn thờ khác. Và vào ngày thứ bảy, mụ Crone đã nâng cao ngọn đèn vàng của mụ để chỉ cho ông con đường phía trước. Ngài Đức Giáo hoàng thấy rằng nếu Oldtown cầm vũ khí chống lại Aegon Bão Táp, thành phố chắc chắn sẽ bị thiêu rụi, và Cao Thành, Pháo Đài và Chùa Sao sẽ bị đánh sập và phá hủy.

Manfred Hightower, Chúa tể xứ Oldtown, là một lãnh chúa thận trọng và tin vào Chúa. Một trong những đứa con trai của ngài phục vụ cho Con trai chiến binh, và một đứa nữa mới vừa thề nguyện làm septa. Khi Đại Septon cho ngài biết về viễn kiến mà Bà già ban cho, Chúa tể Hightower quyết định rằng ngài sẽ không chống lại Kẻ chinh phạt bằng vũ lực. Vì vậy, không người đàn ông nào từ Oldtown bị thiêu chết trên Đấu trường Lửa, mặc dù nhà Hightower là chư hầu của nhà Gardener xứ Highgarden. Và như vậy, Chúa tể Manfred cưỡi ngựa ra chào đón Aegon Bão Tố khi ngài tiến gần, và dâng lên thanh kiếm, thành phố và lời thề của mình. (Một số người nói rằng Chúa tể Hightower cũng dâng tay của đứa con gái út, nhưng Aegon đã lịch sự từ chối, để không làm phật lòng hai hoàng hậu của mình.)

Ba ngày sau, tại Đền Ngôi Sao, chính Đức Giáo hoàng đã xức dầu cho Aegon bằng bảy loại dầu, đội vương miện lên đầu anh ta và tuyên bố anh ta là Aegon của Gia tộc Targaryen, Đệ nhất của danh hiệu này, Vua của người Andal, người Rhoynar và người Đầu tiên, Quân vương của Bảy Vương quốc, và Người bảo vệ xứ sở. ("Bảy Vương quốc" là kiểu cách được sử dụng, mặc dù Dorne chưa khuất phục. Và nó cũng không khuất phục trong hơn một thế kỷ sau đó.)

"Chỉ một số ít lãnh chúa đã có mặt cho lễ đăng quang đầu tiên của Aegon tại cửa sông Blackwater, nhưng hàng trăm người đã có mặt để chứng kiến lễ đăng quang thứ hai của ông và hàng chục nghìn người đã cổ vũ ông sau đó trên các đường phố Oldtown khi ông cưỡi qua thành phố trên lưng Balerion. Trong số những người có mặt tại lễ đăng quang lần thứ hai của Aegon có các maester và archmaester của Thành trì. Có lẽ vì lý do đó, lễ đăng quang này, thay vì lễ đăng quang Aegonfort vào ngày Aegon đổ bộ, đã trở thành dấu mốc bắt đầu triều đại của Aegon.

Bảy Vương quốc của Westeros đã được hợp nhất thành một vương quốc hùng mạnh như vậy, theo ý muốn của Aegon Đệ Nhất và các chị em của ông.

Nhiều người đã nghĩ rằng vua Aegon sẽ lấy Oldtown làm Vương Đô của mình sau khi chiến tranh kết thúc, trong khi những người khác lại cho rằng ông sẽ cai trị từ Dragonstone, thành trì đảo cổ của Nhà Targaryen. Nhà vua đã khiến tất cả họ bất ngờ khi tuyên bố ý định của mình là thành lập triều đình ở thị trấn mới đang xây dựng trên ba ngọn đồi tại cửa Sông Blackwater Rush, nơi ông và các chị gái lần đầu tiên đặt chân lên đất Westeros. Thị trấn sẽ được gọi là King's Landing. Từ đó, Aegon the Dragon sẽ cai trị vương quốc của mình, ông tổ chức triều đình từ một chiếc ghế bằng kim loại vĩ đại được làm từ những thanh kiếm tan chảy, xoắn lại, đánh bại và bị phá vỡ của những kẻ thù đã ngã xuống của ông, một chiếc ghế nguy hiểm mà chẳng bao lâu sau sẽ trở nên nổi tiếng khắp thế giới là Iron Throne of Westeros.



Reign of the Dragon

The Wars of King Aegon I

Triều đại lâu dài của Vua Aegon I Targaryen (năm 1 trước Công nguyên - năm 37 sau Công nguyên) ở mức độ lớn là một triều đại hòa bình...đặc biệt là trong những năm sau của Ngài. Nhưng trước Kỷ nguyên hòa bình của Rồng, đúng như cách mà những sử gia trường Citadel gọi hai thập kỷ cuối triều đại của Ngài sau này, đã nổ ra cuộc chiến của Rồng, cuộc chiến tàn khốc đẫm máu nhất, chẳng khác gì bất kỳ cuộc chiến nào từng xảy ra ở Westeros.

\"Chiến tranh Thống nhất\" được cho rằng đã kết thúc khi Aegon được tấn phong và xức dầu bởi Tổng giám mục ở Starry Sept của Oldtown, không phải tất cả Westeros đều đã thần phục quyền cai trị của ông.

"Trong Cuộc ăn, các lãnh chúa của Ba Chị em đã lợi dụng sự hỗn loạn của Cuộc chinh phạt Aegon để tuyên bố họ là một quốc gia tự do và trao vương miện cho Phu nhân Marla của Nhà Sunderland làm nữ hoàng của họ. Vì hạm đội Arryn phần lớn đã bị phá hủy trong Cuộc chinh phạt, nên nhà vua đã ra lệnh cho Người bảo vệ phương Bắc của mình, Torrhen Stark của Winterfell, chấm dứt Cuộc nổi loạn của Người chị em, và một đội quân phương bắc lên đường từ White Harbor trên một hạm đội tàu buồm Braavosi thuê, dưới sự chỉ huy của Ser Warrick Manderly. Cảnh tượng những cánh buồm của ông ta, và sự xuất hiện đột ngột của Nữ hoàng Visenya và Vhagar trên bầu trời phía trên Sisterton, đã khiến Người chị em hết hy vọng; họ nhanh chóng phế truất Nữ hoàng Marla để ủng hộ người em trai của bà. Steffon Sunderland đã khôi phục lại lòng trung thành của mình với Eyrie, quỳ gối trước Nữ hoàng Visenya và trao con trai mình làm con tin cho hành vi tốt của mình, một đứa được nuôi dưỡng cùng Nhà Manderly và một đứa khác thuộc Nhà Arryn. Em gái của ông, nữ hoàng bị phế truất, đã bị lưu đày và bị cầm tù. Sau năm năm, lưỡi của bà đã bị cắt bỏ, và bà đã dành phần đời còn lại của mình với nhóm chị em thầm lặng, chăm sóc cho những người chết cao quý.

Bên kia Westeros, Quần đảo Sắt chìm trong hỗn loạn. Nhà Hoare đã cai trị dân Sắt trong nhiều thế kỷ, chỉ để bị xóa sổ

trong một đêm khi Aegon giải phóng cơn thịnh nộ của Balerion tại Harrenhal. Mặc dù Harren the Black và các con trai của ông đã bỏ mạng trong những ngọn lửa đó, Qhorin Volmark của Harlaw, người mà bà của anh ta là em gái của ông nội Harren, tuyên bố mình là người thừa kế hợp pháp "của dòng dõi đen" và nắm quyền trị vì.

"Tuy nhiên, không phải tất cả những người sắt đều chấp nhận tuyên bố của anh ta. Ở Old Wyk, dưới những khúc xương của Nagga Rồng Biển, các tu sĩ của Thần Chết Đuối đội một chiếc vương miện gỗ mục trên đầu của một trong số họ, một tu sĩ chân đất tên là Lodos, người tự xưng mình là con trai sống của Thần Chết Đuối và được cho là có thể làm phép lạ. Những người đòi quyền khác xuất hiện trên Great Wyk, Pyke và Orkmont, và trong hơn một năm, những người ủng hộ họ đã chiến đấu với nhau trên đất liền và trên biển. Người ta nói rằng vùng biển giữa các đảo tràn ngập xác chết đến nỗi hàng trăm con bạch tuộc khổng lồ xuất hiện, lôi kéo bởi máu tươi."

Aegon Targaryen đã chấm dứt cuộc chiến. Ông đến các đảo vào năm 2 sau Công nguyên trên lưng Balerion. Cùng ông có các đội tàu chiến ở Arbor, Highgarden và Lannisport, và thậm chí cả một vài tàu chiến từ Đảo Gấu do Torrhen Stark gửi đi. Những người Sắt, số lượng của họ đã giảm đi do một năm chiến tranh huynh đệ tương tàn, đã ít kháng cự lại...trên thực tế, nhiều người chào đón sự xuất hiện của các con rồng. Vua Aegon đã giết Qhorin Volmark bằng Blackfyre, nhưng cho phép đứa con trai còn nhỏ của ông ta thừa hưởng đất đai và lâu đài của cha mình. Trên đảo Old Wyk, vị vua-thầy tế Lodos, được cho là con trai của Vị thần Đắm chìm, đã kêu gọi những quái vật biển khổng lồ từ biển sâu trỗi lên và kéo chìm những con tàu xâm lược. Khi điều đó không xảy ra, Lodos đã nhét đầy đá vào áo choàng và đi vào biển, "để tìm kiếm lời khuyên của cha tôi". Hàng ngàn người theo sau. Các thi thể bị cua ăn trương phình của họ đã trôi dạt vào bờ biển của Old Wyk trong nhiều năm sau đó.

" Sau đó, vấn đề nảy sinh khi ai đó cần cai quản Quần đảo Sắt cho nhà vua. Có người gợi ý rằng hãy biến dân Đảo Sắt thành chư hầu của nhà Tully ở Riverrun hoặc nhà Lannister ở Casterly Rock. Thậm chí một số còn thúc giục rằng hãy giao họ cho Winterfell. Aegon đã lắng nghe từng yêu cầu, nhưng cuối cùng, quyết định rằng ông sẽ cho người Đảo Sắt tự chọn lãnh chúa tối cao của họ. Không ai ngạc nhiên khi họ chọn một trong những người của mình: Vickon Greyjoy, Chúa tể Chiến binh của Pyke. Chúa tể Vickon đã tỏ lòng tôn kính với Vua Aegon, và Dragon đã rời đi với hạm đội của mình. "

"Bản văn viết của Greyjoy chỉ có hiệu lực với Quần đảo Iron; tuy nhiên, ông đã tuyên bố từ bỏ mọi yêu sách đối với các vùng đất mà Nhà Hoare đã chiếm giữ trên lục địa. Aegon đã ban lâu đài đổ nát Harrenhal và các vùng đất của nó cho Ser Quenton Qoherys, quân sư của mình tại Dragonstone, nhưng yêu cầu ông phải chấp nhận Chúa tể Edmyn Tully của Riverrun làm lãnh chúa của mình. Chúa tể Quenton mới được phong có hai người con trai khỏe mạnh và một đứa cháu trai mập mạp để đảm bảo sự kế nhiệm, nhưng vì người vợ đầu của ông đã qua đời vì sốt đen ba năm trước đó nên ông đã đồng ý lấy một trong những người con gái của Chúa tể Tully làm vợ.

Sau sự phục tùng của Ba Chị em và Quần đảo Sắt, toàn bộ Westeros ở phía nam Bức tường giờ đây đều dưới sự cai trị của Aegon Targaryen, chỉ trừ Dorne. Vì vậy, Con rồng tiếp theo sẽ hướng sự chú ý đến Dorne. Đầu tiên, Aegon đã cố gắng giành lấy lòng người Dorne bằng lời nói, cử một phái đoàn gồm những lãnh chúa cấp cao, học sĩ và người của tu viện đến Sunspear để đàm phán với Công chúa Meria Martell, tức Cóc vàng của Dorne, và thuyết phục bà ta về những lợi thế của việc gia nhập vương quốc của bà ta vào vương quốc của ông ta. Cuộc đàm phán của họ kéo dài trong phần lớn thời gian của một năm, nhưng không đạt được kết quả gì.

"Chiến tranh Dorn lần thứ nhất thường được cho là bắt đầu vào năm 4 AC, khi Rhaenys Targaryen trở lại Dorne. Lần này nàng mang theo lửa và máu, đúng như lời đe dọa của mình. Cưỡi Meraxes, nữ hoàng từ bầu trời trong xanh đáp xuống và thiêu rụi Planky Town, ngọn lửa nhảy từ thuyền này sang thuyền khác cho đến khi toàn bộ cửa sông Greenblood bị bao phủ trong đám cháy, cột khói bốc lên có thể nhìn thấy từ xa như Sunspear. Dân cư của thị trấn nổi chạy xuống sông để trốn khỏi ngọn lửa, nên chỉ có ít hơn một trăm người chết trong cuộc tấn công, phần lớn là chết vì đuối nước chứ không phải lửa rồng. Nhưng máu đầu tiên đã đổ."

Elsewhere, Orys Baratheon đã dẫn một ngàn hiệp sĩ được tuyển chọn lên Boneway, trong khi chính Aegon hành quân qua Prince's Pass dẫn đầu một đội quân gồm ba mươi nghìn người, do gần hai nghìn hiệp sĩ cưỡi ngựa và ba trăm lãnh chúa và chư hầu dẫn đầu. Người ta nghe nói Lord Harlan Tyrell, Quản thủ của miền Nam, nói rằng họ có đủ sức mạnh để đập tan bất kỳ đội quân nào của Dorne nào cố gắng chống lại họ, ngay cả khi không có Aegon và Balerion.



“Chắc chắn ông ta có quyền làm như vậy, nhưng vấn đề là chưa bao giờ được chứng minh, bởi vì người Dornish không bao giờ tham gia chiến đấu. Thay vào đó, họ rút lui trước đội quân của Vua Aegon, đốt cháy mùa màng trên cánh đồng và đầu độc mọi giếng nước. Những kẻ xâm lược thấy tháp canh Dornish ở Núi Đỏ bị phá hoại và bỏ hoang. Ở các đèo cao, đội tiên

phong của Aegon thấy đường đi của mình bị chặn lại bởi bức tường xác cừu, bị cạo sạch len và quá thối để ăn. Quân đội của nhà vua đã cạn kiệt lương thực và thức ăn chăn nuôi vào thời điểm họ xuất hiện từ đèo Hoàng tử để đối mặt với vùng cát Dornish. Ở đó, Aegon chia rẽ lực lượng của mình, cử Lãnh chúa Tyrell đi về phía nam chống lại Uthor Uller, Lãnh chúa Địa ngục, trong khi chính ông ta quay về phía đông, để bao vây Lãnh chúa Fowler trong pháo đài trên núi Skyreach của mình.

" Cũng đã sang năm thứ hai của mùa thu, mùa đông được cho là đang cận kề. Vào mùa đó, quân xâm lược hy vọng rằng cái nóng ở sa mạc sẽ dịu bớt và khí hậu mát mẻ hơn. Nhưng Chúa tể Tyrell vẫn kiên trì hành quân về phía Hellholt dưới cái nắng khắc nghiệt của vùng Dorne. Giữa cái trời nóng như rang ấy, nhu cầu dùng nước tăng cao, và kẻ địch đã đầu độc mọi nguồn nước mà quân đội đi qua. Đầu tiên là ngựa chết dần, rồi đến cả người cưỡi ngựa. Những hiệp sĩ kiêu hãnh phải vứt bỏ cờ hiệu, khiên và cả áo giáp của mình. Chúa tể Tyrell mất đi một phần tư quân số và gần hết số ngựa vì nắng nóng khắc nghiệt xứ Dorne, và khi cuối cùng cũng tới được lâu đài Hellholt, ông mới phát hiện nơi này đã bị bỏ hoang. "

"Cuộc tấn công của Orys Baratheon cũng chẳng khá hơn. Ngựa của ông ta phải vật lộn trên những triền dốc đá của những con đèo quanh co hẹp, nhưng nhiều con đã hoàn toàn khựng lại khi chúng tới những đoạn dốc nhất của con đường, nơi những người Dornish đã đục bậc thang vào trong núi đá.“ Đá tảng đổ như mưa từ trên cao xuống những hiệp sĩ của Hand, tác phẩm của những người bảo vệ mà những người của vùng Stormlands không bao giờ nhìn thấy. Khi Con đường Xương vượt qua sông Wyl, những cung thủ Dornish bất ngờ xuất hiện khi đoàn quân đang tiến vào một cây cầu, và hàng ngàn mũi tên như mưa trút xuống. Khi Chúa tể Orys ra lệnh cho người của mình rút lui, một trận đá lở lớn đã cắt đứt đường rút lui của họ. Không có đường tiến và cũng chẳng có đường lui, những người Stormlands bị tàn sát như lợn trong chuồng. Bản thân Orys Baratheon được tha, cùng với hàng chục lãnh chúa khác được cho là đáng tiền chuộc, nhưng họ thấy rằng mình đã bị bắt bởi Wyl xứ Wyl, lãnh chúa miền núi man rợ được gọi là Tình nhân của Góa phụ.

Chính vua Aegon cũng thành công hơn. Bằng cách hành quân về hướng đông qua chân đồi, nơi nước mưa từ trên cao chảy xuống và tạo điều kiện cho nhiều trò chơi ở thung lũng, ông đã chiếm được tòa lâu đài Skyreach bằng cách tấn công ồ ạt và giành được Yronwood sau một cuộc bao vây ngắn. Lãnh chúa Tor đã mới qua đời, và người quản gia của ông đã đầu hàng mà không cần chiến đấu. Xa hơn về phía đông, Lord Toland của Ghost Hill đã phái một nhà vô địch chiến đấu với nhà vua trong trận chiến đơn. Aegon chấp nhận và giết chết người đó, chỉ phát hiện ra rằng người đó không phải là nhà vô địch của Toland mà chỉ là kẻ ngốc của ông ta. Bản thân Chúa tể Toland đã biến mất.

"Như Meria Martell, công chúa xứ Dorne, khi vua Aegon hạ xuống Sunspear trên lưng Balerion, để tìm thấy chị gái Rhaenys trước y. Sau khi đốt cháy thị trấn Planky, nàng đã chiếm Lemonwood, Spottswood và Stinkwater, chấp nhận sự cung kính của những bà già và trẻ em, nhưng không thấy quân địch thực sự ở đâu. Ngay cả thành phố bóng đêm bên ngoài tường thành Sunspear cũng vắng vẻ một nửa và không ai trong số những người ở lại thừa nhận biết nơi ở của các lãnh chúa và công chúa xứ Dorne. "Con cóc vàng đã tan chảy vào cát", Nữ hoàng Rhaenys nói với vua Aegon.

“Câu trả lời của Aegon là tuyên bố chiến thắng. Trong cung điện lớn ở Sunspear, ông tập hợp những gì còn lại của các nhà chức sắc và tuyên bố với họ rằng Dorne hiện là một phần của vương quốc, từ nay trở đi họ sẽ là những thần dân trung thành của ông, rằng những lãnh chúa trước đây của họ là những kẻ nổi loạn và phạm pháp. Có lệnh thưởng công dành cho những ai bắt được đầu của họ, đặc biệt là con Cóc vàng, Công chúa Meria Martell. Chúa tể Jon Rosby được bổ nhiệm làm Tổng trấn của Sunspear và là Hộ vệ của Sands, để cai quản Dorne nhân danh nhà vua. Các quản lý và tổng trấn được bổ nhiệm cho tất cả các vùng đất và lâu đài khác mà Conqueror đã chiếm được. Sau đó, Vua Aegon và quân đội của ông rời đi theo hướng họ đã đến, về phía tây dọc theo chân đồi và qua Prince's Pass.”

"Họ vừa đặt chân đến King’s Landing thì Dorne trỗi dậy phía sau họ. Các lính đánh thuê Dorne xuất hiện bất ngờ, như những bông hoa sa mạc sau cơn mưa. Skyreach, Yronwood, Tor và Ghost Hill đều được giành lại trong vòng hai tuần, các đơn vị đồn trú hoàng gia của họ bị giết. Các quản gia và quản lí của Aegon chỉ được phép chết sau một thời gian dài đau đớn. Người ta nói rằng các lãnh chúa Dornish đã cược với nhau xem ai có thể giữ sống tù nhân của họ lâu nhất trong khi chia cắt họ. Lãnh chúa Rosby, quản gia Sunspear và cai quản vùng cát, có cái kết tử tế hơn hầu hết. Sau khi người dân Dorne tràn vào từ thành phố bóng tối để chiếm lại lâu đài, ông ta bị trói tay chân, kéo lên đỉnh Tháp Ngọn giáo, và bị ném ra khỏi cửa sổ bởi chính công chúa Meria đã già.

"Chẳng mấy chốc, chỉ còn lại Ngài Tyrell và đội quân của Ngài. Khi rời đi, Vua Aegon đã để Tyrell lại phía sau. Người ta cho rằng địa thế của Hellholt, một tòa lâu đài vững chắc trên sông Brimstone, rất thuận lợi để đối phó với mọi cuộc nổi loạn. Nhưng dòng sông thì đầy lưu huỳnh, khiến những chú cá đánh bắt từ dòng sông này khiến cho dân Highgarden bị ốm. Nhà Qorgyle của Sandstone chưa từng phục tùng, và các chiến binh dùng giáo Qorgyle đã chém giết những toán lính đi kiếm ăn và tuần tra của Tyrell mỗi khi họ đi quá xa về phía tây. Cũng tương tự như vậy, Quân Vaiths của Vaith ở phía đông cũng làm như vậy. Khi tin về vụ Trục xuất Sunspear tới Hellholt, Ngài Tyrell đã tập hợp lực lượng còn lại của mình và lên đường băng qua vùng đất cát. Ngài tuyên bố rằng sẽ chiếm Vaith, hành quân về phía đông theo dọc con sông, chiếm lại Sunspear và thành phố bóng tối, đồng thời trừng phạt những kẻ sát hại Ngài Rosby. Nhưng tại một nơi nào đó về phía đông Hellholt giữa vùng cát đỏ, Tyrell và toàn bộ quân đội của Ngài đã biến mất. Không một người nào trong số họ từng được nhìn thấy nữa. "

Aegon Targaryen không phải là người dễ chịu thua. Cuộc chiến vẫn kéo dài thêm bảy năm nữa, mặc dù sau năm 6 AC, giao tranh trở thành một loạt các hành vi tàn bạo đẫm máu, cướp bóc và trả thù, bị phá vỡ bằng thời gian dài không hoạt động, một tá lệnh ngừng bắn ngắn và vô số vụ giết người và ám sát.

Vào năm 7 sau Công nguyên, Orys Baratheon và các lãnh chúa khác bị bắt làm tù binh trên đường Bone đã được chuộc về King’s Landing với giá bằng trọng lượng vàng của họ, nhưng khi họ trở về, người ta thấy rằng Widow-lover đã chặt đứt tay cầm kiếm của tất cả những người này. Vì vậy, họ không bao giờ có thể cầm kiếm chống lại Dorne lần nào nữa. Để trả đũa, chính vua Aegon đã hạ xuống tiền đồn trên núi của Wyls bằng Balerion và phá hủy hơn nửa tá pháo đài cùng tháp canh của họ thành những đống đá nóng chảy. Tuy nhiên, Wyls nương náu trong các hang động và đường hầm bên dưới những ngọn

núi, và Góa phụ yêu dấu đã sống thêm 20 năm nữa.

Năm 8 AC, một năm cực kỳ khô hạn, những tên cướp Dornish đã băng qua Biển Dorne trên những con tàu do vua cướp biển từ Stepstones cung cấp, tấn công nửa tá thị trấn và làng mạc dọc theo bờ biển phía nam của Mũi Wrath và gây ra hỏa hoạn lan rộng khắp một nửa rừng mưa. “Lửa đối lửa,” Công chúa Meria được cho là đã nói như vậy.

“Targaryen nào có thể cho phép điều này diễn ra như vậy. Cùng năm đó, Visenya Targaryen xuất hiện trên bầu trời Dorne, và lửa Vhagar đã nã xuống rừng Lemonwood, núi Ghost Hill, và pháo đài Tor.”

Vào năm 9 AC, Visenya lại trở lại, lần này có cả Aegon bay bên cạnh cô, và Đá Sa Thạch, Vaith và Hellholt bị đốt cháy.

Năm sau, quân Dornish đáp trả, khi Chúa tể Fowler dẫn quân đi qua Prince’s Pass vào Reach, di chuyển nhanh đến nỗi đã đốt được hàng tá ngôi làng và chiếm được tòa lâu đài biên giới lớn Nightsong trước khi các lãnh chúa vùng biên nhận ra quân địch đã tấn công. Khi tin về cuộc tấn công đến Oldtown, Chúa tể Hightower cử con trai Addam dẫn một lực lượng hùng hậu đi chiếm lại Nightsong, nhưng quân Dornish đã lường trước được điều đó. Một đội quân Dornish thứ hai do Ser Joffrey Dayne chỉ huy tiến xuống từ Starfall và tấn công thành phố. Các bức tường của Oldtown quá vững chãi khiến quân Dornish không thể vượt qua, nhưng Dayne đã đốt cháy những cánh đồng, trang trại và ngôi làng trong phạm vi hai mươi giải Anh quanh thành phố và giết chết đứa con trai út của Chúa tể Hightower, Garmon, khi cậu bé tấn công binh lính chống trả. Ser Addam Hightower đến Nightsong và chỉ thấy Chúa tể Fowler đã đốt cháy tòa lâu đài và giết chết tất cả quân đồn trú. Chúa tể Caron cùng vợ con đã bị bắt làm tù binh trở về Dorne. Thay vì truy đuổi, Ser Addam lập tức quay trở về Oldtown để giải cứu thành phố, nhưng Ser Joffrey và đội quân của ông ta cũng đã rút lui về núi.

Chúa già Manfred Hightower qua đời không lâu sau đó. Ser Addam trở thành người kế vị làm Chúa của Tháp Cao giữa tiếng kêu gào đòi trả thù từ Oldtown. Nhà vua Aegon cưỡi Balerion đến Highgarden để tham vấn với Hộ vệ phương Nam của ông, nhưng Theo Tyrell, lãnh chúa trẻ tuổi, rất miễn cưỡng cân nhắc đến một cuộc xâm lược Dorne khác sau số phận đã giáng xuống cha ông.

"Vua một lần nữa lại thả rồng của mình vào Dorne. Bản thân Aegon đã tấn công Skyreach, tuyên thệ sẽ biến chỗ ngồi của Nhà Fowler thành “Harrenhal thứ hai.” Visenya và Vhagar mang lửa và máu đến Starfall. Còn Rhaenys và Meraxes thì một lần nữa trở về Hellholt... nơi có một thảm kịch đã xảy ra. Những con rồng Targaryen, được nuôi dưỡng và huấn luyện để chiến đấu, đã nhiều lần bay qua những cơn mưa giáo và tên, và ít bị thương tích. Vảy của một con rồng trưởng thành cứng hơn thép, và ngay cả những mũi tên bắn trúng cũng hiếm khi đủ sâu để làm gì khác ngoài khiến các con thú lớn tức giận. Nhưng khi Meraxes bay lơ lửng trên Hellholt, một người bảo vệ trên đỉnh tháp cao nhất của lâu đài đã kích hoạt một con bọ cạp, và một chốt sắt dài 3 feet đã bắn trúng mắt phải con rồng của nữ hoàng. Meraxes không chết ngay lập tức nhưng đã đâm xuống đất trong cơn đau đớn khủng khiếp, phá hủy tòa tháp và một phần lớn bức tường rèm của Hellholt trong cơn hấp hối của nó.

" Liệu Rhaenys Targaryen vẫn sống sau khi con rồng của cô ấy ra đi hay không vẫn là vấn đề tranh chấp. Một số người nói rằng cô ấy đã mất chỗ ngồi và ngã xuống chết, những người khác lại nói rằng cô ấy đã bị nghiền nát bên dưới Meraxes trong khuôn viên lâu đài. Một số ít tài khoản tuyên bố rằng nữ hoàng đã sống sót sau cú ngã của con rồng của mình, chỉ để chết từ từ vì bị hành hạ trong ngục tối của Ullers. Hoàn cảnh thực sự của cái chết của cô ấy có thể sẽ không bao giờ được biết đến, nhưng Rhaenys Targaryen, em gái và vợ của Vua Aegon I, đã chết tại Hellholt ở Dorne vào năm thứ 10 sau cuộc chinh phạt.

“Hai năm tiếp theo là năm của cơn thịnh nộ của rồng. Mọi tòa lâu đài ở Dorne, trừ Sunspear, đều bị thiêu rụi ba lần, vì Balerion và Vhagar liên tục quay trở lại. Cát xung quanh Hellholt có nơi bị nóng chảy thành thủy tinh, do hơi thở như lửa của Balerion gây ra. Các lãnh chúa Dorne buộc phải trốn, nhưng ngay cả điều đó cũng không giúp họ được an toàn. Chúa Fowler, Chúa Vaith, Phu nhân Toland và bốn vị Chúa Hellholt kế tiếp bị sát hại lần lượt, vì Iron Throne đã treo thưởng tiền vàng cho cái đầu của bất kỳ lãnh chúa Dorne nào. Tuy nhiên, chỉ có hai kẻ giết người còn sống để nhận phần thưởng, và người Dorne trả thù, trả máu bằng máu. Chúa Connington của Griffin's Roost bị giết khi đang săn bắn, Chúa Mertyns của Mistwood bị đầu độc cùng toàn bộ gia đình bằng một thùng rượu Dorne, Chúa Fell bị giết trong một nhà thổ ở King's Landing.

Bản thân những Targaryen cũng không nằm ngoài mục tiêu. Nhà vua đã bị tấn công ba lần và đã tử trận trong hai trong số những lần đó nếu không có vệ binh của ông. Nữ hoàng Visenya đã bị tấn công một đêm ở Bến Vua. Hai trong số những người hộ tống của bà đã bị giết trước khi chính Visenya giết chết kẻ tấn công cuối cùng bằng Thanh kiếm Blackfire.



Hành động khét tiếng nhất của thời đại đẫm máu đó xảy ra vào năm 12 CN khi Wyl of Wyl, người yêu Góa phụ, đến dự đám cưới của Ser Jon Cafferen không được mời, người thừa kế của Fawnton, với Alys Oakheart, con gái của Lãnh chúa Old Oak. Vào qua một cổng hậu do một người hầu phản bội, những kẻ tấn công Wyl đã giết chết Lãnh chúa Oakheart và hầu hết

các vị khách dự đám cưới, sau đó bắt cô dâu nhìn cảnh họ thiến chồng mình. Sau đó, họ thay nhau cưỡng hiếp Quý cô Alys và những người hầu của cô, sau đó bắt đi bán cho một tên buôn nô lệ Myrish.

Lúc đó, Dorne là một sa mạc bốc cháy, bị đói kém, bệnh dịch và phá hoại tấn công. Những thương nhân đến từ Thành Phố Tự Do gọi nó là "Vùng đất chết chóc". Nhưng Nhà Martell vẫn kiên trì với lời tuyên bố "Không khuất phục, không ngoái đầu, không phá vỡ". Một hiệp sĩ người Dornish đã bị Nữ hoàng Visenya bắt làm tù binh, khẳng định rằng Meria Martell thà nhìn thấy dân tộc mình chết chứ không làm nô lệ cho Nhà Targaryen. Visenya trả lời rằng cô và em trai sẽ rất vui lòng chiều theo lời của công chúa.

"Sự già yếu và bệnh tật cuối cùng cũng đã làm được điều mà rồng và quân đội không thể làm. Năm 13 sau Công Nguyên, Meria Martell, con Cóc vàng của Dorne, đã chết trên giường (trong khi đang quan hệ thân mật với một con ngựa giống, kẻ thù của bà khăng khăng đòi). Con trai của bà là Nymor trở thành lãnh chúa của Sunspear và Thân vương xứ Dorne. Sáu mươi tuổi, sức khỏe đã yếu đi nhiều, vị Thân vương mới của xứ Dornish không còn hứng thú với việc tàn sát nữa. Ngài bắt đầu triều đại của mình bằng việc cử một phái đoàn đến King's Landing, trả lại hộp sọ của con rồng Meraxes và đề nghị Vua Aegon điều khoản hòa bình. Người thừa kế của ngài, công chúa Deria, lãnh đạo phái đoàn."

"Các đề xuất hòa bình của Hoàng tử Nymor đã vấp phải sự phản đối mạnh mẽ ở King's Landing. Nữ hoàng Visenya đã phản đối gay gắt chúng. Bà tuyên bố rằng, "Không có hòa bình mà không có sự khuất phục",, và những người bạn của bà trong hội đồng nhà vua cũng đồng quan điểm. Orys Baratheon, người ngày càng trở nên khom lưng và cay đắng ở những năm cuối đời, lập luận rằng nên gửi Công chúa Deria trở lại cho cha cô mà không cần một bàn tay. Chúa Oakheart đã từng gửi một con quạ, gợi ý rằng nên bán cô gái nhà Dornish vào "khu nhà chứa tồi tệ nhất ở King's Landing, cho đến khi mọi kẻ ăn xin trong thành phố đều có thể vui thú với cô ấy". Aegon Targaryen bác bỏ mọi đề xuất như vậy; Công chúa Deria đã đến như một sứ giả dưới ngọn cờ hòa bình và sẽ không phải chịu bất kỳ tổn hại nào dưới mái nhà của ngài, ngài thề.

Mọi người đều thống nhất rằng đức vua đã chán ngán chiến tranh, nhưng việc trao hòa bình cho người Dorne mà không cần họ quy hàng sẽ tương đương với việc thừa nhận rằng em gái yêu dấu của ngài là Rhaenys đã chết một cách vô nghĩa, rằng máu và cái chết đều vô ích. Các lãnh chúa trong hội đồng của ngài còn cảnh báo thêm rằng bất kỳ hòa bình nào như vậy cũng có thể bị coi là dấu hiệu của sự yếu kém và có thể tiếp sức cho cuộc nổi loạn mới, rồi sau đó phải dập tắt. Aegon biết rằng Reach, Stormland và the Marches đã chịu nhiều đau thương trong thời gian chiến hành, và sẽ không bao giờ tha thứ hoặc quên đi. Ngay cả ở Bến Vua, đức vua cũng không dám để người Dorne ra khỏi Aegonfort nếu không có sự hộ tống chặt chẽ vì sợ rằng dân chúng trong thành phố sẽ xé xác họ ra thành từng mảnh. Vì tất cả những lý do này, Đại học sĩ Lucan sau đó đã viết rằng đức vua đã đến lúc từ chối đề xuất của người Dorne và tiếp tục chiến tranh.

"Chỉ dành riêng cho bệ hạ, thưa vương thượng."

Vua Aegon đọc thư của Hoàng tử Nymor trước triều đình, mặt lạnh như tiền, im lặng ngồi trên Ngai Sắt. Khi ông đứng dậy sau đó, mọi người nói bàn tay ông nhỏ máu. Ông thiêu bức thư và không bao giờ nhắc đến nó nữa, nhưng đêm đó, ông cưỡi Balerion bay qua Vịnh Blackwater, đến Dragonstone trên ngọn núi đang bốc khói. Khi ông trở về sáng hôm sau, Aegon Targaryen đồng ý với các điều khoản mà Nymor đề xuất. Ngay sau đó, ông ký một hiệp ước hòa bình vĩnh viễn với Dorne.

" Cho đến ngày nay, không ai có thể chắc chắn những gì có thể có trong lá thư của Deria. Một số người cho rằng đó là một lời cầu xin đơn giản từ người cha này sang người cha khác, những lời chân thành đã chạm đến trái tim của Vua Aegon. Những người khác thì khăng khăng rằng đó là danh sách tất cả các lãnh chúa và các hiệp sĩ quý tộc đã mất mạng trong chiến tranh. Một số giáo sĩ thậm chí còn tiến xa hơn khi cho rằng bức thư đã bị mê hoặc, rằng nó đã được Toàn thần lẫn vàng viết ra trước khi cô ta chết, sử dụng một lọ máu của Nữ hoàng Rhaenys làm mực, vì vậy vị vua sẽ không thể chống lại phép thuật tà ác của nó. "

"Bậc thầy cả Clegg, người đã đến Hầm mộ của Vua sau nhiều năm, đã kết luận rằng Dorne không còn sức để chiến đấu nữa. Clegg đã đưa ra lời rằng do quá tuyệt vọng, Hoàng tử Nymor có thể đe dọa rằng nếu hòa bình bị từ chối, ông ta sẽ thuê Kill Faceless Men ở Braavos giết đứa con trai và cũng là người thừa kế của Vua Aegon, đứa con của Nữ hoàng Rhaenys, Aenys, khi đó mới chỉ 6 tuổi. Có thể là như vậy...nhưng sẽ không có ai thực sự biết được."

Như vậy là Chiến tranh Dornish lần thứ nhất (năm 4–13 TL) chính thức chấm dứt.

"Con Cóc Vàng của Dorne đã làm được điều mà Harren Đen Tối, Bốn Nhà Vua và Torrhen Stark không thể; bà ta đã đánh bại Aegon Targaryen và những con rồng của hắn. Tuy nhiên, ở phía bắc Núi Đỏ, chiến thuật của bà ta chỉ khiến người ta khinh miệt. "Lòng dũng cảm Dornish" trở thành cái tên chế giễu cho sự hèn nhát trong số các lãnh chúa và hiệp sĩ của vương quốc Aegon. "Con cóc nhảy vào hang khi bị đe dọa", một người ghi chép đã viết. Một người khác nói, "Meria chiến đấu như một người phụ nữ, bằng lời nói dối, sự phản bội và ma thuật." "Chiến thắng" của người Dornish (nếu đó là chiến thắng) bị coi là vô danh dự, và những người sống sót sau trận chiến, cùng các con trai và anh em của những người đã ngã xuống, đã hứa với nhau rằng một ngày khác sẽ đến và cùng với nó là sự tính toán.

Cuộc trả thù của họ phải chờ tới thế hệ sau, và sự kế vị của một vị vua trẻ tuổi hiếu chiến hơn. Mặc dù Aegon Kẻ Chinh Phục vẫn sẽ ngồi trên Ngai Sắt thêm 24 năm nữa, nhưng cuộc xung đột với người Dornish vẫn là cuộc chiến tranh cuối cùng của ông ta.



Three Heads Had the Dragon

Governance Under King Aegon I

"Aegon I Targaryen là một chiến binh lừng danh, một nhà Chinh phục vĩ đại nhất trong lịch sử Westeros, nhưng nhiều người tin rằng những thành tựu quan trọng nhất của ông đến vào thời bình. Ngôi Báu Sắt đã được rèn bằng lửa và thép cùng nỗi kinh hoàng, nhưng khi ngai vàng đã nguội lạnh, nó trở thành tòa án chính nghĩa cho toàn cõi Westeros.

" Sự hòa hợp của Bảy Vương quốc với luật lệ của Targaryen là nền tảng chính sách của vua Aegon I. Để thực hiện chính sách đó, ông đã nỗ lực hết sức để đưa đàn ông (và thậm chí là cả phụ nữ) từ mọi miền đất vào triều đình và hội đồng của mình. Những kẻ thù cũ của ông được khuyến khích đưa con của họ (chủ yếu là con trai và con gái út, vì hầu hết các lãnh chúa vĩ đại đều muốn giữ những người thừa kế của họ ở gần nhà) vào triều đình, nơi các chàng trai phục vụ như những người hầu, người mang đồ giải khát và những chàng trai trẻ, còn những cô gái làm người hầu cận và bạn đồng hành cùng các nữ hoàng của Aegon. Trong Kings Landing, họ đã chứng kiến tận mắt công lý của nhà vua và được thúc giục hãy tự coi mình là thần dân trung thành của một vương quốc vĩ đại, chứ không phải là người phương Tây, Stormlander hay người phương Bắc.

"Nhà Targaryen cũng đã làm mối nhiều cuộc hôn nhân giữa các gia tộc cao quý từ những vùng đất xa xôi của vương quốc, với hy vọng rằng những liên minh như vậy sẽ giúp liên kết các vùng đất bị chinh phục và biến bảy vương quốc thành một. Các hoàng hậu của Aegon, Visenya và Rhaenys, đã đặc biệt thích thú khi sắp xếp những cuộc hôn nhân này. Nhờ những nỗ lực của họ, Ronnel Arryn, Chúa tể của Eyrie, cưới một con gái của Torrhen Stark của Winterfell, trong khi con trai cả của Loren Lannister, người thừa kế Casterly Rock, kết hôn với một cô gái Redwyne từ Arbor. Khi ba cô gái ba sinh ra với Evenstar của Tarth, Nữ hoàng Rhaenys đã sắp xếp hôn ước cho họ với Nhà Corbray, Nhà Hightower và Nhà Harlaw. Nữ hoàng Visenya đã làm mối một đám cưới kép giữa Nhà Blackwood và Nhà Bracken, những đối thủ có lịch sử thù địch kéo dài hàng thế kỷ, kết đôi một người con trai của mỗi nhà với một người con gái của nhà kia để lập một hòa ước giữa hai gia tộc. Và

khi một cô gái Rowan trong sự phục vụ của Rhaenys thấy mình có thai với một đứa trẻ hành nghề nấu ăn, nữ hoàng đã tìm một hiệp sĩ để cưới cô ở White Harbor và một hiệp sĩ khác ở Lannisport, người sẵn sàng nhận đứa con riêng của cô làm con nuôi."

Mặc dù không ai nghi ngờ Aegon Targaryen là người có quyền hành tuyệt đối trong mọi vấn đề liên quan đến việc quản lý vương quốc, nhưng các chị gái của ông là Visenya và Rhaenys vẫn là người đồng hành của ông trong suốt triều đại của ông. Có lẽ chỉ ngoại trừ Nữ hoàng Alysanne, vợ của Vua Jaehaerys I, không có nữ hoàng nào trong lịch sử của Bảy Vương quốc từng gây ảnh hưởng lớn đến chính sách như các chị gái của Dragon. Theo phong tục của nhà vua, cứ mỗi lần đi công du, ông lại mang theo một trong những người vợ của mình, trong khi người vợ còn lại ở lại Dragonstone hoặc King's Landing, thường đóng trên Iron Throne, phán quyết bất kỳ vấn đề nào mà bà xử lý được.

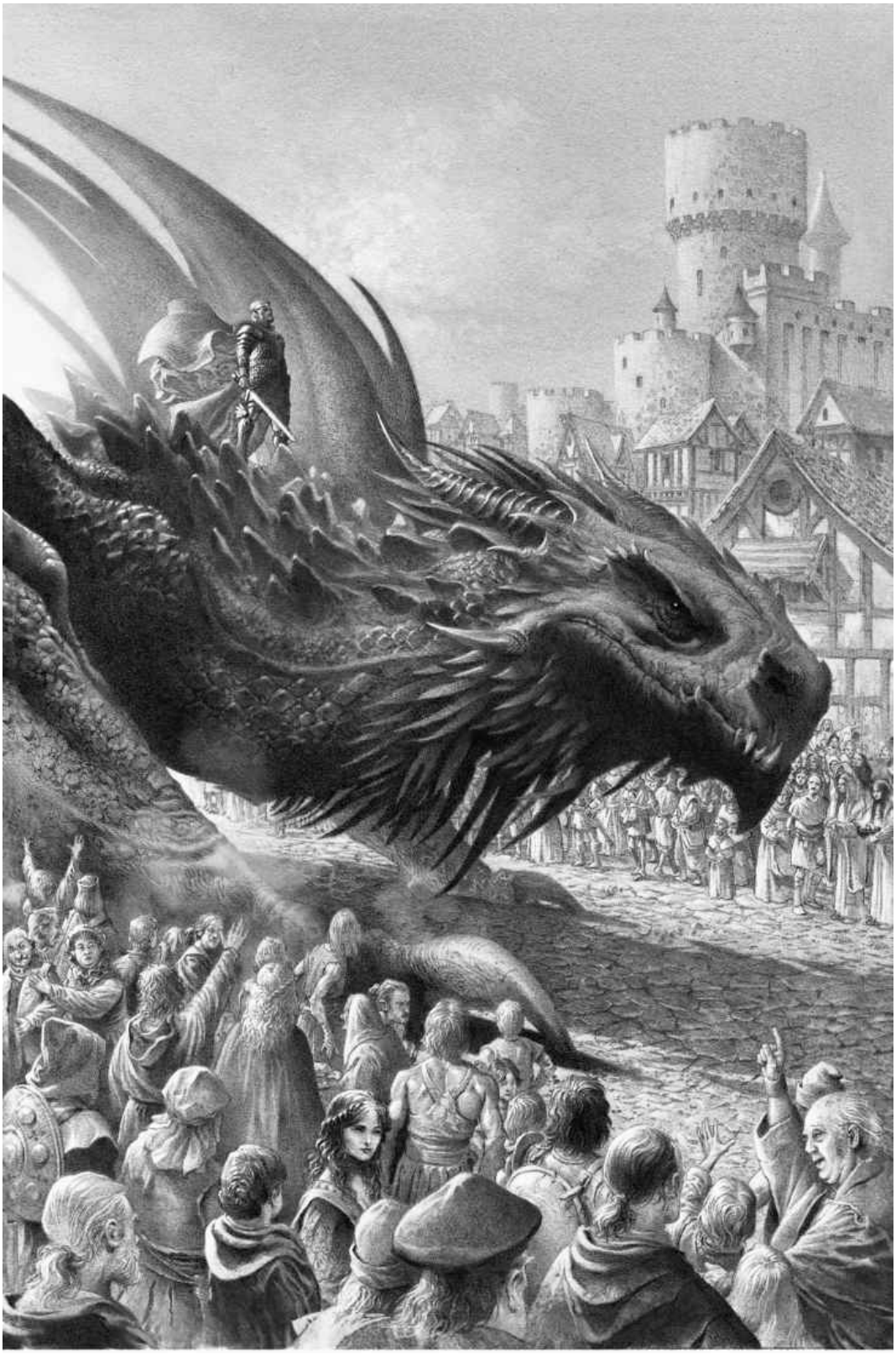
Mặc dù Aegon đã chỉ định King's Landing là ngai vàng của mình và lắp Ngai Sắt ở sảnh dài đầy khói của pháo đài Aegon, ông không dành quá một phần tư thời gian ở đó. Không ít ngày đêm ông đã dành ở Dragonstone, thành trì của tổ tiên ông. Lâu đài bên dưới Núi Rồng có nhiều không gian gấp mười lần Pháo đài Aegon, thoải mái hơn đáng kể, an toàn hơn và có nhiều giá trị lịch sử hơn. Tương truyền rằng Kẻ Chinh Phục đã từng nói rằng ông thậm chí còn yêu mùi hương của Dragonstone, nơi không khí mặn luôn có mùi khói và lưu huỳnh. Aegon dành khoảng một nửa năm tại hai ngai vàng của mình, chia thời gian giữa chúng.

Một nửa còn lại ông dành cho các chuyến du ngoạn hoàng gia vô tận, đưa triều đình của mình từ lâu đài này đến lâu đài khác, từng lượt làm khách với mỗi lãnh chúa lớn. Gulltown và Eyrie, Harrenhal, Riverrun, Lannisport và Casterly Rock, Crakehall, Old Oak, Highgarden, Oldtown, Arbor, Horn Hill, Ashford, Storm's End và Evenfall Hall vinh dự được đón tiếp Bệ hạ nhiều lần, nhưng Aegon có thể và sẽ xuất hiện ở hầu hết mọi nơi, đôi khi cùng với cả ngàn hiệp sĩ, lãnh chúa và phu nhân trong đoàn tùy tùng. Ông đã ba lần đi đến Quần đảo Sắt (hai lần đến Pyke và một lần đến Great Wyk), ở lại Sisterton hai tuần vào năm 19 sau Công Nguyên và thăm miền Bắc sáu lần, ba lần tổ chức triều đình tại White Harbor, hai lần tại Barrowton và một lần tại Winterfell trong chuyến du ngoạn hoàng gia cuối cùng của ông vào năm 33 sau Công Nguyên.

"Sự khôn ngoan là ngăn ngừa cuộc nổi loạn thay vì dập tắt chúng", Aegon đã từng nói một câu rất nổi tiếng khi được hỏi lý do cho những chuyến đi của mình. Một cái liếc nhanh của nhà vua với tất cả quyền năng của mình, cưỡi trên Balerion the Black Dread và được hàng trăm hiệp sĩ lấp lánh trong lụa và thép hộ tống, đã tạo nên rất nhiều sự trung thành các lãnh chúa bướng bỉnh. Nhà vua nói thêm rằng những kẻ yếu ớt cũng cần nhìn thấy vua và hoàng hậu của họ theo thời gian, và biết rằng họ có thể có cơ hội trình bày những lời than thở và mối quan tâm của mình trước mặt nhà vua.

Và rồi họ làm như vậy. Phần lớn các chuyến tiến quân của họ được dành cho các bữa tiệc, dạ hội, đi săn và bắn chim ưng, vì mỗi vị lãnh chúa đều cố gắng vượt qua những người kia về sự huy hoàng và hiếu khách, nhưng Aegon cũng cố gắng tổ chức triều đình mọi nơi ông đi qua, có thể trên bệ của một lâu đài của một lãnh chúa vĩ đại hoặc một tảng đá phủ đầy rêu trong cánh đồng của một nông dân. Sáu học sĩ đã du hành cùng ông, để trả lời bất kỳ câu hỏi nào ông có về luật pháp, phong tục và lịch sử địa phương, và ghi lại các sắc lệnh và phán quyết mà Đức vua ban xuống. Về sau, nhà Chinh phạt đã nói với con trai Aenys rằng một vị lãnh chúa nên biết vùng đất mà ông cai trị, và thông qua các chuyến du hành, Aegon đã học được nhiều điều về Bảy Vương quốc và người dân của nó.

Mỗi vương quốc bị chinh phục đều có luật lệ và truyền thống của riêng mình. Nhà vua Aegon ít can thiệp vào những điều đó. Ông cho phép các lãnh chúa tiếp tục cai trị như họ vẫn làm, với tất cả các quyền lực và đặc quyền như vậy. Các luật về thừa kế và kế vị không thay đổi, các cấu trúc phong kiến hiện có được xác nhận, các lãnh chúa lớn nhỏ vẫn giữ quyền xử tử và treo cổ trên đất của họ, và đặc quyền đêm đầu tiên bất cứ nơi nào phong tục này từng thịnh hành.



""Hòa bình là mối quan tâm hàng đầu của nhà Aegon. Trước Cuộc chinh phạt, chiến tranh giữa các vương quốc Westeros là điều phổ biến. Gần như không một năm nào trôi qua mà không có ai đó đánh nhau ở đâu đó. Ngay cả trong những vương quốc được cho là hòa bình, các lãnh chúa lân cận thường giải quyết tranh chấp bằng lưỡi kiếm. Sự gia nhập của Aegon chấm

dứt phần lớn điều đó. Các lãnh chúa nhỏ và các hiệp sĩ có đất nay được kỳ vọng sẽ đưa tranh chấp của họ lên các lãnh chúa của mình và tuân theo phán quyết của họ. Những tranh cãi giữa những gia tộc lớn của vương quốc được giải quyết bởi Vương miện. ""Luật đầu tiên của vùng đất này sẽ là Hòa bình của Nhà vua"", Vua Aegon tuyên bố, ""và bất kỳ lãnh chúa nào gây chiến mà không được phép của tôi sẽ bị coi là kẻ phản loạn và là kẻ thù của Ngai Sắt"."

Vua Aegon cũng ban hành sắc lệnh chấn chỉnh thuế quan, nghĩa vụ và thuế tại quốc gia trong khi trước đó mỗi một bến cảng cùng mỗi lãnh chúa nhỏ đều có thể tùy ý thu nhiều tiền nhất có thể từ các người thuê đất, nông dân và thương gia. Ngài cũng công bố rằng các tu hành nam và nữ thuộc Đạo, và mọi lãnh địa cùng tài sản của họ, sẽ được miễn thuế và khẳng định quyền của tòa án thuộc Đạo xét xử và phán quyết bất kỳ người đền tội, Anh em đã tuyên thệ hay tu hành nữ nào bị cáo buộc làm điều xấu. Mặc dù bản thân không phải là một người mộ đạo, vị vua đầu tiên của Nhà Targaryen luôn quan tâm đến việc giành sự ủng hộ của Đạo và Đại tư tế ở Oldtown.

“Hạ cánh của nhà vua đã lớn lên ở Aegon và triều đình của ông, trên và về ba ngọn đồi lớn đứng gần cửa sông Blackwater Rush. Ngọn đồi cao nhất trong số những ngọn đồi đó đã được biết đến là Aegon’s High Hill, và chẳng bao lâu nữa những ngọn đồi nhỏ hơn được gọi là Đồi Visenya và Đồi Rhaenys, tên trước đây của chúng đã bị lãng quên. Pháo đài motte-and-bailey thô sơ mà Aegon dựng lên rất nhanh không đủ rộng cũng không đủ lớn để chứa nhà vua và triều đình của ông ta, và đã bắt đầu mở rộng thậm chí trước khi cuộc chinh phạt hoàn thành. Một tòa lâu đài kiên cố mới đã được dựng lên, tất cả đều bằng gỗ và cao năm mươi feet, với một longhall rộng lớn bên dưới, và một nhà bếp, làm bằng đá và lợp đá phiến để đề phòng hỏa hoạn, ở bên kia bailey. Những chuồng ngựa xuất hiện, rồi đến một nhà kho. Một tháp canh mới được dựng lên, cao gấp đôi tháp cũ. Chẳng bao lâu nữa, pháo đài Aegonfort đã đe dọa thoát ra khỏi các bức tường của nó, vì vậy một hàng rào mới đã được dựng lên, bao bọc nhiều hơn đỉnh đồi, tạo ra đủ không gian cho một doanh trại, một kho vũ khí, một nhà thờ nhỏ và một tháp trống.”

Bên dưới những ngọn đồi, các bến tàu và kho chứa mọc lên dọc theo bờ sông, và những người buôn từ Oldtown và Free Cities đang neo thuyền bên cạnh những chiếc thuyền dài của Velaryons và Celtigars, nơi mà trước đây chỉ thấy vài thuyền đánh cá. Phần lớn hoạt động thương mại đã qua Maidenpool và Duskendale giờ đã đến King’s Landing. Một chợ cá mọc lên dọc theo bờ sông, một chợ vải giữa những ngọn đồi. Một ngôi nhà hải quan xuất hiện. Một ngôi thánh đường khiêm tốn mở cửa trên bờ sông Blackwater, trong thân tàu của một chiếc cog cũ, tiếp theo là một ngôi thánh đường vững chãi hơn bằng gạch bùn trên bờ. Sau đó, một ngôi thánh đường thứ hai, lớn gấp đôi và hoành tráng gấp ba lần, được xây dựng trên đồi Visenya với số tiền do Tổng giám mục cấp. Các cửa hàng và nhà cửa mọc lên như nấm sau mưa. Những người đàn ông giàu có dựng lên những dinh thự có tường bao trên sườn đồi, trong khi những người nghèo tụ tập trong những túp lều tồi tàn bằng bùn và rơm trong những nơi trũng thấp.

"Không ai lập kế hoạch cho bến của Vua. Nó chỉ đơn giản là phát triển ... nhưng nó phát triển nhanh chóng. Khi Aegon lần đầu tiên lên ngôi, nó vẫn chỉ là một ngôi làng nằm bên dưới một lâu đài kiên cố. Lần thứ hai lên ngôi, nó đã là một thị trấn sầm uất với vài nghìn cư dân. Vào năm 10 AC, nó trở thành một thành phố thực sự, gần bằng Gulltown hoặc White Harbor. Đến năm 25 AC, nó đã vượt qua cả hai để trở thành thành phố đông dân thứ ba trong vương quốc, chỉ sau Lannisport và Oldtown.

" "Khác với các đối thủ, Vịnh Nhà vua lại không có tường thành." "Chúng tôi chẳng cần tường thành, một số dân chúng đã từng nói; sẽ chẳng kẻ thù nào dám tấn công thành phố này nếu nơi đây được Targaryen và rồng bảo vệ." Bản thân đức vua lúc đầu có thể cũng chia sẻ quan điểm này, nhưng cái chết của em gái ông Rhaenys và con rồng của cô, Meraxes trong năm 10 sau Công Nguyên và những cuộc tấn công nhắm vào chính nhân ông chắc hẳn đã khiến ông...

Năm thứ 19 sau Cuộc chinh phạt, tin về một cuộc đột kích táo bạo tại Summer Isles đến Westeros, nơi mà một hạm đội cướp biển đã cướp phá Phố Tall Trees và bắt 1.000 phụ nữ trẻ em làm nô lệ, cùng với một khoản tiền cướp bóc. Những lời kể về cuộc đột kích đã làm vua lo lắng, ngài nhận ra rằng King's Landing cũng dễ bị tổn thương tương tự với bất kỳ kẻ thù tinh ranh nào tấn công thành phố khi ngài và Visenya ở nơi khác. Do đó, Bệ hạ đã ra lệnh xây một vòng tường bao quanh King's Landing, cao và vững chắc như những bức tường bảo vệ Oldtown và Lannisport. Nhiệm vụ xây dựng được giao cho Đại học sĩ Gawen và Ser Osmund Strong, Bàn tay của nhà vua. Để vinh danh Thất thần, Aegon đã ban hành rằng thành phố sẽ có 7 cổng, mỗi cổng được bảo vệ bởi một cổng chính đồ sộ và các tòa tháp phòng thủ. Công việc xây dựng bức tường bắt đầu vào năm sau và tiếp tục cho đến năm 26 AC.

Ser Osmund là Bàn tay thứ tư của nhà vua. Bàn tay đầu tiên của ngài là Chúa Orys Baratheon, người anh em cùng cha khác mẹ bất hợp pháp và là bạn đồng hành từ thời thơ ấu của ngài, nhưng Chúa Orys đã bị bắt làm tù binh trong Cuộc chiến Dorne và mất đi bàn tay cầm kiếm của ngài. Khi được chuộc lại, ngài đã yêu cầu nhà vua miễn cho ngài những nhiệm vụ của mình. Ngài nói rằng: "Bàn tay của Nhà vua nên có một bàn tay", "Tôi sẽ không để người ta nói về Cái gốc của Nhà vua". Tiếp theo, Aegon đã triệu tập Edmyn Tully, Chúa tể của Riverrun, lên nắm giữ Chức vụ Bàn tay. Chúa Edmyn phục vụ từ 7–9 AC, nhưng khi vợ ngài mất khi sinh con, ngài đã quyết định rằng các con ngài cần ngài nhiều hơn là vương quốc và cầu xin được trở về vùng đất ven sông. Alton Celtigar, Chúa tể của Claw Isle, thay thế Tully, phục vụ tốt với tư cách là Bàn tay cho đến khi chết vì nguyên nhân tự nhiên vào năm 17 AC, sau đó nhà vua phong cho Ser Osmund Strong.

“Đại Maester Gawen là người thứ ba nắm giữ chức vụ đó. Aegon Targaryen luôn có một maester ở Dragonstone, như cha và ông nội của ông đã làm trước đó. Tất cả các lãnh chúa vĩ đại của Westeros, và nhiều lãnh chúa nhỏ hơn và hiệp sĩ sở hữu đất đai, đều tin tưởng vào các maester được đào tạo trong Citadel of Oldtown để phục vụ cho gia tộc của họ như những người chữa bệnh, người ghi chép và cố vấn, để nuôi và huấn luyện những con quạ mang tin nhắn của họ (và viết và đọc những tin nhắn đó cho các lãnh chúa thiếu những kỹ năng đó), giúp quản gia của họ quản lý sổ sách gia đình và dạy dỗ con cái họ. Trong thời kỳ Chinh phạt, Aegon và các chị gái của ông đều có một maester phục vụ họ, và sau đó, nhà vua đôi khi sử dụng tới hàng nửa tá để giải quyết mọi vấn đề được trình lên trước mặt ông.”

"Nhưng những con người thông thái nhất và uyên bác nhất ở Bảy Vương quốc là các đại học sĩ tại Citadel, mỗi người đều là thẩm quyền tối cao trong một trong những chuyên ngành lớn." Vào năm 5 kỷ nguyên AC, Vua Aegon, cho rằng vương quốc có thể được hưởng lợi từ sự khôn ngoan như vậy, đã yêu cầu Hội đồng gửi cho ông một người trong số họ làm cố vấn và tham khảo ý kiến về mọi vấn đề liên quan đến việc cai quản vương quốc. Do đó, chức vụ Đại học sĩ được tạo ra theo yêu cầu của Vua Aegon."

"Người đầu tiên nắm giữ vị trí đó là Archmaester Ollidar, người giữ lịch sử, chiếc nhẫn, cây trượng và chiếc mặt nạ của ông ta làm bằng đồng. Mặc dù là người cực kỳ uyên bác, nhưng Ollidar cũng rất lớn tuổi, và ông đã ra đi khỏi thế giới này vào chưa đầy một năm sau khi đảm nhiệm vị trí Tổng Lãnh Chúa. Để thay thế ông, Viện Thượng Hội đồng đã chọn Archmaester Lyonce, người có chiếc nhẫn, cây trượng và chiếc mặt nạ làm bằng vàng. Ông tỏ ra khỏe mạnh hơn người tiền nhiệm, phục vụ vương quốc cho đến năm 12 AC, khi ông trượt chân ngã trong bùn, gãy hông và qua đời ngay sau đó, và Tổng Lãnh Chúa Gawen lên thay."

“Hội đồng trung thần của vua không chính thức hình thành cho đến thời vua Jaehaerys Người Hàn gắn, nhưng điều đó không có nghĩa là Aegon Đệ nhất trị vì mà không nhờ đến sự tư vấn. Ông được cho là thường xuyên tham khảo nhiều Đại maester khác nhau, kể cả các maester trong gia đình mình. Về các vấn đề liên quan đến thuế, nợ và thu nhập, ông thường tìm kiếm lời khuyên từ các quan thủ quỹ của mình. Mặc dù ông đều mời một thánh tử tế đến ở tại Vương Đô và Đá Rồng, nhà vua thường viết thư cho Đại thánh tử tế ở Oldtown về các vấn đề tôn giáo và luôn đến thăm Đền sao trong chuyến tuần hành hằng năm. Trong số những người này, Vua Aegon đặt nhiều niềm tin nhất ở Bàn tay của nhà vua, và tất nhiên là ở hai chị gái của ông, Nữ hoàng Rhaenys và Visenya.

“Nữ hoàng Rhaenys là một người bảo trợ tuyệt vời đối với những người hát rong và ca sĩ của Bảy Vương quốc, ban tặng vàng và quà cho những người làm hài lòng bà. Mặc dù Nữ hoàng Visenya nghĩ rằng em gái mình thật phù phiếm, nhưng có một sự khôn ngoan trong việc này vượt xa tình yêu âm nhạc đơn thuần. Đối với những ca sĩ của vương quốc, trong sự háo hức muốn giành được sự ủng hộ của nữ hoàng, đã sáng tác nhiều bài hát ngợi ca Nhà Targaryen và Vua Aegon, và sau đó đi khắp nơi và hát những bài hát đó ở mọi lâu đài và làng mạc xanh tươi từ Biên giới Dorne đến Bức tường. Do đó Cuộc chinh phạt đã trở nên vinh quang đối với những người dân giản dị, trong khi chính Aegon the Dragon đã trở thành vua anh hùng.

“Nữ hoàng Rhaenys cũng rất quan tâm đến con dân bình thường và đặc biệt yêu quý phụ nữ và trẻ em. Có lần, khi đang mở phiên tòa tại Aegonfort, một người đàn ông bị đưa đến trước mặt bà vì đánh vợ đến chết. Anh em của người phụ nữ muốn anh ta bị trừng phạt, nhưng người chồng đã phản bác rằng anh ta chỉ đang thực hiện quyền hợp pháp của mình, vì anh ta đã thấy vợ mình chung giường với một người đàn ông khác. Quyền trừng phạt người vợ phạm lỗi của người chồng đã được thiết lập rất rõ ràng trên khắp Bảy vương quốc (trừ Dorne). Người chồng cũng chỉ ra rằng chiếc roi mà anh ta dùng để đánh vợ không dày hơn ngón tay cái của anh ta và thậm chí còn đưa chiếc roi ra làm bằng chứng. Tuy nhiên, khi nữ hoàng hỏi anh ta đã đánh vợ bao nhiêu lần, người chồng đã không thể trả lời, còn anh em của người phụ nữ đã khuất khăng khăng rằng đã có cả trăm nhát đánh.

Hoàng hậu Rhaenys đã tham vấn các pháp sư và các giáo sĩ của bà, rồi đưa ra quyết định. Vợ ngoại tình xúc phạm đến Thất thần, những người đã tạo ra phụ nữ để phụ nữ trung thành và vâng lời chồng, do đó phải trừng phạt. Tuy nhiên, vì thần chỉ có bảy mặt, nên hình phạt chỉ bao gồm sáu roi (vì roi thứ bảy thuộc về Người Xa lạ, và Người Xa lạ là mặt của cái chết). Như vậy, sáu roi đầu tiên mà người đàn ông đã đánh là hợp pháp... nhưng chín mươi bốn roi còn lại là hành vi xúc phạm đến thần linh và con người, và phải bị trừng phạt. Từ ngày đó, “quy tắc sáu” trở thành một phần của luật pháp, cùng với “quy tắc ngón tay cái”. (Người chồng bị đưa đến chân Đồi Rhaenys, nơi anh ta bị chín mươi bốn anh trai của người phụ nữ đã chết dùng những chiếc gậy có kích thước hợp pháp đánh đập.)

"Nữ hoàng Visenya không chia sẻ tình yêu dành cho âm nhạc và bài hát giống người chị em của bà. Tuy nhiên, bà không hề thiếu sự hài hước và trong nhiều năm đã nuôi riêng một tên hề, một kẻ lưng gù đầy lông lá tên là Lãnh chúa Mặt khỉ, người mà những trò hề của ông ấy đã làm bà thích thú rất nhiều. Khi ông ta chết ngạt vì nuốt phải hột đào, nữ hoàng đã mua một con vượn và mặc cho nó bộ quần áo của Lãnh chúa Mặt khỉ. “Tên mới thông minh hơn,” bà thường nói thế."

Tuy nhiên, vẫn tồn tại bóng tối trong Visenya Targaryen. Đối với phần lớn thế giới, cô xuất hiện với khuôn mặt dữ tợn của một chiến binh, nghiêm khắc và không khoan nhượng. Kẻ ngưỡng mộ cô cũng cho rằng ngay cả vẻ đẹp của cô cũng mang một nét sắc sảo. Là người lớn tuổi nhất trong ba người đứng đầu con rồng, Visenya đã sống lâu hơn cả hai anh chị em mình, và có tin đồn rằng vào những năm cuối đời, khi cô không còn đeo kiếm được nữa, cô đã đào sâu vào các môn nghệ thuật đen tối, trộn thuốc độc và thực hiện phép thuật độc ác. Một số người thậm chí còn cho rằng cô có thể đã giết người thân và giết vua, mặc dù không có bằng chứng nào được đưa ra để chứng minh cho những lời vu khống như vậy.

Thật trớ trêu nghiệt ngã nếu điều đó là sự thật, vì hồi trẻ không ai bảo vệ nhà vua tận tình hơn cô cả. Visenya đã hai lần vung Kiếm Đen bảo vệ Aegon khi ông bị đám đạo phủ Dorn tấn công. Đa nghi và dịu dàng, cô không tin tưởng ai ngoài anh trai mình. Trong suốt cuộc chiến với Dorn, ngày đêm cô mặc áo giáp ngay cả bên dưới trang phục triều chế, và thuyết phục nhà vua làm như vậy. Khi Aegon từ chối, Visenya vô cùng tức giận. Cô nói với ông, “Ngay cả khi Kiếm Đen trong tay, ngài cũng chỉ là một con người thôi, và ta không thể lúc nào cũng bên cạnh ngài.” Khi nhà vua chỉ ra rằng ông có đội vệ binh xung quanh, Visenya rút Kiếm Đen ra và vung vào má ông nhanh đến mức những người bảo vệ không kịp phản ứng. “Những người bảo vệ ngài thật chậm chạp và lười biếng,” cô nói. “Ta dễ dàng giết ngài hệt như ta đã cắt má ngài vậy. Ngài cần được bảo vệ tốt hơn.” Vua Aegon, mặt đầy máu, không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đồng ý.

Nhiều vua có đấu sĩ bảo vệ họ. Aegon là Chúa tể của Bảy Vương quốc; do đó, ngài nên có bảy đấu sĩ, Nữ hoàng Visenya đã quyết định như vậy. Do đó, đội Kingsguard ra đời; một huynh đệ gồm bảy hiệp sĩ, những người giỏi nhất trong vương quốc, mặc áo choàng và áo giáp trắng tinh khiết nhất, chỉ với mục đích bảo vệ nhà vua, hy sinh cả mạng sống của mình vì ngài nếu cần thiết. Visenya mô phỏng lời thề của họ theo những lời thề của Đội Night’s Watch; giống như những con quạ mặc áo

choàng đen của Bức tường, những Bạch kiếm đã phục vụ cả đời, từ bỏ tất cả đất đai, danh hiệu và của cải thế gian để sống một cuộc sống trong sạch và tuân thủ, không có phần thưởng nào ngoài danh dự.

"Có nhiều hiệp sĩ tự tiến cử với vai trò ứng viên Gia Cảnh Vệ đến mức Vua Aegon đã cân nhắc tổ chức một giải đấu lớn để chọn ra người xứng đáng nhất. Tuy nhiên, Visenya đã phản đối. Cô chỉ ra rằng một Hiệp sĩ Gia Cảnh vệ phải có nhiều thứ hơn là chỉ giỏi về võ thuật. Cô sẽ không mạo hiểm đặt những người có lòng trung thành không rõ ràng ở gần nhà vua, bất kể họ thể hiện tốt như thế nào trong một cuộc hỗn chiến. Cô sẽ đích thân chọn các hiệp sĩ.

Các nhà vô địch mà cô ấy tuyển chọn đều trẻ và già, cao và thấp, đen và trắng. Họ đến từ mọi miền của vương quốc. Một số là con trai út, những người khác là người thừa kế của những gia đình cổ đại đã từ bỏ quyền thừa kế để phục vụ nhà vua. Một là hiệp sĩ hàng rào, một là đứa con hoang. Tất cả bọn họ đều nhanh nhẹn, mạnh mẽ, tháo vát, khéo dùng kiếm và khiên, và trung thành với nhà vua.

Đây là danh sách tên của Bảy thành viên Đội Cảnh vệ Nhà Vua của Aegon theo ghi chép trong Sách Trắng: Ser Richard Roote; Ser Addison Hill, Con hoang của Cornfield; Ser Gregor Goode; Ser Griffith Goode, em trai của ngài; Ser Humfrey Kẻ hát rong; Ser Robin Darklyn, được gọi là Darkrobin; và Ser Corlys Velaryon, Chỉ huy trưởng. Lịch sử đã chứng minh rằng Visenya Targaryen đã lựa chọn đúng đắn. Hai trong số bảy thành viên ban đầu của bà đã hy sinh để bảo vệ nhà vua, và tất cả đều phục vụ dũng cảm cho đến cuối đời. Nhiều người đàn ông dũng cảm đã theo bước chân họ kể từ đó, ghi tên mình vào Sách Trắng và khoác lên mình chiếc áo choàng trắng. Đội Cảnh vệ Nhà Vua cho đến ngày nay vẫn là biểu tượng của danh dự.

Mười sáu người Targaryen nối tiếp Aegon, Vua Bão Táp, lên Ngôi Bạc, trước khi vương triều cuối cùng bị lật đổ trong Cuộc nổi loạn của Robert. Trong số họ có người khôn ngoan và kẻ ngốc nghếch, người độc ác và người nhân hậu, cả kẻ tốt lẫn kẻ xấu. Tuy nhiên, nếu những vị vua rồng chỉ được đánh giá dựa trên di sản của họ, các luật pháp, thể chế và những cải tiến mà họ để lại, thì tên của Vua Aegon I phải được xếp gần đầu danh sách, cả về hòa bình lẫn chiến tranh.



The Sons of the Dragon

Vua Aegon Targaryen I lấy cả hai chị gái của mình làm vợ. Rhaenys và Visenya là hai kỵ sĩ cưỡi rồng, sở hữu mái tóc dài màu vàng bạc, đôi mắt tím và vẻ đẹp của những người Targaryen chính hiệu. Nếu không thì, hai nữ hoàng này không giống nhau tý nào...trừ ở một điểm. Mỗi người đều sinh cho nhà vua một người con trai.

“Aenys chào đời đầu tiên. Sinh năm 7 SCN với người vợ trẻ hơn của Aegon, Rhaenys, cậu bé mới sinh ra nhỏ và ốm yếu. Cậu bé suốt ngày khóc và người ta nói rằng tay chân cậu dài ngoẵng, đôi mắt nhỏ xíu và đẫm nước, và các maester của nhà vua lo sợ cho sự sống còn của cậu. Cậu ta nhè ra núm vú của vú nuôi và chỉ bú ở vú mẹ, và có tin đồn rằng cậu đã khóc trong mười lăm ngày khi cai sữa. Không giống với Vua Aegon đến mức một số kẻ thậm chí còn dám ám chỉ rằng người đẹp trai của bệ hạ không phải là cha ruột của cậu bé, rằng Aenys là một đứa con hoang được sinh ra từ một trong nhiều người đẹp trai được Nữ hoàng Rhaenys yêu thích, là con trai của một ca sĩ hay một kẻ nói lắp hoặc một diễn viên câm. Và hoàng tử cũng chậm lớn nữa. Mãi cho đến khi cậu được trao cho chú rồng Quicksilver, một đứa non sinh ra cùng năm đó trên Dragonstone, thì Aenys Targaryen mới bắt đầu phát triển mạnh.

"Hoàng tử Aenys mới ba tuổi khi mẹ của mình, Nữ hoàng Rhaenys, và con rồng của bà, Meraxes, bị giết ở Dorne. Cái chết của bà đã khiến hoàng tử đau khổ đến cùng cực. Cậu bé ngừng ăn và thậm chí bắt đầu bò như hồi một tuổi, như thể quên mất cách đi. Cha cậu tuyệt vọng vì cậu, và những lời đồn đại lan truyền khắp triều đình rằng Vua Aegon có thể sẽ lấy vợ khác, vì Rhaenys đã chết và Visenya không có con và có lẽ là vô sinh. Nhà vua giữ kín những suy nghĩ của mình về những vấn đề này, vì vậy không ai có thể nói được ông đã có những suy nghĩ gì, nhưng nhiều lãnh chúa và hiệp sĩ cao quý đã xuất hiện tại triều đình với những người con gái còn trinh, mỗi người đều xinh đẹp hơn người trước.

Tất cả những suy đoán như vậy đã chấm dứt vào năm 11 sau Công nguyên, khi Nữ hoàng Visenya bất ngờ thông báo rằng bà đang mang thai con của nhà vua. Một đứa con trai, bà tuyên bố đầy tự tin, và đúng như vậy. Hoàng tử đã khóc lớn khi chào đời vào năm 12 sau Công nguyên. Không đứa trẻ sơ sinh nào khỏe mạnh hơn Maegor Targaryen, các học giả và nữ hộ sinh đã đồng ý; cân nặng khi sinh của nó gần gấp đôi anh trai.

Hai huynh đệ cùng cha khác mẹ không bao giờ thân thiết. Thân vương Aenys là người thừa kế danh chính ngôn thuận,

và vua Aegon luôn giữ ông bên cạnh. Nhà vua đi tới đâu trong vương quốc, từ lâu đài này đến lâu đài khác, thì hoàng tử cũng đi theo tới đó. Thân vương Maegor ở lại với mẹ, ngồi bên cạnh bà khi bà nghị sự. Trong những năm đó, hoàng hậu Visenya và vua Aegon thường xa cách. Khi không phải tiến hành một chuyến vi hành, Aegon sẽ trở về Vương Đô và pháo đài Aegon, trong khi Visenya và con trai bà ở lại Đảo Rồng. Vì lý do này, cả lãnh chúa lẫn thường dân bắt đầu gọi Maegor là Thân vương của Đảo Rồng.

Nữ hoàng Visenya đặt thanh gươm vào tay con trai khi cậu bé mới ba tuổi. Người ta cho rằng điều đầu tiên cậu bé ấy làm với thanh kiếm là giết chết một trong những con mèo trong lâu đài, người ta bảo thế... mặc dù cái truyện đó có vẻ giống một trò bịa đặt của kẻ thù cậu bé chế ra nhiều năm sau. Tuy nhiên, không thể phủ nhận là Hoàng tử đã cầm luôn kiếm để luyện tập ngay lúc đó. Mẹ của Hoàng tử chọn Ser Gawen Corbray làm Kiếm sư đầu tiên; Đây là một hiệp sĩ chết người nhất có thể tìm thấy trong tất cả Bảy Vương quốc.

Hoàng tử Aenys thường đi cùng phụ hoàng nên hầu hết các bài học về võ hiệp của hoàng tử đều đến từ các hiệp sĩ của Đội vệ hoàng gia của Aegon, thỉnh thoảng còn được chính đức vua đích thân chỉ bảo. Theo nhận định của các huấn luyện viên, cậu bé rất chăm chỉ và không hề thiếu lòng dũng cảm, nhưng không có thân hình và sức mạnh của phụ hoàng, và chưa bao giờ trở thành một chiến binh giỏi, thậm chí khi đức vua đưa Blackfyre vào tay hoàng tử, như thường lệ. Aenys sẽ không làm mất thể diện của mình trong trận chiến, các gia sư chia sẻ với nhau, nhưng về sự dũng mãnh của cậu, không bài ca nào sẽ được cất lên.

" Tài năng của vị hoàng tử này nằm ở những nơi khác. Aenys là một ca sĩ tài ba, giọng hát của ông vừa mạnh mẽ vừa ngọt ngào. Ông lịch thiệp và cuốn hút, thông minh nhưng không phải kiểu thông thái đến mức chỉ biết vùi mình vào sách vở. Ông dễ dàng kết bạn, và dường như những cô gái trẻ đều yêu mến ông, cho dù họ là những cô gái cao quý hay bình thường. Aenys cũng rất thích cưỡi ngựa. Cha ông tặng ông những con tuấn mã, ngựa chiến và ngựa chiến vạm vỡ, nhưng con ngựa mà ông yêu thích là con rồng có tên Thủy ngân.

Hoàng tử Maegor cũng cưỡi ngựa nhưng không thích chó mèo hay bất kỳ một con vật nào. Khi được 8 tuổi, ông bị ngựa đực đá vào trong chuồng ngựa. Maegor đã đâm chết con ngựa và xé toạc một bên mặt người chăn ngựa chạy tới vì nghe tiếng con vật gào. Hoàng tử Dragonstone có nhiều bạn đồng hành trong nhiều năm nhưng không có bạn tri kỷ thực sự. Ông là một cậu bé hay cãi nhau, dễ đắc tội, chậm tha thứ nhưng rất đáng sợ trong cơn thịnh nộ. Việc sử dụng vũ khí của ông ấy vô song. Một người hầu cận ở tuổi mười tám, ông đã hạ thành công những chàng trai mười hai và mười lăm tuổi trong danh sách và đánh bại những người đàn ông trung thành trong sân lâu đài. Vào ngày tên thứ mười ba của mình năm 25 sau Công nguyên, mẹ của ông, Nữ hoàng Visenya, đã ban tặng cho ông thanh kiếm thép Valyrian của riêng mình, Dark Sister, nửa năm trước khi ông kết hôn.

"Truyền thống của dòng họ Targaryen luôn là kết hôn gần gũi. Kết hôn giữa anh em ruột được coi là lý tưởng. Nếu không, một cô gái có thể kết hôn với chú, anh em họ hoặc cháu trai, một chàng trai với anh em họ, dì hoặc cháu gái. Thực hành này bắt nguồn từ Valyria Cổ, nơi nó phổ biến trong nhiều gia đình cổ đại, đặc biệt là những gia đình nuôi và cưỡi rồng. Người ta tin rằng dòng máu của rồng phải được giữ nguyên chất. Một số hoàng tử phù thủy cũng lấy hơn một vợ khi họ muốn, mặc dù điều này ít phổ biến hơn so với hôn nhân cận huyết. Các nhà thông thái đã viết rằng trước Ngày diệt vong của Valyria, có tới một nghìn vị thần được tôn kính, nhưng không vị thần nào bị sợ hãi, vì vậy ít người dám lên tiếng phản đối những phong tục này."

Ở Westeros thì không phải như thế, nơi quyền lực của Giáo hội không bao giờ bị nghi ngờ. Các vị thần cổ xưa vẫn được thờ phụng ở miền Bắc và Thần chết đuối ở quần đảo Iron, nhưng ở phần còn lại của vương quốc chỉ có một vị thần với bảy khuôn mặt và phát ngôn viên của ngài ở thế gian này là Giáo hoàng tối cao của Oldtown. Và giáo lý của Giáo hội được truyền lại qua hàng thế kỷ từ chính Andalos, lên án phong tục kết hôn theo kiểu Valyrian như Nhà Targaryen đang áp dụng. Loạn luân bị lên án là một tội lỗi đê tiện, bất kể giữa cha và con gái, mẹ và con trai hay anh chị em ruột và những đứa con sinh ra từ những cuộc hôn nhân như vậy đều bị coi là những điều ghê tởm trong mắt thần linh và loài người. Nhìn lại quá khứ, có thể thấy rằng cuộc xung đột giữa Giáo hội và Nhà Targaryen là không thể tránh khỏi. Thực ra, nhiều người trong số những người Kính Chúa nhất đã mong đợi vị Giáo hoàng tối cao sẽ lên tiếng chống lại Aegon và các chị gái của ông ta trong cuộc chinh phục, và rất không hài lòng khi Người cha của Đấng trung thành lại khuyên Lãnh chúa Hightower không nên chống lại Đấng rồng, thậm chí còn ban phước và xức dầu cho ông ta trong lễ đăng quang lần thứ hai.

"Sự quen thuộc là cha đẻ của sự chấp nhận", người ta thường nói. Vị Giáo chủ Septem Tối cao đã trao vương miện cho Aegon Đệ nhất vẫn là Người chăn cừu của Người trung thành cho đến khi mất vào năm 11 sau Công Nguyên, khi đó, toàn vương quốc đã quen với quan niệm về một vị vua có hai hoàng hậu, vừa là vợ vừa là chị em. Vua Aegon luôn quan tâm đến việc tôn trọng Đức tin, khẳng định các quyền và đặc quyền truyền thống của Giáo hội, miễn thuế đối với sự giàu có và tài sản của Giáo hội, và khẳng định rằng những giáo sĩ, nữ tu và những người hầu khác của Bảy vị Thần bị buộc tội làm sai thì chỉ có thể được xét xử tại tòa án của Giáo hội.

“Điểm hòa hợp giữa Tín ngưỡng và Ngai sắt vẫn tiếp diễn suốt triều đại Aegon I. Từ 11 AC đến 37 AC, sáu Kẻ Cả Hộ thần đã được đeo vương miện pha lê; Bệ hạ vẫn giữ mối quan hệ tốt đẹp với mỗi người trong số họ, bái kiến ở Thánh đường Sao mỗi lần Người đến Oldtown. Tuy nhiên, câu hỏi về hôn nhân loạn luân vẫn còn âm ỉ bên dưới những phép lịch sự như chất độc. Trong khi Kẻ Cả Hộ thần dưới thời vua Aegon không bao giờ lên tiếng chống lại cuộc hôn nhân giữa nhà vua với các em gái của mình, thì họ cũng không tuyên bố rằng nó là hợp pháp. Các thành viên khiêm tốn của Tín ngưỡng—các giáo chủ làng, các chị em thánh, các anh em hành khất, Anh em nghèo vẫn tin rằng tội lỗi khi anh em nằm với chị em hoặc một người lấy hai vợ.”

"Aegon Nhà Chinh Phục không sinh con gái, tuy nhiên, những vấn đề này đã không đến ngay "."Con rồng Con không có chị để kết hôn, vì vậy mỗi người buộc phải tìm nơi khác để cưới cô dâu.

Hoàng tử Aenys là người đầu tiên kết hôn. Vào năm 22 AC, anh cưới Quý bà Alyssa, con gái còn độc thân của Chúa tể của

các dòng chảy, Aethan Velaryon, Đô đốc và thuyền trưởng của Quốc vương Aegon. Cô năm mười lăm, cùng tuổi với hoàng tử và cũng có chung mái tóc bạc và đôi mắt tím, vì dòng họ Velaryon là một gia tộc cổ đại, có dòng dõi từ Valyrian. Mẹ của Quốc vương Aegon cũng là một Velaryon, vì thế cuộc hôn nhân này được tính là hôn nhân giữa anh em họ.

"Rất nhanh chóng, bé trở nên vui vẻ và lanh lợi. Năm sau, Alyssa sinh hạ một cô con gái. Hoàng tử Aenys đặt tên cô là Rhaena, để vinh danh mẹ của mình. Giống cha, lúc mới sinh cô bé rất nhỏ, nhưng không giống cha, cô bé chứng tỏ là một đứa trẻ vui vẻ, khỏe mạnh, với đôi mắt màu hoa tử đinh hương rất sống động và mái tóc sáng bóng như bạc rèn. Người ta viết rằng chính Ngài Aegon đã khóc lần đầu tiên khi cháu gái của ngài được đặt vào vòng tay ngài, và từ đó rất cưng chiều đứa trẻ... một phần nào đó vì bé khiến ngài nhớ đến hoàng hậu đã mất Rhaenys, người mà đứa trẻ được đặt theo tên để tưởng nhớ."

Tin vui về sự ra đời của Rhaena lan rộng khắp vùng đất, cả Vương quốc đều ăn mừng... ngoại trừ, có lẽ là Nữ hoàng Visenya. Hoàng tử Aenys là người thừa kế ngai sắt không thể tranh cãi, tất cả đều đồng ý, nhưng giờ đây lại nảy sinh vấn đề là liệu Hoàng tử Maegor có vẫn là người thứ hai trong danh sách người thừa kế hay nên được coi là rơi xuống thứ ba sau công chúa mới sinh. Nữ hoàng Visenya đề xuất giải quyết vấn đề bằng cách đính hôn cô bé Rhaena với Maegor, người vừa mới mười một tuổi. Tuy nhiên, Aenys và Alyssa lại lên tiếng phản đối cuộc hôn nhân này... và khi tin tức đến Starry Sept, đức Giáo hoàng đã gửi một con quạ, cảnh báo nhà vua rằng cuộc hôn nhân như vậy sẽ không được Faith ủng hộ. Đức thánh cha đề xuất một cô dâu khác cho Maegor: cháu gái của ngài, Ceryse Hightower, con gái của Lãnh chúa Oldtown, Manfred Hightower (không nên nhầm lẫn với ông nội của cô gái cùng tên). Vua Aegon, nhận thức được những lợi thế của việc gần gũi hơn với Oldtown và nhà cầm quyền, đã thấy sự sáng suốt trong sự lựa chọn và đồng ý với cuộc hôn nhân.

" Tới năm 25 trước Công nguyên, Maegor Targaryen, Vương công Dragonstone, thành hôn với Quận chúa Ceryse Hightower tại Đền Sao vừa Lâu đài già, do chính High Septon cử hành hôn lễ. Maegor mười ba tuổi, cô dâu hơn hắn mười tuổi...nhưng các lãnh chúa làm chứng cho đám cưới đều đồng ý rằng hoàng tử đã là một người chồng sung sức, và bản thân Maegor cũng khoe đã làm trọn nghĩa vụ của một người chồng đến mười lần đêm đó. "Ta đã dựng con trai cho Nhà Targaryen đêm qua", hắn tuyên bố khi đang phá giới.

Người con trai đến vào năm sau... nhưng cậu bé, được đặt tên là Aegon theo tên ông nội mình, được sinh ra bởi Phu nhân Alyssa và có cha là Hoàng tử Aenys. Một lần nữa, các lễ kỷ niệm diễn ra khắp Bảy Vương quốc. Vị hoàng tử nhỏ khỏe mạnh, dữ tợn và có "vẻ mặt của một chiến binh", chính ông nội của mình, Aegon the Dragon, đã tuyên bố như vậy. Trong khi nhiều người vẫn tranh luận xem Hoàng tử Maegor hay cháu gái của ông, Rhaena, sẽ được ưu tiên trước trong thứ tự kế vị, thì dường như chắc chắn rằng Aegon sẽ kế vị cha mình, Aenys, cũng như Aenys sẽ kế vị Aegon.

"Trong những năm tiếp theo, các đứa trẻ khác lần lượt đến với House Targaryen... làm vua Aegon vui mừng, nhưng không nhất thiết là Nữ hoàng Visenya. Năm 29 sau Công nguyên, Hoàng tử Aegon có được một đứa em trai khi Alyssa sinh cho Hoàng tử Aenys đứa con trai thứ hai, Viserys. Năm 34 sau Công nguyên, cô sinh hạ Jaehaerys, đứa con thứ tư và là con trai thứ ba của cô. Năm 36 sau Công nguyên, một người con gái khác chào đời, Alysanne.

Công chúa Rhaena mười ba tuổi khi em gái chào đời, nhưng Grand Maester Gawen đã lưu ý rằng "đứa trẻ con thích thú với em bé đến mức người ta nghĩ cô bé là mẹ của đứa trẻ này". Con gái cả của Aenys và Alyssa là một đứa trẻ nhút nhát, mơ mộng, dường như thấy thoải mái với các loài vật hơn trẻ em khác. Khi còn nhỏ, Rhaena thường trốn đằng sau váy mẹ hoặc bám vào chân cha khi ở trước mặt người lạ...nhưng cô bé thích cho những chú mèo trong lâu đài ăn và luôn có một hoặc hai chú cún nằm trên giường. Mặc dù mẹ cung cấp cho cô bé một loạt các bạn đồng hành thích hợp, là con gái của những lãnh chúa lớn và nhỏ, Rhaena dường như không bao giờ gần gũi với bất kỳ ai, chỉ thích sách vở làm bạn.

"Năm chín tuổi, Rhaena được tặng cho một con rồng mới nở từ hang rồng Dragonstone, nàng và chú rồng mới nở mà nàng đặt tên Dreamfyre đã gắn bó với nhau ngay lập tức. Với chú rồng ở bên cạnh, nàng công chúa dần dần thoát khỏi sự nhút nhát; 12 tuổi, nàng cất cánh lên bầu trời lần đầu tiên và sau đó, mặc dù vẫn là một cô gái trầm lặng, không ai dám gọi nàng là nhút nhát nữa. Không lâu sau, Rhaena có người bạn thực sự đầu tiên là em họ của nàng, Larissa Velaryon. Trong một thời gian, hai cô gái trở nên không thể tách rời... cho đến khi Larissa đột ngột được triệu hồi về Driftmark để kết hôn với con trai thứ hai của ngôi sao Evenstar thành Tarth. Tuy nhiên, người trẻ tuổi thì không gì cản được, và công chúa sớm tìm được một người bạn đồng hành mới là con gái của Hand, Samantha Stokeworth.

"Công chúa Rhaena, truyền thuyết kể rằng đã đặt một quả trứng rồng vào chiếc nôi của Công chúa Alysanne, như bà ấy đã làm với hoàng tử Jaehaerys hai năm trước đó. Nếu những câu chuyện đó là thật, từ những quả trứng đó đã nở ra những con rồng Silverwing và Vermithor, những cái tên đã được khắc sâu vào biên niên sử của những năm sắp tới.

tình cảm của công chúa Rhaena dành cho các anh chị em của nàng, và niềm vui của vương quốc với mỗi hoàng tử Targaryen mới, không được chia sẻ bởi Hoàng tử Maegor hay mẹ của ông, Nữ hoàng Visenya, vì mỗi người con trai mới sinh ra với Aenys đẩy Maegor tụt xuống thấp hơn trong danh sách kế vị, và vẫn còn những người tuyên bố rằng ông đứng sau cả những người con gái của Aenys. Và tất cả trong khi bản thân Maegor vẫn không có con, vì Quý bà Ceryse không có thai trong những năm sau cuộc hôn nhân của họ.

"Trên đấu trường và chiến trường, tuy nhiên, thành tựu của Hoàng tử Maegor đã vượt xa anh trai của mình. Trong cuộc thi đấu lớn tại Riverrun năm 28 sau Công nguyên, Maegor hạ ba hiệp sĩ của Kingsguard trong các cuộc đọ sức liên tiếp trước khi thua nhà vô địch. Trong cuộc hỗn chiến, không người nào có thể đứng trước mặt anh ta. Sau đó, anh ta được cha mình phong làm hiệp sĩ trên chiến trường, người đã trao cho anh ta không gì khác ngoài thanh kiếm Blackfyre. Vào lúc mười sáu tuổi, Maegor trở thành hiệp sĩ trẻ nhất ở Bảy Vương quốc.

"Một loạt chiến công khác được thực hiện sau đó. Năm 29 AC và một lần nữa vào năm 30 AC, Maegor đã cùng Osmund Strong và Aethan Velaryon đến Bậc thang đá để truy diệt vua cướp biển Lysene là Sargoso Saan và đã chiến đấu trong một số cuộc đụng độ đẫm máu, cho thấy mình là một người vừa mạnh mẽ vừa liều lĩnh. Năm 31 AC, hắn truy đuổi và giết chết một hiệp sĩ cướp nổi tiếng ở vùng đất ven sông, kẻ được gọi là Đại gia của Trident."

Nhưng khi đó Maegor chưa phải là kỵ sĩ rồng. Mặc dù hàng chục con rồng con đã ra đời từ những ngọn lửa trên Dragonstone trong những năm cuối triều đại của Aegon và được dâng lên hoàng tử, nhưng ông đã từ chối tất cả. Khi Rhaena, cháu gái của ông mới mười hai tuổi, cưỡi Dreamfyre tung cánh lên bầu trời, sự thất bại của Maegor đã trở thành đề tài bàn tán của King's Landing. Một hôm tại tòa, Phu nhân Alyssa trêu chọc ông về điều đó, tự hỏi lớn rằng "anh chồng tốt của tôi có sợ rồng không". Hoàng tử Maegor tức giận đỏ mặt vì trò đùa đó, rồi bình tĩnh đáp rằng chỉ có một con rồng xứng đáng với ông.

"Bảy năm cuối cùng của triều đại Aegon Đệ Nhất là những năm hòa bình. Sau những bực dọc của cuộc Chiến tranh Dornish, nhà vua chấp nhận sự độc lập liên tục của Dorne, và bay đến Sunspear trên Balerion vào lễ kỷ niệm mười năm ngày ký kết các hiệp ước hòa bình để tổ chức một "bữa tiệc hữu nghị" với Deria Martell, Nữ công tước trị vì của Dorne. Thái tử Aenys tháp tùng ông trên Quicksilver; Maegor vẫn ở lại Dragonstone. Aegon đã thống nhất bảy vương quốc thành một bằng lửa và máu, nhưng sau khi mừng sinh nhật lần thứ sáu mươi vào năm 33 AC, ông lại chuyển sang xây dựng. Một nửa thời gian trong năm vẫn dành cho tiến trình hoàng gia, nhưng giờ đây là Thái tử Aenys và phu nhân của ông, Phu nhân Alyssa, đi từ lâu đài này sang lâu đài khác, trong khi nhà vua già yếu ở lại nhà, chia thời gian của mình giữa Dragonstone và King's Landing.

" Lúc đó, ngôi làng chài mà Aegon lần đầu cập bến đã phát triển thành một thành phố rộng lớn, đầy mùi hôi thối với trăm nghìn dân; chỉ Oldtown và Lannisport là lớn hơn. Tuy nhiên, ở nhiều khía cạnh, Vương thành vẫn chẳng hơn gì một trại lính đã phình to đến mức dị thường: bẩn thỉu, hôi thối, không có quy hoạch, không lâu bền. Và Aegonfort, đã lan rộng đến nửa chừng Đồi cao của Aegon vào lúc đó, lại xấu xí như bất kỳ lâu đài nào ở Bảy vương quốc, một tập hợp lộn xộn của gỗ, đất và gạch đã vượt xa hàng rào gỗ cũ kỹ vốn là bức tường duy nhất của nó. "

Rõ ràng nơi này không thích hợp để trở thành nơi ở của một vị vua vĩ đại. Năm 35 AC, Aegon cùng toàn thể triều đình di chuyển trở về Dragonstone và ra lệnh phá hủy Aegonfort để xây dựng một tòa lâu đài mới ngay trên nền đất này. Lần này, ông tuyên bố rằng sẽ xây dựng tòa lâu đài bằng đá. Để giám sát việc thiết kế và xây dựng lâu đài mới, ông đã chỉ định Bàn Tay của Nhà Vua là Lãnh chúa Alyn Stokeworth (Ser Osmund Strong đã qua đời vào năm trước) và Nữ hoàng Visenya. (Có một câu chuyện tiếu lâm trong triều được lưu truyền rằng Vua Aegon đã trao cho Visenya nhiệm vụ xây dựng Hồng Tháp để tránh phải chịu đựng sự hiện diện của bà trên Dragonstone.)

Aegon the Conqueror mất vì đột quỵ tại Dragonstone vào năm thứ 37 sau cuộc chinh phục. Hai người cháu trai Aegon và Viserys ở bên lúc vua mất, trong Phòng Bàn Vẽ; nhà vua đang chỉ cho họ xem chi tiết các cuộc chinh phục của mình. Hoàng tử Maegor, khi đó đang cư trú tại Dragonstone, đã nói lời điếu văn khi thi thể cha mình được đặt trên giàn thiêu trong sân lâu đài. Nhà vua mặc bộ áo giáp, hai bàn tay đeo găng sắt chắp lại trên chuôi Blackfyre. Từ thời Cổ Valyria, Nhà Targaryen vẫn luôn có phong tục hỏa táng người chết thay vì chôn cất dưới đất. Vhagar phun lửa để đốt lửa. Blackfyre đã bị thiêu rụi cùng nhà vua, nhưng sau đó Maegor đã tìm lại được, lưỡi kiếm đen hơn nhưng không bị tổn hại gì khác. Không ngọn lửa thường nào có thể làm hỏng thép Valyria.

Chị gái là Visenya; con trai Aenys và Maegor; và 5 người cháu ngoại. Hoàng tử Aenys ba mươi tuổi khi cha mất, Hoàng tử Maegor hai mươi lăm tuổi.

"Aenys đã ở Highgarden trong chuyến vi hành khi cha ông mất, nhưng Quicksilver đã đưa ông trở về Dragonstone để cử hành tang lễ. Sau đó, ông đội vương miện bằng sắt và hồng ngọc của cha ông, và Đại học sĩ Gawen tuyên bố ông là Aenys của Gia tộc Targaryen, Người đầu tiên trong dòng họ, Vua của người Andal và người Rhoynar và Người đầu tiên của Bảy Vương quốc, Lãnh chúa của Thất đại vương quốc và Người bảo vệ Vương quốc. Các lãnh chúa đến Dragonstone để chào tiễn biệt nhà vua của họ đã quỳ xuống và cúi đầu. Đến khi đến lượt Hoàng tử Maegor, Aenys kéo ông đứng dậy, hôn má ông và nói: "Anh trai, anh không bao giờ phải quỳ gối trước tôi nữa. Chúng ta sẽ cùng nhau cai trị vương quốc này, anh và tôi." Sau đó, nhà vua trao Blackfyre, thanh kiếm của cha mình, cho anh trai, và nói: "Anh phù hợp để mang thanh kiếm này hơn tôi. Hãy vung nó để phục vụ tôi, và tôi sẽ hài lòng."

(Di chúc này tỏ ra là cực kỳ không sáng suốt, như những sự kiện sau này sẽ chứng minh. Bởi Nữ hoàng Visenya trước đó đã tặng cho con trai bà thanh Dark Sister, vậy nên hiện tại Thân vương Maegor đã sở hữu cả hai thanh kiếm thép Valyria cổ truyền của Nhà Targaryen. Tuy nhiên, từ ngày này trở đi, anh ta chỉ sử dụng Blackfyre, trong khi Dark Sister được treo trên tường của căn phòng của anh ta trên Dragonstone.)

"Sau khi xong lễ tang, nhà vua mới cùng đoàn tùy tùng của mình ra khơi đến Bến Vua, nơi Ngai Sắt vẫn còn sừng sững giữa những đống gạch vụn và bùn đất. Pháo đài Aegon cũ đã bị phá bỏ, và những hố sâu, đường hầm chằng chịt trên ngọn đồi, dấu vết của những căn hầm và móng của Hầm Đỏ đang trong quá trình đào, nhưng lâu đài mới vẫn chưa bắt đầu xây dựng. Tuy nhiên, hàng ngàn người đã đến chúc mừng Vua Aenys khi ông tuyên bố kế thừa ngai vàng của cha mình."



"Đức vua sau đó thẳng tiến tới Oldtown để được Đức Giáo chủ ban phước. Tuy có thể hoàn thành chuyến đi chỉ trong vài ngày ngắn ngủi trên lưng Quicksilver, Aenys vẫn thích rong ruổi trên đất liền hơn, cùng với ba trăm hiệp sĩ cưỡi ngựa và đoàn tùy tùng của họ. Nữ hoàng Alyssa cưỡi ngựa bên cạnh ngài, cùng với ba người con lớn nhất của họ. Công chúa Rhaena vừa

tròn mười bốn tuổi, một thiếu nữ xinh đẹp đã đánh cắp trái tim của mọi hiệp sĩ trông thấy nàng; Hoàng tử Aegon mười một tuổi, Hoàng tử Viserys tám tuổi. (Các em của họ, Jaehaerys và Alysanne, còn quá nhỏ để tham gia một hành trình gian khổ như vậy nên ở lại Dragonstone.) Sau khi khởi hành từ King's Landing, đoàn hộ tống nhà vua tiến về phía nam đến Storm's End, sau đó đi về phía tây qua Dornish Marches đến Oldtown, dự tiệc tại mỗi tòa lâu đài trên đường đi. Theo như lệnh ban hành, Đức vua sẽ đi đường vòng để trở về, đi qua Highgarden, Lannisport và Riverrun."

"Trên khắp cung đường, dân chúng địa phương xuất hiện với hàng trăm hàng ngàn người để chào đón vị vua và hoàng hậu mới của họ và cổ vũ các hoàng tử và công chúa nhỏ tuổi. Nhưng trong khi Aegon và Viserys say sưa trong tiếng reo hò của đám đông và các bữa tiệc được tổ chức tại nhiều lâu đài để chiêu đãi vị quốc vương mới và gia đình ông, thì Công chúa Rhaena quay lại với sự nhút nhát trước đây của mình. Tại Storm's End, maester của Orys Baratheon cho biết, "Công chúa dường như không muốn ở đó, cũng không tán thành bất cứ điều gì bà ấy nhìn thấy hay nghe thấy. Bà ấy gần như không ăn gì, không chịu đi săn hay đi diều hâu, và khi bị thúc ép hát - theo như người ta nói, bà ấy có giọng hát rất hay - bà ấy đã từ chối một cách thô lỗ và quay trở lại phòng của mình." Vị công chúa đã vô cùng miễn cưỡng khi phải xa con rồng, Dreamfyre của mình và người yêu thích mới nhất của cô, Melony Piper, một thiếu nữ tóc đỏ từ vùng đất bên bờ sông. Chỉ đến khi mẹ cô, Hoàng hậu Alyssa, cử Người hầu gái Melony đến cùng tham gia hành trình thì Rhaena mới từ bỏ sự ủ rũ để tham gia lễ kỷ niệm.

Tại Starry Sept, Thượng tế đã xức dầu cho Aenys Targaryen như người tiền nhiệm đã từng xức dầu cho cha mình, và trao cho ông một chiếc vương miện vàng ròng khảm mặt của Seven bằng ngọc bích và ngọc trai. Nhưng ngay cả khi Aenys nhận được phước lành của Đức Cha của Đấng trung thành, những kẻ khác cũng đang nghi ngờ rằng ông có đủ năng lực để ngồi trên Ngai Sắt. Bọn họ thì thầm với nhau rằng Westeros cần một chiến binh, và rõ ràng Maegor là người con trai mạnh mẽ hơn của Dragon. Người thầm thì nhiều nhất là Thái hậu Visenya Targaryen. "Sự thật đủ rõ ràng rồi," bà ấy được cho là đã nói. "Ngay cả Aenys cũng nhìn thấy điều đó. Nếu không, tại sao ông ấy lại đưa Blackfyre cho con trai tôi? Ông ấy biết rằng chỉ có Maegor mới có sức mạnh để cai trị".

Vị vua mới sẽ sớm thể hiện được bản lĩnh của mình hơn bất kỳ ai có thể tưởng tượng. Cuộc Chiến chinh lược đã để lại vết thương khắp vương quốc. Những đứa con trai giờ đã trưởng thành đều mong muốn trả thù cho những người cha đã khuất từ lâu. Các Hiệp sĩ nhớ lại những ngày mà một người đàn ông với một thanh kiếm, một con ngựa và một bộ áo giáp có thể chiến đấu giành lấy sự giàu có và vinh quang. Chúa tể nhớ lại thời chưa cần sự cho phép của nhà vua để đánh thuế dân thường hoặc giết kẻ thù. "Những sợi xích do Dragon tạo ra vẫn có thể bị phá vỡ", những kẻ bất mãn nói với nhau. "Chúng ta có thể giành lại tự do, nhưng bây giờ là lúc phải hành động vì vị vua mới này còn quá yếu".

Những kích động nổi loạn đầu tiên diễn ra ở vùng đất ven sông, giữa những đống đổ nát khổng lồ của Harrenhal. Aegon đã ban tặng tòa lâu đài này cho Ser Quenton Qoherys, cựu giáo viên đấu kiếm của mình. Khi Lãnh chúa Qoherys chết do ngã ngựa vào năm 9 trước Công nguyên, tước vị của ông được truyền cho đứa cháu trai Gargon của mình, một người đàn ông béo và ngu ngốc với sở thích bất thường đối với các cô gái trẻ, người sau này được gọi là Gargon the Guest. Lãnh chúa Gargon sớm trở nên khét tiếng vì xuất hiện ở mọi đám cưới được tổ chức trong lãnh địa của mình để ông ta có thể tận hưởng quyền của lãnh chúa trong đêm đầu tiên. Thật khó có thể tưởng tượng được một vị khách đám cưới nào không được chào đón hơn. Ông ta cũng cư xử tự do với vợ và con gái của những người hầu của mình.

"Vua Aenys vẫn đang trên đường tiến quân, đến thăm Chúa công Tully vùng Riverrun trên đường trở về Bến Vua, khi cha của một hầu gái mà Chúa công Qoherys đã "ban ơn" đã mở cửa hậu của lâu đài Harrenhal cho một kẻ ngoài vòng pháp luật tự xưng là Harren Đỏ và cho rằng là cháu trai của Harren Đen. Những tên cướp kéo chúa công của ngài ra khỏi giường và lôi ngài đến cõi thánh của lâu đài, nơi Harren cắt đứt bộ phận sinh dục của ngài và cho một con chó ăn. Một số ít binh hầu trung thành đã bị giết; số còn lại đồng ý gia nhập Harren, kẻ tự xưng là Chúa tể của Harrenhal và Vua của dòng Sông (không phải là người sinh ra ở đảo, nên ông ta đã không đòi quyền cai trị các hòn đảo).



"Khi tin đồn đến Riverrun, Đức vua Tully thúc giục quốc vương cưỡi Quicksilver và xuống Harrenhal như cha ngài đã từng làm. Nhưng thay vào đó Đức vua, có lẽ vẫn nhớ đến cái chết của mẹ mình ở Dorne, ra lệnh cho Tully triệu tập các quân hiệu dưới trướng và nán lại Riverrun trong khi họ tập trung ở đó. Chỉ khi đã tập hợp được một ngàn người, Aenys mới lên

đường...nhưng khi những người của ông tới Harrenhal, họ thấy nơi này trống rỗng ngoại trừ xác chết. Harren Đỏ đã chém giết đám người hầu của Đức vua Gargon và dẫn toán quân của mình vào rừng."

"Đến khi Aenys trở về King's Landing, tin đồn thậm chí còn tồi tệ hơn. Ở Vale, Jonos, em trai của Huân tước Ronnel Arryn đã phế truất và bắt giữ anh trai trung thành của mình, tự xưng là Vua núi và Vale. Ở Iron Islands, một vị vua mục sư khác đã đi ra từ biển, tự xưng là Lodos hai lần chìm, con trai của Đấng chúa tể chìm, cuối cùng đã trở về sau chuyến viếng thăm cha mình. Và cao trên Núi đỏ ở Dorne, một kẻ tự xưng là Vua Kền kền đã xuất hiện kêu gọi tất cả những người Dornish đích thực trả thù cho những điều xấu xa mà nhà Targaryen gây ra cho Dorne. Mặc dù công chúa Deria lên án ông ta, thề rằng cô ấy và tất cả những người Dornish trung thành chỉ muốn hòa bình, hàng nghìn người đã tụ tập dưới các biểu ngữ của ông, tràn xuống từ trên đồi và từ dưới cát, qua những con đường mòn dê trên núi vào Reach.

"Vua Kền kền là kẻ nửa điên, và đám tay chân của hắn chỉ là một bọn ô hợp, không có phép tắc và bẩn thỉu" - Chúa Harmon Dondarrion đã viết như vậy cho nhà vua. "Chúng tôi ngửi thấy mùi của chúng từ cách xa năm mươi giải". Không lâu sau, chính đám ô hợp đó đã tấn công và chiếm giữ lâu đài Blackhaven của ông. Vua Kền kền đích thân cắt mũi của Dondarrion trước khi đốt trụi Blackhaven và lên đường.

Vua Aenys biết rằng những kẻ phản loạn này phải bị trừng trị, nhưng dường như không thể quyết định bắt đầu từ đâu. Tổng quản Gawen viết rằng nhà vua không thể hiểu tại sao điều này lại xảy ra. Dân chúng yêu mến nhà vua, phải không? Jonos Arryn, tên Lodos mới này, Vua Kền kền... Hắn đã làm gì sai với họ? Nếu họ có đơn khiếu nại, tại sao không mang đến cho ngài? "Tôi sẽ lắng nghe họ." Bệ hạ đã nói về việc cử sứ giả đến gặp những kẻ phản loạn, để tìm hiểu lý do hành động của họ. Lo sợ rằng King's Landing có thể không an toàn khi Harren Đỏ còn sống và ở gần, ngài đã cho Nữ hoàng Alyssa và những đứa con nhỏ hơn của họ đến Dragonstone. Ngài ra lệnh cho Bàn tay phải của mình, Lãnh chúa Alyn Stokeworth, dẫn một đội quân và hạm đội đến Thung lũng để đàn áp Jonos Arryn và khôi phục quyền lãnh chúa cho em trai Ronnel. Nhưng khi các con tàu chuẩn bị ra khơi, ngài đã phản lệnh, vì lo sợ rằng Stokeworth ra đi sẽ khiến King's Landing không được bảo vệ. Thay vào đó, ngài cử Bàn tay phải với chỉ vài trăm người đi truy bắt Harren Đỏ và quyết định sẽ triệu tập một hội đồng lớn để thảo luận về cách tốt nhất để đàn áp những kẻ phản loạn khác.

"Trong khi nhà vua còn đắn đo, các lãnh chúa đã hành động. Một số hành động theo thẩm quyền của họ, những người khác thì phối hợp với Thái hậu. Ở Vale, Lãnh chúa Allard Royce xứ Runestone đã tập hợp những chư hầu trung thành và tiến đánh Eyrie, dễ dàng đánh bại những người ủng hộ của tên vua tự xưng vùng Núi và Vale. Nhưng khi họ yêu cầu thả vị lãnh chúa hợp pháp của họ, Jonos Arryn đã cho em trai mình đuổi họ qua Cửa Một. Đó là cái kết buồn của Ronnel Arryn, người đã ba lần bay quanh Giant's Lance trên lưng rồng.

"Eyrie" bất khả xâm phạm với mọi cuộc tấn công thông thường, vì vậy "Quốc vương" Jonos cùng những tín đồ trung thành của mình điên cuồng chống lại những người theo chế độ cũ, rồi quyết định bế tắc... cho đến khi Hoàng tử Maegor xuất hiện trên trời, cưỡi trên lưng Balerion. Cuối cùng, con trai út của Conqueror đã thuần hóa được một con rồng: không ai khác chính là Ác ma Đen, vĩ đại nhất trong số chúng.

"Thay vì phải đối mặt với ngọn lửa của Balerion, đồn trú của Eyrie đã bắt giữ kẻ giả danh và trao hắn cho Lãnh chúa Royce, mở lại cánh cửa Trăng một lần nữa và phục vụ Jonos kẻ giết anh em họ y như hắn đã phục vụ anh trai mình. Sự đầu hàng đã cứu những kẻ theo dõi người giả danh khỏi cảnh bị đốt cháy, nhưng không cứu được họ khỏi cái chết. Sau khi chiếm được Eyrie, hoàng tử Maegor đã xử tử từng người một. Ngay cả những người sinh ra cao quý nhất trong số họ cũng bị từ chối danh dự chết bằng gươm; Maegor tuyên bố rằng những kẻ phản bội chỉ xứng đáng với sợi dây thừng, vì vậy những hiệp sĩ bị bắt đã bị treo trần truồng trên các bức tường của Eyrie, đá chân khi họ từ từ nghẹn thở đến chết. Hubert Arryn, anh em họ của những người anh em đã chết, đã được bổ nhiệm làm Lãnh chúa của Vale. Vì ông đã có sáu người con trai với phu nhân của mình, một Royce của Runestone, nên sự kế thừa của Arryn đã được coi là được đảm bảo.

Ở Quần đảo Iron, Goren Greyjoy, Chúa tể Reaper của Pyke, đã đem "Vua" Lodos (Thứ hai trong danh sách đó) đến với một kết thúc nhanh chóng tương tự, tập hợp một trăm chiến thuyền dài đổ bộ xuống Old Wyk và Great Wyk, nơi những kẻ ủng hộ kẻ giả mạo đông nhất và giết hàng nghìn người bằng gươm. Sau đó, ông ta bảo quản đầu của nhà vua linh mục trong nước muối và gửi đến King's Landing. Vua Aenys hài lòng với món quà đến mức ông đã ban cho Greyjoy bất kỳ ân huệ nào mà ông ta mong muốn. Điều này tỏ ra là không sáng suốt. Chúa tể Goren, muốn chứng tỏ mình là con trai thực sự của Thần chết đuối, đã cầu xin nhà vua quyền trục xuất tất cả các tu sĩ và nữ tu đã đến Quần đảo Iron sau cuộc chinh phạt để cải đạo những người sùng đạo sắt sang thờ Cửu Thần. Vua Aenys không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đồng ý.

"Nổi loạn lớn nhất và đáng lo ngại nhất vẫn là cuộc nổi loạn của Vulture King dọc biên giới Dornish Marches. Mặc dù Công chúa Deria liên tục ban bố lệnh tố cáo từ Sunspear, nhiều người nghi ngờ bà đang chơi trò hai mặt, vì bà không ra chiến trường chống lại quân nổi loạn và có tin đồn rằng bà đang gửi người, tiền và vật tư cho họ. Cho dù điều đó có đúng hay không, hàng trăm hiệp sĩ Dornish và hàng nghìn lính đánh thuê dày dạn đã gia nhập đám quân ô hợp của Vulture King, và bản thân đám quân ô hợp này cũng đã phát triển rất mạnh, lên tới hơn ba mươi nghìn người. Quân đội của hắn ta lớn đến mức Vulture King đã đưa ra một quyết định sai lầm và chia sức mạnh của mình. Trong khi hắn ta hành quân về phía tây chống lại Nightsong và Horn Hill với một nửa lực lượng của Dornish, thì nửa còn lại đi về phía đông để bao vây Stonehelm, trụ sở của Nhà Swann, dưới sự chỉ huy của Chúa tể Walter Wyl, con trai của Widow-lover."

Cả hai người lãnh chúa này đều chết thảm. Orys Baratheon, lúc này được gọi là Orys Một Tay, đã cưỡi ngựa tiến về cuối chân trời từ Storm's End lần cuối để chọc thủng dùi cui Dornish bên dưới tường đá của Stonehelm. Khi Walter Wyl bị thương và rơi vào tay ông ta, thì ngài Orys đã nói rằng, "Cha của ngài đã cắt tay ta. Giờ ta sẽ đòi bồi thường bằng tay của ngài". Vừa dứt lời, ông ta đã chặt đứt bàn tay cầm kiếm của ngài Walter. Sau đó, ông ta còn chặt cả bàn tay còn lại và cả hai chân của ngài, gọi chúng là "lãi suất" của mình. Điều kỳ lạ cần nói tới là, ngài Baratheon đã mất mạng trên đường quay trở lại Storm's End vì vết thương mà chính ông ta đã mắc phải trong trận chiến, nhưng con trai của ông là Davos thì lúc nào cũng cho rằng

ông ta đã chết rất thanh thản, trên môi còn nở nụ cười mãn nguyện khi nhìn vào những bàn tay, bàn chân thối rữa tua tủa như tràng hành trong lều của mình.

"Vua Kền kền" cũng chẳng khá khẩm hơn. Không thể bắt giữ được Nightsong, hắn bỏ cuộc vây hãm và hành quân về phía tây, chỉ để gặp phải Phu nhân Caron tiến ra phía sau hắn, hợp lực với đội quân hành binh đông đảo do Harmon Dondarrion, Lãnh chúa tàn tật của Blackhaven, chỉ huy. Trong khi đó, Lãnh chúa Samwell Tarly của Horn Hill bỗng nhiên xuất hiện ngang trước đội hình hành quân của Dorne với hàng nghìn hiệp sĩ và cung thủ. Vị lãnh chúa đó được gọi là Savage Sam, và ông ta đã chứng minh điều đó trong trận chiến đẫm máu diễn ra sau đó, hạ gục hàng chục quân Dorne bằng thanh kiếm Heartsbane bằng thép Valyria vĩ đại của mình. Vua Kền kền có quân số gấp đôi tổng số quân của ba kẻ thù, nhưng hầu hết trong số đó đều chưa được đào tạo và không có kỷ luật, và khi đối mặt với những hiệp sĩ mặc giáp từ đằng trước và đằng sau, đội hình của họ đã tan vỡ. Quăng giáo và khiên xuống, quân Dorne vỡ trận và chạy, chạy về hướng những ngọn núi xa xa, nhưng các lãnh chúa hành binh đã đuổi theo và giết chết họ trong trận chiến sau đó được gọi là "Cuộc săn kền kền".

Còn bản thân vị vua nổi loạn, kẻ tự xưng là Vulture King thì bị bắt sống và bị Savage Sam Tarly trói trần truồng giữa hai cọc. Những ca sĩ thường thích kể rằng chính những con kền kền mà hắn ta mượn phong cách đã xé hắn thành từng mảnh, nhưng sự thật là hắn đã chết vì khát và phơi nắng, và đám chim chỉ bay xuống sau khi hắn đã chết khá lâu. (Trong những năm sau đó, có rất nhiều người khác cũng xưng là Vulture King, nhưng liệu họ có cùng huyết thống với kẻ đầu tiên hay không thì không ai biết được.) Cái chết của hắn được coi là kết thúc của cuộc Nội chiến Dorne lần thứ hai, mặc dù đó có chút sai lầm, vì ít lãnh chúa Dorne nào thực sự ra trận và Công chúa Deria vẫn tiếp tục phỉ báng Vulture King cho đến lúc hắn chết và không tham gia vào bất kỳ chiến dịch nào của hắn.

Phém phản đ□u tiên cũng chứng to là phém phản cu□i cùng, tuy nhiên Harren Đo ̉r□i cũng bi đưa vào khu vực vịnh Gods Eye, phía tây làng. Vi vua ngoai đạo đa không ch□t một cách nhu nhược. Trong cuộc chi□n cu□i cùng cuả mình, ông đã gi□t Chưởng □y cuả Nhà Vua, Huân tước Alyn Stokeworth, trước khi bi giáp sĩ h□u cuả Stokeworth, Bernarr Brune, chém ch□t. Vua Aenys đã tặng chức giáp sĩ cho Brune đê đ□n đáp, và ban thưởng vàng, trao chức vu ̣a sự vinh danh cho Davos Baratheon, Samwell Tarly, No-Nose Dondarrion, Ellyn Caron, Allard Royce và Goren Greyjoy. Lơi khen ngợi lớn nh□t mà ông tặng cho chính anh trai cuả mình. Hoàng tử Maegor đã được đánh giá là anh hùng khi trở v□ King's Landing. Vua Aenys đa ôm ông trước sự reo hò cuả đám đông, và phong ông làm Chưởng □y cuả Nhà Vua. Và khi hai chú r□ng con đã nở ra trong lò lửa Dragonstone vào cu□i năm đó, ngươi ta đã coi đó như một d□u hiệu.

Nhưng tình bạn giữa những người con trai của Rồng không kéo dài lâu.

Có lẽ xung đột là không thể tránh khỏi, vì hai anh em có bản chất rất khác nhau. Vua Aenys yêu vợ, con cái và dân chúng của mình, và chỉ mong muốn được yêu thương đáp lại. Kiếm và giáo đã mất đi bất kỳ sức hấp dẫn nào chúng từng có đối với ông. Thay vào đó, Bệ hạ đam mê thuật giả kim, thiên văn học và chiêm tinh học, thích thú với âm nhạc và khiêu vũ, mặc những loại lụa, nhung và vải sammit tốt nhất, và thích giao du với các maester, septons và những người hóm hỉnh. Em trai của ông là Maegor, cao hơn, rộng hơn và khỏe hơn rất nhiều, không hề kiên nhẫn với bất cứ điều gì như vậy, nhưng sống cuộc đời chiến trận, đấu giải và giao tranh. Ông xứng đáng được coi là một trong những hiệp sĩ giỏi nhất ở Westeros, mặc dù sự tàn bạo của ông trên chiến trường và sự hà khắc của ông đối với những kẻ thù bị đánh bại cũng thường được ghi nhận. Vua Aenys luôn tìm cách làm hài lòng; khi gặp khó khăn, ông sẽ trả lời bằng những lời lẽ nhẹ nhàng, trong khi câu trả lời của Maegor lúc nào cũng là thép và lửa. Grand Maester Gawen viết rằng Aenys tin tưởng mọi người, còn Maegor thì không tin ai. Gawen quan sát thấy rằng nhà vua dễ bị ảnh hưởng, đung đưa bên này bên kia như cây lau trong gió, chẳng giống như việc chú ý đến bất kỳ cố vấn nào cuối cùng cũng lắng nghe ông. Ngược lại, Hoàng tử Maegor thì cứng nhắc như một thanh sắt, không nhượng bộ, không lay chuyển.

"Mặc cho những khác biệt như vậy, các công tử của Mẫu Long vẫn tiếp tục cai trị cùng nhau một cách hòa thuận trong khoảng thời gian tuyệt vời nhất là hai năm. Nhưng vào năm 39 AC, Nữ hoàng Alyssa sinh cho Vua Aenys một người thừa kế khác, một cô gái mà bà đặt tên là Vaella, đáng buồn thay lại mất trong nôi không lâu sau đó. Có lẽ chính bằng chứng liên tục này về khả năng sinh sản của nữ hoàng đã thúc đẩy Hoàng tử Maegor làm những gì ông đã làm. Dù lý do là gì, vị hoàng tử đã khiến cả vương quốc và nhà vua sốc khi ông đột nhiên tuyên bố rằng Phu nhân Ceryse là người không có khả năng sinh con, và do đó ông đã lấy một người vợ thứ hai là Alys Harroway, con gái của tân Chúa tể của Harrenhal.

Hôn lễ được cử hành trên đảo Dragonstone, dưới sự bảo trợ của thái hậu Visenya, vì giáo sĩ trong lâu đài từ chối chủ trì, Maegor và cô dâu mới của ông đã tham dự một nghi thức của người Valyria, "kết hôn bằng máu và lửa." Hôn lễ diễn ra mà không có sự chấp thuận, thông báo hay sự hiện diện của vua Aenys. Khi biết được điều đó, hai anh em cùng cha khác mẹ đã cãi nhau rất gay gắt. Ngài không phải là người duy nhất tức giận. Manfred Hightower, cha của Quý bà Ceryse, đã phản đối với nhà vua, yêu cầu phải từ bỏ Quý bà Alys. Tại Thất sao sáng ở Oldtown, Hộ tế tối cao còn đi xa hơn nữa, lên án cuộc hôn nhân của Maegor là tội lỗi và loạn luân, gọi cô dâu mới của hoàng tử là "con đĩ của Harroway." Ông ấy rống lên rằng không có một đứa con trai hay con gái chân chính nào của Bảy vị thần sẽ khuất phục trước điều đó.

Thái tử Maegor tiếp tục phản đối. Ông chỉ ra rằng, cha ông đã cưới cả hai người chị của ông làm vợ; những giáo điều của Đức tin có thể chỉ phối những người đàn ông kém cỏi, nhưng không áp dụng với dòng máu rồng. Vua Aenys không thể dùng lời lẽ để chữa lành vết thương do những lời lẽ của anh trai gây ra, và nhiều lãnh chúa ngoan đạo khắp Bảy Vương quốc lên án cuộc hôn nhân này và bắt đầu công khai nói về "Đứa điếm của Maegor".

Buồn phiền và tức giận, vua Aenys cho em trai mình lựa chọn: từ bỏ Alys Harroway rồi quay về với phu nhân Ceryse, hoặc chấp nhận lưu đày năm năm. Thân vương Maegor chọn lưu đày. Vào năm 40 sau Công nguyên (AC), ông rời đi Pentos, cùng với phu nhân Alys, Balerion là rồng của ông và thanh kiếm Blackfyre. (Người ta nói rằng Aenys đã yêu cầu em trai mình trả lại Blackfyre, và Thân vương Maegor đã trả lời rằng: "Quý ngài rất hoan nghênh nếu muốn thử sức và lấy Blackfyre khỏi tay tôi".) Phu nhân Ceryse bị bỏ lại Vương Đô.

Để thay thế anh trai của mình, Nhà vua Aenys đã cầu xin Septon Murmison, một linh mục ngoan đạo được cho là có thể chữa lành người bệnh bằng phép đặt tay. (Nhà vua đã cho ông ta đặt tay lên bụng của Phu nhân Ceryse mỗi tối, với hy vọng rằng em trai mình có thể hối hận về hành động ngu xuẩn của mình nếu người vợ hợp pháp của mình có thể sinh sản, nhưng phu nhân ấy sớm trở nên mệt mỏi với nghi lễ mỗi tối và rời khỏi Bến Vua đến Oldtown, nơi bà tái hợp với cha mình trong Hightower.) Không còn nghi ngờ gì nữa, Đức vua của chúng ta hy vọng rằng sự lựa chọn ấy sẽ xoa dịu Giáo hội. Nếu vậy, thì ông đã sai. Septon Murmison không thể chữa lành được vương quốc này hơn là biến Ceryse Hightower trở thành một cô gái màu mỡ. Thượng Tọa Thượng Phẩm vẫn tiếp tục sấm sét, và trên khắp vương quốc, những lãnh chúa trong cung điện của họ đã nói về sự yếu đuối của nhà vua. “Làm thế nào ông ta có thể cai trị Bảy Vương Quốc khi thậm chí không thể cai trị em trai của mình?” họ nói.

" Nhà vua vẫn không biết gì về sự bất mãn trong vương quốc. Hòa bình đã trở lại, người em trai phiền phức của ông đã ở bên kia eo biển hẹp, và một tòa lâu đài mới tuyệt vời đã bắt đầu mọc lên trên đỉnh Đồi Cao của Aegon: được xây dựng toàn bộ bằng đá màu đỏ nhạt, nơi ở mới của nhà vua sẽ lớn hơn và xa hoa hơn cả Dragonstone, với những bức tường khổng lồ và những tháp canh có khả năng chống lại mọi kẻ thù. Người dân Đồi King gọi đó là Pháo Đài Đỏ. Việc xây dựng đã trở thành nỗi ám ảnh của nhà vua. Đức vua đã tuyên bố: " Những hậu duệ của tôi sẽ cai trị nơi này trong hàng nghìn năm tới ". Có lẽ khi nghĩ đến những người hậu duệ đó, vào năm 41 sau Công nguyên, Aenys Targaryen đã phạm phải một sai lầm tai hại và tuyên bố ý định sẽ gả con gái mình là Rhaena cho em trai Aegon, người thừa kế Ngôi sắt.

Công chúa mười tám, hoàng tử mười lăm. Họ đã gần gũi từ khi còn nhỏ, hồi bé là bạn chơi. Mặc dù Aegon chưa từng tuyên bố sở hữu một con rồng nào, nhưng chàng đã cùng chị gái của mình cưỡi trên lưng Dreamfyre lên bầu trời hơn một lần. Gầy, đẹp trai, cao lớn hơn mỗi năm, nhiều người nói Aegon chính là hình ảnh thu nhỏ của ông mình ở cùng độ tuổi đó. Ba năm phục vụ với tư cách là một sĩ quan đã mài giũa năng lực của chàng với kiếm và rìu, và chàng được nhiều người coi là chàng hiệp sĩ trẻ xuất sắc nhất trong khắp cả vương quốc. Mới đây, nhiều thiếu nữ đã để mắt đến chàng hoàng tử, và Aegon cũng không thờ ơ với sự quyến rũ của họ. "Nếu hoàng tử không kết hôn", ông già cả Gawen viết thư cho thành Citadel, "Hoàng thượng có thể sẽ sớm phải đối phó với một đứa cháu ngoài giá thú".

Công chúa Rhaena cũng có rất nhiều người theo đuổi, nhưng không như anh trai, cô chẳng mấy khuyến khích bất kỳ ai trong số họ. Cô thích dành thời gian cùng những người anh em, đàn chó và đàn mèo, cũng như người bạn mới nhất cô yêu quý, Alayne Royce, con gái Lãnh chúa Runestone...một cô gái dễ thương và mập mạp, nhưng được cô yêu quý tới nỗi Rhaena đôi khi còn chở cô trên mình Dreamfyre, giống như cô đã từng làm với anh trai mình là Aegon. Tuy vậy, Rhaena thường chỉ một mình bay. Sau sinh nhật lần thứ mười sáu, công chúa tự tuyên bố rằng mình đã lớn, ""tự do bay khắp nơi mình muốn"".

Và nàng đã bay. Người ta thấy Dreamfyre tận ở Harrenhal, Tarth, Runestone và Gulltown. Có lời đồn thổi (mặc dù chưa bao giờ được chứng minh) là trong một trong những chuyến bay này Rhaena đã dâng tặng trinh tiết cho một người yêu hèn kém. Một hiệp sĩ du hành, một câu chuyện kể vậy; những người khác cho rằng người đó là một ca sĩ, một đứa con trai của thợ rèn, một vị septon trong làng. Xét theo những câu chuyện này, một số người cho rằng có thể Aenys cảm thấy cần phải để con gái mình kết hôn càng sớm càng tốt. Bất kể sự thật đằng sau suy đoán đó là gì, thì ở tuổi mười tám, Rhaena chắc chắn đã đến tuổi lấy chồng, lớn hơn cha mẹ nàng ba tuổi khi họ kết hôn.

“Theo truyền thống và tập quán của Nhà Targaryen, thì một cuộc hôn nhân giữa hai người con lớn nhất của vị vua phải có vẻ là chuyện hiển nhiên đối với Vua Aenys. Tình cảm giữa Rhaena và Aegon là điều ai cũng biết, và không ai trong số họ phản đối cuộc hôn nhân; thực ra, có nhiều điều gợi ý rằng cả hai đều mong có được sự hợp tác như vậy kể từ lần đầu tiên cùng nhau chơi ở nhà trẻ của Dragonstone và pháo đài Aegon.

"Cơn bão chào đón lời loan báo của nhà vua làm cả triều đình ngạc nhiên, mặc dù những dấu hiệu cảnh báo đã rất rõ ràng cho những ai sáng suốt đọc ra. Nhà thờ chấp thuận, hoặc ít nhất là lờ đi, cuộc hôn nhân giữa Kẻ chinh phạt và các em gái của ngài, nhưng không chấp nhận đối với các cháu của họ. Từ Đền Sao, một lời lên án mạnh mẽ được đưa ra, chỉ trích cuộc hôn nhân giữa anh trai và em gái là một sự báng bổ. Người cha của Con chiên trung thành tuyên bố rằng bất kỳ đứa trẻ nào sinh ra từ cuộc hôn nhân như vậy sẽ là "kẻ ghê tởm trong mắt thần linh và con người", một lời tuyên bố được đọc bởi hàng nghìn giáo sĩ trên khắp Bảy Vương quốc.

Aenys Targaryen khét tiếng vì sự do dự của mình, nhưng ở đây, khi phải đối mặt với cơn thịnh nộ của Tín đồ, ông ta cứng rắn và trở nên cố chấp. Thái hậu Visenya đã khuyên rằng ông chỉ có hai lựa chọn: từ bỏ cuộc hôn nhân và tìm người vợ mới cho con trai và con gái mình, hoặc cưỡi con rồng Quicksilver của mình, bay đến Oldtown để thiêu rụi Đại thánh đường Ngôi sao trên đầu của Tể thượng tế. Vua Aenys đã không làm cả hai điều đó. Thay vào đó, ông ta vẫn cố chấp.

Trong ngày cưới, những con phố bên ngoài Nhà thờ tưởng niệm Sept—nằm trên Đồi Rhaenys và được đặt tên để vinh danh nữ hoàng rồng đã ngã xuống—được canh gác bởi những Chiến binh Con trai trong bộ giáp bạc sáng bóng, ghi chép lại từng vị khách dự đám cưới khi họ đi ngang qua, đi bộ, cưỡi ngựa hoặc ngồi cáng. Những lãnh chúa khôn ngoan hơn, có lẽ đã đoán trước được điều đó nên đã tránh xa.

Những người đến dự lễ cưới đã thấy được nhiều điều hơn thế. Tại buổi tiệc sau đó, Vua Aenys đã hành động bất cẩn khi trao tước hiệu Vương tước Đá Rồng cho người thừa kế của mình, Vương tước Aegon. Cả phòng tiệc chìm vào im lặng nghe những lời đó, vì tất cả mọi người đều biết rằng tước hiệu này trước đây thuộc về Vương tước Maegor. Nữ hoàng Visenya ngồi ở đầu bàn tiệc, đứng dậy và bỏ đi mà không xin phép nhà vua. Đêm đó, bà cưỡi Vhagar và quay trở lại Đá Rồng, và người ta viết rằng khi con rồng của bà bay ngang qua mặt trăng, mặt trăng chuyển sang màu đỏ như máu.

Aenys Targaryen dường như không nhận ra được mức độ mà ông đã kích động cả vương quốc chống lại mình. Muốn giành lại sự ủng hộ của dân chúng, ông đã ra lệnh rằng hoàng tử và công chúa sẽ thực hiện một cuộc tuần du hoàng gia trong vương quốc, chắc hẳn là đang nghĩ về những tiếng reo hò đã chào đón ông ở khắp mọi nơi ông đi. Có lẽ sáng suốt hơn cha mình, Công chúa Rhaena đã xin phép mang theo con rồng của mình, Dreamfyre, nhưng Aenys đã cấm. Vì Hoàng tử Aegon

vẫn chưa cưỡi rồng, nhà vua sợ rằng các lãnh chúa và dân thường sẽ nghĩ con trai ông là người yếu đuối nếu họ nhìn thấy vợ ông cưỡi rồng và ông cưỡi ngựa.

Nhà vua đã đánh giá sai lầm trầm trọng về tính khí của toàn vương quốc, về lòng ngoan đạo của dân chúng và về sức mạnh trong lời nói của High Septon. Ngay từ ngày đầu ra đi, Aegon, Rhaena cùng đoàn tùy tùng của họ đã bị đám đông những người trung thành chế nhạo ở khắp mọi nơi họ đến. Đến Maidenpool, không thể tìm ra nổi một septon nào ban lời chúc phúc cho bữa tiệc mà Lãnh chúa Mooton tổ chức để vinh danh họ. Khi họ đến Harrenhal, Lãnh chúa Lucas Harroway từ chối cho họ vào lâu đài của mình trừ khi họ đồng ý thừa nhận con gái ông là Alys là người vợ hợp pháp và chính thức của chú họ. Việc họ từ chối không nhận được sự cảm kích của những người ngoan đạo, mà chỉ đổi lấy một đêm lạnh lẽo và ẩm ướt trong những túp lều dựng bên dưới những bức tường cao chót vót của tòa lâu đài hùng mạnh Black Harren. Tại một ngôi làng nào đó ở vùng đất sông nước, nhiều Người nghèo cùng cực đã làm tới mức ném đất đá vào cặp đôi hoàng gia. Hoàng tử Aegon rút kiếm ra để trừng phạt họ và phải bị chính các hiệp sĩ của mình ngăn cản, vì lực lượng của hoàng tử bị áp đảo về số lượng. Nhưng điều đó không ngăn được Công chúa Rhaena cưỡi ngựa đến gần họ và tuyên bố, "Tôi thấy là các người không hề sợ hãi khi đối mặt với một cô gái trên lưng ngựa. Lần sau khi tôi đến, tôi sẽ cưỡi trên lưng rồng. Rồi các người hãy ném đất đá vào tôi, tôi cầu xin các người như vậy."

"Bên kia bờ cõi, tình hình trở nên tệ hại hơn. Septon Murmison, Bàn tay của Nhà vua, bị trục xuất khỏi Đức tin vì tội thực hiện hôn lễ bị cấm, qua đó bản thân Aenys đã tự cầm bút viết thư cho High Septon, yêu cầu Ngài ban cho “Murmison tốt lành của tôi”, và giải thích về lịch sử lâu đời của hôn nhân anh em ở Valyria cổ đại. Lời đáp của High Septon thật cay độc đến nỗi khi đọc nó, Đức vua đã tái mét mặt. Thay vì nhượng bộ, Người chăn của các tín hữu gọi Aenys là “Vua ghê tởm”, tuyên bố ông là kẻ giả danh và bạo chúa, không có quyền cai trị Bảy Vương quốc.

“Những Người Trung Thực lắng nghe. Chưa đầy hai tuần sau, khi Septon Murmison đang băng qua thành phố trong chiếc kiệu của mình, một nhóm Những Kẻ Nghèo Khổ ùa ra từ một con hẻm và chém anh ta thành từng mảnh bằng những chiếc rìu của chúng. Những Người Con của Chiến Binh bắt đầu củng cố Đồi Rhaenys, biến Đền Tưởng niệm thành thành trì của họ. Với việc Red Keep vẫn còn nhiều năm nữa mới hoàn thành, nhà vua quyết định rằng tòa lâu đài của mình trên Đồi Visenya quá dễ bị tấn công và lập kế hoạch chuyển đến Dragonstone cùng Nữ hoàng Alyssa và những người con nhỏ của họ. Đó là một sự phòng ngừa khôn ngoan."Ba ngày trước khi họ ra khơi, hai Những Kẻ Nghèo Khổ đã trèo lên tường dinh thự và đột nhập vào phòng ngủ của nhà vua. Chỉ có sự can thiệp kịp thời của Đội Vệ binh Nhà vua mới cứu Aenys khỏi cái chết nhục nhã".

Ân điển của Người trao đổi Lady Visenya's Hill để lấy bản thân Lady Visenya. Người ta rất nổi tiếng với việc Thái hậu đã chào đón Nho Vương khi Ngài đến Dragonstone: “Ngài là một kẻ ngốc và yếu đuối, cháu trai ạ. Ngài có nghĩ rằng sẽ có người nào dám nói như vậy với cha của Ngài không? Ngài có rồng. Hãy sử dụng nó. Bay tới Oldtown rồi biến cái Sept đầy sao đó thành một Harrenhal khác. Hay cho ta phép, để ta nướng chín con quỷ sùng đạo này cho Ngài.” Aenys sẽ không nghe điều đó. Thay vào đó, ông ta đuổi Thái hậu về phòng riêng ở Sea Dragon Tower rồi ra lệnh cho bà ta ở lại đó.

“Đến cuối năm 41 trước Công nguyên, phần lớn vùng đất này đã chìm sâu trong cơn đau đớn của một cuộc nổi loạn toàn diện chống lại Nhà Targaryen. Bốn vị vua giả đã trỗi dậy sau cái chết của Aegon Đệ nhất giờ đây như những tên hề khoa trương trước mối đe dọa mà cuộc nổi loạn mới này gây ra, vì những kẻ nổi loạn này tự cho mình là chiến binh của Bảy vị thần, chiến đấu trong một cuộc chiến thánh chống lại chế độ chuyên chế vô thần.”

"Hàng tá lãnh chúa ngoan đạo khắp Bảy Vương quốc đã lên tiếng ủng hộ, kéo sập biểu ngữ của nhà vua và tuyên bố ủng hộ ngôi Sao Bảy Cánh. Hội Con trai chiến binh chiếm giữ cổng Vua đổ bộ và kiểm soát những ai ra vào thành phố, và đuổi những người đan công khỏi Pháo đài đỏ còn đang xây dựng dở dang. Hàng nghìn người Nghèo nàn xuống đường, ép người lữ hành phải tuyên bố họ đứng về "phe thần thánh hay bên tà ác", và biểu tình trước cổng thành cho tới khi các lãnh chúa của họ ra ngoài và lên án nhà vua Targaryen. Ở miền Tây, Hoàng tử Aegon và Công chúa Rhaena buộc phải bỏ dang công việc đang tiến hành và tìm nơi trú ẩn tại lâu đài Crakehall. Một sứ giả từ Ngân hàng Sắt Braavos, được phái tới Oldtown để thương thảo với Martyn Hightower, tân Lãnh chúa của tòa tháp Hightower và đại diện cho Oldtown (người cha là Lãnh chúa Manfred đã mất cách đây vài mặt trăng), đã viết thư về nước để nói rằng Đại tế ty "mới thực sự là vua của Westeros, chỉ khác là chưa có danh phận".

Sang năm mới tới, Vua Aenys vẫn còn ở Dragonstone, đau ốm, sợ hãi và không quyết đoán. Vua của Ngài bấy giờ mới ba mươi lăm tuổi nhưng trông như đã sáu mươi, và Đại học sĩ Gawen báo cáo rằng Ngài thường phải lên giường vì bị tiêu chảy và đau bụng. Khi không có phương thuốc chữa bệnh của Đại học sĩ nào hiệu quả, Thái hậu đã phụ trách chăm sóc nhà vua, và sức khỏe của Aenys dường như có thời gian cải thiện... chỉ để đột ngột suy sụp khi có tin tức rằng hàng nghìn Poor Fellows đã vây quanh Crakehall, nơi con trai và con gái của Ngài đang miễn cưỡng "làm khách". Ba ngày sau, nhà vua qua đời.

Tương tự như cha của mình, Aenys Targaryen, Đệ nhất của dòng máu, đã được đưa lên lễ hỏa tại sân ở Dragonstone. Lễ tang của ông có sự tham dự của hai người con trai Viserys và Jaehaerys, lần lượt là mười hai và bảy tuổi, và con gái Alysanne, năm tuổi. Người vợ góa của ông, Nữ hoàng Alyssa, đã hát một bài bi ai cho ông, và chính Quicksilver yêu dấu của ông đã thắp sáng giàn hỏa của ông, mặc dù có ghi lại rằng những con rồng Vermithor và Silverwing đã tự thêm lửa của chúng vào giàn hỏa.

"Nữ hoàng Visenya không có mặt. Trong vòng một giờ sau khi đức vua qua đời, bà đã cưỡi Vhagar và bay về phía đông qua vùng biển hẹp. Khi bà trở về, Hoàng tử Maegor ở bên bà, cưỡi Balerion."

“ Chỉ đến khi tuyên bố ngôi vương Maegor mới hạ xuống Dragonstone; không phải chiếc vương miện dát vàng lộng lẫy mà Aenys ưa thích, khắc họa hình ảnh của Thất Thần, mà là chiếc vương miện bằng sắt của cha mình nạm hồng ngọc đỏ như máu. Mẹ của ngài đội nó lên đầu ngài, và các lãnh chúa cùng hiệp sĩ tụ tập ở đó quỳ xuống khi ngài tuyên bố mình là Maegor của Nhà Targaryen, Đệ nhất cùng tên, Vua của người Andal, người Rhoynar, và người First Men, Lãnh chúa của Bảy Vương

quốc, và Đấng bảo vệ Vương quốc.

"Chỉ mỗi Đại Tổng giám Gawen dám phản đối. Theo mọi luật lệ thừa kế, luật mà chính Kẻ chinh phạt đã khẳng định sau cuộc chinh phạt, ngai Sắt sẽ trao cho Aegon - con trai của Vua Aenys, lão tổng giám nói. Maegor đáp: "Ngai Sắt sẽ trao cho người có sức mạnh chiếm giữ nó". Rồi hắn ra lệnh xử tử ngay lập tức Đại Tổng giám, tự tay chém phăng đầu bạc bạc của Gawen chỉ bằng một nhát chém của Blackfyre.

“Nữ hoàng Alyssa và các con của bà đã không trực tiếp chứng kiến lễ đăng quang của Vua Maegor. Bà đã đưa chúng từ Dragonstone đi trong vòng vài giờ sau đám tang của chồng mình, vượt sang lâu đài của cha bà ở Driftmark gần đó. Khi được nói cho biết, Maegor chỉ nhún vai... rồi lui vào Phòng Bàn Tròn với một học sĩ, để đọc thư cho các lãnh chúa lớn nhỏ trên khắp vương quốc.

Một trăm con quạ bay trong ngày hôm đó. Ngày hôm sau, Maegor cũng bay đi. Cỡi lên Balerion, anh ta băng qua vịnh Blackwater tới Đồi Vua, đi cùng Thái hậu Visenya trên Vhagar. Sự trở lại của những con rồng đã nổ ra bạo động trong thành phố, hàng trăm người cố gắng chạy trốn, chỉ để thấy các cổng đã đóng và bị chặn. Đội Con trai Chiến binh đã giữ các bức tường thành phố, các hầm và các đống sẽ là Ngai Đỏ, và Đồi Rhaenys, nơi họ đã biến Đền Kỷ niệm thành pháo đài của riêng họ. Nhà Targaryen đã giương cao quân kỳ trên Đồi Visenya và triệu tập những người đàn ông trung thành tụ họp về với họ. Hàng ngàn người đã làm vậy. Visenya Targaryen tuyên bố rằng con trai bà, Maegor, đã đến để trở thành vua của họ. “Một vị vua thực sự, dòng máu của Aegon Vị Vua Chinh Phạt, người anh em, người chồng, và cũng là tình yêu của tôi. Nếu có bất kỳ tên đàn ông nào nghi ngờ quyền của con trai tôi đối với Ngôi Báu Sắt, hãy để hắn chứng minh bằng thể xác của hắn.”

Các con trai của Chiến binh không chậm trễ chấp nhận lời thách đấu của nàng. Xuống từ Đồi Rhaenys, họ phi ngựa, bảy trăm hiệp sĩ trong lớp thép bạc dẫn đầu bởi đại đội trưởng của họ, Ser Damon Morrigen, được gọi là Damon ngoan đạo. "Chúng ta đừng có quanh co nữa", Maegor nói với ông ta. "Kiếm sẽ quyết định vấn đề này". Ser Damon đồng ý; các vị thần sẽ trao chiến thắng cho người đàn ông có lý lẽ chính đáng, ông nói. "Mỗi bên cử ra bảy nhà vô địch, như đã từng được thực hiện ở Andalos xưa. Ngươi có thể tìm được sáu người đứng bên cạnh ngươi không? " Vì Aenys đã đưa Vệ vương đến Dragonstone, và Maegor đứng một mình.

Nhà vua quay sang đám đông. Ngài hô lớn, "Ai sẽ đến và sát cánh cùng vua của mình?" Nhiều người quay đi trong sợ hãi hoặc giả vờ không nghe thấy, vì sức mạnh của Binh đoàn Chiến binh thì ai cũng biết. Nhưng cuối cùng, một người đàn ông đã tình nguyện: không phải là hiệp sĩ, mà chỉ là một người lính bình thường tự xưng là Dick Bean. Người đó trả lời, "Tôi đã là lính cho nhà vua từ khi còn là một cậu bé." "Tôi muốn chết khi mình vẫn là người của nhà vua."

“Chỉ đến lúc đó thì hiệp sĩ đầu tiên mới bước ra. “Cái thứ tầm thường này làm chúng ta bẽ mặt!” hắn ta hét lên. “Không có hiệp sĩ chân chính nào ở đây sao? Không một chàng trai trung thành nào hay sao?” Người nói là Bernarr Brune, chàng trai hầu cận đã giết chết Harren Đỏ và được đích thân Vua Aenys phong hiệp sĩ. Lời chế giễu của hắn thúc đẩy những người khác rút kiếm ra. Tên của bốn người mà Maegor chọn được ghi sâu vào lịch sử Westeros: Ser Bramm của Blackhull, một hiệp sĩ lang bạt; Ser Rayford Rosby; Ser Guy Lothston, còn được gọi là Guy Đại thực; và Ser Lucifer Massey, Chúa tể của Stonedance.

Bảy người con trai của Chiến binh cũng đã được truyền tụng đến tận chúng ta. Họ là: Ser Damon Morrigen, còn được gọi là Damon Đạo đức, Đại đội trưởng của Sons of Warrior; Ser Lyle Bracken; Ser Harys Horpe, được gọi là Harry Đầu lâu; Ser Aegon Ambrose; Ser Dickon Flowers, Bastard của Beesbury; Ser Willam Kẻ lang thang; và Ser Garibald của Seven Stars, Hiệp sĩ tu sĩ. Có lời kể rằng Damon Đạo đức đã dẫn dắt một lời cầu nguyện, khẩn cầu Chiến binh ban sức mạnh cho họ. Sau đó, Thái hậu đã ra lệnh bắt đầu. Và cuộc chiến đã nổ ra.

Dick Bean đã tử trận trước, bị Lyle Bracken hạ gục ngay sau khi trận đánh bắt đầu. Cũng kể lại từ đó khác nhau rõ rệt. Một biên niên sử gia nói rằng khi Ser Guy the Glutton to béo mập bị cắt mở, thì thể của bốn mươi chiếc bánh nướng chưa tiêu hóa hết đã trào ra. Một người khác thì cho rằng Ser Garibald of Seven Stars đã hát một bài thánh ca khi giao chiến. Nhiều người kể rằng Lord Massey đã chặt đứt cánh tay của Harry Horpe. Theo một số nguồn tin, Death's Head Harry đã ném chiếc rìu chiến của mình sang một tay khác và chôn nó giữa hai mắt của Lord Massey. Các biên niên sử khác thì cho rằng chỉ là Ser Harys đơn giản đã chết. Một số thì kể rằng cuộc chiến đã kéo dài hàng giờ đồng hồ, những người khác thì nói rằng hầu hết những người tham chiến đã hạ được và hấp hối sau vài khoảnh khắc. Tất cả đều đồng ý rằng đã có những hành động vĩ đại được thực hiện và những cú đánh mạnh mẽ đã được trao đổi, cho đến khi cuối cùng Maegor Targaryen chỉ còn đứng một mình chống lại Damon the Devout và Willam the Wanderer. Cả hai Người con của Chiến binh đều bị thương nặng, và Bệ hạ cầm Blackfyre trên tay, nhưng ngay cả như vậy, đó vẫn là một điều khó khăn. Ngay cả khi ngã xuống, Ser Willam đã giáng một đòn khủng khiếp vào đầu của nhà vua khiến mũ trụ của ông ta vỡ tung và khiến ông bất tỉnh. Nhiều người tưởng Maegor đã chết cho đến khi mẹ ông cởi chiếc mũ trụ vỡ của ông ta ra. “Nhà vua vẫn thở”, bà nói. “Nhà vua còn sống”. Chiến thắng thuộc về ông.

Bảy Thất Sĩ tài năng nhất đã tử trận, gồm cả chỉ huy của họ, nhưng còn hơn bảy trăm còn sống sót, cả đám đều trang bị vũ khí và giáp trụ và tụ tập tại đỉnh đồi. Nữ hoàng Visenya ra lệnh đưa con trai bà đến các maester. Khi những người khiêng cáng đưa ông xuống khỏi đồi, những Chiến binh Đức tin quỳ xuống đầu hàng. Thái hậu ra lệnh cho chúng quay trở về khuất thánh trên đồi Rhaenys.

Trong hai mươi bảy ngày Maegor Targaryen đã chờ đợi cái chết, trong khi các pháp sư điều trị ông bằng thuốc và thuốc đắp còn các tu sĩ cầu nguyện trên giường ông. Ở Đền Thờ Quên Lãng, Hội Những Binh Sĩ đã cầu nguyện và tranh luận về hướng đi của họ. Một số cảm thấy rằng Hội không có lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận Maegor là vua, vì các vị thần đã ban phước cho ông chiến thắng; những người khác khẳng định rằng họ phải tuân theo lời tuyên thệ là phải vâng lời Thượng Tế và tiếp tục chiến đấu.

"Kingsguard đã từ Đá Rồng đến vào sáng nay. Theo lệnh của Thái hậu, họ tiếp quản hàng nghìn người trung thành của

nhà Targaryen trong thành phố và bao vây Đồi Rhaenys. Trên đảo Driftmark, Vương hậu quả phụ Alyssa đã tuyên bố con trai mình là Aegon là vua thật, nhưng ít ai tuân theo lời kêu gọi của bà. Vị hoàng tử trẻ, tuy gần trưởng thành, vẫn ở lại lâu đài Crakehall cách nữa vương quốc, bị mắc kẹt trong một lâu đài được bao quanh bởi Những anh chàng nghèo khổ và những người nông dân ngoan đạo, hầu hết đều coi cậu là một điều ghê tởm."

"Tại Thành cổ của Oldtown, các đại tổng quản tập họp để thảo luận về việc kế vị và bầu ra một Đại tổng quản mới. Hàng ngàn Cậu bé nghèo đổ về King's Landing. Những người từ phía tây đi theo hiệp sĩ khăn xanh Ser Horys Hill, những người từ phía nam đi theo một tay rìu khổng lồ tên là Wat the Hewer. Khi những toán người rách rưới đóng trại gần Crakehall rời đi để gia nhập đồng đội của họ trên đường hành quân, Cuộc hành trình hoàng gia của Thái tử Aegon và Công chúa Rhaena cuối cùng cũng có thể lên đường. Bỏ lại chuyến vi hành khắp vương quốc, họ đến Casterly Rock, nơi Chúa Lyman Lannister cung cấp sự bảo vệ cho họ. Chính là vợ của ông ấy, Quý bà Jocasta, là người đầu tiên nhận ra rằng Công chúa Rhaena đang mang thai, như thầy phù thủy của Chúa Lyman Lannister kể lại.

Vào ngày thứ hai mươi tám sau phiên tòa xét xử Bảy, một con tàu từ Pentos đến vào buổi chiều thủy triều, chở theo hai người phụ nữ và sáu trăm quân lính đánh thuê. Alys của Nhà Harroway, người vợ thứ hai của Maegor Targaryen, đã trở về Westeros...nhưng không một mình. Cùng cô ra khơi là một người phụ nữ khác, một phụ nữ xinh đẹp có mái tóc hung hung đen được biết đến chỉ với cái tên Tyanna of the Tower. Một số người nói rằng người phụ nữ đó là vợ của Maegor. Những người khác gọi cô là tình nhân của Phu nhân Alys. Con gái ngoài giá thú của một pháp sư Pentoshi, Tyanna là một vũ công quán rượu sau được đưa lên làm gái điếm. Có tin đồn rằng cô ta còn là một kẻ đầu độc và phù thủy nữa. Có nhiều câu chuyện kỳ lạ được kể về cô ta... nhưng ngay khi cô ta đến nơi, Nữ hoàng Visenya đã đuổi việc tất cả các pháp sư và thầy tế của con trai mình, đưa Maegor vào sự chăm sóc của Tyanna.

" Sáng hôm sau, đức vua thức dậy, vươn mình với ánh mặt trời. Khi Maegor xuất hiện trên bức tường của Pháo đài Đỏ, đứng giữa Alys Harroway và Tyanna của Pentos, đám đông reo hò dữ dội, và thành phố tràn ngập trong lễ ăn mừng. Nhưng buổi tiệc tùng đã kết thúc khi Maegor cưỡi Balerion và hạ cánh xuống Đồi Rhaenys, nơi có bảy trăm Chiến binh Ngự lâm quân đang cầu nguyện buổi sáng trong khu thành lũy kiên cố. Khi lửa rồng bùng cháy dữ dội, những cung thủ và lính cầm giáo đã chờ bên ngoài để đón những người phá cửa xông ra. Người ta nói rằng tiếng la hét của những người đàn ông bị thiêu có thể được nghe thấy trên khắp thành phố, và một đám khói lớn bao trùm Vương Đô trong nhiều ngày liền. Do đó, toàn bộ lực lượng tinh nhuệ của Chiến binh Ngự lâm quân đã phải chịu một kết cục bi thảm. Mặc dù vẫn còn các bộ phận khác ở Oldtown, Lannisport, Gulltown và Stoney Sept, nhưng giáo phái này sẽ không bao giờ có thể lấy lại sức mạnh như xưa. "

"Chiến tranh của vua Maegor chống lại Đức tin Chiến binh vừa mới bắt đầu. Tuy nhiên, nó diễn ra trong suốt phần còn lại của triều đại của ngài. Hành động đầu tiên của nhà vua khi lên Ngai Sắt là ra lệnh cho những Người Đội Mũi Hói đang kéo đến thành phố hạ vũ khí, nếu không sẽ bị cấm và tử hình. Khi sắc lệnh của mình không có hiệu lực, Bệ hạ đã ra lệnh cho "tất cả các lãnh chúa trung thành" ra quân và dùng vũ lực giải tán đám bầy đàn rách rưới của Đức tin. Để đáp lại, Giáo chủ Tối cao ở Oldtown đã kêu gọi "những người con chân chính và ngoan đạo của các vị thần" đứng lên cầm vũ khí bảo vệ Đức tin và chấm dứt triều đại của "những con rồng và quái vật và những điều ghê tởm".



Cuộc chiến nổ ra đầu tiên ở Reach, tại thị trấn Stonebridge. Ở đó, chín ngàn Người nghèo dưới quyền chỉ huy của Wat the Hewer bị mắc kẹt giữa sáu đội quân hùng mạnh khi họ cố gắng vượt qua Mander. Với một nửa quân đội ở phía bắc sông và nửa kia ở phía nam, quân đội của Wat bị cắt thành từng mảnh. Những người theo ông không được đào tạo, không có kỷ

luật, mặc trên mình quần áo da luộc, thô ráp và những mẩu thép gỉ, và chủ yếu được trang bị rìu của người đốn củi, gậy nhọn và các dụng cụ làm nông, hoàn toàn không thể chống lại đòn tấn công của các hiệp sĩ mặc áo giáp trên những con ngựa hùng mạnh. Cuộc thảm sát vô cùng thảm khốc đến nỗi dòng sông Mander nhuộm đỏ trong phạm vi hai mươi giải, và sau đó thị trấn cùng pháo đài diễn ra cuộc chiến được gọi là Bitterbridge. Bản thân Wat bị bắt sống, nhưng không phải trước khi giết chết nửa tá hiệp sĩ, trong đó có Lord Meadows of Grassy Vale, chỉ huy quân đội của nhà vua. Người khổng lồ bị áp giải đến King's Landing trong xiềng xích.

" Đến thời điểm đó Ser Horys Hill đã đến Great Fork of the Blackwater với một đội quân thậm chí còn hùng hậu hơn; gần mười ba ngàn Poor Fellows, đội hình của họ được bổ sung thêm hai trăm chiến binh Warrior's Sons đến từ Stoney Sept, cùng những hiệp sĩ lâu đài và lực lượng phong kiến của hàng chục lãnh chúa nổi loạn từ miền Tây và miền Sông. Lãnh chúa Rupert Falwell, nổi tiếng là Fighting Fool, dẫn đầu đội quân của những người mộ đạo đã nghe theo lời kêu gọi của High Septon; cùng ông ta cưỡi ngựa có Ser Lyonel Lorch, Ser Alyn Terrick, Lãnh chúa Tristifer Wayn, Lãnh chúa Jon Lychester và nhiều hiệp sĩ uy dũng khác. Quân đội của the Faithful có quân số lên đến hai mươi ngàn người.

"Quân đội của Vua Maegor cũng có quy mô tương tự, tuy nhiên, Đức vua có số lượng kỵ binh được bọc giáp gấp đôi, cũng như một đội cung thủ dài, và chính đức vua cưỡi trên lưng Balerion. Mặc dù vậy, trận chiến diễn ra vô cùng ác liệt. Kẻ ngốc chiến đấu đã giết chết hai hiệp sĩ của Đội cận vệ trước khi bị Lãnh chúa của Maidenpool chém ngã. Jon Hogg Lớn, người chiến đấu vì đức vua, đã bị chém mù mắt ngay từ đầu trận chiến, nhưng vẫn tập hợp binh lính của mình và lãnh đạo một cuộc tấn công phá vỡ hàng ngũ của Faithful và khiến những Poor Fellows phải bỏ chạy. Một trận mưa như trút nước đã làm ướt ngọn lửa của Balerion nhưng không thể dập tắt hoàn toàn, và giữa làn khói và tiếng la hét, Vua Maegor đã liên tục lao xuống để tiêu diệt kẻ thù của mình bằng ngọn lửa. Vào lúc đêm xuống, chiến thắng đã thuộc về anh ta, khi những người Poor Fellows còn lại ném rìu của mình và chạy trốn theo mọi hướng."

Khải hoàn, Maegor trở về King's Landing để trị vì trên Ngai Sắt lần nữa. Khi Wat the Hewer bị giải đến, bị xiềng xích nhưng vẫn ngoan cố, Maegor chặt tay chân hắn ta bằng chính cái rìu của tên khổng lồ, nhưng ra lệnh cho các maester giữ hắn ta sống sót "để hắn có thể tham dự lễ cưới của ta". Sau đó Vương tử tuyên bố ý định cưới Tyanna xứ Pentos làm người vợ thứ ba. Mặc dù có lời gièm pha rằng mẹ ông, Thái hậu, không yêu nữ pháp sư Pentoshi, chỉ có Lãnh chúa Maester Myros dám công khai chống lại bà ta. "Người vợ thực sự duy nhất của bạn đang chờ bạn ở Hightower," Myros nói. Nhà vua nghe ông ta nói xong liền im lặng, rồi đứng dậy khỏi ngai vàng, rút Blackfyre ra và giết ông ta ngay tại chỗ.

Maegor Targaryen và Tyanna xứ Tháp đã tổ chức lễ cưới trên Đồi Rhaenys, giữa tro tàn và xương của những Đứa con của Chiến binh đã chết tại đây. Người ta kể rằng Maegor đã phải giết chết hàng tá thầy tu trước khi tìm được một người đồng ý làm lễ. Wat Đốn củi, bị mất hết tứ chi, vẫn còn sống để chứng kiến lễ cưới.

"Góa phụ của Vua Aenys, Hoàng hậu Alyssa, cũng xuất hiện, cùng các con trai của bà, Viserys và Jaehaerys, cùng con gái Alysanne. Một chuyến thăm của Thái hậu và Vhagar đã thuyết phục bà ấy rời khỏi nơi ẩn náu ở Driftmark và trở về triều đình, nơi Alyssa và anh em, anh chị em họ của bà thuộc Nhà Velaryon đã tỏ lòng tôn kính Maegor là vị vua thực sự. Người hoàng hậu góa bụa thậm chí còn bị ép phải cùng các mệnh phụ khác trong triều cởi bỏ y phục của Đức vua và hộ tống ông đến phòng tân hôn để hoàn thành hôn lễ, một buổi lễ do người vợ thứ hai của nhà vua, Alys Harroway, chủ trì. Khi hoàn thành nhiệm vụ đó, Alyssa và các mệnh phụ khác rời khỏi phòng ngủ của hoàng gia, nhưng Alys vẫn ở lại, gia nhập nhà vua và người vợ mới nhất của ông trong một đêm hoan lạc xác thịt.

Khắp nơi trong vùng Oldtown, Nguyên lão tối cao Septon thường lên tiếng tố cáo "kẻ ghê tởm và đám gái điếm của lão" trong khi người vợ đầu của nhà vua, Ceryse của gia tộc Hightower, vẫn khăng khăng rằng bà là nữ hoàng hợp pháp duy nhất của Maegor. Và ở vùng Westerlands, Aegon Targaryen, Thân vương xứ Dragonstone, cùng vợ mình, Công chúa Rhaena, vẫn thách thức như cũ.

"Trong suốt cơn hỗn loạn của sự lên ngôi của Maegor, con trai của Vua Aenys và công chúa, vợ của ông, vẫn ở tại Đá Casterly, nơi Rhaena mang thai lớn. Hầu hết các hiệp sĩ và lãnh chúa trẻ đã cùng họ lên đường trên con đường định mệnh của họ đã bỏ rơi họ, vội vã đến Bến Cảng Nhà vua để quỳ gối trước Maegor. Ngay cả những người hầu và bạn đồng hành của Rhaena cũng tìm cớ vắng mặt, ngoại trừ người bạn Alayne Royce của cô và một người sủng ái trước đây, Melony Piper, người đã đến Lannisport cùng anh em của cô để thề trung thành với gia tộc của họ.

"Suốt cả cuộc đời, Thái tử Aegon luôn được coi là người thừa kế ngai sắt, nhưng giờ đây, bỗng nhiên, chàng nhận thấy mình bị các tín đồ chửi rủa và bị nhiều người mà chàng từng coi là bạn thân trung thành ruồng bỏ. Những người ủng hộ Maegor, những người có vẻ đông đảo hơn mỗi ngày, không ngần ngại tuyên bố rằng Aegon là "con trai của cha chàng", ngụ ý rằng họ thấy ở chàng sự yếu đuối đã từng khiến Vua Aenys sụp đổ. Họ chỉ ra rằng Aegon chưa bao giờ cưỡi rồng, trong khi Maegor đã thuần hóa được Balerion, và chính cô dâu của hoàng tử, Công chúa Rhaena, đã cưỡi Dreamfyre từ năm 12 tuổi. Việc Nữ hoàng Alyssa tham dự tiệc cưới của Maegor được thổi phồng lên như một bằng chứng cho thấy chính mẹ của Aegon đã từ bỏ chàng. Mặc dù Lyman Lannister, Lãnh chúa Casterly Rock, vẫn giữ lập trường khi Maegor yêu cầu rằng Aegon và em gái chàng phải quay trở về King's Landing "nếu cần thì trong xiềng xích", ngay cả ông cũng không cam kết sẽ trao thanh kiếm của mình cho chàng thanh niên mà giờ đây bị gọi là "kẻ giả mạo" và "Aegon Kẻ Không Đội Miện".

"Và như vậy, Công chúa Rhaena đã hạ sinh hai người con gái của Aegon tại Casterly Rock, cặp song sinh mà họ đặt tên là Aerea và Rhaella. Từ Starry Sept, một tuyên bố gay gắt khác đã được đưa ra. Vị Giáo hoàng tối cao tuyên bố rằng những đứa trẻ này cũng là những điều ghê tởm; là kết quả của ham muốn và loạn luân, bị các vị thần nguyền rủa. Vị thầy thuốc tại Casterly Rock, người đã giúp đỡ công chúa hạ sinh những đứa trẻ, kể rằng sau đó, Công chúa Rhaena đã cầu xin hoàng tử, chồng cô, hãy đưa tất cả mọi người qua eo biển hẹp đến Tyrosh hoặc Myr hoặc Volantis, bất kỳ nơi nào ngoài tầm với của người chú của họ, vì "Tôi sẽ sẵn lòng từ bỏ mạng sống của chính mình để biến anh thành vua, nhưng tôi sẽ không đặt các con gái của chúng ta vào vòng nguy hiểm." Nhưng những lời của bà ấy đã rơi vào tai điếc, và những giọt nước mắt của bà ấy đã

uổng phí, vì Hoàng tử Aegon quyết tâm giành lại quyền thừa kế của mình.

"Vào buổi bình minh của năm 43 AC, Vua Maegor đã ở tại King's Landing, nơi ông đích thân chỉ đạo việc xây dựng Red Keep. Phần lớn công trình sắp hoàn thành đã bị thay đổi hoặc phá bỏ, những người thợ xây và công nhân mới đã được đưa đến, những đường hầm và lối đi bí mật nằm sâu bên trong Aegon's High Hill. Khi các tòa tháp bằng đá đỏ mọc lên, nhà vua đã ra lệnh xây dựng một lâu đài bên trong lâu đài, một pháo đài kiên cố được bao quanh bởi một hào nước, nơi mà sau này được mọi người biết đến với tên gọi Maegor's Holdfast."

Cùng năm đó, Maegor đã trao tước Quý tộc cho Lucas Harroway, cha của Vương hậu Alys và cũng là Chỉ huy mới của ngài, nhưng không phải Chỉ huy nào cũng được nhà vua tin tưởng. Ngài ấy có thể cai quản Bảy Vương quốc, mọi người thì thầm rằng, nhưng bản thân ngài thì bị điều khiển bởi ba vị nữ hoàng: mẹ ngài, Vương hậu Visenya; người tình của ngài, Vương hậu Alys; và mụ phù thủy Pentoshi, Vương hậu Tyanna. “Bà chủ của những lời thì thầm,” mọi người gọi Tyanna, và “con quạ của nhà vua,” vì mái tóc đen của bà. Người ta nói rằng bà có thể trò chuyện với chuột và nhện và tất cả các loài sâu bọ trong King’s Landing đều tìm đến bà vào ban đêm để kể lại câu chuyện về bất kỳ kẻ ngốc nào đủ liều lĩnh để chống lại nhà vua.

" Trong khi đó, hàng ngàn Poor Fellows vẫn ám ảnh những con đường và nơi hoang dã của Reach, Trident và Vale; mặc dù chúng không bao giờ tụ tập lại với số lượng lớn để đối mặt với nhà vua trong trận chiến, nhưng Stars vẫn chiến đấu theo những cách nhỏ hơn, giáng đòn vào những kẻ lữ hành và tràn ngập các thị trấn, làng mạc và lâu đài phòng thủ yếu kém, giết chết những người trung thành với nhà vua ở bất cứ nơi nào chúng tìm thấy. Ser Horys Hill đã trốn thoát khỏi trận chiến tại Great Fork, nhưng thất bại và sự bỏ chạy đã làm hoen ố hình ảnh của anh ta, và những người theo dõi anh ta rất ít. Những thủ lĩnh mới của Poor Fellows là những người như Ragged Silas, Septon Moon và Dennis the Lame, gần như không thể phân biệt với những kẻ ngoài vòng pháp luật. Một trong những đội trưởng độc ác nhất của họ là một người phụ nữ tên là Poxy Jeyne Poore, những người theo dõi man rợ của bà ta khiến cho khu rừng giữa King’s Landing và Storm’s End gần như không thể đi qua đối với những du khách trung thực. "

"Trong khi đó, Quân đội Người Chiến binh đã chọn ra một thủ lĩnh mới, chính là Ser Joffrey Doggett, Chó Xám của Collines, người quyết tâm khôi phục lại quân đội về thời kỳ huy hoàng trước đây. Khi Ser Joffrey lên đường từ Lannisport để tìm kiếm sự ban phước từ Bậc Đại Tu sĩ, có một trăm người đi cùng ông ta. Khi đến Oldtown, rất nhiều hiệp sĩ, thị vệ và người lính đã tham gia cùng ông ta khiến số quân của ông ta tăng lên đến hai nghìn. Ở những nơi khác trong vương quốc, những lãnh chúa và những tín đồ không chịu yên phận khác cũng đang tập hợp người và vạch kế hoạch để đánh bại những con rồng".

"Không điều gì là không được chú ý. Lũ quạ bay đến khắp mọi nơi trong vương quốc, triệu tập các lãnh chúa và những hiệp sĩ điền trang có lòng trung thành đáng ngờ đến Vương Đô để quỳ gối, tuyên thệ và hiến một người con trai hoặc con gái làm con tin cho lời tuyên thệ của họ. Hội Ngôi Sao và Kiếm bị coi là bất hợp pháp; thành viên của bất kỳ hội nào trong số họ cũng sẽ bị xử tử. Tể thượng được lệnh phải tự nộp mình đến Hồng Lâu và xét xử về tội phản quốc."

Đức Đấng tối cao đã trả lời từ Hầm sao, ra lệnh cho đức vua đến Oldtown để cầu xin sự tha thứ của các vị thần vì tội lỗi và sự tàn nhẫn của ngài. Nhiều tín đồ đã hưởng ứng lời thách thức của ngài. Một số chúa tể ngoan đạo đã đến King's Landing để bày tỏ lòng thành và cung cấp con tin, nhưng nhiều người khác thì không, họ tin rằng số lượng và sức mạnh của lâu đài của họ sẽ giữ cho họ được an toàn.

Vua Maegor đã để những chất độc tiếp tục lan rộng trong gần nửa năm, bởi vì ông ta mải mê xây dựng pháo đài Red Keep. Chính mẹ của ông ta đã ra tay trước. Thái hậu đã cưỡi Vhagar và mang lửa cùng máu đến vùng Riverlands như cách bà đã từng làm với Dorne. Chỉ trong một đêm, điền trang của các dòng họ Blanetree, Terrick, Deddings, Lychester, và Wayn đều bị thiêu rụi. Sau đó, Maegor đích thân lên đường, cưỡi Balerion bay đến vùng Westerlands, nơi ông ta đốt cháy lâu đài của dòng họ Broomes, Falwells, Lorches, và những "lãnh chúa sùng đạo" khác đã bất chấp lệnh triệu tập của ông ta. Cuối cùng, ông ta tiến đến điền trang của dòng họ Doggett, thiêu rụi toàn bộ dinh cơ thành tro bụi. Ngọn lửa đã cướp đi sinh mạng của cha, mẹ và em gái của Ser Joffrey, cùng với những kiếm sĩ trung thành, những người hầu cận và gia súc của họ. Khi những cột khói bốc lên khắp vùng Westerlands và Riverlands, Vhagar và Balerion liền quay về hướng nam. Một Chúa tể thành Hightower khác, được cố vấn bởi một đức High Septon khác, đã mở cổng thành Oldtown trong cuộc Chinh phạt, nhưng giờ đây, có vẻ như thành phố lớn nhất và đông dân nhất ở Westeros chắc chắn sẽ bị thiêu rụi.

Đêm đó, hàng nghìn người trốn khỏi Xứ cổ, tuôn chảy từ các cổng thành hoặc lên tàu đến các cảng xa xôi. Hàng nghìn người khác đổ ra đường vui chơi say sưa. “Đêm nay là đêm dành cho ca hát, đồi trụy và uống rượu”, những người đàn ông nói với nhau, “vì ngày mai, kẻ đức hạnh và kẻ đê tiện sẽ cùng nhau bùng cháy”. Những người khác tập trung tại các giáo xứ và đền thờ và những khu rừng cổ xưa để cầu nguyện rằng họ có thể được tha thứ. Tại Vương cung thánh đường Sao, Đức Tổng giám mục nổi giận và gầm lên, kêu gọi sự phẫn nộ của các vị thần giáng xuống nhà Targaryen. Các học sĩ của Pháo đài tụ họp thành một hội nghị. Những người của Đội tuần tra thành phố đổ đầy những bao cát và xô nước để dập tắt đám cháy mà họ biết sắp xảy ra. Dọc theo các bức tường thành phố, các cung nỏ, bọ cạp, súng phun lửa và máy phóng giáo được kéo lên bờ kè với hy vọng hạ gục những con rồng khi chúng xuất hiện. Dưới sự chỉ huy của Ser Morgan Hightower, em trai của Chúa tể xứ Oldtown, hai trăm chiến binh con trai đã tràn ra khỏi tòa nhà để bảo vệ Ngài Thánh, vây quanh Vương cung thánh đường Sao bằng một vòng thép. Trên đỉnh Tháp cao, ngọn lửa báo hiệu lớn chuyển sang màu xanh lá cây đáng sợ khi Chúa Martyn Hightower triệu tập những lá cờ hiệu của mình. Xứ cổ chờ đợi bình minh và sự xuất hiện của những con rồng.

"Và những con rồng đã tới. Vhagar đến trước, khi mặt trời đang lên, tiếp đó là Balerion, trước giờ ngọ một chút. Nhưng chúng thấy các cánh cổng thành phố mở toang, các bức tường thành không có người canh phòng và các biểu ngữ của Nhà Targaryen, Nhà Tyrell và Nhà Hightower tung bay bên cạnh nhau trên đỉnh tường thành. Thái hậu Visenya là người đầu tiên biết tin này. Vào một lúc nào đó trong giờ tối đen nhất của đêm dài hãi hùng ấy, vị Đại giáo chủ đã chết."



"Một người đàn ông năm mươi ba tuổi, không biết mệt mỏi như không biết sợ hãi và trông thì rất mạnh khỏe, Vị Bậc Thượng Phụ này nổi tiếng vì sức mạnh của ngài. Ngài đã từng truyền đạo suốt một ngày một đêm mà không ngủ hay dùng thức ăn. Cái chết đột ngột của ngài đã làm chấn động cả thành phố và khiến các tín đồ của ngài vô cùng buồn bã. Nguyên nhân của cái chết này vẫn còn là chủ đề tranh luận cho đến ngày nay. Một số người nói rằng Đức Thánh Cha Tối Cao đã tự sát, vì ngài là một kẻ hèn nhát không dám đối mặt với cơn thịnh nộ của Vua Maegor, hoặc vì một sự hy sinh cao cả để cứu những người tốt bụng ở Oldtown khỏi lửa rồng. Những người khác lại cho rằng Bảy Đấng thiêng liêng đã trừng phạt ngài vì tội kiêu ngạo, vì tà giáo, phản quốc và ngạo mạn."

""Nhiều người vẫn tin chắc rằng ông đã bị sát hại...nhưng do ai chứ? Chúa tể Morgan Hightower đã làm vậy theo lệnh của anh trai mình, một số người nói (và Chúa tể Morgan đã được nhìn thấy ra vào phòng vệ sinh của Giáo chủ tối cao vào đêm đó). Những người khác chỉ vào Phu nhân Patrice Hightower, dì của Chúa tể Martyn và là một phù thủy có tiếng (bà thực sự đã tìm kiếm buổi yết kiến với Đức Giáo hoàng vào lúc chạng vạng, mặc dù ông vẫn còn sống khi bà rời đi). Những vị tổng giáo sư của Thành cổ cũng bị tình nghi, mặc dù việc họ sử dụng pháp thuật hắc ám, một sát thủ hay một cuộn giấy có chất độc vẫn là vấn đề gây tranh cãi (có người nhắn tin qua lại giữa Thành cổ và Đền sao suốt cả đêm). Và vẫn còn những người khác cho rằng tất cả bọn họ vô tội và đổ tội giết Giáo chủ tối cao cho một phù thủy khác được đồn đại, Thái hậu Visenya Targaryen.""

Sự thật có thể sẽ mãi mãi không được biết đến... nhưng phản ứng nhanh chóng của Chúa tể Martyn khi tin đồn đến với người tại Hightower là không thể tranh cãi. Ngay lập tức, ông đã cử các hiệp sĩ của mình đi tước vũ khí và bắt giữ các Con trai Chiến binh, trong số đó có cả em trai của ông. Các cổng thành phố đã được mở, và biểu ngữ Targaryen được kéo lên dọc theo các bức tường. Ngay cả trước khi đôi cánh của Vhagar được nhìn thấy, những người của Chúa tể Hightower đã đánh thức Đấng Sùng đạo nhất khỏi giường của họ và đưa họ đến Starry Sept bằng giáo để bầu chọn một Cao đẳng mới.

"Chưa cần bỏ phiếu, các giáo chủ nam nữ uyên bác của Đức Tin như một đã nhất trí bầu chọn một Septon Pater nhất định. Bằng vào tính cách dễ gần nổi tiếng, vị tân Thượng Phụ Mù chín mươi tuổi, mù lòa, còng lưng và yếu ớt suýt nữa sụp đổ vì sức nặng của chiếc vương miện pha lê trên đầu khi nó được đội lên... nhưng khi Maegor Targaryen xuất hiện trước ông ở Đền Sao, ông vô cùng vui mừng làm lễ tấn phong cho ông ta làm vua và xức dầu thánh lên đầu ông ta, ngay cả khi ông đã quên hết cả lời ban phước."

Nữ hoàng Visenya sớm trở lại đảo Dragonstone cùng Vhagar, nhưng Quốc vương Maegor ở lại Oldtown gần nửa năm, mở phiên tòa và chủ trì các phiên xét xử. Đối với những Hiệp sĩ con trai của chiến binh bị giam cầm, người ta đã đưa ra một lựa chọn. Những người từ bỏ lòng trung thành đối với lệnh này sẽ được phép đến Bức tường và sống nốt quãng đời còn lại với tư cách là anh em của Đội Đồng hồ đêm. Những người từ chối có thể chết như những vị tử vì đạo cho đức tin của họ. Ba phần tư những người bị giam cầm đã chọn mặc áo đen. Phần còn lại đã chết. Bảy người trong số đó, những hiệp sĩ nổi tiếng và là con trai của các lãnh chúa, đã được vinh dự khi chính Quốc vương Maegor lấy đầu họ bằng Blackfyre. Những người bị kết án còn lại bị chính những người anh em trong vòng tay chặt đầu. Trong số tất cả những người này, chỉ có một người nhận được ân xá hoàng gia hoàn toàn: Ser Morgan Hightower.

Phần tử mới của High Septon chính thức giải tán cả Warrior's Sons và Poor Fellows, ra lệnh những thành viên còn lại phải buông vũ khí nhân danh các vị thần. The Seven không còn cần đến các chiến binh nữa, Ngài High Holiness tuyên bố; từ nay trở đi, Iron Throne sẽ bảo vệ và bênh vực Đạo. Vua Maegor ban cho các thành viên còn sống của Faith Militant đến cuối năm để đầu hàng vũ khí và từ bỏ những con đường phản loạn. Sau đó, những kẻ vẫn còn ngoan cố sẽ thấy tiền thưởng trên đầu của họ: một con rồng vàng cho mỗi cái đầu của bất kỳ Warrior's Son nào không chịu ăn năn, một con hươu bạc cho cái da đầu "đầy chấy" của một Poor Fellow.

Vị Giáo hoàng Tối cao mới không phản đối, và Cực kỳ Sùng đạo cũng như vậy.

Trong thời gian ở Oldtown, nhà vua cũng đã hòa giải với người vợ đầu tiên, Nữ hoàng Ceryse, em gái của chủ nhà ổng, Lord Hightower. Tôn quý bà đồng ý chấp nhận những người vợ khác của nhà vua, đối xử với họ một cách trân trọng và vinh dự, không nói thêm điều xấu nào về họ nữa, trong khi Maegor tuyên thệ sẽ khôi phục cho Ceryse tất cả các quyền lợi, thu nhập và đặc quyền mà bà được hưởng với tư cách là vợ và hoàng hậu của ổng. Một bữa tiệc lớn đã được tổ chức tại Hightower để ăn mừng sự hòa giải của họ; cuộc vui thậm chí còn bao gồm một buổi trải giường và một "hoàn thành lần thứ hai", để mọi người biết rằng đây là một cuộc đoàn tụ chân chính và đầy yêu thương.

"Không rõ Vua Maegor đã nán lại Oldtown bao lâu, vì vào cuối năm 43 AC, một thử thách khác đã nổi lên chống lại ngai vàng của ông. Sự vắng mặt kéo dài của Bệ hạ khỏi Bến Vua đã không lọt khỏi tầm mắt của cháu trai, và Hoàng tử Aegon đã nhanh chóng nắm bắt cơ hội của mình. Cuối cùng xuất hiện từ Casterly Rock, Aegon Bất tử và vợ Rhaena đã phi nước đại qua vùng đất sông nước với một nhóm bạn đồng hành và vào thành phố được giấu dưới những bao ngô. Với rất ít người theo dõi, Aegon không dám ngồi lên Ngai Sắt, vì ông biết mình không thể giữ được nó. Họ đến đó vì Dreamfyre của Rhaena... và như vậy hoàng tử có thể tuyên bố mình là chủ sở hữu con rồng của cha mình, Quicksilver. Trong nỗ lực táo bạo này, họ đã được sự giúp đỡ của những người bạn trong chính triều đình của Maegor, những người đã mệt mỏi vì sự tàn ác của nhà vua. Hoàng tử và công chúa đã vào Bến Vua trên một chiếc xe kéo la, nhưng khi họ rời đi thì lại cưỡi trên lưng rồng, bay song song với nhau. "

Từ đó, Aegon và Rhaena trở lại xứ Tây vực để tập hợp quân đội. Vì nhà Lannister xứ Casterly vẫn e ngại công khai ủng hộ lý tưởng của thân vương Aegon nên những người ủng hộ tập hợp tại tòa lâu đài Pinkmaiden, nơi đặt tộc Piper. Jon Piper, Chúa tể xứ Pinkmaiden, đã thề đem kiếm theo giúp thân vương, nhưng người ta đồn đại rằng chính em gái bốc lửa Melony của ông, bạn thời thơ ấu của Rhaena, là người thuyết phục ông ủng hộ lý tưởng đó. Chính tại tòa lâu đài Pinkmaiden, Aegon Targaryen, cưỡi trên Quicksilver, đáp xuống từ bầu trời để tố cáo người chú của mình là bạo chúa và kẻ cướp ngôi, cũng như kêu gọi tất cả những người lương thiện tập hợp dưới ngọn cờ của ông.

Các lãnh chúa và hiệp sĩ đến phần lớn là người miền Tây và lãnh chúa miền sông; trong số họ có Lãnh chúa Tarbeck, Roote, Vance, Charlton, Frey, Paege, Parren, Farman và Westerling, cùng với Lãnh chúa Corbray của Vale, Bastard của Barrowton và người con trai thứ 4 của Lãnh chúa Griffin's Roost. Từ Lannisport mang lại năm trăm quân dưới lá cờ của một người con trai ngoài giá thú của Lyman Lannister, Ser Tyler Hill, theo đó, Lãnh chúa khôn ngoan của Casterly Rock đã cho mượn những người ủng hộ cho hoàng tử trẻ trong khi vẫn giữ đôi tay sạch sẽ, nếu Maegor chiến thắng. Không phải do Lãnh chúa Jon hoặc các anh trai ông lãnh đạo lực lượng nghĩa vụ Piper mà chính là cô em gái Melony của họ. Cô ấy mặc áo giáp của đàn ông và cầm giáo. Mười lăm ngàn quân đã tham gia cuộc nổi loạn khi Aegon Không lên ngôi bắt đầu cuộc hành quân qua vùng đất phía sông để cắm cọc tuyên bố của mình lên Ngai Sắt, do chính hoàng tử lãnh đạo trên King Aenys's yêu quý, Quicksilver.

Mặc dù trong đội ngũ của họ bao gồm những chỉ huy lão luyện và những hiệp sĩ dũng mãnh, nhưng không có lãnh chúa vĩ đại nào tham gia vào mục đích của Hoàng tử Aegon...nhưng Nữ hoàng Tyanna, người tình của những kẻ thầm thì, đã viết thư cảnh báo Maegor rằng Mũi Bão, Eyrie, Winterfell và Casterly Rock đều đã bí mật liên lạc với góa phụ của em trai ông, Alyssa. Trước khi tuyên bố ủng hộ Hoàng tử Dragonstone, họ muốn được thuyết phục rằng ông ta có thể chiến thắng. Hoàng tử Aegon cần một chiến thắng.

Maegor bác bỏ ý của ngài. Từ Harrenhal tiến ra là Lãnh chúa Harroway, từ Riverrun là Lãnh chúa Tully. Ser Davos Darklyn thuộc Đội vệ binh hoàng gia triệu tập năm nghìn kiếm sĩ tại King's Landing và đánh về phía tây để gặp phiến quân. Từ Reach tiến lên là Lãnh chúa Peake, Lãnh chúa Merryweather, Lãnh chúa Caswell và những người huấn luyện của họ. Binh đoàn hành quân chậm chạp của Hoàng tử Aegon phát hiện ra quân đội vây chặt từ mọi phía; mỗi đạo quân đều nhỏ hơn lực lượng của họ, nhưng rất nhiều nên vị hoàng tử trẻ (mới mười bảy tuổi) không biết phải quay về hướng nào. Lãnh chúa Corbray khuyên ngài nên tấn công từng kẻ thù một trước khi chúng có thể hợp lực, nhưng Aegon lại miễn cưỡng chia rẽ quân lực của mình. Thay vào đó, ngài chọn cách tiến quân về King's Landing.

"Ngay phía nam Đồi Mắt Thần, anh ta thấy đám Hiệp sĩ Nhà vua của Davos Darklyn chắn ngang đường, ngồi trên đồi cao bên sau bức tường giáo mác, khi lũ lính trinh sát báo cáo rằng Lãnh chúa Merryweather và Caswell tiến đến từ phía nam, còn Lãnh chúa Tully và Harroway tiến đến từ phía bắc. Hoàng tử Aegon ra lệnh tấn công, hy vọng đột phá bức tường Hiệp sĩ Nhà vua trước khi những kẻ trung thành khác tiếp cận hai bên sườn và đích thân cưỡi Rắn bạc để dẫn đầu cuộc tấn công.

Nhưng vừa mới cất cánh, anh ta đã nghe tiếng la hét và thấy binh lính ở phía dưới chỉ về nơi Balerion Black Dread xuất hiện ở bầu trời phía nam.

Vua Maegor đã đến.

Lần đầu tiên kể từ sau Ngày tận số của Valyria, rồng chiến với rồng trên bầu trời, ngay khi trận chiến được tham gia phía dưới.

Quicksilver, có kích thước bằng một phần tư Balerion, không phải là đối thủ của con rồng già và hung dữ hơn, ngọn lửa trắng nhạt của Quicksilver đã bị nhấn chìm và cuốn trôi trong những ngọn lửa đen khổng lồ. Sau đó, nỗi kinh hoàng đen kịt giáng xuống từ trên bầu trời, đôi hàm của nó khép chặt quanh cổ Quicksilver khi nó xé toạc một bên cánh của Quicksilver. Vừa la hét vừa bốc khói, con rồng trẻ lao xuống đất, cùng với Hoàng tử Aegon.

Cuộc chiến tiếp diễn ngắn ngủi và đẫm máu hơn nữa. Khi Aegon ngã xuống, phe nổi loạn thấy rằng mục tiêu của chúng đã chấm dứt nên bỏ chạy, bỏ lại vũ khí và áo giáp. Nhưng quân đội trung thành đã bao vây chúng, và không có đường nào trốn thoát. Vào lúc kết thúc ngày, hai nghìn lính của Aegon đã chết, trong khi quân của nhà vua chỉ mất một trăm mạng. Trong số những người đã chết có lãnh chúa Alyn Tarbeck, Denys Snow - con hoang của Barrowton, lãnh chúa Ronnel Vance, Ser Willam Whistler, Melony Piper cùng ba người anh trai của bà... và Hoàng tử Dragonstone, Aegon chưa từng được trao vương miện của Nhà Targaryen. Mất mát đáng chú ý duy nhất của phe trung thành là Ser Davos Darklyn thuộc Đội bảo vệ hoàng gia, bị lãnh chúa Corbray giết cùng phu nhân Forlorn. Tiếp theo là nửa năm xét xử và xử tử. Nữ hoàng Visenya đã thuyết phục con trai mình tha cho một số lãnh chúa phản loạn, nhưng ngay cả những người giữ được mạng sống của mình cũng mất hết đất đai và danh hiệu, và bị buộc phải nộp con tin.



Một cái tên đáng chú ý không thể tìm thấy trong số những người chết cũng như những người bị bắt: Rhaena Targaryen, em gái kiêm vợ của Hoàng tử Aegon, đã không tham gia đội quân. Đây là do mệnh lệnh của ông hay là lựa chọn của bà, đến ngày nay vẫn còn gây tranh cãi. Điều duy nhất chắc chắn là Rhaena vẫn ở lại Lâu đài Maiden Hồng cùng các con gái khi

Aegon hành quân... và μαζi bà, còn có Dreamfyre. Liệu việc thêm một con rồng thứ hai vào đội quân của hoàng tử có tạo ra sự khác biệt khi bước vào trận chiến hay không? Chúng ta sẽ không bao giờ biết được... mặc dù đã có ý kiến cho rằng, và đúng là như vậy, rằng Công chúa Rhaena không phải là chiến binh, và Dreamfyre còn trẻ và nhỏ hơn Quicksilver, và chắc chắn không phải là mối đe dọa thực sự đối với Balerion Black Dread.

“Khi tin về trận chiến đến miền tây và Công chúa Rhaena biết được rằng cả chồng và người bạn Phu nhân Melony của mình đều đã ngã xuống, người ta nói rằng cô nghe tin một cách lặng thinh như tượng đá. “Công chúa sẽ không khóc sao?”, người ta hỏi, và cô đáp rằng: “Ta không có thời gian để khóc.” Từ đó, vì sợ cơn thịnh nộ của chú, cô tập hợp các con gái của mình, Aerea và Rhaella, cùng trốn đi xa hơn, đầu tiên là đến Lannisport và sau đó vượt biển đến Đảo Fair, nơi mà chúa tể Marq Farman (cha và anh trai cả của người này đều đã tử trận trong chiến đấu cho Hoàng tử Aegon) cho cô trú ẩn và tuyên thệ sẽ không làm hại cô dưới mái nhà của mình. Trong khoảng thời gian đỉnh điểm của một năm, người dân Đảo Fair đã ngóng về phía đông trong nỗi kinh hoàng, sợ phải nhìn thấy đôi cánh đen của Balerion, nhưng Maegor chưa bao giờ đến. Thay vào đó, vị vua chiến thắng đã trở về Red Keep, nơi ông quyết tâm tìm cho mình một người thừa kế.

"Kỷ nguyên thứ 44 sau Cuộc chinh phạt là một giai đoạn hòa bình nếu so với những gì đã xảy ra trước đó... nhưng những maester chép sử thời đó đã viết rằng mùi máu lửa vẫn nồng nặc trong không khí. Maegor I Targaryen ngự trên Ngai Sắt khi Pháo đài Đỏ của ông mọc lên xung quanh, nhưng triều đình của ông buồn tẻ và ảm đạm, mặc dù có sự hiện diện của ba hoàng hậu... hoặc có lẽ là vì lý do đó. Đêm nào ông cũng triệu tập một trong những người vợ lên giường, nhưng ông vẫn không có con, không có người thừa kế nào khác ngoài những người con trai và con gái của người anh trai Aenys của ông. "Maegor Độc ác" là tên ông, và "kẻ giết người thân" nữa, mặc dù sẽ phải chịu cái chết nếu dám nói ra điều đó trước mặt ông ta.

Ở Oldtown, Ngài Septon Tối cao già yếu qua đời và người kế nhiệm đã được đưa lên. Mặc dù không hề phát biểu phản đối nhà vua hay các hoàng hậu của ông, nhưng sự thù địch giữa Vua Maegor và Đức tin vẫn kéo dài mãi. Hàng trăm Kẻ nghèo khó đã bị săn lùng và giết chết, da đầu của họ được nộp cho người của nhà vua để lĩnh thưởng, nhưng hàng ngàn kẻ vẫn lang thang trong những khu rừng và bụi rậm ở chốn hoang dã khắp Bảy Vương quốc, nguyền rủa nhà Targaryen đến hơi thở cuối cùng. Một băng nhóm thậm chí đã lập nên một Ngài Septon Tối cao của riêng họ, đó là một gã đàn ông thô kệch có bộ râu tên là Septon Moon. Và một số Con trai của Chiến binh vẫn còn tồn tại, dưới sự chỉ huy của Ser Joffrey Doggett, Chú chó Đỏ của Đồi. Bị trục xuất và kết án, giáo phái này không còn sức mạnh để gặp gỡ người của nhà vua trong trận chiến công khai, vì vậy Chú chó Đỏ đã đưa họ đi theo dạng hiệp sĩ lang thang, săn lùng và giết những người trung thành với nhà Targaryen và “kẻ phản bội Đức tin”. Nạn nhân đầu tiên của họ là Ser Morgan Hightower, người thuộc giáo phái của họ trước đây, bị giết và chặt xác trên con đường đến Honeyholt. Lãnh chúa Merryweather già sau đó cũng ra đi, tiếp theo là con trai và là người thừa kế của Lãnh chúa Peake, cha già của Davos Darklyn, thậm chí còn có cả Blind Jon Hogg. Mặc dù phần thưởng cho cái đầu của một Con trai Chiến binh là một con rồng vàng, nhưng những thường dân và nông dân trong vương quốc đã che giấu và bảo vệ họ, nhớ đến những gì đã xảy ra.

“Nơi đảo Dragonstone, Thái hậu Visenya ngày càng hốc hác, da thịt tróc ra khỏi xương. Nữ hoàng Alyssa tiếp tục ở lại trên đảo cùng con trai Jaehaerys và con gái Alysanne, tuy không bị giam cầm nhưng thực chất là tù nhân. Hoàng tử Viserys, con trai cả còn sống của Aenys và Alyssa, được hoàng thượng triệu tập vào triều. Là một chàng trai mười lăm tuổi triển vọng, được dân chúng yêu quý, Viserys được phong làm thị vệ cho nhà vua... cùng một hiệp sĩ của Kingsguard làm vệ sĩ, để giữ hoàng tử tránh xa những âm mưu và phản bội.”

“ Trong một thời gian ngắn vào năm 44 Trước Công nguyên, dường như vị vua ấy sắp có đứa con mà ông rất mực mong muốn. Hoàng hậu Alys tuyên bố rằng bà đã mang thai và cả triều đình mừng rỡ. Đại học sĩ Desmond lệnh cho đức bà phải nằm dưỡng trên giường vì bụng bà ngày một lớn, và phụ trách chăm sóc đức bà. Phụ giúp ông có hai nữ tu sĩ, một nữ hộ sinh và các chị gái của hoàng hậu, Jeyne và Hanna. Maegor khăng khăng rằng các bà vợ khác cũng phải phục vụ hoàng hậu đang mang thai của ông. ”

Nhưng đến đêm trăng thứ ba của ngày cô ở cữ thì Lady Alys bắt đầu chảy máu nhiều từ tử cung và mất đứa con. Khi Vua Maegor đến xem đứa trẻ chết lưu, ông ta vô cùng kinh hoàng khi thấy cậu bé là một con quái vật, với tứ chi bị vặn vẹo, một cái đầu to và không có mắt. “Đứa trẻ này không thể là con trai ta được!” ông ta gào lên trong đau đớn. Rồi nỗi đau của ông ta chuyển thành cơn thịnh nộ, và ông ta ra lệnh xử tử ngay y tá, những bà tu sĩ phụ trách chăm sóc nữ hoàng và Đại học sĩ Desmond, chỉ tha cho những chị gái của Alys.

“Người ta kể lại rằng Maegor đang ngồi trên Ngai Sắt với cái đầu của Grand Maester trên tay khi Nữ hoàng Tyanna đến để nói với ông rằng ông đã bị lừa. Đứa trẻ không phải là con của ông. Nhìn Nữ hoàng Ceryse trở về triều đình già yếu, cay nghiệt và không có con cái, Alys Harroway bắt đầu lo sợ rằng số phận tương tự sẽ xảy đến với mình nếu cô không sinh cho nhà vua một đứa con trai, vì vậy cô đã cầu cứu cha mình, Tay của Nhà vua. Vào những đêm nhà vua chia sẻ giường với Nữ hoàng Ceryse hoặc Nữ hoàng Tyanna, Lucas Harroway đã cử người tới giường con gái mình để khiến cô mang thai. Maegor từ chối tin điều này. Ông nói với Tyanna rằng cô là một mụ phù thủy đố kỵ và vô sinh, đồng thời ném đầu của Grand Maester vào cô. “Nhện không nói dối”, nữ chúa của những kẻ thì thầm đáp lại. Cô đưa cho nhà vua một danh sách.

Có ghi tên hai mươi người đàn ông được cho là đã trao tinh trùng cho Nữ hoàng Alys. Người già lẫn người trẻ, người đẹp trai lẫn người xấu xí, hiệp sĩ và giám mã, lãnh chúa và người hầu, thậm chí cả thợ chải ngựa, thợ rèn và ca sĩ; dường như Đức Bàn tay Vua đã giăng lưới khắp nơi. Những người đàn ông này có một điểm chung duy nhất: tất cả đều là những người có khả năng sinh sản đã được chứng minh và họ đều đã có con cái khỏe mạnh.

Bằng tra tấn, tất cả trừ hai tên thú nhận. Một tên, có tới mười hai người con, vẫn giữ được số vàng mà lãnh chúa Harroway trả cho dịch vụ của hắn. Cuộc thẩm vấn đã được tiến hành nhanh chóng và bí mật, vì vậy lãnh chúa Harroway và hoàng hậu Alys vẫn không hay biết gì về sự nghi ngờ của nhà vua cho đến khi đội Vệ vương ập vào họ. Bị kéo ra khỏi giường, hoàng hậu Alys chứng kiến chị gái mình bị giết ngay trước mắt khi họ cố gắng bảo vệ cô. Cha của cô, người đang tuần tra Tháp

Bàn tay, đã bị ném khỏi nóc tháp xuống đập nát trên những tảng đá bên dưới. Các con trai, anh em và cháu trai của Harroway cũng bị bắt. Bị ném vào những chiếc gai nhọn xếp hàng dài ở hào khô xung quanh pháo đài của Maegor, một số người đã mất nhiều giờ để chết; Horas Harroway chậm hiểu đã cố gắng cầm cự trong nhiều ngày. Hai mươi cái tên trong danh sách của nữ hoàng Tyanna chẳng bao lâu nữa sẽ gia nhập họ, và rồi một tá người đàn ông khác được hai mươi người đầu tiên này nêu tên.

"Cái chết kinh hoàng nhất được dành cho chính Nữ hoàng Alys, người bị giao cho em gái – vợ bà là Tyanna để hành hạ. Đến lúc chết bà sẽ không nói năng gì, vì một số điều tốt nhất nên chôn vùi và lãng quên. Chỉ cần nói rằng bà ấy mất gần trọn nửa tháng, và Maegor ở cùng bà suốt thời gian đó, chứng kiến sự đau đớn của bà. Sau khi bà chết, thi thể bà bị chặt thành bảy phần, và được treo trên bảy cánh cổng của thành phố, nơi những phần thi thể đó vẫn treo cho đến khi mục rữa."

“Bệ hạ Maegor đích thân rời Bến Vua, tập hợp lực lượng hiệp sĩ và lính vũ trang hùng hậu tiến đánh Harrenhal tiếp tục diệt tộc Harroway. Lâu đài vĩ đại trên Mắt Thần không được phòng thủ vững chắc. Quản gia lâu đài, cháu trai của Lord Lucas và là anh em họ của cố hoàng hậu đã mở cổng khi thấy nhà vua tới. Nhưng đầu hàng cũng không cứu được ông ta. Bệ hạ ra lệnh tống giam toàn bộ đồn lính cùng toàn bộ nam giới, nữ giới và trẻ em mang trong mình dòng máu Harroway. Sau đó, ngài tiến tới Thành phố Lord Harroway trên Trident và tiếp tục thảm sát tương tự.

Sau vụ đổ máu, người ta bắt đầu đồn rằng Harrenhal bị nguyền rủa, vì tất cả các gia tộc từng cai quản nó đều gặp phải kết cục đẫm máu và bi thảm. Tuy nhiên, nhiều người đầy tham vọng của nhà vua vẫn thèm khát ngự nơi hùng mạnh của Harren Đen, với những vùng đất rộng lớn màu mỡ...nhiều đến mức Vua Maegor cảm thấy mệt mỏi với lời cầu xin của họ nên đã ra chiếu chỉ rằng Harrenhal sẽ thuộc về người mạnh mẽ nhất trong số họ. Vì vậy, hai mươi ba hiệp sĩ trong gia tộc của nhà vua đã chiến đấu bằng kiếm, chùy và giáo giữa những con phố đầy máu của Thị trấn Lord Harroway. Ser Walton Towers giành được chiến thắng và Maegor phong cho anh ta làm Chúa tể của Harrenhal...nhưng cuộc hỗn chiến là một cuộc đụng độ tàn bạo, và Ser Walton không sống đủ lâu để tận hưởng tước hiệu Chúa tể của mình, anh ta đã chết vì vết thương trong vòng hai tuần. Harrenhal được truyền lại cho con trai cả của anh ta, mặc dù lãnh địa của anh ta đã bị thu hẹp rất nhiều, vì nhà vua đã trao Thị trấn Lord Harroway cho Lord Alton Butterwell và phần còn lại của gia sản Harroway cho Lord Darnold Darry.

" Khi cuối cùng Maegor trở về Bến Vua để ngồi lại lên Ngôi Sắt, anh ta được chào đón với tin tức rằng mẹ anh, Nữ hoàng Visenya, đã chết. Hơn nữa, trong sự hỗn loạn xảy ra sau cái chết của Hoàng thái hậu, Hoàng hậu Alyssa và các con của bà đã trốn thoát khỏi Dragonstone, cùng với những con rồng Vermithor và Silverwing... không ai biết đi đâu. Thậm chí họ còn trộm đi Dark Sister khi chạy trốn.

"Ngài ra lệnh đốt thi thể mẹ mình, chôn xương và tro của bà bên cạnh thi thể của Kẻ chinh phạt. Sau đó, ngài cử đội Cận vệ Nhà vua đi bắt tên hầu cận của mình, Vương tử Viserys. “Hãy xích hắn vào ngục tối và hỏi cung thật gắt gao,” Maegor ra lệnh. “Hãy hỏi hắn xem mẹ hắn đã đi đâu.”"

"Hắn có thể không biết", Ser Owen Bush, một hiệp sĩ trong đội Vệ Vương của Maegor phản đối. "Vậy thì cứ để hắn chết", nhà vua đã trả lời một cách nổi tiếng. "Có lẽ con chó cái sẽ đến dự đám tang của hắn."

Hoàng tử Viserys không biết mẹ mình đã đi đâu, ngay cả khi Tyanna xứ Pentos dùng yêu thuật đen tấn công anh ta. Sau chín ngày bị thẩm vấn, anh ta đã chết. Theo lệnh của nhà vua, thi thể anh ta bị bỏ ra ngoài trời trong khu đất của Pháo đài Đỏ trong mười bốn ngày. "Hãy để mẹ anh ta đến và nhận anh ta đi, " Maegor nói. Nhưng Nữ hoàng Alyssa không bao giờ xuất hiện, và cuối cùng Đức Vua đã giao phó cháu trai của mình cho ngọn lửa. Vị hoàng tử bị giết khi mười lăm tuổi và được cả giới bình dân và quý tộc rất yêu quý. Cả vương quốc đều thương tiếc cho anh ta.

Năm 45 AC, công trình Red Keep cuối cùng cũng hoàn thành. Vua Maegor tổ chức lễ mừng công bằng tiệc thịnh soạn dành cho những người thợ đã lao động vất vả xây dựng lâu đài, ban cho họ nhiều xe rượu mạnh cùng đồ ngọt, và cả những cô gái điếm từ các nhà chứa danh tiếng nhất thành phố. Bữa tiệc kéo dài trong ba ngày. Sau đó, đội hiệp sĩ của nhà vua chuyển đến và giết chết tất cả những người thợ, ngăn họ tiết lộ bí mật của Red Keep. Xương của họ được chôn bên dưới lâu đài mà họ đã xây dựng.

"Không lâu sau khi lâu đài hoàn thành, Nữ hoàng Ceryse đột ngột lâm bệnh rồi qua đời. Có lời đồn trong triều rằng Bà đã xúc phạm Đức Vua bằng một câu nói chua ngoa khiến ngài ra lệnh cho Ser Owen cắt lưỡi bà. Câu chuyện kể lại rằng bà hoàng đã vùng vẫy, dao của Ser Owen bị trượt và cắt đứt yết hầu của bà. Mặc dù không bao giờ được chứng minh, câu chuyện này được nhiều người tin vào thời điểm đó; tuy nhiên, ngày nay, hầu hết các đại maester đều tin rằng đó là một lời vu khống do kẻ thù của Đức Vua dựng lên để làm xấu thêm danh tiếng của ngài. Cho dù sự thật là gì thì cái chết của người vợ đầu tiên cũng khiến Maegor chỉ còn một mình Nữ hoàng Tyanna là người dân Pentos có mái tóc đen, trái tim đen, bà chủ của những con nhện, người bị mọi người căm ghét và sợ hãi."

"Vừa mới đặt xong viên đá cuối cùng của pháo đài Red Keep thì Maegor ra lệnh san bằng đống đổ nát của Nhà thờ tưởng niệm trên đỉnh đồi Rhaenys, cùng với đó là xương cốt và tro tàn của anh em chiến binh thiệt mạng tại đó. Ông ta chỉ thị dựng nên một tòa "chuồng trại lớn bằng đá cho bầy rồng" ngay tại đó, một hang ổ xứng tầm với Balerion, Vhagar và đàn con. Vậy là công trình Chuồng rồng được khởi công. Không mấy ngạc nhiên khi họ gặp rất nhiều khó khăn trong việc tuyển dụng thợ xây, thợ chạm đá và nhân công để tham gia dự án. Quá nhiều người bỏ trốn khiến nhà vua buộc phải dùng tới tù nhân trong các nhà ngục của thành phố làm lực lượng lao động, dưới sự giám sát của các thợ xây được đưa từ Myr và Volantis tới.

Cuối năm 45 AC, Vua Maegor lại lên đường tiếp tục cuộc chiến chống lại tàn dư phi pháp của Tín Đồ Chiến Binh, để lại Hoàng Hậu Tyanna cai trị King’s Landing cùng với Bàn Tay Mới, Lord Edwell Celtigar. Tại khu rừng lớn phía nam Blackwater, lực lượng của nhà vua truy lùng hàng loạt Người Bạn Nghèo ẩn náu ở đó, nhiều người bị đày đến Bức Tường và những kẻ từ chối đi áo đen đều bị treo cổ. Thủ lĩnh của họ, người phụ nữ được gọi là Poxy Jeyne Poore, vẫn tiếp tục trốn tránh nhà vua cho đến khi cuối cùng bị phản bội bởi ba người theo dõi của cô ta, những người này được ân xá và phong tước hiệp sĩ như một phần thưởng.

""Ba vị giám mục tháp tùng Ngài lấy danh nghĩa Jeyne Poxy là phù thuỷ, và Maegor ra lệnh phải thiêu sống nàng ở cánh đồng cạnh dòng Wendwater. Đến ngày hành quyết, 3 trăm tín đồ của nàng gồm tội đồ khốn cùng lẫn nông dân, hung hăng chạy từ rừng ra cứu nàng. Nhưng đức vua đã lường trước điều này, và quân của ngài đã sẵn sàng chờ địch tập kích. Những kẻ tới cứu bị bao vây và tàn sát. Trong số những người chết cuối cùng là thủ lĩnh, hoá ra là Ser Horys Hill, hiệp sĩ lưu vong ngoài vòng pháp luật may mắn thoát khỏi thảm sát Fork Lớn ba năm trước. Lần này ông ta kém may hơn.""

"Nhưng tại những nơi khác ở vương quốc, vận mệnh của thời cuộc đã bắt đầu chống lại nhà vua. Dưới tay ngài, cả giới quý tộc lẫn thường dân đều chứng kiến nhiều sự tàn ác và bắt đầu hỗ trợ kẻ thù của ngài. Septon Moon, "Đại giáo chủ" mà Hội Anh Em Nghèo đề cử để chống lại con người ở Oldtown mà chúng gọi là Kẻ liếm gót chân, đã đi khắp vùng Riverlands và Reach một cách thoải mái, thu hút vô số tín đồ mỗi khi ông xuất hiện khỏi khu rừng để thuyết giảng chống lại nhà vua. Vùng đồi núi phía Bắc Nanh Vàng về danh nghĩa là do Chó Đỏ, Ser Joffrey Doggett, tự xưng là Đại đội trưởng của Chiến binh chi tử cai quản. Cả Casterly Rock lẫn Riverrun đều không có động tĩnh chống lại ông ta. Dennis the Lame và Ragged Silas vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật và ở bất cứ nơi nào họ đi đến, những người dân thường đều giúp họ được an toàn. Các hiệp sĩ và binh lính được cử đi bắt họ về quy án thường đột nhiên mất tích.

Vào năm 46 sau Công lịch, vua Maegor đã trở về Red Keep với hai ngàn hộp sọ, là thành quả của một năm chinh chiến. Ngài tuyên bố rằng chúng là đầu của Những kẻ nghèo khổ và Con trai chiến binh, khi ngài ném chúng xuống dưới Iron Throne... nhưng người ta tin rằng nhiều trong số những chiến lợi phẩm rùng rợn kia thực ra thuộc về những người nông dân, người làm ruộng miền quê và người chăn heo vô tội.

Năm mới đến mà Maegor vẫn chưa có người thừa kế, ngay cả một đứa con hoang đủ tư cách để được hợp pháp hóa. Hoàng hậu Tyanna cũng không thể cho ông ta người thừa kế mà ông ta mong muốn. Trong khi nàng tiếp tục phục vụ Bệ hạ với tư cách là người đứng đầu phe phản đối, nhà vua không còn tìm kiếm giường của nàng.

Đã đến lúc ngài phải cưới vợ mới, các cố vấn của Maegor đồng ý... nhưng họ bất đồng về việc ai sẽ là vợ ngài. Tướng quốc Benifer gợi ý ngài cưới Nữ công tước của Starfall xinh đẹp và kiêu hãnh, Clarisse Dayne, với hy vọng tách đất đai và ngôi nhà của bà khỏi Dorne. Alton Butterwell, thống chế tài chính, giới thiệu em gái góa của mình, một người phụ nữ khỏe mạnh có bảy đứa con. Mặc dù thừa nhận rằng không đẹp, nhưng ông lập luận rằng khả năng sinh sản của bà đã được chứng minh một cách không còn nghi ngờ gì nữa. Chỉ huy của nhà vua, Lãnh chúa Celtigar, có hai cô con gái tuổi thiếu nữ, lần lượt là mười ba và mười hai tuổi. Ông hối thúc đức vua chọn một trong hai cô hoặc cưới cả hai nếu ngài thích. Lãnh chúa Velaryon của Driftmark khuyên Maegor nên cho gọi cháu gái của mình là Rhaena, góa phụ của Aegon không đội vương miện. Bằng cách cưới cô ta làm vợ, Maegor có thể hợp nhất tuyên bố của họ, ngăn chặn bất kỳ cuộc nổi loạn mới nào tập hợp xung quanh cô ta và có được một con tin để chống lại bất kỳ âm mưu nào mà mẹ cô ta, Nữ hoàng Alyssa, có thể kích động.

"Vua Maegor lắng nghe từng người đàn ông thay phiên nhau nói. Dù cuối cùng hầu hết các người phụ nữ mà họ tiến cử đều bị ông khinh thường, một số lý lẽ và tranh luận của họ đã ăn sâu vào ông. Ông sẽ cưới một người phụ nữ có khả năng sinh nở đã được chứng minh, ông quyết định, mặc dù không phải là người chị béo và quê mùa của Butterwell. Ông sẽ lấy hơn một người vợ, giống như Chúa tể Celtigar thúc giục. Hai người vợ sẽ giúp tăng gấp đôi cơ hội có được một đứa con trai; ba người vợ sẽ tăng gấp ba. Và một trong những người vợ đó chắc chắn phải là cháu gái của ông; lời khuyên của Chúa tể Velaryon đúng là có trí tuệ. Nữ hoàng Alyssa và hai đứa con út của bà vẫn ẩn náu (người ta nghĩ rằng họ đã trốn sang bờ bên kia eo biển, đến Tyrosh hoặc có lẽ là Volantis), nhưng họ vẫn là mối đe dọa đối với vương miện của Maegor, và bất kỳ đứa con trai nào ông có thể sinh ra. Việc lấy con gái của Aenys làm vợ sẽ làm suy yếu mọi yêu sách mà các anh chị em của bà ta đưa ra."

Sau khi chồng tử trận và chạy đến Fair Isle, Rhaena Targaryen đã hành động nhanh chóng để bảo vệ các con gái của mình. Nếu Hoàng tử Aegon thực sự là vua, thì theo luật định, con gái cả của ông, Aerea, là người thừa kế và do đó có thể tuyên bố mình là Nữ hoàng hợp pháp của Bảy Vương quốc... nhưng Aerea và em gái cô, Rhaella, chưa đầy một tuổi và Rhaena cô ấy biết rằng tuyên bố như vậy cũng giống như kết án tử hình cho họ. Thay vào đó, cô nhuộm tóc cho họ, đổi tên và đưa họ đi khỏi mình, giao phó cho một số đồng minh quyền lực, những người sẽ thấy họ được nuôi dưỡng trong những ngôi nhà tốt bởi những người đàn ông xứng đáng không hề hay biết về danh tính thực sự của họ. Ngay cả mẹ của họ cũng không được biết các cô gái sẽ đi đâu, công chúa khăng khăng; những gì cô ấy không biết, cô ấy không thể tiết lộ, ngay cả khi bị tra tấn.

Không có lối thoát nào khả thi cho chính Rhaena Targaryen. Mặc dù cô ấy có thể đổi tên, nhuộm tóc và mặc vào mình bộ quần áo thô cứng của một nữ hầu bàn tại quán rượu hoặc trang phục của một nữ tu, nhưng không có cách nào che giấu được con rồng của cô ấy. Dreamfyre là một con rồng cái xanh lam nhạt thon thả với những mảng màu bạc, đã đẻ được hai ổ trứng và Rhaena đã cưỡi nó từ năm mười hai tuổi.

"Rồng không dễ ẩn núp. Thay vào đó, công chúa mang cả hai đứa trẻ đi càng xa khỏi Maegor càng tốt, đến Fair Isle, nơi Marq Farman cho cô được ở hospitality of Faircastle, với những tòa tháp trắng cao vút trên Biển hoàng hôn. Và cô đã nghỉ ngơi ở đó, đọc sách, cầu nguyện, tự hỏi chú cô sẽ cho cô bao nhiêu thời gian trước khi cử người đi tìm. Rhaena không bao giờ nghi ngờ rằng ông ta sẽ cho người đi tìm cô, bà đã nói như vậy sau đó; chỉ là vấn đề thời gian, chứ không phải là có hay không.

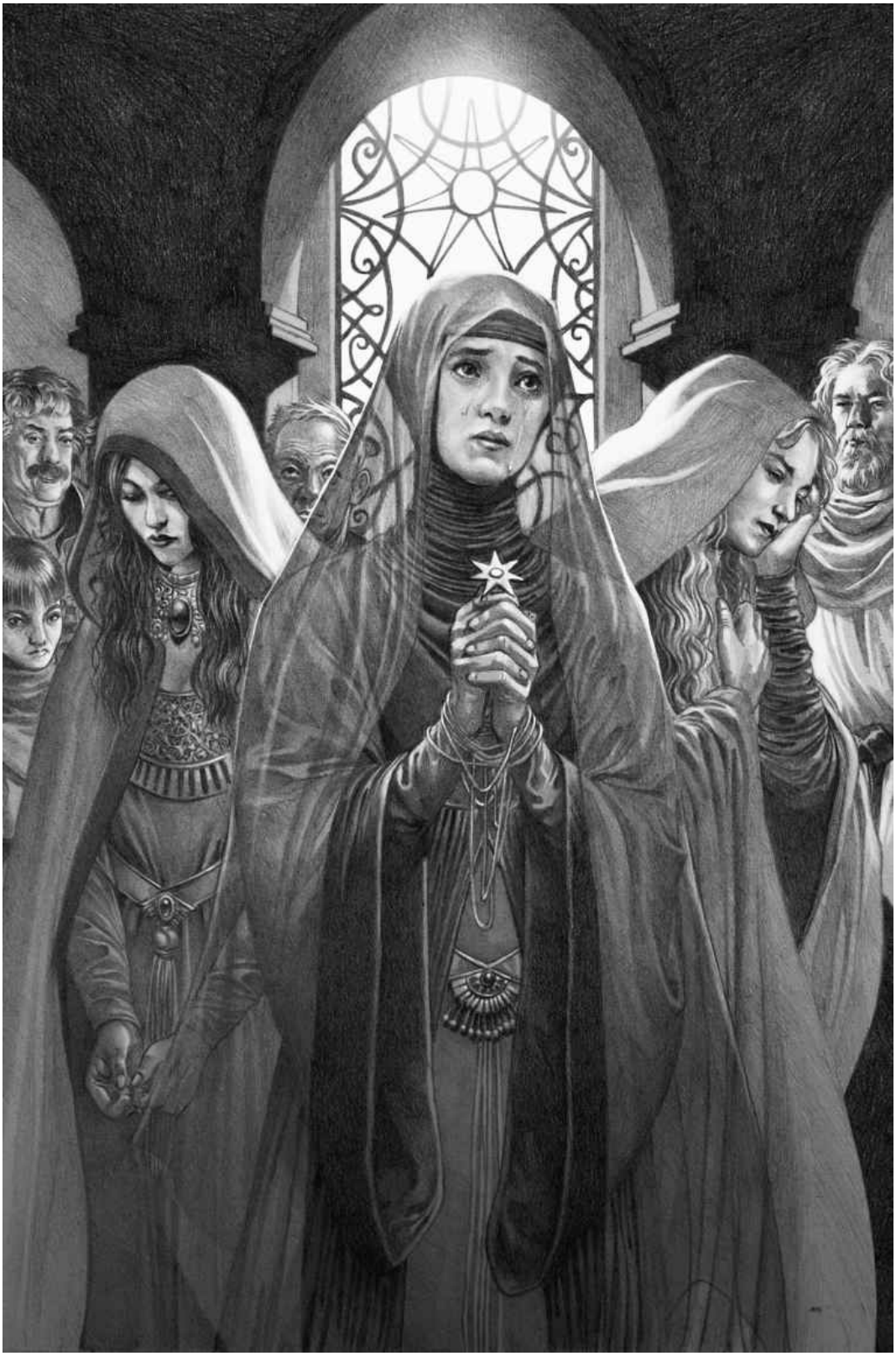
"Lời triệu tập đến sớm hơn mong ước, dù vẫn chưa đến sớm như nỗi sợ hãi. Không thể chống cự. Tôn Long sẽ chỉ mang Balerion xuống Fair Isle. Rhaena đã trở nên quyến luyến Chúa tể Farman, còn hơn cả quyến luyến người con trai thứ hai của ông, Androw. Nàng sẽ không báo đáp lòng tốt của họ bằng lửa và máu. Nàng cưỡi Dreamfyre và bay đến điện Red Keep, nơi nàng biết được mình phải kết hôn với người chú, kẻ giết chồng nàng. Và cũng ở đó, Rhaena gặp những cô dâu khác, vì đây là đám cưới ba người.

"Quý cô Jeyne của Hộ Westerling đã l□y Alyn Tarbeck, ngươi đ̃ã ch□t cùng Hoàng tử Aegon trong Trận dươí M□t cuả Chúa. Vài tháng sau, cô □y sinh cho ngươi chúa quá c□ một đứa con trai tr□n tuc. Cao và mỏng, vơí mái tóc nâu bóng, Quý cô Jeyne đang được cậu con trai nho ̉cuả Chúa tê ̉cuả Casterly Rock tìm ki□m khi Maegor gửi tìm cô □y, nhưng viêc

này có ý nghĩa nhỏ và nhỏ hơn với nhà vua.

Lo ngại hơn là trường hợp của Quý bà Elinor của Nhà Costayne, vợ của Ser Theo Bolling, một hiệp sĩ đất đai đã chiến đấu cho nhà vua trong chiến dịch cuối cùng của ông chống lại Hội bạn nghèo. Mặc dù mới 19 tuổi, Quý bà Elinor đã sinh cho Bolling ba người con trai khi nhà vua để mắt đến bà. Cậu con trai út vẫn còn bú khi Ser Theo bị Vệ binh Nhà vua bắt giữ và buộc tội âm mưu cùng Nữ hoàng Alyssa giết nhà vua và đưa cậu bé Jaehaerys lên Ngai Sắt. Mặc dù Bolling phản đối sự vô tội của mình, nhưng anh ta vẫn bị kết tội và bị chặt đầu ngay ngày hôm đó. Vua Maegor cho góa phụ của mình bảy ngày để thương tiếc, để tôn vinh các vị thần, sau đó triệu tập bà để nói với bà rằng họ sẽ kết hôn.

Ở thị trấn Stoney Sept, Septon Moon đã lên án kế hoạch đám cưới của vua Maegor và hàng trăm dân thị trấn đã cổ vũ dữ dội, nhưng rất ít người khác dám lên tiếng phản đối Ngài. High Septon lên tàu tại Oldtown, đi đến King's Landing để thực hiện hôn lễ. Vào một ngày xuân ấm áp năm thứ 47 sau Conquest, Maegor Targaryen đã lấy ba người vợ trong khu của Red Keep. Mặc dù mỗi hoàng hậu mới của ông đều mặc trang phục và áo choàng màu của nhà cha mình, nhưng người dân King's Landing gọi họ là “Những cô dâu đen” vì tất cả đều là góa phụ.



Sự có mặt của con trai Quý bà Jeyne và ba người con trai của Quý bà Elinor ở buổi lễ đảm bảo rằng họ sẽ đóng vai trò của mình trong buổi lễ, nhưng có nhiều người mong đợi một số biểu hiện phản đối từ Công chúa Rhaena. Những hy vọng như vậy đã bị dập tắt khi Nữ hoàng Tyanna xuất hiện, cùng hai cô gái trẻ tóc bạc và mắt tím, mặc đồ đỏ đen của Nhà Targaryen.

"Ngươi thật ngu ngốc khi nghĩ rằng có thể giấu họ khỏi ta", Tyanna nói với công chúa. Rhaena cúi đầu và nói lời thề bằng giọng lạnh như băng.

“Nhiều câu chuyện kỳ lạ và mâu thuẫn được kể về đêm hôm đó, và theo thời gian, rất khó để phân biệt sự thật với truyền thuyết. Có phải ba Nàng dâu da đen ngủ chung một giường, như một số người khẳng định không? Dường như không có khả năng. Có phải Bệ hạ đã đến thăm cả ba người phụ nữ trong đêm đó và làm trọn cả ba hợp nhất không? Có lẽ. Có phải Công chúa Rhaena đã cố giết nhà vua bằng một con dao giấu dưới gối, như bà tuyên bố sau này không? Có phải Elinor Costayne đã cào nát lưng nhà vua thành những dải ruy băng đẫm máu khi họ giao hợp không? Có phải Jeyne Westerling đã uống lọ thuốc sinh sản mà Nữ hoàng Tyanna được cho là đã mang đến, hay ném nó vào mặt người phụ nữ lớn tuổi hơn không? Có một loại thuốc như vậy đã từng được pha trộn hoặc dâng lên không? Lần đầu tiên ghi chép về nó không xuất hiện cho đến tận triều đại của Vua Jaehaerys, hai mươi năm sau khi cả hai người phụ nữ đều đã qua đời.

Chúng ta đều biết điều này. Sau đám cưới, Maegor đã tuyên bố con gái của Rhaena là Aerea sẽ là người thừa kế hợp pháp của ông "cho đến khi các vị thần ban cho tôi một đứa con trai", trong khi gửi người chị sinh đôi của cô, Rhaella, đến Oldtown để được nuôi dưỡng như một đứa con nuôi. Người cháu trai của ông, Jaehaerys, người thừa kế hợp pháp theo luật pháp của cả Bảy Vương quốc, đã bị tước quyền thừa kế trong cùng một sắc lệnh. Con trai của Nữ hoàng Jeyne được xác nhận là Chúa tể của Tarbeck Hall và được gửi đến Casterly Rock để được nuôi dưỡng như một tù nhân của Lyman Lannister. Các con trai lớn của Nữ hoàng Elinor cũng được giao phó tương tự, một đứa đến Eyrie, một đứa đến Highgarden. Đứa con nhỏ của nữ hoàng đã được giao cho một vú nuôi, vì nhà vua thấy việc cho con bú của nữ hoàng rất khó chịu.

"Nửa năm sau, Edwell Celtigar, bàn tay của nhà vua, tuyên bố rằng hoàng hậu Jeyne đã mang thai. Bụng bà gần như bắt đầu sưng thì nhà vua tiết lộ rằng hoàng hậu Elinor cũng đang mang thai. Maegor tặng cả hai người phụ nữ nhiều quà tặng và danh dự, và ban những vùng đất và chức vụ mới cho cha, anh em trai và chú của họ, nhưng niềm vui của ông hóa ra chỉ kéo dài trong thời gian ngắn. Ba mặt trăng trước sinh, hoàng hậu Jeyne trở dạ đột ngột và sinh ra một đứa trẻ chết lưu quái dị như đứa trẻ mà Alys Harroway đã sinh, một sinh vật không tay chân sở hữu cả bộ phận sinh dục nam và nữ. Mẹ đứa bé cũng không sống được lâu hơn đứa con.

""Maegor đã bị nguyền rủa, người ta đồn như vậy. Hắn đã giết chết đứa cháu trai của mình, gây chiến với Tín Ngưỡng và Tể Tướng Tối Cao, bất chấp các vị thần, phạm tội giết người và loạn luân, ngoại tình và cưỡng hiếp. Bộ phận sinh dục của hắn đã bị đầu độc, tinh dịch đầy giun, các vị thần sẽ không bao giờ cho hắn một đứa con trai thực thụ. Ít nhất thì đó là những lời đồn đãi lan truyền. Bản thân Maegor đã đưa ra một lời giải thích khác, và cử Ser Owen Bush và Ser Maladon Moore đến bắt giữ Nữ hoàng Tyanna và đưa bà vào ngục tối. Tại đó, nữ hoàng Pentoshi đã thú nhận toàn bộ, ngay cả khi những kẻ tra tấn của nhà vua sẵn sàng hành hạ bà: bà đã đầu độc đứa con của Jeyne Westerling ngay từ trong bụng mẹ, giống như bà đã làm với đứa con của Alys Harroway. Bà cũng hứa sẽ làm như vậy với đứa con của Elinor Costayne.""

Người ta nói rằng chính nhà vua đã giết ả, dùng kiếm Blackfyre móc tim ả ra rồi quăng cho chó ăn. Nhưng ngay cả khi đã chết, Tyanna of the Tower vẫn trả được thù, vì mọi việc đã xảy ra đúng như ả từng hứa. Mặt trăng tròn rồi lại khuyết, và trong đêm đen như mực, Nữ hoàng Elinor cũng hạ sinh một đứa trẻ dị dạng và chết lưu, một đứa bé trai không mắt, mọc cánh sơ sinh.

"Đó là vào ngay năm thứ 48 sau cuộc chinh phạt, năm thứ sáu trong triều đại của Vua Maegor và là năm cuối cùng trong cuộc đời ông. Không người đàn ông nào trong Bảy Vương quốc có thể nghi ngờ rằng nhà vua hiện giờ đã bị nguyền rủa. Những người theo ông vẫn còn lại bắt đầu tan biến, bốc hơi như sương sớm dưới ánh mặt trời buổi sáng. Lời đã đến Bến Vua rằng Ser Joffrey Doggett đã được nhìn thấy khi vào Riverrun, không phải như một tù nhân mà như một vị khách của Chúa tể Tully. Septon Moon một lần nữa xuất hiện, dẫn đầu hàng ngàn người trung thành trong một cuộc diễu hành qua Reach đến Oldtown, với mục đích được công bố là bắt Licksickle vào Starry Sept để yêu cầu rằng ông ta tố cáo “Kẻ ghê tởm trên Ngai sắt” và bãi bỏ lệnh cấm đối với các lệnh quân sự. Khi Chúa tể Oakheart và Chúa tể Rowan xuất hiện trước mặt ông ta cùng với những khoản tiền của họ, họ không tấn công Moon, mà gia nhập cùng ông ta. Lãnh chúa Celtigar từ chức chức vụ Bàn tay của Nhà vua và trở lại nơi cư trú của mình trên Đảo Claw. Các báo cáo từ Marches Dornish cho rằng người Dornish đang tụ tập ở các con đèo, chuẩn bị xâm lược vương quốc."

Đòn giáng nặng nề nhất đến từ Storm’s End. Ở đó trên bờ Shipbreaker Bay, Lord Rogar Baratheon tuyên bố Jaehaerys Targaryen trẻ là vua hợp pháp và chính nghĩa của Andals, Rhoynar và First Men, và Hoàng tử Jaehaerys phong tước Lord Rogar Protector of the Realm và Hand of the King. Mẹ của hoàng tử, Nữ hoàng Alyssa, và em gái Alysanne đứng cạnh ông khi Jaehaerys rút Dark Sister ra và tuyên thệ sẽ chấm dứt triều đại của người chú cướp ngôi. Hàng trăm lãnh chúa và hiệp sĩ stormland hoan nghênh tuyên bố này. Hoàng tử Jaehaerys mười bốn tuổi khi lên ngôi; một thanh niên điển trai, sử dụng điêu luyện giáo và cung tên, là một kỵ sĩ tài năng. Chỉ cần thế thôi, ông đã cưỡi một quái thú màu đồng và nâu tên là Vermithor, và em gái Alysanne, một cô gái mười hai tuổi, đã chỉ huy con rồng của riêng cô, Silverwing. “Maegor chỉ có một con rồng”, Lord Rogar nói với những lãnh chúa xứ storm. “Hoàng tử của chúng ta có tới hai.”

Và rồi là ba. Khi tin tức truyền đến Hồng Lâu rằng Jaehaerys đang tập hợp quân lực tại Hết Bão, Rhaena Targaryen đã cưỡi Dreamfyre bay đến để gia nhập ông, cô đã bỏ mặc người chú mà cô buộc phải cưới. Cô đưa con gái Aerea và Blackfyre của cô ấy đi, nó đã bị đánh cắp khỏi vỏ kiếm của vị vua đang ngủ.

"Phản ứng của vua Maegor chậm chạp và bối rối. Ông ra lệnh cho pháp sư cả gửi những con quạ của ông đi, triệu tập tất cả các chư hầu và lãnh chúa trung thành của mình đến King’s Landing, chỉ phát hiện ra rằng Benifer đã lên tàu đi Pentos. Tìm thấy Công chúa Aerea đã biến mất, ông đã gửi một kỵ sĩ đến Oldtown để đòi đầu của em gái song sinh của cô ấy, Rhaella, để trừng phạt mẹ của cô ấy vì sự phản bội của bà ta, nhưng thay vào đó Chúa tể Hightower đã giam giữ người đưa tin của ông. Hai trong số các Vệ binh của Nhà vua đã biến mất một đêm, để theo phe Jaehaerys, và Ser Owen Bush được tìm thấy đã chết bên ngoài một nhà thổ, dương vật của ông ta nhét vào miệng."

Chúa Velaryon xứ Driftmark là một trong những người đầu tiên tuyên bố ủng hộ Jaehaerys. Vì nhà Velaryon là đô đốc truyền thống của vương quốc, nên khi tỉnh giấc Maegor nhận ra rằng ông ta đã mất toàn bộ hạm đội hoàng gia. Tiếp theo là nhà Tyrell xứ Highgarden, với toàn bộ sức mạnh của vùng Reach. Nhà Hightower xứ Oldtown, nhà Redwyne xứ Arbor, nhà Lannister xứ Casterly Rock, nhà Arryn xứ Eyrie, nhà Royce xứ Runestone... lần lượt tuyên bố chống lại nhà vua.

Ở King's Landing, một nhóm lãnh chúa nhỏ tập hợp theo lệnh của Maegor, trong đó có Chúa Darklyn của Duskendale, Chúa Massey của Stonedance, Chúa Towers của Harrenhal, Chúa Staunton của Rook's Rest, Chúa Bar Emmon của Sharp Point, Chúa Buckwell của Antlers, Chúa Rosby, Stokeworth, Hayford, Harte, Byrch, Rollingford, Bywater, và Mallery. Tuy vậy, toàn bộ bọn họ chỉ có sức mạnh của bốn nghìn người, và chỉ có một trong mười người là hiệp sĩ.

Maegor triệu tập họ tụ họp tại Vương thành vào một đêm nọ để bàn luận về kế hoạch chiến đấu của mình. Khi chứng kiến số lượng quân ít ỏi và nhận ra không có lãnh chúa nào đến gia nhập, nhiều người đã mất hết hy vọng, và Lãnh chúa Hayford táo bạo đến mức khuyên Đức Vua thoái vị và gia nhập Night's Watch. Đức Vua ra lệnh xử trảm Hayford ngay tại chỗ rồi tiếp tục hội đồng chiến tranh với cái đầu của Lãnh chúa cắm trên ngọn giáo sau Ngai Sắt. Suốt cả ngày, các lãnh chúa vạch kế hoạch cho đến tận đêm muộn. Đó là giờ của bầy sói khi Maegor cuối cùng cho phép họ rời đi. Đức Vua vẫn ở lại, ngự trên Ngai Sắt và đăm chiêu khi họ ra đi. Lãnh chúa Towers và Lãnh chúa Rosby là những người cuối cùng diện kiến Đức Vua.

Nhiều giờ sau, trời gần tảng sáng, hoàng hậu cuối cùng của Maegor đến để tìm ông ta. Hoàng hậu Elinor thấy ông ta vẫn ngồi trên Ngai Sắt, tái nhợt và đã chết, áo choàng nhuốm đầy máu. Tay ông ta bị rạch từ cổ tay đến cùi chỏ bằng những mũi giáo có móc, một lưỡi kiếm khác xuyên qua cổ họng ông ta chui ra dưới cằm.



Nhiều người đến ngày nay vẫn tin rằng chính Ngai Sắt đã giết ông ta. Maegor vẫn sống khi Rosby và Towers rời khỏi phòng ngai vàng, họ tranh luận, và lính canh ở cửa thề rằng không có ai vào sau đó, cho đến khi Nữ hoàng Elinor phát hiện ra. Một số người nói rằng chính nữ hoàng đã đẩy ông ta ngã xuống những chiếc gai và lưỡi dao đó, để trả thù cho vụ giết

chồng đầu của bà. Đội Cảnh vệ Nhà vua có thể đã làm điều này, mặc dù điều đó sẽ yêu cầu họ phải hành động cùng nhau, vì có hai hiệp sĩ gác ở mỗi cánh cửa. Nó cũng có thể là một hoặc nhiều người vô danh, ra vào phòng ngai vàng thông qua một lối đi bí mật. Pháo đài Đỏ có những bí mật của riêng nó, điều mà chỉ người chết mới biết. Cũng có thể nhà vua đã nếm trải tuyệt vọng trong những giờ khắc đen tối của đêm và tự sát, vặn những lưỡi dao nếu cần và mở tĩnh mạch để tự cứu mình khỏi thất bại và nhục nhã chắc chắn đang chờ đợi mình.

Triều đại của Đức vua Maegor I Targaryen, được lịch sử và truyền thuyết gọi là Maegor Độc Ác, kéo dài 6 năm và 66 ngày. Khi băng hà, xác Người được hỏa táng tại sân của Pháo đài Đỏ, tro hài cốt sau đó được đặt trên Đảo Rồng bên cạnh tro hài cốt của mẹ Người. Người mất mà không có con, không để lại người thừa kế.



Prince into King

The Ascension of Jaehaerys I

Jaehaerys I Targaryen lên Ngai Sắt năm 48 AC, ở tuổi mười bốn và cai trị Bảy Vương quốc năm mươi lăm năm, cho đến khi ông mất vì nguyên nhân tự nhiên năm 103 AC. Vào những năm cuối triều đại của mình, và trong thời gian người kế vị ông trị vì, ông được gọi là Vua già, vì những lý do hiển nhiên, nhưng Jaehaerys vẫn là một người đàn ông trẻ năng động lâu hơn là lúc ông già yếu, và những học giả chu đáo hơn thì tôn kính gọi ông là "Người hòa giải". Một thế kỷ sau, Tổng pháp sư Umbert đã tuyên bố rằng Aegon Rồng và các chị em của ông đã chinh phục Bảy Vương quốc (ít nhất là sáu vương quốc), nhưng chính Jaehaerys Người hòa giải đã thực sự làm nên một vương quốc thống nhất.

Nhiệm vụ của ngài không hề dễ dàng, bởi những người tiền nhiệm trực tiếp của ngài đã phá hủy hầu hết những gì Nhà chinh phạt đã xây dựng, Aenys thì yếu đuối và thiếu quyết đoán, còn Maegor thì khát máu và tàn ác. Vương quốc mà Jaehaerys thừa hưởng thì nghèo nàn, chiến tranh tàn phá, vô pháp luật, và bị chia rẽ cùng ngờ vực, trong khi bản thân vị vua mới chỉ là một thiếu niên chưa có kinh nghiệm trị vì.

" Ngay cả yêu sách của ông ta đối với Ngai Sắt cũng chưa hoàn toàn được chấp nhận. Mặc dù Jaehaerys là con trai còn sống duy nhất của Vua Aenys I, nhưng người anh trai cả của ông, Aegon, đã tuyên bố chủ quyền trước ông. Aegon Người Không Đội Vương Miện đã chết trong Trận chiến Bên dưới Đồi Mắt Thần trong khi cố gắng lật đổ người chú Maegor của mình, nhưng đã kịp cưới em gái Rhaena của mình và sinh ra hai cô con gái sinh đôi là Aerea và Rhaella. Nếu Maegor Người Độc Ác chỉ là kẻ cướp ngôi không có quyền cai trị, như một số học sĩ lập luận, thì Thái tử Aegon là vị vua thực sự và quyền kế vị theo đúng nghĩa sẽ được truyền cho con gái lớn của ông, Aerea, chứ không phải em trai của ông. "

Tuy nhiên, giới tính của hai đứa trẻ cùng với tuổi tác của chúng là những yếu tố bất lợi; hai cô bé mới chỉ sáu tuổi khi Maegor qua đời. Hơn nữa, những ghi chép của những người đương thời cho chúng ta biết rằng khi còn nhỏ, công chúa Aerea

là một đứa trẻ nhút nhát, hay khóc lóc và đái dầm, trong khi Rhaella, người táo bạo và khỏe mạnh hơn trong số hai chị em, là một cô gái tập sự đang hầu việc tại Starry Sept và hứa sẽ theo Đạo. Cả hai dường như đều không có tố chất của một nữ hoàng; chính mẹ của họ, Nữ hoàng Rhaena, đã thừa nhận điều đó khi đồng ý rằng ngai vàng nên trao cho em trai Jaehaerys của bà hơn là con gái của bà.

" Một số người cho rằng Rhaena đáng được lên ngôi nhất, vì là con cả của vua Aenys và hoàng hậu Alyssa. Thậm chí có kẻ thì thầm rằng chính hoàng hậu Rhaena đã tìm cách giải thoát vương quốc khỏi Maegor Độc ác, mặc dù bà ta đã sử dụng thủ đoạn nào để sắp đặt cái chết của ông ta sau khi bỏ trốn khỏi King's Landing với con rồng của mình, Dreamfyre, vẫn chưa từng được tìm ra. " Tuy nhiên, giới tính của bà là một bất lợi. "Nơi này không phải Dorne", Lãnh chúa Rogar Baratheon nói khi nghe thấy ý kiến đó, "và Rhaena cũng không phải Nymeria". Hơn nữa, hoàng hậu góa bụa hai lần này đã ghét cay ghét đắng King's Landing và cung đình, chỉ muốn trở về Fair Isle, nơi bà đã tìm được chút bình yên trước khi người chú biến bà thành một trong những cô dâu đen của mình.

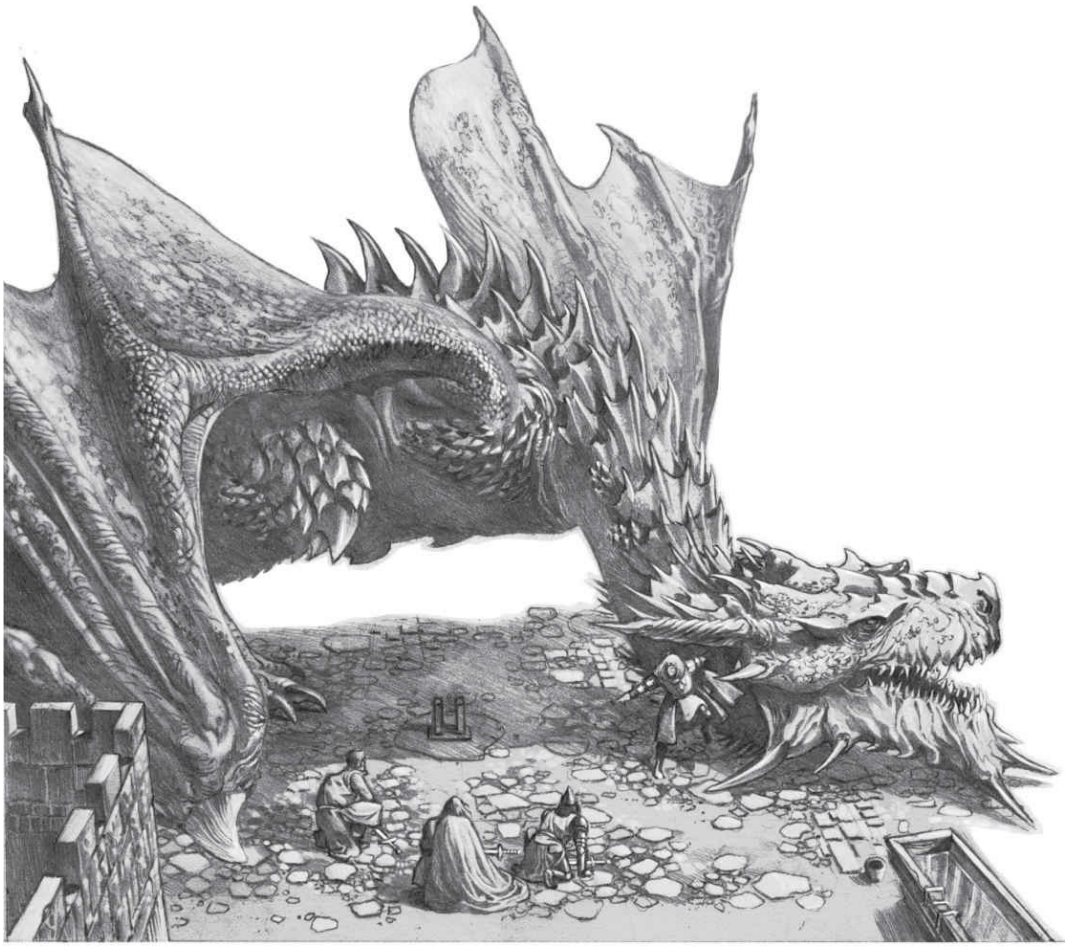
Hoàng tử Jaehaerys còn 1 năm rưỡi nữa đến tuổi trưởng thành khi lần đầu lên ngai Sắt. Vì vậy, theo quyết định, mẹ ngài, Vương thái hậu Alyssa, sẽ đảm nhận vai nhiếp chính, còn Lord Rogar làm Bàn tay của ngài, tức là Người bảo vệ Vương quốc. Tuy nhiên, điều này không có nghĩa là Jaehaerys chỉ là bù nhìn. Ngay từ đầu, nhà vua trẻ tuổi đã khăng khăng đòi có tiếng nói trong mọi quyết định được đưa ra nhân danh ngài.

Ngay cả khi hài cốt của Maegor I Targaryen được đưa lên giàn hoả táng, người kế vị trẻ tuổi của ông đã phải đối mặt với quyết định quan trọng đầu tiên: làm sao để giải quyết những người ủng hộ còn lại của bá thúc. Vào thời điểm Maegor được tìm thấy đã chết trên Ngai Sắt, hầu hết những gia tộc lớn trong vương quốc và nhiều lãnh chúa nhỏ đã từ bỏ ông...nhưng hầu hết không phải là tất cả. Nhiều người có đất đai và lâu đài gần King's Landing và vương miện đã đứng cùng Maegor cho đến tận giờ phút ông qua đời, trong số đó có Lãnh chúa Rosby và Lãnh chúa Towers, những người cuối cùng nhìn thấy nhà vua còn sống. Những người khác đã tập hợp dưới ngọn cờ của ông bao gồm Lords Stokeworth, Massey, Harte, Bywater, Darklyn, Rollingford, Mallery, Bar Emmon, Byrch, Staunton và Buckwell.

Trong cơn hỗn loạn xảy đến sau khi phát hiện ra thi thể Maegor, Chúa tể Rosby uống cạn một cốc thuốc độc hemlock để đoàn tụ cùng vị vua của mình nơi chín suối. Buckwell và Rollingford lên tàu tới Pentos trong khi hầu hết những kẻ khác đều chạy trốn đến những lâu đài và pháo đài của riêng họ. Chỉ có Darklyn và Staunton đủ can đảm ở lại với Chúa tể Towers để dâng dâng Trụ sở Hoàng gia khi Hoàng tử Jaehaerys cùng hai người chị là Rhaena và Alysanne cưỡi rồng hạ gục lâu đài. Hồ sơ triều đình chép rằng khi hoàng tử trẻ trượt khỏi lưng Vermithor, những "ba lãnh chúa tận trung" này đã quỳ gối trước mặt chàng để dâng kiếm dưới chân, tôn chàng lên làm vua.

“Ngươi đến dự bữa tiệc muộn vậy,” theo lời kể thì, Hoàng tử Jaehaerys đã nói với họ như thế, dù cho giọng điệu của ngài rất nhẹ nhàng, “và chính những lưỡi gươm này đã giúp giết chết huynh trưởng ta là Aegon dưới Con mắt các vị thần.” Theo lệnh của ngài, cả ba ngươi bọn chúng ngay lập tức bị xiềng xích, mặc dù một số thành viên trong đoàn tùy tùng của hoàng tử muốn xử tử chúng tại chỗ. Trong ngục tối, chẳng mấy chốc, bọn chúng có thêm bạn tù là Quản lý công lý của Nhà vua, Thượng tế giải tội, Cai ngục trưởng, Tổng chỉ huy Đội thủ vệ thành phố và bốn hiệp sĩ Cận vệ Hoàng gia vẫn còn ở bên cạnh Vua Maegor.

" Hai tuần sau, Huân tước Rogar Baratheon cùng Hoàng hậu Alyssa đến Bến Vua cùng quân lính của họ, và hàng trăm người đã bị bắt giữ. Từ hiệp sĩ, hầu cận, tổng quản, giám mục cho tới hầu cận, họ đều bị buộc tội giống nhau; hỗ trợ và tiếp tay Maegor Targaryen chiếm đoạt Ngai Sắt và ra lệnh thực hiện các tội ác, tàn bạo và sai trái tiếp theo. Ngay cả phụ nữ cũng không được miễn; những tiểu thư quý tộc từng là phù dâu trong Đám cưới đen cũng bị bắt cùng với một số gái điếm hạ lưu được gọi là gái điếm của Maegor. "



"Khi ngục tối của Red Keep đã chật nứt, câu hỏi nảy sinh là phải làm gì với những tù nhân. Nếu Maegor bị coi là kẻ cướp ngôi, thì toàn bộ triều đại của ông ta là phi pháp và những kẻ ủng hộ ông ta có tội phản quốc và phải bị xử tử. Đó là biện pháp mà Nữ hoàng Alyssa thúc giục. Nữ hoàng Thái hậu đã mất hai người con trai vì sự tàn ác của Maegor và không muốn ban cho những kẻ đã thực hiện chỉ dụ của ông ta cả danh dự của một phiên tòa. "Khi con trai tôi, Viserys, bị tra tấn và giết hại, những kẻ này đứng im lặng và không nói một lời phản đối", bà nói. "Tại sao chúng ta phải nghe họ nói bây giờ?"

Đối mặt với cơn cuồng nộ của bà ta là Lãnh chúa Rogar Baratheon, Bàn tay của Nhà vua và Người bảo vệ Vương quốc. Mặc dù thừa nhận rằng những cánh tay phải của Maegor chắc chắn đáng bị trừng phạt, nhưng ngài chỉ ra rằng nếu những tù nhân của họ bị hành quyết, những người trung thành còn lại của kẻ tiếm quyền sẽ không muốn khuất phục. Lãnh chúa Rogar sẽ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc lần lượt tiến tới các lâu đài của họ và dụ từng người ra khỏi thành trì của mình bằng thép và lửa. "Có thể làm được, nhưng phải trả giá bao nhiêu?" ngài hỏi. "Sẽ là một cuộc kinh doanh đẫm máu, thứ có thể khiến trái tim mọi người cứng lại chống lại chúng ta." Người Bảo vệ thúc giục hãy để những cánh tay phải của Maegor ra tòa xét xử và thú nhận tội phản quốc của họ. Những kẻ bị kết tội phạm tội nghiêm trọng nhất có thể bị xử tử; đối với những người còn lại, hãy để họ đưa những con tin để đảm bảo lòng trung thành trong tương lai của họ và giao nộp một số đất đai và lâu đài của họ.

"Sự sáng suốt của ngài Rogar đã được hầu hết những người ủng hộ vị vua trẻ khác nhìn ra, tuy nhiên quan điểm của ông có thể không thắng thế nếu không có sự hỗ trợ của chính Jaehaerys. Mặc dù chỉ mới mười bốn tuổi, nhưng ngay từ đầu, cậu bé vua đã chứng minh rằng mình không bằng lòng ngồi thụ động khi người khác cai trị trong tên của mình. Với sự trợ giúp của pháp sư, cô em gái Alysanne và một nhóm hiệp sĩ trẻ, Jaehaerys đã leo lên Ngai Sắt và triệu tập các lãnh chúa đến hầu. "Sẽ không có xét xử, không tra tấn và không hành quyết", chàng tuyên bố với họ. "Cả vương quốc phải thấy rằng ta không phải chú của mình. Ta sẽ không bắt đầu triều đại của mình bằng việc tắm trong máu. Một số người đến dưới ngọn cờ của ta rất sớm, một số đến muộn. Hãy để những người còn lại đến ngay bây giờ."

Jaehaerys vẫn chưa được trao vương miện và làm lễ xức dầu thánh, và vẫn còn chưa đến tuổi trưởng thành; do đó, tuyên bố của ông không có hiệu lực pháp lý, ông cũng không có thẩm quyền phủ quyết hội đồng và nhiếp chính. Tuy nhiên, sức mạnh từ lời lẽ của ông mạnh mẽ đến nỗi, và sự kiên quyết mà ông thể hiện khi ngồi nhìn xuống tất cả họ từ Ngôi báu sắt, khiến Lãnh chúa Baratheon và Velaryon lập tức ủng hộ hoàng tử, và những người khác cũng nhanh chóng đi theo. Chỉ có chị gái Rhaena của ông mới dám nói không với ông. “Họ sẽ hoan hô khi ngài đội vương miện lên đầu,” cô nói, “như một lần họ đã hoan hô chú của chúng ta, và trước đó là cha chúng ta.”

Cuối cùng, câu hỏi nằm ở vị trí của nhiếp chính vương... và trong khi Nữ hoàng Alyssa mong muốn trả thù cho chính mình, nhưng lại miễn cưỡng làm điều gì đó trái với mong muốn của con trai. Có thông tin cho rằng bà đã nói với Chúa tể Rogar như thế này: "Điều đó sẽ khiến con trai bà trở nên yếu đuối, và nó không bao giờ được phép trở nên yếu đuối. Đó là sự sụp đổ của cha nó." Và thế là hầu hết người của Maegor được tha mạng.

"Trong những ngày kế tiếp, ngục tối của King's Landing phần lớn đã trống rỗng. Sau khi được cho ăn, uống và quần áo sạch sẽ, những tù nhân được áp giải đến phòng ngai vàng từng nhóm bảy người một. Ở đó, trước mắt chư thần và nhân loại, họ từ bỏ lòng trung thành với Maegor và quỳ gối tôn kính trước đứa cháu trai của ông ta, Jaehaerys, sau đó, vị hoàng đế trẻ ra lệnh cho mỗi người đàn ông đứng dậy, ban lệnh tha thứ, khôi phục lại đất đai và danh hiệu của họ. Tuy nhiên, đừng nghĩ rằng những kẻ bị buộc tội thoát khỏi hình phạt. Cả lãnh chúa lẫn hiệp sĩ đều buộc phải gửi một người con trai đến triều đình để phục vụ nhà vua và làm con tin; những ai không có con trai, thì phải gửi một cô con gái. Những lãnh chúa giàu có nhất của Maegor cũng giao lại một số vùng đất, trong đó có Towers, Darklyn và Staunton. Những người khác mua lệnh ân xá bằng vàng."



Ơn xá của vương室 không dành cho tất cả. Đao phủ, ngục tử và giáo sĩ của Maegor đều bị kết tội tiếp tay cho Tyanna ở Tháp trong việc tra tấn và giết Công chúa Viserys, người từng là con tin và người thừa kế của Maegor. Đầu của họ được giao nộp cho Nữ hoàng Alyssa, cùng với những bàn tay mà họ đã dám giơ lên chống lại dòng máu của con rồng. Nữ hoàng tuyên bố mình "rất hài lòng" với các vật chứng.

" Một người đàn ông khác cũng tử vong: Ser Maladon Moore, Hiệp sĩ Vệ Vương, bị cáo buộc bắt giữ Ceryse Hightower, hoàng hậu đầu tiên của Maegor, trong khi thành viên huynh đệ tuyên thệ của ông, Ser Owen Bush, cắt lưỡi của cô ta và trong cuộc vật lộn, lưỡi kiếm đã trượt, dẫn đến cái chết của Nữ hoàng. (Cần lưu ý rằng, Ser Maladon khăng khăng rằng toàn bộ câu chuyện là bịa đặt và cho biết Nữ hoàng Ceryse đã chết vì "bà chằn tinh". Tuy nhiên, ông thừa nhận đã trao Tyanna of the Tower vào tay Vua Maegor và đứng ra làm chứng cho việc ông đã giết cô ta, vì vậy dù sao ông cũng đã dính trên tay mình máu của một vị nữ hoàng.)

Có năm trong số Bảy cận vệ của Maegor vẫn còn sống sót. Hai trong số những người đó là Ser Olyver Bracken và Ser Raymund Mallery, đã đóng một vai trò trong sự thất thế của cố vương bằng cách đổi áo choàng của họ và đứng về phía Jaehaerys, nhưng nhà vua trẻ tuổi đã nhận ra rằng khi làm như vậy, họ đã phá vỡ lời thề bảo vệ tính mạng của nhà vua bằng chính mạng sống của họ. "Ta không có kẻ bội ước nào trong triều đình của mình", ông tuyên bố. Do đó, cả năm Vệ binh Nhà vua đều bị kết án tử hình... nhưng theo sự thúc giục của Công chúa Alysanne, người ta đã đồng ý rằng họ có thể được tha nếu họ đổi áo choàng trắng của mình thành áo choàng đen bằng cách gia nhập Đội Vệ đêm. Bốn trong số năm người chấp thuận sự khoan hồng này và lên đường đến Bức tường; cùng với Ser Olyver và Ser Raymund, những kẻ phản bội, còn có Ser Jon Tollett và Ser Symond Crayne.

" Người Chỉ Huy thứ năm của đội Kingsguard, Ser Harrold Langward, yêu cầu được xét xử bằng trận chiến. Jaehaerys

ban cho anh điều anh mong muốn và đề nghị tự mình đối mặt với Ser Harrold trong trận chiến một chọi một, nhưng trong trường hợp này, anh bị Nữ hoàng nhiếp chính bác bỏ. Thay vào đó, một hiệp sĩ trẻ từ vùng biển đầy giông bão đã được cử đi làm tướng tiên phong cho Vương miện. Ser Gyles Morrigen, người được chọn, là cháu trai của Damon the Devout, Đại úy của Warrior's Sons, người đã lãnh đạo họ trong Trial of Seven của họ chống lại Maegor. Háohức chứng tỏ lòng trung thành của gia đình mình với vị vua mới, Ser Gyles đã xử lý gọn gàng Ser Harrold già yếu, và ngay sau đó được phong làm Chỉ huy trưởng của đội Kingsguard của Jaehaerys. "

Trong lúc đó, tin tức về lòng nhân từ của nhà vua lan truyền khắp vương quốc. Những người còn lại ủng hộ vua Maegor lần lượt cho giải tán quân chủ, rời khỏi cung điện và đến King's Landing để tuyên thệ trung thành. Một số người miễn cưỡng thực hiện điều này vì sợ rằng Jaehaerys có thể chứng tỏ là một vị vua yếu đuối và bất tài như cha mình... nhưng vì Maegor không để lại người thừa kế, không có đối thủ hợp lý nào xung quanh để mọi người có thể tập hợp lại phản đối. Ngay cả những người ủng hộ nhiệt thành nhất của Maegor cũng bị thuyết phục khi gặp Jaehaerys, vì ông ấy là tất cả những gì một hoàng tử nên có; lời nói nghiêm trang, hào phóng, và hành hiệp trượng nghĩa cũng như dũng cảm. Gia sư cả Benifer (vừa trở về từ cuộc lưu đày tự áp đặt ở Pentos) đã viết rằng ông ấy là "giàu kiến thức như một gia sư và mộ đạo như một giáo sĩ," và mặc dù một số lời có thể được coi là nịnh hót thì chúng cũng có phần đúng. Ngay cả mẹ ông, Nữ hoàng Alyssa, được cho là đã gọi Jaehaerys là "người giỏi nhất trong ba đứa con trai của tôi".

"Không nên nghĩ rằng sự hòa giải của các lãnh chúa mang lại hòa bình cho Westeros chỉ sau một đêm. Nỗ lực tiêu diệt Những Người bạn nghèo và Những Người con của Chiến binh của Vua Maegor đã khiến nhiều người đàn ông và phụ nữ ngoan đạo chống lại ông ta và chống lại Nhà Targaryen. Trong khi ông ta thu thập hàng trăm đầu của Những vì sao và Những thanh kiếm, thì hàng trăm đầu khác vẫn còn ở ngoài kia, và hàng chục nghìn lãnh chúa nhỏ, hiệp sĩ, và dân thường che chở, cho họ ăn, và giúp đỡ và an ủi họ bất cứ khi nào có thể. Silas tả tơi và Dennis thọt chỉ huy những nhóm Những Người bạn nghèo lưu động xuất hiện và biến mất như những bóng ma, biến mất vào trong rừng xanh bất cứ khi nào bị đe dọa. Phía Bắc Nanh vàng, Chú chó đỏ của Đồi, Ser Joffrey Doggett, di chuyển giữa vùng Westerlands và vùng Riverlands theo ý muốn, với sự ủng hộ và đồng lõa của Phu nhân Lucinda, người vợ ngoan đạo của Lãnh chúa vùng Riverrun. Ser Joffrey, người đã tự nhận mình là Đại đội trưởng của Những Người con của Chiến binh, đã tuyên bố ý định khôi phục lại trật tự từng tự hào một thời đó trở lại vinh quang trước đây, và đang tuyển dụng các hiệp sĩ vào hàng ngũ của nó."

" Tuy nhiên mối đe dọa lớn nhất vẫn ở phía nam, nơi Septon Moon cùng các tín đồ của ông ta dựng trại bên dưới những bức tường của Oldtown, được Lord Oakheart cùng Lord Rowan cùng các hiệp sĩ của họ bảo vệ. Moon, một người đàn ông to lớn, được ban tặng cho một giọng nói như sấm và một phong thái oai vệ. Mặc dù Poor Fellows tôn ông ta là "High Septon đích thực", nhưng vị septon này (nếu thực sự là vậy) không hề có chút đạo đức nào. Ông ta tự hào khoe rằng Ngôi sao bảy cánh là cuốn sách duy nhất mà ông ta từng đọc, và nhiều người thậm chí còn nghi ngờ điều đó, vì ông ta chưa bao giờ được biết đến là trích dẫn từ cuốn sách thánh đó, và không ai từng thấy ông ta đọc hay viết.

Chân trần, râu ria xồm xoàm, và tràn ngập lòng nhiệt thành, "Poorest Fellow" có thể nói hàng giờ liền, và thường vẫn thế...và những gì ông nói về là tội lỗi. "Ta là một tội nhân," là những từ mà Septon Moon bắt đầu mọi bài giảng, và ông đã từng như vậy. Một sinh vật của những ham muốn vô độ, một kẻ tham ăn và một kẻ say rượu nổi tiếng vì sự háo sắc, Moon mỗi đêm nằm với một người phụ nữ khác nhau, khiến nhiều người trong số họ mang thai đến mức các môn đồ của ông ta bắt đầu nói rằng tinh trùng của ông ta có thể khiến một người phụ nữ vô sinh trở nên có khả năng sinh sản. Sự thiếu hiểu biết và ngu ngốc của những người theo ông ta là như vậy mà câu chuyện này được nhiều người tin tưởng; những người chồng bắt đầu dâng vợ của họ cho ông ta và những người mẹ dâng con gái của họ. Septon Moon không bao giờ từ chối những lời đề nghị như vậy, và sau một thời gian, một số hiệp sĩ lang thang và những người mang vũ trang trong đám côn đồ của ông ta bắt đầu vẽ hình ảnh của "Cock o' the Moon" trên khiên của họ, và một sự buôn bán sôi nổi đã phát triển trong các câu lạc bộ, mặt dây chuyền, và gậy chạm khắc giống như bộ phận của Moon. Người ta tin rằng chỉ cần chạm vào đầu của những lá bùa đó là có thể ban tặng sự thịnh vượng và may mắn.

Mỗi ngày, Septon Moon đều chỉ trích những tội lỗi của nhà Targaryen và Lưỡi liếm cho phép những điều ghê tởm của họ, trong khi Thân phụ chân chính của tín đồ bên trong Oldtown trở thành tù nhân ảo trong chính cung điện của mình, không thể bước ra khỏi khuôn viên của Ngôi thánh đầy sao. Mặc dù Đại Lãnh chúa Hightower đóng cổng thành, ngăn không cho Septon Moon và những người theo dõi hắn tiến vào thành phố của mình, nhưng ông ta không hề có ý định cầm vũ khí chống lại họ, bất chấp những lời khẩn cầu liên tục từ Đức Giáo hoàng. Khi bị thúc ép lý do, đức lang quân này viện dẫn sự ác cảm với việc làm đổ máu những người mộ đạo, nhưng nhiều người cho rằng lý do thực sự là sự không muốn giao chiến với Đại Lãnh chúa Oakheart và Rowan, những người đã bảo vệ Moon. Sự miễn cưỡng của ông ta đã mang lại cho ông ta tên gọi là Đại Lãnh chúa Donnel Trì hoãn từ các học sĩ của Vọng đài.

Cuộc xung đột kéo dài giữa Vua Maegor và Đức tin đã khiến việc Jaehaerys phải được Tổng giám mục tấn phong lên làm vua là điều bắt buộc, Chúa tể Rogar và Nữ hoàng nhiếp chính đã đồng ý. Tuy nhiên, trước khi điều đó có thể xảy ra, Tôn sư Moon và đám đông rách rưới của ông ta cần phải được giải quyết, để hoàng tử có thể an toàn đến Oldtown. Người ta đã hy vọng rằng tin tức về cái chết của Maegor sẽ đủ thuyết phục những người theo phe Moon giải tán, và một số người đã làm như vậy ... nhưng không quá vài trăm người trong một đội quân gồm gần năm nghìn người. Tôn sư Moon tuyên bố với đám đông của mình: "Cái chết của một con rồng có nghĩa lý gì khi một con khác trỗi dậy để thay thế?". "Westeros sẽ không được thanh tẩy cho đến khi tất cả những người Targaryen bị giết hoặc bị đẩy trở lại biển." Mỗi ngày, ông ta đều rao giảng những điều mới mẻ, kêu gọi Chúa tể Hightower giao Oldtown cho ông ta, kêu gọi Tổng giám mục cao cấp rời khỏi Sept đầy sao và đối mặt với sự phẫn nộ của những Anh em nghèo mà ông ta đã phản bội, kêu gọi những người dân thường của vương quốc trỗi dậy. (Và mỗi đêm, ông ta lại phạm tội mới.)

Trên khắp Vương quốc tại King's Landing, Jaehaerys và các cố vấn của ông đã cân nhắc xem bằng cách nào để thoát khỏi

sự tra tấn này. Vị vua trẻ cùng các chị em, Rhaena và Alysanne, đều có rồng, và một số người cảm thấy cách tốt nhất để đối phó với Septon Moon là theo cách Aegon the Conqueror và các chị gái của ông xử lý Two Kings tại cánh đồng lửa. Tuy nhiên, Jaehaerys không thích việc giết chóc như vậy, và mẹ của ông, Nữ hoàng Alyssa, thẳng thừng phản đối, nhắc nhở họ về số phận của Rhaenys Targaryen và con rồng của bà ở Dorne. Chúa Rogar, Bàn Tay của Nhà Vua, đã nói, với một chút miễn cưỡng, rằng ông sẽ dẫn đầu quân đội của mình vượt qua Reach và phân tán những người của Moon bằng vũ lực... mặc dù điều đó có nghĩa là phải đối đầu với những người dân vùng Stormland của ông và bất kỳ lực lượng nào khác mà ông có thể tập hợp, chống lại Lords Rowan và Oakheart cùng các hiệp sĩ và người hầu cận của họ, cũng như những người nghèo khổ. “Có lẽ chúng ta sẽ chiến thắng,” người Bảo vệ nói, “nhưng không phải không mất mát.”

Có lẽ thần linh đã lắng nghe, ngay cả vua và hội đồng đang tranh cãi ở Vương Đô thì vấn đề cũng được giải quyết theo cách không ngờ nhất. Màn đêm đang buông xuống ngoài thành phố Oldtown khi Giáo sĩ Moon về lều của mình để dùng bữa tối, kiệt sức sau một ngày giảng đạo. Giống như mọi khi, anh được Đệ tử Đạo bảo vệ, những người có dáng vẻ to lớn và mạnh mẽ với bộ râu chưa cạo. Nhưng khi một phụ nữ trẻ xinh đẹp tự giới thiệu mình ở lều của Tế tự với một bình rượu mà cô muốn tặng cho Ngài trong việc đổi lại sự giúp đỡ của Ngài, họ liền chấp nhận ngay. Họ biết người phụ nữ cần sự giúp đỡ gì; kiểu giúp đỡ sẽ giúp cô ấy có một đứa trẻ trong bụng.

" Qua một thời gian ngắn, những người đàn ông bên ngoài lều chỉ nghe thấy tiếng cười thỉnh thoảng từ Septon Moon bên trong. Nhưng rồi, đột nhiên, một tiếng rên rỉ, rồi tiếng thét của một người phụ nữ, tiếp theo là tiếng gào thét căm phẫn. Tấm phủ lều bị mở toang, người phụ nữ chạy ra, nửa khỏa thân và chân đất, chạy đi với đôi mắt mở to và hoảng sợ trước khi bất kỳ Người bạn nghèo nào nghĩ đến việc ngăn cô ấy lại. Bản thân Septon Moon đi theo một lúc sau, trần trụi, gầm gừ và đẫm máu. Ông ta đang giữ cổ mình, máu chảy ra giữa các ngón tay và nhỏ xuống râu, nơi cổ họng bị cắt. "

Người ta nói rằng Moon đã loạng choạng khắp nửa trại, lảo đảo đi từ trại lửa này sang trại lửa khác để truy đuổi ả điếm đã cắt anh ta. Cuối cùng, sức mạnh to lớn của anh ta cũng không thể giúp anh ta, anh ta đã ngã gục và chết khi các học viên của anh ta vây quanh, khóc than đau đớn. Không có dấu hiệu nào của kẻ sát hại anh ta; ả ta đã biến mất vào màn đêm và không bao giờ xuất hiện trở lại. Những người bạn nghèo tức giận đã lục tung trại cả ngày lẫn đêm để tìm ả, lật tung lều trại, bắt hàng chục phụ nữ và đánh đập bất kỳ người đàn ông nào cố gắng cản đường họ... nhưng cuộc săn đuổi đã kết thúc mà không có kết quả. Ngay cả những vệ sĩ của Thầy tu Moon cũng không thể thống nhất được kẻ giết anh ta trông như thế nào.

Các lính canh vẫn nhớ là người đàn bà đã mang một bình rượu nho làm quà tặng cho Septon. Khi họ khám xét thì vẫn còn nửa bình rượu nho và bốn "Những kẻ tội nghiệp" đã chia nhau uống vào lúc mặt trời mọc sau khi khiêng xác nhà tiên tri của họ về giường. Cả bốn người đều chết trước buổi trưa. Rượu nho đã được bỏ thêm thuốc độc.

Sau cái chết của Moon, đoàn quân rách rưới mà ông dẫn đầu tới Oldtown đã bắt đầu tan rã. Một số tín đồ của ông đã trượt chân khi nghe tin về cái chết của vua Maegor và sự lên ngôi của hoàng tử Jaehaerys. Giờ thì giọt nước đã trở thành lũ lụt. Trước khi xác của vị septon thậm chí còn bắt đầu bốc mùi, hàng tá đối thủ đã tiến tới tranh giành chỗ dựa của ông, và những cuộc ẩu đả bắt đầu nổ ra giữa những tín đồ của họ. Người ta có thể nghĩ rằng những người của Moon sẽ chuyển sang hai lãnh chúa trong số họ để tìm sự lãnh đạo, nhưng thực tế lại chẳng phải như vậy. Những thành viên của hội Người Nghèo Khổ là những người chẳng hề nể trọng giới quý tộc...và sự do dự của lãnh chúa Rowan và Oakheart khi cam kết đưa kỵ sĩ và quân hầu của mình đi tấn công các bức tường của Oldtown đã khiến họ nghi ngờ hai lãnh chúa này.

“Xác phàm của Mặt trăng đã trở thành mục tiêu tranh chấp của hai người tự xưng là người kế thừa của ông ta, một Kẻ khốn nghèo khét tiếng là Rob the Starvling và một Lorcas được gọi là Lorcas, người được tôn sùng là Lorcas the Learned, người tự hào đã ghi nhớ toàn bộ Bảy mũi tên nhọn. Lorcas tuyên bố đã có một linh kiến rằng Mặt trăng sẽ đưa Oldtown vào tay những kẻ theo dõi mình, ngay cả sau khi chết. Sau khi đoạt xác của người giáo sĩ từ tay Rob the Starvling, tên ngốc “học thức” này đã trói xác vào một con ngựa chiến, trần truồng, đầy máu và thối rữa, để xông vào cổng Oldtown.”

"Có chưa đầy trăm người tham chiến, và phần lớn đều chết thảm dưới mưa tên, giáo mác và đá trước khi tới được cách tường thành một trăm thước. Những kẻ tới được tường thành đều bị dội dầu sôi hoặc đốt cháy bằng nhựa thông cháy, trong đó có cả học giả Lorcas. Khi toàn bộ mọi người đều chết hoặc hấp hối, một tá hiệp sĩ dũng cảm nhất của Lord Hightower từ cổng thành xông ra, chiếm được xác Septon Moon và chặt đầu hắn. Sau khi thuộc da và nhồi bông, họ tặng đầu của Septon Moon cho Vị Thượng Tọa Tối cao tại Đền Thờ Sao Hôm như một món quà."

Cuộc tấn công phá thai đã chứng tỏ là hơi thở cuối cùng của cuộc thập tự chinh của Septon Moon. Lãnh chúa Rowan đã trốn thoát trong vòng một giờ, cùng với tất cả các hiệp sĩ và lực lượng vũ trang của mình. Ngày hôm sau, Lãnh chúa Oakheart đuổi theo. Phần còn lại của đạo quân, các hiệp sĩ lưu động, Những Người Nghèo và những người đi theo trại và thương nhân, tràn về mọi hướng (cướp bóc và cướp phá mọi trang trại, làng mạc và tiền đồn trên đường đi của họ). Trong số năm nghìn quân mà Septon Moon đưa đến Oldtown, còn lại chưa đến bốn trăm người khi Lãnh chúa Donnel the Delayer cuối cùng đã tự mình bỏ chạy và cưỡi ngựa ra ngoài để tàn sát những kẻ lạc hậu.

Cái chết của Moon đã loại bỏ chướng ngại lớn cuối cùng để Jaehaerys Targaryen lên ngôi vua, nhưng cuộc tranh luận về việc ai chịu trách nhiệm về cái chết của ông kéo dài đến tận ngày nay. Không ai thực sự tin rằng người đàn bà cố đầu độc "thầy tế tội lỗi" rồi cắt cổ ông ta đã hành động một mình. Rõ ràng cô ta chỉ là con mèo của... ai đó? Có phải vị vua trẻ tuổi đã cử cô ta đi, hay cô ta có thể là đặc vụ của Hand Rogar Baratheon, hoặc mẹ của ông ta, Nữ hoàng nhiếp chính? Một số người cho rằng người phụ nữ là một thành viên của Hội người vô danh, hội những sát thủ phù thủy khét tiếng từ Braavos. Để hỗ trợ cho tuyên bố này, họ đã trích dẫn sự biến mất đột ngột của cô, cách cô có vẻ "tan vào màn đêm" sau vụ giết người, và sự thật rằng lính canh của Septon Moon không thể đồng ý về ngoại hình của cô.

Những người khôn ngoan hơn và quen thuộc hơn với cách thức của Faceless Men không mấy tin vào giả thuyết này. Vụ sát hại Moon vụng về cho thấy rằng đó không phải là tác phẩm của họ, bởi vì Faceless Men rất cẩn thận để các vụ giết người của họ trông giống như cái chết tự nhiên. Đó là một điểm tự hào đối với họ, là nền tảng của nghệ thuật của họ. Việc cắt cổ họng

một người đàn ông và bỏ mặc anh ta loạng choạng đi suốt đêm gào thét rằng có người giết người là điều không xứng đáng với họ. Hầu hết các học giả ngày nay tin rằng kẻ giết người không gì khác hơn là một người theo trại, hành động theo sự xúi giục của Chúa Rowan hoặc Chúa Oakheart, hoặc có lẽ là cả hai người. Mặc dù không ai dám bỏ rơi Moon khi anh ta còn sống, nhưng sự nhanh chóng mà hai lãnh chúa này từ bỏ sự nghiệp của mình sau cái chết của anh ta cho thấy rằng mối hận thù của họ là với Maegor, chứ không phải với Nhà Targaryen... và thực vậy, cả hai người đàn ông sẽ sớm trở lại Oldtown, ăn năn và ngoan ngoãn để quỳ gối trước Hoàng tử Jaehaerys tại lễ đăng quang của ông.

Với con đường đến Oldtown đã thông thoáng và an toàn trở lại, lễ đăng quang diễn ra tại Starry Sept vào những ngày cuối cùng của năm thứ 48 sau Cuộc chinh phạt. High Septon - High Lickspittle mà Septon Moon đã hy vọng sẽ thay thế - tự tay xức dầu tấn phong cho vị vua trẻ, và đặt chiếc vương miện của cha mình, Aenys, lên đầu ông. Tiếp theo là bảy ngày tiệc tùng, trong đó hàng trăm lãnh chúa lớn nhỏ đến quỳ gối và thề trung thành với Jaehaerys. Trong số những người tham dự có các chị gái của ông Rhaena và Alysanne; những người cháu gái trẻ của ông Aerea và Rhaella; mẹ của ông là Vương hậu 攝 chính Alyssa; Bàn tay của nhà vua, Rogar Baratheon; Ser Gyles Morrigen, chỉ huy trưởng của Kingsguard; Đại học sĩ Benifer; các học sĩ trưởng của Citadel ... và một người mà không ai có thể ngờ tới: Ser Joffrey Doggett, Red Dog of the Hills, tự xưng là Đại đội trưởng của Binh lính chiến binh bị ruồng bỏ. Doggett đã đến cùng với Lãnh chúa và Phu nhân Tully của Riverrun ... không phải trong xiềng xích như hầu hết mọi người có thể mong đợi, mà với một giấy chứng nhận an toàn mang dấu triện của chính nhà vua.

Sau này, Đại học sĩ Benifer có viết rằng cuộc gặp giữa nhà vua trẻ và hiệp sĩ lưu vong "đặt nền tảng" cho toàn bộ triều đại tiếp theo của Jaehaerys. Khi Ser Joffrey và Phu nhân Lucinda giục ông bãi bỏ những sắc lệnh của bác mình là Maegor và tái lập Hội Gươm và Sao, Jaehaerys đã kiên quyết từ chối. Ông tuyên bố: "Đức tin không cần đến gươm". "Họ có sự bảo vệ của ta. Sự bảo vệ của Ngai Sắt". Tuy nhiên, ông đã hủy bỏ tiền thưởng mà Maegor đã hứa cho những kẻ đem đầu Con trai chiến binh và Kẻ đồng hành của người nghèo. Ông nói: "Ta sẽ không gây chiến với chính những người dân của mình", "nhưng ta cũng không dung thứ cho sự phản quốc và nổi loạn".



“Ta đã phản đối thúc phụ của ngươi như ngươi vậy.”, Red Dog of the Hills trả lời, bất chấp.

“ท่านทำเช่นนั้น” Jaehaerys cho phép, “và chiến đấu anh dũng, không ai phủ nhận được. Những người con của chiến binh không còn nữa và lời thề của ngài dành cho họ đã chấm dứt, nhưng sự phục vụ của ngài vẫn chưa cần thiết. Ta có vị trí dành

cho ngài.” Và với những lời này, nhà vua trẻ đã gây sốc cho triều đình khi trao cho Ser Joffrey vị trí bên cạnh mình với tư cách là hiệp sĩ Ngự lâm quân. Cả triều đình lặng đi, Grand Maester Benifer kể với chúng ta, và khi Red Dog rút thanh kiếm dài, có những người sợ rằng ông ta sẽ tấn công nhà vua bằng thanh kiếm đó... nhưng thay vào đó, hiệp sĩ quỳ xuống một đầu gối, cúi đầu và đặt lưỡi kiếm của mình dưới chân Jaehaerys. Người ta nói rằng nước mắt đã tuôn trên đôi má của ông.

"Chín ngày sau lễ đăng quang, vị vua trẻ rời khỏi Oldtown đến King’s Landing. Hầu hết triều thần đi cùng người trong đoàn diễu hành hoành tráng băng qua Reach...nhưng chỉ người chị Rhaena ở lại với họ đến Highgarden, nơi cô cưỡi rồng Dreamfyre trở lại Fair Isle và lâu đài của Chúa Farman trên biển, không chỉ tạm biệt nhà vua mà còn tạm biệt cả những người con gái của mình. Rhaella, một nữ tu mới vào đạo tuân theo Faith, ở lại Starry Sept, trong khi Aerea song sinh với cô đi cùng nhà vua đến Red Keep, nơi cô phục vụ với tư cách là người rót rượu và bạn đồng hành của Công chúa Alysanne.

"Tuy nhiên, có một điều kỳ lạ xảy đến với các cô con gái của Nữ hoàng Rhaena sau lễ đăng quang của nhà vua, người ta đã quan sát thấy. Những cặp song sinh này lúc nào cũng là hình ảnh phản chiếu của nhau về ngoại hình, nhưng không phải về tính khí. Trong khi Rhaella được cho là một đứa trẻ táo bạo và bướng bỉnh, là nỗi kinh hoàng đối với những bà già đã được giao phụ trách cô, thì Aerea lại được biết đến là một sinh vật nhút nhát, sợ hãi, rất hay khóc lóc và sợ hãi. “Cô ấy sợ ngựa, chó, những cậu bé có giọng nói to, những người đàn ông có râu và khiêu vũ, và cô ấy sợ hãi những con rồng”, Đại học sĩ Benifer đã viết khi Aerea lần đầu tiên đến triều đình. "

“Đó là trước khi Maegor sụp đổ còn Jaehaerys đăng quang. Tuy nhiên, về sau, cô gái ở lại Phố Cổ tận tụy với việc cầu nguyện và học tập, và không bao giờ còn cần bị trừng phạt nữa, trong khi cô gái trở về King's Landing đã chứng tỏ mình tràn đầy sức sống, nhanh trí và thích phiêu lưu, và chẳng mấy chốc dành một nửa ngày ở chuồng chó, chuồng ngựa và sân rồng. Mặc dù không có gì được chứng minh, nhưng mọi người đều tin rằng có người - có thể là chính Nữ hoàng Rhaena hoặc mẹ của bà, Nữ hoàng Alyssa - đã lợi dụng lễ đăng quang của nhà vua để đổi chỗ hai đứa trẻ sinh đôi. Nếu đúng như vậy, thì không ai muốn chất vấn về sự lừa dối này, vì cho đến khi Jaehaerys có người thừa kế hợp pháp, thì Công chúa Aerea (hoặc cô gái hiện mang tên đó) sẽ là người thừa kế ngai vàng Iron Throne.”



Tất cả các báo cáo đều đồng ý rằng sự trở về của nhà vua từ Oldtown đến King’s Landing là một chiến thắng. Ser Joffrey cưỡi ngựa bên cạnh, và dọc theo toàn bộ tuyến đường, họ được chào đón bởi đoàn người cổ vũ. Ở đây và ở đó, Poor Fellows xuất hiện, những người gầy gò không được tắm rửa với bộ râu dài và những chiếc rìu lớn, để cầu xin sự khoan hồng tương tự đã được ban cho Red Dog. Jaehaerys đã ban cho họ điều này, với điều kiện là họ đồng ý đi về phía bắc và tham gia Night’s Watch at the Wall. Hàng trăm người đã thề sẽ làm như vậy, trong số đó không có nhân vật nào kém tiếng tăm hơn Rob the Starvling. “Sau một lần trăng tròn kể từ khi được trao vương miện”, Grand Maester Benifer đã viết, “Vua Jaehaerys đã hòa giải Iron Throne với Đức tin và chấm dứt cuộc đổ máu đã gây nên rắc rối cho triều đại của chú và cha cậu.”



The Year of the Three Brides

49 AC

Năm thứ 49 sau cuộc chinh phạt của Aegon đã mang lại cho người dân Westeros sự nghỉ ngơi đáng hoan nghênh khỏi cảnh hỗn loạn và xung đột trước đó. Đó sẽ là một năm hòa bình, sung túc và hôn nhân, được ghi vào biên niên sử của Bảy Vương quốc là Năm của Ba Cô Dâu.

Năm mới chỉ mới đi qua nửa chặng đường thì tin tức về đám cưới đầu tiên của ba đám cưới đã xuất hiện ở phía tây, từ Đảo Fair bên bờ Biển hoàng hôn. Ở đó, trong một buổi lễ nhanh chóng và nhỏ dưới bầu trời, Rhaena Targaryen đã kết hôn với Androw Farman, con trai thứ hai của Chúa tể Đảo Fair. Đây là lần kết hôn đầu tiên của chú rể và lần thứ ba của cô dâu. Mặc dù đã hai lần góa bụa, Rhaena mới chỉ hai mươi sáu tuổi. Chồng mới của cô, chỉ mới mười bảy tuổi, rõ ràng là trẻ hơn, một thanh niên dễ thương và dễ mến được cho là hoàn toàn mê đắm người vợ mới của mình.

Đám cưới được chủ trì bởi thân phụ của chú rể, Marq Farman, Lãnh chúa của đảo Fair Isle, và cử hành bởi chính septon của ông. Lyman Lannister, Lãnh chúa của Casterly Rock cùng phu nhân Jocasta là những lãnh chúa duy nhất dự tiệc. Hai cựu thị nữ thân cận của Rhaena là Samantha Stokeworth và Alayne Royce đã vội vã tới đảo Fair Isle để ủng hộ hoàng hậu góa bụa, cùng với vị em gái tính tình phóng khoáng của chú rể là Đức Bà Elissa. Các vị khách còn lại là chư hầu và hiệp sĩ nhà phục vụ cho Nhà Farman hoặc Nhà Lannister. Triều đình và đức vua hoàn toàn không hay biết về đám cưới cho tới khi chim quạ từ Rock mang tin đến, nhiều ngày sau tiệc cưới và lễ động phòng diễn ra.

Các nhà chép sử tại King's Landing kể lại rằng Nữ hoàng Alyssa đã rất tổn thương vì bị loại khỏi đám cưới của con gái mình, và mối quan hệ giữa mẹ và con gái sau đó không còn được khăng khít như trước, trong khi Chúa tể Rogar Baratheon vô cùng tức giận vì Rhaena đã dám tái hôn mà không được Vương triều chấp thuận... Vương triều ở đây là chính ngài ấy, với tư cách là Bàn tay của vị vua trẻ. Tuy nhiên, nếu được xin phép, cũng chưa chắc đã được chấp thuận, vì Androw Farman, con

trai thứ hai của một lãnh chúa nhỏ, được nhiều người cho là không xứng đáng với một người phụ nữ đã hai lần làm hoàng hậu và vẫn là mẹ của người thừa kế ngai vàng. (Như đã xảy ra, người em trai út của Chúa tể Rogar vẫn chưa lập gia đình tính đến năm 49 sau Công nguyên, và lãnh chúa có hai người cháu trai do một người anh em khác là cha cũng ở độ tuổi và dòng dõi phù hợp để được cân nhắc làm người bạn đời của góa phụ Targaryen, sự thật này có thể giải thích được cả sự tức giận của Bàn tay và sự bí mật mà Nữ hoàng Rhaena đã kết hôn.) Bản thân Vua Jaehaerys và em gái Alysanne của ngài rất vui mừng trước tin tức, họ đã gửi quà tặng và lời chúc mừng đến Đảo Fair và ra lệnh rung chuông tại Red Keep để ăn mừng.

Trong khi Rhaena Targaryen tổ chức lễ cưới của mình ở Đảo Fair, thì ở Vương Đô, Vua Jaehaerys và mẹ mình, Nhiếp chính Nữ hoàng, bận rộn lựa chọn các vị cố vấn giúp họ cai quản vương quốc trong hai năm tới. Hòa giải vẫn là nguyên tắc chỉ đạo của họ, bởi vì những chia rẽ gần đây đã xé toạc Westeros vẫn còn lâu mới được hàn gắn lại. Nhà vua trẻ lý luận rằng nếu ban thưởng những người trung thành của mình mà loại trừ những người của Maegor và Người trung thành khỏi quyền lực sẽ chỉ làm trầm trọng thêm vết thương và tạo ra những bất bình mới. Mẹ ông cũng đồng ý.

“Vì vậy, Jaehaerys đã liên lạc với Lãnh chúa Quần đảo Móng vuốt, Edwell Celtigar, là Bàn tay của Nhà vua dưới trướng Maegor, và triệu hồi ông ta đến Bến Vua để phục vụ như là quản thủ kho bạc và chủ tiền đúc. Đối với chức đô đốc và chủ tàu, nhà vua trẻ đã chuyển sang người chú của mình là Daemon Velaryon, Lãnh chúa của Thủy triều, anh trai của Nữ hoàng Alyssa và là một trong những lãnh chúa vĩ đại đầu tiên từ bỏ Maegor Độc ác. Prentys Tully, Lãnh chúa của Riverrun, đã được triệu tập đến triều đình để phục vụ như là chủ luật pháp cùng với người vợ đáng gờm của mình, Phu nhân Lucinda, nổi tiếng về lòng mộ đạo. Quyền chỉ huy Đội tuần tra Thành phố, lực lượng vũ trang lớn nhất ở Bến Vua, nhà vua đã giao phó cho Qarl Corbray, Lãnh chúa của Heart’s Home, người đã chiến đấu bên cạnh Aegon Vô miện dưới Mắt Thần. Trên tất cả bọn họ là Rogar Baratheon, Lãnh chúa của Storm’s End và Bàn tay của Nhà vua.

Đây sẽ là một sai lầm nếu đánh giá thấp sức ảnh hưởng của chính Jaehaerys Targaryen trong những năm nhiếp chính, bởi vì mặc dù còn trẻ nhưng vua bé trai có một chỗ ngồi tại hầu hết mọi hội đồng (nhưng không phải tất cả, như sẽ được nêu ra ngay sau đây) và không bao giờ ngại để tiếng nói của mình góp mặt. Tuy nhiên, cuối cùng thì quyền lực tối cao trong suốt giai đoạn này đều nằm trong tay mẹ của ông, Nữ hoàng Nhiếp chính và Ngự thủ, một người đàn ông đáng gờm với quyền hạn của riêng mình.

“Có đôi mắt xanh, râu đen và cơ bắp cuồn cuộn như bò mộng, Lãnh chúa Rogar là người lớn tuổi nhất trong năm anh em, tất cả đều là cháu trai của Orys One-Hand, Lãnh chúa Baratheon đầu tiên của Storm's End. Orys là anh em cùng cha khác mẹ với Aegon the Conqueror và cũng là vị chỉ huy đáng tin cậy nhất của ông ta. Sau khi giết chết Argilac the Arrogant, người cuối cùng của Durrandon, ông đã cưới con gái của Argilac làm vợ. Vì thế Lãnh chúa Rogar có thể tự hào tuyên bố rằng cả dòng máu của con rồng và của các vị vua bão tố ngày xưa đều chảy trong huyết quản của ông. Không phải là một kiếm sĩ, lãnh chúa ưa thích sử dụng một chiếc rìu hai lưỡi trong trận chiến... một chiếc rìu, ông ta thường nói, “lớn và nặng đủ để chém thủng sọ rồng.”

"Những lời lẽ đó là vô cùng nguy hiểm thời vua Maegor tàn bạo trị vì, nhưng nếu Rogar Baratheon lo sợ cơn thịnh nộ của Maegor thì ông đã che giấu rất kỹ. Những người hiểu ông không hề ngạc nhiên khi ông trú ẩn cho Nữ hoàng Alyssa và những đứa con của bà sau khi họ chạy trốn khỏi Đá Rồng, và khi ông là người đầu tiên tuyên bố Thái tử Jaehaerys là vua. Ngay anh trai của ông, Borys, cũng được nghe ông ta nói rằng Rogar mơ ước được đối mặt tay đôi với Vua Maegor và hạ gục ông ta bằng chiếc rìu của mình."

Giấc mơ đó, số phận đã không chiều lòng ông. Thay vì trở thành một kẻ giết vua, Chúa tể Rogar lại trở thành người định đoạt ngai vàng, đưa hoàng tử Jaehaerys lên Ngai Sắt. Ít người nghi ngờ quyền lên ngôi của ông khi trở thành cánh tay phải của nhà vua, có người còn thầm thì rằng Rogar Baratheon sẽ cai trị vương quốc từ nay về sau vì Jaehaerys còn là một đứa trẻ, là con của một ông vua yếu đuối, còn mẹ chỉ là một người phụ nữ. Và khi có thông báo Chúa tể Rogar và Nữ hoàng Alyssa kết hôn, những lời xì xào càng lan rộng... vì chồng của nữ hoàng là gì nếu không phải là một vị vua?

Lãnh chúa Rogar từng lập gia đình nhưng phu nhân đã mất sớm vì cơn sốt chỉ một năm sau ngày cưới. Nữ hoàng nhiếp chính Alyssa năm nay bốn mươi hai tuổi, được cho là đã qua thời kỳ sinh nở, còn Lãnh chúa Storm’s End nhỏ hơn bà mười tuổi. Viết một vài năm sau, Septon Barh kể lại rằng Jaehaerys phản đối cuộc hôn nhân này. Nhà vua trẻ cảm thấy rằng Công tước đã vượt quyền khi hành động theo ý mình, vì muốn có quyền lực và địa vị hơn là tình cảm thực sự dành cho mẹ ông. Barth kể rằng nhà vua tức giận vì mẹ mình và người cầu hôn không hề xin phép ông... nhưng vì không phản đối cuộc hôn nhân của em gái mình nên nhà vua không cho rằng mình có quyền ngăn cản mẹ mình. Jaehaerys đành giữ im lặng không hé lộ mối nghi ngờ của mình, chỉ chia sẻ với một vài người thân tín.

“Bàn Tay được ngưỡng mộ vì lòng dũng cảm, tôn trọng sức mạnh, sợ hãi sự dũng mãnh quân sự và kỹ năng sử dụng vũ khí. Nữ hoàng nhiếp chính được yêu mến. Vô cùng xinh đẹp, dũng cảm và bi thương, nhiều phụ nữ nói về bà như vậy. Ngay cả nhiều lãnh chúa có thể đã phản đối việc một phụ nữ cai trị họ cũng sẵn sàng chấp nhận bà làm lãnh chúa của mình, tin tưởng vào sự hiểu biết rằng bà có Rogar Baratheon bên cạnh và vị vua trẻ không cách ngày sinh nhật lần thứ mười sáu của mình là bao.

“Cô ấy từng là một đứa trẻ xinh đẹp, mọi người đàn ông đều công nhận, con gái của ngài Aethan Velaryon hùng mạnh, Chúa tể các Thủy triều, và phu nhân của ngài, Alarra thuộc Nhà Massey. Dòng họ của cô ấy lâu đời, kiêu hãnh và giàu có, mẹ cô ấy được đánh giá là một tuyệt sắc giai nhân, ông nội của cô ấy là một trong những người bạn lâu năm và thân thiết nhất của Aegon the Dragon và các hoàng hậu của ông ấy. Các vị thần đã ban cho Alyssa chính đôi mắt tím đậm và mái tóc bạc óng của Valyria Cổ đại, đồng thời cũng ban cho cô nét quyến rũ, trí thông minh và lòng tốt. Khi cô lớn lên, những người theo đuổi cô xuất hiện ở khắp mọi nơi trong vương quốc. "Tuy nhiên, không bao giờ có câu hỏi thực sự nào về việc cô ấy sẽ kết hôn với ai. Đối với một cô gái như cô, chỉ có hoàng gia mới xứng tầm. Vào năm 22 AC, cô đã kết hôn với Hoàng tử Aenys Targaryen, người thừa kế không thể tranh cãi của Ngai Sắt.“

Họ có một cuộc hôn nhân hạnh phúc và sung túc. Hoàng tử Aenys là người chồng ân cần và quan tâm, bản tính ấm áp, hào phóng và chung thủy. Alyssa sinh cho anh ta năm đứa con khỏe mạnh, hai con gái và ba con trai (đứa con thứ sáu, cũng là một cô con gái, chết trong nôi ngay sau khi sinh), và khi cha của anh ta qua đời vào năm 37 AC, ngai vàng được truyền cho Aenys, và Alyssa trở thành hoàng hậu.

" Trong những năm sau đó, nàng đã chứng kiến triều đại của chồng mình sụp đổ và tan thành tro bụi, khi những kẻ thù nổi lên xung quanh mình. Vào năm 42 trước Công Nguyên, ông ấy qua đời, một người đàn ông tan nát và bị khinh rẻ, chỉ mới ba mươi lăm tuổi. Hoàng hậu hầu như không có thời gian để đau buồn trước khi anh trai chồng chiếm đoạt ngai vàng vốn thuộc về con trai cả của bà. Bà đã thấy con trai mình đứng lên chống lại người chú và chết cùng với con rồng của mình. Một thời gian ngắn sau, con trai thứ hai của bà cũng theo anh đến giàn hỏa táng, bị Tyanna of the Tower tra tấn đến chết. Cùng với hai người con út của mình, Alyssa trở thành tù nhân chứ không còn là tên của người đàn ông đã gây ra cái chết của các con trai bà, và phải chứng kiến khi con gái cả của bà bị ép kết hôn với chính con quái vật đó. "

“Trò chơi vương quyền” đột ngột rẽ sang một hướng kỳ lạ, tuy nhiên, thì bản thân Maegor cũng đã từng thất bại, một phần không nhỏ là nhờ vào lòng dũng cảm của Nữ hoàng góa Alyssa và sự táo bạo của Lãnh chúa Rogar, người đã kết bạn với bà và nhận bà vào nhà khi không còn ai muốn giúp đỡ bà. Các vị thần đã đối xử tốt với họ và ban cho họ chiến thắng, giờ đây người phụ nữ từng là Alyssa của Gia tộc Velaryon sẽ có cơ hội thứ hai để được hạnh phúc cùng với một người chồng mới.

“Lễ cưới của Bàn tay của nhà vua và Nữ hoàng nhiếp chính sẽ thật tráng lệ khi tang lễ của Nữ hoàng Rhaena góa bụa thật khiêm tốn. Bản thân Đấng tối cao sẽ thực hiện nghi lễ kết hôn, vào ngày thứ bảy của mặt trăng thứ bảy trong năm mới. Địa điểm sẽ là Hố rồng đang được xây dựng một nửa, vẫn mở ra bầu trời, với những dãy ghế đá xếp tầng cao dần cho phép hàng chục ngàn người theo dõi đám cưới. Lễ kỷ niệm sẽ bao gồm một giải đấu lớn, bảy ngày tiệc tùng và lễ hội, thậm chí cả một trận chiến giả trên biển sẽ diễn ra ở vùng biển Vịnh Blackwater.

Hôn lễ rực rỡ đến mức như vậy chưa từng được tổ chức tại Westeros trong trí nhớ của những người đang sống. Các lãnh chúa lớn và nhỏ từ khắp Bảy Vương quốc và xa hơn nữa tập trung để làm một phần của lễ cưới. Donnel Hightower từ Oldtown mang tới hàng trăm hiệp sĩ và bảy mươi bảy người sùng đạo nhất, hộ tống Thánh thượng tối cao, trong khi Lyman Lannister mang theo ba trăm hiệp sĩ từ Casterly Rock. Brandon Stark, Chúa tể đau ốm của Winterfell, thực hiện chuyến hành trình dài từ phương Bắc cùng với các con trai Walton và Alaric, đi cùng là một tá lãnh chúa bích chương phương Bắc dữ tợn và ba mươi huynh đệ tuyên thệ của Night's Watch. Các Lãnh chúa Arryn, Corbray và Royce đại diện cho vùng Vale, các Lãnh chúa Selmy, Dondarrion và Tarly đại diện cho vùng Dornish Marches. Ngay cả từ bên ngoài biên giới, những kẻ vĩ đại và quyền năng cũng tới. Hoàng tử của Dorne cử em gái của mình, và Chúa tể của biển Braavos cử con trai mình đến. Chúa tể của Tyrosh đích thân băng qua biển hẹp cùng với con gái còn trinh của mình, cũng như không dưới hai mươi hai viên thẩm phán đến từ Thành phố Tự do Pentos. Tất cả đều mang theo những món quà giá trị để tặng cho Bàn tay của Nhà vua và Nữ hoàng nhiếp chính, xa xỉ nhất là từ những người gần đây từng là thuộc hạ của Maegor, Rickard Rowan và Torgen Oakheart, những người đã diễu hành với Septon Moon.

"Những vị khách đến dự đám cưới rõ ràng là để ăn mừng sự kết đôi của Rogar Baratheon cùng Thái hậu, nhưng động cơ tham dự của họ còn nhiều hơn thế, tuyệt đối không nên nghi ngờ điều đó. Nhiều người muốn tiếp xúc với Bàn Tay, kẻ mà nhiều người xem là thế lực thực sự của vương quốc; những người khác muốn đánh giá cậu bé vua mới của họ. Đức vua cũng không phủ nhận họ cơ hội đó. Ser Gyles Morrigen, vệ sĩ và hiệp sỹ tuyên thệ của nhà vua, tuyên bố rằng Jaehaerys rất hân hạnh được tiếp kiến bất kỳ lãnh chúa hoặc hiệp sỹ nào muốn gặp ngài, và sáu mươi người đã chấp nhận lời mời của ngài. Tránh xa đại sảnh và sự uy nghiêm của Ngai sắt, đức vua trẻ tiếp những vị lãnh chúa trong sự riêng tư của căn phòng riêng, chỉ có sự tham dự của Ser Gyles, một trưởng lão và vài người hầu."

“Ông khuyến khích mọi người nói ra suy nghĩ của họ về những vấn đề của Vương quốc và cách tốt nhất để vượt qua chúng”, người ta nói như vậy. “Cậu ấy không giống cha cậu ấy”, Lãnh chúa Royce nói với học giả của mình; có lẽ đó là lời khen miễn cưỡng, nhưng dù sao cũng là lời khen. Lãnh chúa Vance của Wayfarer’s Rest từng nói, “Cậu ấy lắng nghe chăm chú nhưng nói rất ít”. Rickard Rowan thấy Jaehaerys nhẹ nhàng và nói năng nhỏ nhẹ, Kyle Connington cho rằng anh ta thông minh và vui tính, Morton Caron dè dặt và khôn ngoan. “Cậu ấy cười thoải mái thường xuyên, thậm chí là cười bản thân mình,” Jon Mertyns đồng tình nói, nhưng Alec Hunter lại cho rằng anh ta nghiêm khắc, còn Torgen Oakheart thì cho rằng anh ta dữ tợn. Lãnh chúa Mallister tuyên bố rằng anh ta khôn ngoan vượt xa tuổi tác, trong khi Lãnh chúa Darry nói rằng anh ta hứa sẽ trở thành “kiểu vua mà bất kỳ lãnh chúa nào cũng cảm thấy tự hào được quỳ gối”. Lời khen sâu sắc nhất đến từ Brandon Stark, Lãnh chúa của Winterfell, người đã nói, “Ta nhìn thấy ông của cậu ấy trong con người cậu ấy”.

"Bàn tay của đức vua không có mặt ở bất kỳ buổi tiếp kiến nào, nhưng không phải do lãnh chúa Rogar là người chủ nhà vô tâm. Tuy nhiên, thời gian mà ngài dành cho quan khách của mình là để theo đuổi những mục đích khác. Ngài đã đi săn với họ, đi chim ưng với họ, đánh bạc với họ, ăn tiệc với họ và "uống cạn hầm rượu của hoàng gia". Sau lễ cưới, khi giải đấu bắt đầu, lãnh chúa Rogar đã có mặt trong mọi cuộc đọ kiếm và giao chiến, được bao quanh bởi một nhóm đông vui và thường say xỉn gồm những lãnh chúa vĩ đại và những hiệp sĩ nổi tiếng.

Nhưng buổi tiệc đáng tiếng nhất của ngài Lãnh chúa là tiệc diễn ra hai ngày trước lễ cưới. Mặc dù không có bất kỳ biên niên sử nào của triều đình ghi lại nhưng những câu chuyện được kể lại bởi người hầu và được dân chúng lan truyền trong nhiều năm sau đó đều cho rằng các anh trai của lãnh chúa Rogar đã đưa bảy trinh nữ vượt qua biển hẹp từ những nhà chứa cao cấp nhất của Lys. Nhiều năm trước Nữ hoàng Alyssa đã trao trinh tiết của mình cho Aenys Targaryen nên chắc chắn Lãnh chúa Rogar không thể làm điều đó vào đêm tân hôn. Bảy trinh nữ Lysene được chọn để bù đắp cho điều đó. Nếu những lời thì thầm được nghe ở tòa án sau đó là sự thật, ngài Lãnh chúa đã hái mất hoa của bốn cô gái trước khi kiệt sức và uống say; các anh trai, cháu trai và bạn bè của ngài đã làm điều đó với ba cô còn lại cùng với hai mươi người đẹp lớn tuổi hơn đã đi thuyền cùng họ từ Lys.

Trong khi Người đưa tay nâng chào và đức vua Jaehaerys ngồi tiếp kiến các lãnh chúa trong vương quốc, em gái ngài công chúa Alysanne tiếp đón những người phụ nữ quyền quý đã theo gia đình đến King's Landing. Chị gái của đức vua, Rhaena, đã chọn không tham dự lễ cưới, bà thích ở lại Fair Isle với người chồng mới và triều đình của bà, còn Hoàng hậu Nhiếp chính Alyssa thì bận chuẩn bị cho đám cưới nên nhiệm vụ tiếp đón những người vợ, con gái và chị em gái của những người vĩ đại và hùng mạnh đã dành cho Alysanne. Dù mới chỉ vừa tròn mười ba tuổi, nhưng tất cả mọi người đều đồng ý rằng vị công chúa trẻ ấy đã vươn lên thành thử thách một cách rực rỡ. Trong bảy ngày bảy đêm, bà phá lệ ăn sáng với một nhóm gồm những quý bà quyền quý, dùng bữa trưa với một nhóm khác và dùng bữa tối với nhóm thứ ba. Bà chỉ cho họ những điều kỳ diệu ở Pháo đài Đỏ, cùng họ đi thuyền trên Vịnh Blackwater và cùng họ cưỡi ngựa quanh thành phố.

“Alysanne Targaryen, con gái út của Vua Aenys và Hoàng hậu Alyssa, từng vô danh tiểu tốt giữa những lãnh chúa và phu nhân trong vương quốc trước đó. Tuổi thơ của bà chìm trong bóng tối của những người anh trai và người chị gái lớn Rhaena, và khi người ta nhắc tới bà, đó chỉ là “cô hầu gái nhỏ” và “bà con gái kia.” Bà thực sự nhỏ, gầy gò và thanh mảnh, Alysanne thường được mô tả là dễ thương nhưng hiếm khi được gọi là xinh đẹp, mặc dù bà sinh ra trong một gia tộc nổi tiếng về nhan sắc. Đôi mắt bà màu xanh lam chứ không phải màu tím, mái tóc là một mớ xoăn màu mật ong. Không một người đàn ông nào từng nghi ngờ trí thông minh của bà.

Người ta sau này sẽ kể rằng nàng đã biết đọc trước khi cai sữa, và tên hề trong triều đình thường bông đùa về Alysanne nhỏ tuổi đã nhỏ sữa mẹ lên các cuộn giấy Valyria khi cố gắng đọc trong lúc bú vú nuôi. Nếu nàng là con trai, chắc chắn nàng sẽ được gửi đến Thành cổ để rèn nên một sợi xích của học giả, Septon Barth sẽ nói về nàng...vì nhà thông thái kia còn trọng vọng nàng hơn cả chồng nàng mà ông ta hầu hạ lâu đến vậy. Tuy nhiên, đó là chuyện của tương lai xa; ở năm 49 Sau Công Nguyên, Alysanne chỉ mới là một cô gái mười ba tuổi, thế nhưng tất cả những ghi chép đều đồng thuận rằng nàng đã gây ấn tượng mạnh mẽ với những người gặp nàng.

“Khi ngày đại lễ cuối cùng cũng đến, hơn bốn mươi ngàn thường dân đã leo lên Đồi Rhaenys tới Hang rồng để chứng kiến cuộc hôn nhân của Nữ hoàng Nhiếp chính cùng Bàn tay Nhà vua. (Một số người quan sát thậm chí còn đưa ra con số cao hơn.) Hàng ngàn người dân khác đã hò reo vui mừng chào đón Lãnh chúa Rogar và Nữ hoàng Alyssa trên các đường phố khi đoàn rước của họ tiến vào khắp thành phố, cùng tham dự bởi hàng trăm hiệp sĩ cưỡi những con ngựa chiến được phủ vải hoa mỹ và những đoàn septas rung chuông. “Trong suốt các biên niên sử của Westeros chưa từng thấy vinh quang nào như thế này”, Đại học sĩ Benifer viết. Lãnh chúa Rogar được phù đầu bằng vải vàng kim ẩn dưới một nửa cái mũ bảo hiểm có gạc, trong khi cô dâu của ông mặc một chiếc áo choàng lấp lánh bởi đá quý, với hình ảnh con rồng ba đầu của Nhà Targaryen và con ngựa biển bạc của Nhà Velaryon đối diện nhau trên một cánh đồng đã chia đôi.

Nhưng cho dù cô dâu chú rể có lộng lẫy thế nào, thì sự xuất hiện của những đứa con của Alyssa mới là sự kiện khiến King's Landing bàn tán trong nhiều năm tới. Nhà vua Jaehaerys và Công chúa Alysanne là những người cuối cùng xuất hiện, hạ xuống từ bầu trời rực rỡ trên những con rồng của họ, Vermithor và Silverwing (cần phải nhắc lại rằng Dragonpit vẫn chưa có mái vòm lớn sẽ làm nên vẻ huy hoàng của nó), đôi cánh da rộng lớn của chúng quạt tung những đám cát khi chúng đáp xuống cạnh nhau, khiến đám đông tụ tập vừa kinh sợ vừa kính trọng. (Câu chuyện thường được kể rằng sự xuất hiện của những con rồng khiến vị Tu sĩ già phải làm bẩn cả áo choàng có vẻ như chỉ là một lời vu khống.)

"Chúng ta không cần kể nhiều về buổi lễ của anh, cũng như về bữa tiệc và sự kiện lên giường đúng theo kế hoạch. Phòng ngai vàng rộng như hang động của Hồng thành đón tiếp những lãnh chúa vĩ đại nhất và những vị khách đến từ hải ngoại danh giá nhất. Những lãnh chúa cấp thấp hơn, cùng với các hiệp sĩ và binh lính của họ, cùng nhau chúc mừng tại sân và các hội trường nhỏ hơn của lâu đài, trong khi những người dân thường của Bến Vua vui chơi tại hàng trăm quán trọ, quán rượu, cửa hàng đồ gốm và nhà chứa. Mặc dù có tin đồn rằng ngài Rogar đã hao tổn sức lực vào hai đêm trước, nhưng chắc chắn là ông đã thực hiện nhiệm vụ của một người chồng một cách sung sức, được sự cổ vũ của những người anh trai say rượu của mình.

"Bảy ngày tỷ đấu theo sau lễ cưới, giữ cho các vị lãnh chúa tụ họp và người dân thành phố say mê. Cuộc tỉ thí cam go và hồi hộp như người ta hay thấy ở Westeros nhiều năm, cả đám đồng tình... nhưng trận chiến đấu bằng kiếm, giáo và rìu mới thực sự làm dâng trào cảm xúc của đám đông trong dịp này, và vì lý do chính đáng.

Ba vệ nhà Vua của Maegor Độc ác gồm bảy hiệp sĩ, ba người đã chết, bốn người còn lại được gửi đến Bức tường để khoác áo đen. Do đó, cho đến nay, Vua Jaehaerys chỉ đặt tên cho Ser Gyles Morrigen và Ser Joffrey Doggett. Chính Hoàng hậu Nhiếp chính Alyssa là người đầu tiên đưa ra ý tưởng rằng năm chỗ trống còn lại được lấp đầy bằng cách kiểm tra tay nghề, và dịp nào tốt hơn đám cưới, khi các hiệp sĩ từ khắp vương quốc tụ họp? “Maegor có những ông già, những kẻ thích liếm láp, những kẻ hèn nhát và những kẻ tàn bạo vây quanh mình,” cô tuyên bố. “Tôi muốn những hiệp sĩ bảo vệ con trai tôi trở thành những người giỏi nhất ở Westeros, những người đàn ông trung thực với lòng trung thành và dũng khí không ai sánh kịp. Hãy để họ giành lấy chiếc áo choàng của mình bằng những hoạt động vũ trang, trong khi toàn bộ vương quốc dõi theo. ”

" Vua Jaehaerys nhanh chóng ủng hộ lời đề nghị của mẹ nhưng cùng một sự thay đổi thực tế của riêng ông. Nhà vua trẻ khôn ngoan quyết định rằng những người muốn làm vệ sĩ sẽ phải chứng tỏ sức mạnh của mình bằng cách đi bộ, chứ không phải trong cuộc đấu thương. Ngài phán:" Những kẻ sẽ gây hại cho vua mình hiếm khi tấn công trên lưng ngựa và cầm giáo trong tay." Và thế là những trận đấu giao tranh rượt đuổi sau đám cưới của mẹ ngài đã nhường chỗ cho những cuộc hỗn chiến điên cuồng và những cuộc đấu tay đôi đẫm máu mà các maester gọi là Chiến tranh Áo choàng trắng."

"Với hàng trăm hiệp sĩ háo hức tranh tài giành vinh dự phục vụ trong Đội Vệ Vương, cuộc đấu kéo dài suốt bảy ngày. Một số đấu sĩ sặc sỡ nhanh chóng trở thành mục yêu thích của dân đen, những người reo hò cuồng nhiệt mỗi khi họ ra trận. Một trong số đó là Hiệp sĩ say, Ser Willam Stafford, một người đàn ông thấp bé, mập mạp, bụng bự, lúc nào cũng tỏ ra say xỉn đến nỗi thật kỳ lạ khi ông ta vẫn có thể đứng, chứ đừng nói đến chiến đấu. Dân đen gọi ông ta là “Thùng bia rượu” và hát “Vạn tuế, vạn tuế, Thùng bia rượu” mỗi khi ông ta ra trận. Một người được dân đen yêu thích nữa là Thi nhân của Bụng Giòi, Tom Đàn Ngẫu, người chế giễu kẻ thù bằng những bài hát thô tục trước mỗi cuộc đấu. Hiệp sĩ bí ẩn mảnh khảnh chỉ được biết đến với

cái tên Xà tinh Áo đỏ cũng có rất nhiều người theo dõi; khi cuối cùng bị đánh bại và hạ mặt nạ, “anh ta” hóa ra là một phụ nữ, Jonquil Darke, con gái ngoài giá thú của Chúa tể của Duskendale.

" Cuối cùng thì, chẳng ai nhận được tấm áo choàng trắng. Các hiệp sĩ thì có, dù không cuồng loạn, nhưng chứng tỏ không kém ai về lòng dũng cảm, tinh thần hiệp sĩ và kĩ năng chiến đấu. Chỉ có một người là con của một lãnh chúa, Ser Lorence Roxton, ở Reach. Hai người là kiếm sĩ, Ser Victor the Valiant, từ nhà của Lãnh chúa Royce ở Runestone, và Ser Willam the Wasp, phục vụ Lãnh chúa Smallwood của Acorn Hall. Nhà vô địch trẻ nhất, Pate the Woodcock, chiến đấu với giáo thay vì kiếm, và một số người đặt câu hỏi rằng anh ta có phải là hiệp sĩ không, nhưng anh ta chứng minh kĩ năng dùng vũ khí của mình rất điêu luyện khiến Ser Joffrey Doggett đặt niềm tin vào anh bằng cách tự mình phong tước hiệp sĩ cho anh, trong khi hàng trăm người hò reo. "

"Vị hiệp sĩ quán quân cao tuổi nhất là một hiệp sĩ hàng rào tóc muối tiêu tên là Samgood vùng Sour Hill, một gã đàn ông đầy vết sẹo và bầm dập, ba mươi sáu tuổi, tự nhận đã tham gia trăm trận chiến “miễn sao các ngươi đừng bận tâm đứng về phía nào, chuyện đó do ta và các vị thần định đoạt.” Vị hiệp sĩ gọi là Sour Sam một mắt, hói đầu, và gần như mất hết răng, trông tiều tụy như một chiếc cột rào, nhưng trong trận chiến, ông ta thể hiện sự nhanh nhẹn của một người đàn ông trẻ hơn ông ta một nửa, và một kỹ năng tàn bạo được mài giũa qua nhiều thập kỷ chinh chiến lớn nhỏ.

Jaehaerys người Hòa giải đã ngồi trên Ngai Sắt năm mươi năm, và nhiều hiệp sĩ đã khoác lên mình chiếc áo choàng trắng để phục vụ ngài trong suốt triều đại dài đó, nhiều hơn bất kỳ vị vua nào có thể khoe khoang. Nhưng thật đúng khi nói rằng chưa có Targaryens nào sở hữu Đội Vệ Vương có thể sánh ngang với Bảy người đầu tiên của vị vua trẻ tuổi.

"Chiến tranh Áo trắng đánh dấu hồi kết của lễ kỉ niệm của sự kiện sớm được biết đến với cái tên "Đám cưới Vàng". Khi những du khách tạm biệt lên đường trở về những miền đất và lâu đài của riêng họ, ai nấy đều nhất trí rằng đây quả là một sự kiện hoành tráng. Vị vua trẻ đã chiếm trọn sự ngưỡng mộ và mến mộ của vô số lãnh chúa lớn nhỏ, còn các chị gái, phu nhân và con gái của họ lại dành tặng cho Công chúa Alysanne lời ngợi khen hết mực vì sự ân cần mà bà dành cho họ. Những người dân thường ở Bến Vua cũng hân hoan không kém; vị vua trẻ tuổi dường như hội tụ mọi dấu hiệu của một nhà lãnh đạo công minh, nhân từ và hào hiệp, còn Bàn tay của ngài, Lãnh chúa Rogar, thì hào phóng không kém sự táo bạo trong chiến trận. Hạnh phúc nhất phải kể đến những chủ quán trọ, chủ quán rượu, người nấu bia, thương nhân, kẻ móc túi, gái điếm và chủ chứa của thành phố bấy giờ, những người đều kiếm bộn tiền từ những vị khách đổ về đây."

" Tuy rằng Đám cưới vàng là đám cưới xa hoa và nổi tiếng nhất trong số các lễ cưới diễn ra vào năm 49 AC, nhưng cuộc hôn nhân thứ ba trong số những cuộc hôn nhân được tiến hành vào năm định mệnh đó sẽ được chứng minh là có ý nghĩa nhất. "

"Sau khi đám cưới an toàn trôi qua, Thái hậu Nhiếp chính của Nhà vua tiếp tục dồn sức tìm một người vợ phù hợp cho Nhà vua Jaehaerys... và cả Công chúa Alysanne, chị gái ngài. Khi nhà vua của Vương quốc chưa kết hôn hay có con, các nàng công chúa con của Rhaena, em gái ngài, sẽ là người thừa kế... nhưng Aerea và Rhaella còn quá nhỏ, nhiều người cho rằng là không phù hợp với ngai vàng.

Hơn nữa, Chúa tể Rogar và Nữ hoàng Alyssa đều lo sợ những gì sẽ xảy đến với vương quốc nếu Công chúa Rhaena Targaryen từ phương Tây trở về để làm nhiếp chính cho con gái. Mặc dù không ai dám nói ra, nhưng rõ ràng rằng sự bất hòa đã nảy sinh giữa hai nữ hoàng, vì con gái bà đã không tham dự lễ cưới của mẹ mình cũng như không mời mẹ của bà đến tiệc cưới của riêng mình. Và có những lời thì thầm xa hơn nữa rằng Rhaena là một phù thủy, người đã sử dụng phép thuật đen để giết Maegor trên Ngôi sắt. Do đó, Vua Jaehaerys có nhiệm vụ phải kết hôn và sinh con trai càng sớm càng tốt.

Ai là người mà nhà vua trẻ sẽ cưới là một câu hỏi không dễ trả lời. Chúa Rogar vốn được biết đến với ý định mở rộng quyền lực của Ngai sắt vượt qua vùng biển hẹp đến Essos, đã đưa ra ý tưởng tạo lập liên minh với Tyrosh bằng cách gả Jaehaerys cho con gái của Archon, một thiếu nữ mười lăm tuổi dễ thương, người đã làm say đắm mọi người tại đám cưới với sự dí dỏm, cách cư xử tán tỉnh và mái tóc xanh lục của nàng.

" Trong vấn đề này, tuy nhiên, chúa tể thấy rằng mình bị chính người vợ của mình, Nữ hoàng Alyssa phản đối. Cô cho rằng người dân Westeros sẽ không bao giờ chấp nhận một cô gái ngoại quốc có mái tóc nhuộm làm hoàng hậu, dù giọng nói của cô có dễ nghe đến đâu. Và rằng những người mộ đạo sẽ phản đối cô gái này một cách gay gắt, vì người ta biết rằng người Tyroshi không thờ Bảy vị thần mà thờ Red R’hllor, Patternmaker, Trios ba đầu và những vị thần kỳ dị khác. Bà thích hướng đến những gia tộc đã trỗi dậy để ủng hộ Aegon the Uncrowned trong trận chiến Bên dưới Mắt thần. Bà thúc giục rằng Jaehaerys hãy cưới một cô gái Vance, Corbray, Westerling hoặc Piper. Nên tưởng thưởng cho lòng trung thành, và bằng cách ghép đôi như vậy, nhà vua sẽ tôn vinh ký ức của Aegon, và sự dũng cảm của những người đã chiến đấu và chết vì ông."

"Maester trưởng Benifer là người phản đối lớn tiếng nhất đối với phương châm như vậy, nêu ra rằng lòng chân thành trong cam kết hòa bình và hòa giải của họ có thể bị nghi ngờ nếu họ tỏ ra ưu ái những người đã chiến đấu cho Aegon hơn là những người đã ở lại với Maegor. Một lựa chọn tốt hơn, ông cảm thấy, sẽ là con gái của một trong những gia tộc vĩ đại đã ít tham gia hoặc không tham gia vào các trận chiến giữa chú và cháu trai; một Tyrell, một Hightower, một Arryn."

“Với Ngự Thủ, Thân Hậu, và Đại Maester tách rời như thế, các cố vấn khác cảm thấy phấn chấn khi đưa ra những ứng cử viên của riêng mình. Prentys Tully, quan chấp chính hoàng gia, đề cử một người em gái của vợ mình, Lucinda, nổi tiếng với lòng thành kính. Sự lựa chọn như vậy chắc chắn sẽ làm hài lòng Đức Tin. Daemon Velaryon, chỉ huy hải quân, gợi ý rằng Jaehaerys có thể kết hôn với Nữ hoàng Elinor góa bụa, của Nhà Costayne. Làm sao thể hiện được sự tha thứ đối với những người ủng hộ Maegor tốt hơn là đưa một trong những Cô dâu Đen của ông lên ngôi, thậm chí áp dụng cả ba đứa con trai bà do cuộc hôn nhân đầu tiên sinh ra. Nữ hoàng Elinor đã chứng minh được khả năng sinh nở là một điểm thuận lợi khác của bà, ông lập luận. Lãnh chúa Celtigar có hai người con gái chưa lập gia đình, và nổi tiếng là đã đề nghị Maegor lựa chọn một trong hai người; bây giờ ông lại đề nghị những cô gái tương tự cho Jaehaerys. Lãnh chúa Baratheon không có hứng thú gì với điều đó. “Tôi đã nhìn thấy các cô con gái của ông,” Rogar nói với Celtigar. “Họ không có cằm, không có ngực và không có sự nhạy

bén.”

"Hoàng hậu nhiếp chính và các cố vấn của nữ đã thảo luận về vấn đề kết hôn của nhà vua vào những thời điểm khác nhau trong gần trọn một tháng, nhưng vẫn không đi đến thống nhất về một quyết định chung. Bản thân Jaehaerys không hay biết về những cuộc tranh luận này. Về điểm này, Nữ hoàng Alyssa và Lãnh chúa Rogar đã thống nhất. Mặc dù Jaehaerys có thể khôn ngoan vượt quá tuổi tác của anh, anh vẫn chỉ là một cậu bé và bị chi phối bởi những ham muốn của đứa trẻ, những ham muốn không được phép đặt lên trên lợi ích chung của đất nước. Nữ hoàng Alyssa chắc chắn là không nghi ngờ về việc con trai của cô sẽ chọn ai để kết hôn nếu anh được quyền lựa chọn: con gái út của cô, em gái của anh, Công chúa Alysanne."

“Trong nhiều thế kỷ, nhà Targaryen đã kết hôn anh em, và chắc chắn là Jaehaerys và Alysanne đã lớn lên với kỳ vọng sẽ kết hôn, giống như anh chị cả của họ là Aegon và Rhaena. Hơn nữa, Alysanne chỉ kém anh trai mình hai tuổi và hai đứa trẻ này luôn thân thiết và sâu sắc trong tình cảm và sự tôn trọng dành cho nhau. Cha của chúng, Vua Aenys, chắc chắn muốn chúng kết hôn và đó cũng từng là nguyện vọng của mẹ chúng... nhưng những nỗi kinh hoàng mà bà chứng kiến kể từ ngày chồng bà qua đời đã thuyết phục Nữ hoàng Alyssa suy nghĩ khác. Mặc dù Sons of the Warriors và Poor Fellow đã bị giải tán và đặt ra ngoài vòng pháp luật, nhưng nhiều cựu thành viên của cả hai giáo đoàn vẫn còn tự do trong vương quốc và có thể dễ dàng cầm lại kiếm nếu bị khiêu khích. Nữ hoàng nhiếp chính lo sợ cơn thịnh nộ của họ, vì bà vẫn còn nhớ rất rõ tất cả những gì đã xảy ra với con trai Aegon và con gái Rhaena của bà khi cuộc hôn nhân của họ được công bố. "Chúng ta không dám đi lại con đường đó nữa", bà được cho là đã nói, hơn một lần.

Trong quyết định này, bà được một thành viên mới nhất của tòa án ủng hộ, đó là Septon Mattheus của giáo phái Most Devout, giáo phái vẫn ở lại King’s Landing khi High Septon và các anh em còn lại của giáo phái trở về Oldtown. Một người đàn ông to như cá voi, Mattheus nổi tiếng về sự béo phì cũng như sự lộng lẫy của các bộ áo choàng, ông tuyên bố mình là hậu duệ của các vị vua Gardener thời xưa, những người đã từng cai trị Reach từ tòa lâu đài của họ tại Highgarden. Nhiều người coi ông là ứng cử viên gần như chắc chắn sẽ được chọn là High Septon tiếp theo.

"Cha của các tín đồ trung thành không còn trẻ nữa, tuy nhiên; mọi người nói rằng chặng đường đến King’s Landing để chủ trì Đám cưới vàng gần như là cái kết của ông ta."

“Nếu ta phải khoác lên mình chiếc áo choàng của ngài, tất nhiên Đức ngài sẽ có sự ủng hộ của ta trong bất kỳ lựa chọn nào mà ngài đưa ra, Septon Mattheus đảm bảo với Hoàng hậu nhiếp chính và các cố vấn của mình: “nhưng không phải tất cả các huynh đệ của ta đều có khuynh hướng như vậy, và...dám nói...có những Mặt trăng khác ở ngoài kia. Với tất cả những gì đã xảy ra, việc kết hôn giữa anh trai và em gái tại thời điểm này sẽ bị coi là một sự xúc phạm nghiêm trọng đối với những người ngoan đạo, và ta lo sợ những gì có thể xảy ra"

"Nỗi lo của Nữ hoàng đã được xác nhận, Rogar Baratheon và các lãnh chúa khác gạt mọi cân nhắc về Công chúa Alysanne làm vợ cho em trai bà, Jaehaerys. Công chúa mười ba tuổi và vừa mới chào đón kỳ kinh nguyệt đầu tiên, vì vậy người ta cho rằng nên sớm kết hôn với bà. Mặc dù vẫn còn nhiều bất đồng về việc lựa chọn người bạn đời phù hợp cho nhà vua, hội đồng đã nhanh chóng lựa chọn một đối tác cho công chúa; bà sẽ kết hôn vào ngày thứ bảy của năm mới, với Orryn Baratheon, người em trai út của Lãnh chúa Rogar."

Vậy là đã được quyết định bởi Nữ hoàng Regent, Tướng lĩnh của Nhà vua cùng các cố vấn và lãnh chúa của họ. Song giống như nhiều sự sắp đặt khác qua các thời đại, kế hoạch của họ mau chóng đổ vỡ vì họ đã đánh giá thấp đi ý chí và quyết tâm của chính Alysanne Targaryen cùng vị vua trẻ Jaehaerys của cô.

"Chưa có thông báo nào về lễ đính hôn của Alysanne nên không biết tin tức về quyết định đã đến tai cô như thế nào. Tổng quản Benifer nghi ngờ một người hầu, vì có rất nhiều người hầu đã ra vào trong lúc các lãnh chúa tranh luận trong cung điện của nữ hoàng. Bản thân Lãnh chúa Rogar nghi ngờ Daemon Velaryon, đô đốc, một người kiêu ngạo rất có thể đã tin rằng nhà Baratheon đang tiến quá xa với hy vọng thay thế các Lãnh chúa của Biển cả để trở thành gia tộc thứ hai trong vương quốc. Nhiều năm sau, khi những sự kiện này đã trở thành huyền thoại, những người bình dân sẽ kể cho nhau rằng ""những con chuột trong tường"" đã tình cờ nghe các lãnh chúa nói chuyện và vội vàng đến gặp công chúa để báo tin.

" Không có ghi chép nào còn lưu lại ghi chép lại những gì Alysanne Targaryen đã nói hoặc suy nghĩ khi lần đầu tiên cô biết rằng mình sẽ kết hôn với một chàng trai trẻ hơn cô mười tuổi, người mà cô hầu như không biết và (nếu tin đồn là sự thật) thì cô nàng không hề thích anh ta. Chúng ta chỉ biết những gì cô ấy đã làm. Một cô gái khác có thể khóc lóc hoặc giận dữ hay chạy đi cầu xin mẹ cô. Trong rất nhiều bài hát buồn, những cô gái bị ép buộc kết hôn với ý muốn của mình đã lao mình từ những tòa tháp cao xuống đến chết. Công chúa Alysanne không làm gì trong số những điều này. Thay vào đó, cô đi thẳng đến gặp Jaehaerys."

"Nhà vua trẻ tuổi không vui khi nghe tin, giống như người chị của mình. “Họ sẽ lập kế hoạch đám cưới cho ta thôi, ta không nghi ngờ gì nữa,” ông suy luận ngay. Giống như người chị gái, Jaehaerys không phí thời gian vào những lời chỉ trích, lên án hay cầu khẩn. Thay vào đó, ông đã hành động. Triệu tập Đội Cận vệ Nhà vua, ông ra lệnh họ lập tức dong buồm đến Dragonstone, nơi ông sẽ sớm gặp họ. “Các ngươi đã tuyên thệ với ta về gươm giáo và sự vâng lời,” ông nhắc lại với Bảy người của mình. “Hãy nhớ những lời thề đó và không được tiết lộ một lời nào về sự ra đi của ta.”

Vào đêm đó, trong màn đêm bao phủ, đức vua Jaehaerys và công chúa Alysanne cưỡi trên những con rồng của họ, Vermithor và Silverwing, rời khỏi Pháo đài Đỏ để tới thành trì cổ kính của Targaryen nằm bên sườn núi Rồng. Được biết, những lời đầu tiên mà nhà vua trẻ thốt ra khi hạ cánh là: “Ta cần gặp một giáo sĩ.”

"Nhà vua, một cách đúng đắn, không tin cậy vào Septon Mattheus, người chắc chắn sẽ phản bội các kế hoạch của họ, nhưng giáo sĩ trưởng trên Dragonstone là một ông già tên Oswyck, người biết Jaehaerys và Alysanne từ khi mới chào đời, và hướng dẫn họ về những điều bí ẩn của Bảy vị thần xuyên suốt thời thơ ấu. Khi còn trẻ, Septon Oswyck từng phục vụ vua Aenys và khi còn là một cậu bé, ông từng là một tu sĩ tập sự trong triều đình của nữ hoàng Rhaenys. Ông rất quen thuộc với truyền thống kết hôn giữa anh chị em của Targaryen, và khi nghe mệnh lệnh của nhà vua, ông đồng ý ngay lập tức".

Tàu chiến đưa Đội Cấm vệ tới Bến Vua sau đó vài ngày. Sáng hôm sau, khi ánh mặt trời ló dạng, Jaehaerys Targaryen Đệ nhất đã thành hôn với em gái mình là Alysanne trong sân lớn ở Đá Rồng, dưới con mắt của thần linh, con người và rồng. Tu sĩ Oswyck cử hành nghi lễ kết hôn; mặc dù giọng nói của ông già yếu ớt và run rẩy, nhưng không một phần nào trong buổi lễ bị bỏ qua. Bảy hiệp sĩ của Đội Cấm vệ đứng ra làm chứng cho cuộc hôn nhân, áo choàng trắng bay phấp phới trong gió. Đội quân đồn trú và những người hầu của lâu đài cũng chứng kiến, cùng với một số dân thường ở làng chài nằm bên dưới những bức tường thành kiên cố của Đá Rồng.

Sau lễ thành hôn là tiệc mừng, và nhiều người đã nâng cốc mừng sức khỏe của đức vua trẻ và tân hoàng hậu. Sau đó, Jaehaerys và Alysanne về phòng tân hôn, nơi mà Aegon Đệ Nhất từng ngủ bên chị gái Rhaenys, nhưng vì nàng dâu còn quá trẻ nên không có lễ động phòng, và họ vẫn chưa thực hiện hôn sự.

"Sụt giảm đó tỏ ra rất đáng kể khi Lãnh chúa Rogar và Nữ hoàng Alyssa đến trễ từ King's Landing trên một chiến thuyền, cùng hàng chục hiệp sĩ, bốn mươi chiến binh, Septon Mattheus và Đại sư Benifer, người có những bức thư mang đến cho chúng ta bản tường trình đầy đủ nhất về những gì đã xảy ra.

Jaehaerys và Alysanne gặp họ bên trong cổng thành, nắm tay nhau. Người ta nói rằng Nữ hoàng Alyssa đã khóc khi nhìn thấy họ. Bà nói rằng "Đồ trẻ ngốc nghếch, chúng mày không biết chúng mày đã làm gì".



Tới lượt Septon Mattheus lên tiếng, giọng ông ta như sấm sét khi chỉ trích nhà vua và hoàng hậu, tiên tri rằng sự ghê tởm này sẽ một lần nữa khiến cả Westeros chìm trong chiến tranh. "Người ta sẽ nguyền rủa mối quan hệ loạn luân của người từ Dãy núi Đỏ đến Bức tường thành, và mọi người con ngoan đạo của Mẹ và Cha sẽ lên án người là những kẻ tội lỗi." Benifer kể lại, khuôn mặt của vị giáo sĩ đỏ và sưng lên khi ông ta chỉ trích ngấu nghiến, và nước bọt phun ra từ môi ông.

Vua Jaehaerys hòa giải được tôn vinh một cách xứng đáng trong biên niên sử của Bảy Vương quốc vì bản tính điềm tĩnh và tính tình ôn hòa, nhưng không nên để ai nghĩ rằng dòng máu rồng của tộc Targaryen không chảy trong huyết quản của ông. Và ông đã chứng minh điều đó. Khi Septon Mattheus thở hổn hển, nhà vua nói, "Nhà vua sẽ chấp nhận sự trừng phạt từ Nữ hoàng, mẹ của nhà vua, nhưng không phải từ ông. Giữ lấy cái lưỡi của ông, tên béo. Nếu nghe thêm một lời từ ông nữa, ta sẽ khâu miệng ông lại."

"Septon Mattheus không nói nữa."

" Đức Chúa Rogar không dễ bị uốn nắn. Thẳng thắn và đi vào vấn đề chính, ngài chỉ hỏi rằng cuộc hôn nhân đã được thực hiện chưa. " Hãy nói sự thật, Vương phi của Người. Đã có cuộc ân ái chưa? Người đã đoạt sự trinh trắng của nàng chưa?"

"Không," đức vua đáp. "Nàng còn quá trẻ."

Vào lúc đó Lord Rogar mỉm cười. "Tốt. Ngươi chưa có chồng." Ngài quay sang những hiệp sĩ đã tháp tùng ngài từ King's Landing. "Hãy tách những đứa trẻ này ra, nhẹ nhàng nếu các ngươi muốn. Hộ tống công chúa đến Tháp Sea Dragon và giữ cô ta ở đó. Hoàng thượng sẽ cùng chúng ta quay trở lại Red Keep."

Nhưng khi những người đàn ông của ông tiến lên, bảy hiệp sĩ Đội Vệ Vương của Jaehaerys tiến tới và rút kiếm. "Đừng đến gần hơn nữa," Ser Gyles Morrigen cảnh báo. "Bất kỳ ai động đến hoàng đế và hoàng hậu của chúng ta đều sẽ phải chết hôm nay."

Lãnh chúa Rogar kinh ngạc. “Tra kiếm lại và tránh ra,” ông ra lệnh. “Ngươi đã quên rồi sao? Ta là cánh tay phải của Nhà Vua.

“Vâng”, bác Sour Sam già nua trả lời, “nhưng chúng ta là Vệ Vương, không phải vệ của Bàn Tay, và là đứa ngồi ghế, không phải ông.”

"Ser Samgood nói xong, Rogar Baratheon thấy nhức nhối và trả lời rằng ""Cháu mới bảy tuổi. Đằng sau ta có nửa trăm thanh kiếm. Chỉ cần một lời của ta, chúng sẽ chặt cháu thành từng mảnh.""

“Chúng có thể giết chúng ta, ” Pate con Gõ Kiến trẻ đáp, vừa múa thương, “nhưng người sẽ là kẻ đầu tiên chết, thưa lãnh chúa, tôi thề trước mặt người như vậy.”

“Ta thấy quá đủ cái chết rồi, các khanh ạ”.” Bà nói. “Cả tụi ta đều thấy rồi. Tra gươm vào vỏ đi các khanh. Việc đã rồi, giờ tất cả đều phải sống chung với nó. Xin thần linh thương xót vương quốc này.” Bà quay sang các con. “Chúng ta hãy ra về trong yên bình. Đừng để ai nói về chuyện đã xảy ra hôm nay.”

“Như lời mẹ truyền, Mẫu hậu." Vua Jaehaerys lại kéo em gái mình lại gần, vòng tay ôm lấy nàng. “Nhưng đừng vội nghĩ rằng con có thể tháo gỡ cuộc hôn nhân này. Giờ chúng ta đã là một rồi, và không có thần thánh hay phàm nhân nào chia rẽ chúng ta."

“Không bao giờ,” cô dâu của chàng khẳng định. “Hãy đưa thiếp đến tận cùng Trái Đất này và gả thiếp cho Vua Mossovy hay Chúa tể của Grey Waste, Silverwing sẽ luôn đưa thiếp trở về với Jaehaerys.” Nói vậy rồi nàng nhón chân, ngẩng mặt lên nhìn nhà vua, và chàng hôn nàng ngay môi trước sự chứng kiến của mọi người.

Sau khi Bàn Tay và Nữ hoàng Nhiếp chính rời đi, đức vua và tân nương của ngài đóng cổng lâu đài rồi trở về phòng của mình. Đá Rồng sẽ vẫn là nơi ẩn náu và nơi cư ngụ của họ suốt thời gian còn lại của thời niên thiếu của Jaehaerys. Người ta chép rằng vị quốc vương trẻ tuổi và hoàng hậu hiếm khi xa nhau trong khoảng thời gian đó, họ cùng nhau chia sẻ mọi bữa ăn, trò chuyện đến tận đêm khuya về những ngày xanh tươi của thời thơ ấu và những thách thức ở phía trước, cùng nhau đi câu cá và đi săn chim ưng, hòa mình vào dân thường trên đảo trong quán trọ ven bến cảng, cùng nhau đọc những cuốn sách cổ có bìa da đầy bụi mà họ tìm thấy trong thư viện của lâu đài, cùng nhau học các bài học từ các học sĩ của Đá Rồng ("bởi vì chúng ta vẫn còn nhiều điều để học," người ta nói rằng Alysanne đã nhắc nhở chồng mình như vậy), cầu nguyện bên cạnh Septon Oswyck. Họ cũng cùng nhau bay, khắp Xứ Rồng và thường xa tận Đảo Dòng.

" Theo lời kể của các tôi tớ hầu hạ, nhà vua và tân hoàng hậu ngủ khỏa thân và trao nhau nhiều nụ hôn nồng nàn và kéo dài, cả khi đi ngủ, ăn tối hay bất kỳ lúc nào khác trong ngày, nhưng vẫn không bao giờ quan hệ. Cần thêm một năm rưỡi nữa thì Jaehaerys và Alysanne mới thực sự nếm trải hương vị của đôi lứa.

Hễ khi nào các lãnh chúa và các thành viên hội đồng đi tới Dragonstone để tư vấn với nhà vua trẻ tuổi, như họ thường làm, Jaehaerys tiếp đón họ ở Phòng Bàn tranh, nơi ông nội ông từng vạch ra kế hoạch chinh phục Westeros, với Alysanne lúc nào cũng sát cánh bên chồng. "Aegon không giấu diếm điều gì với Rhaenys và Visenya, và anh cũng chẳng giấu Alysanne điều gì cả", ông nói.

"Mặc dù ngày nào cũng vậy, trong suốt những buổi sáng rạng rỡ buổi bình minh của cuộc hôn nhân, giữa họ có lẽ không hề có bí mật, nhưng cuộc hôn nhân của họ đối với hầu hết Westeros vẫn chỉ là một điều bí ẩn." Sau khi trở về King's Landing, ngài Rogar đã chỉ thị tất cả những người đã cùng họ đến Dragonstone không tiết lộ bất kỳ điều gì đã xảy ra ở đó, nếu muốn giữ lại cái lưỡi. Không hề có bất kỳ thông báo nào được đưa ra cho thế giới bên ngoài cả. Khi Septon Mattheus cố gắng gửi tin về cuộc hôn nhân này đến cho High Septon và Most Devout ở Oldtown, Đại học sĩ Benifer đã đốt lá thư của mình thay vì cử quạ đi, theo chỉ thị của Bàn tay.

Quân vương của cầu Bão vẫn muốn chờ thời cơ. Căm phẫn trước sự thiếu tôn trọng mà đức vua đã dành cho mình và chưa từng nếm mùi thất bại, Rogar Baratheon vẫn quyết tâm tìm cách chia rẽ Jaehaerys và Alysanne. Ông tin rằng chừng nào cuộc hôn nhân của họ vẫn chưa trọn vẹn, vẫn còn cơ hội. Tốt nhất nên giấu kín chuyện cưới hỏi, để nếu cần có thể hủy bỏ mà không ai hay biết.

" Nữ hoàng Alyssa cũng cần thời gian, mặc dù vì một lý do khác. Việc đã xong thì xong, bà đã nói như thế ở cổng Rồng Đá, và bà vẫn nghĩ như vậy...nhưng nỗi ám ảnh bởi cảnh đổ máu và hỗn loạn khi đám cưới của người con trai và con gái khác của bà vẫn còn hiện hữu trong giấc ngủ của bà và Nhiếp Chính Vương phi sắp phải tuyệt vọng tìm ra cách nào đó để bảo đảm rằng lịch sử sẽ không lặp lại.

Trong thời gian này, bà và đức lang quân vẫn cai trị vương quốc trong khoảng một năm cho đến ngày Jaehaerys lên mười sáu tuổi và tiếp quản quyền lực.

"Và vì vậy, mọi thứ diễn ra ở Westeros khi Năm của Ba Cô Dâu đi đến hồi kết, và nhường chỗ cho một năm mới, năm thứ 50 kể từ Cuộc chinh phạt của Aegon.

---

* Hoặc theo lời ghi chép của Maester Lớn Benifer, người đã có mặt để chứng kiến cuộc giao tranh bên ngoài cánh cổng Dragonstone. Từ ngày đó cho đến nay, câu chuyện đã trở thành câu chuyện yêu thích của những cô gái si tình và chàng hầu của họ trên khắp Bảy Vương quốc, nhiều người hát rong đã hát về lòng dũng cảm của

Vệ binh Nhà vua, bảy chàng trai trong lớp áo choàng trắng đối mặt với hàng trăm kẻ thù. Tuy nhiên, tất cả những lời kể này đều bỏ qua sự hiện diện của đội quân đồn trú tại lâu đài; những ghi chép truyền lại đến nay cho thấy có khoảng hai mươi cung thủ và số lính canh tương đương được đồn trú tại Dragonstone vào thời điểm này, dưới sự chỉ huy của Ser Merrell Bullock cùng hai người con trai là Alyn và Howard. Không ai biết chính xác lòng trung thành của họ vào thời điểm này và vai trò của họ trong bất kỳ cuộc xung đột nào, nhưng ám chỉ rằng Bảy người của nhà vua đã chiến đấu đơn độc có lẽ hơi quá.



A Surfeit of Rulers

Tất cả con người đều phạm tội, các Cha của Đức tin đã dạy chúng ta như thế. Ngay cả những vị vua cao quý nhất và những hiệp sĩ hào hiệp nhất cũng có thể thấy mình bị chế ngự bởi cơn thịnh nộ và ham muốn và sự đố kị, rồi phạm những hành vi khiến họ phải xấu hổ và làm hoen ố tên tuổi tốt đẹp của mình. Và những gã đàn ông đê tiện nhất và những người đàn bà độc ác nhất cũng có thể làm điều tốt đẹp từ thời điểm này đến thời điểm khác, vì tình yêu và lòng trắc ẩn và sự thương hại có thể được tìm thấy ngay cả trong những trái tim đen tối nhất. "Chúng ta được tạo ra như các vị thần đã tạo ra chúng ta", Septon Barth viết, người đàn ông khôn ngoan nhất từng phục vụ với tư cách là Bàn tay của Nhà vua, "mạnh mẽ và yếu đuối, tốt và xấu, tàn ác và tử tế, anh hùng và ích kỷ. Ngươi hãy biết điều đó nếu ngươi định cai trị các vương quốc của con người".

Hiếm có khi nào chân tướng lời nói của ông trở nên rõ ràng suốt 50 sau cuộc chinh phạt của Aegon. Khi năm mới ló dạng, khắp vương quốc, người ta lên kế hoạch ăn mừng nửa thế kỷ trị vì của dòng họ Targaryen ở Westeros bằng các lễ hội, hội chợ và đấu giải. Những nỗi kinh hoàng trong thời cai trị của vua Maegor đã lùi vào dĩ vãng, Ngai Sắt và Đức tin đã được hòa giải, và đức vua trẻ Jaehaerys I được cả dân thường và các lãnh chúa từ Oldtown đến Tường tha thiết yêu mến. Nhưng ngoài một số ít người biết, mây đen đang tụ lại trên đường chân trời, và xa xa, những nhà hiền triết có thể nghe thấy tiếng sấm rền.

“Nước có hai vua chẳng khác chi người có hai đầu, đám dân đen thường nói thế. Năm 50 AC, vương quốc Westeros may mắn có một vua, một Bàn Tay, và ba hoàng hậu, giống như thời Vua Maegor... tuy nhiên nếu hoàng hậu của Maegor khi đó chỉ là phi tần, răm rắp tuân theo ý chỉ của ông, sống hay chết cũng tùy vào ông, thì mỗi hoàng hậu trong nửa thế kỷ đều là những quyền lực theo cách riêng của họ.

\"Vương hậu nhiếp chính Alyssa ngồi trong Tháp Đỏ ở bến cảng Nhà Vua, là góa phụ của cố vương Aenys, mẹ của con trai ông là vua Jaehaerys, và vợ của Bàn Tay của Nhà Vua, Rogar Baratheon. Bên kia Vịnh Blackwater ở Dragonstone, một nữ hoàng trẻ tuổi đã xuất hiện khi con gái Alyssa, Alysanne, một thiếu nữ mười ba tuổi, đã thề thốt trung thành với anh trai cô là vua Jaehaerys, chống lại ý muốn của mẹ mình và người chồng Chúa của mẹ cô. Và xa hơn nữa về phía tây ở Fair Isle, với toàn bộ chiều rộng của Westeros ngăn cách cô với cả mẹ và chị gái, là con gái cả của Alyssa, một chiến binh rồng Rhaena Targaryen, góa phụ của Hoàng tử Aegon Đệ nhất. Ở vùng Westerlands, vùng Riverlands và một phần của vùng Reach, mọi

người đã gọi cô là Nữ hoàng phương Tây.\ "

Hai chị gái và một người mẹ, ba nữ hoàng bị ràng buộc bởi máu, đau buồn và thống khổ... tuy nhiên giữa họ có những vùng tối cũ và mới, ngày càng trở nên tăm tối hơn. Tình bạn và sự thống nhất mục đích đã giúp Jaehaerys, các chị gái và mẹ của ông lật đổ Maegor Độc ác bắt đầu sờn rách vì những oán giận và chia rẽ âm ỉ từ lâu giờ đã lộ diện. Trong thời gian nhiếp chính còn lại, vị vua trẻ và hoàng hậu nhỏ của ông sẽ thấy mình bất đồng quan điểm sâu sắc với Cánh tay phải của Nhà vua và nhiếp chính vương hậu trong một cuộc cạnh tranh sẽ tiếp tục diễn ra trong thời kỳ trị vì của Jaehaerys và đe dọa sẽ kéo Bảy Vương quốc trở lại cuộc chiến.

Nguyên nhân trực tiếp của căng thẳng này là cuộc hôn nhân bất ngờ và bí mật giữa nhà vua với em gái mình, khiến Bàn Tay và nhiếp chính hoàng hậu không ngờ đến và khiến kế hoạch và mưu đồ của họ trở nên hỗn loạn. Tuy nhiên, sẽ là một sai lầm nếu cho rằng đó là nguyên nhân duy nhất của sự xa lánh; các cuộc hôn nhân khác đã khiến năm 49 Sau Công nguyên trở thành Năm của Ba Cô Dâu cũng để lại nhiều vết sẹo.

Chúa Rogar chưa bao giờ xin Jaehaerys cho phép cưới mẹ mình, hành động đứa trẻ nhà vua coi là hành động bất kính. Hơn nữa, Hoàng Thượng không chấp thuận cuộc hôn nhân đó; sau đó, Người thú nhận với Thầy Septon Barth rằng Người coi Chúa Rogar là cố vấn và bạn, nhưng không cần một người cha thứ hai, và cho rằng phán đoán, tính khí và trí thông minh của chính mình là vượt trội so với Tay Phải của mình. Jaehaerys cũng cảm thấy rằng mình đáng lẽ phải được tham vấn về cuộc hôn nhân của em gái mình là Rhaena, mặc dù Người cảm thấy rằng sự phản đối nhẹ nhàng hơn. Về phần mình, Nữ hoàng Alyssa rất đau lòng vì bà không được thông báo về hoặc được mời đến dự đám cưới của Rhaena trên Đảo Fair.

Ở phía tây, Rhaena Targaryen ôm hận riêng mình. Như lời tâm sự với những người bạn thân và ưa thích mà cô tụ tập lại xung quanh mình, Nữ hoàng Rhaena không hiểu cũng không chung chia tình cảm mà mẹ cô dành cho Rogar Baratheon. Dù bất đắc dĩ phải tôn trọng ông vì đã đứng lên ủng hộ người em trai của cô, Jaehaerys, chống lại người chú Maegor của họ, song việc ông dửng dưng khi chính chồng cô, Hoàng tử Aegon, đối mặt với Maegor trong Trận chiến Dưới Mắt Thần là điều mà cô không thể nào quên hay tha thứ. Hơn nữa, thời gian trôi qua, Nữ hoàng Rhaena càng thêm oán hận vì quyền tuyên bố ngai Vàng của bản thân và quyền của các con gái cô đã bị bỏ qua để dành cho "đứa em bé của tôi" (tên mà cô thường gọi Jaehaerys). Cô là con đầu lòng, cô nhắc nhở những ai muốn lắng nghe, và đã là kỵ sĩ rồng trước bất kỳ người anh chị em nào của cô, nhưng tất cả họ và "kể cả mẹ ruột tôi" đều đã âm mưu vượt qua cô.

nhìn lại bây giờ với lợi thế hiểu biết, chẳng khó để nói rằng Jaehaerys và Alysanne đã đúng trong những cuộc xung đột nảy sinh trong năm cuối cùng của thời nhiếp chính của mẹ họ, và cho rằng Nữ hoàng Alyssa và Chúa Rogar là kẻ phản diện. Chắc chắn đó là cách mà ca sĩ thuật lại câu chuyện; Cuộc hôn nhân chóng vánh và bất ngờ của Jaehaerys và Alysanne là một cuộc tình lãng mạn chưa từng thấy kể từ thời Florian Đần độn và Jonquil của ông ta, theo lời bài hát của họ. Và trong bài hát, như thường lệ, tình yêu luôn chiến thắng. Thực tế thì phải nói là đơn giản hơn nhiều. Những nghi ngại của Nữ hoàng Alyssa về cuộc hôn nhân xuất phát từ mối quan tâm thực sự dành cho những đứa con, vương triều Targaryen và cả vương quốc nói chung. Cũng không phải nỗi sợ hãi của bà không có cơ sở.

Động cơ của Chúa tể Rogar Baratheon không quá vô tư. Là một người kiêu ngạo, ông choáng váng và tức giận trước sự "vô ơn" của nhà vua mà ông coi như con trai mình, và ông cảm thấy nhục nhã khi bị buộc phải lùi bước trước cổng Dragonstone trước một nửa trăm người của ông. Là một chiến binh thực thụ, Rogar đã từng mơ ước đối mặt với Maegor the Cruel trong trận chiến một chọi một, và không thể chịu đựng được việc bị một đứa trẻ mười lăm tuổi làm cho nhục nhã. Tuy nhiên, chúng ta đừng nên nghĩ quá tệ về ông, thay vào đó chúng ta hãy ghi nhớ lời của Septon Barth. Mặc dù đã làm một số việc tàn nhẫn, ngu ngốc và xấu xa trong năm cuối cùng làm Bàn tay của Vua, nhưng ông không phải là một kẻ tàn nhẫn hay độc ác, thậm chí cũng không phải là một kẻ ngốc; ông đã từng là anh hùng, và chúng ta phải ghi nhớ điều đó ngay cả khi nhìn vào năm đen tối nhất trong cuộc đời ông.

Ngay sau khi đối mặt với Jaehaerys, Chúa Rogar không thể nghĩ gì ngoài sự sỉ nhục mà ông ta phải chịu đựng. Xung động đầu tiên của Chúa là quay trở lại Dragonstone cùng nhiều người hơn, đủ áp đảo lính đồn của lâu đài và giải quyết tình hình bằng vũ lực. Liên quan đến Vệ Vương, Chúa Rogar nhắc nhở hội đồng rằng các Kiếm sĩ Trắng đã thề hy sinh mạng sống vì nhà vua và "Ta sẽ hân hạnh trao cho họ vinh dự đó". Khi Chúa Tully chỉ ra rằng Jaehaerys có thể đơn giản là đóng chặt cổng Dragonstone trước mặt họ, Chúa Rogar không nao núng. "Hãy để ông ta làm vậy. Ta có thể chiếm lấy lâu đài bằng cơn bão nếu cần thiết". Cuối cùng, chỉ có Nữ hoàng Alyssa mới có thể khiến Chúa từ bỏ cơn thịnh nộ và từ bỏ sự điên rồ này. "Tình yêu của ta", bà nói nhẹ nhàng, "con chúng ta cưỡi rồng, còn chúng ta thì không".

Quốc mẫu, không kém gì chồng mình, muốn hôn nhân bốc đồng của nhà vua tan vỡ, vì bà tin rằng tin tức về nó sẽ một lần nữa chống lại vương miện. Nỗi sợ của bà được Septon Mattheus thổi bùng; khi rời khỏi Jaehaerys, và chắc chắn rằng đôi môi của ông ta sẽ không bị khâu lại, vị giáo sĩ đã lấy lại giọng nói của mình, và nói rất nhiều về việc “tất cả những người tử tế” sẽ lên án cuộc hôn nhân loạn luân của nhà vua.

Had Jaehaerys và Alysanne trở về King’s Landing đúng lúc để mừng năm mới, như lời cầu nguyện của Nữ hoàng Alyssa (“Họ sẽ nhận ra và hối cải cho sự điên rồ này,” bà nói với hội đồng), thì có lẽ đã có thể hòa giải, nhưng điều đó đã không xảy ra. Sau khi một nửa tháng trôi qua, rồi lại thêm một nửa tháng nữa, thế mà nhà vua vẫn không trở về triều, Alyssa tuyên bố ý định trở về Dragonstone một mình để cầu xin các con mình hãy trở về nhà. Lãnh chúa Rogar giận dữ cấm cản. Ông nói: “Nếu ngươi cúi đầu cầu xin chàng ta, chàng ta sẽ không bao giờ nghe lời ngươi nữa”, “Hắn ta đặt ham muốn riêng của mình lên trên quyền lợi của vương quốc, và điều này không được phép. Ngươi có muốn chàng ta kết cục giống cha hắn không?” Và thế là nữ hoàng đành phải khuất phục ý nguyện của ông ta và không đi.

“Nữ hoàng Alyssa luôn mong muốn làm điều đúng đắn, và không ai có thể phủ nhận điều đó,” Septon Barth viết nhiều năm sau. "Thật đáng buồn khi nói rằng, tuy nhiên, bà ấy có vẻ thường bối rối khi đứng trước những quyết định. Trên hết, bà ấy mong muốn được mọi người yêu mến, ngưỡng mộ và tôn trọng, một khao khát mà bà chia sẻ với Vua Aenys, người chồng

đầu tiên của mình. Tuy nhiên, đôi khi một nhà cai trị phải làm những điều cần thiết nhưng không được lòng dân, mặc dù ông biết rằng mình chắc chắn sẽ phải chịu sự khinh miệt và chỉ trích. Đó là những điều Nữ hoàng Alyssa hầu như không bao giờ tự mình thực hiện được".

"Mỗi ngày trôi qua trở thành nhiều tuần và thêm nhiều tuần của hai tuần nữa, trong khi lòng người sắt đá và cả hai bên ở vịnh Blackwater ngày càng quyết tâm hơn. Nhà vua còn trẻ và hoàng hậu nhỏ tuổi của ngài vẫn ở lại đảo Dragonstone, chờ đợi ngày Jaehaerys tự mình nắm quyền cai trị Bảy Vương quốc. Nữ hoàng Alyssa và Lãnh chúa Rogar vẫn tiếp tục nắm giữ quyền lực ở King's Landing, tìm cách hủy bỏ cuộc hôn nhân của nhà vua và ngăn chặn thảm họa mà họ chắc chắn sẽ xảy ra. Ngoài hội đồng, họ không nói với ai về những gì đã xảy ra trên Dragonstone và Lãnh chúa Rogar ra lệnh những người đi cùng họ không được nhắc đến bất cứ điều gì họ đã thấy, nếu không sẽ bị cắt lưỡi. Ngài cho rằng sau khi cuộc hôn nhân bị hủy bỏ, sự việc sẽ giống như chưa từng xảy ra đối với hầu hết cư dân Westeros... miễn là nó vẫn là bí mật. Cho đến khi lễ cưới được hoàn thành, mọi chuyện vẫn có thể dễ dàng bị bác bỏ.

"Điều này sẽ chứng minh là một hy vọng phù phiếm, như chúng ta biết bây giờ, nhưng với Rogar Baratheon vào năm 50 AC thì có vẻ khả thi. Trong một thời gian, chắc hẳn ông đã được khuyến khích từ sự im lặng của nhà vua. Jaehaerys đã nhanh chóng kết hôn với Alysanne, nhưng sau khi thực hiện việc này, ông dường như không vội công bố. Chắc chắn ông có cách để làm như vậy, nếu ông muốn. Maester Culiper, vẫn nhanh nhẹn ở tuổi tám mươi, đã phục vụ từ thời của Nữ hoàng Visenya và được hai học giả trẻ hơn giúp sức. Đảo Rồng có đầy đủ quạ. Từ lời Jaehaerys, cuộc hôn nhân của ông có thể được công bố từ đầu này đến đầu kia của vương quốc. Ông đã không nói lời đó".

"Ngay sau đó, các học giả đã tranh luận về lý do ông giữ im lặng. Liệu có phải ông đang ăn năn về cuộc hôn nhân vội vã như Nữ hoàng Alyssa mong muốn không? Hay Alysanne có vô tình làm ông phật ý không? Hoặc có thể vì ông trở nên lo lắng trước phản ứng của vương quốc đối với cuộc hôn nhân, nhớ lại những chuyện bất hạnh đã xảy ra với Aegon và Rhaena? Có khả năng là những lời tiên tri kinh hoàng của Thánh tích Mattheus đã khiến ông sợ hãi hơn những gì ông muốn thừa nhận không? Hoặc có thể ông đơn giản chỉ là một chàng trai mười lăm tuổi đã hành động thiếu suy nghĩ, không mảy may nghĩ đến hậu quả và giờ đây bối rối không biết phải hành động như thế nào?

""Có thể đưa ra lập luận cho tất cả những lời giải thích này song xét theo những gì chúng ta biết về Jaehaerys I Targaryen thì cuối cùng những lập luận này đều vô nghĩa. Cả khi còn trẻ hay đã già, đây là vị vua không bao giờ hành động không suy nghĩ. Đối với người viết, có vẻ như Jaehaerys không hề ăn năn về cuộc hôn nhân của mình cũng không có ý định hóa giải nó. Ông đã chọn người vợ mà mình muốn và sẽ công khai cho cả vương quốc biết về điu đó vào thời điểm thích hợp, nhưng là thời điểm do ông chọn, theo cách được cân nhắc kỹ lưỡng nhất để đạt được sự chấp thuận: đó là khi ông đã trưởng thành và là vị vua cai trị theo quyền của chính mình, chứ không phải một cậu bé kết hôn để chống đối lại mong muốn của nhiếp chính hầu.""

"Vắng mặt của vị vua trẻ tuổi ở cung điện không sao tránh khỏi việc mọi người để ý đến. Đám tro tàn của đống lửa trại thắp lên trong lễ mừng năm mới vừa nguội lạnh, thì dân chúng Bến Vua đã bắt đầu thắc mắc. Để dập tắt tin đồn, Nữ hoàng Alyssa loan báo rằng Bệ hạ đang nghỉ ngơi và tĩnh tâm ở Dragonstone, miền đất truyền thống của hoàng tộc... Nhưng thời gian trôi qua, vẫn không thấy dấu hiệu nào của Jaehaerys, cả những lãnh chúa lẫn dân đen đều bắt đầu tự hỏi. Nhà vua bị bệnh ư? Ngài đã bị làm tù binh, vì lý do nào đó chưa rõ? Vị vua trẻ thân thiện và khôi ngô này luôn tự do đi lại giữa dân chúng Bến Vua, dường như rất thích giao lưu với họ, nên sự mất tích đột ngột này dường như không giống tính cách của ngài.

Nữ hoàng Alysanne không vội trở lại triều đình. ""Ở đây em có chàng cho riêng mình, ngày đêm"", nàng nói với Jaehaerys. ""Khi chúng ta trở về, em sẽ chỉ tranh thủ được một giờ bên chàng, vì mọi người đàn ông ở Westeros đều muốn chiếm giữ một phần của chàng"". Với nàng, những ngày trên Dragonstone là những ngày tuyệt đẹp. ""Nhiều năm sau nữa, khi chúng ta già đi và bạc đầu, chúng ta sẽ nhìn lại những ngày này mỉm cười, nhớ lại những ngày hạnh phúc đã qua.""

"BẢN THÂN JAEHAERYS CHẮC CHẮN CŨNG CHIA SẺ MỘT SỐ TÂM TÌNH NÀY, NHƯNG VỊ VUA TRẺ TUỔI LẠI CÓ NHỮNG LÝ DO KHÁC ĐỂ Ở LẠI DRAGONSTONE. KHÔNG GIỐNG NHƯ VỊ CHÚ MAEGOR CỦA MÌNH, CẬU KHÔNG DỄ NỔI GIẬN, NHƯNG CẬU CŨNG RẤT CÓ KHẢ NĂNG PHẬN NỘ VÀ SẼ KHÔNG BAO GIỜ QUÊN HAY THA THỨ CHO VIỆC CẬU BỊ CỐ Ý LOẠI TRỪ KHỎI NHỮNG BUỔI HỌP HỘI ĐỒNG BÀN TỚI VIỆC KẾT HÔN CỦA CẬU VÀ EM GÁI. VÀ MẶC DÙ LUÔN BIẾT ƠN ROGAR BARATHEON VÌ ĐÃ GIÚP CẬU NGỒI LÊN NGÔI SẮT, JAEHAERYS KHÔNG MUỐN BỊ ÔNG ẤY CHI PHỐI. "TA ĐÃ CÓ CHA RUỘT", CẬU NÓI VỚI MAESTER CULIPER TRONG NHỮNG NGÀY Ở DRAGONSTONE, "TA KHÔNG CẦN THÊM CHA NUÔI". NHÀ VUA NHẬN RA VÀ BIẾT ƠN NHỮNG MẶT TỐT CỦA BÀN TAY PHẢI, NHƯNG CẬU CŨNG BIẾT RÕ NHỮNG KHUYẾT ĐIỂM CỦA ÔNG ẤY, NHỮNG KHUYẾT ĐIỂM TRỞ NÊN RẤT RÕ RÀNG TRONG NHỮNG NGÀY DẪN TỚI ĐÁM CƯỚI VÀNG, KHI BẢN THÂN JAEHAERYS ĐÃ NGỒI ĐÓN TIẾP CÁC LÃNH CHÚA CỦA VƯƠNG QUỐC TRONG KHI LÃNH CHÚA ROGAR ĐANG SĂN BẮN, UỐNG RƯỢU VÀ CƯỚP HOA CỦA CÁC CÔ GÁI."

Jaehaerys cũng nhận biết những thiếu sót của chính mình—những thiếu sót mà ông dự định sửa chữa trước khi ngồi lên ngôi Sắt. Cha của ông, Vua Aenys, bị cho là yếu đuối, một phần vì ông không phải là một chiến binh như người em Maegor. Jaehaerys quyết tâm không một ai có thể đặt câu hỏi về lòng dũng cảm hoặc kỹ năng chiến đấu của ông. Trên Đá Rồng, ông có Ser Merrell Bullock, chỉ huy đồn trú của lâu đài, các con trai của ông là Ser Alyn và Ser Howard, một bậc thầy dày dạn kinh nghiệm trong chiến đấu Ser Elyas Scales, và Bảy người của ông, những chiến binh tinh nhuệ nhất trong vương quốc. Mỗi buổi sáng, Jaehaerys luyện tập với họ trong sân lâu đài, hét lên bảo họ tấn công mình mạnh hơn, áp sát mình, quấy rối mình và tấn công mình bằng mọi cách họ biết. Từ lúc mặt trời mọc đến trưa, ông làm việc với họ, mài giũa kỹ năng của mình bằng kiếm, giáo, chùy và rìu trong khi hoàng hậu mới của ông nhìn theo.

Đó là chế độ cứng rắn và tàn nhẫn. Mỗi cuộc chiến chỉ kết thúc khi chính nhà vua hoặc đối thủ tuyên bố hắn đã chết. Jaehaerys chết nhiều lần đến mức những người lính đồn trú lấy đó làm trò chơi, hét "Nhà vua đã chết" mỗi lần ngài ngã

xuống, và "Quốc vương muôn năm" khi ngài lóp ngóp đứng dậy. Kẻ thù của ngài bắt đầu một cuộc thi, cá cược với nhau xem ai trong số chúng có thể giết chết nhà vua nhiều nhất. (Người chiến thắng, chúng tôi được kể lại, là Ser Pate xứ Woodcock trẻ tuổi, người được cho là đã dùng ngọn giáo phóng lao của mình để tặng cho Hoàng đế một cơn co giật.) Jaehaerys thường bầm dập và đẫm máu vào buổi tối, khiến Alysanne đau khổ, nhưng lòng dũng cảm của ngài đã cải thiện đáng kể đến nỗi gần cuối thời gian ở Dragonstone, chính Ser Elyas già đã nói với ngài, "Hoàng thượng, ngài sẽ không bao giờ vào đội Vệ vương, nhưng nếu có phép thuật nào đó mà Maegor, người chú của ngài, tự mình sống lại từ nấm mồ, thì tôi sẽ cược vào ngài".



Một buổi chiều, sau ngày Jaehaerys đã bị thử thách và đánh đập tàn nhẫn, Maester Culiper nói với ông: "Bệ hạ, tại sao ngài lại trừng phạt chính mình nghiêm khắc như vậy? Vương quốc đang bình yên". Nhà vua trẻ chỉ mỉm cười và đáp: "Vương quốc vẫn bình yên khi ông của tôi qua đời, nhưng chỉ ngay sau khi cha tôi lên ngôi, mọi kẻ thù đã nổi dậy ở khắp mọi nơi. Họ đang thử thách ông ấy, để xem ông ấy mạnh mẽ hay yếu đuối. Họ cũng sẽ thử thách tôi".

“Ông ấy không sai, dù rằng thử thách đầu tiên của ông, khi thử thách ấy tới, sẽ là một thứ hoàn toàn khác biệt, điều mà dù có bao nhiêu huấn luyện ở sân Dragonstone cũng chẳng thể chuẩn bị cho ông. Vì rằng chính giá trị của ông như một người đàn ông, và tình yêu của ông dành cho nữ hoàng nhỏ bé, sẽ phải đứng trước thử thách.”

Chúng ta biết rất ít về thời thơ ấu của Alysanne Targaryen; với tư cách là con thứ năm của Quốc vương Aenys và Nữ hoàng Alyssa, và là một bé gái, những người quan sát ở triều đình thấy cô ít thú vị hơn những anh chị lớn của mình, những người đứng cao hơn cô trong danh sách kế vị. Từ những gì ít ỏi còn lưu truyền đến chúng ta, Alysanne là một cô gái thông minh nhưng không nổi bật; nhỏ nhắn nhưng không bao giờ ốm yếu, lịch sự, dễ bảo, với nụ cười dịu dàng và giọng nói dễ chịu. Để ba mẹ cô nhẹ nhõm, cô không hề biểu hiện sự nhút nhát như chị gái lớn Rhaena khi còn nhỏ. Cô cũng không biểu lộ tính khí ngang ngược và cố chấp như Aerea, con gái Rhaena.

Với tư cách là một công chúa thuộc hoàng tộc, Alysanne dĩ nhiên sẽ có người hầu và người bạn từ khi còn nhỏ. Chắc chắn khi còn nhỏ, nàng sẽ có một vú nuôi; giống như hầu hết các quý tộc, Nữ hoàng Alyssa đã không cho con mình bú. Sau đó, một thầy maester sẽ dạy nàng đọc, viết và tính toán, và một bà septa sẽ dạy nàng về lòng đạo đức, phép cư xử và những điều bí ẩn của Đức tin. Những cô gái xuất thân bình thường sẽ làm người hầu của nàng, giặt quần áo và dọn bô cho nàng, và vào những thời điểm thích hợp, nàng chắc chắn sẽ lấy những tiểu thư cùng tuổi và cùng dòng máu cao quý làm bạn để cưỡi ngựa, chơi đùa và may vá cùng nhau.

“Alysanne không được tự chọn bạn đồng hành, họ được mẹ của cô ấy, Nữ hoàng Alyssa, chọn và họ thường xuyên ra vào để biết chắc công chúa không quá thân thiết với bất kỳ ai trong số họ. Người em gái Rhaena của cô ấy có sở thích tắm cho một chuỗi những người yêu thích một lượng tình cảm và sự chú ý không đứng đắn, một số người trong số họ bị coi là không phù hợp, chính là nguồn gốc của nhiều lời bàn tán ở triều đình, và Nữ hoàng không muốn Alysanne trở thành chủ đề của những lời đồn đại tương tự.”

"Tất cả những điều này đã thay đổi khi Vua Aenys qua đời trên Đảo Rồng và em trai ông, Maegor, trở về từ phía bên kia

biển hẹp để chiếm giữ Ngôi sắt. Vị vua mới này không mấy yêu thương và càng không tin tưởng bất kỳ đứa con nào của anh trai mình, và ông giao cho mẹ mình, Thái hậu Visenya, thực hiện ý muốn của ông. Các hiệp sĩ và hầu cận trong gia đình của Nữ hoàng Alyssa đã bị sa thải, cùng với người hầu và bạn đồng hành của các con bà, còn Jaehaerys và Alysanne thì được giao cho người cô tuyệt vời, Visenya đáng sợ, làm người giám hộ. Là con tin về bản chất, họ đã dành phần lớn triều đại của người chú bị đưa đi giữa Driftmark, Đảo Rồng và Bến Nhà Vua theo ý muốn của người khác, cho đến khi Visenya qua đời năm 44 AC, Nữ hoàng Alyssa có cơ hội để trốn thoát, bà đã tận dụng cơ hội để tháo chạy khỏi Đảo Rồng cùng với Jaehaerys, Alysanne và thanh kiếm Dark Sister."

" Không có hồi ký đáng tin cậy nào về cuộc sống của Công chúa Alysanne sau đợt chạy trốn còn lưu lại đến ngày nay. Bà không xuất hiện trở lại trong biên niên sử cho đến những ngày cuối cùng của triều đại tàn khốc của Maegor, khi mẹ bà và Chúa Rogar ra đi từ Storm's End cùng với một đội quân, trong khi Alysanne, Jaehaerys và em gái của họ, Rhaena, tập hợp ở King's Landing với những con rồng của họ.

"Tất nhiên là Công chúa Alysanne có hầu gái và tùy tùng trong những ngày sau cái chết của Maegor. Thật không may, tên và các chi tiết về họ đã không được truyền lại cho chúng ta. Chúng ta biết rằng không một ai trong số họ đi cùng công chúa khi cô và Jaehaerys chạy khỏi Red Keep trên những con rồng của họ. Ngoài bảy hiệp sĩ của Kingsguard và lính đồn trú lâu đài, đầu bếp, lính canh chuồng ngựa và những người hầu khác, nhà vua và cô dâu của ông không có người phục vụ ở Dragonstone."

"Đó là hành vi không mấy phù hợp với một công chúa, chứ đừng nói là một nữ hoàng. Alysanne nên có người làm việc vặt và mẹ của ả, Alyssa, đã nhìn thấy cơ hội để làm suy yếu và có lẽ là phá hỏng cuộc hôn nhân của Alysanne. Nhiếp chính vương đã quyết định cử một nhóm những người hầu và cận thần được tuyển chọn kỹ lưỡng đến Dragonstone để đảm bảo nhu cầu của nữ hoàng trẻ tuổi. Đại Maester Benifer đảm bảo với chúng ta rằng, kế hoạch này là của Nữ hoàng Alyssa... nhưng lãnh chúa Rogar đã vui vẻ đồng ý vì ông ta ngay lập tức nhìn thấy cách bóp méo để đạt được mục đích của riêng mình.

Ngài Septon Oswyck tuổi tác đã thực hiện nghi lễ kết hôn cho Jaehaerys và Alysanne, giữ gìn thánh điện trên Dragonstone, nhưng một tiểu thư hoàng gia còn cần một người cùng giới đảm nhiệm hướng dẫn về tôn giáo. Hoàng hậu Alyssa đã phái đi ba người: Septa Ysabel đáng gờm, và hai nữ tu tập sự xuất thân từ gia đình danh giá cùng tuổi với Alysanne, Lyra và Edyth. Để phụ trách các cô gái phục vụ và giúp việc trong gia đình Alysanne, bà đã cử Phu nhân Lucinda Tully, vợ của Lãnh chúa Riverrun, người có lòng thành kính cuồng nhiệt vang danh khắp nơi. Bà dẫn theo em gái nhỏ hơn Ella của Nhà Broome, một cô gái khiêm nhường mà tên đã được đưa ra làm đối tượng kết hôn với Jaehaerys. Những cô con gái của Lãnh chúa Celtigar, người mới đây bị Tể tướng chế nhạo là không cằm, không ngực, và không thông minh cũng được đưa vào. ("Chúng ta cũng nên tận dụng lợi ích từ họ," Lãnh chúa Rogar nói với cha của họ.) Ba cô gái quý tộc khác cùng gia nhập đoàn tùy tùng, mỗi người đến từ một nơi khác nhau, một người từ Vale, một người từ vùng đất bão tố và một người từ Reach: Jennis của Nhà Templeton, Coryanne của Nhà Wylde và Rosamund của Nhà Ball.

" < Hoàng hậu Alyssa muốn công chúa được nuôi dưỡng bởi những người bạn đồng trang lứa phù hợp với địa vị của mình, nhưng đó không phải là động lực duy nhất để bà gửi những tiểu thư này đến Dragonstone. Septa Ysabel, những người mới vào học là Edyth và Lyra, cùng với Người đàn bà vô cùng mộ đạo – Phu nhân Lucinda và em gái bà ta – có nhiệm vụ xa hơn nữa. Hoàng thái hậu hy vọng rằng những người phụ nữ chính trực kiên cường này có thể khắc sâu vào trí óc Alysanne và thậm chí cả Jaehaerys, rằng tình yêu giữa anh em với chị em là tội lỗi trong mắt của đức tin. " < Những đứa trẻ " (như cách gọi của Alyssa dành cho nhà vua và hoàng hậu) không phải là kẻ xấu, chúng chỉ trẻ người non dạ và cứng đầu; nếu được hướng dẫn đúng đắn, chúng có thể thấy được sai lầm của mình và hối hận về cuộc hôn nhân của chúng trước khi hôn nhân này xé nát vương quốc. Hay ít nhất thì bà cầu nguyện như vậy.

"Lãnh chúa Rogar có những động cơ thấp hèn hơn. Không thể dựa vào lòng trung thành của đội lính đồn trú của tòa thành hay các hiệp sĩ của Vệ Vương, Lãnh chúa cần những con mắt và đôi tai tại Dragonstone. Ông ta nói rõ với Phu nhân Lucinda và những người khác rằng mọi điều Jaehaerys và Alysanne nói và làm đều phải được báo cáo lại với ông ta. Ông ta đặc biệt sốt sắng muốn biết liệu nhà vua và hoàng hậu có dự định viên phòng hay không. Ông nhấn mạnh rằng điều đó phải được ngăn chặn.

Có lẽ còn nhiều hơn nữa.

"Còn bây giờ thật không may chúng ta phải xem xét đến một cuốn sách có nội dung đáng chê trách đã lần đầu tiên xuất hiện ở Bảy Vương quốc cách đây khoảng bốn mươi năm sau những sự kiện hiện đang được thảo luận. Các bản sao của cuốn sách này vẫn được truyền tay nhau ở những nơi thấp kém thuộc vùng Westeros, và thường có thể được tìm thấy ở một số nhà chứa (chủ yếu dành cho những người đọc được) và các thư viện của những kẻ đạo đức thấp kém, nơi tốt nhất nên khóa chặt chúng lại và cất kỹ, tránh xa tầm mắt của những thiếu nữ, những người vợ tốt, trẻ em và những người trong sạch và ngoan đạo."

"Cuốn sách được đề cập đến được biết đến với nhiều nhan đề khác nhau, trong số đó có Tội lỗi xác thịt, Chuyên cao thấp, Câu chuyện tình dục và Tội ác của đàn ông, nhưng tất cả các phiên bản đều phụ đề là Cảnh báo cho các cô gái trẻ. Nó được cho là lời chứng của một cô hầu trẻ có xuất thân cao quý đã trao thân cho một chú rể trong lâu đài của cha mình, sinh con ngoài giá thú, và sau đó thấy mình tham gia vào mọi thứ ,mọi tội lỗi có thể tưởng tượng được trong cuộc đời dài đằng đẵng của tội lỗi, đau khổ và nô lệ.

"Nếu câu chuyện của tác giả là đúng (một số phần của nó nghe có vẻ khó tin), trong suốt đời mình, bà đã trở thành người hầu gái của một nữ hoàng, tình nhân của một hiệp sĩ trẻ, một người bạn đồng hành trong vùng Đất tranh chấp của Essos, một cô gái phục vụ ở Myr, một diễn viên hài ở Tyrosh, vật giải trí của một nữ hoàng tướng cướp ở Quần đảo Basilisk, một nô lệ ở Volantis cổ (nơi bà bị xăm mình, bị xỏ khuyên và đeo nhẫn), người hầu của một phù thủy Qartheen và cuối cùng là bà chủ của một ngôi nhà khoái lạc ở Lys... trước khi cuối cùng trở về Oldtown và theo Đức tin. Người ta cho rằng bà đã kết thúc cuộc đời

mình như một septa ở Starry Sept, nơi bà đặt câu chuyện cuộc đời mình để cảnh báo những người hầu gái trẻ khác không làm như bà đã làm.

Những thông tin chi tiết khêu gợi về cuộc phiêu lưu khiêu dâm của nữ tác giả không liên quan đến chúng ta ở đây. Chúng tôi chỉ quan tâm đến phần đầu câu chuyện nhơ nhớp của cô ấy, câu chuyện thời trẻ của cô ấy...vì người tự nhận là tác giả của Một lời cảnh tỉnh cho các cô gái trẻ không ai khác chính là Coryanne Wylde, một trong những cô gái được gửi đến Dragonstone để làm bạn với nữ hoàng nhỏ.

Chúng ta không có cách nào để xác định tính xác thực của câu chuyện, thậm chí không biết liệu bà ấy có thực sự là tác giả của cuốn sách tai tiếng này hay không (một số người lập luận một cách hợp lý rằng văn bản là sản phẩm của nhiều bàn tay, vì phong cách văn xuôi thay đổi rất nhiều từ tập này sang tập khác). Tuy nhiên, tiểu sử thời trẻ của Phu nhân Coryanne được xác nhận trong các tường thuật của thầy maester phục vụ tại Nhà Rain trong thời niên thiếu của bà. Ở tuổi mười ba, theo ghi chép của ông, cô con gái út của Chúa tể Wylde thực sự đã bị quyến rũ và mất trinh bởi một "anh chàng cục cằn" từ chuồng ngựa. Trong "Lời cảnh báo cho các cô gái trẻ", anh chàng này được mô tả là một chàng trai đẹp tuổi cô, nhưng lời tường thuật của thầy maester lại khác, miêu tả kẻ quyến rũ là một kẻ lang thang ba mươi tuổi với "bộ phận đàn ông to như ngựa giống" làm đặc điểm nổi bật duy nhất.

Dù sự thật như thế nào đi chăng nữa, thì "chàng trai ỏng ẹo" đã bị thiến và đày đến Bức tường ngay khi việc làm xấu xa của gã được biết đến, trong khi Phu nhân Coryanne bị giam lỏng trong phòng chờ sinh đứa con hạ đẳng của ả. Đứa bé trai đã được gửi đi ngay sau khi sinh đến Storm End, nơi mà ả được quản gia lâu đài và người vợ hiếm muộn của anh ta nuôi nấng.

Cậu con trai hoang được sinh vào năm 48 Sau Công Nguyên, theo nhật ký của viện trưởng. Bà Coryanne được giám sát cẩn thận sau đó, nhưng ít người bên ngoài bức tường của Rain House biết về nỗi ô nhục của bà. Khi con quạ đến triệu tập bà ta đến King's Landing, mẹ của bà ta đã nghiêm khắc nói bà ta không bao giờ được nói về đứa con hay tội lỗi của bà ta. "Trong Red Keep, họ sẽ coi nàng là một thiếu nữ." Nhưng khi cô gái đến thành phố, được cha và anh trai hộ tống, họ dừng chân qua đêm tại một quán trọ ở bờ nam của Blackwater Rush, bên cạnh bến phà. Ở đó, cô thấy một vị lãnh chúa vĩ đại đang đợi cô đến.

Và đây là câu chuyện lại càng rối rắm hơn nữa, vì danh tính của người đàn ông ở quán trọ là vấn đề có phần tranh chấp, ngay cả giữa những người chấp nhận rằng A Caution for Young Girls có chứa một phần sự thật.

Qua các năm và nhiều thế kỷ, cùng với việc cuốn sách liên tục được sao chép, nhiều chỉnh sửa và thay đổi đã được đưa vào văn bản. Các học giả làm việc tại thành Citadel, những người sao chép sách, được đào tạo nghiêm ngặt nhằm tái tạo nguyên bản từng chữ một, nhưng có rất ít người ghi chép đời thường nào kỷ luật đến thế. Những vị giáo sĩ, nữ giáo sĩ hay các nữ tu sao chép và minh họa sách cho đức tin thường bỏ hoặc chỉnh sửa những đoạn văn mà họ cho là gây khó chịu, tục tĩu hoặc không đúng về mặt tôn giáo. Vì toàn bộ tác phẩm "Thận trọng dành cho thiếu nữ" gần như đều tục tĩu nên chẳng có học giả hay giáo sĩ nào muốn sao chép. Xét đến số lượng bản sao còn tồn tại (hàng trăm bản, mặc dù rất nhiều bản đã bị Baelor Đấng ban phúc đốt cháy), thì có khả năng cao những người chép sách phụ trách là các giáo sĩ đã bị trục xuất khỏi đức tin vì say xỉn, trộm cắp hoặc gian dâm, những học viên bỏ học đã rời Citadel mà không có dây chuyền, những người làm công ăn lương từ Thành phố Tự do hoặc những diễn viên hề (thấp kém nhất). Do không tuân thủ nguyên tắc chặt chẽ như các học giả, những người chép sách đó thường tự do "cải tiến" các văn bản mà họ sao chép. (Đặc biệt diễn viên hề thường có xu hướng này.)

"Cảnh báo cho những thiếu nữ", những "cải tiến" đó phần lớn bao gồm việc thêm vào nhiều tập phim đồi trụy hơn và thay đổi các tập phim hiện có để làm cho chúng trở nên đáng lo ngại và đồi trụy hơn. Khi sự thay đổi theo sự thay đổi trong nhiều năm, việc xác định văn bản gốc trở nên khó khăn hơn bao giờ hết, đến mức ngay cả các maester tại Thành Citadel cũng không thể nhất trí về tiêu đề của cuốn sách, như đã lưu ý. Danh tính của người đàn ông gặp Coryanne Wylde tại quán trọ bên bờ phà, nếu thực sự có cuộc gặp gỡ như vậy, là một vấn đề khác gây tranh cãi. Trong các bản sao mang tên Tội lỗi của xác thịt và Cao và thấp (thường là các phiên bản cũ hơn và ngắn nhất), người đàn ông tại quán trọ được cho là Ser Borys Baratheon, con cả trong số bốn anh em của Chúa Rogar. Tuy nhiên, trong Câu chuyện của một kẻ lẳng lơ và Sự tàn ác của loài người, người đàn ông đó chính là Chúa Rogar.

Tất cả các phiên bản này đều đồng ý với những gì xảy ra tiếp theo. Bỏ qua cha và anh trai của tiểu thư Coryanne, lãnh chúa ra lệnh cho cô gái cởi quần áo để ông có thể kiểm tra cô. "Ông ta sờ soạng khắp người tôi", cô viết, "và bảo tôi quay người này sang người kia và cúi xuống rồi duỗi thẳng người và dang chân trước mặt ông ta, cho đến khi cuối cùng ông ta tỏ ra hài lòng." Chỉ đến lúc đó, người đàn ông này mới tiết lộ mục đích triệu tập cô đến Bến Vua. Cô phải được đưa đến Dragonstone, với danh nghĩa là một hầu gái, để phục vụ như một trong những bạn đồng hành của Nữ hoàng Alysanne, nhưng một khi đến đó, cô phải sử dụng thủ đoạn và cơ thể của mình để dụ dỗ nhà vua lên giường.

"Jaehaerys là kẻ nhu nhược như gái và mê đắm em gái mình," tên đàn ông này được cho là đã nói với mụ, "nhưng Alysanne chỉ là một đứa trẻ còn mày là người phụ nữ mà gã đàn ông nào cũng ao ước. Một khi Đức Vua nếm được hương vị quyến rũ của mày, có thể ông ấy sẽ tỉnh ngộ và bỏ trò đùa ngu ngốc này là hôn nhân. Ông ấy thậm chí có thể chọn giữ mày lại sau đó, ai mà biết được? Dĩ nhiên là không thể bàn đến chuyện kết hôn, nhưng mày sẽ có châu báu, người hầu, bất cứ thứ gì mày muốn. Sẽ được ban thưởng hậu hĩnh khi trở thành kẻ sưởi ấm giường cho vua. Nếu Alysanne phát hiện hai đứa đang ở trên giường với nhau, thì càng tốt. Nó là đứa con gái kiêu ngạo và sẽ nhanh chóng sẽ bỏ rơi gã phối ngẫu ngoại tình. Và nếu mày lại chửa thêm đứa nữa, mày và đứa bé sẽ được chăm sóc chu đáo, còn cha mẹ mày sẽ được thưởng hậu hĩnh vì mày đã phục vụ Vương miện."

"Chúng ta có thể tin câu chuyện này không?" Hiện tại, rất lâu sau sự kiện đó và tất cả những nhân vật chính đã qua đời từ lâu, không có cách nào để chắc chắn. Ngoài lời khai của cô gái đó ra, chúng ta không còn nguồn nào để xác minh cuộc gặp gỡ bên bờ đò này có từng diễn ra không. Và nếu thực sự có một gã nhà Baratheon gặp riêng Coryanne Wylde trước khi cô ta đến

King's Landing, chúng ta không biết gã đó đã nói gì với cô ta. Cậu ta cũng có thể chỉ đơn giản là hướng dẫn cô ta làm nhiệm vụ của mình như một gián điệp và một kẻ mách lẻo, giống như cách những cô gái khác đã được hướng dẫn.

”Ông Crey, vị Học sĩ trưởng viết tại Kinh thành trong những năm cuối triều đại của Vua Jaehaerys, tin rằng cuộc gặp gỡ tại quán trọ là một lời vu khống vụng về nhằm bôi nhọ danh tiếng của Chúa tể Rogar, và thậm chí còn quy cho Ser Borys Baratheon , người cãi nhau kịch liệt với anh trai mình vào những năm cuối đời. Các học giả khác, bao gồm cả Ryben, vị Học sĩ trưởng tại Kinh thành về các văn bản bị cấm, trái phép, gian lận và khiêu dâm, đã đưa câu chuyện như một câu chuyện tục tĩu, nhằm kích thích ham muốn của những chàng trai trẻ, lũ con hoang, gái điếm và những gã đàn ông thích những kẻ nịnh hót. Ryben viết: "Trong số dân thường, luôn có những người có tính cách dâm đãng, thích kể những câu chuyện về các lãnh chúa vĩ đại và các hiệp sĩ cao quý cướp bóc các thiếu nữ", "vì điều này thuyết phục họ rằng những người tốt hơn họ cũng chia sẻ những ham muốn thấp hèn của chính họ".

“Có thể là như vậy. Những có những điều chúng ta biết chắc chắn rằng sẽ cho phép chúng ta rút ra kết luận riêng của mình. Chúng ta biết rằng cô con gái út của Morgan Wylde, Chúa tể của Nhà mưa, đã bị mất trinh khi còn trẻ và sinh ra một cậu con trai hoang. Chúng ta có thể khá chắc chắn rằng Lãnh chúa Rogar biết về sự ô nhục của cô; ông không chỉ là bề trên của Chúa tể Morgan, mà đứa trẻ còn được đưa vào chính gia đình ông. Chúng ta biết rằng Coryanne Wylde là một trong những hầu gái được gửi đến Dragonstone để làm bạn với Nữ hoàng Alysanne...một lựa chọn kỳ lạ, nếu cô ấy chỉ được làm một người hầu gái, vì hàng chục cô gái trẻ khác có dòng dõi quý tộc và độ tuổi phù hợp cũng có sẵn, những cô gái còn trinh tiết và đức hạnh của họ không ai chê trách.

“Tại sao lại là cô ta?” Nhiều người đã hỏi như thế trong nhiều năm qua. Cô ta có một món quà đặc biệt nào đó, một sức hấp dẫn đặc biệt nào đó không? Nếu có thì không ai nhận ra vào thời điểm đó. Liệu Lord Rogar hay Nữ hoàng Alyssa có mắc nợ cha hay mẹ của cô ta về một ân huệ hay lòng tốt trong quá khứ không? Chúng tôi không có hồ sơ nào về nó. Không có lời giải thích hợp lý nào cho việc lựa chọn Coryanne Wylde từng được đưa ra, ngoại trừ câu trả lời đơn giản, xấu xí được đưa ra bởi tác phẩm Một lời cảnh báo cho các thiếu nữ: cô ta được gửi đến Dragonstone không phải vì Alysanne mà là vì Jaehaerys.

Hồ sơ tòa án chỉ ra rằng Septa Ysabel, Quý bà Lucinda và những phụ nữ khác được chọn vào gia đình Alysanne Targaryen đã lên thuyền buôn Wise Woman vào lúc bình minh vào ngày thứ bảy của tuần trăng thứ hai năm 50 sau công nguyên và rời đi Dragonstone vào buổi sáng thủy triều. Nữ hoàng Alyssa đã gửi tin báo trước về việc họ đến bằng quạ, nhưng ngay cả như vậy, cô ấy vẫn có một số lo lắng rằng những Người phụ nữ thông thái, như họ được biết đến từ ngày đó trở đi, sẽ thấy cánh cổng của Dragonstone đóng lại trước mặt họ. Nỗi sợ hãi của cô ấy là vô căn cứ. Nữ hoàng nhỏ và hai vệ binh hoàng gia đã gặp họ tại bến cảng khi họ xuống tàu và Alysanne chào đón từng người một bằng nụ cười vui vẻ và những món quà.

"Trước khi thuật lại những gì đã xảy ra sau đó, chúng ta hãy cùng ngắm nhìn một chút ở Đảo Fair, nơi Rhaena Targaryen, "Nữ hoàng ở phương Tây," sống cùng chồng mới và một triều đình riêng.

“Nữ hoàng Alyssa hẳn không thấy hài lòng khi con gái cả của mình kết hôn lần thứ ba hơn khi thấy con trai sắp cưới, mặc dù cuộc hôn nhân của Rhaena không quan trọng bằng. Không chỉ có bà nghĩ vậy, bởi vì sự thật là Androw Farman là một sự lựa chọn kỳ lạ cho người có dòng máu rồng trong huyết quản.

Con trai thứ của Huân tước Farman, thậm chí không phải là người thừa kế, Androw được cho là một cậu bé đẹp với đôi mắt xanh nhạt và mái tóc lanh dài, nhưng cậu nhỏ hơn Nữ hoàng chín tuổi và thậm chí tại triều đình của cha mình, có những người coi thường cậu như "một nửa của một cô gái", vì cậu nói năng nhẹ nhàng và bản tính dịu dàng. Một thất bại đặc biệt khi làm hầu cận, cậu chưa bao giờ trở thành hiệp sĩ, vì không có được bất kỳ kỹ năng chiến đấu nào như chúa tể và anh trai của mình. Có một thời gian, cha cậu đã cân nhắc đưa cậu đến Oldtown để rèn luyện thành chuyên gia tổng quát, cho đến khi vị chuyên gia của chính ông nói với ông rằng cậu bé không đủ thông minh và hầu như không biết đọc hay viết. Về sau, khi được hỏi tại sao cô lại chọn một người bạn đời kém hứa hẹn như vậy, Rhaena Targaryen đáp, "Anh ấy đã tử tế với tôi."

Cha của Androw cũng tốt bụng với nàng, cho nàng nơi nương náu trên Fair Isle sau Trận chiến Bên dưới Gods Eye, khi người chú của nàng, Vua Maegor, đòi bắt giữ nàng và thành viên Hội Người nghèo của vương quốc tố cáo nàng là kẻ tội lỗi đê tiện và các con gái của nàng là những điều ghê tởm. Một số người cho rằng bà hoàng góa đã lấy Androw làm chồng một phần để đền đáp cha của anh ta vì lòng tốt đó, bởi Đức ngài Farman, bản thân là con trai thứ hai, chưa bao giờ mong đợi sẽ được cai trị, được biết đến là người rất yêu mến Androw, bất chấp những khuyết điểm của anh ta. Có lẽ có phần sự thật nào đó trong lời khẳng định đó, nhưng một khả năng khác, được maester của Đức ngài Farman đưa ra lần đầu, có thể sẽ gần sự thật hơn. "Nữ hoàng đã tìm thấy tình yêu đích thực của mình trên Fair Isle", Maester Smike đã viết cho Thành cổ, "không phải với Androw mà là với em gái của anh ta, Quý cô Elissa".

“Ba năm là chị của Androw, Elissa Farman có chung đôi mắt xanh và mái tóc vàng dài của anh trai, nhưng còn lại thì khác hẳn anh như anh em ruột có thể có. Nhanh trí và sắc sảo hơn, cô yêu ngựa, chó và chim ưng. Cô ấy là một ca sĩ giỏi và một cung thủ điêu luyện, nhưng tình yêu lớn của cô ấy là đi thuyền. The Wind Our Steed là câu nói của người Farmans của Đảo công bằng, những người đã đi thuyền trên vùng biển phía tây kể từ Kỷ nguyên bình minh, và Phu nhân Elissa đại diện cho họ. Như một đứa trẻ, người ta kể rằng cô ấy đã dành nhiều thời gian trên biển hơn trên đất liền. Đoàn tùy tùng của cha cô thường cười lớn khi nhìn thấy cô leo lên giàn khoan như một con khỉ. Cô lái chiếc thuyền của mình quanh Đảo Fair Isle ở tuổi bốn mươi mười, và đến năm hai mươi, cô đã đi du ngoạn xa về phía bắc tới Đảo Gấu và xa về phía nam tới Arbor. Không ít lần, điều kinh hoàng của chúa cha và lệnh bà mẹ, cô nói về mong muốn ra khơi ngoài đường chân trời phía tây để tìm hiểu những vùng đất kỳ lạ và kỳ diệu có thể nằm ở phía bên kia Biển hoàng hôn.

Nàng Elissa đã từng hai lần được hứa gả, một lần vào năm mười hai tuổi và một lần vào năm mười sáu tuổi, nhưng nàng đã làm cho cả hai chàng trai đó sợ hãi, như chính cha nàng đã buồn rười rượi thừa nhận. Tuy nhiên, ở Rhaena Targaryen, nàng đã tìm thấy một người bạn đồng quan điểm, còn ở nàng, nữ hoàng đã tìm thấy một người bạn tâm giao mới. Cùng với Alayne Royce và Samantha Stokeworth, hai người bạn lâu nhất của Rhaena, họ trở nên gần như không thể tách rời, một cung

điện bên trong cung điện mà Ser Franklyn Farman, con trai cả của Chúa tể Marq, đã đặt biệt danh là "Quái thú bốn đầu". Androw Farman, chồng mới của Rhaena, thỉnh thoảng được kết nạp vào vòng tròn của họ, nhưng không thường đến nỗi bị coi là cái đầu thứ năm. Điều đáng nói nhất là Nữ hoàng Rhaena chưa bao giờ đưa anh ta bay cùng mình trên lưng con rồng Dreamfyre của cô, một cuộc phiêu lưu mà cô thường chia sẻ với các quý cô Elissa, Alayne và Sam (công bằng mà nói, có nhiều khả năng là nữ hoàng đã mời Androw chia sẻ bầu trời với mình chỉ để anh ta từ chối, vì bản tính anh ta không thích phiêu lưu).

"Tuy nhiên, sẽ là một sai lầm nếu coi thời gian Nữ hoàng Rhaena ở Faircastle như một bức tranh đồng quê thanh bình. Không phải ai cũng hoan nghênh sự hiện diện của bà, bằng bất kỳ cách nào. Ngay cả trên hòn đảo xa xôi này cũng có những Người nghèo tức giận vì Lãnh chúa Marq, giống như cha mình, đã hỗ trợ và giúp đỡ một người mà họ coi là kẻ thù của Đức tin. Sự hiện diện liên tục của Dreamfyre trên đảo cũng gây ra nhiều vấn đề. Thỉnh thoảng lại thấy thoáng qua, một con rồng là một điều kỳ diệu và đáng sợ để chiêm ngưỡng, và đúng là một số dân đảo Fair tự hào khi có "một con rồng của riêng chúng ta". Tuy nhiên, một số khác lại lo lắng trước sự hiện diện của con quái vật khổng lồ, đặc biệt là khi nó ngày càng lớn... và đói hơn. Nuôi một con rồng đang lớn không phải là chuyện đơn giản. Và khi người ta biết rằng Dreamfyre đã đẻ ra một ổ trứng rồng, một người hành khất từ vùng đồi nội địa đã bắt đầu rao giảng rằng Fair Isle sẽ sớm bị rồng chiếm đóng "ăn thịt cừu, bò và cả người", trừ khi một kẻ giết rồng xuất hiện để chấm dứt tai họa. Lãnh chúa Farman đã cử các hiệp sĩ đi bắt và tiêu diệt người này, nhưng hàng nghìn người đã nghe thấy lời tiên tri của ông ta trước đó. Mặc dù nhà thuyết giáo đã chết trong ngục tối dưới Faircastle, nhưng những lời nói của ông vẫn tiếp tục lan truyền, khiến những người ngu dốt cảm thấy sợ hãi ở bất cứ nơi nào họ nghe thấy"

Ngay cả trong tòa lâu đài của ngài Farman, nữ hoàng Rhaena vẫn có kẻ thù, đứng đầu là người thừa kế của ngài. Ser Franklyn đã chiến đấu trong trận chiến Bên dưới Chúa Tể và bị thương ở đó, máu chảy khi phục vụ cho hoàng tử Aegon Không Vương Miện. Người ông của ngài đã chết trên chiến trường đó cùng với con trai cả của ngài, và ngài đã phải đưa tử thi của họ về Fair Isle. Nhưng đối với ngài, Rhaena Targaryen dường như không có chút hối hận về nỗi đau mà nàng đã gây ra cho Nhà Farman và cũng không biết ơn ngài chút nào. Ngài cũng không thích mối quan hệ bạn bè của nàng với em gái ngài, Elissa; thay vì khích lệ em gái trong những gì mà ngài cho là tính cách tự do, cố chấp, Ser Franklyn nghĩ rằng hoàng hậu nên ra lệnh cho em gái làm tròn bổn phận với gia đình bằng cách kết hôn thích hợp và sinh con. Ngài cũng không đánh giá cao cách mà Quái thú bốn đầu trở thành trung tâm của cuộc sống triều đình tại Faircastle, trong khi ngài cha và bản thân ngài ngày càng bị coi thường. Ông hoàn toàn có lý về điều đó. Càng ngày càng có nhiều lãnh chúa quý tộc từ vùng đất phía tây và những nơi khác đến thăm Fair Isle, học sĩ Smike ghi nhận, nhưng khi họ đến, đó là để được yết kiến Hoàng hậu phương Tây, chứ không phải với lãnh chúa nhỏ bé của một hòn đảo nhỏ và con trai của ngài.

" Chuyện này hoàn toàn không phải mối quan tâm lớn của nữ hoàng và gia đình của bà khi Marq Farman vẫn cai trị tại Faircastle, vì ngài là một lãnh chúa thân thiện và tốt bụng, người yêu thương tất cả những đứa con của mình, kể cả cô con gái ngỗ ngược và đứa con trai yếu ớt, và yêu Rhaena Targaryen vì cô ấy cũng yêu chúng. Tuy nhiên, chưa đầy nửa tháng sau khi nữ hoàng và Androw Farman kỷ niệm ngày đầu tiên của cuộc hôn nhân của họ thì Lãnh chúa Marq đột ngột qua đời ngay tại bàn ăn của mình, nghẹn một cái xương cá ở tuổi bốn mươi sáu. Và khi ông qua đời, Ser Franklyn trở thành Lãnh chúa của Fair Isle. "

Ông không mất nhiều thời gian. Ngày sau lễ tang của cha, ông triệu tập Rhaena đến đại sảnh (ông không muốn nhọc công đến gặp bà), và ra lệnh cho bà rời khỏi đảo của ông. "Bà không được hoan nghênh ở đây", ông nói với bà. "Bà không được chào đón ở đây. Hãy mang theo con rồng, bạn bè và đứa em trai nhỏ của ông, thằng bé chắc chắn sẽ tè ra quần nếu bị bắt ở lại. Nhưng đừng tưởng ông cho phép bà mang theo em gái ông. Con bé sẽ ở lại đây và sẽ kết hôn với một người do ông lựa chọn."

Franklyn Farman không hề thiếu lòng dũng cảm, như Maester Smike đã viết trong bức thư gửi Pháo đài. Tuy nhiên, ông ta lại thiếu lý trí, và trong khoảnh khắc đó, ông ta dường như không nhận ra mình đã rất gần với cái chết. “Tôi có thể nhìn thấy ngọn lửa trong đôi mắt của mụ ta,” vị maester nói, “và trong một khoảnh khắc, tôi có thể nhìn thấy Faircastle đang cháy, những tòa tháp trắng dần đen lại rồi đổ up xuống biển khi ngọn lửa bùng lên từ từng cửa sổ và con rồng lượn đi lượn lại."

“Rhaena Targaryen là dòng dõi rồng và quá kiêu hãnh để lưu lại lâu nơi không ai mong muốn. Bà rời Đảo Fair đêm đó, cưỡi Dreamfyre đến Casterly Rock sau khi ra lệnh cho chồng và những người bạn của bà đi thuyền theo bà, “cùng với tất cả những ai có thể yêu mến tôi”. Khi Androw đỏ bừng vì tức giận và muốn đối đầu với em mình trong trận chiến một chọi một, nữ hoàng nhanh chóng ngăn cản. “Anh sẽ bị anh ta chém thành từng mảnh, tình yêu của tôi”, bà nói với anh ta, “và nếu tôi phải góa vợ ba lần, người ta sẽ gọi tôi là phù thủy hoặc thậm chí tệ hơn và săn đuổi tôi khỏi Westeros”. Bà nhắc anh ta rằng Lyman Lannister, lãnh chúa của Casterly Rock, đã từng che chở cho bà. Nữ hoàng Rhaena tin rằng ông ta sẽ lại chào đón bà.

Androw Farman, Samantha Stokeworth và Alayne Royce lên đường vào sáng hôm sau, cùng với hơn bốn mươi người bạn, hầu cận, và người phục vụ của nữ hoàng, bởi Ân huệ của bà đã tập hợp một nhóm tùy tùng đáng kể xung quanh mình như là Nữ hoàng phương Tây. Quý bà Elissa cũng ở cùng họ, vì bà không có ý định ở lại; con tàu của bà, Maiden’s Fancy, đã sẵn sàng cho chuyến vượt biển. Tuy nhiên, khi đoàn tùy tùng của nữ hoàng đến bến tàu, họ thấy Ser Franklyn đang đợi họ. Những người còn lại có thể đi, và chúc mọi điều tốt lành, ông ta tuyên bố, nhưng em gái ông ta sẽ ở lại Fair Isle để kết hôn.

Nhưng tên tân lãnh chúa này chỉ mang theo chừng nửa tá lính, và hắn đã đánh giá thấp tình yêu mà những người dân dành cho em gái mình, đặc biệt là những người thợ đóng tàu, ngư dân, phu khuân vác và những ai sống ở gần bến cảng, nhiều người đã quen biết cô từ khi cô còn bé. Khi Phu nhân Elissa đối mặt với anh trai mình, khạc nhổ những lời thô lỗ vào mặt hắn và yêu cầu hắn tránh đường, xung quanh họ xuất hiện một đám đông, cơn giận trong họ càng lúc càng dâng cao. Không nhận ra thái độ của họ, ngài lãnh chúa cố gắng tóm lấy em gái mình... thì những người chứng kiến lập tức xông tới, áp đảo đám thuộc hạ của hắn trước khi chúng kịp rút kiếm. Ba tên trong số chúng bị đẩy xuống nước khỏi bến tàu, trong khi chính lãnh

chúa Franklyn bị ném vào hầm tàu đầy những con cá tuyết mới đánh bắt. Elissa Farman và những người bạn còn lại của nữ hoàng lên boong tàu Maiden's Fancy một cách an toàn và hướng đến Lannisport.

Lyman Lannister, lãnh chúa Casterly Rock, đã cho Rhaena cùng chồng bà, Aegon Chưa Đăng Quang, tá túc khi Maegor Tàn Ác ra lệnh đòi đầu họ. Ser Tyler Hill, con trai ngoài giá thú của ông, đã cùng Hoàng tử Aegon chiến đấu dưới chân Thần Nhãn. Lady Jocasta của nhà Tarbeck, người vợ nanh nọc của ông, đã kết bạn với Rhaena trong thời gian ở Rock và là người đầu tiên nhận ra bà đang mang thai. Đúng như nữ hoàng đã dự đoán, họ chào đón bà lúc này, và khi những người còn lại trong đoàn của bà đáp xuống Lannisport, gia tộc Lannister cũng đón họ luôn. Một bữa tiệc xa hoa được tổ chức để vinh danh họ, cả một chuồng ngựa được trao tặng Dreamfyre, và Nữ hoàng Rhaena cùng chồng bà cùng những cận vệ Đội Bốn Đầu Quái Thú được phân một dãy phòng lộng lẫy sâu trong lòng Rock, an toàn tránh khỏi mọi nguy hiểm. Họ nán lại nơi đó hơn một trăng, hưởng dịch vụ của gia tộc giàu có nhất Westeros.

Nhưng khi những ngày trôi qua, chính lòng hiếu khách lại càng khiến Rhaena Targaryen bất an. Cô nhận ra rằng những người hầu gái và những người hầu được giao cho họ là những kẻ mách lẻo và gián điệp, báo cáo mọi hành động của họ về cho Lãnh chúa và Phu nhân Lannister. Một trong những người thánh nữ của lâu đài đã hỏi Samantha Stokeworth liệu cuộc hôn nhân của nữ hoàng với Androw Farman đã được hoàn thành hay chưa, và nếu có, thì ai đã chứng kiến lễ tân hôn. Ser Tyler Hill, con trai ngoài giá thú đẹp trai của Lãnh chúa Lyman, công khai khinh thường Androw, thậm chí còn làm mọi cách để lấy lòng Rhaena, kể cho cô nghe những câu chuyện về chiến công của mình tại Trận chiến bên dưới Con mắt của Chúa và cho cô xem những vết sẹo mà anh ấy đã phải chịu. ở đó ""trong dịch vụ của Aegon của bạn"". Bản thân Lãnh chúa Lyman bắt đầu bày tỏ sự quan tâm không đứng đắn đối với ba quả trứng rồng mà nữ hoàng mang từ Đảo Fair về, tự hỏi chúng có thể nở theo cách nào và khi nào. Phu nhân của anh ta, Lady Jocasta, đã gợi ý riêng rằng một hoặc nhiều quả trứng sẽ là một món quà tuyệt vời, nếu Nữ hoàng muốn thể hiện lòng biết ơn của mình đối với Nhà Lannister vì đã cưu mang cô. Khi kế đó không thành công, Lãnh chúa Lyman đã đề nghị mua đứt những quả trứng với giá vàng khổng lồ.

Lãnh chúa Casterly Rock muốn nhiều hơn là một khách mời, Nữ hoàng Rhaena nhận ra lúc đó. Bên dưới vẻ nồng hậu của anh ta, anh ta quá d cunning và quá tham vọng để hài lòng với những gì ít ỏi như vậy. Anh muốn liên minh với Ngai Sắt, có thể thông qua cuộc hôn nhân giữa cô và đứa con ngoài giá thú của anh, hoặc một trong những người con trai hợp pháp của anh; một số liên minh sẽ đưa người Lennister vượt qua Hightower, Baratheon và Velaryon để trở thành gia tộc thứ hai trong vương quốc. Và anh muốn những con rồng. Với những người cưỡi rồng của riêng mình, người Lannister sẽ ngang hàng với người Targaryen. "Họ đã từng là vua", cô nhắc nhở Sam Stokeworth. "Anh ấy mỉm cười, nhưng anh ấy đã lớn lên với những câu chuyện về Trận chiến Field of Fire; anh ấy sẽ không quên." Rhaena Targaryen cũng biết lịch sử của mình; lịch sử của Freehold of Valyria, được viết bằng máu và lửa. "Chúng ta không thể ở lại đây," cô tâm sự với những người bạn thân của mình.

"Chúng ta sẽ tạm biệt Nữ hoàng Rhaena, quay mắt về phía đông một lần nữa để nhìn về Bến Vua và Dragonstone, nơi nhiếp chính và vua vẫn bất đồng".

"Vấn đề về hôn nhân của nhà vua thật sự là một sự bực mình đối với Nữ hoàng Alyssa và Lãnh chúa Rogar, nhưng không nên nghĩ rằng đó là vấn đề duy nhất mà họ quan tâm trong thời gian nhiếp chính của mình. Tiền, hay đúng hơn là sự thiếu tiền, là vấn đề cấp bách nhất của Hoàng gia. Những cuộc chiến tranh của Vua Maegor đã tốn kém rất nhiều, khiến ngân khố hoàng gia cạn kiệt. Để lấp đầy kho bạc, viên đại thần quản lý tài sản của Maegor đã tăng các loại thuế hiện hành và áp đặt các loại thuế mới, nhưng những biện pháp này mang lại ít vàng hơn dự kiến và chỉ làm gia tăng sự nguyền rủa mà các lãnh chúa trong vương quốc dành cho nhà vua. Tình hình cũng không được cải thiện khi Jaehaerys lên ngôi. Lễ đăng quang của thái tử trẻ tuổi và Lễ cưới vàng của mẹ ông đều là những sự kiện lộng lẫy đã giúp ông chiếm được tình cảm của các lãnh chúa và cả những người dân thường, nhưng tất cả những điều đó đều phải trả giá. Một khoản chi lớn hơn sắp xuất hiện: Lãnh chúa Rogar đã quyết tâm hoàn thành công trình Hố rồng trước khi bàn giao thành phố và vương quốc cho Jaehaerys, nhưng vẫn thiếu kinh phí.

Edwell Celtigar, Chúa đảo Móng Vuốt, đã trở thành bàn tay vô năng cho Maegor Độc Ác. Khi có cơ hội thứ hai dưới quyền nhiếp chính, ông tỏ ra là một bậc thầy về tiền bạc không kém phần vô dụng. Không muốn làm mất lòng các lãnh chúa đồng liêu, thay vào đó Celtigar quyết định áp đặt thuế mới đối với cư dân nhỏ của King's Landing, những người ở rất gần trong tầm tay. Phí cảng tăng gấp ba, một số hàng hóa sẽ phải chịu thuế khi vào và cả khi ra khỏi thành phố, và các khoản thuế mới được áp đối với những người giữ quán trọ và thợ xây.

" Không biện pháp nào trong số những biện pháp này đạt được hiệu quả như mong muốn là lấp đầy kho bạc. Thay vào đó, việc xây dựng chậm lại, các nhà trọ trống vắng, và việc buôn bán suy giảm đáng kể khi những người buôn bán chuyển thuyền từ Vương Đô đến Driftmark, Duskendale, Maidenpool và những cảng khác, nơi họ có thể trốn tránh thuế. (Lannisport và Oldtown, những thành phố lớn khác trong vương quốc, cũng nằm trong danh sách đánh thuế mới của Lãnh chúa Celtigar, nhưng tại đó những sắc lệnh đó ít có tác dụng hơn, chủ yếu vì Casterly Rock và Hightower phớt lờ chúng và không nỗ lực để thu thuế.) Tuy nhiên, các loại thuế mới đã khiến Lãnh chúa Celtigar bị ghét trên khắp thành phố. Lãnh chúa Rogar và Nữ hoàng Alyssa cũng chịu một phần sự chỉ trích. Một thương vong khác là Dragonpit; Vương miện không còn tiền để trả cho những người xây dựng, và mọi công việc trong phần mái vòm lớn này đã phải ngừng lại. "

Cơn bão đang nổi lên ở cả phía bắc và phía nam. Lúc đó, Lord Rogar bận việc ở King's Landing nên Dornishmen cũng lớn mạnh hơn, thường xuyên xâm phạm vào vùng biên giới, thậm chí còn gây rắc rối cho Stormlands. Có tin đồn rằng Vua Kền kền sẽ xuất hiện trở lại ở Red Mountains, và anh em trai của Lord Rogar là Borys và Garon khẳng định rằng họ không có đủ người và tiền để loại trừ mối đe dọa này.

"" ở miền Bắc thậm chí còn tệ hơn nữa. Brandon Stark, Lãnh chúa của Winterfell, qua đời năm 49 AC, không lâu sau khi trở về từ Hôn lễ Vàng. Những người phương Bắc kể rằng hành trình đã đòi hỏi quá nhiều từ ngài. Con trai ngài Walton lên kế

vị, và khi một cuộc nổi loạn bất ngờ nổ ra năm 50 AC giữa những người gác Đêm ở Rimegate và Sable Hall, ngài đã tập hợp lực lượng và phi ngựa đến Bức tường để cùng các chiến binh trung thành dập tắt cuộc nổi loạn. ""

"Những kẻ nổi loạn từng là Pauperes commilitones (Dòng Anh em nghèo) và Hiệp sĩ nhà Warrior, những người đã chấp thuận ân xá của vị vua nhỏ tuổi, do hiệp sĩ Ser Olyver Bracken và Ser Raymund Mallery dẫn đầu, hai hiệp sĩ phản bội vốn từng phục vụ trong đội Kingsguard của Maegor trước khi từ bỏ ông ta để theo Jaehaerys. Chỉ huy trưởng của đội Bảo vệ, đã không khôn ngoan khi trao quyền chỉ huy hai pháo đài đổ nát cho Bracken và Mallery, với lệnh khôi phục lại chúng; thay vào đó, hai người này quyết định biến các lâu đài thành nơi ở mới và lập mình làm lãnh chúa."

Cuộc nổi loạn của chúng không kéo dài được bao lâu. Cứ mỗi người anh em Đêm Đen tham gia vào cuộc nổi loạn của chúng thì có mười người vẫn trung thành với lời thề sắt đá của mình. Sau khi Chúa Stark và những chư hầu của ngài tham gia, những người anh em đen đã chiếm lại Rimegate và treo cổ những kẻ bội thề ngoại trừ bản thân Ser Olyver được Chúa Stark chặt đầu bằng thanh gươm trứ danh Băng. Khi tin đồn lan đến Sảnh Sable, những kẻ nổi loạn ở đó chạy trốn ra ngoài Bức tường với hy vọng cùng liên minh với những người man di. Chúa Walton đuổi theo chúng nhưng hai ngày sau về hướng bắc trong cơn bão tuyết của khu rừng ma ám, ngài cùng các chiến binh của mình bị mấy gã khổng lồ tấn công. Sau đó, mọi người viết rằng Walton Stark đã hạ gục hai gã khổng lồ trước khi bị chúng kéo ngã khỏi yên ngựa và xé xác ra. Những người sống sót đã đưa thi thể của ngài về Thành đen theo từng phần.

" Về phần Ser Raymund Mallery và những kẻ đào ngũ khác, người dân man rợ đã chào đón lạnh nhạt họ. Bất kể là quân nổi loạn hay không, dân tộc tự do cũng chẳng có nhu cầu gì với lũ quạ. Đầu của Ser Raymund đã được đưa tới Eastwatch nộp vào nửa năm sau đó. Khi hỏi điều gì đã xảy ra với những người lính còn lại, tộc trưởng người man rợ đã cười và nói, " Chúng tôi đã ăn họ "."

Brandon Stark con thứ nhì là Alaric, trở thành Lãnh chúa Winterfell. Người ta cai trị Phương Bắc trong hai mươi ba năm, tuy là một người có tài nhưng lại nghiêm khắc... nhưng trong một thời gian dài, người ta không nói lời hay về Vua Jaehaerys, vì người ta đổ lỗi cho sự khoan hồng của nhà vua về cái chết của anh trai Walton, và thường nghe người ta nói rằng Hoàng thượng đáng lẽ phải chặt đầu những người của Maegor thay vì gửi họ đến Bức tường.

Xa rời khỏi những rắc rối ở phương Bắc, Quốc vương Jaehaerys và Hoàng hậu Alysanne vẫn ở trong tình trạng tự lưu đày khỏi triều đình, nhưng cả hai đều chẳng rảnh rỗi gì. Mỗi buổi sáng, Jaehaerys vẫn tiếp tục chế độ tập luyện nghiêm ngặt cùng các hiệp sĩ trong đội Vệ Vương và dành cả buổi tối để nghiền ngẫm những ghi chép về triều đại của ông nội mình là Aegon Đệ nhất Đấng Chinh phục, bởi ông muốn lấy đó làm hình mẫu cho chính triều đại của mình. Ba học sĩ của Núi Rồng đã giúp ông trong những cuộc điều tra này, cũng như có cả hoàng hậu nữa.

“ Khi những ngày trôi qua, ngày càng nhiều khách đến Dragonstone để chuyện trò cùng nhà vua. Lãnh chúa Massey xứ Stonedance là người đầu tiên xuất hiện, nhưng ngay sau đến là Lãnh chúa Staunton xứ Rook’s Rest, Lãnh chúa Darklyn xứ Duskendale và Lãnh chúa Bar Emmon xứ Sharp Point, tiếp đó là các Lãnh chúa Harte, Rollingford, Mooton và Stokeworth. Cũng như vậy là Lãnh chúa trẻ Rosby, người cha tự sát khi Vua Maegor ngã ngựa, anh ta xuất hiện với vẻ mặt ngượng ngùng cầu xin đứa trẻ vua tha thứ, và Jaehaerys cũng vui lòng chấp thuận. Daemon Velaryon, trong vai thuyền thần và tổng chỉ huy hạm đội, lúc này vẫn ở bến Cảng cùng các nhiếp chính quan, điều đó không ngăn được Jaehaerys và Alysanne dùng rồng bay đến Driftmark và tham quan các xưởng đóng tàu của ông, được hộ tống bởi ba người con trai Corwyn, Jorgen và Victor. Khi nghe tin về những cuộc họp này, Lãnh chúa Rogar ở bến Cảng tức giận đến mức hỏi Lãnh chúa Daemon rằng liệu hạm đội Velaryon có thể tham chiến để ngăn chặn những “lãnh chúa nịnh hót” này bò đến Dragonstone để lấy lòng nhà vua bé không. Câu trả lời của Lãnh chúa Velaryon rất thẳng thắn. “Không”, ông ta nói. The Hand coi đây là dấu hiệu tiếp theo của sự bất kính. “

Trong khi đó, các cung nữ và bạn đồng hành mới của Nữ hoàng Alysanne đã ổn định tại Dragonstone, và nhanh chóng thấy rõ rằng hy vọng của mẹ cô rằng những Người phụ nữ thông thái này có thể thuyết phục vị nữ hoàng nhỏ rằng cuộc hôn nhân của cô là không sáng suốt và không phù hợp đã bị đổ vỡ nghiêm trọng. Cả lời cầu nguyện, bài giảng hay những bài đọc từ Ngôi sao bảy cánh đều không thể lay chuyển niềm tin của Alysanne Targaryen rằng các vị thần đã ban cho cô sự kết đôi cùng người em trai Jaehaerys, để cô trở thành tri kỷ, người bạn đời và người mẹ của những đứa con của anh. Cô nói với Septa Ysabel, Quý bà Lucinda và nhiều người khác rằng: "Anh ấy sẽ trở thành một vị vua vĩ đại và tôi sẽ trở thành một nữ hoàng vĩ đại". Cô ấy rất kiên định trong niềm tin của mình, và dịu dàng, tử tế và yêu thương trong mọi việc khác, đến nỗi các Mẹ tổ và những Người phụ nữ thông thái khác thấy rằng họ không thể lên án cô ấy, và mỗi ngày trôi qua, họ lại gắn bó với cô ấy nhiều hơn.

"Kế hoạch của Chúa tể Rogar để chia rẽ Jaehaerys và Alysanne không thành công. Nhà vua trẻ cùng hoàng hậu của mình đã dành cả cuộc đời bên nhau. Biết rằng sau này họ sẽ nổi tiếng vì những cuộc cãi vã và chia ly để rồi tái hợp sau đó, nhưng Septon Oswyck và Maester Culiper đều nói rằng chưa từng có bất kỳ đám mây đen hay lời lẽ cay nghiệt nào ám ảnh quãng thời gian họ ở cùng nhau trên đảo Dragonstone trước khi Jaehaerys tới tuổi trưởng thành.

Liệu Coryanne Wylde có thất bại trong việc lên giường với nhà vua không? Có khả năng là cô ấy chưa bao giờ cố gắng không? Có lẽ toàn bộ câu chuyện về cuộc gặp gỡ tại quán trọ là bịa đặt? Bất kỳ điều nào trong số những điều này đều có thể xảy ra. Tác giả của Câu chuyện cảnh báo cho các thiếu nữ sẽ coi khác đi, nhưng ở đây văn bản khét tiếng đó lại trở nên kém tin cậy hơn nữa, chia thành sáu phiên bản sự kiện mâu thuẫn nhau, mỗi phiên bản lại tục tĩu hơn phiên bản trước.

"Nàng đào hoa trong câu chuyện đó sẽ không bao giờ thừa nhận rằng Jaehaerys đã từ chối nàng, hay nàng không bao giờ có cơ hội dụ dỗ ông vào phòng ngủ. Thay vào đó, chúng ta được chiêu đãi một loạt những cuộc phiêu lưu dâm ô, một bữa tiệc thực thụ của sự bẩn thỉu. A Wanton's Tale khẳng định rằng Quý bà Coryanne không chỉ chung chăn gối với nhà vua mà còn với cả bảy thành viên của Đội Vệ vương. Đức vua được cho là đã ban nàng cho Pate the Woodcock sau khi ông đã thỏa mãn dục vọng của mình, Pate lại chuyển nàng cho Ser Joffrey và cứ thế tiếp diễn. The High and the Low đã lược bỏ những chi tiết

này, nhưng cho chúng ta biết rằng Jaehaerys không chỉ đón cô gái vào giường của mình mà còn đưa cả Nữ hoàng Alysanne vào để vui đùa với họ trong những tập phim thường được liên tưởng đến những ngôi nhà khoái lạc khét tiếng của Lys.

Một câu chuyện có vẻ hợp lý hơn được kể lại trong Tội lỗi nhục thể, trong đó Coryanne Wylde thực sự dụ Vua Jaehaerys lên giường, nhưng rồi phát hiện ra rằng ông vụng về, bối rối và vội vàng, như nhiều chàng trai ở độ tuổi của ông đều được biết đến khi lần đầu lên giường với một trinh nữ. Tuy nhiên, vào thời điểm đó, Phu nhân Coryanne đã trở nên ngưỡng mộ và tôn trọng Nữ hoàng Alysanne, "như thể bà ấy là em gái ruột của tôi" và cũng đã nảy sinh tình cảm ấm áp với Jaehaerys. Do đó, thay vì cố gắng phá vỡ cuộc hôn nhân của nhà vua, cô đã tự mình giúp làm cho cuộc hôn nhân đó thành công bằng cách giáo dục His Grace về nghệ thuật trao và nhận khoái lạc xác thịt, để ông không bị bất lực khi đến lúc ngủ với người vợ trẻ của mình.

Câu chuyện này cũng có vẻ viễn vông như những câu chuyện khác, nhưng nó có một chút ngọt ngào khiến một số học giả cho rằng nó có thể xảy ra. Tuy nhiên, chuyện ngụ ngôn tục tĩu không phải là lịch sử, và lịch sử chỉ có một sự kiện chắc chắn để kể cho chúng ta về Phu nhân Coryanne của Nhà Wylde, tác giả được cho là của tác phẩm A Caution for Young Girls. Vào ngày thứ mười lăm của tháng sáu năm 50 AC, cô rời Dragonstone dưới màn đêm cùng Ser Howard Bullock, con trai út của chỉ huy đồn trú lâu đài. Là một người đàn ông đã có gia đình, Ser Howard đã bỏ vợ nhưng anh ta lấy đi hầu hết đồ trang sức của cô. Một chiếc thuyền đánh cá đã đưa anh ta và Phu nhân Coryanne đến Driftmark, nơi họ lên một con tàu khác đến Thành phố tự do Pentos. Từ đó, họ lên đường đến Vùng đất tranh chấp, nơi Ser Howard gia nhập vào đội quân đánh thuê, theo một cách thiếu sáng tạo, được gọi là Đội Quân Đánh Thuê. Anh ta chết ở Myr ba năm sau đó, không phải trên chiến trường mà là do ngã ngựa sau một đêm say rượu. Một mình và không một xu dính túi, Coryanne Wylde tiếp tục cuộc phiêu lưu thử thách và khiêu dâm tiếp theo được kể lại trong cuốn sách của cô. Chúng ta không cần phải nghe thêm về cô ấy nữa.

"Vào thời điểm tin tức về cuộc chạy trốn của Quý bà Coryanne cùng những viên ngọc và người chồng đánh cắp đến tai Chúa tể Rogar tại Red Keep, thì rõ ràng là âm mưu của ông ta đã thất bại, cũng như Hoàng hậu Alyssa. Sự ngoan đạo và dục vọng cả hai đều không thể phá vỡ mối liên kết giữa Jaehaerys Targaryen và Alysanne của ông."

``Hơn nữa, tin tức về cuộc hôn nhân của nhà vua đã bắt đầu loan tin. Cũng đã có quá nhiều người đàn ông chứng kiến cuộc đối đầu trước cổng thành, và những lãnh chúa đã gọi đến Dragonstone sau đó không thể không nhận ra sự có mặt của Alysanne bên cạnh nhà vua hay tình cảm rõ ràng giữa họ. Rogar Baratheon có thể nói về việc cắt bỏ lưỡi, nhưng ông ta không thể ngăn cản những lời thì thầm lan truyền khắp vùng đất... và thậm chí cả bên kia Biển Hẹp, nơi các maester của Pentos và lính đánh thuê của Free Company chắc hẳn đều bị thu hút bởi những câu chuyện mà Coryanne Wylde phải kể lại.

“Đã xong,” Thái hậu nói với các cố vấn khi cuối cùng bà nhận ra sự thật. “Đã xong rồi và không thể hoàn tác, Thất thần cứu giúp chúng ta. Chúng ta cần phải sống với nó, và chúng ta phải dùng hết sức mình để bảo vệ bọn trẻ khỏi những gì có thể xảy ra.” Bà đã mất hai đứa con trai vào tay Maegor Độc Ác, và có một sự lạnh nhạt giữa bà và đứa con gái cả của bà; bà không thể chịu được khi nghĩ đến cảnh mãi mãi xa cách hai đứa con còn lại của mình.

"Rogar Baratheon không thể làm như vậy một cách dễ dàng, và những lời nói của vợ cô đã khơi dậy cơn thịnh nộ trong anh ta. Trước mặt Đại học sĩ Benifer, Septon Mattheus, Lãnh chúa Velaryon và những người khác, anh ta nói với cô một cách khinh thường. "Cô yếu đuối", anh tuyên bố, "yếu đuối như người chồng đầu tiên của cô, yếu đuối như con trai cô. Mẹ có thể được tha thứ vì tình cảm, nhưng cũng chẳng thể dung thứ cho nhiếp chính, và không bao giờ ở một vị vua. Chúng ta đã điên khi trao vương miện cho Jaehaerys. Cậu ta chỉ nghĩ đến bản thân, và sẽ là một vị vua tồi tệ hơn cả cha. Cảm ơn các vị thần vì chưa quá muộn. Chúng ta phải hành động ngay bây giờ và gạt bỏ cậu ta."

Cả phòng bỗng im phăng phắc khi những lời ấy vang lên. Nữ hoàng nhiếp chính kinh hoàng nhìn chằm chằm vào người chồng của mình vàrồi, như để chứng minh rằng chồng mình đã nói sự thật, bà bắt đầu khóc, nước mắt lăn dài trên má. Chỉ đến lúc này, những lãnh chúa khác mới lên tiếng. “Ngươi điên rồi sao?” Chúa Velaryon hỏi. Chúa Corbray, chỉ huy Đội tuần tra thành phố, lắc đầu và nói: "Binh lính của ta sẽ không bao giờ ủng hộ chuyện này". Đại học sĩ Benifer trao đổi ánh mắt với Prentys Tully, quan tổng quản. Chúa Tully nói: "Ngươi muốn đòi Ngai Sắt cho riêng mình sao?"

“Chúa Rogar đã phủ nhận một cách căng thẳng. “Không bao giờ. Ông có cho ta là kẻ cướp ngôi không? Ta chỉ muốn những gì tốt nhất cho Bảy Vương Quốc. Ta sẽ không làm hại Jaehaerys. Chúng ta có thể đưa thằng bé tới Oldtown, tới Citadel. Thằng bé là đứa cuồng sách, một chuỗi maester sẽ rất hợp với nó.”

"Vậy ai sẽ ngự trên Ngai Sắt?" Lãnh chúa Celtigar chất vấn.

"Nàng công chúa Aerea", Người hầu Rogar trả lời ngay. "Trong người nàng có ngọn lửa mà Jaehaerys không có. Nàng chỉ còn trẻ, nhưng ta vẫn có thể tiếp tục là cánh tay của nàng, định hình nàng, dẫn dắt nàng, dạy nàng tất cả những gì cần biết. Nàng có quyền thừa kế vững chắc, Cha và Mẹ nàng là con cả và con thứ hai của Vua Aenys, còn Jaehaerys chỉ là con thứ tư". Benifer cho chúng ta biết rằng ngay lúc ấy, Người hầu đập mạnh nắm đấm xuống bàn. "Mẹ nàng sẽ ủng hộ nàng, Hoàng hậu Rhaena. Và Rhaena có một con rồng".

Đại pháp sư Benifer đã ghi lại những gì xảy ra sau đó. “Không khí trở nên im lặng, mặc dù cùng một câu hỏi hiện lên trên môi tất cả chúng tôi: ‘Jaehaerys và Alysanne cũng có rồng ư?’. Qarl Corbray đã từng chiến đấu trong Trận chiến dưới Đôi mắt của các vị Thần, đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng rồng đấu với rồng. Đối với những người còn lại, lời của Bàn tay gợi lên những viễn cảnh về Valyria Cổ xưa trước ngày tận thế, khi lãnh chúa rồng tranh đấu với lãnh chúa rồng vì quyền tối thượng. Đó là một viễn cảnh kinh hoàng.”

Chính Hoàng hậu Alyssa đã phá vỡ phép thuật bằng nước mắt của bà. “Ta là Hoàng hậu nhiếp chính,” bà nhắc nhở họ. “Cho đến khi con trai ta đến tuổi trưởng thành thì tất cả các người đều được phục vụ ta, kể cả Bàn Tay của nhà Vua.” Khi bà quay sang nhìn chồng là vua, Benifer kể rằng đôi mắt bà trông cứng rắn và đen như đá băng. “Sự phục vụ của ngươi không còn làm vui lòng ta nữa, Lãnh chúa Rogar. Hãy rời khỏi chúng ta và trở về Đầu Sóng, và chúng ta sẽ không bao giờ nói về tội phản quốc của ngươi nữa.”

Rogar Baratheon trố mắt nhìn cô ta. "Phụ nữ. Ngươi nghĩ ngươi có thể đuổi ta đi ư? Không." Ông ta cười lớn. "Không."

“Đúng vậy,” ông ta nói, rồi đặt thanh gươm lên bàn tiệc, mũi kiếm chĩa vào Ngài Rogar. Lúc đó và mãi đến lúc đó người lãnh chúa mới nhận ra mình đã đi quá xa, rằng ông ta chẳng có ai sát cánh ngoài một mình ông ta trong căn phòng đó. Hoặc Benifer kể lại như vậy.

Ngài không nói thêm lời nào. Khuôn mặt tái nhợt, ngài đứng dậy, tháo chiếc trâm cài bằng vàng mà Nữ hoàng Alyssa đã tặng làm vật chứng nhận chức vụ, ném thẳng về phía bà ta một cách khinh miệt, rồi sải bước ra khỏi phòng. Ngay đêm hôm đó ngài đã rời King's Landing, vượt qua Dòng nước Đen cùng người em trai Orryn. Ngài nán lại đó sáu ngày để chờ người em trai còn lại Ronnal tập hợp các hiệp sĩ và lính bộ binh để cùng về nhà.

"Chúng ta đã biết từ truyền thuyết rằng Hội đồng Rogar đã chờ họ đến tại một trọ nhỏ bên bờ bến phà, nơi mà ông, hoặc em trai mình là Borys, đã gặp Coryanne Wylde. Khi anh em Baratheon và người đi theo họ cuối cùng cũng chuẩn bị đi Bão Tận, lực lượng chỉ còn bằng một nửa quân số đã cùng họ đi lật đổ Maegor hai năm trước. Phần còn lại, dường như đã bị cuốn vào những con hẻm, trọ nhỏ và cám dỗ của nơi đại đô thị hơn là những khu rừng ẩm ướt, những quả đồi xanh và những ngôi nhà gỗ rêu xanh của vùng đất bão táp. Hội đồng Rogar cay đắng cho biết: "Ta chưa từng mất nhiều người trong trận chiến như ta đã từng mất ở những tửu quán và nhà chứa của Bến King’s".

Có tin về công chúa Aerea Targaryen đã thất lạc. Vào đêm diễn ra buổi bãi miễn Lãnh chúa Rogar, Ser Ronnal Baratheon và một chục người lính của hắn ta đã xông vào phòng ngủ của cô tại Red Keep, định bắt cô đi... nhưng họ chỉ thấy Nữ hoàng Alyssa đã chiếm trước một bước. Cô bé đã biến mất, và người hầu của cô thì không biết cô đã đi đâu. Sau này mới biết Lãnh chúa Corbray đã đưa cô đi theo lệnh của Nữ hoàng nhiếp chính. Được cải trang trong bộ quần áo rách rưới của một cô gái dân thường nghèo hèn nhất, với mái tóc bạc vàng được nhuộm nâu sẫm, Công chúa Aerea sẽ trải qua quãng thời gian nhiếp chính còn lại làm việc trong một chuồng ngựa gần Cổng King. Khi đó cô mới tám tuổi và rất thích ngựa, nhiều năm sau cô nói rằng đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời cô.

Thật đáng buồn khi phải nói rằng, Nữ hoàng Alyssa không còn hạnh phúc trong những năm sau đó. Việc bà cách chức chồng là Bàn tay của Vua đã phá hủy bất kỳ tình cảm nào mà Chúa tể Rogar dành cho bà; kể từ ngày hôm đó, cuộc hôn nhân của họ chỉ còn là tòa lâu đài đổ nát, một cái xác không hồn ám ảnh bởi bóng ma. “Alyssa Velaryon đã sống sót sau cái chết của chồng và hai người con trai cả, một đứa con gái chết yểu, nhiều năm kinh hoàng dưới thời Maegor tàn ác và sự rạn nứt với những đứa con còn lại, nhưng bà không thể sống sót sau điều này,” Septon Barth sẽ viết, khi ông nhìn lại cuộc đời của bà. “Nó đã hủy hoại bà.”

"Những báo cáo đương thời của Đại học sĩ Benifer đồng ý như vậy. Sau khi Lord Rogar qua đời, Nữ hoàng Alyssa đã phong cho em trai của mình, Daemon Velaryon, làm Bàn tay của Nhà vua, gửi một con quạ đến Dragonstone để kể cho con trai của bà, Jaehaerys, một số (nhưng không phải tất cả) những gì đã xảy ra, rồi sau đó rút lui về cung điện của bà trong Maegor's Holdfast. Trong suốt thời gian còn lại của quyền nhiếp chính của bà, bà đã giao lại quyền trị vì Bảy vương quốc cho Lord Daemon, và không tham gia vào đời sống công cộng nữa."

Thật dễ chịu khi kể rằng Rogar Baratheon, sau khi trở về Storm's End, đã nhận ra sai lầm, hối hận về sai lầm của mình và trở thành một người con người bị trừng phạt. Đáng buồn thay, đó không phải là bản chất của vị lãnh chúa. Ông là một người đàn ông không biết cách nhường nhịn. Cảm giác thất bại giống như mật đắng trong cổ họng. Trong chiến tranh, ông ta sẽ tự hào, ông ta sẽ không bao giờ buông rìu chừng nào còn sống... và vấn đề hôn nhân của nhà vua đã trở thành một cuộc chiến đối với ông ta, một cuộc chiến mà ông ta quyết tâm giành chiến thắng. Một sai lầm cuối cùng vẫn còn với ông ta, và ông ta không lùi bước.

"Vào thời điểm đó ở Oldtown, tại nhà mẹ trực thuộc Đền sao, Ser Orryn Baratheon bất ngờ xuất hiện cùng hàng chục chiến binh và một lá thư có đóng dấu của Lãnh chúa Rogar, đòi giao thiếu nữ Rhaella Targaryen cho họ ngay lập tức. Khi bị thẩm vấn, Ser Orryn chỉ nói rằng Lãnh chúa Rogar đang rất cần cô gái ở Storm’s End. Kế hoạch này có lẽ đã thành công nếu như Septa Karolyn, người phụ trách cánh cửa của nhà mẹ ngày hôm đó, không có một trái tim sắt đá và tính tình ngờ vực. Vừa dùng lý do sẽ đi tìm cô gái để xoa dịu Ser Orryn, bà đã cử người đến gặp vị Tối cao Septon. Thật may mắn cho cả đứa trẻ và vương quốc khi Ngài không tỉnh (có lẽ là thế), nhưng người quản gia của Ngài (một cựu hiệp sĩ từng làm đội trưởng của Con trai Chiến binh trước khi họ bị bãi bỏ) vẫn đang thức và cảnh giác.

"Thay vì một cô gái sợ hãi, những người đàn ông Baratheon thấy mình đối đầu với ba mươi chiến sĩ thánh được chỉ huy bởi quản gia, Casper Straw. Khi Ser Orryn rút kiếm, Straw bình tĩnh nói với anh rằng hai chục hiệp sĩ của Lord Hightower đang trên đường đến (thực tế là một lời nói dối), sau đó người Baratheons đầu hàng. Dưới sự thẩm vấn, Ser Orryn thú nhận toàn bộ âm mưu: anh ta phải đưa cô gái đến Storm’s End, nơi Lord Rogar lên kế hoạch ép cô ta thú nhận rằng mình là Công chúa Aerea thực sự, chứ không phải Rhaella. Sau đó anh ta định phong cô ta làm nữ hoàng.

"Cha của Đấng Chung Thủy, một người đàn ông nhu hòa nhưng cũng yếu đuối, đã nghe lời thú tội của Orryn Baratheon và tha thứ cho anh ta. Tuy vậy, Lãnh chúa Hightower, dù đã được báo cáo, đã không ngăn cản việc giam giữ những người Baratheon bị bắt và gửi một báo cáo đầy đủ về sự việc đến cả Hồng Thành và Dragonstone. Donnel Hightower, người được gọi một cách chính xác là Donnel Kẻ Trì Hoãn vì sự chần chừ trong việc giao chiến với Septon Moon và những người theo dõi của ông ta, dường như không hề sợ xúc phạm Thành Bão bằng việc giam giữ anh trai của Lãnh chúa Rogar. “Hãy để hắn đến và cố gắng giải cứu anh trai hắn đi,” ông nói khi vị học sĩ của ông lo lắng về phản ứng của cựu Bàn Tay. “Vợ của chính hắn đã cắt dương vật của hắn, và chẳng bao lâu nữa, nhà vua sẽ xử tử hắn.”

“Toàn bộ đất Westeros, Rogar Baratheon bốc hỏa và thịnh nộ khi nghe tin về thất bại cũng như việc anh trai mình bị giam cầm... nhưng ông ta không triệu tập quân lính của mình như nhiều người đã từng e ngại. Thay vào đó, ông ta đã rơi vào tuyệt vọng. "Tôi đã xong rồi," ông ta u ám thốt với thầy thông thái của riêng mình. "Nếu các vị thần từ bi, tôi sẽ đến Bức tường. Nếu không, đứa con trai đó sẽ chặt đầu tôi và tặng nó cho mẹ nó." Vì không sinh được một đứa con nào với cả hai

người vợ, ông ta ra lệnh cho thầy thông thái của mình soạn một bản di chúc và lời thú tội, trong đó ông ta giải thoát cho các anh em của mình là Borys, Garon và Ronnal khỏi mọi việc làm sai trái của ông ta, cầu xin sự thương xót cho người em trai út của mình là Orryn, và chỉ định Ser Borys là người thừa kế Đất Bão. “Tất cả những gì tôi đã làm và những gì tôi đã cố gắng làm đều vì lợi ích của vương quốc và Ngai Sắt,” ông ta kết thúc.

Ngài sẽ không phải chờ đợi lâu để biết được số phận của mình. Thời kỳ nhiếp chính hầu như sắp kết thúc. Tổng quản và Vương hậu nhiếp chính cũ đều bị thương và im lặng, Lãnh chúa Daemon Velaryon cùng những thành viên còn lại trong hội đồng của nữ vương cai trị toàn cõi hết sức có thể, "nói ít làm ít" theo lời của Thái học sĩ Benifer.

"Vào ngày thứ hai mươi của tháng chín năm 50 sau Công nguyên, Jaehaerys Targaryen bước sang ngày sinh nhật thứ mười sáu và trở thành một người đàn ông trưởng thành. Theo luật lệ của Bảy Vương quốc, giờ đây chàng đủ tuổi để tự mình cai trị, không còn cần攝 chính nữa. Trên khắp Bảy Vương quốc, các lãnh chúa và dân thường đều chờ đợi để xem chàng sẽ trở thành vị vua như thế nào."

---

*1 Xin lưu ý, nếu chúng ta bị buộc tội là bỏ sót, rằng có một nữ hoàng thứ tư ở Westeros vào năm 50 sau Công nguyên. Nữ hoàng Elinor đã goá chồng hai lần của Nhà Costayne, người tìm thấy Vua Maegor đã chết trên Ngai sắt, đã rời khỏi Vương cung sau khi Jaehaerys lên ngôi. Mặc trên người chiếc áo choàng của một người ăn năn và chỉ đi cùng một nữ hầu và một người ủng hộ tận trung, bà đến Eyrie ở Vale của Arryn để thăm người con trai cả trong ba người con trai của bà với Ser Theo Bolling, và sau đó đến Highgarden ở Reach, nơi người con trai thứ hai của bà đã được nuôi dưỡng để trở thành Chúa tể Tyrell. Một khi đã hài lòng về hạnh phúc của họ, cựu nữ hoàng đã đòi lại đứa con trai út của mình và trở về ngôi nhà của cha bà tại Ba Tòa tháp ở Reach, nơi bà tuyên bố bà sẽ sống yên tĩnh trong quãng đời còn lại. Nhưng số phận và Vua Jaehaerys đã có những dự định khác cho bà, như chúng ta sẽ kể lại sau. Đủ để nói rằng Nữ hoàng Elinor không đóng bất kỳ vai trò gì trong các sự kiện của năm 50 sau Công nguyên.

*2 Một số bản sao của A Wanton's Tale có thêm một cảnh yêu đương mà trong đó tự mình Chúa Rogar quan hệ với cô gái "suốt đêm", nhưng đây hầu như chắc chắn là một bản bổ sung sau này của một người ghi chép háo sắc hoặc kẻ môi giới đồi trụy.

*3 Người ta nói rằng nhiều năm sau, khi Vua Aegon IV đang ở trong quán rượu, một người nào đó đã nêu vấn đề này khi ông ta có mặt. Thánh thượng được cho là đã cười và tuyên bố niềm tin của mình rằng nếu Lãnh chúa Rogar không phải là một kẻ ngu ngốc, ông ta sẽ chỉ thị cho tất cả những cô gái trẻ được gửi đến Dragonstone vào năm 50 AC ngủ với nhà vua trẻ tuổi, vì Tể tướng không thể biết Jaehaerys sẽ thích ai hơn. Những lời gợi ý tai tiếng này đã bén rễ trong cộng đồng dân cư, nhưng không có bằng chứng nào chứng minh cho điều này và có thể bị bác bỏ một cách an toàn.



A Time of Testing

The Realm Remade

Vua Jaehaerys I Targaryen trở về King's Landing một mình, trên đôi cánh của con rồng Vermithor của mình. Trước đó, năm hiệp sĩ thuộc Đội cận vệ nhà vua đã đến, tới nơi sớm hơn ba ngày để đảm bảo rằng mọi thứ đều sẵn sàng cho sự xuất hiện của nhà vua. "Nữ hoàng Alysanne không đi cùng. Do sự không chắc chắn bao trùm cuộc hôn nhân của họ và mối quan hệ căng thẳng của nhà vua với mẹ mình, hoàng hậu Alyssa cùng các lãnh chúa trong hội đồng, người ta cho rằng nên sáng suốt để bà ở lại Dragonstone một thời gian, cùng với những Người phụ nữ của trí tuệ và những thành viên còn lại của Đội cận vệ nhà vua.

Ngày hôm đó chẳng lành chút nào, Grand Maester Benifer đã nói với chúng ta thế. Bầu trời xám xịt, và mưa phùn dai dẳng suốt nửa buổi sáng. Benifer và những thành viên còn lại của hội đồng chờ đợi nhà vua ở sân trong của Red Keep, mặc áo choàng và đội mũ trùm đầu để tránh mưa. Ở nơi khác trong lâu đài, các hiệp sĩ, chàng hầu cận, chú ngựa thuê, bà giặt và hàng chục viên chức khác đi làm các công việc hằng ngày của họ, thỉnh thoảng lại dừng lại để ngước nhìn lên bầu trời. Và cuối cùng, khi nghe thấy tiếng cánh vỗ, và một vệ binh trên tường phía đông nhìn thấy vảy đồng của Vermithor từ xa, tiếng reo hò vang lên, ngày càng lớn và kéo dài, lăn qua bức tường của Red Keep, xuống Đồi cao của Aegon, ngang qua thành phố, và xa xa ngoài vùng nông thôn.

Jaehaerys không đáp thẳng xuống. Có ba vòng ông lướt qua thành phố, mỗi vòng một thấp hơn vòng trước, để cho từng người đàn ông, chàng trai và đứa con gái chân đất ở Đồi Đế Vương có cơ hội vẫy tay, reo hò và trầm trồ. Mãi sau đó ông mới đưa Vermithor hạ xuống sân trước Pháo đài Maegor, nơi các lãnh chúa đang chờ đợi.

"Anh ấy đã thay đổi kể từ lần gần nhất tôi gặp anh ấy", Benifer ghi lại. "Thiếu niên đã bay đến Dragonstone đã biến mất, và thay vào đó là một người đàn ông trưởng thành. Anh ấy cao hơn trước vài inch và ngực cùng cánh tay anh ấy chắc khỏe

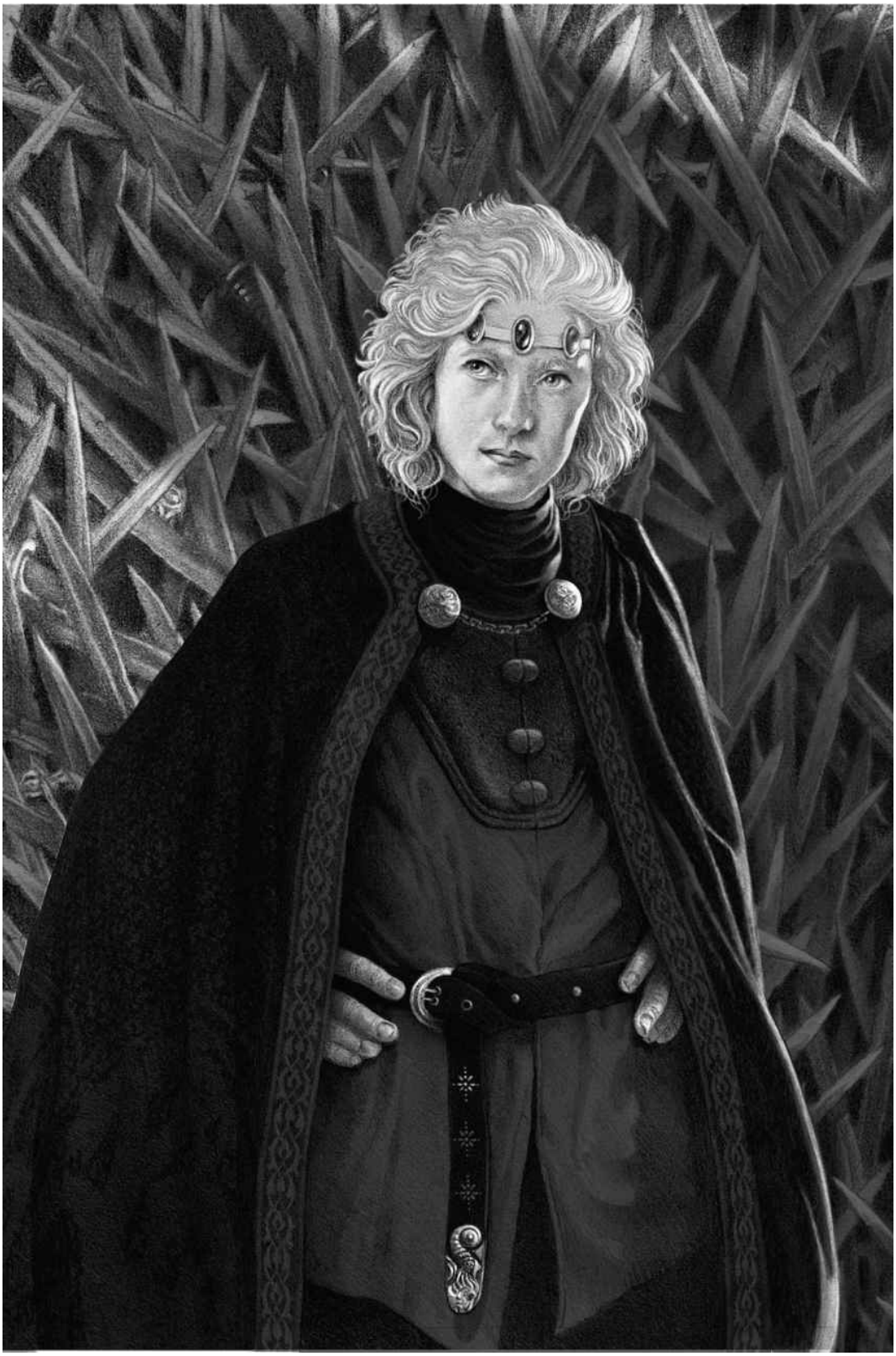
hơn. Tóc anh ấy buông dài ngang vai, và một lớp lông tơ màu vàng óng phủ kín má và cằm, nơi trước đây anh ấy đã cạo sạch. Không mặc bất kỳ trang phục vua chúa nào, anh ấy chỉ mặc quần áo da nhuốm muối, trang phục phù hợp để đi săn hoặc cưỡi ngựa, chỉ có một chiếc áo giáp có đinh tán để bảo vệ anh ấy. Nhưng trên đai kiếm của anh ấy, anh ấy mang Blackfyre... thanh kiếm của ông nội anh ấy, thanh kiếm của các vị vua. Ngay cả khi được bọc trong vỏ, người ta cũng không thể nhầm lẫn với bất kỳ thanh kiếm nào khác. Một cơn rùng mình sợ hãi chạy dọc sống lưng tôi khi tôi nhìn thấy thanh kiếm đó. Có lời cảnh báo nào ở đó không? Tôi tự hỏi, khi con rồng hạ cánh xuống đất, khói bốc lên từ giữa kẽ răng của nó. Tôi đã chạy trốn đến Pentos khi Maegor chết, sợ hãi về số phận đang chờ đợi mình dưới thời những người kế vị anh ấy, và trong khoảnh khắc khi tôi đứng đó trong cơn mưa phùn, tôi tự hỏi liệu mình có phải là một kẻ ngu ngốc khi quay trở lại không.

Vị vua trẻ—không còn là một cậu bé—sớm xua tan đi nỗi sợ của Chưởng quản đại sư. Khi chàng từ từ trượt khỏi lưng Vermithor, chàng mỉm cười. “Giống như mặt trời vừa xuyên qua những đám mây”, Lãnh chúa Tully tường thuật lại. Các lãnh chúa cúi đầu trước chàng, vài người còn quỳ xuống. Mọi nơi trong thành phố, tiếng chuông bắt đầu reo lên như ăn mừng. Jaehaerys tháo găng tay ra và nhét vào thắt lưng rồi lên tiếng, “Các vị lãnh chúa. Chúng ta còn nhiều việc phải làm.”

"Một nhân vật quan trọng đã không có mặt trong sân để chào đón nhà vua: mẹ của ngài, Nữ hoàng Alyssa. Jaehaerys phải đích thân tìm đến Pháo đài của Maegor, nơi bà đang ở ẩn. Không ai biết điều gì đã xảy ra giữa hai mẹ con khi họ đối mặt lần đầu tiên sau cuộc đối đầu trên Đá rồng, nhưng người ta kể rằng khuôn mặt của nữ hoàng đỏ ửng và sưng lên vì khóc khi bà xuất hiện trên cánh tay của nhà vua một lúc sau đó. Nữ hoàng Thái hậu, không còn là nhiếp chính nữa, đã có mặt tại bữa tiệc chào đón vào buổi tối hôm đó và tại nhiều yến tiệc của cung đình khác trong những ngày sau đó, nhưng bà không còn được ngồi họp trong các phiên họp hội đồng nữa. “Hoàng hậu vẫn tiếp tục làm tròn bổn phận của mình đối với vương quốc và con trai mình,” Đại học sĩ Benifer viết “nhưng bà không còn thấy vui nữa”

“Vị tân vương trẻ tuổi bắt đầu triều đại của mình bằng việc tái thiết triều đình, giữ lại một số người và thay thế những người khác đã tỏ ra không đủ năng lực làm nhiệm vụ của mình. Ông xác nhận việc mẹ ông bổ nhiệm Lãnh chúa Daemon Velaryon làm Bàn tay của nhà vua và giữ lại Lãnh chúa Corbray làm Chỉ huy đội Cảnh vệ thành phố. Lãnh chúa Tully đã được cảm ơn vì những cống hiến của mình, đoàn tụ với vợ mình, Quý bà Lucinda và được gửi về Riverrun. Để thay thế ông làm chủ toạ luật pháp, Jaehaerys đã chỉ định Albin Massey, Lãnh chúa của Stonedance, một trong những người đàn ông đầu tiên tìm kiếm ông ở Dragonstone. "Tôi không khập khiễng khi đọc hoặc viết", như ngài ta đã từng nói một cách nổi tiếng. Đối với Đô đốc và quản lý tàu thuyền, Nhà vua đã tìm đến Manfryd Redwyne, Lãnh chúa của Arbor, người đã đến triều đình cùng những đứa con trai Robert, Rickard và Ryam, tất cả đều là những chàng hầu. Đây được đánh dấu là lần đầu tiên chức Đô đốc được trao cho một người không thuộc Nhà Velaryon.

Cả Bến Vua đều hân hoan khi có thông báo rằng Jaehaerys cũng đã sa thải Edwell Celtigar khỏi vị trí quản lý ngân khố. Người ta kể lại rằng nhà vua đã nhẹ nhàng trò chuyện với ngài, thậm chí còn khen ngợi lòng trung thành của các cô con gái đối với Nữ hoàng Alysanne ở Dragonstone, đến mức gọi họ là "hai báu vật". Các cô con gái sẽ tiếp tục ở lại cùng nữ hoàng sau đó, nhưng bản thân Lãnh chúa Celtigar đã lập tức rời đến Claw Isle. Và ông đã mang theo các khoản thuế của mình, tất cả chúng đều bị bãi bỏ theo sắc lệnh hoàng gia vào ngày thứ ba dưới thời trị vì của nhà vua trẻ.



“Tìm ra một người đàn ông thích hợp thay thế ngài Edwell làm quan quản lý quốc khố là một nhiệm vụ không dễ dàng. Vài nhà cố vấn cho rằng đức vua Jaehaerys nên bổ nhiệm Lyman Lannister, được cho là lãnh chúa giàu nhất ở Westeros, nhưng Jaehaerys không hứng thú. “Chừng nào ngài Lyman chưa thể tìm ra một ngọn núi vàng dưới pháo đài đỏ, ta không

biết liệu ngài ấy có câu trả lời mà chúng ta cần hay không, ” đức vua uy nghiêm nói. Ngài càng ngắm nghía các anh em họ và chú bác nhất định của Donnel Hightower, vì sự giàu có của Oldtown có được từ thương mại chứ không phải từ mảnh đất, nhưng lòng trung thành không chắc chắn của Donnel kẻ trì hoãn khi đối mặt với phái viên Septon Moon khiến ngài phải dừng lại. Cuối cùng, đức vua Jaehaerys đã đưa ra một lựa chọn táo bạo hơn nhiều, vươn ra bên kia bờ biển hẹp để tìm người của mình.

Không chúa tể, không hiệp sĩ, thậm chí không phải là một pháp sư, Rego Draz là một thương gia, một nhà buôn và một người đổi tiền, người đã vươn lên từ số không để trở thành người giàu nhất ở Pentos, nhưng lại thấy mình bị những người Pentoshi xa lánh và bị từ chối một ghế trong hội đồng ma thuật vì xuất thân thấp kém của mình. Chán ngấy sự khinh miệt của họ, Draz vui vẻ trả lời lời kêu gọi của nhà vua, chuyển gia đình, bạn bè và tài sản khổng lồ của mình đến Westeros. Để phong cho ông ta cùng cấp bậc danh dự với những thành viên khác trong hội đồng, nhà vua trẻ đã phong cho ông một lãnh chúa. Tuy nhiên, vì ông ta là một lãnh chúa không có đất đai, người thề trung thành hoặc lâu đài, nên một số trí tuệ của lâu đài đã gọi ông ta là "Chúa tể của không khí". Người Pentoshi thấy buồn cười. "Nếu tôi có thể đánh thuế không khí, thì tôi sẽ thực sự là một lãnh chúa."

“Jaehaerys cũng đuổi Chưởng quản Septon Mattheus, một giáo sĩ mập mạp và nóng tính, người đã lên tiếng chỉ trích dữ dội về việc loạn luân và hôn nhân của nhà vua. Mattheus không đón nhận sự sa thải này một cách vui vẻ. “Giáo hội sẽ nhìn với con mắt tệ hại về bất kỳ nhà vua nào nghĩ rằng có thể cai trị mà không có một chưởng quản ở bên cạnh,” ông tuyên bố. Jaehaerys đã có câu trả lời sẵn sàng. “Chúng tôi sẽ không thiếu chưởng quản. Chưởng quản Oswyck và nữ tu sĩ Ysabel sẽ ở lại với chúng tôi, và có một thanh niên đang đến từ Highgarden để trông coi thư viện của chúng tôi. Tên anh ta là Barth.” Mattheus đã tỏ ra coi thường, tuyên bố rằng Oswyck là một kẻ ngốc nghếch và Ysabel chỉ là một người phụ nữ, trong khi ông ta lại không biết gì về Chưởng quản Barth. “Và cũng không biết nhiều điều khác,” nhà vua đáp. (Câu nhận xét nổi tiếng của Chúa Massey cho rằng nhà vua cần ba người để thay thế Chưởng quản Septon Mattheus để cân bằng cán cân quyền lực, có thể được đưa ra ngay sau đó, giả sử nó đã từng được đưa ra.)

"Bốn ngày sau, Mattheus khởi hành đến Điệp Thạch Trấn. Thừa cận và không cưỡi ngựa được, ông ta di chuyển trong một cỗ xe có bánh mạ vàng, có sáu lính cận vệ và hàng tá người hầu. Truyền thuyết kể rằng khi băng qua Mander ở Bitterbridge, ông ta đã đi ngang qua Septon Barth đang đi ngược chiều. Barth đi một mình trên lưng lừa.

Những thay đổi của nhà vua trẻ còn vượt ra ngoài các quý tộc trong hội đồng. Ngài cũng thay đổi hàng chục chức vụ thấp hơn, bao gồm cả thủ khoá khoá, quản gia trưởng của pháo đài đỏ và tất cả những người quản lý dưới quyền, cảng vụ ở bến hạ cánh của nhà vua và cả cảng vụ của phố cổ, hồ thiếu nữ và bờ hoàng hôn. Người canh giữ tiền đúc hoàng gia, quan toà, trưởng đội cận vệ, trưởng chuồng nuôi chó, quản mã và thậm chí cả người bẫy chuột cho lâu đài. Ngoài ra, ngài còn ra lệnh dọn dẹp và vuột sạch các hầm ngục bên dưới pháo đài đỏ, đưa tất cả tù nhân trong những xà lim đen tối ra giữa ánh mặt trời, tắm rửa và cho họ đưa ra lời cầu xin. Một số tù nhân, ngài lo rằng, có thể là những người vô tội bị bác của ngài bắt giam (điều này chứng tỏ Jaehaerys đã rất chính xác, mặc dù nhiều tù nhân đã phát điên sau những năm tháng trong bóng tối và buộc phải tiếp tục giam giữ).

“ Chỉ khi tất cả việc này đã làm thỏa đáng và những người đàn ông mới của mình vào vị trí, Jaehaerys mới ra lệnh cho Bác học cả Benifer phái chim quạ đến Storm's End, triệu hồi Chúa Rogar Baratheon trở lại thành phố.

“Tờ thư của nhà vua khiến Chúa Rogar và các anh em trở mặt. Ser Borys, người thường được coi là người bốc đồng và hiếu chiến nhất trong số những người Baratheons, lại tỏ ra điềm tĩnh nhất trong trường hợp này. Anh nói: “Cậu bé sẽ chặt đầu ông nếu ông làm theo lời ông ta. Hãy đến Bức tường. Đội Đêm sẽ đưa ông đi”. Garon và Ronnal, những người em trai, lại thúc giục chống đối. Storm’s End là một lâu đài vững chắc như bất kỳ lâu đài nào trong vương quốc. Nếu Jaehaerys có ý định xử chém ông, hãy để ông ta đến và làm điều đó, họ nói. Chúa Rogar chỉ cười nhạo điều đó. Ông nói: “Vững chắc à?” “Harrenhal cũng vậy. Không. Đầu tiên tôi sẽ gặp Jaehaerys và giải thích với ông ta. Sau đó nếu muốn, tôi sẽ đến Bức tường, ông ta sẽ không từ chối tôi điều đó đâu”. Sáng hôm sau, ông lên đường đến King’s Landing, chỉ đi cùng sáu hiệp sĩ già nhất của mình, những người đã biết ông từ thời thơ ấu.

"Bệ hạ ngự trên Ngai sắt với vương miện trên đầu, đích thân tiếp đón ông ấy. Các lãnh chúa trong hội đồng của nhà vua đều có mặt, Ser Joffrey Doggett và Ser Lorence Roxton của Đội Vệ vương đứng chân ngai, trong những chiếc áo choàng màu trắng và lớp vảy tráng men. Phòng ngai vàng trống rỗng. Đại học sĩ Benifer kể lại rằng những bước chân của Lãnh chúa Rogar vang vọng khi ông ta đi từ cửa đến ngai vàng. "Lòng kiêu hãnh của ngài ấy vốn nổi danh với nhà vua", ông đã viết. "Bệ hạ không muốn làm tổn thương ngài thêm bằng cách buộc ngài phải khiêm nhường trước toàn thể tòa án."

Nhưng chính anh đã hạ mình. Chúa tể thành Storm’s End quỳ gối, cúi đầu và đặt thanh kiếm của mình dưới chân ngai vàng. “Bệ hạ,” anh bắt đầu, “đệ đến đây như lệnh của bệ hạ. Đệ mặc bệ hạ xử trí. Đệ chỉ cầu xin bệ hạ tha mạng cho các anh em của đệ và gia tộc Baratheon. Tất cả những gì đệ làm, đệ làm—”

"—vì lợi ích của vương quốc như ngài thấy." Jaehaerys giơ tay ra để cho Chúa tể Rogar im lặng trước khi ngài có thể nói thêm. "Ta biết những gì ngài đã làm, những gì ngài đã nói, và những gì ngài đã lên kế hoạch. Ta tin ngài khi ngài nói rằng ngài không có ý gây hại cho ta hay cho hoàng hậu của ta... và ngài không sai, ta sẽ trở thành một maester lỗi lạc. Nhưng ta hy vọng sẽ trở thành một vị vua còn tốt hơn nữa. Có người cho rằng giờ đây chúng ta là kẻ thù. Ta thà coi chúng ta là những người bạn bất đồng quan điểm còn hơn. Khi mẫu thân ta đến cầu xin ngài cho đi lánh nạn, ngài đã che chở chúng ta, bất chấp rủi ro lớn đối với chính ngài. Ngài có thể dễ dàng xiềng xích chúng ta lại và trao chúng ta cho chú ta như một món quà. Thay vào đó, ngài đã thề kiếm của mình với ta và triệu tập các biểu ngữ của mình. Ta vẫn chưa quên.

“Lời nói chỉ là gió,” Jaehaerys tiếp tục. “Lãnh chúa của ngài... người bạn thân mến của ta... đã nói về phản quốc nhưng không phạm phải điều đó. Ngài muốn hủy bỏ hôn nhân của ta, nhưng ngài không thể. Ngài đề nghị đưa Công chúa Aerea lên Ngai Sắt thay thế ta, nhưng ta vẫn ngồi đây. Đúng là ngài đã phái em trai mình đi đón cháu gái Rhaella của ta từ viện mẫu,

nhưng mục đích là gì? Có lẽ ngài chỉ muốn cô bé làm con nuôi vì ngài không có con ruột.

“Hành vi phản quốc đáng bị trừng phạt. Lời dại dột thì lại khác. Nếu ngươi thực sự muốn ra Bức Tường, ta sẽ không ngăn ngươi. Đội Gác Đêm cần những người mạnh mẽ như ngươi. Nhưng ta thà ngươi ở lại đây, phục vụ ta. Ta sẽ không ngự trên ngai vàng này nếu không nhờ có ngươi, cả thế giới đều biết điều đó. Và ta vẫn cần ngươi. Cả vương quốc này cần ngươi. Khi Mẹ Rồng qua đời và phụ hoàng ta đội vương miện, ông bị các vua tương lai và các lãnh chúa phản bội vây quanh. Điều tương tự cũng có thể xảy đến với ta, vì cùng lý do...để thử thách quyết tâm, ý chí, sức mạnh của ta. Mẫu hậu ta tin rằng người dân khắp vương quốc sẽ chống lại ta khi cuộc hôn nhân của ta được công bố. Có thể là như vậy. Để vượt qua những thử thách này, ta cần những người tốt xung quanh, những chiến binh sẵn sàng chiến đấu vì ta, cũng như vì nữ hoàng nơi ta, nếu cần. Ngươi có phải là một người như thế?”

"Thiên địa", Chúa Rogar kinh ngạc trước lời vua nói, nhìn lên và nói, "Tôi xin tuân lệnh, Bệ hạ", giọng nghèn nghẹn vì xúc động.

“ Bệ hạ Jaehaerys đáp: "Ta tha thứ cho tội lỗi của ngươi, nhưng cần phải có một số điều kiện" Giọng ngài trở nên nghiêm khắc khi ngài đưa ra danh sách các điều kiện. "Ngươi sẽ không bao giờ được phép nói lời nào chống lại ta hay hoàng hậu của ta. Từ ngày này trở đi, ngươi sẽ trở thành người bảo vệ lớn tiếng nhất cho bà ấy và không được phép bất kỳ ai nói lời chống lại bà ấy trước mặt ngươi. Hơn nữa, ta không thể và sẽ không chịu đựng khi thấy mẹ ta bị thiếu tôn trọng. Bà ấy sẽ trở về Đầu Bão cùng ngươi, nơi các ngươi sẽ sống như vợ chồng thêm một lần nữa. Trong lời nói và hành động, ngươi chỉ được đối xử với bà ấy bằng danh dự và sự lịch thiệp. Ngươi có thể chấp nhận những điều kiện này không?

“Được,” ngài Lord Rogar nói. “Tôi có thể hỏi...về Orryn thế nào?”

"Điều đó khiến nhà vua dừng lại. “Ta lệnh cho Lãnh chúa Hightower thả em trai ngươi, Ser Orryn, và những người đàn ông đã đi cùng hắn tới Oldtown,” Jaehaerys nói, “nhưng ta không thể để bọn họ vô tội. Bức tường trường tồn mãi mãi, vậy nên ta sẽ trừng phạt chúng bằng 10 năm lưu đày. Bọn chúng có thể chuộc kiếm của chúng ở Vùng đất tranh chấp, hay dong buồm tới Qarth để kiếm vận may, ta không quan tâm... nếu chúng sống sót,và không phạm thêm tội nào, trong mười năm tới chúng có thể trở về nhà. Chúng ta đã thống nhất chưa?”

"Chúng tôi là", Lãnh chúa Rogar đáp. "Ân điển của người còn hơn thế nữa." Rồi ông hỏi nhà vua có yêu cầu con tin của ông không, như một sự đảm bảo lòng trung thành của ông trong tương lai. Ông chỉ ra rằng ba trong số những người anh em của ông có con nhỏ có thể được gửi đến tòa án.

Để đáp lại, vua Jaehaerys xuống khỏi Ngôi sắt và ra lệnh cho Chúa tể Rogar đi theo ngài. Ngài dẫn chủ tể khỏi phòng đến ao bên trong nơi Vermithor đang được cho ăn. Một con bò đực vừa bị giết để làm bữa sáng và nằm trên tảng đá bị cháy đen và bốc khói vì rồng luôn thiêu thịt trước khi ăn. Vermithor đang ăn thịt, xé từng mảng lớn thịt ra với mỗi lần cắn, nhưng khi đức vua tiến đến cùng Chúa tể Rogar, rồng ngẩng đầu và nhìn họ bằng đôi mắt như chậu đồng nóng chảy. “Càng ngày nó càng lớn”, Jaehaerys nói khi xoa đầu con rồng lớn dưới hàm. “Hãy giữ lấy những người cháu gái và cháu trai của ngài, chúa tể của ta. Ta cần con tin làm gì? Ta có lời của ngài, thế là đủ”. Nhưng Đại học sĩ Benifer đã nghe những lời ông không nói. “Mỗi người đàn ông, thiếu nữ và đứa trẻ ở vùng đất Stormlands đều là con tin của ta trong khi ta cưỡi nó, Đức Vua nói mà không cần nói”, Benifer viết, “và Chúa tể Rogar nghe thấy rõ ràng”.

" Hòa bình vì vậy lập lại giữa đức vua trẻ và Cánh tay phải trước đây của ông, và được gắn chặt vào đêm đó bằng tiệc mừng tại đại sảnh, nơi Lãnh chúa Rogar ngồi cạnh Nữ vương Alyssa, một lần nữa trở thành vợ chồng, và nâng ly chúc sức khỏe Nữ vương Alysanne, trước sự chứng kiến của tất cả các lãnh chúa và phu nhân có mặt, tuyên thệ với bà tình yêu và lòng trung thành của mình. Bốn ngày sau, khi Lãnh chúa Rogar rời đi trở về Bão Đỉnh, Nữ vương Alyssa cũng đi cùng ông, dưới sự hộ tống của Ser Pate Woodcock và một trăm binh lính vũ trang để đảm bảo an toàn cho họ qua khu rừng hoàng gia.



“Ở King’s Landing, triều đại vĩ đại của Jaehaerys I Targaryen thực sự đã bắt đầu. Vị vua trẻ này phải đối mặt với tới hai mươi vấn đề khi ông nắm quyền cai trị Bảy Vương quốc, nhưng có hai vẫn nổi bật hơn những cái còn lại: kho bạc cạn kiệt và các khoản nợ của Vương miện ngày càng tăng cao, và cuộc hôn nhân "bí mật" của ông, ngày càng kém bí mật hơn theo từng

ngày trôi qua, như một bình chứa lửa trời ngay trên ổ lửa, chờ ngày bùng nổ. Cần giải quyết cả hai vấn đề này, và phải thật nhanh chóng."

"Nhu cầu vàng trước mắt được giải quyết bởi Rego Draz, quan đại thần đồng tiền mới, người đã liên lạc với Ngân hàng Sắt của Braavos và các đối thủ của họ ở Tyrosh và Myr để sắp xếp không phải một mà là ba khoản vay lớn. Bằng cách chơi mỗi ngân hàng đấu với ngân hàng kia, lãnh chúa của Bầu trời đã thương lượng những điều khoản thuận lợi nhất có thể mong đợi. Việc đảm bảo các khoản vay đã có một hiệu ứng tức thì; công việc trên Hố rồng có thể trở lại, và một lần nữa một đội quân nhỏ gồm những người xây dựng và thợ xây rầm rập trên Đồi Rhaenys."

"Chúa Rego và quốc vương của ông đều phải thừa nhận rằng cho vay chỉ là biện pháp tạm thời dù là tốt nhất; tuy nhiên họ có thể làm chậm đi sự chảy máu, nhưng không thể cầm máu hoàn toàn được. Chỉ có thuế mới có thể làm được điều đó. Thuế của lãnh chúa Celtigar thì không được; Jaehaerys không thích tăng phí cảng hay vắt kiệt các chủ quán trọ. Ông cũng không chỉ đơn giản là đòi tiền vàng từ các lãnh chúa trong vương quốc, như Maegor đã làm vậy. Nếu làm quá như vậy, các lãnh chúa sẽ nổi dậy. "Không có điều gì tốn kém hơn dập tắt các cuộc nổi loạn," vị vua tuyên bố. Các lãnh chúa sẽ phải trả, nhưng tự nguyện; ông sẽ đánh thuế những thứ họ cần, những thứ tinh xảo và đắt tiền từ khắp thế giới. Lụa sẽ bị đánh thuế, cũng như nhung gấm; vải thêu chỉ vàng và vải thêu chỉ bạc; đá quý; ren của người Myr và thảm trang trí của người Myr; rượu vang Dornish (nhưng không đánh thuế rượu của Arbor); ngựa chạy của Dornish; mũ bảo hiểm mạ vàng và áo giáp chạm trổ của những nghệ nhân ở Tyrosh, Lys và Pentos. Gia vị sẽ bị đánh thuế cao nhất; hạt tiêu, đinh hương, nghệ tây, nhục đậu khấu, quế và tất cả các loại gia vị hiếm khác từ bên kia Cổng Ngọc, vốn đắt hơn vàng, sẽ còn đắt hơn nữa. "Chúng ta đang tính thuế đối với tất cả những thứ đã làm tôi giàu có," Chúa Rego nhìn nhận.

"Không một người nào có thể tuyên bố rằng họ bị áp bức bởi những loại thuế này," Jaehaerys giải thích với hội đồng nhỏ. "Để tránh phải nộp chúng, một người chỉ cần từ bỏ hạt tiêu, khăn lụa, ngọc trai của mình và họ không cần trả một xu nào. Tuy nhiên, những kẻ muốn sở hữu những thứ này lại vô cùng thèm khát chúng. Nếu không thì làm sao họ có thể khoe khoang sức mạnh và phô trương sự giàu có của mình trước thế giới? Họ có thể cằn nhằn, nhưng họ sẽ trả tiền."

Thuế hương liệu và lụa vẫn chưa phải là tất cả. Vua Jaehaerys cũng ban bố một luật lệ mới về tháp pháo. Bất cứ lãnh chúa nào muốn xây dựng một tòa lâu đài mới hay mở rộng và sửa chữa lâu đài hiện tại đều phải trả một khoản giá cao cho đặc ân này. Thuế mới đóng vai trò kép, His Grace đã giải thích với Đại Tể Maester Benifer. "Một lâu đài càng to và càng kiên cố, lãnh chúa đó càng có xu hướng bất tuân theo tôi. Người ta có thể nghĩ rằng họ đã học được gì đó từ Black Harren, nhưng rất nhiều người không biết lịch sử của họ. Loại thuế này sẽ ngăn cản họ xây dựng, trong khi những người vẫn nhất quyết xây dựng sẽ bổ sung thêm vào ngân khố của chúng ta trong khi họ làm rỗng túi của họ.

Sau khi làm hết khả năng để sửa chữa tài chính của Vương miện, Đức vua đã chuyển sự chú ý của mình sang một vấn đề lớn khác đang chờ đợi ông. Cuối cùng, ông đã gửi thư triệu tập hoàng hậu của mình. Alysanne Targaryen và con rồng của bà, Silverwing, đã rời Dragonstone trong vòng một giờ sau khi được triệu tập, sau khi đã xa nhà vua gần nửa năm. Những người hầu khác trong gia đình bà theo sau bằng thuyền. Lúc này, ngay cả những người ăn mày mù lòa trong các con hẻm của Flea Bottom cũng biết rằng Alysanne và Jaehaerys đã kết hôn, nhưng vì lý do chính đáng mà nhà vua và hoàng hậu ngủ riêng trong một tuần trăng mật, trong khi chuẩn bị cho lễ cưới lần thứ hai của họ.

Nhà vua không chấp nhận tiêu số tiền không có cho một Đám cưới Vàng khác, dù sự kiện đó có náo nhiệt và long trọng đến mức nào. Bốn mươi ngàn người đã chứng kiến mẹ của ông kết hôn với Chúa tể Rogar. Có tới một nghìn người tập trung ở Hồng Thành để chứng kiến Jaehaerys đón em gái Alysanne của mình làm vợ thêm một lần nữa. Lần này, chính Bậc thánh Barth là người tuyên bố họ đã thành vợ chồng, ngay dưới Ngai sắt.

Lãnh chúa Rogar Baratheon và Thái hậu Alyssa đứng ra làm chứng cho hôn lễ lần này. Cùng với hai người em Garon và Ronnal của lãnh chúa, họ từ Hầm Bão trở về để dự lễ cưới. Tuy nhiên, một vị khách dự tiệc khác mới là tâm điểm của sự chú ý: Nữ hoàng phương Tây cũng đã đến dự tiệc. Cưỡi trên lưng rồng Dreamfyre, Rhaena Targaryen đã bay đến để chứng kiến đám cưới của hai người em mình... và thăm con gái Aerea.

Tiếng chuông vang khắp thành phố khi nghi lễ kết thúc và một đàn quạ bay đến mọi ngóc ngách của vương quốc để tuyên bố "cuộc hôn nhân hạnh phúc này". Đám cưới lần thứ hai của nhà vua khác với lần đầu tiên ở một khía cạnh quan trọng, đó là sau đó là một cuộc động phòng. Nhiều năm sau, Nữ hoàng Alysanne tuyên bố rằng đây là do sự khăng khăng của bà; bà đã sẵn sàng từ bỏ sự trong trắng và không muốn có thêm câu hỏi nào về việc bà có "thực sự" đã kết hôn hay không. Chính Chúa tể Rogar, say khướt, đã dẫn đầu những người đàn ông cởi quần áo bà và khiêng bà đến giường tân hôn, trong khi các bạn của nữ hoàng là Jennis Templeton, Rosamund Ball, Prudence và Prunella Celtigar nằm trong số những người làm nghi lễ cho nhà vua. Ở đó, trên chiếc giường có màn che ở Maegor's Holdfast trong Red Keep of King's Landing, cuộc hôn nhân của Jaehaerys Targaryen và em gái Alysanne của ông cuối cùng cũng được viên mãn, gắn kết sự gắn bó của họ trước mắt thần thánh và con người mãi mãi.

"Với bí mật cuối cùng đã kết thúc, vị vua và triều đình của ông đã chờ đợi để xem vương quốc sẽ phản ứng như thế nào. Jaehaerys đã kết luận rằng sự chống đối dữ dội mà cuộc kết hôn của anh trai ông Aegon gặp phải có nhiều nguyên nhân. Người cậu của họ, Maegor, lấy người vợ thứ hai vào năm 39 sau Công nguyên, bất chấp cả High Septon và anh trai của mình, Vua Aenys, đã phá hủy sự hiểu biết tinh tế giữa Ngai sắt và Ngôi sao Sept, vì vậy cuộc hôn nhân của Aegon và Rhaena đã bị coi là một sự phẫn nộ hơn nữa. . Bản cáo trạng do đó đã châm ngòi cho một ngọn lửa trên khắp vùng đất, và Kiếm và các ngôi sao đã cầm đuốc, cùng với một số lãnh chúa ngoan đạo sợ các vị thần hơn cả vua của họ. Hoàng tử Aegon và Công chúa Rhaena ít được biết đến trong số những người nhỏ bé, và họ đã bắt đầu tiến trình của mình mà không có rồng (phần lớn là vì Aegon vẫn chưa phải là kỵ sĩ rồng), khiến họ dễ bị tổn thương trước những đám đông xuất hiện để tấn công họ trên vùng đất sông.



“Các điều kiện này đều không áp dụng đối với Jaehaerys và Alysanne. Không có bất kỳ lời lên án nào từ the Starry Sept; trong khi một số trong số những người sùng đạo nhất vẫn còn khó chịu với truyền thống kết hôn giữa anh chị em của người Targaryen, thì High Septon đương nhiệm, Septon Moon "High Lickspittle", lại là người khó tính và thận trọng, không muốn

đánh thức những con rồng đang ngủ. The Swords and Stars đã bị phá vỡ và bị ra lệnh cấm; chỉ trên the Wall, nơi mà hai nghìn cựu Poor Fellows hiện mặc áo choàng đen của Night's Watch, thì họ mới có số lượng đủ để gây rắc rối, nếu họ có ý định như vậy. Và Nhà vua Jaehaerys sẽ không lặp lại sai lầm của anh trai mình. Ngài và hoàng hậu dự định sẽ nhìn thấy vùng đất mà họ cai trị, để tìm hiểu nhu cầu của đất nước một cách trực tiếp, để gặp gỡ các lãnh chúa của ngài và đánh giá họ, để cho mọi người thấy mình và lắng nghe nỗi đau của họ... nhưng dù đi đến đâu, họ cũng sẽ đi cùng những con rồng của mình.

“Những lý do này đã khiến Jaehaerys tin rằng cả vương quốc sẽ chấp nhận cuộc hôn nhân của chàng...nhưng chàng không phải là người có thể tin vào cơ hội. “Lời nói chỉ là gió thoảng,” ngài nói với triều đình, “nhưng ngọn gió có thể thổi bùng lên ngọn lửa. Cha và cậu ta đã chiến đấu bằng lời lẽ, ngọn lửa và thép. Chúng ta sẽ chiến đấu bằng lời lẽ, dập tắt ngọn lửa ngay trước khi nó bùng cháy.” Và rồi, ngài đã nói, Bệ hạ không phái ra hiệp sỹ hay binh lính, mà là những nhà truyền giáo. “Hãy kể cho mọi người về lòng tốt của Alysanne, tính tình dịu dàng và ngọt ngào của cô ấy, và tình yêu cô ấy dành cho mọi người dân trong vương quốc, dù là giàu hay nghèo,” nhà vua truyền lệnh.

"Bảy người đã ra đi theo mệnh lệnh của ngài; ba nam và bốn nữ. Thay vì kiếm và rìu, họ chỉ được trang bị sự thông minh, lòng dũng cảm và lưỡi của mình. Nhiều câu chuyện sẽ được kể về hành trình của họ, và những chiến công của họ sẽ trở thành huyền thoại (ngày càng lớn hơn trong quá trình đó, như cách mà huyền thoại vẫn thế). Chỉ có một trong bảy diễn giả được những người dân thường biết đến khi họ lên đường: không ai khác ngoài Nữ hoàng Elinor, cô dâu da đen đã tìm thấy Maegor đã chết trên Ngôi sắt. Mặc trang phục hoàng hậu của mình, ngày một lôi thôi lếch thếch hơn, Elinor của Nhà Costayne sẽ đi khắp Reach để đưa ra lời chứng hùng hồn về sự độc ác của vị vua quá cố của mình và lòng tốt của những người kế vị ông ta. Về sau này, từ bỏ mọi danh phận quý tộc, bà sẽ gia nhập Đức tin, cuối cùng trở thành Mẹ Elinor tại ngôi nhà mẹ vĩ đại ở Lannisport.

"Tên của sáu người khác lần lượt phát biểu ủng hộ Jaehaerys cũng sớm trở nên nổi tiếng chẳng kém gì tên của nữ hoàng. Trong số này có ba giáo sĩ; giáo sĩ già Balderic đầy mưu mẹo, giáo sĩ Rollo uyên bác, và giáo sĩ Alfyn già nua dữ dằn, người đã mất cả hai chân nhiều năm trước và giờ phải ngồi trong cáng khi đi lại. Những người phụ nữ mà vị vua trẻ lựa chọn cũng không kém phần đặc biệt. Nữ tu trưởng Ysabel đã được Nữ hoàng Alysanne thu phục trong thời gian bà phục vụ trên Đảo Rồng. Nữ tu trưởng Violante thấp bé nổi danh về khả năng chữa bệnh. Người ta đồn rằng nơi nào bà đến, bà đều làm nên phép màu. Từ Thung lũng Thượng du đến Mẹ Maris, người đã dạy dỗ nhiều thế hệ trẻ em mồ côi tại một ngôi nhà tình thương trên một hòn đảo trong bến cảng Gulltown."

"Trong hành trình khắp vương quốc, Bảy Người Lời Bày tỏ đã nói về Nữ hoàng Alysanne, lòng thành kính của bà, sự hào phóng của bà, và tình yêu của bà dành cho vị vua, anh trai bà... nhưng đối với những người tế tự, những người anh em ăn xin, và những hiệp sĩ cùng lãnh chúa mộ đạo khi thách thức lời họ bằng những đoạn trích từ Ngôi Sao Bảy Cánh hoặc bài thuyết pháp của những vị Tế Tự Tối Cao đã qua đời thì họ đã có sẵn câu trả lời, một câu trả lời do chính Jaehaerys đặt ra ở King’s Landing, với sự trợ giúp đắc lực của Tế Tự Oswyck và (đặc biệt) Tế Tự Barth. Những năm sau đó, cả Thành Đạo và Vương cung Thánh đường Đầy Sao đều gọi đó là Học thuyết Đặc biệt."

"Nguyên tắc cơ bản của nó rất đơn giản. Tín ngưỡng của Bảy Vị Thần xuất hiện trên những ngọn đồi của Andalos xa xưa, và sau đó vượt qua biển hẹp cùng với tộc Andals. Những luật lệ của Bảy Vị Thần, như đã ghi trong kinh thánh và do các tu sĩ và nữ tu truyền dạy theo lệnh của Cha của Đấng Trung Thành, quy định rằng anh em không được chung giường với chị em gái, cha không được chung giường với con gái, mẹ không được chung giường với con trai, rằng kết quả của những cuộc giao hợp như vậy là sự ghê tởm, đáng ghét trong mắt các vị thần. Tất cả những điều này đều được những người theo chủ nghĩa Kỳ thị khẳng định, nhưng với lời cảnh báo như sau: Người Targaryen thì khác. Họ không bắt nguồn từ Andalos, mà từ Valyria xa xưa, nơi có luật lệ và truyền thống khác nhau. Người ta chỉ cần nhìn họ là biết họ không giống những người đàn ông khác; đôi mắt, mái tóc, thậm chí cả dáng vẻ của họ đều thể hiện sự khác biệt. Và họ có thể điều khiển rồng. Chỉ riêng họ trong số tất cả những người trên thế giới được trao sức mạnh để thuần hóa những con quái thú đáng sợ này, sau khi Đọa Đày giáng xuống Valyria.

“Một thần đã tạo nên tất cả chúng ta, người Andal, người Valyria và người Nguyên thủy”, giáo sĩ Alfyn tuyên bố từ kiệu cáng, “nhưng ngài không tạo ra chúng ta giống nhau. Ngài cũng tạo ra cả sư tử và trâu rừng, cả hai đều là những loài thú cao quý, nhưng ngài ban cho từng loài những ân sủng khác nhau, và sư tử không thể sống như trâu rừng, cũng như trâu rừng không thể sống như sư tử. Người muốn chung chạ với em gái mình là phạm tội, ser...nhưng máu của người không phải là máu của loài rồng, cũng không hơn gì máu của tôi. Họ làm những gì họ vẫn luôn làm, và chúng ta không có quyền phán xét họ.”

“Truyền thuyết kể rằng ở một ngôi làng nhỏ, Septon Baldrick nhanh trí đối mặt với một hiệp sĩ mặc hàng rào cục mịch, một kẻ trước kia là Người bạn nghèo khó, hắn ta nói: “À, và nếu ta cũng muốn làm tình với em gái mình thì ta có được phép của ngươi không?” Septon mỉm cười và trả lời: “Hãy đến Dragonstone và tuyên bố nhận một con rồng. Nếu chàng có thể làm được thế, thì hỡi hiệp sĩ, ta sẽ đích thân cưới chàng và em gái chàng.”



Đ đây là một câu hỏi nan giải mà bất kỳ sinh viên học lịch sử nào cũng phải đối mặt. Khi nhìn lại những điều đã xảy ra trong những năm trước, chúng ta có thể nói, điều này, điều này và điều này là nguyên nhân của những gì đã xảy ra. Tuy nhiên, khi nhìn lại những điều đã không xảy ra, chúng ta chỉ có thể suy đoán. Chúng ta biết rằng vương quốc đã không nổi dậy chống lại Vua Jaehaerys và Nữ hoàng Alysanne vào năm 51 AC như đã chống lại Aegon và Rhaena mười năm trước đó. Lý do của việc này ít chắc chắn hơn nhiều. Không nghi ngờ gì nữa, sự im lặng của Đức Hồng Y Thượng Phẩm đã nói lên rất nhiều điều, và cả các lãnh chúa và dân chúng đều mệt mỏi với chiến tranh... nhưng nếu lời nói có sức mạnh, bất kể có gió hay không, chắc chắn Bảy Người Phát Ngôn cũng đóng một vai trò như vậy.

"Mặc dù đức vua vui vẻ bên hoàng hậu và cả vương quốc cũng hạnh phúc với cuộc hôn nhân của họ, Jaehaerys vẫn không sai khi dự đoán rằng ông sẽ phải đối mặt với những thử thách." Ông đã tổ chức lại hội đồng, hòa giải công tước Rogar với hoàng hậu Alyssa, và áp thuế mới để khôi phục kho bạc của hoàng gia, ông phải đối mặt với vấn đề "gai góc nhất": cô em gái Rhaena của ông.

Vì từ khi từ biệt Lyman Lannister và Casterly Rock, Rhaena Targaryen và triều đình di động của cô cũng có tiến triển hoàng gia riêng, viếng thăm Marbrand của Ashemark, Reynes của Castamere, Lefford ở Răng Vàng, Vance ở Wayfarer's Rest và cuối cùng là Piper của Pinkmaiden. Dù cô xuất hiện ở đâu thì những vấn đề cũ cũng nảy sinh. Cô nói với em trai mình: "Lúc đầu họ đều nồng hậu", khi gặp gỡ em ấy sau đám cưới, "nhưng điều đó không kéo dài. Hoặc là tôi không được chào đón hoặc là quá được chào đón. Họ lẩm bẩm về chi phí để nuôi tôi và đoàn tùy tùng của tôi, nhưng Dreamfyre mới khiến họ phấn khích. Một số người sợ cô ấy, nhiều người muốn cô ấy, và những người làm phiền tôi nhất chính là họ. Họ thèm muốn có những con rồng riêng. Tôi sẽ không cho họ điều đó, nhưng tôi phải đi đâu?"

"Ở đây, nhà vua đề nghị. "Quay trở lại triều đình."

“Và sống mãi trong bóng tối của ngài sao? Ta cần một chỗ cho riêng ta. Một nơi mà không lãnh chúa nào đe dọa ta, trục xuất ta, hay làm phiền những người ta nhận bảo vệ. Ta cần đất, người, một lâu đài.”

"Chúng ta có thể tìm đất cho ngài," nhà vua nói, "và xây dựng cho ngài một lâu đài."

"Tất cả những vùng đất đai đã được chiếm giữ, mọi lâu đài đều có người chiếm rồi", Rhaena đáp trả, "nhưng có một nơi mà ta có quyền chiếm giữ...có quyền chiếm giữ chính đáng hơn cả ngươi nữa, anh trai. Ta là huyết mạch của loài rồng. Ta muốn được sống ở nơi mà cha ta đã từng sinh sống, nơi mà ta đã được sinh ra. Ta muốn đến Đá Rồng".

Về vấn đề đó, Vua Jaehaerys không trả lời, chỉ hứa sẽ xem xét vấn đề. Khi nêu câu hỏi, hội đồng của ông nhất trí phản đối việc nhượng lại ngôi nhà tổ tiên của Nhà Targaryen cho bà hoàng hậu góa, nhưng không ai đưa ra được giải pháp nào tốt hơn.

“Sau khi có thời gian ngẫm nghĩ, Đức giám mục đã gặp lại cô em gái của mình. “Ta sẽ ban cho con Dragonstone để làm nơi đóng quân của con”, ngài nói với cô, “vì chẳng có nơi nào phù hợp hơn cho dòng máu của con rồng. Nhưng con phải giữ hòn đảo và tòa thành bằng ơn ban của ta, chứ không phải bằng quyền của mình. Ông cố của chúng ta đã hợp nhất bảy vương quốc thành một bằng ngọn lửa và máu, ta không thể và sẽ không khiến chúng thành hai bằng cách tách ra một vương quốc

riêng cho con. Con là nữ hoàng nhờ sự lịch sự, nhưng ta là vua, và lời truyền của ta có hiệu lực từ Oldtown đến Bức tường... và trên cả Dragonstone nữa. Chúng ta đã thống nhất về vấn đề này chưa, hả em gái?"

"Chàng bất an đến mức cần chính máu của mình uốn gối trước chàng hay sao, huynh à?" Rhaena đáp trả. "Vậy cứ thế đi. Cho ta Đá Rồng và thêm một thứ nữa, rồi ta sẽ không gây phiền đến chàng nữa."

"Còn điều gì nữa không?" Jaehaerys hỏi.

"Aerea. Tôi muốn con gái tôi được trả lại cho tôi."

"Đã xong," nhà vua nói...có lẽ hơi vội vàng, vì phải nhớ rằng Aerea Targaryen, một cô bé tám tuổi, là người thừa kế được công nhận của chính ông, người thừa kế ngai vàng. Tuy nhiên, hậu quả của quyết định này sẽ không được biết đến trong nhiều năm tới. Bây giờ thì đã xong, và Nữ hoàng phương Tây trong nháy mắt đã trở thành Nữ hoàng phương Đông.

Phần lớn cả năm trôi qua mà không có thêm khủng hoảng hay thử nghiệm nào khi Jaehaerys và Alysanne bắt đầu cai trị. Nếu như một số thành viên trong hội đồng thu nhỏ ngạc nhiên khi nữ hoàng bắt đầu tham dự các cuộc họp của họ thì họ chỉ bày tỏ sự phản đối với nhau... và ngay cả thế, chẳng bao lâu nữa, nữ hoàng trẻ đã chứng tỏ bà là người thông minh, hiểu rộng và khéo léo, một tiếng nói được hoan nghênh trong bất kỳ cuộc thảo luận nào.

" Alysanne Targaryen đã có những ký ức đẹp về tuổi thơ của mình trước khi người chú Maegor của cô giành lấy ngai vàng. Trong suốt thời gian cha cô, Aenys, trị vì, mẹ cô, Nữ hoàng Alyssa, đã biến triều đình trở thành một nơi tráng lệ, ngập tràn âm nhạc, lễ hội và vẻ đẹp. Các nhạc sĩ, diễn viên hài và thi sĩ tranh giành sự ủng hộ của bà và cả của nhà vua. Rượu từ Arbor chảy như nước trong các bữa tiệc của họ, những hội trường và sân của Dragonstone vang lên tiếng cười, và những người phụ nữ trong cung lộng lẫy trong ngọc trai và kim cương. Triều đình của Maegor là một nơi ảm đạm, đen tối, và sự nhiếp chính cũng chẳng mấy đổi khác, vì những ký ức về thời của Vua Aenys đau đớn đối với người vợ góa của ông ấy, trong khi Chúa tể Rogar lại có tính khí quân sự và từng tuyên bố những người diễn hài còn vô dụng hơn cả khỉ, vì "cả hai đều nhảy nhót, ngã nhào, nhảy múa và kêu ré lên, nhưng nếu một người đàn ông đói bụng, anh ta có thể ăn thịt một con khỉ"."

"Nữ hoàng Alysanne vẫn luôn nhớ về những vinh quang tuy ngắn ngủi nhưng chan hòa của triều đại phụ thân và ra sức khiến pháo đài Red Keep lấp lánh chưa từng có, mua các tấm thảm trang trí và thảm trải sàn từ Thành phố Tự do và trang hoàng thêm các bích họa, tượng điêu khắc, và gạch lát để trang hoàng các sảnh đường và phòng ở trong lâu đài. Theo lệnh của bà, những người của Đội tuần thành đã lùng sục khu Flea Bottom cho đến khi tìm thấy Tom the Strummer với những bài hát chế nhạo từng làm vui cả vua lẫn thường dân suốt Chiến tranh Áo choàng trắng. Alysanne đưa ông ta về làm ca sĩ của triều đình, người đầu tiên giữ chức vụ này trong nhiều thập kỷ tới. Bà đưa một người chơi đàn hạc tới từ Oldtown, một đoàn diễn viên đến từ Braavos, đoàn vũ công đến từ Lys, và cho Red Keep gã hề đầu tiên, một người đàn ông béo tên là Goodwife, ăn mặc như phụ nữ và không bao giờ không có "đứa con" làm bằng gỗ của mình, một đôi rối gỗ chạm khắc khéo léo có thể nói những điều tục tĩu và gây sốc.

"Tất cả những điều này khiến Vua Jaehaerys hài lòng, nhưng không có gì khiến ông vui mừng bằng món quà mà Nữ hoàng Alysanne tặng ông vài mặt trăng sau đó, khi cô nói với ông rằng cô đã mang thai.

---

* Ser Orryn Baratheon không bao giờ trở về Westeros. Cùng với những người đàn ông đi cùng đến Oldtown, ông đã đến Thành phố Tự do Tyrosh và gia nhập quân đội của Archon. Một năm sau, ông kết hôn với con gái của Archon, chính người hầu gái mà em trai ông là Rogar hy vọng sẽ cưới Vua Jaehaerys để tạo nên mối liên minh giữa Vương quyền Sắt và Thành phố Tự do. Một người hầu gái to béo với mái tóc xanh lục và cử chỉ hấp dẫn, vợ của Ser Orryn sớm sinh cho ông một cô con gái, mặc dù có một số nghi ngờ về việc liệu cô bé có thực sự là con ông hay không, vì giống như nhiều phụ nữ của Thành phố Tự do, cô ấy rất thoáng trong việc ban phát tình cảm. Khi nhiệm kỳ Archon của cha cô kết thúc, Ser Orryn cũng mất chức và buộc phải rời khỏi Tyrosh đến Myr, nơi ông gia nhập Maiden's Men, một đội quân lính đánh thuê có danh tiếng đặc biệt tệ. Ông đã bị giết ngay sau đó tại Disputed Lands trong một trận chiến với Men of Valor. Chúng ta không biết gì về số phận của vợ và con gái ông.



Birth, Death, and Betrayal Under King Jaehaerys I

"Jaehaerys I Targaryen là một vị vua chẳng khác gì những vị vua từng ngồi trên Ngai Sắt. Aegon Đệ nhất từng nói rằng những người dân thường thỉnh thoảng cần tận mắt trông thấy vua và hoàng hậu của họ để có thể trình bày những nỗi đau buồn và khó khăn của họ trước mặt hai người. Vào cuối năm 51 AC, khi tuyên bố về chuyến đi hoàng gia đầu tiên của mình, Jaehaerys đã tuyên bố rằng: "Tôi sẽ để họ thấy tôi". Nhiều chuyến đi khác sẽ nối tiếp trong những năm và nhiều thập kỷ sau đó. Trong suốt triều đại của mình, Jaehaerys sẽ dành nhiều thời gian và ngày đêm làm khách của các lãnh chúa khác nhau, hoặc tiếp kiến tại một khu chợ hay một ngôi làng nào đó còn nhiều hơn là tại Dragonstone và Red Keep cộng lại. Và không ít lần, Alysanne đi cùng ông với con rồng bạc của bà bay lượn bên cạnh con quái thú bằng đồng hun khói khổng lồ của ông.

"Aegon Binh Phục đã quen đem theo đến một nghìn hiệp sĩ, lực sĩ, quản mã, đầu bếp và nhiều người hầu khác khi ông đi xa. Mặc dù đoàn tùy tùng hoành tráng để nhìn ngắm, nhưng đám rước như thế lại gây ra nhiều khó khăn cho các lãnh chúa được vua ban ơn viếng thăm. Quá nhiều người khó khăn cho việc ăn ở, và nếu nhà vua muốn đi săn, những khu rừng gần đó sẽ bị tàn phá. Ngay cả lãnh chúa giàu có nhất cũng thường thấy mình trở nên túng quẫn khi nhà vua rời đi, hầm rượu cạn khô, tủ chứa thức ăn trống rỗng và một nửa hầu gái có con hoang trong bụng."

“Tôi quyết định làm mọi thứ theo một cách khác.” Jaehaerys đáp. Ông sẽ không đi cùng với hơn trăm người trong bất kỳ cuộc hành trình nào; hai mươi hiệp sĩ, những người đàn ông còn lại trong quân đội và những người hầu. “Tôi không cần phải

đeo kiếm khi tôi cưỡi Vermithor," ông nói. Số lượng ít ỏi cũng giúp ông có thể đến thăm những lãnh chúa nhỏ, những người mà lâu đài của họ chưa bao giờ đủ lớn để có thể tiếp đón Aegon. Ý định của ông là đến thăm và được nhiều nơi trông thấy, nhưng ở lại mỗi nơi trong thời gian ngắn hơn, vì vậy ông sẽ không trở thành vị khách không được chào đón.

"Hành trình đầu tiên của nhà vua có nghĩa là khiêm tốn, bắt đầu bằng các vùng đất của vương miện ở phía bắc King's Landing và chỉ tiến xa tới Thung lũng Arryn. Jaehaerys muốn Alysanne đi cùng mình, nhưng vì Người của Ngài có thai, nên ngài lo rằng cuộc hành trình của họ không quá tốn sức. Họ bắt đầu từ Stokeworth và Rosby, sau đó đi về phía bắc dọc theo bờ biển đến Duskendale. Tại đó, trong khi nhà vua xem thuyền xưởng của Lord Darklyn và tận hưởng một buổi chiều câu cá, thì nữ hoàng tổ chức phiên tòa đầu tiên cho phụ nữ, điều này sẽ trở thành một phần quan trọng trong mọi chuyến đi hoàng gia sắp tới. Chỉ phụ nữ và trẻ em gái được chào đón tại những buổi tiếp kiến này; Dù sang hay hèn, họ đều được khuyến khích tiến về phía trước và chia sẻ nỗi sợ hãi, mối quan tâm và hy vọng của họ với vị nữ hoàng trẻ."

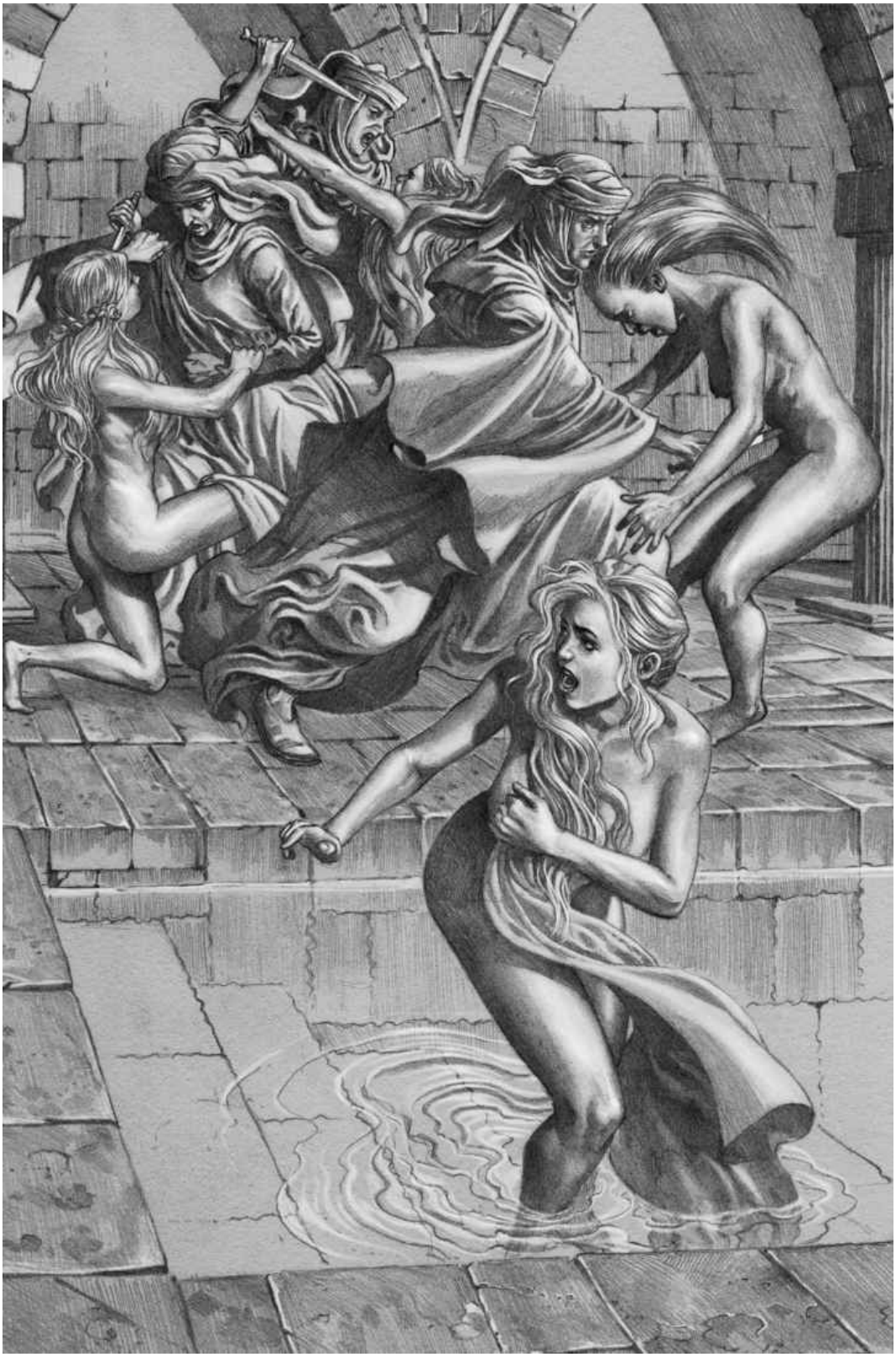
Hành trình diễn ra suôn sẻ cho đến khi đức vua và hoàng hậu đến Maidenpool, nơi họ sẽ là khách của Lãnh chúa và Lãnh chúa Mooton trong nửa tháng trước khi vượt Vịnh Crabs đến Wickenden, Gulltown và Vale. Thị trấn Maidenpool nổi tiếng xa gần với hồ nước ngọt, nơi truyền thuyết kể rằng Florian the Fool đã nhìn thấy Jonquil tắm trong Kỷ nguyên Anh hùng. Giống như hàng ngàn phụ nữ trước mình, Nữ hoàng Alysanne muốn tắm ở hồ bơi của Jonquil, nơi có nguồn nước được cho là có đặc tính chữa bệnh kỳ diệu. Các lãnh chúa của Maidenpool đã dựng một nhà tắm bằng đá lớn xung quanh hồ bơi nhiều thế kỷ trước và trao nó cho một dòng tu sĩ nữ thánh thiện. Không một người đàn ông nào được phép vào khuôn viên, vì vậy khi nữ hoàng trượt chân xuống vùng nước thiêng, cô chỉ được các hầu gái, người giúp việc và sept (Edyth và Lyra, những người đã phục vụ bên cạnh Septa Ysabel như những người mới vào nghề, gần đây đều đã tuyên thệ lời thề trở thành septas, được thánh hiến trong Đức tin và tận tụy với nữ hoàng).

Lòng tốt của nữ hoàng bé nhỏ, sự im lặng của ngôi sao Sept và những lời khuyên nhủ của Bảy diễn giả đã chinh phục hầu hết các tín đồ trung thành của Jaehaerys và Alysanne của ông... nhưng vẫn luôn có những người không thể lay chuyển, và trong số những nữ tu trông coi Bể Jonquil có ba người như vậy. Họ nói với nhau rằng nguồn nước linh thiêng của họ sẽ bị ô uế mãi mãi nếu nữ hoàng được tắm ở đó trong khi mang "sự ghê tởm" của nhà vua trong bụng. Nữ hoàng Alysanne vừa cởi quần áo thì họ xông vào bà bằng những con dao găm mà họ đã giấu trong áo choàng ..

Tạ ơn Chúa, những kẻ tấn công chẳng phải chiến binh, và chúng không tính đến sự dũng cảm của những người bạn của nữ hoàng. Không một mảnh vải che thân và yếu ớt, các Đệ tử Khôn ngoan không do dự, mà lao vào giữa những kẻ tấn công và bà chủ của họ. Ba Bà Tôn giáo Edyth bị chém một nhát vào mặt, Bà Bà Tôn giáo Prudence Celtigar bị đâm xuyên vai, còn Bà Bà Tôn giáo Rosamund Ball bị một nhát dao vào bụng mà ba ngày sau, chứng tỏ là vết chí mạng đối với bà ta, nhưng không một lưỡi kiếm sát nhân nào đụng đến nữ hoàng. Tiếng la hét và tiếng gào thét của cuộc chiến đã khiến những người bảo vệ Alysanne chạy đến, vì Ser Joffrey Doggett và Ser Gyles Morrigen đã bảo vệ lối vào nhà tắm, không bao giờ nghĩ rằng nguy hiểm rình rập bên trong.

Đội Vệ Vương nhanh chóng hạ gục những kẻ tấn công, giết chết hai kẻ tại chỗ trong khi giữ kẻ thứ ba còn sống để thẩm vấn. Khi bị thúc giục, ả tiết lộ rằng một nhóm nửa tá thành viên khác trong hội của ả đã giúp lập kế hoạch tấn công, trong khi lại thiếu can đảm để cầm kiếm. Chúa Mooton đã treo cổ kẻ có tội, và có thể đã treo cổ luôn cả những kẻ vô tội nếu như không có sự can thiệp của Nữ hoàng Alysanne.

"Ta thực sự rất tức giận." Chuyến viếng thăm Thung lũng của họ đã bị hoãn lại. Thay vào đó, cả đoàn trở về nơi an toàn của Pháo đài của Maegor. Nữ hoàng Alysanne sẽ ở lại trong lâu đài cho đến khi đứa trẻ trong bụng của bà ra đời, nhưng kinh nghiệm lần này đã làm bà kinh sợ và khiến bà phải suy ngẫm. "Ta cần một vệ sĩ". Bà nói với Bệ hạ. "Bảy vệ sĩ của bệ hạ đều là những người đàn ông trung thành và dũng cảm, nhưng họ chỉ là đàn ông, và đàn ông không thể đi đến một số nơi." Nhà vua không thể không đồng ý. Một con quạ đã bay đến Duskendale ngay đêm hôm đó, ra lệnh cho Chúa tể Darklyn mới phải đưa đứa em cùng cha khác mẹ của mình, Jonquil Darke, đến cung đình. Đây là cô gái từng làm say lòng mọi người trong Chiến tranh áo choàng trắng với tư cách là hiệp sĩ bí ẩn được biết đến với tên gọi "Xà trong áo choàng đỏ". Vẫn mặc áo choàng đỏ, cô đã đến King's Landing vài ngày sau đó và vui vẻ chấp nhận lời đề nghị trở thành lá chắn tuyên thệ của riêng nữ hoàng. Sau này, cô trở nên nổi tiếng khắp toàn cõi với danh tiếng là "Bóng đỏ", cô đã canh gác bà hoàng một cách rất chặt chẽ.



Không lâu sau khi Jaehaerys và Alysanne trở về từ Maidenpool và Hoàng hậu trở lại phòng ngủ của mình, thì có tin tức về những điều kỳ diệu và bất ngờ nhất phát ra từ Storm's End. Hoàng hậu Alyssa đã mang thai. Ở tuổi bốn mươi bốn, người ta cho rằng Hoàng hậu đã qua tuổi sinh nở, vì vậy việc bà mang thai được xem là một phép màu. Tại Oldtown, chính High

Septon đã tuyên bố đó là một phước lành từ các vị thần, “một món quà từ Đức Mẹ trên trời dành cho một người mẹ đã chịu nhiều đau khổ và dũng cảm”.

Giữa niềm vui, cũng có mối lo. Nữ hoàng Alyssa không còn mạnh mẽ như trước; thời gian làm Thái hậu đã tàn phá sức khỏe của bà, và cuộc hôn nhân thứ hai không mang lại hạnh phúc như bà từng hy vọng. Tuy nhiên, viễn cảnh có thêm một đứa con đã làm ấm lòng Chúa Rogar, và ông đã từ bỏ cơn giận, hối hận về những hành vi ngoại tình của mình để ở bên vợ. Bản thân Alyssa cũng sợ hãi, luôn nhớ đến đứa con cuối cùng bà sinh ra với Vua Aenys, cô bé Vaella đã chết non. “Ta không thể chịu đựng điều đó một lần nữa”, bà nói với chồng. “Nó sẽ xé nát trái tim ta”. Nhưng đứa trẻ, khi chào đời vào đầu năm sau, hóa ra lại khỏe mạnh và cứng cáp, một cậu bé mặt đỏ hồng với mái tóc đen nhánh và “tiếng khóc có thể nghe từ Dorne đến Trường Thành”. Chúa Rogar, người đã từ lâu từ bỏ hy vọng có con với Alyssa, đã đặt tên cho con trai mình là Boremund.

Các vị thần ban tặng cả niềm vui lẫn nỗi buồn. Rất lâu trước khi mẹ bà đến ngày sinh, Nữ hoàng Alysanne cũng hạ sinh một người con trai, một cậu bé mà bà đặt tên là Aegon, để vinh danh cả Kẻ chinh phạt và người anh trai đã mất nhưng được thương tiếc sâu sắc của bà, hoàng tử không được trao vương miện. Toàn bộ vương quốc đều bày tỏ lòng biết ơn, và không ai khác hơn ngoài Jaehaerys. Nhưng vị hoàng tử trẻ đã ra đời quá sớm. Yếu ớt và nhỏ bé, cậu bé qua đời ba ngày sau khi sinh. Nữ hoàng Alysanne đau đớn đến nỗi các học sĩ cũng lo sợ cho cả tính mạng của bà. Mãi sau này, bà vẫn đổ lỗi cho những người phụ nữ đã tấn công bà ở Maidenpool về cái chết của con trai mình. Bà sẽ nói, nếu được ngâm mình trong làn nước chữa lành của Bể hoa thủy tiên, Hoàng tử Aegon sẽ được sống.

Bất mãn cũng đè nặng lên đảo Dragonstone, nơi Rhaena Targaryen đã thiết triều đình riêng cho bà ta. Giống như họ đã làm với Jaehaerys trước đây, các lãnh chúa lân cận bắt đầu tìm đến bà ta, nhưng Nữ hoàng ở phương Đông không phải là anh trai của bà ta. Nhiều vị khách đến thăm của bà ta bị đón tiếp lạnh nhạt, những người khác thì không được tiếp kiến.

" Nữ hoàng Rhaena và con gái Aerea cũng không vui vẻ đoàn tụ. Công chúa không hề nhớ mẹ mình, và nữ hoàng không biết gì về đứa con ấy hay có bất kỳ tình cảm nào với những đứa trẻ khác. Aerea thích cái sự phấn khích ở Red Keep, với bá tước, quý bà rồi cả sứ thần từ những vùng đất xa lạ hối hả ra vào, sáng nào cũng có hiệp sĩ tập luyện ngoài sân, tối nào cũng có ca sĩ, nhạc công và đám hề nhảy nhót, còn ngoài tường thành là cả một bầu không khí náo nhiệt, sặc sỡ và huyên náo của King’s Landing. Cô cũng thích được mọi người chú ý đến mình vì là người kế vị Ngai sắt. Các bá tước, những hiệp sĩ dũng cảm, các nữ hầu gái, thợ giặt rồi cả chú bé giữ ngựa đều khen ngợi, yêu mến và tranh giành sự ưu ái của cô, và cô đã trở thành thủ lĩnh của một nhóm những cô gái trẻ xuất thân hèn kém, nhưng lại khiến cả tòa lâu đài kinh hồn bạt vía.

Tất cả đã bị lấy đi khỏi khi mẹ cô đưa cô đến Dragonstone trái với ý muốn của cô. So với Đồi Vua, hòn đảo là một nơi buồn tẻ, buồn ngủ và yên tĩnh. Trong lâu đài không có cô gái nào cùng tuổi với cô và Aerea không được phép giao du với con gái của những người đánh cá trong ngôi làng bên dưới các bức tường. Mẹ cô là một người xa lạ đối với cô, đôi khi nghiêm khắc và đôi khi nhút nhát, rất hay suy tư, và những người phụ nữ xung quanh dường như không mấy quan tâm đến Aerea. Trong số tất cả họ, người duy nhất mà công chúa cảm thấy ấm áp là Elissa Farman đến từ Fair Isle, người đã kể cho cô những câu chuyện phiêu lưu và hứa sẽ dạy cô cách đi thuyền. Tuy nhiên, Phu nhân Elissa không hề hạnh phúc trên đảo Dragonstone hơn bản thân Aerea; cô nhớ những vùng biển rộng lớn ở phía tây và thường nói về việc quay trở lại đó. "Hãy đưa tôi đi cùng," khi làm như vậy, Công chúa Aerea sẽ nói, và Elissa Farman sẽ cười.

Đá Rồng có một thứ mà bến cảng của nhà Vua hầu như không có: rồng. Trong thành cổ lớn dưới bóng núi Rồng, rồng sinh ra ngày một nhiều với mỗi lần trăng tròn, hay có vẻ là như vậy. Những quả trứng mà Dreamfyre đã đẻ trên đảo Fair đều nở trên Đá Rồng, và Rhaena Targaryen đã chắc chắn rằng con gái bà sẽ làm quen với chúng. "Chọn một con và làm cho con đó thành của mình", hoàng hậu nài nỉ công chúa, "và một ngày nào đó con sẽ bay". Trong sân cũng có những con rồng già hơn, và bên ngoài bức tường là những con rồng hoang dã đã trốn khỏi lâu đài và làm hang ổ của mình trong những hang động ẩn nấp ở phía bên kia ngọn núi. Công chúa Aerea đã biết đến Vermithor và Silverwing trong thời gian cô ở triều đình, nhưng cô chưa bao giờ được phép đến quá gần chúng. Ở đây cô có thể ghé thăm những con rồng thường xuyên như cô muốn; những con rồng mới nở, những con rồng non, Dreamfyre của mẹ cô... và vĩ đại nhất trong số chúng, Balerion và Vhagar, to lớn, cổ xưa và buồn ngủ, nhưng vẫn đáng sợ khi chúng thức giấc, cựa quậy và dang rộng đôi cánh.

Ở Red Keep, Aerea rất yêu ngựa, chó săn và bạn bè của cô ấy. Ở Dragonstone, rồng trở thành bạn của cô ấy...người bạn duy nhất của cô ấy, ngoài Elissa Farman...và cô ấy bắt đầu đếm những ngày cho đến khi cô ấy có thể cưỡi một con và bay thật xa, thật xa.

"Vua Jaehaerys cuối cùng cũng thực hiện chuyến đi tiến công qua Thung lũng Arryn vào năm 52 AC, ghé qua Gulltown, Runestone, Redfort, Longbow Hall, Heart’s Home và Gates of the Moon trước khi đưa Vermithor bay lên Long Thương hẳn đến Eyrie, giống như Nữ hoàng Visenya đã làm trong cuộc chinh phạt. Nữ hoàng Alysanne đã tháp tùng nhà vua trong một phần chuyến đi của ông, nhưng không phải toàn bộ; bà vẫn chưa hồi phục hoàn toàn sức khỏe sau khi sinh nở và nỗi mất mát đi kèm. Tuy nhiên, với lòng nhân hậu của mình, bà đã sắp xếp hôn sự giữa tiểu thư Prudence Celtigar với lãnh chúa Grafton của Gulltown. Nữ hoàng cũng tổ chức một chốn cung đình dành cho những người phụ nữ ở Gulltown, và một chốn nữa ở Gates of the Moon; những gì bà nghe được và học hỏi sẽ thay đổi luật pháp của Bảy vương quốc."

«Ngày nay, nhiều người đàn ông nhắc đến luật pháp của Nữ hoàng Alysanne, nhưng cách dùng như vậy là cẩu thả và sai lệch. Bệ hạ không có quyền ban hành luật, đưa ra sắc lệnh, ban bố lời tuyên cáo hay thông qua án lệnh. Lấy bà so sánh với các nữ hoàng của Keo chinh phục, Rhaenys và Visenya, thì thật là sai lầm. Tuy nhiên, bà hoàng trẻ đã gây ảnh hưởng vô cùng lớn đến Vua Jaehaerys, vì khi bà nói, ông lắng nghe... như ông đã làm sau khi họ trở về từ Thung lũng Arryn.

"Những cung nữ đã khiến Alysanne nhận ra tình cảnh bi đát của các bà góa trên khắp Bảy vương quốc. Đặc biệt là trong thời bình, chuyện đàn ông sống thọ hơn vợ thời trẻ là không hiếm, vì đàn ông trẻ thường chết trên chiến trường, còn đàn bà trẻ thường chết trên giường sinh. Dù xuất thân cao quý hay hèn kém, những người đàn ông bị bỏ lại như vậy thường sau một thời gian sẽ cưới vợ hai, và sự hiện diện của họ trong gia đình thường khiến con cái của người vợ đầu cảm thấy bất mãn.

Những nơi không có tình cảm gắn bó, khi người đàn ông qua đời, những người thừa kế của ông ta có thể và đã đuổi góa phụ khỏi nhà, khiến bà ta lâm vào cảnh nghèo khó; trong trường hợp của các lãnh chúa, những người thừa kế có thể chỉ đơn giản là tước đi các đặc quyền, thu nhập và người hầu của bà góa, khiến bà ta chẳng khác gì một người trọ nhà.

Để giải quyết những tệ nạn này, vào năm 52 AC, Vua Jaehaerys đã ban hành Luật Góa phụ, khẳng định lại quyền thừa kế của con trai cả (hoặc con gái cả nếu không có con trai), nhưng yêu cầu những người thừa kế đó phải duy trì nuôi dưỡng những người vợ góa còn sống theo cùng một điều kiện mà họ đã được hưởng trước khi chồng qua đời. Một góa phụ của lãnh chúa, dù là vợ hai, ba hay vợ sau, không còn có thể bị đuổi khỏi lâu đài của chồng cũng như bị tước đoạt gia nhân, quần áo và thu nhập. Tuy nhiên, cùng một điều luật này cũng cấm những người đàn ông tước quyền thừa kế của những đứa con từ người vợ đầu để dành đất đai, vị trí hoặc tài sản cho người vợ sau hoặc những đứa con của chính bà.

"Xây dựng là mối quan tâm lớn thứ hai của đức vua trong năm đó. Công trình Dragonpit vẫn được tiếp tục, và đức vua Jaehaerys thường xuyên đến thăm công trường để tận mắt theo dõi tiến độ. Tuy nhiên, trong chuyến đi từ Đồi cao của Aegon đến Đồi Rhaenys, đức vua của chúng ta đã ghi nhận tình trạng đáng thương nhất của thành phố. King's Landing đã phát triển quá nhanh, biệt thự và cửa hàng xuất hiện, người dân đông đúc và các bãi rác rải rác như nấm sau cơn mưa lớn. Các con đường chật hẹp, tối tăm và dơ bẩn, với các tòa nhà gần nhau đến mức người ta có thể trèo từ cửa sổ này sang cửa sổ khác. Các con đường quanh co như những con rắn say xỉn. Bùn, phân và chất thải hữu cơ ở khắp mọi nơi."

“Giá mà ta có thể san bằng, đạp đổ thành phố này rồi xây lại từ đầu,” đức vua phán với hội đồng của mình. Thiếu đi quyền lực đó và khối tài sản mà một dự án quá ư to lớn như vậy đòi hỏi, Jaehaerys đã làm những gì có thể. Những con đường được mở rộng, san phẳng và rải đá cuội khi có thể. Những trại chăn nuôi và lán xấu xí nhất đã bị phá bỏ. Một quảng trường trung tâm tráng lệ được xây dựng và trồng cây xanh, với chợ và các mái vòm ở bên dưới. Từ trung tâm đó, những con đường rộng dài trải dài như giáo mác: Đương Vua, Đương Các Vị Thần, Đường Những Người Chị Em, Đường Blackwater (hay Đường Bùn Lầy như dân thường sớm đổi tên). Không điều gì trong số này có thể hoàn thành trong một đêm; công việc sẽ tiếp tục trong nhiều năm, thậm chí nhiều thập kỷ, nhưng chính vào năm 52 AC, đã bắt đầu theo lệnh của đức vua.

Chi phí tái thiết thành phố không hề nhỏ và gây thêm áp lực lên kho bạc của Vương miện. Khó khăn đó càng trầm trọng hơn bởi sự mất lòng dân ngày càng tăng đối với Lãnh chúa không trung, Rego Draz. Trong một thời gian ngắn, chủ quản tài chính người Pentoshi trở nên bị ghét bỏ rộng rãi như người tiền nhiệm của ông, mặc dù vì những lý do khác nhau. Người ta nói rằng ông ta tham nhũng, lấy vàng của nhà vua để làm đầy hầu bao của riêng mình, một cáo buộc mà Lãnh chúa Rego coi thường. "Tại sao tôi phải ăn trộm của nhà vua? Tôi giàu gấp đôi ông ta." Người ta nói rằng ông ta vô thần, vì ông ta không thờ tụng Bảy vị thần. Nhiều vị thần kỳ quặc được thờ phụng ở Pentos, nhưng Draz chỉ được biết đến là thờ phụng một vị, một thần tượng hộ gia đình nhỏ giống như một người phụ nữ đang mang thai, với đôi gò bồng đào nở nang và một cái đầu dơi. "Cô ấy là tất cả những gì tôi cần," là tất cả những gì anh ta sẽ nói về vấn đề này. Người ta nói rằng anh ta là con lai, một tuyên bố mà anh ta không thể phủ nhận, bởi vì tất cả người Pentoshi đều là một phần của Andal và một phần của Valyrian, pha trộn với dòng dõi của những nô lệ và những người cổ xưa đã bị lãng quên từ lâu. Hơn hết, ông bị căm ghét vì sự giàu có của mình, thứ mà ông không thèm che giấu mà phô trương bằng những chiếc áo choàng lụa, nhẫn hồng ngọc và kiệu mạ vàng.

Chúa tể Rego Draz là một bậc thầy tài ba về tiền tệ, ngay cả kẻ thù của ngài cũng không thể phủ nhận, nhưng thách thức trong việc hoàn tất Đấu trường Rồng và xây dựng lại Vương Đô ngay cả ngài cũng thấy khó khăn. Chỉ riêng các khoản thuế đối với tơ lụa, gia vị và tường thành cũng không đủ, vì vậy ngài Rego miễn cưỡng áp đặt một khoản thuế mới: thuế cổng thành, yêu cầu bất kỳ ai ra vào thành phố phải nộp, được thu bởi lính gác ở cổng thành. Có thêm phụ thu đối với ngựa, la, lừa và trâu, và xe tải và xe kéo bị đánh thuế nặng nhất. Do lượng người ra vào Vương Đô mỗi ngày rất lớn, nên thuế cửa thành mang lại lợi nhuận cao, tạo ra nguồn thu đủ để đáp ứng đủ nhu cầu... nhưng lại phải trả giá khá đắt đối với bản thân Rego Draz, khi những lời phàn nàn về ông tăng gấp mười lần.

“Một mùa hè dài, mùa màng bội thu, hòa bình và thịnh vượng cả ở trong lẫn ngoài nước đã góp phần làm nguôi đi phần nào nỗi bất mãn. Tuy nhiên, khi năm sắp kết thúc, Nữ hoàng Alysanne đã mang đến cho nhà vua một tin tuyệt vời. Bệ hạ của cô một lần nữa mang thai. Lần này, cô thề rằng sẽ không có kẻ thù nào đến gần cô. Các kế hoạch cho một chuyến du ngoạn hoàng gia lần thứ hai đã được lập và công bố trước khi tình hình của nữ hoàng được biết đến. Mặc dù Jaehaerys ngay lập tức quyết định rằng mình sẽ ở bên vợ cho đến khi đứa trẻ chào đời, nhưng Alysanne không muốn thế. Ông phải đi, cô khăng khăng.”

" Và thế là ngài đã làm. Vào thời điểm năm mới đến, nhà vua một lần nữa lên đường trên bầu trời cùng Vermithor, lần này là đến Riverlands. Hành trình của ngài bắt đầu bằng việc lưu lại Harrenhal với tư cách là khách của lãnh chúa mới của nơi đây, cậu bé chín tuổi Maegor Towers. Từ đó, ngài và đoàn tùy tùng của mình tiếp tục đến Riverrun, Acorn Hall, Pinkmaiden, Atranta và Stoney Sept. Theo yêu cầu của hoàng hậu, Phu nhân Jennis Templeton đã cùng nhà vua đến dự các phiên tòa dành cho phụ nữ tại Riverrun và Stoney Sept thay cho bà. Alysanne vẫn ở lại Red Keep, chủ trì các cuộc họp của hội đồng trong khi nhà vua vắng mặt và tổ chức buổi tiếp kiến từ một chiếc ghế nhung ở chân của Iron Throne. "

“ Khi Vương phi của Người to bụng, thì bên kia Vịnh Blackwater, ở Cổ họng, một người phụ nữ khác đã sinh ra một đứa con mà sự ra đời của nó, dù ít được chú ý, nhưng theo thời gian sẽ có ý nghĩa to lớn đối với vùng đất Westeros và những vùng biển nằm xa hơn. Trên đảo Driftmark, đứa con trai cả của Daemon Velaryon đã lần đầu tiên trở thành cha khi người vợ của ngài tặng ngài một đứa con trai đẹp đẽ, khỏe mạnh. Đứa bé được đặt tên là Corlys, theo tên của người bác cố đã phục vụ rất cao quý với tư cách là Chỉ huy trưởng của Đội Cận vệ Hoàng gia đầu tiên, nhưng trong những năm sắp tới, người dân Westeros sẽ biết đến Corlys mới này hơn với cái tên Sea Snake.

Đến lượt đứa con của nữ hoàng ra đời. Vào đêm trăng thứ bảy của năm 53 AC, bà đã hạ sinh không phải là một hoàng tử như hi vọng mà là một đứa trẻ khỏe mạnh và đáng yêu, một bé gái mà bà đặt tên là Daenerys. Nhà vua lúc đó đang ở Vách đá Thánh thạch khi tin tức truyền đến. Ngài lập tức cưỡi Vermithor và bay trở về Vương thành. Mặc dù Jaehaerys đã rất hi vọng

sẽ có thêm một người con trai kế thừa Ngôi sắt, nhưng ngay từ khi lần đầu tiên bế đứa trẻ trên tay, tình cảm của ngài dành cho cô con gái nhỏ đã rất rõ ràng. Cả vương quốc cũng vô cùng vui mừng với sự ra đời của công chúa nhỏ... ngoại trừ Đảo Rồng.

Aerea Targaryen, con gái của Aegon Uncrowned và em gái ông là Rhaena, đã mười một tuổi và là người thừa kế Ngai Sắt từ khi cô còn nhớ (trừ ba ngày chia cách giữa ngày Hoàng tử Aegon chào đời và ngày mất). Aerea là một cô gái trẻ có ý chí mạnh mẽ, ăn nói bạo dạn và bộc trực, rất thích sự chú ý vì là nữ hoàng tương lai, và không hài lòng khi thấy mình bị công chúa mới chào đời thay thế.

Mẹ của cô, Nữ hoàng Rhaena, có thể cũng chia sẻ những cảm xúc này, nhưng cô ấy đã giữ im lặng và không nói một lời nào về điều đó ngay cả với những người thân cận nhất. Cô ấy đã gặp đủ rắc rối trong chính cung điện của mình vào thời điểm đó, vì một vết nứt đã mở ra giữa cô ấy và người mà cô ấy yêu là Elissa Farman. Bị anh trai mình là Lord Franklyn từ chối mọi khoản thu nhập từ Fair Isle, Elissa đã yêu cầu Nữ hoàng Dowager đủ tiền vàng để đóng một con tàu mới trong các xưởng đóng tàu của Driftmark, một con tàu lớn và nhanh chóng có thể ra khơi ở vùng Biển Hoàng hôn. Rhaena từ chối yêu cầu của cô ấy. "Ta không thể chịu đựng được nếu con rời xa ta", cô ấy nói, nhưng Phu nhân Elissa chỉ nghe thấy: "Không".

"Với cái nhìn nhận thấu suốt của lịch sử, chúng ta có thể nhìn lại và thấy rằng mọi điềm báo đều có ở đó, những dấu hiệu báo trước những ngày khó khăn phía trước, nhưng ngay cả các đại pháp sư của Conclave cũng không nhìn thấy điều đó khi họ đang suy ngẫm về năm sắp kết thúc. Không một ai trong số họ nhận ra rằng năm tới sẽ là một trong những năm đen tối nhất trong triều đại dài của Jaehaerys I Targaryen, một năm được đánh dấu bằng cái chết, sự chia rẽ và thảm họa đến mức các nhà thông thái và dân chúng thường gọi là Năm của người xa lạ."

Cái chết đầu tiên vào năm 54 AC xảy ra chỉ vài ngày sau lễ mừng chào đón năm mới, khi Septon Oswyck qua đời khi đang ngủ. Ông vốn đã già và sức khỏe kém đi nhiều, nhưng sự ra đi của ông vẫn phủ lên triều đình một bầu không khí ảm đạm. Vào thời điểm mà Nhiếp chính Vương hậu, Bàn tay của Nhà vua và Đức tin đều phản đối cuộc hôn nhân của Jaehaerys và Alysanne, Oswyck đã đồng ý thực hiện nghi lễ hôn lễ cho họ, và lòng dũng cảm của ông vẫn được ghi nhớ. Theo yêu cầu của nhà vua, hài cốt của ông đã được chôn cất trên hòn đảo Dragonstone, nơi ông đã tận tụy phục vụ trong một thời gian dài.

Kinh Thành Đỏ vẫn còn chìm trong tang tóc khi đón tiếp theo giáng xuống, mặc dù vào thời điểm đó nó có vẻ là một dịp để vui mừng. Một con quạ từ Mũi Bão đã mang đến một thông điệp kinh ngạc: Nữ hoàng Alyssa một lần nữa mang thai, ở tuổi bốn mươi sáu. "Một phép màu thứ hai," Đại học sĩ Benifer tuyên bố khi ông báo tin này với nhà vua. Septon Barth, người đã đảm nhận nhiệm vụ của Oswyck sau khi ông qua đời, thì nghi ngờ hơn. Đức Bà hoàng hậu chưa bao giờ hồi phục hoàn toàn sau khi sinh ra hoàng tử Boremund, ông cảnh báo; ông đặt câu hỏi liệu bà còn đủ sức để mang thai đến đủ tháng. Tuy nhiên, Rogar Baratheon rất vui mừng trước viễn cảnh có thêm một đứa con trai nữa, và không thấy khó khăn gì. Ông khăng khăng rằng vợ mình đã sinh bảy đứa con. Tại sao không thể là tám?

“Tại Dragonstone, những vấn đề khác cũng đang đi đến hồi kết. Quý bà Elissa Farman không thể chịu đựng cuộc sống trên hòn đảo thêm được nữa. Bà đã nghe tiếng gọi của biển cả, bà nói với Nữ hoàng Rhaena rằng đã đến lúc bà phải ra đi. Không bao giờ thể hiện cảm xúc của mình, Nữ hoàng phương Đông đã nhận được tin tức với khuôn mặt lạnh tanh. “Ta đã yêu cầu nàng ở lại,” bà nói. "Ta sẽ không nài nỉ. Nếu nàng muốn đi, nàng cứ đi." Công chúa Aerea không hề kiềm chế được như mẹ của mình. Khi Đức Bà Elissa đến để từ biệt, cô công chúa khóc và bám lấy chân bà, cầu xin bà ở lại, hoặc nếu không thì đưa cô đi cùng. “Con muốn ở bên mẹ,” Aerea nói, “Con muốn ra khơi và phiêu lưu”. Chúng ta được kể rằng Bà Elissa cũng rơi nước mắt, nhưng bà nhẹ nhàng đẩy cô công chúa ra và nói với cô, “Không, con ạ. Chỗ của con ở đây.”

Sáng hôm sau, Elissa Farman khởi hành đến đảo Driftmark. Từ đó, cô đi tàu qua biển hẹp đến thành phố Pentos. Sau đó, cô đi đường bộ đến thành phố Braavos, nơi nổi tiếng về công trình đóng tàu, nhưng Rhaena Targaryen và Công chúa Aerea không biết điểm đến cuối cùng của cô là ở đâu. Nữ hoàng tin rằng cô đã không đi xa hơn đảo Driftmark. Tuy nhiên, Nữ hầu Elissa có lý do chính đáng để muốn giữ khoảng cách với nữ hoàng. Hai tuần sau khi cô rời đi, Hiệp sĩ Merrell Bullock, lúc này vẫn là chỉ huy đội quân đồn trú của lâu đài, đã dẫn đến trước mặt Rhaena ba chú rể đang run rẩy và người trông coi chuồng rồng. Ba quả trứng rồng đã mất tích và mấy ngày tìm kiếm vẫn không tìm thấy chúng. Sau khi tra hỏi kỹ lưỡng từng người đàn ông có thể tiếp cận đàn rồng, Ser Merrell tin chắc rằng Nữ hầu Elissa đã lấy trộm chúng.

"Nếu bị phản bội bởi một người mà Rhaena Targaryen từng yêu gây tổn thương, cô ấy đã che giấu nó rất tốt nhưng không thể che giấu cơn thịnh nộ của mình. Cô đã ra lệnh cho Ser Merrell thẩm vấn các chú rể và người giữ chuồng ngựa nghiêm khắc hơn. Khi cuộc thẩm vấn không mang lại kết quả, cô đã miễn nhiệm anh ta và trục xuất anh ta khỏi Đá Rồng cùng với con trai anh ta là Ser Alyn và hàng chục người đàn ông khác mà cô thấy khả nghi. Cô thậm chí còn đi xa đến mức triệu tập chồng mình, Androw Farman, và yêu cầu biết liệu anh ta có đồng lõa trong tội ác của em gái mình hay không. Lời phủ nhận của anh chỉ khiến cô tức giận hơn, cho đến khi tiếng hét của họ có thể được nghe thấy vọng lại khắp các hành lang của Đá Rồng. Cô ấy đã cử người đến Driftmark, chỉ để biết rằng Tháp đài Elissa đã đi thuyền đến Pentos. Cô ấy đã cử người đến Pentos, nhưng dấu vết ở đó đã biến mất."

“ Chỉ khi đó, Rhaena Targaryen thì cưỡi Dreamfyre để bay đến Pháo Đài Đỏ và thông báo cho em trai cô biết chuyện đã xảy ra. "Elissa không thích rồng gì cả", cô nói với đức vua. "Cô ta muốn có vàng, vàng để đóng một con thuyền. Cô ta sẽ bán những quả trứng. Chúng đáng giá—”

“... một hạm đội tàu chiến.” Vua Jaehaerys đã tiếp đón chị gái mình trong phòng làm việc, chỉ có Đệ Nhất Học Sĩ Benifer có mặt để làm chứng cho những gì đã nói. “Nếu những quả trứng đó nở, thế giới sẽ có thêm một Chúa Rồng, không phải của dòng họ chúng ta.”

“Rất có thể chúng không nở được đâu,” Benifer nói. “Không phải ở ngoài Dragonstone. Sức nóng... như chúng ta đã biết, một số quả trứng rồng chỉ đơn giản là hóa đá.”

"Thế thì bọn buôn hương liệu ở Pentos sẽ tự nhiên sở hữu ba viên đá vô cùng giá trị," Jaehaerys nói, "hoặc không thì...

chuyện ba con rồng con mới nở không phải chuyện dễ giữ kín. Bất kỳ ai có chúng cũng muốn khoe khoang mà thôi. Chúng ta phải có mắt có tai ở Pentos, Tyrosh, Myr, tất cả các Thành phố Tự do. Hãy treo thưởng cho bất cứ ai có tin tức về lũ rồng."

“Chị định làm gì?”, em gái Rhaena hỏi anh.

“Cái ta phải làm. Cái cô phải làm. Đừng hòng phủi tay khỏi chuyện này, cô em yêu. Cô muốn Dragonstone, và ta đã trao nó cho cô, và cô đã mang người đàn bà này đến đó. Mụ ăn cắp này.”

Triều đại kéo dài của Jaehaerys I Targaryen phần lớn là hòa bình; những cuộc chiến mà ngài chiến đấu đều rất ít và ngắn. Tuy nhiên, đừng ai nhầm lẫn Jaehaerys với cha của mình, Aenys. Không có yếu đuối nào trong ngài, không do dự gì cả, như đã được chứng kiến bởi chị gái Rhaena và Đại pháp sư Benifer, khi nhà vua nói, “Nếu các con rồng xuất hiện, ở bất cứ đâu từ đây đến Yi Ti, chúng ta sẽ đòi chúng trả lại. Chúng đã bị đánh cắp khỏi chúng ta, chúng là của chúng ta theo quyền sở hữu. Nếu lời yêu cầu đó bị từ chối, vậy thì chúng ta nhất định phải đi và lấy chúng về. Đưa chúng trở về nếu chúng ta có thể, nếu không thì giết chúng. Không con non nào có hy vọng chống lại Vermithor và Dreamfyre.”

"Và Bạc cánh?" Rhaena hỏi. "Em gái ta-"

"—không can dự gì vào chuyện này. Tôi sẽ không làm cô ấy nguy hiểm."

"Bà Hoàng của Phương Đông mỉm cười. “Cô ấy là Rhaenys còn tôi là Visenya. Tôi chưa bao giờ nghĩ khác.”

“Bậc thầy tối cao Benifer nói, “Ngài đang nói đến việc phát động chiến tranh ở vùng biển hẹp, Thưa đức vua. Cái giá—”

“—cần phải gánh chịu. Ta không để Valyria trỗi dậy trở lại. Hãy tưởng tượng xem những viên tam hùng của Volantis sẽ làm gì với loài rồng. Chúng ta hãy cầu nguyện là điều đó sẽ không bao giờ xảy ra.” Nói xong, Bệ hạ kết thúc buổi tiếp kiến, cảnh cáo những người khác không được nói về những quả trứng bị mất. “Không ai được biết ngoại trừ ba chúng ta.”

Đã quá trễ cho những sự thận trọng như vậy. Trên Đá Rồng, vụ mất trộm được biết tới rộng rãi, ngay cả giữa các ngư dân. Và ngư dân, như người ta biết, đánh cá ở những hòn đảo khác, và vì thế những lời đồn đoán lan truyền. Benifer, hành động thông qua quản lý tiền tệ Pentosh, người có tay trong ở mọi cảng, vươn tới bên kia biển hẹp khi nhà vua ra lệnh...“trả tiền hậu hĩnh cho những kẻ xấu xa” (theo lời của Rego Draz) để có mọi tin tức về trứng rồng, rồng hay Elissa Farman. Một đội ngũ nhỏ gồm những kẻ thầm thì, những kẻ mách lẻo, cận thần và gái điếm đã thu thập được hàng trăm báo cáo, một tá trong số đó có giá trị với Ngai Sắt vì những lý do khác...nhưng mọi tin đồn về trứng rồng đều không có giá trị.

“Chúng tôi giờ đây biết rằng Phu nhân Elissa đã đi đến Braavos sau Pentos, mặc dù trước đó bà không lấy một cái tên mới. Sau khi bị đuổi khỏi Fair Isle và bị anh trai, Lãnh chúa Franklyn từ bỏ, bà đã tự đặt cho mình một cái tên con hoang, tự gọi mình là Alys Westhill. Dưới cái tên đó, bà đã có một buổi tiếp kiến với Sealord xứ Braavos. Khu vườn thú Sealord rất nổi tiếng, và ông ta rất vui khi mua những quả trứng rồng. Bà đã gửi gắm số vàng mình nhận được cho Ngân hàng Sắt và dùng nó để tài trợ cho việc chế tạo Sun Chaser, con tàu mà bà đã mơ ước trong nhiều năm.”

" Chưa có ai ở Westeros biết điều này vào thời điểm đó, tuy nhiên, chẳng bao lâu nữa Vua Jaehaerys có một mối quan tâm mới. Trong Đền sao của Oldtown, vị Giáo hoàng Tối cao đã ngã gục trong khi leo cầu thang lên phòng ngủ của mình. Ông đã chết trước khi chạm chân đến bậc cuối cùng. Tiếng chuông trên khắp vương quốc, ở khắp các ngôi đền, ngân vang một khúc nhạc não nề. Cha của Đức tin đã đi để cùng với Bảy vị thần. "

Vị vua này thì không có thì giờ cho những lời cầu nguyện hay than khóc. Ngay sau khi Ngài được ban cho sự thánh thiện được an táng, Đấng sùng đạo nhất sẽ tập hợp tại Ngôi sao của tháng Chín để chọn người kế nhiệm, và Jaehaerys nhận ra rằng hòa bình của vương quốc phụ thuộc vào người kế nhiệm mới, kế thừa những chính sách của người tiền nhiệm. Vị vua này đã có ứng viên riêng cho chiếc vương miện pha lê: Thầy tu cấp cao Barth, người đã từng đến giám sát thư viện của pháo đài Đỏ, chỉ để trở thành một trong những cố vấn đáng tin cậy nhất của mình. Barth mất nửa đêm để thuyết phục ân sủng của mình về sự điên rồ trong lựa chọn của ông; ông quá trẻ, quá ít người biết đến, quá không chính thống trong quan điểm của mình, thậm chí không phải là một trong những người sùng đạo nhất. Ông không được chọn. Họ sẽ cần một ứng cử viên khác, một ứng cử viên được các anh em trong đức tin chấp nhận hơn.

Có một điều mà quốc vương và các thành viên trong hội đồng đồng ý với nhau; họ phải cố gắng làm mọi điều có thể để chắc chắn rằng Septon Mattheus không được chọn. Nhiệm kỳ của ngài ở bến King's đã để lại di sản của sự ngờ vực, và Jaehaerys không thể tha thứ cũng như không thể quên lời ngài đã nói ở cổng Thành Rồng.

“Có thể một vài khoản hối lộ được chi tiêu đúng chỗ sẽ giúp ta có được kết quả như ý,” Rego Draz đề xuất, “Chỉ cần rải đủ vàng ra khắp nơi cho đám Sùng kính kia, chúng sẽ chọn ta,” lão nói đùa, “mặc dù ta chẳng muốn lãnh nhiệm vụ đấy.” Daemon Velaryon và Qarl Corbray chủ trương dùng sức mạnh, mặc dù Chúa tể Daemon muốn phái hạm đội đi, trong khi Chúa tể Qarl lại đề nghị đứng đầu lãnh đạo một đạo quân. Albin Massey, viên quan chấp pháp lưng gù, thắc mắc liệu rằng Tôn sư Mattheus có chịu chung số phận như vị Tôn sư trước, người đã gây ra rất nhiều rắc rối cho Aenys và Maegor không; một cái chết đột ngột và khó hiểu. Tôn sư Barth, Đại maester Benifer, và Nữ hoàng Alysanne kinh hãi trước mọi ý định này, và đức vua đã bác bỏ thẳng thừng. Thay vào đó, đức ngài và nữ hoàng sẽ tới ngay Oldtown. Đức Cha thần thánh là một tôi tớ trung thành của thần linh và một người bạn thân thiết của Ngai Sắt, thật đúng đắn khi ngài và nữ hoàng ở đó để chứng kiến lễ an táng của đức ngài.

"Cách duy nhất để kịp thời đến Oldtown là cưỡi rồng."

Các lãnh chúa của hội đồng, thậm chí Septon Barth, cũng thấy lo lắng vì cho rằng vua và hoàng hậu đi Oldtown một mình. Barth chỉ ra “Vẫn còn những người trong đám anh em của tôi không yêu quý Ngài”. Lãnh chúa Daemon đồng ý và nhắc Jaehaerys nhớ lại những gì đã xảy ra với hoàng hậu tại Maidenpool. Khi nhà vua khăng khăng rằng ngài sẽ được gia tộc Hightower bảo vệ, những ánh nhìn bất an đã được trao đổi. Manfryd Redwyne cho biết “Lãnh chúa Donnel là kẻ mưu mô và thích lén lút”. “Tôi không tin tưởng ông ta. Ngài cũng vậy. Ông ta làm những gì mình nghĩ là tốt nhất cho bản thân, gia tộc và Oldtown, chẳng quan tâm đến ai hay thứ gì khác. Ngay cả nhà vua”.

“Thì ta phải thuyết phục ông ta rằng điều tốt nhất cho nhà vua cũng chính là điều tốt nhất cho ông ta, cho nhà ông ta, và cho Oldtown,” Jaehaerys nói. “Ta tin là ta có thể làm được điều đó.” Thế nên ông kết thúc cuộc thảo luận và ra lệnh đem những con rồng của họ ra.

"Ngay cả với một con rồng, chuyến bay từ King's Landing đến Oldtown cũng là một chuyến bay dài. Nhà vua và hoàng hậu đã dừng lại hai lần trên đường đi, một lần tại Bitterbridge và một lần tại Highgarden, nghỉ qua đêm và họp bàn với các lãnh chúa của họ. Các lãnh chúa trong hội đồng đã nhất quyết rằng ít nhất họ phải có biện pháp bảo vệ. Ser Joffrey Doggett đã bay cùng Alysanne, còn Scarlet Shadow, Jonquil Darke, thì bay cùng Jaehaerys, để cân bằng trọng lượng mà mỗi con rồng mang theo.

Sự xuất hiện bất ngờ của Vermithor và Silverwing tại Oldtown đã khiến hàng nghìn người đổ ra đường chỉ trỏ và nhìn chằm chằm. Không có thông báo nào về cuộc viếng thăm được gửi trước, và nhiều người trong thành phố tỏ ra sợ hãi, tự hỏi điều này có thể báo trước điềm gì... không có ai, có lẽ, sợ hơn Septon Mattheus, người tái mặt khi được nghe tin. Jaehaerys đã đưa Vermithor xuống quảng trường cẩm thạch rộng lớn bên ngoài Starry Sept, nhưng chính hoàng hậu đã khiến cả thành phố kinh ngạc khi Silverwing đáp xuống đỉnh Hightower, tiếng đập cánh của cô phả vào ngọn lửa của ngọn hải đăng nổi tiếng của tòa tháp.

" Mặc dù tang lễ của đức Hồng y tối cao là lý do được cho là họ đến thăm, Đức Thánh giáo hoàng đã được an táng trong các hầm mộ bên dưới Đền Starry Sept vào thời điểm Đức vua và Nữ hoàng đến. Tuy nhiên, Jaehaerys đã đọc điếu văn, phát biểu trước đám đông khổng lồ gồm các hồng y, các maester và những người dân thường ở quảng trường. Vào cuối bài phát biểu, ngài thông báo rằng ngài và Nữ hoàng sẽ ở lại Oldtown cho đến khi Hồng y tối cao mới được chọn "để chúng ta có thể cầu xin phước lành của ngài". Như Archmaester Goodwyn đã viết sau đó, "Những người dân thường reo hò, các maester gật đầu nghiêm nghị, các hồng y nhìn nhau và nghĩ về loài rồng".



"Trong thời gian ở Oldtown, Jaehaerys và Alysanne ở lại chính căn hộ của Lãnh chúa Donnel trên đỉnh Tháp Cao, với toàn bộ Oldtown trải dài bên dưới. Chúng ta không biết chắc chắn những lời gì đã trao đổi giữa họ và chủ nhà, vì những cuộc thảo luận của họ diễn ra sau những cánh cửa đóng kín ngay cả khi không có maester nào có mặt. Tuy nhiên, nhiều năm sau,

Vua Jaehaerys đã kể lại tất cả những gì đã xảy ra với giáo sĩ Septon Barth, và Barth đã viết tóm tắt lại vì mục đích lịch sử. "

Nhà Hightower ở Oldtown là một gia đình cổ xưa, quyền lực, giàu có, tự hào... và đông đúc. Từ lâu, đã có phong tục rằng những đứa con trai út, anh trai, anh em họ và con hoang của gia tộc sẽ tham gia Đức tin, nơi nhiều người đã lên cao trong suốt nhiều thế kỷ. Chúa Donnel Hightower có một người em trai, hai cháu trai và sáu anh em họ phục vụ Bảy vị vào năm 54 sau Công nguyên; người anh trai, một người cháu trai và hai người anh em họ mặc vải bạc của Người sùng đạo nhất. Chúa Donnel mong muốn một trong số họ trở thành Giáo hoàng cao nhất.

Vua Jaehaerys không quan tâm Đức Thánh Cha xuất thân từ nhà nào, hay là dòng dõi hèn hạ hay cao quý. Người chỉ quan tâm tới việc Tân Giáo chủ tối cao là một Nhà chủ nghĩa Ngoại lệ. Truyền thống hôn nhân giữa anh em, chị em của nhà Targaryen không bao giờ bị Nhà Thờ đầy sao chất vấn một lần nào nữa. Người mong muốn Tân Giáo chủ tối cao sẽ biến Nhà chủ nghĩa Ngoại lệ trở thành một học thuyết chính thức của Đức tin. Và mặc dù Nhà vua không phản đối anh trai của ngài Donnel cũng chẳng phản đối cả đám còn lại, tuy nhiên, không ai trong số họ từng lên tiếng về vấn đề này, nên...

Sau nhi□u giờ thaỏ luận, ho đ̃a đi đ□n thoả thuận và tổ chưć một bữa tiệc linh đình khi Lord Donnel ca ngợi trí tuê cuả nhà vua, đ□ng thơì khi□n ông □y quen bi□t anh em, chú bác, cháu trai, cháu gái và anh em ho cuả mình. Bên kia thành ph□ tại Starry Sept, Hội đ□ng giáo phái đ̃a giaĩ tán đề lựa chọn ngươì chăn mơí cuả ho, có sự tham gia cuả các đại diện cuả Lord Hightower và nhà vua mà ph□n lớn đ□u không bi□t. Phaĩ bo ̉phi□u t□t ca ̉b□n l□n. Septon Mattheus dẫn đ□u trong l□n bo ̉phi□u đ□u tiên, như dự đoán, nhưng lại thi□u đi s□ phi□u c□n thi□t để đảm bảo vương miện pha lê. Sau đó, s□ phi□u cuả ông □y giaỉm d□n trong tưng̀ l□n bo ̉phi□u, trong khi nhi□u ngươì khác lại nôỉ lên.

Trong lá phiếu thứ tư, Kẻ Sùng Đạo Nhất đã phá vỡ truyền thống, chọn một người đàn ông không phải là thành viên của họ. Chiến thắng thuộc về Septon Alfyn, người đã mười mấy lần vượt qua Reach trong kiệu của mình để làm nhiệm vụ thay mặt Jaehaerys và hoàng hậu. Bảy Vương quốc không có nhà vô địch nào bảo vệ Chủ nghĩa Ngoại lệ mạnh mẽ hơn Alfyn, nhưng ông lại là Kẻ Phát Ngôn Lớn tuổi nhất bên cạnh Người Không Chân; có vẻ như Stranger sẽ sớm tìm đến ông. Khi điều đó xảy ra, người kế vị của ông sẽ là một Hightower, nhà vua đảm bảo với Chúa Donnel, miễn là người thân của ông ta liên minh vững chắc với những Người Theo Chủ Nghĩa Ngoại Lệ trong suốt thời gian Septon Alfyn trị vì.

Theo như những ghi chép của Septon Barth, họ đã tiến hành mặc cả như vậy, nếu như có thể tin được. Barth không đặt câu hỏi, cho dù ông hối tiếc về sự tha hóa đã khiến cho Đức tin trở nên quá dễ để thao túng. “Tốt hơn nếu như chính Bảy Đấng là người chọn ra Tiếng nói của họ trên trái đất này, nhưng khi các vị thần im lặng, các lãnh chúa và đức vua sẽ tự lên tiếng”, ông viết và thêm rằng cả Alfyn và ngài Donnel, em trai của đức vua, người kế nhiệm ngài, đều xứng đáng với chiếc vương miện pha lê hơn là Septon Mattheus từng có thể.

"Không ai ngạc nhiên hơn Septon Alfyn với sự lựa chọn của Septon Alfyn hơn chính ông, lúc đó đang ở Ashford khi tin đến được ông. Đi bằng cáng, mất hơn nửa tháng mới đến được Oldtown. Trong thời gian chờ ông ấy đến, Jaehaerys đã đến thăm Bandallon, Three Towers, Uplands và Honeyholt. Ông ấy thậm chí còn cưỡi Vermithor tới Arbor, nơi ông ấy đã nếm thử một số loại rượu ngon nhất của hòn đảo đó. Nữ hoàng Alysanne ở lại Oldtown. Các Nữ tu Im lặng đã tiếp đón bà tại nhà mẹ của họ cho một ngày cầu nguyện và chiêm nghiệm. Bà dành một ngày khác cho các tu sĩ chăm sóc những người bệnh và người nghèo trong thành phố. Trong số các tập sinh mà bà gặp có người cháu gái Rhaella của bà, người mà ân điển của bà tuyên bố là một phụ nữ trẻ hiểu biết và ngoan đạo “mặc dù rất hay nói lắp và đỏ mặt”. Trong ba ngày bà đã đắm chìm trong thư viện lớn của Thành, chỉ ra ngoài để tham dự các bài giảng về chiến tranh rồng Valyria, leechcraft và các vị thần của Summer Isles.

Sau đó, nàng thiết đãi các học sĩ trưởng tập hợp tại chính phòng ăn của họ, thậm chí còn tỏ ra muốn thuyết giảng cho họ. "Nếu không trở thành nữ hoàng, ta có lẽ đã muốn trở thành học sĩ," nàng nói với Viện nghiên cứu. "Ta đọc, ta viết, ta suy nghĩ, ta không sợ quạ... hay máu me. Vẫn còn những cô gái quyền quý khác cũng có cùng cảm nghĩ. Tại sao lại không cho họ vào Đồn lũy của các ngài? Nếu họ không theo kịp, hãy đuổi họ về nhà, hệt như cách các ngài đuổi về những cậu bé không đủ thông minh. Nếu các ngài cho các cô gái cơ hội, các ngài sẽ ngạc nhiên vì có bao nhiêu người rèn được một sợi xích." Các học sĩ trưởng, không muốn mất lòng nữ hoàng, mỉm cười với những lời nàng nói, lắc đầu và đảm bảo với Nữ hoàng là họ sẽ xem xét đề xuất của nàng.

Sau khi tân Đại Tế Tế đến Oldtown, thực hiện lễ canh thức của mình tại Đền Sao, được xức dầu và tấn phong phục vụ Bảy vị thần, từ bỏ tên trần tục cùng mọi ràng buộc thế gian, ngài đã chúc phúc cho Vua Jaehaerys và Nữ hoàng Alysanne tại một buổi lễ trang trọng trước công chúng. Vào thời điểm đó, đội Vệ Vương và một nhóm tùy tùng đã tham gia cùng nhà vua và nữ hoàng, vì vậy Đức Ngài đã quyết định quay trở lại qua vùng Dornish Marches và vùng Stormlands. Các chuyến viếng thăm tại Horn Hill, Nightsong và Blackhaven tiếp tục thực hiện.

Nữ hoàng Alysanne thấy điều cuối cùng đặc biệt dễ chịu. Mặc dù lâu đài của ông nhỏ và khiêm tốn so với những đại sảnh lớn trên vương quốc, nhưng Lãnh chúa Dondarrion là một người chủ nhà tuyệt vời và con trai ông, Simon, chơi đàn hạc cũng như đấu thương, đồng thời giải trí cho cặp đôi hoàng gia vào ban đêm bằng những bài hát buồn về những người yêu không thành và sự sụp đổ của các vị vua. Nữ hoàng bị ông thu hút đến nỗi nhóm đã nán lại Blackhaven lâu hơn dự định. Họ vẫn ở đó khi một con quạ đen từ Storm's End mang tin khủng khiếp đến cho họ; mẹ của họ, Nữ hoàng Alyssa, đang trong tình trạng nguy kịch.

Một lần nữa, Vermithor và Silverwing bay lên trời, đưa đức vua và hoàng hậu đến bên cạnh mẫu hậu của họ nhanh nhất có thể. Phần còn lại của đoàn tùy tùng hoàng gia sẽ theo đường bộ, đi qua Stonehelm, Crow’s Nest và Griffin’s Roost, dưới sự chỉ huy của Ser Gyles Morrigen, Chỉ huy Đội Vệ binh Hoàng gia.

Pháo đài Baratheon nguy nga hùng vĩ của Storm's End chỉ có một tòa tháp duy nhất, đó là tòa tháp trống khổng lồ được Durran Thần đau buồn dựng lên trong Thời đại Anh hùng để chống lại cơn thịnh nộ của thần bão tố. Trên đỉnh tòa tháp đó, bên dưới là phòng của thầy lang và trại chim ưng, Alysanne và Jaehaerys thấy mẹ họ đang ngủ trên một chiếc giường hôi mùi

nước tiểu, đẫm mồ hôi, gầy gò như mụ phù thủy, ngoại trừ cái bụng sưng lên. Một thầy lang, một nữ hộ sinh và ba người hầu gái đang chăm sóc bà, người nào cũng nghiêm nghị hơn người kia. Jaehaerys phát hiện ra Lãnh chúa Rogar đang ngồi bên ngoài cánh cửa căn phòng, say khướt và tuyệt vọng. Khi nhà vua đòi biết tại sao ông ta không ở bên vợ, Chúa tể Storm's End gầm gừ: "Kẻ Lạ mặt đang ở trong căn phòng đó. Tôi có thể ngửi thấy mùi của hắn".

Một chén rượu pha thuốc ngủ là thứ duy nhất giúp Nữ hoàng Alyssa được nghỉ ngơi chốc lát, Maester Kyrie giải thích; Alyssa đã đau đớn trong vài giờ trước đó. “Cô ấy đã hét lớn như vậy,” một người hầu nói thêm. “Mọi thức ăn chúng ta đưa cho cô ấy đều trào ra, và cô ấy đau khủng khiếp.”

“Hoàng hậu Alysanne vừa khóc vừa nói, “Chàng chưa đến lúc,” vẫn chưa.”

“Không phải chuyển dạ đâu các vị,” bà đỡ xác nhận. “Đây không phải chuyển dạ, thưa các ngài. Có thứ gì đó bên trong nàng ấy bị rách. Em bé đang chết, hoặc sẽ chết sớm thôi. Người mẹ đã quá già, nàng ấy không đủ sức để rặn đẻ, và em bé bị xoắn lại... không ổn rồi. Cả hai sẽ ra đi trước bình minh, cả hai. Xin lỗi vì đã làm phiền các ngài.”

Tử tế Kyrie không phản đối. Ông nói, thuốc phiện sẽ giảm cơn đau cho nữ hoàng và ông đã chuẩn bị một liều thuốc mạnh... nhưng thuốc có thể dễ dàng giết chết Hoàn hậu như thể cứu bà ấy, và chắc chắn sẽ giết chết đứa trẻ trong bụng bà. Khi Jaehaerys hỏi có thể làm gì, tử tế nói, “Đối với nữ hoàng ư? Không có gì cả. Tôi không đủ khả năng để cứu bà ấy. Tôi có một cơ hội nhỏ, một cơ hội nhỏ để cứu đứa trẻ. Để làm như vậy, tôi phải rạch bụng bà mẹ và lấy đứa trẻ từ trong bụng bà ấy ra. Đứa trẻ có thể sống hoặc không. Người phụ nữ sẽ chết.”

Lời của ông làm Nữ hoàng Alysanne khóc. Nhà vua chỉ nói một câu, “Người phụ nữ đó là mẹ tôi và là một nữ hoàng”, giọng rất nặng nề. Ông lại bước ra ngoài, kéo Rogar Baratheon đứng dậy và lôi ông ta trở lại phòng sinh, nơi ông ra lệnh cho maester lặp lại những gì vừa nói. “Nàng là vợ của ngươi,” Vua Jaehaerys nhắc nhở Lãnh chúa Rogar. “Ngươi phải là người nói ra những lời đó.”

Ngài Rogar, chúng ta nghe kể rằng, không thể chịu nhìn thấy vợ mình. Ngài cũng không thể thốt thành lời cho đến khi nhà vua tóm lấy tay ngài một cách thô bạo và lay ngài. "Cứu con trai ta", Rogar bảo viên tổng quản. Rồi ngài thoát ra và chạy trốn khỏi căn phòng một lần nữa. Tổng quản Kyrie cúi đầu và sai người đi tìm những lưỡi kiếm của mình.

Trong nhiều câu chuyện lưu truyền đến ngày nay, chúng ta được kể rằng Nữ hoàng Alyssa đã tỉnh giấc trước cả khi thầy thuốc bắt đầu tiến hành. Mặc dù đang đau đớn và co giật dữ dội nhưng bà đã khóc những giọt nước mắt sung sướng vì nhìn thấy con mình ở đó. Khi Alysanne nói cho bà biết điều sắp xảy ra, Alyssa đã đồng ý. "Hãy cứu đứa bé của ta", bà thì thầm. "Ta sẽ lại đến gặp các con trai. Mụ già sẽ dẫn đường cho ta". Thật dễ chịu khi tin rằng đó là những lời cuối cùng của nữ hoàng. Đáng buồn thay, những câu chuyện khác lại kể rằng Đức bà qua đời mà không tỉnh lại khi Maester Kyrie mổ bụng bà. Về một điểm thì tất cả đều đồng ý: Alysanne đã nắm tay mẹ mình trong suốt quá trình, cho đến khi tiếng khóc đầu tiên của đứa bé tràn ngập căn phòng.

Lãnh chúa Rogar vẫn không có được đứa con trai thứ hai như mong đợi. Đứa trẻ là một bé gái, sinh ra quá nhỏ bé, yếu đuối đến nỗi cả bà đỡ lẫn pháp sư đều không tin rằng con bé sẽ sống sót. Con bé đã khiến cả hai ngạc nhiên, giống như sẽ còn khiến nhiều người khác ngạc nhiên sau này. Vài ngày sau, khi cuối cùng ông cũng đủ bình tĩnh để suy nghĩ thấu đáo, Rogar Baratheon đã đặt tên con gái mình là Jocelyn.

"Nhưng trước hết, chúa tể phải đối mặt với một cuộc tập kích gây tranh cãi hơn. Bình minh ló dạng và cơ thể Nữ hoàng Alyssa vẫn chưa lạnh ngắt khi Vermithor ngẩng đầu dậy khỏi nơi nó đang cuộn tròn ngủ trong sân và rống lên một tiếng khiến một nửa Storm's End thức giấc. Nó ngửi thấy một con rồng khác đang tiến đến. Chỉ vài phút sau, Dreamfyre hạ xuống, mào bạc chói sáng dọc sống lưng khi đôi cánh xanh nhạt đập vào bầu trời hừng đông đỏ rực. Rhaena Targaryen đến để chuộc lỗi với mẹ."

Nàng đến quá trễ, Nữ hoàng Alyssa đã từ trần. Mặc dù vua cha bảo nàng không cần nhìn di thể thân mẫu lần cuối, Rhaena kiên quyết kéo tấm vải liệm hở ra để chiêm ngưỡng công trình của pháp sư. Chốc lát sau nàng quay đi hôn lên má em trai và ôm lấy em gái. Người ta nói rằng rồi hai nữ hoàng đã ôm chặt lấy nhau trong im lặng, nhưng khi cô đỡ đem cô em bé mới chào đời đến thì Rhaena lại từ chối. "Rogar đâu?" Nàng hỏi.

Bà tìm thấy ông dưới tầng tại đại sảnh với cậu con trai còn nhỏ Boremund ngồi trên đùi, được vây quanh bởi các anh em và các hiệp sỹ của ông. Rhaena Targaryen chen qua tất cả họ để đứng trên đầu ông và bắt đầu nguyền rủa ông ngay mặt. Bà ấy điên cuồng hét lên "Máu của ả dính đầy trên tay ông", "Máu của ả dính đầy trên cái của quý của ông". "Ông sẽ chết trong đau đớn".

Rogar Baratheon đã tức giận vì lời buộc tội của cô. “Cô nói gì vậy, hả đàn bà? Đây là ý muốn của các vị thần. Người Lạ đến với tất cả chúng ta. Làm sao có thể là hành động của tôi chứ? Tôi đã làm gì cơ?”

“Ngươi đã đút dương vật của mình vào bà ấy. Bà ấy đã sinh cho ngươi một đứa con trai, thế là đủ rồi. Hãy cứu lấy vợ ta, ngươi đáng lẽ phải nói như vậy, nhưng những ả vợ như thế có đáng gì với những kẻ như ngươi?” Rhaena vươn tay nắm lấy bộ râu của ông ta và kéo gương mặt ông ra đối diện với mình. “Nghe đây, lãnh chúa của tôi. Đừng nghĩ tới chuyện tái hôn. Hãy chăm sóc lũ chó con mà mẹ ta đã trao cho ngươi, tức em trai và em gái cùng cha khác mẹ của ta. Hãy đảm bảo rằng chúng không thiếu thứ gì cả. Làm được vậy, ta sẽ để ngươi yên. Nếu ta nghe thấy lời nào xì xào về chuyện ngươi định lấy cô hầu gái đáng thương khác làm vợ, ta sẽ biến Đáy Bão thành một Harrenhal khác, nhốt cả ngươi và ả đàn bà đó vào trong.”

Khi bà ta chạy bão từ đại sảnh, trở về chỗ con rồng của mình trong sân, Lãnh chúa Rogar và các anh em của ông đã cười vào mặt bà. "Bà ta điên rồi", ông tuyên bố. "Bà ta nghĩ rằng có thể làm tôi sợ ư? Tôi ư? Tôi đã không sợ sức mạnh của Maegor ke ác, vậy tôi phải sợ bà ta sao? " Sau đó, ông uống một chén rượu, triệu tập quản gia của mình sắp xếp việc chôn cất vợ mình, và cử anh trai mình là Ser Garon mời vua và hoàng hậu đến dự tiệc để vinh danh con gái mình.

Đó thật là một vị vua đau đớn trở về Bến Vua từ Storm’s End. Đấng mộ đạo nhất đã ban cho ông vị giáo chủ tối cao mà

ông mong muốn, Chủ thuyết ngoại lệ sẽ là một nguyên lý của Đạo, và ông đã đạt được một thỏa thuận với những người Hightower quyền lực của Oldtown, nhưng những chiến thắng này giờ đã hóa tro trong miệng khi mẹ ông qua đời. Tuy nhiên, Jaehaerys không phải người hay suy ngẫm; như ông thường làm trong suốt triều đại của mình, nhà vua đã rũ bỏ nỗi buồn và đắm chìm vào việc cai trị vương quốc của mình.

Mùa hạ đã nhường chỗ cho mùa thu, khắp Bảy Vương quốc lá cây đang rơi rụng, một Bồ câu mới đã xuất hiện ở Núi Đỏ, bệnh ra mồ hôi đã bùng phát ở Ba chị em, và Tyrosh cùng Lys đang tiến gần đến một cuộc chiến tranh chắc chắn sẽ nhấn chìm Bậc thang và làm gián đoạn hoạt động thương mại. Tất cả những điều này cần phải được giải quyết, và ông đã giải quyết chúng.

Nữ hoàng Alysanne đã tìm ra một câu trả lời khác. Chẳng may mất mẹ, bà tìm thấy niềm an ủi nơi đứa con gái của mình. Mặc dù chưa đến một năm rưỡi, nhưng Công nương Daenerys đã biết nói (theo một cách nào đó) từ trước ngày thành danh của mình rất lâu và không còn tập bò, chập chững, đi bộ mà đã biết chạy. Cô bảo mẫu nói với nữ hoàng rằng: "Đứa này vội tính quá". Một công chúa nhỏ là một đứa trẻ hạnh phúc, tò mò một cách vô tận và hoàn toàn không sợ hãi, một niềm vui của tất cả những ai quen biết cô bé. Cô bé say mê Alysanne đến mức có lúc bà thậm chí bắt đầu từ chối các phiên họp của hội đồng, thích dành thời gian chơi với con gái và đọc cho cô bé nghe những câu chuyện mà mẹ bà đã từng đọc cho bà. Bà nói với nhà vua rằng: "Cô bé thông minh lắm, chẳng mấy chốc sẽ đọc được cho ta nghe mất. Ta biết rằng cô bé sẽ trở thành một nữ hoàng vĩ đại".

“Người Lạ không chấm dứt mối quan hệ với Nhà Targaryen vào năm 54 AC tàn khốc đó. Ở phía bên kia Blackwater Bay trên Dragonstone, Rhaena Targaryen phải đối mặt với nỗi đau mới khi trở về từ Storm’s End. Khác xa việc trở thành niềm vui và niềm an ủi của cô như Daenerys đối với Alysanne, con gái Aerea của chính cô đã trở thành mối kinh hoàng, một đứa trẻ hoang dã ngỗ ngược, coi thường cả tu viện, mẹ và những maester của mình, lạm dụng người hầu, vắng mặt khỏi những buổi cầu nguyện, bài học và bữa ăn mà không xin phép, và còn gọi những người đàn ông và phụ nữ trong triều đình của Rhaena bằng những cái tên rất hay như “Ser ngu ngốc”, “Lord mặt lợn” và “Lady Farts-a-Lot".

"Chồng của bà ấy, Androw Farman, dù ít lên tiếng và công khai thách thức hơn, nhưng cũng không kém phần tức giận. Khi tin đồn về việc Nữ hoàng Alyssa sắp qua đời đầu tiên đến Dragonstone, Androw đã tuyên bố rằng mình sẽ đi cùng vợ mình đến Storm's End. Anh ta nói rằng, với tư cách là chồng, vị trí của mình là bên cạnh Rhaena để an ủi cô ấy. Tuy nhiên, Nữ hoàng đã từ chối anh ta, và không phải một cách nhẹ nhàng. Một cuộc cãi vã lớn đã xảy ra trước khi cô ấy lên đường, và Người của Lòng nhân từ đã nghe thấy cô nói, “Farman sai trái đã chạy trốn.” Cuộc hôn nhân của cô, vốn không bao giờ có tình yêu, đã trở thành trò hề của người hề vào năm 54 sau Công Nguyên. Bà Alayne Royce nhận xét: “Và cũng chẳng hề thú vị”.

Androw Farman không còn là chàng trai mà Rhaena đã kết hôn năm năm trước trên Fair Isle, khi anh mới mười tuổi mười bảy. Chàng trai trẻ đẹp trai đã trở nên béo mặt, vai tròn và nhiều thịt. Không bao giờ được những người đàn ông khác coi trọng, anh thấy mình bị lãng quên và bị những người chủ cao quý của họ phớt lờ trong suốt những lần lang thang về phía tây của Rhaena. Dragonstone được chứng minh là không tốt hơn. Vợ anh vẫn là một nữ hoàng, nhưng không ai nhầm lẫn Androw với một vị vua hay thậm chí là một người phối ngẫu. Mặc dù anh ngồi bên Nữ hoàng Rhaena trong bữa ăn, nhưng anh không chung giường với cô. Vinh dự đó thuộc về bạn bè và những người yêu thích của cô. Phòng ngủ của riêng anh ta nằm ở một tòa tháp hoàn toàn khác hẳn so với phòng của cô ấy. Những kẻ buôn chuyện trong triều kể rằng nữ hoàng đã nói với anh rằng tốt hơn hết họ nên ngủ riêng, vì vậy anh không cần phải bận tâm nếu tìm được một cô hầu gái xinh đẹp nào đó để ủ ấm giường. Không có dấu hiệu nào cho thấy anh ấy đã từng làm như vậy.

Ngày tháng của ngài cũng trống rỗng như màn đêm. Mặc dù đã sinh ra trên một hòn đảo và hiện đang sống trên một hòn đảo khác, Androw không đi thuyền, đi bơi hoặc câu cá. Với tư cách là một chàng hầu thất bại, Anh ta không có kỹ năng về kiếm, rìu hay giáo, vì vậy khi những người lính đồn trú của lâu đài tập luyện mỗi buổi sáng trong sân, Anh ta vẫn nằm trên giường. Nghĩ rằng anh ta có thể có khuynh hướng học sách, Maester Culiper đã cố gắng khiến anh ta quan tâm đến kho báu trong thư viện của Dragonstone, những cuốn sách chậm chạp và những cuộn giấy Valyria cổ mà Vua Jaehaerys đã bị mê hoặc, chỉ để khám phá ra rằng chồng của nữ hoàng không thể đọc được. Androw cưỡi ngựa khá ổn và thỉnh thoảng sẽ đóng yên một con ngựa để anh ta có thể chạy quanh sân, nhưng anh ta không bao giờ đi qua cổng để khám phá những con đường gồ ghề của Dragonmont hoặc phía xa của hòn đảo, thậm chí không phải làng chài và bến tàu bên dưới lâu đài.

"Hắn là một gã say xỉn," học sĩ Culiper viết thư đến Citadel, "và đã được biết là đã trải qua nhiều ngày liền trong Phòng Tranh Vẽ, loay hoay với những quân lính gỗ được sơn vẽ trên bản đồ. Những tùy tùng của Nữ hoàng Rhaena thường nói rằng ông ta đang lên kế hoạch chinh phục Westeros. Họ không chế giễu ông ta trước mặt vì lợi ích của bà ta, nhưng họ cười khúc khích sau lưng ông ta. Các hiệp sĩ và lính tráng không để tâm đến ông ta, và những người hầu tuân lệnh ông ta hay không là tùy ý họ, không sợ sự phật ý của ông ta. Những đứa trẻ là những kẻ tàn nhẫn nhất, như những đứa trẻ khác, và không ai tàn nhẫn bằng Công chúa Aerea. Cô bé đã từng dội cả một chậu nước tiểu lên đầu ông ta, không phải vì bất cứ điều gì ông ta đã làm, mà chỉ vì cô bé tức giận mẹ mình."

Androw Farman tại Dragonstone vô cùng bất mãn sau khi chị gái ra đi. Phu nhân Elissa từng là bạn thân nhất của ngài, có lẽ là người bạn duy nhất của ngài, Culiper quan sát thấy, và mặc dù ngài phủ nhận trong nước mắt, Rhaena thấy khó mà chấp nhận rằng ngài không đóng bất kỳ vai trò nào về vấn đề quả trứng rồng của bà. Khi nữ hoàng cách chức Ser Merrell Bullock, Androw đã đề nghị nữ hoàng bổ nhiệm ngài làm chỉ huy đồn trú của lâu đài để thay thế Bullock. Bấy giờ, Nữ hoàng của chúng ta đang dùng điểm tâm với bốn trong số những người hầu cận của bà. Các phu nhân phá lên cười trước yêu cầu của ngài, sau một lúc nữ hoàng cũng bật cười. Khi Rhaena bay đến King’s Landing để thông báo cho Vua Jaehaerys về vụ trộm, Androw đã đề nghị đi cùng bà. Vợ ngài từ chối một cách khinh miệt. "Đi sẽ làm được gì? Làm được gì ngoài việc ngài rơi khỏi rồng?"

Nữ hoàng Rhaena đã tước đoạt mong ước được cùng bà đến Storm's End của ông, đây chỉ là sự làm nhục gần đây nhất trong chuỗi dài những nỗi tủi nhục đối với Androw Farman. Khi Rhaena quay trở về sau cái chết của mẹ cô, ông không còn muốn an ủi cô nữa. Ông luôn cau có và lạnh lùng, im lặng ngồi dùng bữa và tránh mặt nữ hoàng. Nếu Rhaena Targaryen buồn lòng vì sự cáu kỉnh của ông, thì cô cũng chẳng biểu lộ điều đó. Cô tìm niềm an ủi trong sự chăm sóc của mình, ở những người bạn cũ như Samantha Stokeworth và Alayne Royce, và ở những người bạn mới như Lianna Velaryon-anh họ của cô, Cassella-con gái xinh đẹp của Lãnh chúa Staunton, và tu sĩ trẻ Maryam.

Mọi sự bình yên mà họ giúp cô tìm thấy đều ngắn ngủi. Khi mùa thu đến với Dragonstone, cũng như phần còn lại của Westeros, cùng với đó là những cơn gió lạnh từ phương bắc và những cơn bão từ phương nam nổi lên trên vùng biển hẹp. Một bóng tối bao trùm lên tòa thành cổ, một nơi ẩm đạm ngay cả vào mùa hè; ngay cả những con rồng dường như cũng cảm thấy ẩm ướt. Và khi năm tàn dần, căn bệnh đã đến Dragonstone.

Không phải bệnh đổ mồ hôi, cũng không phải bệnh run, hay bệnh xám, Học sư Culiper tuyên bố. Dấu hiệu đầu tiên là đại tiện ra máu, tiếp theo là đau bụng dữ dội. Có một số bệnh có thể là nguyên nhân, ông nói với hoàng hậu. Chưa xác định được nguyên nhân nào có thể là thủ phạm, vì chính Culiper là người đầu tiên chết, chỉ sau chưa đầy hai ngày sau khi ông bắt đầu cảm thấy không khỏe. Học sư Anselm, người thay thế ông, cho rằng tuổi tác là nguyên nhân đáng trách. Culiper đã gần 90 tuổi hơn là 80 tuổi, và không khỏe mạnh.

"Cassella Staunton tiếp theo cũng không thoát được, cô mới mười bốn tuổi. "Tiếp theo là Septa Maryam ốm, rồi Alayne Royce, và thậm chí cả Sam Stokeworth to lớn, ồn ào nữa. Cô ta vốn thích khoe khoang rằng mình chưa từng ốm một ngày nào trong đời. Cả ba đều mất vào cùng một đêm, chỉ cách nhau vài giờ.

" Bản thân Rhaena Targaryen vẫn không sao, mặc dù bạn bè và những người bạn đồng hành thân thiết của nàng lần lượt ngã xuống. Maester Anselm cho rằng đó là do dòng máu Valyria của nàng; những căn bệnh cướp đi sinh mạng của những người đàn ông bình thường trong vài giờ không thể làm gì với dòng máu rồng. Đàn ông cũng dường như có khả năng miễn dịch với loại bệnh dịch kỳ lạ này. Ngoài Maester Culiper, chỉ những người phụ nữ mới gục ngã. Những người đàn ông của Dragonstone, dù là hiệp sĩ, đầy tớ, người dọn chuồng ngựa hay ca sĩ, vẫn khỏe mạnh.

"Nữ hoàng Rhaena ra lệnh đóng và chốt chặt các cổng vào Dragonstone. Đến lúc này thì bên ngoài tường thành của bà vẫn chưa có dịch bệnh, và bà quyết tâm sẽ giữ nguyên tình trạng như thế để bảo vệ những người dân thường. Khi bà truyền tin đến King's Landing, Jaehaerys đã hành động ngay lập tức, ra lệnh cho Lord Velaryon phải phái tàu chiến của mình ra khơi để đảm bảo không có ai trốn thoát và làm lây lan dịch bệnh khỏi hòn đảo. Bàn tay của Nhà vua đã thực hiện theo lệnh, mặc dù lòng rất đau buồn, vì cháu gái ruột của ông cũng nằm trong số những người phụ nữ vẫn còn trên Dragonstone."

Lianna Velaryon mất ngay khi đoàn thuyền của bác đến Driftmark. Maester Anselm đã thanh tẩy, lấy máu và chườm đá cho cô, nhưng vô ích. Cô mất trong vòng tay của Rhaena Targaryen, co giật khi nữ hoàng khóc những giọt nước mắt cay đắng.

“Ngươi khóc vì nàng ư,” Androw Farman cất tiếng khi thấy những giọt lệ trên má vợ, “nhưng ngươi có khóc vì ta không?” Lời lẽ của chàng khơi dậy cơn phẫn nộ trong lòng hoàng hậu. Vung tay quất ngang mặt chồng, Rhaena ra lệnh chàng phải rời khỏi, tuyên bố rằng nàng muốn ở một mình. “Ý nàng vậy thì cứ như vậy,” Androw đáp. “Nàng là người cuối cùng trong số họ rồi.”

Mà dù thế, nữ hoàng vẫn chìm đắm trong nỗi đau buồn đến mức không nhận ra điều gì đã xảy ra. Khi Jaehaerys triệu tập hội đồng để thảo luận về cái chết trên Dragonstone, Rego Draz, quan khố người Pentoshi của quốc vương, là người đầu tiên lên tiếng bày tỏ sự nghi ngờ. Sau khi xem xét sổ sách của Maester Anselm, Lãnh chúa Rego cau mày và nói, "Bệnh tật? Không phải bệnh tật. Một con chồn chui vào ruột, chết trong vòng một ngày... đây là "nước mắt của Lys".

"Độc sao?" Vua Jaehaerys nói trong sự kinh ngạc.

“Chúng ta biết thêm nhiều thứ về chuyện này ở các Thành phố Tự do,” Draz trấn an anh ta. “Đó là những giọt nước mắt, tuyệt đối không hoài nghi gì cả. Vị học sĩ già sẽ sớm thấy đủ rồi, vì vậy trước tiên anh ta phải chết. Đó là cách mà tôi sẽ làm. Không phải tôi sẽ như vậy. Chất độc thật... thiếu danh dự. "

“Chỉ phụ nữ bị hạ gục,” Chúa Velaryon phản đối.

“Chỉ phụ nữ mới có chất độc ấy vậy,” Rego Draz nói.

Khi Septon Barth và Đại học sĩ Benifer đồng tình với lời của Lãnh chúa Rego, nhà vua đã gửi một con quạ đến Dragonstone. Ngay khi Rhaena Targaryen đọc được những lời này, nàng chẳng chút nghi ngờ. Truyền lệnh cho đội trưởng cận vệ, nàng ra lệnh đưa chồng nàng đến đây.

"Androw Farman không có trong phòng ngủ của ông ta hay phòng của nữ hoàng, hay đại sảnh, hay chuồng ngựa, hay Sept, hay Vườn của Aegon. Trong Tháp Sea Dragon, trong phòng của học sĩ dưới lũ chim non, họ phát hiện ra Maester Anselm chết với một con dao găm ở giữa xương bả vai. Khi các cổng đóng lại và khóa chặt, không có cách nào rời khỏi lâu đài trừ khi đi bằng rồng. “Con giun là chồng của ta không có can đảm để làm vậy,” Rhaena tuyên bố.



Cuối cùng Androw Farman cũng được tìm thấy trong Phòng Bàn tranh, tay nắm chặt một thanh kiếm dài. Anh ta không hề chối tội đầu độc. Thay vào đó, anh ta còn khoe khoang. "Tôi mang đến cho họ những chiếc cốc rượu, và họ đã uống. Họ cảm ơn tôi, và họ đã uống. Tại sao không? Một người rót rượu, một người hầu, đó là cách họ nhìn tôi. Androw dễ mến.

Androw vui tính. Tôi còn có thể làm gì ngoài việc ngã khỏi con rồng? Tôi có thể làm rất nhiều thứ. Tôi có thể trở thành chúa tể. Tôi có thể ban hành luật lệ, trở nên khôn ngoan và đưa ra lời khuyên cho ngài. Tôi có thể giết kẻ thù của ngài, dễ dàng như giết bạn của ngài. Tôi có thể cho ngài những đứa con.

" Rhaena Targaryen không thèm trả lời hắn. Thay vào đó, cô nói với lũ lính canh của mình: “Bắt hắn lại và thiến hắn, nhưng hãy cầm máu vết thương. Ta muốn lấy của hắn cái ** và tinh hoàn để rán lên rồi bắt hắn phải ăn. Đừng để hắn chết cho đến khi hắn phải ăn hết từng miếng một.”

“Không,” Andrew Farman nói khi họ di chuyển xung quanh Bàn sơn để tóm anh ta. “Vợ tôi có thể bay và tôi cũng vậy”. Vừa nói, vừa chém không hiệu quả vào người đàn ông gần nhất, lùi ra cửa sổ sau lưng và nhảy ra. Chuyến bay của anh ta ngắn ngủi: xuống phía dưới đến chỗ chết của anh ta. Sau đó Rhaena Targaryen đã chặt xác anh ta cho rồng của cô ăn.

"Sau cùng thì 54 AC, đó là cái chết đáng tiếc, nhưng nỗi đau vẫn còn tiếp diễn trong một năm của xứ sở Ác quỷ khủng khiếp năm đó. Cũng giống như một hòn đá được ném xuống ao sẽ tạo nên gợn sóng theo mọi hướng, sự hận thù mà Androw Farman gây ra đã lan rộng khắp vùng đất, chạm đến và vặn vẹo số phận của những người khác rất lâu sau khi bầy rồng hoàn thành yến tiệc xé xác đã trở nên đen đúa, bốc khói của hắn".

“Sóng gió đầu tiên nổi lên ở chính hội đồng thu hẹp của nhà vua khi Lãnh chúa Daemon Velaryon tuyên bố mong muốn từ chức khỏi vị trí Bàn tay của Nhà vua”. Nữ hoàng Alyssa, như mọi người vẫn nhớ, chính là em gái của Lãnh chúa Daemon, và đứa cháu gái nhỏ của ông, Lianna, nằm trong số những người phụ nữ bị đầu độc tại Dragonstone. Một số người cho rằng sự cạnh tranh với Lãnh chúa Manfryd Redwyne, người đã thay thế ông làm đô đốc hải quân, đóng một vai trò trong quyết định của Lãnh chúa Daemon, nhưng điều này có vẻ như là sự vu khống hèn hạ đối với một người đã phục vụ lâu dài và tận tâm. Thay vào đó, chúng ta hãy tin rằng lời của ngài và chấp nhận rằng tuổi già và mong muốn dành những ngày còn lại bên con cháu trên Driftmark là nguyên nhân khiến ngài ra đi.

"Ý nghĩ đầu tiên của Jaehaerys là tìm kiếm một người kế nhiệm cho Lãnh chúa Daemon giữa các thành viên khác trong hội đồng của mình. Albin Massey, Rego Draz và Septon Barth đều chứng tỏ là những người có năng lực tuyệt vời, giành được sự tin tưởng và lòng biết ơn của nhà vua. Tuy nhiên, không ai dường như hoàn toàn thích hợp. Septon Barth bị nghi ngờ có lòng trung thành lớn hơn với Thất lầu sao hơn là với Ngôi báu sắt. Hơn nữa, ông có xuất thân rất thấp; giới lãnh chúa vĩ đại của vương quốc sẽ không bao giờ cho phép con trai của một thợ rèn nói lên tiếng nói của nhà vua. Lãnh chúa Rego là một người Pentoshi vô thần và là một thương gia gia vị trá hình, và xuất thân của ông, nếu có, thì còn thấp hơn cả Septon Barth. Lãnh chúa Albin, với tấm lưng gù và khập khiễng, sẽ khiến những kẻ ngu dốt cảm thấy nham hiểm. Massey tự mình nói với nhà vua rằng: "Họ nhìn tôi và thấy một kẻ phản diện". "Tôi có thể phục vụ ông tốt hơn trong bóng tối."

“Không có lý do để đưa Rogar Baratheon quay về hay bất kỳ cánh tay phải nào của vua Maegor sống sót. Nhiệm kỳ của Lãnh chúa Tully trong hội đồng trong thời nhiếp chính không có gì nổi trội. Rodrik Arryn, Lãnh chúa Eyrie và Người bảo vệ Vale, năm nay mới chỉ lên mười sau khi trở thành lãnh chúa quá sớm sau cái chết của chú là Lãnh chúa Darnold và cha là Ser Rymond dưới tay những kẻ đột kích man rợ mà họ đã bắt cẩn khi truy đuổi đến tận Núi Mặt Trăng. Jaehaerys mới đây đã đạt được thỏa thuận với Donnel Hightower, nhưng vẫn không hoàn toàn tin tưởng người đàn ông này, không hơn là tin Lyman Lannister. Bertrand Tyrell, Lãnh chúa Highgarden, được biết đến là một kẻ nghiện rượu, những đứa con hoang không tuân thủ của ông ta sẽ làm xấu mặt Vương miện nếu thả chúng ra ở Bến Vua. Tốt nhất là để Alaric Stark ở lại Winterfell; theo báo cáo, ông ta là người cố chấp, nghiêm khắc, cứng rắn và không khoan dung, ông ta sẽ khiến mọi người chẳng thoải mái chút nào nếu có mặt tại hội đồng. Tất nhiên sẽ là điều không thể tưởng tượng được nếu đưa người sắt nào về Bến Vua.

Với việc không tìm được người phù hợp trong những lãnh chúa vĩ đại của vương quốc, Jaehaerys sau đó chuyển hướng sang các lãnh chúa chư hầu. Người ta cho rằng việc chọn Hand cần một người đàn ông lớn tuổi để kinh nghiệm của họ cân bằng với tuổi trẻ của nhà vua. Vì hội đồng có một số học giả có khuynh hướng say mê sách vở nên một chiến binh cũng được yêu cầu, một người đã đổ máu và được thử thách trong trận chiến, người có danh tiếng võ thuật sẽ khiến kẻ thù của Vương miện nản lòng. Sau khi hàng chục cái tên được đưa ra và đùa giỡn, cuối cùng họ đã chọn Ser Myles Smallwood, Chúa tể của Acorn Hall ở vùng Riverlands, người đã chiến đấu cho anh trai nhà vua, Aegon, dưới Đôi Mắt Thần, chiến đấu với Wat the Hewer tại Stonebridge và cưỡi ngựa với cố Chúa Stokeworth để đưa Harren the Red vào công lý dưới triều đại của Vua Aenys.

"Nổi tiếng khắp chốn vì lòng dũng cảm của mình, lãnh chúa Myles mang trên mình những vết sẹo của hàng chục trận chiến khốc liệt. Ser Willam the Wasp thuộc Kingsguard, người đã từng phục vụ tại Acorn Hall, đã thề rằng không có lãnh chúa nào tốt hơn, hung dữ hơn hoặc trung thành hơn ở khắp Bảy Vương quốc, và Prentys Tully cùng Nữ tử đáng kính Lucinda, là lãnh chúa của ông, không có gì ngoài lời khen ngợi cho Smallwood. Do đó, Jaehaerys đã đồng ý, một con quạ tung cánh bay đi và trong vòng hai tuần, Lãnh chúa Myles đã trên đường đến Bến Vua."

Nữ hoàng Alysanne không có bất kỳ vai trò nào trong việc lựa chọn Bàn Tay Nhà Vua. Trong khi đức vua và hội đồng đang cân nhắc, Nữ hoàng không có mặt ở King’s Landing, vì đã cưỡi Silverwing đến Dragonstone để ở cùng chị gái và an ủi bà trong nỗi buồn.

“ Rhaena Targaryen vốn không phải là một phụ nữ dễ dàng được an ủi. Cái chết của quá nhiều bạn bè và đồng chí thân yêu của cô đã khiến cô rơi vào nỗi u sầu đen tối, và ngay cả khi nhắc đến tên Androw Farman cũng khiến cô nổi cơn thịnh nộ. Xa rời sự chào đón em gái và bất cứ sự an ủi nào mà cô ấy có thể mang lại, Rhaena đã ba lần cố đuổi cô ấy đi, thậm chí còn đi xa đến mức hét vào Nữ hoàng trước sự chứng kiến của một nửa lâu đài. Khi nữ hoàng từ chối ra đi, Rhaena rút lui về phòng riêng và đóng chặt cửa, chỉ ra ngoài để ăn... và ngày càng ít hơn.

"Bỏ mặc ý định của mình, Alysanne Targaryen bắt đầu khôi phục lại một chút trật tự cho Dragonstone. Một maester mới được cử đến và được bổ nhiệm, một đội trưởng mới được chỉ định phụ trách đồn trú của lâu đài. Thất thánh của nữ hoàng, Septa Edyth đã đến để thay thế Septa Maryam đáng thương của Rhaena.

Bị chị gái bỏ rơi, Alysanne tìm đến cháu gái nhưng lại gặp phải sự giận dữ và từ chối. "Sao phải bận tâm khi giờ họ đều đã

chết? Chị ấy sẽ tìm được những đứa khác; chị ấy lúc nào cũng làm vậy mà," Công chúa Aerea nói với nữ hoàng. Khi Alysanne cố kể về thời thơ ấu của chính mình, và kể rằng Rhaena đã đặt một quả trứng rồng vào nôi cô và âu yếm chăm sóc cô "như thể bà là mẹ ruột tôi," Aerea nói, "Bà ấy không bao giờ cho tôi một quả trứng, bà ấy chỉ nhượng tôi cho người khác và bay đi Fair Isle." Tình yêu của Alysanne dành cho chính con gái mình cũng khiến công chúa nổi giận. "Tại sao chị ấy được làm nữ hoàng? Tôi mới là người nên làm nữ hoàng, không phải chị ấy." Rồi cuối cùng, Aerea bật khóc, cầu xin Alysanne đưa cô trở lại với bà ở King's Landing. "Quý cô Elissa nói rằng cô ta sẽ đón tôi, nhưng cô ta đã đi mất và quên tôi rồi. Tôi muốn trở lại triều đình, với những ca sĩ và gã hề và mọi lãnh chúa cùng hiệp sĩ. Xin hãy đưa tôi đi cùng bà."

"Bị cảm động trước nước mắt của đứa trẻ gái, Nữ hoàng Alysanne chẳng làm gì hơn ngoài việc hứa sẽ trao đổi vấn đề với mẹ cô ta. Tuy nhiên, khi Rhaena đi ra khỏi phòng ốc để ăn một bữa, cô đã thẳng thừng bác bỏ ý kiến. "Con được đầy đủ còn tôi thì chẳng có gì. Giờ con lại muốn lấy đi cả đứa con gái của tôi. Được thôi, con sẽ không để con bé rời xa tôi. Vương quyền là của con, bằng lòng với thế đi." Cũng đêm đó, Rhaena triệu tập Công chúa Aerea đến phòng mình để mắng nhiếc cô, và tiếng quát tháo giữa mẹ và con gái vang vọng khắp Thạch Trống. Kể từ đó, công chúa không muốn nói chuyện với Nữ hoàng Alysanne nữa. Bị bế tắc ở mọi ngã rẽ, Bệ hạ cuối cùng cũng trở về Bến Vua, về với vòng tay của Vua Jaehaerys và tiếng cười vui vẻ của cô con gái riêng, Công chúa Daenerys.

Khi Năm của Người Xa Lạ sắp kết thúc, công việc tại Hố rồng đã hoàn tất. Cuối cùng thì mái vòm vĩ đại đã được đặt vào đúng vị trí, các cánh cổng bằng đồng khổng lồ được treo lên, công trình kiến trúc rộng lớn chiếm trọn quang cảnh thành phố từ đỉnh Đồi Rhaenys, chỉ đứng sau pháo đài Đỏ trên Đồi Cao của Aegon. Để đánh dấu sự hoàn thành của công trình và chào đón vị Bàn tay mới, Lãnh chúa Redwyne đề xuất nhà vua tổ chức một cuộc so tài lớn, là lễ hội lớn nhất và hoành tráng nhất mà vương quốc từng được chứng kiến sau lễ cưới Vàng. “Hãy để chúng ta gác lại những nỗi buồn phía sau và bắt đầu năm mới với sự phô trương và lễ hội,” Redwyne tranh luận. Vụ mùa mùa thu đã được bội thu, các khoản thuế của Lãnh chúa Rego mang lại một dòng tiền ổn định, thương mại đang gia tăng; không cần bận tâm về khoản chi cho lễ hội và sự kiện sẽ thu hút hàng ngàn du khách cùng hầu bao của họ đến King's Landing. Toàn bộ hội đồng đều ủng hộ đề xuất này và Vua Jaehaerys cho rằng một cuộc so tài thực sự có thể mang lại sự cổ vũ cho người dân, "và giúp chúng ta quên đi những nỗi đau".

"Bất kỳ sự chuẩn bị nào cũng trở thành hỗn loạn từ sự xuất hiện đột ngột và bất ngờ của Rhaena Targaryen đến từ Dragonstone. “Có thể là rồng bằng cách nào đó cảm nhận được, và phản ánh, tâm trạng của người cưỡi chúng,” Septon Barth đã viết, “vì ngày hôm đó, Dreamfyre hạ cánh từ đám mây giống như một cơn bão dữ dội, còn Vermithor và Silverwing bay lên và gầm rống khi cô đến, đến nỗi tất cả chúng tôi nhìn thấy và nghe thấy đều sợ rằng lũ rồng sắp lao vào nhau bằng lửa và vuốt, và xé xác nhau giống như Balerion đã từng làm với Quicksilver bên cạnh Gods Eye. “

Rồng không chiến đấu, mặc dù đã có nhiều tiếng rít và tiếng kêu lớn khi Rhaena cởi Dreamfyre và xông vào Maegor’s Holdfast, hét gọi em trai và em gái mình. Nguồn cơn cơn thịnh nộ của nàng đã sớm sáng tỏ. Công chúa Aerea đã biến mất. Đến lúc rạng sáng, cô đã chạy trốn khỏi Dragonstone, lẻn vào các chuồng trại và đòi một con rồng cho riêng mình. Và không phải bất kỳ con rồng nào. "Balerion!" Rhaena reo lên. "Con bé đã lấy Balerion, con bé điên rồ. Không phải rồng mới nở, không, không phải con bé, con bé phải có Hắc ám kinh hoàng. Con rồng của Maegor, con quái vật đã giết chết cha cô bé. Tại sao lại là nó, nếu không phải để làm con đau khổ? Con đã sinh ra cái gì vậy? Một con quái thú như thế nào? Con hỏi các người, con đã sinh ra cái gì vậy?”

"Một bé gái," Nữ hoàng Alysanne nói, "cô bé chỉ là một đứa trẻ con tức giận mà thôi." Nhưng Septon Barth và Grand Maester Benifer cho biết Rhaena dường như không nghe thấy lời bà ấy. Cô bé tuyệt vọng muốn biết "đứa con điên" của mình đã trốn ở đâu. Ý nghĩ đầu tiên của cô bé chính là King’s Landing, Aerea đã rất muốn quay trở lại triều đình...nhưng nếu cô bé không ở đây, thì ở đâu?

"Ta nghi là ta sẽ sớm biết được thôi," Vua Jaehaerys đáp, vẫn tĩnh tại như mọi khi. "Balerion quá to không thể nào giấu hay di chuyển mà không bị phát hiện. Thêm vào đó, cơn thèm ăn của nó thật đáng sợ." Ông quay sang Đại học sĩ Benifer và ra lệnh cho các cánh quạ bay đến mọi lâu đài trong Bảy Vương quốc. "Nếu bất kỳ người đàn ông nào ở Westeros trông thấy Balerion hoặc cháu gái ta, ta muốn được biết ngay."

Những con quạ bay đi, nhưng không có tin tức gì về Công chúa Aerea ngày hôm đó, ngày hôm sau hay những ngày tiếp theo nữa. Rhaena vẫn ở lại Pháo đài Đỏ suốt thời gian đó, đôi khi tức giận, đôi khi run rẩy, uống rượu ngọt để ngủ. Công chúa Daenerys sợ dì mình đến mức bật khóc mỗi khi bà ấy đến trước mặt cô. Sau bảy ngày, Rhaena tuyên bố rằng cô không thể ngồi đây mà không làm gì nữa. “Ta cần phải tìm nàng. Nếu ta không thể tìm thấy nàng, thì ít nhất ta cũng có thể đi tìm”. Nói xong, cô cưỡi Dreamfyre và ra đi.

"Người mẹ và cô con gái không còn thấy hoặc nghe nhắc đến thêm lần nào trong quãng thời gian còn lại của năm khắc nghiệt đó.

---

* Rogar Baratheon mãi mãi không tái hôn.



Jaehaerys and Alysanne

Their Triumphs and Tragedies

Những thành tựu của Vua Jaehaerys I Targaryen thật sự là vô cùng vô tận. Quan trọng nhất trong số đó, theo quan điểm của hầu hết các nhà sử học, chính là những giai đoạn hòa bình và thịnh vượng dài lâu, đã đánh dấu thời kỳ trị vì của ngài trên Ngai Sắt. Không thể nói rằng Jaehaerys hoàn toàn tránh được xung đột, vì điều đó vượt quá khả năng của bất kỳ vị vua trần thế nào, nhưng những cuộc chiến mà ngài tham gia thì chóng vánh, thắng lợi và hầu hết đều diễn ra trên biển hoặc trên vùng đất xa xôi. “Một vị vua tồi tệ khi gây chiến đấu với chính các lãnh chúa và bỏ mặc vương quốc của mình bị đốt cháy, đẫm máu và rải đầy xác chết”, Septon Barth đã viết. “Người tuyệt vời là người khôn ngoan hơn thế.”

"Các Đệ tử cao cấp có thể và thực sự tranh cãi về các con số, nhưng hầu hết đều đồng ý rằng dân số Westeros ở phía bắc Dorne đã tăng gấp đôi dưới triều đại của Người hòa giải, trong khi dân số King's Landing tăng gấp bốn lần. Lannisport, Gulltown, Duskendale và White Harbor cũng đã phát triển, mặc dù không ở cùng quy mô. "

Với ít đàn ông phải ra trận hơn nên có nhiều người vẫn ở lại làm nông. Giá ngũ cốc giảm đều trong suốt triều đại của ông, khi nhiều mẫu Anh hơn được đưa vào cày cấy. Giá cá rẻ đi đáng kể, ngay cả đối với những người bình thường, vì các làng chài ven biển càng trở nên thịnh vượng và ngày càng có nhiều thuyền ra khơi. Những vườn cây ăn quả mới được trồng ở khắp mọi nơi, từ Reach đến Neck. Thịt cừu và thịt cừu non trở nên dồi dào hơn và len mịn hơn vì những người chăn cừu tăng số lượng bầy đàn của họ. Mậu dịch tăng gấp mười lần, bất chấp những biến động của gió, thời tiết và chiến tranh cũng như sự gián đoạn mà chúng gây ra theo thời gian. Các ngành thủ công cũng phát triển mạnh; thợ rèn và thợ rèn, thợ xây đá, thợ mộc, thợ xay, thợ thuộc da, thợ dệt, thợ nỉ, thợ nhuộm, thợ nấu bia, thợ làm rượu, thợ kim hoàn và thợ bạc, thợ làm bánh, thợ làm thịt và thợ làm pho mát đều hưởng một sự thịnh vượng chưa từng thấy ở phía tây vùng biển hẹp.

Có thể lắm, sẽ có những năm tốt và năm xấu, nhưng người ta nói đúng là dưới thời Jaehaerys và hoàng hậu của ông,

những năm tốt đẹp gấp đôi so với những năm xấu. Bao giông sẽ có, gió dữ có, đông giá có, nhưng ngày nay khi hồi tưởng về triều đại của Conciliator, người ta dễ nhầm rằng đó là một mùa hè xanh tươi và êm ả.

“Điểm này Jaehaerys khó có thể thấy rõ vào thời điểm tiếng chuông ở King’s Landing vang lên báo hiệu năm thứ 55 sau cuộc chinh phạt của Aegon. Những vết thương còn lại từ một năm tàn khốc trước đó, Năm của Kẻ Lạ, vẫn còn quá mới mẻ.... và cả vua, hoàng hậu và hội đồng đều lo sợ trước những gì có thể xảy ra sau khi Công chúa Aerea và Balerion vẫn mất tích, còn Hoàng hậu Rhaena thì đi tìm họ.

Sau khi rời khỏi cung điện của anh trai bà, Rhaena Targaryen bay đến Oldtown đầu tiên với hy vọng rằng cô con gái ngang ngạnh của bà có thể đã tìm đến chị gái song sinh của mình. Chúa Donnel và Thượng Tế mỗi người đều tiếp bà một cách lịch sự, nhưng không ai có thể giúp đỡ. Nữ hoàng đã có thể đến thăm con gái Rhaella của mình một thời gian, giống và cũng rất khác so với chị gái sinh đôi của cô, và có thể hy vọng rằng cô đã tìm thấy một chút thuốc giảm đau ở đó. Khi Rhaena bày tỏ sự hối hận rằng bà đã không trở thành một người mẹ tốt hơn, người mới vào tu Rhaella đã ôm lấy bà và nói rằng, “Con đã có người mẹ tốt nhất mà bất kỳ đứa trẻ nào cũng có thể mong ước, Mother Above, và con phải cảm ơn mẹ vì điều đó.”

"Bay khỏi Oldtown, Bạch Long đưa nữ hoàng đến miền Bắc, trước là Vương Hậu, sau là Crakehall và Casterly Rock, những lãnh chúa từng chào đón nàng trong những ngày xa xưa. Không thấy một con rồng nào khác, trừ chính bản thân nàng; thậm chí đến cả lời đồn về Công chúa Aerea cũng không nghe thấy. Rồi Rhaena trở về đảo Fair Isle, đối mặt với Lãnh chúa Franklyn Farman một lần nữa. Nhiều năm trôi qua nhưng lòng ông ta vẫn không mảy may thương mến nữ hoàng, cũng chẳng khôn ngoan hơn trong cách chọn lời nói với nàng. “Tôi từng hy vọng chị mình sẽ trở về làm tròn bổn phận sau khi bỏ trốn khỏi người,” Lãnh chúa Franklyn nói, “nhưng chúng tôi vẫn chưa nhận được tin tức gì về chị, cũng như đứa con gái của người. Tôi không dám nhận mình hiểu công chúa, nhưng tôi có thể nói rằng nàng ấy tốt hơn khi xa người, cũng giống như hòn đảo Fair Isle này. Nếu nàng ta xuất hiện ở đây, chúng tôi sẽ đuổi đi, như chúng tôi đã làm với mẹ nàng ta.”

"Quý ngài không quen Aerea, đúng như thế," Đức Bà trả lời. "Nếu quả thực nàng tìm thấy đường đến vùng đất này, thưa lãnh chúa, quý ngài sẽ thấy nàng không phải là người khoan dung như mẹ nàng. À, tôi cầu mong quý ngài sẽ gặp may nếu cố gắng 'đối phó' với cơn kinh hoàng đen. Balerion đã rất thích anh trai của quý ngài, giờ đây có thể nó sẽ muốn một món khác".

"Sau Hòn đảo Công bằng, lịch sử đã mất dấu Rhaena Targaryen. Cô sẽ không quay trở lại King's Landing hay Dragonstone trong suốt phần đời còn lại, cũng không đến bất kỳ lãnh địa nào của các lãnh chúa ở Bảy Vương quốc. Có nhiều nguồn tin ít ỏi cho rằng Dreamfyre đã được nhìn thấy xa như vùng đồi mồ về phía bắc và bờ sông Fever, xa về phía nam như Đồi Đỏ của Dorne và hẻm núi Torrentine. Tránh các lâu đài và thành phố, Rhaena và con rồng của cô được nhìn thoáng qua khi bay qua Ngón tay và Dãy núi Mặt trăng, những khu rừng xanh mù sương của Cape Wrath, Quần đảo Shield và Arbor... nhưng không nơi nào cô tìm kiếm sự đồng hành của con người. Thay vào đó, cô tìm kiếm những nơi hoang dã, cô đơn, những vùng đồng cỏ có nhiều gió, những cánh đồng cỏ và đầm lầy ảm đạm, những vách đá, vách núi và khe núi cheo leo. Liệu cô vẫn đang săn lùng một dấu hiệu nào đó về cô con gái của mình, hay cô chỉ đơn giản là mong muốn được tĩnh tâm? Chúng ta sẽ không bao giờ biết."

Tuy nhiên, sự vắng mặt lâu dài của cô ở King’s Landing là điều tốt, vì nhà vua và hội đồng của ông ngày càng thấy khó chịu với cô. Câu chuyện về cuộc đối đầu của Rhaena với Chúa Farman trên Fair Isle đã khiến nhà vua và các lãnh chúa của ông kinh hoàng. “Cô ấy có điên không, khi nói chuyện như vậy với một lãnh chúa trong chính đại sảnh của ông ta?”, Chúa Smallwood thắc mắc. “Nếu là tôi, tôi sẽ lột lưỡi cô ta ra”. Vua đáp: “Tôi hy vọng rằng ngài thực sự sẽ không ngốc nghếch đến vậy, thưa Chúa tể. Dù cô ấy có là gì đi nữa, Rhaena vẫn mang dòng máu rồng, và là em gái tôi, người mà tôi yêu thương”. Cần lưu ý rằng, đức vua không tranh luận về quan điểm của Chúa Smallwood, chỉ về những lời lẽ của ông ta mà thôi.

Septon Barth đã từng nói như sau: “Sức mạnh của Targaryen đến từ những con rồng, những sinh vật đáng sợ từng tàn phá Harrenhal và giết chết hai vị vua trên Cánh đồng lửa. Quốc vương Jaehaerys hiểu điều này, giống như ông nội của ông là Aegon; sức mạnh luôn hiện hữu và cùng với đó là các mối đe dọa. Tuy nhiên, đức vua cũng hiểu một sự thật mà Nữ hoàng Rhaena không nhận ra; mối đe dọa sẽ hiệu quả nhất khi không được nhắc đến. Các lãnh chúa trong vương quốc đều là những người kiêu hãnh, và chúng ta chẳng đạt được gì nếu làm họ xấu hổ. Một vị vua khôn ngoan sẽ luôn để họ giữ phẩm cách của mình. Hãy cho họ thấy một con rồng. Họ sẽ nhớ. Nói thẳng ra về việc sẽ đốt cháy cung điện của họ, và khoe khoang về việc đã cho họ hàng của họ làm thức ăn cho rồng của mình, thì bạn sẽ chỉ làm họ phẫn nộ và khiến họ quay lưng lại với mình ”.

“Nữ hoàng Alysanne đã cầu nguyện hàng ngày cho cháu gái Aerea của bà và tự trách bản thân vì con bé chạy trốn... nhưng bà lại trách chị mình nhiều hơn. Jaehaerys, người ít quan tâm đến Aerea ngay cả trong những năm cô bé là người thừa kế của ông, giờ đây đã tự trách mình vì sự thờ ơ đó, nhưng Balerion mới là điều mà ông lo lắng nhất, bởi vì ông hiểu rõ những hiểm nguy của một con quái vật hùng mạnh như vậy trong tay một cô gái mười ba tuổi nổi giận. Cả những chuyến đi lang thang vô vọng của Rhaena Targaryen lẫn cơn mưa quạ mà Đại học sĩ Benifer phái đi đều không tìm ra bất kỳ dấu vết nào của công chúa hay con rồng, ngoài những lời nói dối, sai lầm và ảo tưởng thường lệ. Khi từng ngày trôi qua và mặt trăng cứ quay đi quay lại, nhà vua bắt đầu sợ rằng cháu gái của mình đã chết. "Balerion là một con quái thú tùy hứng, không thể trêu chọc", ông nói với hội đồng. "Nhảy lên lưng con vật, chưa từng bay trước đó, và cưỡi nó...không phải để bay quanh lâu đài, không, mà là băng qua mặt nước...có khi con vật đã hất cô bé xuống, cô gái tội nghiệp, và giờ cô bé đang nằm dưới đáy biển hẹp."

Septon Barth không đồng tình. Rồng không phải là loài lang thang theo bản năng, ngài chỉ ra. Thông thường, chúng tìm một nơi trú ẩn như hang động hay tòa lâu đài đổ nát hoặc đỉnh núi và làm tổ ở đó, rồi đi săn và quay trở về. Khi thoát khỏi người cưỡi, chắc chắn Balerion sẽ trở về hang ổ của nó. Ngài cho rằng, do không có bất kỳ thông tin nào về việc nhìn thấy Balerion ở Westeros nên có khả năng Công chúa Aerea đã bay cùng nó về phía đông qua biển hẹp, đến những vùng đất rộng lớn của Essos. Hoàng hậu đồng tình. “Nếu đứa bé đã chết, ta sẽ biết. Nó vẫn còn sống. Ta cảm nhận được.”

Tất cả những điệp viên và chỉ điểm mà Rego Draz đã thuê để săn lùng Elissa Farman và những quả trứng rồng bị đánh cắp giờ đây được giao một nhiệm vụ mới: tìm Công chúa Aerea và Balerion. Báo cáo sớm bắt đầu đổ về từ khắp nơi trên eo

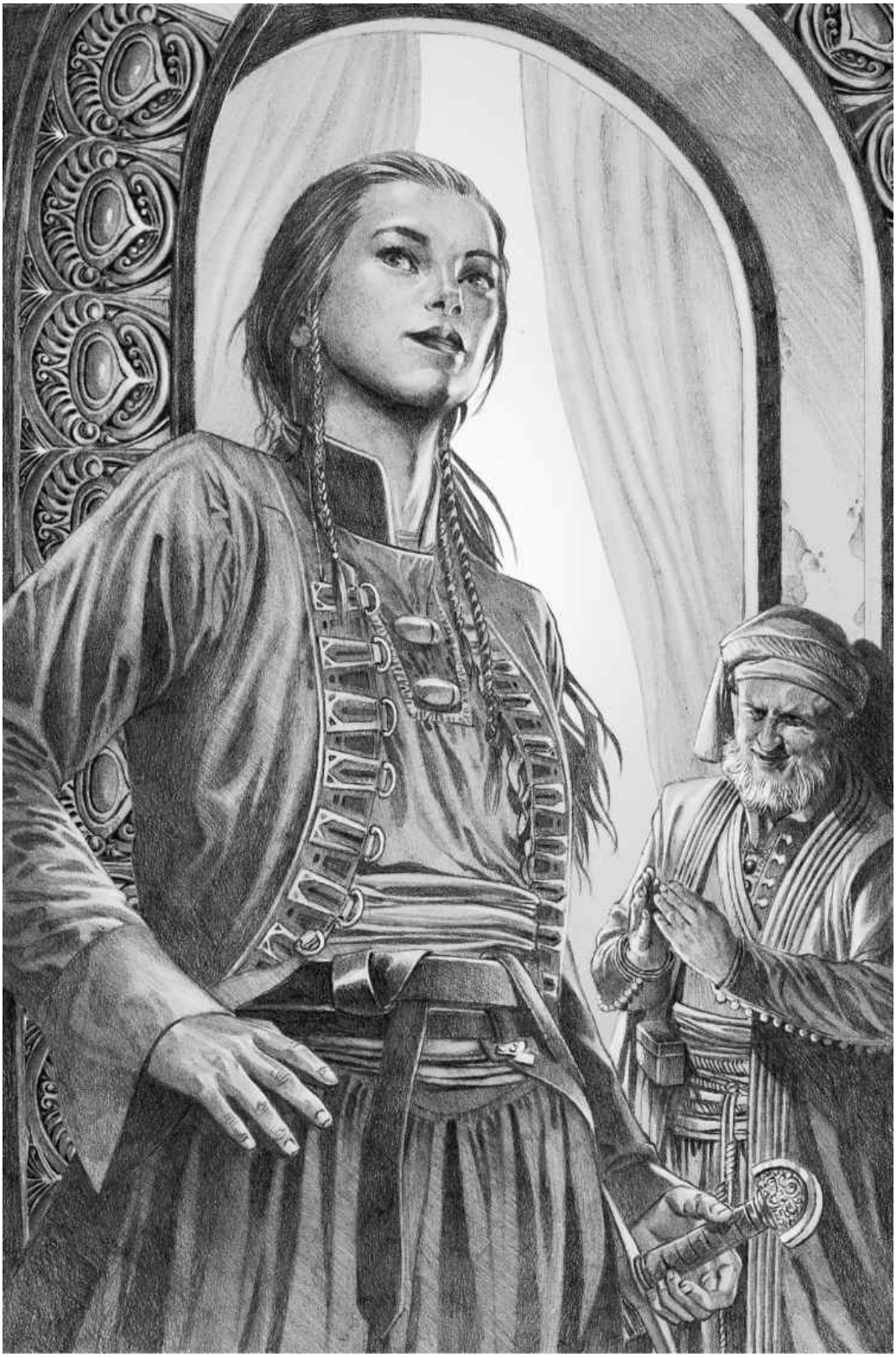
biển hẹp. Hầu hết đều tỏ ra vô dụng, như với những quả trứng rồng; tin đồn, lời nói dối và những lần nhìn thấy giả mạo, được bịa ra để đổi lấy phần thưởng. Một số là thông tin gián tiếp thứ ba hoặc thứ tư, một số khác lại quá ít chi tiết đến mức chúng chỉ tương đương với “Tôi có thể đã nhìn thấy một con rồng. Hoặc thứ gì đó lớn với đôi cánh”.

" Báo cáo gây tò mò nhất đến từ những ngọn đồi Andalos phía bắc Pentos, nơi những người chăn cừu kể lại trong nỗi sợ hãi về một con quái vật đang rình rập, nuốt chửng toàn bộ đàn và chỉ để lại những chiếc xương phủ đầy máu. Bản thân những người chăn cừu cũng không tránh khỏi, nếu họ tình cờ bắt gặp con quái thú này, vì khẩu vị của sinh vật này không chỉ giới hạn ở thịt cừu. Tuy nhiên, những người thực sự chạm trán với quái vật đều không sống sót để mô tả về nó... và không câu chuyện nào đề cập đến lửa, điều mà Jaehaerys hiểu rằng nghĩa là không thể đổ lỗi cho Balerion. Tuy nhiên, để chắc chắn, ông đã cử hàng chục người vượt biển hẹp đến Pentos để cố gắng săn lùng con quái vật này, dẫn đầu là Ser Willam the Wasp của Đội cận vệ nhà vua. "

"Bên kia eo biển hẹp tự nhiên, vô danh với King’s Landing, những người đóng tàu của Braavos đã hoàn thành công việc trên cỗ thuyền buồm lớn Sun Chaser, giấc mơ mà Elissa Farman đã mua bằng những quả trứng rồng ăn trộm của mình. Không giống như những chiếc thuyền buồm rời khỏi Kho vũ khí của Braavos hàng ngày, cô ấy không chèo bằng mái chèo; đây là một con tàu dành cho vùng nước sâu, không phải những vịnh hay hang nhỏ và vùng nước nông ven bờ. Với bốn cột buồm, cô giương nhiều cánh buồm như những con tàu thiên nga của Quần đảo Mùa hè, nhưng với một thanh ngang rộng hơn và thân tàu sâu hơn cho phép cô ấy lưu trữ đủ lương thực cho những chuyến đi dài hơn. Khi một Braavosi hỏi cô ấy có phải muốn đi thuyền đến Yi Ti không, Phu nhân Elissa cười và nói, "Tôi có thể... nhưng không theo con đường bạn nghĩ."

Đêm trước khi bà sắp nhổ buồm đi, bà được triệu tập đến Cung điện Vua Hải Cẩu, nơi Vua Hải Cẩu dọn cho bà cá trích, bia và cảnh báo. "Thận trọng lên cô gái của ta", ngài bảo bà, "nhưng phải đi đi. Người ta đang săn tìm cô, khắp mọi nơi từ đầu đến cuối Biển Hẹp. Người ta đang tra hỏi, đang treo thưởng. Ta không muốn cô ở lại Braavos. Chúng ta đến đây để thoát khỏi Valyria Cổ, và nhà Targaryen của cô lại là dòng dõi chính gốc ở Valyria. Hãy dong buồm thật xa. Hãy dong buồm thật nhanh."

Khi người đàn bà giờ đây được gọi là Alys Westhill cáo biệt Titan thành Braavos, cuộc sống ở King’s Landing vẫn tiếp diễn như cũ. Không tìm được người cháu gái bị mất, Jaehaerys Targaryen xử lý tình hình như ông thường làm mỗi khi gặp rắc rối: chuyên tâm làm việc. Trong sự tĩnh lặng của thư viện Red Keep, nhà vua bắt đầu thực hiện một trong những thành tựu quan trọng nhất của mình. Nhờ sự giúp đỡ đắc lực của Septon Barth, Đại học sĩ Benifer, Lãnh chúa Albin Massey và Nữ hoàng Alysanne - bốn người mà Vương gia ưu ái gọi là “hội đồng nhỏ hơn của ta” - Jaehaerys đã đặt mục tiêu thành văn, tổ chức và cải cách mọi luật lệ của vương quốc.



Thực ra Westeros mà Aegon Đệ Nhất đã chinh phục vốn gồm bảy vương quốc, không chỉ về tên gọi mà còn trên thực tế, mỗi vương quốc đều có luật lệ, phong tục và truyền thống riêng. Ngay cả bên trong những vương quốc đó, nơi này nơi kia cũng có sự khác biệt đáng kể. Như Chúa Massey từng viết, "Trước khi có bảy vương quốc, có tám vương quốc. Trước đó là

chín, rồi mười hoặc mười hai hoặc ba mươi, cứ lùi về trước mãi. Chúng ta kể về Trăm vương quốc của những Anh hùng, thực ra đã có lúc có chín mươi bảy vương quốc, một thời lại có một trăm ba mươi hai vương quốc, cứ thế tiếp diễn, con số cứ thay đổi như vậy qua những cuộc chiến tranh thắng bại và con cái nối dõi cha ông."

"Ngoài ra, luật lệ thường xuyên thay đổi. Vị vua này nghiêm khắc, vị vua kia thì khoan hồng, người này tìm kiếm sự chỉ dẫn từ Ngôi sao bảy cánh, người kia tuân thủ luật lệ cổ xưa của Người đầu tiên, người này cai trị theo ý thích bản thân, người kia khi tỉnh táo lại đi theo một hướng và khi say lại đi theo một hướng khác. Sau hàng nghìn năm, kết quả là quá nhiều tiền lệ mâu thuẫn khiến cho mỗi lãnh chúa nắm trong tay quyền lực giam cầm và xử tử tử phạm (và một số người thì không) cảm thấy thoải mái khi phán quyết theo ý muốn của mình trong bất kỳ trường hợp nào được đưa ra trước ngai vàng của họ."

"Sự hỗn loạn và vô trật tự là những điều mà Jaehaerys Targaryen ghét, và với sự giúp đỡ của "hội đồng nhỏ" của mình, ông bắt đầu "dọn dẹp chuồng ngựa". "Bảy vương quốc này chỉ có một vị vua duy nhất. Đã đến lúc chúng ta chỉ tuân theo một bộ luật duy nhất". Một nhiệm vụ cực kỳ quan trọng như vậy không thể hoàn thành chỉ trong một hoặc mười năm; chỉ cần tập hợp, tổ chức và nghiên cứu các luật hiện hành cũng mất tới hai năm, và quá trình cải cách sau đó sẽ kéo dài hàng thập kỷ. Tuy nhiên, đó chính là khởi đầu của Bộ luật vĩ đại của Septon Barth (người cuối cùng đã đóng góp gấp ba lần so với bất kỳ ai khác cho Quyển luật hình thành nên bộ luật này), vào mùa thu năm 55 AC.

Công việc của nhà vua sẽ còn tiếp diễn trong nhiều năm tới, còn của hoàng hậu thì chín lần trăng tròn. Đầu năm đó, Đức Vua Jaehaerys và người dân Westeros rất vui mừng khi biết rằng Hoàng hậu Alysanne lại mang thai lần nữa. Công chúa Daenerys cũng bày tỏ sự thích thú, mặc dù cô đã nói với mẹ mình một cách chắc chắn rằng cô muốn một em gái. "Con giống như một nữ hoàng rồi, luôn muốn mọi thứ theo ý mình vậy," mẹ cô cười nói.

"Những cuộc hôn nhân từ lâu đã là phương tiện để các gia tộc lớn của Westeros gắn kết với nhau, một phương pháp đáng tin cậy để hình thành liên minh và chấm dứt tranh chấp. Giống như những người vợ của Vua Chinh phạt trước bà, Alysanne Targaryen rất thích mai mối. Năm 55 TC, bà đặc biệt tự hào về việc đính hôn với hai Phụ nữ khôn ngoan đã phục vụ trong gia đình bà kể từ Dragonstone: Phu nhân Jennis Templeton sẽ kết hôn với Chúa Mullendore của Uplands, trong khi Phu nhân Prunella Celtigar kết hôn với Uther Peake, Chúa tể của Starpike, Chúa tể của Dunstonbury, và Chúa tể của Whitegrove. Cả hai đều được coi là cuộc hôn nhân đặc biệt đối với các quý bà đang đề cập và là chiến thắng của nữ hoàng."

Giải đấu hiệp sĩ mà Công tước Redwyne đề xuất tổ chức để ăn mừng sự hoàn thành của Hầm rồng thì cuối cùng cũng được tổ chức vào giữa năm. Danh sách những người chiến thắng được nêu ra ở các cánh đồng phía tây tường thành phố, giữa Cổng Sư tử và Cổng của Nhà vua, và một thông báo nói rằng cuộc đấu thương ở đó vô cùng hoành tráng. Con trai cả của Công tước Redwyne, Ser Robert, đã thể hiện lòng can đảm cùng ngọn giáo đấu với những đấu sĩ xuất sắc nhất của vương quốc, trong khi người em trai Rickard của ngài đã giành chiến thắng trong cuộc đối kháng giữa các hầu cận và được chính nhà vua phong tước hiệp sĩ ngay tại cuộc tỷ võ, nhưng vinh quang vô địch lại thuộc về Ser Simon Dondarrion tài ba tuấn tú của Blackhaven - người đã chiếm được tình cảm của cả dân chúng và hoàng hậu khi ngài trao vương miện nữ hoàng tình yêu và sắc đẹp cho Công chúa Daenerys.

"Chưa có con rồng nào trú ngụ tại Hang rồng, nên công trình kiến trúc đồ sộ này đã được chọn làm địa điểm tổ chức trận đấu vòng loại lớn của giải đấu, một cuộc đụng độ vũ trang mà Vương Đô chưa từng chứng kiến trước đây. Bảy mươi bảy hiệp sĩ tham gia, chia thành mười một đội. Các đấu sĩ ban đầu cưỡi ngựa, nhưng một khi đã bị hạ ngựa, họ sẽ tiếp tục chiến đấu bằng kiếm, chùy, rìu và ngôi sao mai. Khi tất cả các đội trừ một đội bị loại, các thành viên còn sống sót của đội cuối cùng sẽ chiến đấu với nhau, cho đến khi chỉ còn một nhà vô địch duy nhất.

Mặc dù các đấu sĩ chỉ sử dụng vũ khí cùn ngoài đấu trường, cuộc chiến diễn ra khốc liệt và đầy máu, khiến đám đông phải kinh ngạc. Hai người đã tử trận và hơn bốn mươi người bị thương. Hoàng hậu Alysanne, một cách khôn ngoan đã cấm những người mà bà yêu thích, Jonquil Darke và Tom the Strummer, tham chiến, nhưng một lần nữa, "Keg o' Ale" già đã ra trận giữa tiếng hò reo tán thưởng của mọi người. Khi ông ngã xuống, đám đông lại tìm được một người mới ưa thích là Hiệp sĩ Harys Hogg đã trỗi dậy nhanh chóng, tên nhà và mũ lợn đầu heo khiến ông được gọi là Harry the Ham. Những người đáng chú ý khác tham gia hỗn chiến gồm có Lãnh chúa Alyn Bullock, gần đây đến từ Dragonstone, các anh em của Rogar Baratheon, Lãnh chúa Borys, Lãnh chúa Garon và Lãnh chúa Ronnal, Hiệp sĩ du hành khét tiếng Guyle the Cunning và Lãnh chúa Alastor Reyne, nhà vô địch của vùng đất phương Tây, đồng thời là chỉ huy lực lượng vũ trang tại Casterly Rock. Tuy nhiên, sau hàng giờ máu me và hỗn loạn, người đàn ông cuối cùng vẫn đứng vững là một hiệp sĩ trẻ, lực lưỡng đến từ vùng đất bên dòng sông, một chàng trai lực lưỡng, tóc vàng tên là Ser Lucamore Strong.

"Ngay sau khi giải đấu kết thúc, Nữ hoàng Alysanne rời King's Landing đến Dragonstone, chờ đợi ngày sinh đứa con của Nàng. Nỗi mất mát vì Hoàng tử Aegon chỉ sau ba ngày sống vẫn đè nặng lên Đức bà. Thay vì phải chịu đựng những cực khổ khi đi lại hoặc những đòi hỏi của cuộc sống tại triều đình, Nữ hoàng tìm đến sự bình yên của tòa thành cổ của nhà Nàng, nơi Nàng ít phải lo toan. Septa Edyth và Septa Lyra vẫn ở bên Alysanne, cùng với một chục thiếu nữ vừa chớm nở được chọn trong số hàng trăm người khao khát có được sự phân biệt khi được làm bạn cho Nữ hoàng. Hai trong số những cháu gái của Rogar Baratheon nằm trong số những người được vinh dự như vậy, cùng với những cô con gái và chị em của các Chúa tể Arryn, Vance, Rowan, Royce và Dondarrion, và thậm chí cả một người phụ nữ Phương Bắc, Mara Manderly, con gái của Chúa tể Theomore xứ Cảng Trắng. Để làm vui những buổi tối cho mình, Đức bà còn mang theo anh hề yêu thích của mình, Goodwife, với những con rối."

Một số người tại triều đình đã tỏ ra lo ngại về mong muốn dời đến Dragonstone của hoàng hậu.Hòn đảo ẩm ướt và u ám vào những thời điểm đẹp nhất, và vào mùa thu, gió to và bão là chuyện thường thấy. Những bi kịch gần đây chỉ khiến cho danh tiếng của lâu đài trở nên tệ hại hơn nữa, và một số người lo sợ rằng hồn ma của những người bạn bị đầu độc của Rhaena Targaryen sẽ ám ảnh nơi này. Hoàng hậu Alysanne bác bỏ những lo ngại này là sự ngu ngốc. Bà nói với những người tỏ ra nghi ngờ rằng: "Nhà vua và ta rất hạnh phúc ở Dragonstone. Ta không nghĩ ra được nơi nào tốt hơn để sinh con chúng ta".

Một chuyến tuần duệ hoàng gia khác được lên kế hoạch vào năm 55 Trận chiến Aegon, lần này là đến Westerlands. Giống như khi mang theo Công chúa Daenerys, nữ hoàng đã từ chối để nhà vua hủy bỏ hoặc hoãn chuyến đi và một mình phái ngài đi. Vermithor đưa ngài ấy đi qua Westeros đến Golden Tooth, nơi mà phần còn lại của đoàn tùy tùng theo kịp ngài. Từ đó, Đức vua băng qua Ashemark, Crag, Kayce, Castamere, Tarbeck Hall, Lannisport và Casterly Rock và Crakehall. Thiếu vắng đáng chú ý là Fair Isle. Không giống như em gái của mình là Rhaena, Jaehaerys Targaryen không phải là người thích đưa ra lời đe dọa, nhưng ngài có cách riêng để khiến người khác cảm nhận được thái độ không tán thành của mình.

Nhà vua từ phía Tây quay về trước một chu kỳ tuần trăng trước khi hoàng hậu hạ sinh, vì thế, ngài có thể kề bên khi hoàng hậu lâm bồn. Đứa trẻ chào đời đúng vào thời điểm các maester dự đoán; một bé trai, tứ chi sạch sẽ và khỏe mạnh, với đôi mắt nhạt như hoa tử đinh hương. Tóc bé, khi mọc ra, cũng nhạt màu, óng ánh như vàng trắng, một màu tóc hiếm thấy ngay cả ở Valyria thời xưa. Jaehaerys đặt tên bé là Aemon. "Daenerys sẽ giận ta mất," Alysanne nói, khi bà cho hoàng tử bú. "Nàng ấy nhất mực muốn có một em gái". Jaehaerys bật cười và nói, "Lần sau nhé". Đêm đó, theo gợi ý của Alysanne, nhà vua đặt một quả trứng rồng vào nôi của hoàng tử.

"Tin tức về sự ra đời của Hoàng tử Aemon khiến muôn dân nô nức, hàng ngàn người dân thường xếp hàng trên khắp các đường phố dẫn tới Red Keep khi Jaehaerys và Alysanne trở về King's Landing vào đêm trăng một tháng sau đó, họ mong muốn được thoáng thấy người thừa kế mới cho Ngai sắt. Nghe tiếng la hét và reo hò của họ, cuối cùng nhà vua đã leo lên tường thành của cổng chính lâu đài và giơ cậu bé lên cao để mọi người nhìn thấy. Vào lúc đó, người ta nói rằng tiếng gầm vang lớn đến mức có thể nghe thấy từ bên kia biển hẹp.

"Trong khi Bảy Vương Quốc ăn mừng thì đức vua nghe tin rằng em gái mình là Rhaena lại được trông thấy, lần này là ở Greenstone, nơi cư ngụ lâu đời của Nhà Estermont trên hòn đảo cùng tên, ngoài khơi bờ biển Cape Wrath. Nàng quyết định nán lại đây một thời gian. Người đầu tiên trong số những người được Rhaena yêu thích, em họ Larissa Velaryon của nàng, đã kết hôn với người con trai thứ hai của Evenstar xứ Tarth, nên có thể nhớ lại. Mặc dù chồng đã mất, Phu nhân Larissa vẫn sinh cho ông ta một cô con gái, người này gần đây mới kết hôn với Lãnh chúa Estermont đã già. Thay vì ở lại Tarth hoặc trở về Driftmark, bà góa phụ đã chọn ở lại với con gái mình trên Greenstone sau đám cưới. Rõ ràng là sự hiện diện của Phu nhân Larissa đã thu hút Rhaena Targaryen đến Estermont, vì hòn đảo này chẳng có gì quyến rũ, ẩm ướt, nhiều gió và nghèo nàn. Rhaena mất con gái và những người bạn thân yêu nhất của mình, vì vậy không có gì ngạc nhiên khi nàng tìm kiếm sự an ủi từ một người bạn thời thơ ấu.

"Nữ hoàng hẳn đã ngạc nhiên (và tức giận) nếu biết rằng một cựu sủng thần khác đang đi sát gần bà ta lúc đó. Sau khi dừng chân ở Pentos để tiếp tế, Alys Westhill cùng với Tàu đuổi nắng của mình đã đi tới Tyrosh, chỉ cách Bức tường hẹp một khoảng hẹp nhất. Họ sẽ phải trải qua hành trình nguy hiểm qua khu vực biển đầy cướp biển của Quần đảo Bước chân, khi đó Phu nhân Alys đã thuê lính nỏ và lính đánh thuê để bảo vệ mình an toàn qua eo biển đến vùng biển thoáng hơn, như nhiều vị thuyền trưởng thận trọng khác đã làm. Tuy nhiên, vì sự thất thường của các vị thần nên Nữ hoàng Rhaena và kẻ phản bội của bà không biết về nhau, và Tàu đuổi nắng đã đi qua Quần đảo Bước chân mà không có sự cố gì. Alys Westhill đã trả công cho những người mà bà thuê ở Lys, tiếp tế nước ngọt và lương thực trước khi quay hướng tây và giương buồm đến Oldtown."

Mùa đông đến với Westeros vào năm 56 AC, và với nó là những tin tức ảm đạm từ Essos. Những người mà Vua Jaehaerys đã gửi đi để điều tra con thú lớn lang thang trên những ngọn đồi phía bắc Pentos đều đã chết. Chỉ huy của họ, Ser Willam the Wasp, đã thuê một hướng dẫn viên tại Pentos, một người dân địa phương tuyên bố rằng mình biết nơi con quái vật ẩn nấp. Thay vào đó, anh ta đã dẫn họ vào một cái bẫy và ở đâu đó trên Núi Đồi nhung của Andalos, Ser Willam và những người của ông đã bị bọn cướp tấn công. Mặc dù họ đã phản ứng tốt, nhưng số lượng quân áp đảo đã chống lại họ và cuối cùng họ đã bị áp đảo và bị giết. Người ta nói rằng Ser Willam là người cuối cùng ngã xuống. Đầu của ông đã được trả lại cho một trong những đặc vụ của Chúa Rego ở Pentos.

"Quái vật nào cũng không có," Septon Barth kết luận khi nghe câu chuyện buồn này, "chỉ có người ăn trộm cừu và nói chuyện hoang đường để dọa người khác thôi." Myles Smallwood, Bàn Tay Nhà Vua, thúc giục nhà vua trừng phạt Pentos vì hành động gây phẫn nộ này, nhưng Jaehaerys không muốn gây chiến với cả một thành phố chỉ vì tội lỗi của một số kẻ ngoài vòng pháp luật. Vì thế, vấn đề cũng được khép lại, và định mệnh của Ser Willam the Wasp đã được khắc trên Sách trắng của đội Cận vệ Nhà vua. Để lấp chỗ trống của ông, Jaehaerys đã trao áo choàng trắng cho Ser Lucamore Strong, người chiến thắng trong trận chiến lớn ở Dragonpit.

"Sắp sửa có nhiều tin tức đến từ những người đại diện của Chúa Rego qua bức thư này. Có một bản báo cáo nói về một con rồng xuất hiện ở đấu trường chiến đấu Astapor trên Vịnh Nô lệ, một con thú man rợ bị cắt đôi cánh mà bọn buôn nô lệ đấu với bò tót, gấu hang, và bầy nô lệ có vũ trang. Ngọn giáo và rìu, trong khi hàng nghìn người gào thét hò reo. Septon Barth đã bác bỏ tài khoản này ngay lập tức. "Một con rồng nhỏ, chắc chắn rồi", ông tuyên bố. "Những con rồng nhỏ ở Sothoryos thường bị nhầm với những con rồng đối với những người chưa bao giờ nhìn thấy một con rồng".

" quan tâm hơn cả đến nhà vua và hội đồng là vụ hỏa hoạn lớn đã lan qua vùng đất bị tranh chấp hai tuần trước. Được gió mạnh thổi bùng và cỏ khô bốc cháy, ngọn lửa đã hoành hành trong ba ngày ba đêm, nhấn chìm hơn nửa tá ngôi làng và một đội lính đánh thuê, những kẻ mạo hiểm, những người thấy mình bị mắc kẹt giữa ngọn lửa ập đến và một đội quân Tyroshi dưới sự chỉ huy của chính Archon. Hầu hết đã chọn chết trên ngọn giáo của Tyroshi hơn là bị thiêu sống. Không một người nào trong số họ còn sống sót. "

Nguồn gốc ngọn lửa vẫn còn là một bí ẩn. "Một con rồng", Ser Myles Smallwood tuyên bố. "Còn thứ nào khác có thể là không?" Rego Draz vẫn không tin. "Một tia sét", ông gợi ý. "Một bếp lửa. Một gã say khướt cầm đuốc tìm gái điếm". Nhà vua đồng ý. "Nếu đây là hành vi của Balerion, chắc chắn ông ta đã bị trông thấy".

Những ngọn lửa Essos xa mờ trong tâm trí người phụ nữ tự xưng là Alys Westhill tại Oldtown; đôi mắt bà hướng về phía chân trời khác, về phía những cơn bão biển dữ dội ở phía tây. Sun Chaser của bà cập cảng vào những ngày cuối thu, nhưng bà

vẫn lưu lại tại bến cảng khi Quý bà Alys tìm kiếm một thủy thủ đoàn để chèo lái cho mình. Bà định làm điều mà chỉ một số ít thủy thủ dũng cảm nhất từng dám thử trước đây, ra khơi về phía tây để tìm kiếm những vùng đất chưa từng mơ tới, và bà không muốn những người đàn ông lên tàu mình lại nản lòng, chống lại bà và buộc bà phải quay trở lại. Bà cần những người đàn ông có cùng ước mơ với mình, mà ngay cả ở Oldtown cũng khó tìm được những người như vậy.

“Vào thời đó cũng như bây giờ, những kẻ hèn mọn vô tri và các thủy thủ mê tín vẫn khăng khăng tin rằng thế giới phẳng và kết thúc ở đâu đó xa xôi về phía tây. Có kẻ nói về những bức tường lửa và biển sôi, kẻ nói về những màn sương đen kéo dài bất tận, kẻ nói về chính cánh cổng địa ngục. Những người thông thái hơn hiểu rõ hơn. Mặt trời và mặt trăng là những quả cầu, bất kỳ người đàn ông nào có mắt cũng có thể thấy; lý trí cho rằng thế giới cũng phải là một quả cầu, và nhiều thế kỷ nghiên cứu đã thuyết phục các học sĩ cao cấp của Conclave rằng không còn nghi ngờ gì về điều đó nữa. Các lãnh chúa rồng của Giải phóng Valyria cũng tin như vậy, cũng giống như những người khôn ngoan của nhiều vùng đất xa xôi, từ Qarth đến Yi Ti đến đảo Leng."

Mối tương quan như vậy đã không tồn tại về kích thước của thế giới. Ngay cả giữa các pháp sư cả của Citadel, cũng đã có sự chia rẽ sâu sắc về câu hỏi đó. Một số tin rằng Biển Hoàng Hôn bao la đến mức không ai có thể mơ ước băng qua nó. Những người khác lập luận rằng rằng nó chẳng rộng hơn Biển Mùa Hè, nơi trải dài từ Arbor đến Great Moraq; một khoảng cách vô cùng to lớn mà chắc chắn một thuyền trưởng táo bạo cũng có thể hy vọng điều hướng bằng đúng con tàu. Một tuyến đường phía tây đến các loại lụa và gia vị của Yi Ti và Leng có thể có nghĩa là sự giàu có không thể tính toán được đối với người tìm ra nó...nếu quả cầu thế giới nhỏ như những người khôn ngoan này đã gợi ý.

«Alys Westhill không tin vào điều đó. Những ghi chép ít ỏi mà bà để lại cho thấy rằng ngay cả khi còn nhỏ, Elissa Farman đã tin rằng thế giới rộng lớn và đáng kinh ngạc hơn “rất nhiều so với những gì các maester nghĩ”. Bà không mơ ước trở thành thương nhân đến được Ulthos và Asshai bằng cách đi thuyền về phía tây. Bà có một tầm nhìn táo bạo hơn. Bà tin rằng giữa Westeros và các bờ biển xa xôi ở phía đông Essos và Ulthos, còn có những vùng đất và nhiều vùng biển khác đang chờ được khám phá: một Essos khác, một Sothoryos khác, một Westeros khác. Trong những giấc mơ của bà có những dòng sông dữ dội, đồng bằng đầy gió và những ngọn núi cao chọc trời, có những hòn đảo xanh tươi dưới ánh mặt trời, những sinh vật lạ mà chưa ai thuần hóa và những loại quả lạ chưa ai nếm, những thành phố vàng rực rỡ tỏa sáng dưới những vì sao lạ.

"Cô ấy không phải là người đầu tiên mơ thấy giấc mơ này. Hàng ngàn năm trước Cuộc chinh phạt, khi những vị vua của Mùa đông vẫn còn trị vì ở phương Bắc, Brandon thợ đóng tàu đã đóng cả một đội tàu để vượt Biển hoàng hôn. Anh ta tự mình đưa chúng đi về phía tây và không bao giờ trở lại. Người con trai và cũng là người thừa kế của anh ta, Brandon khác, đã đốt cháy cả xưởng đóng tàu và mãi mãi được biết đến với cái tên Brandon người thiêu hủy. Một ngàn năm sau, những người lính sắt buồm ra khỏi Great Wyk bị gió thổi lệch hướng đến một cụm đảo đá, cách bờ biển đã biết đến tám ngày đi thuyền về phía tây bắc. Thuyền trưởng của họ đã xây một tòa tháp và một ngọn hải đăng ở đó, lấy tên là Farwynd và gọi nơi ở của mình là Ánh sáng cô đơn. Con cháu của anh ta vẫn sống ở đó, bám vào những tảng đá, nơi hải cẩu đông hơn người đến năm mươi lần. Ngay cả những người lính sắt khác cũng coi những người Farwynd là những kẻ điên; một số người gọi họ là selkie."

“Brandon Kỹ thuật đóng tàu và những người dân vùng quần đảo tới sau ông đều đã từng dong buồm trên những vùng biển phía bắc, nơi những thủy quái khổng lồ, rồng biển và sinh vật biển khổng lồ to như các hòn đảo bơi dưới làn nước xám lạnh, còn những đám sương mù băng giá che đi những ngọn núi nổi làm băng băng. Alys Westhill không định đi thuyền theo dấu chân của họ. Cô sẽ lái con tàu Chasing Mặt trời của mình theo hướng Nam nhiều hơn, tìm kiếm những vùng biển xanh ấm áp và những cơn gió ổn định mà cô tin sẽ đưa mình băng qua Biển hoàng hôn. Nhưng trước hết cô phải có một thủy thủy đoàn.”

Một số người cười nhạo bà, trong khi những người khác gọi bà là điên hoặc chửi thẳng mặt bà. "Đám quái thú lạ hoắc, đúng không nào," một thuyền trưởng đối thủ bảo bà, "và có vẻ như cuối cùng bà sẽ chui vào bụng một con." Tuy nhiên, phần lớn vàng mà Sealord trả cho những quả trứng rồng bị đánh cắp của bà đều được cất giữ an toàn trong hầm của Iron Bank tại Braavos, và với khối tài sản lớn như vậy đằng sau, Quý bà Alys có thể dụ dỗ thủy thủ bằng cách trả lương gấp ba lần so với những thuyền trưởng khác. Bà dần dần bắt đầu tập hợp những cánh tay sẵn sàng giúp sức.

"Chẳng chóng thì chầy, tin tức về cuộc tìm kiếm của bà cũng đến tai Chúa tể Hightower. Các cháu trai của Chúa tể Donnel là Eustace và Norman, cũng từng là những thủy thủ nổi danh, được cử đến để thẩm vấn bà... và sẽ bắt trói bà nếu họ thấy cần thiết. Thay vào đó, cả hai người đàn ông đều ký hợp đồng với bà, thế chấp luôn cả tàu và thủy thủ đoàn của chính mình cho mục tiêu của bà. Sau đó, các thủy thủ kéo nhau đến tấp nập, tranh giành nhau để gia nhập thủy thủ đoàn của bà. Nếu nhà Hightower đã tham gia, thì chắc hẳn sẽ kiếm được rất nhiều tiền. Sun Chaser rời khỏi Oldtown vào ngày thứ hai mươi ba của tuần trăng thứ ba năm 56 AC, đi theo eo biển Whispering Sound để ra biển khơi cùng với Autumn Moon của Ser Norman Hightower và Lady Meredith của Ser Eustace Hightower."

Họ rời đi không sớm chút nào... bởi tin tức về Alys Westhill và cuộc tìm kiếm tuyệt vọng của bà về một thủy thủ đoàn cuối cùng đã đến King’s Landing. Vua Jaehaerys lập tức nhìn thấu tên giả của Quý bà Elissa, và ngay lập tức gửi quạ cho Chúa tể Donnel ở Oldtown, ra lệnh ông ta bắt giữ người phụ nữ này và đưa bà đến Red Keep để thẩm vấn. Tuy nhiên, lệnh đã đến quá muộn... hoặc như một số người vẫn cho đến ngày nay, Donnel the Delayer lại chậm chạp thêm một lần nữa. Không muốn mạo hiểm cơn thịnh nộ của nhà vua, lãnh chúa đã cử một chục con tàu nhanh nhất của mình đi truy đuổi Alys Westhill và các cháu trai của bà, nhưng từng chiếc một quay trở lại cảng trong tình trạng thất bại. Biển rộng và tàu nhỏ, không một con tàu nào của Chúa tể Donnel có thể sánh ngang tốc độ của Sun Chaser khi gió lướt trên cánh buồm.

“Khi nghe tin về cuộc trốn thoát của bà ấy đến Red Keep, nhà vua đã cân nhắc rất lâu và vất vả để tự mình theo đuổi Elissa Farman. “Không con thuyền nào có thể di chuyển nhanh hơn một con rồng bay”, ngài lý giải; “có lẽ Vermithor có thể tìm thấy bà ấy khi những con tàu của Lãnh chúa Hightower không thể”. Tuy nhiên, ý tưởng đó khiến Nữ hoàng Alysanne sợ hãi. Ngay cả rồng cũng không thể bay mãi, bà chỉ ra, và những biểu đồ hiện tại về Biển hoàng hôn không cho thấy có hòn đảo

hay tảng đá nào để nghỉ ngơi. Maester cả Benifer và Septon Barth cùng nhau phản đối, và trước sự phản đối của họ, Bệ hạ đành miễn cưỡng gác lại ý tưởng đó."

Ngày mười ba tháng tư năm 56 Sau Công Nguyên trời se lạnh và âm u, gió thổi ào ào từ hướng đông. Văn kiện triều đình ghi lại rằng Jaehaerys I Targaryen đã dùng bữa sáng cùng một sứ giả của Ngân hàng Sắt Braavos, người đến để thu khoản tiền trả lãi hàng năm của Vương miện. Đó là một cuộc họp gây tranh cãi. Elissa Farman vẫn còn ám ảnh trong tâm trí nhà vua, và ông đã biết chắc rằng con tàu Sun Chaser của Elissa được đóng tại Braavos. Bệ hạ yêu cầu biết liệu Ngân hàng Sắt có tài trợ cho việc đóng tàu hay không và liệu họ có biết về những quả trứng rồng bị đánh cắp hay không. Về phần mình, viên chủ ngân hàng phủ nhận tất cả.

"Nơi khác ở Hồng Quân, Nữ hoàng Alysanne cùng các con của bà dành cả buổi sáng bên nhau; Cuối cùng Công chúa Daenerys cũng đã thân thiết hơn với anh trai mình, Aemon, mặc dù nàng vẫn muốn có một em gái. Septon Barth thì ở trong thư viện, và Đại học sĩ Benifer thì ở trong phòng làm việc trên vọng lâu của ông ta. Ở đầu bên kia thành phố, Lãnh chúa Corbray đang kiểm tra những người đàn ông thuộc Trại bảo vệ Đông của Đội canh thành, trong khi Rego Draz đang trò chuyện cùng một cô gái trẻ nết na trong dinh thự của mình dưới hố rồng.

Tất cả bọn họ đều sẽ lâu nhớ những gì họ đang làm khi họ nghe thấy tiếng nổ của một chiếc sừng vang vọng qua không khí buổi sáng. "Âm thanh của nó chạy dọc sống lưng tôi như một con dao lạnh", nữ hoàng sẽ nói sau, "mặc dù tôi không thể nói tại sao". Trong một vọng lâu cô đơn nhìn ra vùng nước của Vịnh Blackwater, một lính canh đã thoáng thấy đôi cánh đen ở đằng xa và hạ chuông báo động. Anh ta lại thổi còi lần nữa khi đôi cánh ngày một lớn hơn, và lần thứ ba khi anh ta nhìn thấy con rồng rõ ràng, đen ngòm giữa các đám mây.

Balerion đã trở về King's Landing.

"Đã nhiều năm trôi qua kể từ khi Khiếp sợ Đen xuất hiện trên bầu trời thành phố, và việc nhìn thấy nó khiến nhiều người dân Kinh đô vô cùng sợ hãi, tự hỏi liệu có cách nào đó Maegor Tàn ác đã quay trở lại từ cõi chết để cưỡi nó một lần nữa. Nhưng than ôi, người bám chặt trên cổ nó không phải một vị vua đã chết mà là một đứa trẻ hấp hối.

Cái bóng của Balerion quét ngang các sân và hành lang của pháo đài Red Keep khi nó hạ cánh với đôi cánh khổng lồ vỗ mạnh vào không khí, đáp xuống khu vực bên trong pháo đài Maegor's Holdfast. Vừa mới chạm đất, công chúa Aerea trượt khỏi lưng nó. Ngay cả những người từng biết cô nhiều nhất trong những năm tại triều đình cũng khó có thể nhận ra cô gái đó. Cô không khác gì là trần truồng khi trang phục chẳng còn gì hơn những mảnh vải rách rưới bám dính trên tay chân. Tóc cô rối bù và bết lại, tứ chi gầy gò như que củi. "Làm ơn!" cô kêu với những hiệp sĩ, hầu cận và người hầu đã nhìn thấy cô hạ xuống. Rồi khi họ chạy xô tới, cô nói, "Tôi không bao giờ" và ngã gục xuống.

"Ser Lucamore Strong tại vị trí canh gác cuả mình trên chi□c c□u b□c qua h□ nước bao quanh Maegor's Holdfast. Đẩy những ngươi hi□u kỳ thoái lui, ông nh□c bổng cô công chúa vào lòng và đưa cô đi b□ng h□t lâu đài đ□n chỗ đại th□y Benifer. Sau đó ông kể cho b□t kỳ ai mu□n nghe r□ng cô bé mặt đo gay và s□t cao, làn da cô nóng đ□n nỗi ông có thể cảm nhận được qua ca lớp vaỷ giáp pha so men. Vi hiệp si tuyên b□ r□ng cô bé cũng có máu trong m□t và "có thứ gì đó bên trong cô bé, thứ gì đó đang chuyển động làm cô bé rùng mình và vận động trong tay tôi." (Tuy nhiên, ông không kê những câu chuyện này trong thời gian dài. Ngày hôm sau, Vua Jaehaerys cho ngươi đi tìm ông và ra lệnh r□ng không được nói thêm v□ vi công chúa.)

Vua và hoàng hậu ngay lập tức được gọi đến, nhưng khi họ tới phòng của học sĩ, Benifer đã từ chối cho họ vào. "Các người không muốn nhìn thấy cô ấy như thế này đâu", ông nói với họ, "và ta sẽ đi chệch khỏi bổn phận nếu để các người lại gần". Vệ binh được bố trí ở cửa để giữ những người hầu khác xa. Chỉ có Septon Barth được phép vào để tiến hành các nghi lễ cho người hấp hối. Benifer đã làm mọi thứ có thể cho công chúa mắc bệnh, cho cô ấy uống sữa thuốc phiện và nhúng cô ấy vào bồn nước đá để hạ sốt, nhưng nỗ lực của ông vô ích. Trong khi hàng trăm người chen chúc nhau tại ngôi thánh đường của Biển Đỏ để cầu nguyện cho cô, Jaehaerys và Alysanne canh thức bên ngoài cánh cửa phòng học sĩ. Mặt trời đã lặn và giờ con dơi sắp đến khi Barth xuất hiện để thông báo rằng Aerea Targaryen đã chết.

Người công chúa được mang ra thiêu vào ngày hôm sau ngay lúc mặt trời mọc, thi thể nàng được quấn trong vải lanh trắng mịn từ đầu đến chân. Thầy cả thượng phẩm Benifer, người đã chuẩn bị cho nàng lễ hỏa táng, trông như nửa người nửa ma, Lãnh chúa Redwyne tâm sự với các con trai mình. Nhà vua loan báo rằng cháu gái ông đã mất vì sốt và yêu cầu cả vương quốc cầu nguyện cho nàng. King's Landing để tang vài ngày trước khi cuộc sống trở lại nhịp độ bình thường, và mọi chuyện kết thúc như thế.

"Những bí ẩn vẫn còn đó. Dù giờ đã trôi qua hàng thế kỷ, chúng ta vẫn chưa thể tiến gần hơn đến sự thật.

Hơn bốn mươi người đã phục vụ Iron Throne với tư cách là Grand Maester. Nhật ký, thư từ, sổ sách, hồi ký và lịch của triều đình của họ là hồ sơ tốt nhất của chúng tôi về các sự kiện mà họ chứng kiến, nhưng không phải tất cả đều được siêng năng như nhau. Trong khi một số người để lại cho chúng ta những cuốn thư đầy lời lẽ sáo rỗng, không bao giờ quên ghi lại những gì nhà vua ăn vào bữa tối (và liệu ông ấy có thích không), thì những người khác chỉ ghi lại không quá nửa tá thư trong một năm. Về mặt này, Benifer xếp gần đầu bảng, và các bức thư và nhật ký của ông cung cấp cho chúng ta những mô tả chi tiết về tất cả những gì ông đã nhìn thấy, đã làm và chứng kiến trong khi phục vụ Vua Jaehaerys và người chú Maegor của ông trước đó. Tuy nhiên, trong tất cả các tác phẩm của Benifer, không có một lời nào được tìm thấy liên quan đến sự trở lại của Aerea Targaryen và con rồng bị trộm của cô ta đến King's Landing, cũng như cái chết của công chúa trẻ. Rất may, Septon Barth không quá dè dặt và giờ đây chúng ta phải chuyển sang biên bản của chính ông.

Barth viết: "Đã ba ngày trôi qua kể từ khi công chúa qua đời và tôi vẫn chưa ngủ. Tôi không biết rằng tôi sẽ có thể ngủ trở lại. Người Mẹ nhân từ, tôi luôn tin như thế, và Cha Trên trời phán xét mỗi người một cách công bằng...Nhưng không có lòng thương xót và công lý nào trong những gì đã xảy đến với công chúa tội nghiệp của chúng ta. Làm sao các vị thần có thể mù quáng hay quá vô tâm mà để cho nỗi kinh hoàng như vậy xảy ra? Hay có thể có những vị thần khác trong vũ trụ này, những vị

thần độc ác như lời các thầy tế lễ của Đấng Đỏ R'hllor rao giảng, rằng so với sự tàn ác của họ thì các vị vua của loài người và các vị thần của loài người chẳng khác nào những con ruồi?

"Tôi không biết. Tôi không muốn biết. Nếu vậy khiến tôi trở thành một đức giám mục vô thần, thì cứ vậy mà thôi. Đại học sĩ Benifer và tôi đã đồng ý không nói với ai về những gì chúng tôi thấy và trải qua trong phòng của ông ấy khi đứa trẻ đáng thương đó hấp hối... không phải vua, hoàng hậu, mẹ của hoàng hậu, thậm chí không phải các đại học sĩ của Thành cổ... nhưng những ký ức đó không bỏ tôi được, nên tôi sẽ viết lại chúng ở đây. Có lẽ khi những dòng này được tìm thấy và đọc lên, con người sẽ hiểu rõ hơn về những tệ nạn như vậy.

"Chúng tôi đã nói với cả thế giới rằng Công chúa Aerea đã mất vì sốt, và điều đó thực sự đúng, nhưng căn sốt đó khủng khiếp hơn bất cứ căn sốt nào tôi từng thấy và hy vọng sẽ không bao giờ phải nhìn thấy nữa. Cô bé như đang bị thiêu cháy. Da cô bé đỏ bừng và khi tôi đặt tay lên trán cô bé để kiểm tra nhiệt độ, tôi cảm thấy như thể mình đang nhúng tay vào một nồi dầu sôi. Trên cơ thể cô bé hầu như chẳng còn một chút thịt nào, cô bé trông gầy gò và đói khát kinh khủng, nhưng chúng tôi phát hiện ra một số... chỗ sưng bên trong cơ thể cô bé, da cô bé cứ phồng lên rồi lại xẹp xuống, như thể... không, không phải như thế, bởi đó là sự thật... có thứ gì đó bên trong cơ thể cô bé, những thứ đang sống, đang ngọ nguậy và quằn quại, có lẽ là đang tìm cách thoát ra, và chúng khiến cô bé đau đớn vô cùng đến nỗi ngay cả thuốc phiện cũng không giúp ích được. Chúng tôi đã nói với nhà vua, và chắc chắn là chúng tôi cũng phải nói với mẹ của cô bé, rằng Aerea không hề nói được, nhưng đó là lời nói dối. Tôi cầu nguyện rằng mình sẽ sớm quên đi một số lời mà tôi đã nghe cô bé thì thầm qua đôi môi nứt nẻ và chảy máu của mình. Tôi không thể quên được cô bé đã cầu xin được chết biết bao nhiêu lần.

"Mọi ngự y đều bất lực trước cơn sốt của cô ta, nếu chúng ta còn có thể gọi cơn kinh hoàng như vậy bằng một cái tên tầm thường như thế được. Cách đơn giản nhất để nói là đứa trẻ tội nghiệp kia đang nấu chín từ bên trong. Thịt cô ta ngày càng đen hơn và sau đó bắt đầu nứt ra, cho đến khi làn da của cô ta chẳng giống gì bằng - Bảy Đấng thần thánh cứu con - như da lợn. Những làn khói mỏng tỏa ra từ miệng, mũi cô ta, thậm chí - khiếm nhã nhất là - từ bờ môi dưới của cô ta. Đến lúc đó, cô ta đã ngừng nói, mặc dù những thứ bên trong cô ta vẫn tiếp tục di chuyển. Đôi mắt của cô ta đang nấu chín trong hộp sọ của cô ta và cuối cùng vỡ tung, giống như hai quả trứng bị bỏ quên trong một nồi nước sôi quá lâu.

"Tôi nghĩ đó là thứ kinh hoàng nhất mà tôi từng thấy, nhưng tôi nhanh chóng từ bỏ suy nghĩ đó vì một nỗi kinh hoàng tồi tệ hơn đang chờ tôi. Điều đó xảy ra khi Benifer và tôi hạ đứa trẻ tội nghiệp xuống bồn tắm và phủ nước đá lên người đứa bé. Cú sốc khi ngâm mình đó khiến trái tim đứa bé ngừng đập ngay lập tức, tôi tự nhủ... nếu đúng thì đó là một sự thương xót, vì đó là lúc những thứ bên trong đứa bé thoát ra...



“Thứ đó... Mẹ ơi, con không biết nói sao... chúng là... những con sâu có khuôn mặt... những con rắn có bàn tay... những thứ uốn éo, nhầy nhụa, không thể gọi tên được có vẻ như squirm và xung nhịp và quằn quại khi chúng xé thịt bà ấy. Một số không lớn hơn ngón tay út của tôi, nhưng ít nhất thì một con dài bằng cánh tay của tôi... ôi, Chiến binh bảo vệ tôi, tiếng kêu

của chúng...

“Nhưng chúng đã chết rồi. Ta phải nhớ điều đó, bám víu lấy nó. Chúng có thể là gì thì là thế, nhưng chúng là sinh vật của lửa và nhiệt, và chúng không thích băng, ôi không. Lũ lượt chúng đập phá, quằn quại, và chết trước mắt ta, tạ ơn Bảy vị thần. Ta sẽ không tự cho phép mình đặt tên cho chúng... chúng là những con quái vật.”

Phần đầu tiên của bài tường thuật của Septon Barth kết thúc ở đó. Nhưng vài ngày sau đó, ông đã quay lại và tiếp tục:

"Công chúa Aerea giờ đã khuất nhưng không bị lãng quên. Những người thành tâm cầu nguyện cho linh hồn thanh khiết của cô ấy vào mỗi sáng và mỗi tối. Bên ngoài các giáo phái, người ta vẫn râm ran bàn luận những câu hỏi này. Công chúa đã mất tích hơn một năm. Chẳng lẽ nàng đã đi đâu? Đã có chuyện gì xảy ra với nàng? Điều gì đưa nàng trở về nhà? Balerion phải chăng là quái vật người ta tin rằng ám ảnh những cánh đồng nhung của Andalos? Có phải ngọn lửa của nó đã thiêu rụi toàn bộ Vương quốc Disputed? Liệu Ác mộng Đen có bay xa đến Astapor để trở thành 'rồng' trong hố đen? Không, không, và không. Đấy chỉ là truyền thuyết.

"Nếu như chúng ta gạt những sự sao lãng kể trên sang một bên, tuy nhiên, bí ẩn vẫn còn tồn tại. Aerea Targaryen đã đi đâu sau khi trốn khỏi Dragonstone? Nữ hoàng Rhaena đầu tiên nghĩ rằng nàng bay đến Vịnh Nhà Vua; công chúa không giấu giếm mong muốn được quay trở về triều đình. Khi điều này không đúng, Rhaena tiếp theo tìm kiếm ở Quần đảo Anh Đẹp và Vương Thành. Cả hai nơi này đều có lý theo một cách nào đó, nhưng Aerea không thể được tìm thấy tại bất kỳ địa điểm nào trong số hai địa điểm đó, cũng như ở bất kỳ nơi nào ở Westeros. Những người khác, bao gồm cả nữ hoàng và tôi, đã hiểu điều này theo nghĩa là công chúa đã bay về phía đông, không phải phía tây, và sẽ được tìm thấy ở đâu đó ở Essos. Cô gái cũng có thể nghĩ đến các Thành phố Tự do nằm ngoài tầm với của mẹ mình, và Nữ hoàng Alysanne đặc biệt có vẻ tin rằng Aerea đang chạy trốn khỏi mẹ mình nhiều như bản thân Dragonstone. Tuy nhiên, các đặc vụ và người cung cấp thông tin của Lãnh chúa Rego không thể tìm thấy bất kỳ manh mối nào về cô ấy ở bên kia biển hẹp... thậm chí còn chẳng có một lời đồn đại nào về con rồng của cô ấy. Tại sao?"

“Mặc dù ta không đưa ra được bằng chứng chắc chắn nào, ta có thể gợi ý một câu trả lời. Với ta mà nói, có vẻ như tất cả chúng ta đều hỏi nhầm câu. Aerea Targaryen còn ít hơn mười ba ngày tên theo như buổi sáng cô rời khỏi lâu đài của mẹ. Mặc dù không xa lạ gì với loài rồng, nhưng trước đây cô chưa từng cưỡi bất kỳ con nào... và vì những lý do mà chúng ta có thể không bao giờ hiểu được, cô đã chọn Balerion làm vật cưỡi của mình, thay vì bất kỳ con rồng nào trẻ hơn và dễ bảo hơn mà cô có thể cưỡi. Cô bị thúc đẩy bởi những xung đột với mẹ mình, có lẽ cô chỉ đơn giản muốn tìm một con thú lớn hơn và đáng sợ hơn Rồng Mộng của Nữ hoàng Rhaena. Nó cũng có thể là mong muốn thuần hóa con quái vật đã giết chết cha cô và con rồng của chính ông ta (mặc dù Công chúa Aerea chưa bao giờ biết cha mình, và thật khó để biết cô ấy có thể có cảm giác như thế nào về ông và cái chết của ông). Bất kể lý do của cô là gì, thì sự lựa chọn đã được đưa ra.

"Có lẽ công chúa đã định bay về King's Landing, đúng như nghi ngờ của mẹ nàng. Hoặc nàng nghĩ đến chuyện tìm gặp người em song sinh ở Oldtown, hay đi tìm Quý bà Elissa Farman, người trước đây từng hứa sẽ mang nàng đi phiêu lưu. Kế hoạch của nàng là gì cũng không quan trọng. Nhảy lên lưng một con rồng thì dễ, còn uốn nắn nó theo ý muốn mình thì lại là chuyện khác, nhất là một con thú già và hung dữ như Black Dread. Ngay từ đầu, chúng ta đã hỏi, Aerea đã đưa Balerion đi đâu? Đáng ra chúng ta phải hỏi, Balerion đã đưa Aerial đi đâu.

"Chỉ có một câu trả lời hợp lý. Ghi nhớ lại, nếu bạn muốn, rằng Balerion là con rồng lớn nhất và già nhất trong ba con rồng mà Vua Aegon và các chị của ông cưỡi ngựa để chinh phục. Vhagar và Meraxes đã nở trên Dragonstone. Chỉ có Balerion đến hòn đảo với Aenar Người lưu vong và Daenys Người mơ mộng, là những con rồng trẻ nhất trong số năm con rồng mà họ mang theo. Những con rồng già hơn đã chết trong những năm can thiệp, nhưng Balerion vẫn sống, ngày càng to lớn hơn, hung dữ hơn và ngang ngạnh hơn. Nếu bác bỏ những câu chuyện của một số phù thủy và diễn viên hài (như chúng ta nên làm), thì ông ta có lẽ là sinh vật sống duy nhất trên thế giới biết đến Valyria trước khi xảy ra Họa diệt."

“Và đó là nơi anh ta đưa đứa trẻ đáng thương bị trói chặt ở lưng mình. Cô bé sẽ đi theo anh ta một cách tình nguyện khiến tôi ngạc nhiên, nhưng cô không đủ hiểu biết hay sức mạnh để quay lưng lại với anh ta.

“Những điều xảy đến với cô bé ở Valyria, ta không thể nắm bắt. Đánh giá từ tình trạng khi cô bé trở về với chúng ta, ta thậm chí còn chẳng muốn ngẫm nghĩ đến nó nữa. Người Valyria không chỉ sở hữu những con rồng. Họ còn thực hành phép thuật máu và những ma thuật đen tối khác, đào sâu vào mặt đất để tìm kiếm những bí mật tốt nhất là nên chôn vùi và biến đổi cơ thể của dã thú và con người thành những quái thú và những hình nhân vô hồn quái dị. Vì những tội ác này mà các vị thần trong cơn thịnh nộ đã trừng phạt họ. Tất cả mọi người đều đồng ý rằng Valyria đã bị nguyền rủa, và ngay cả thủy thủ táo bạo nhất cũng tránh xa nơi xương trắng nghi ngút khói của nó... nhưng chúng ta đã lầm khi tin rằng không có gì sống ở đó bây giờ. Những thứ chúng ta tìm thấy bên trong Aerea Targaryen hiện đã sống ở đó, ta xin đề cập... cùng với những nỗi kinh hoàng khác mà chúng ta thậm chí không thể tưởng tượng ra. Ta đã viết ở đây khá dài về cách công chúa đã chết, nhưng có một điều khác, điều gì đó thậm chí còn đáng sợ hơn, đòi hỏi phải đề cập đến:

"Balerion cũng bị thương. Con quái vật khổng lồ đó, Nỗi kinh hoàng Đen tối, con rồng đáng sợ nhất từng bay qua bầu trời Westeros, trở về King’s Landing với những vết sẹo còn chưa lành hẳn mà không ai nhớ từng thấy chúng trước đây và một vết rách kỳ quặc dài gần chín feet ở bên trái, một vết thương đỏ loang rộng vẫn còn rỉ máu, nóng hổi và hun khói.

“Những lãnh chúa của Westeros là những người đàn ông kiêu hãnh, cùng với các vị giám mục của Đạo Đức và những học sĩ của Thành Trì theo cách riêng của họ là những người còn kiêu hãnh hơn, nhưng thế giới vẫn còn nhiều điều chúng ta không hiểu, và có lẽ sẽ không bao giờ hiểu được. Có lẽ đó là một điều may mắn. Cha đã tạo ra con người biết tò mò, có người nói để thử thách đức tin của chúng ta. Tội lỗi dai dẳng của tôi là mỗi khi đến trước một cánh cửa tôi đều phải cần hiểu điều gì ẩn chứa ở phía bên kia, nhưng có những cánh cửa tốt nhất không nên mở. Aerea Targaryen đã đi qua một cánh cửa như vậy.” Câu chuyện của Septon Barth dừng lại ở đó. Ông sẽ không bao giờ nhắc lại số phận của Công chúa Aerea trong bất kỳ bài viết nào của mình, và ngay cả những dòng chữ này cũng sẽ được niêm phong trong số những bài báo riêng của ông, để không bị phát

hiện trong gần một trăm năm. Tuy nhiên, nỗi kinh hoàng mà ông chứng kiến đã có tác động sâu sắc đến vị giám mục, kích thích lòng khao khát hiểu biết mà ông gọi là "tội lỗi dai dẳng của riêng tôi." Chính sau sự kiện này, Barth bắt đầu nghiên cứu và điều tra, điều cuối cùng dẫn ông đến việc viết Rồng, Rắn Vảy Rồng và Rắn Hải Quái: Lịch sử không tự nhiên của chúng, một tập mà Thành Trì lên án là "khiêu khích nhưng vô căn cứ" và Baelor Đáng ca ngợi đã ra lệnh xóa sổ và hủy diệt.

Có khả năng là Septon Barth đã thảo luận về những nghi ngờ của mình với Nhà vua. Mặc dù vấn đề này không bao giờ được đưa ra trong cuộc họp hội đồng nhỏ, nhưng cùng năm đó, Jaehaerys đã ban hành một sắc lệnh hoàng gia cấm bất kỳ con tàu nào bị nghi ngờ đã đến thăm các đảo Valyria hay đi thuyền trên biển Khói cập cảng ở bất kỳ cảng hoặc bến tàu nào tại Bảy Vương quốc. Các thần dân của nhà vua cũng bị cấm đến thăm Valyria, nếu vi phạm sẽ bị xử tử.

"Không lâu sau đó Balerion trở thành con rồng đầu tiên của nhà Targaryen được nuôi trong Hầm rồng. Những đường hầm dài lót gạch của nó, chìm sâu vào sườn đồi, được tạo theo kiểu các hang động, và lớn gấp năm lần so với hang ổ trên Đá Rồng. Ba con rồng trẻ hơn đã sớm gia nhập Hắc Ách Dưới Đồi Rhaenys, trong khi Vermithor và Silverwing vẫn ở lại Pháo đài Đỏ, gần với những người cưỡi chúng. Để chắc chắn không có chuyện Công chúa Aerea trốn thoát trên lưng Balerion lần nữa, nhà vua ra lệnh rằng mọi con rồng phải được canh gác ngày đêm, bất kể chúng trú ngụ ở đâu. Một nhóm lính gác mới được thành lập cho mục đích này: Người giữ rồng, bảy mươi bảy người mạnh mẽ và mặc những bộ giáp đen sáng bóng, mũ bảo hiểm của họ có mào là một hàng vảy rồng chạy dài, thu nhỏ dần, xuống lưng họ.

Rhaena Targaryen trở về từ Estermont sau cái chết của con gái mình cần được nói ít hơn và không cần nói nhiều. Khi con quạ đưa tin đến Greenstone, công chúa đã chết và được hoả táng. Chỉ còn lại tro tàn và xương cốt cho bà khi Dreamfyre đưa bà về Red Keep. " Dường như số phận đã định tôi luôn đến quá trễ" bà nói. Khi nhà vua đề nghị đưa tro cốt đến an táng ở Dragonstone, bên cạnh của Nhà vua Aegon và những người đã khuất khác của Nhà Targaryen, Rhaena đã từ chối. " Cô ấy ghét Dragonstone", bà nhắc lại với Chúa thượng. " Cô ấy muốn được bay". Và nói xong, bà đưa tro cốt của con mình lên cao tận trời bằng Dreamfyre, và rải chúng theo chiều gió.

“Đó thật là một khoảng thời gian buồn chán. Nếu muốn, Dragonstone vẫn thuộc về cô, Jaehaerys nói với em gái mình, nhưng Rhaena cũng từ chối điều đó. “Giờ cô không còn gì ở đó ngoài nỗi đau mất mát và bóng ma.” Khi Alysanne hỏi liệu cô có muốn quay trở lại Greenstone không, Rhaena lắc đầu. “Ở đó cũng có một bóng ma. Một bóng ma tử tế hơn, nhưng cũng không kém phần buồn thảm.” Vị vua gợi ý cô ở lại triều đình cùng họ, thậm chí còn cho cô một ghế trong hội đồng của mình. Điều đó khiến em gái ông bật cười. “Ồ anh trai, anh thật tốt bụng, em e là anh sẽ không thích bất kỳ lời khuyên nào của em đâu.” Nữ hoàng Alysanne nắm lấy tay em gái mình và nói: “Em vẫn còn trẻ lắm. Nếu em muốn, chúng ta có thể tìm một lãnh chúa tốt bụng, dịu dàng nào đó để yêu thương em như chúng ta. Em có thể có những đứa con khác.” Điều đó chỉ khiến môi Rhaena cong lên cười khẩy. Cô giật tay khỏi tay của nữ hoàng và nói: “Tôi đã cho chồng cũ của tôi làm mồi cho con rồng của tôi. Nếu anh ép tôi lấy người khác, tôi cũng có thể tự ăn thịt ông ấy.”

Nơi mà Vua Jaehaerys cuối cùng định cư cho em gái Rhaena có lẽ là nơi bất ngờ nhất: Harrenhal. Jordan Towers, một trong những lãnh chúa cuối cùng vẫn trung thành với Maegor the Cruel, đã chết vì tắc nghẽn ở ngực, và đống đổ nát rộng lớn của Black Harren đã được trao cho người con trai sống sót cuối cùng của ông, được đặt tên theo cố vua. Tất cả các anh trai của ông đều đã tử trận trong cuộc chiến của Vua Maegor, Maegor Towers là người cuối cùng trong dòng họ cũng như bệnh tật và bần cùng. Trong một lâu đài được xây dựng để chứa hàng nghìn người, Towers sống một mình nhưng chỉ có một đầu bếp và ba người lính già. Nhà vua chỉ ra: “Lâu đài có năm tòa tháp khổng lồ và cậu bé Towers chỉ chiếm một phần của một tòa tháp. Em có thể chiếm bốn tòa tháp còn lại”. Rhaena thích thú vì điều đó. “Tôi chắc là một tòa tháp là đủ. Nhà của tôi nhỏ hơn của anh ta”. Khi Alysanne nhắc cô rằng Harrenhal cũng được cho là có ma, Rhaena nhún vai. “Chúng không phải ma của tôi. Chúng sẽ không làm phiền tôi".

" Và rồi nó xảy ra rằng Rhaena Targaryen, con gái của một vị vua, vợ của hai vua, em gái của một vua thứ ba, đã trải qua những năm cuối đời tại tòa tháp Widow's Tower tại Harrenhal được đặt tên rất thích hợp, trong khi bên kia sân lâu đài một thanh niên ốm yếu được đặt theo tên của vị vua đã giết chết cha của con cái bà ta giữ gia đình riêng của mình trong tòa tháp Tower of Dread. Thật kỳ lạ, người ta kể rằng Rhaena và Maegor Tower đã xây dựng tình bạn theo thời gian. Sau cái chết của Maegor vào năm 61 sau Công nguyên, Rhaena đã đưa những người hầu của ông vào gia đình mình và tiếp tục chăm sóc họ cho đến khi bà qua đời.

Rhaena Targaryen qua đời vào Năm 73 AC, khi năm mươi tuổi. Sau cái chết của đứa con gái Aerea, bà không bao giờ đến thăm King's Landing hay Dragonstone nữa, bà cũng không đóng một vai trò nào trong việc cai trị vương quốc, mặc dù bà có bay đến Oldtown một lần một năm để thăm người con gái còn lại của mình là Rhaella, một nữ tu ở Đền Thờ Ngôi Sao. Mái tóc bạc vàng của bà trắng muốt lúc cuối đời, và dân chúng ở vùng Riverlands sợ bà như sợ một mụ phù thủy. Trong những năm đó, những du khách đến cổng của Harrenhal với hy vọng được đón tiếp đều được tặng bánh mì và muối, và được phép trú ngụ một đêm, nhưng không được vinh dự được tiếp đón hoàng hậu. Những người may mắn kể lại họ thoáng thấy bà trên thành lũy của lâu đài, hoặc nhìn thấy bà đến rồi đi trên con rồng của mình, vì Rhaena vẫn cưỡi Dreamfyre cho đến khi cuối đời, giống như bà đã làm vào khoảnh khắc đầu tiên.

“Khi bà mất, vua Jaehaerys đã truyền bà phải được thiêu tại Harrenhal và tro của bà được chôn cất tại đó. “Em trai ta Aegon đã hy sinh dưới tay chú chúng ta trong Trận chiến Bên dưới Mắt Thần,” Bệ hạ nói tại lễ hỏa táng của bà. “Vợ của ngài ấy, em gái ta Rhaena, tuy không cùng chồng ra trận nhưng cũng đã qua đời vào ngày hôm đó.” Sau khi Rhaena mất, Jaehaerys đã ban Harrenhal và toàn bộ đất đai cùng thu nhập của nơi này cho Ser Bywin Strong, em trai của Ser Lucamore Strong trong đội Vệ vương và cũng là một hiệp sĩ nổi tiếng.

"Chúng ta đã lạc vào hàng thập kỷ sắp tới của câu chuyện, tuy nhiên, vì Kẻ lạ không đến gặp Rhaena Targaryen cho đến năm 73 sau Công nguyên, và còn nhiều điều nữa sẽ xảy ra ở King's Landing và Bảy vương quốc của Westeros trước khi có điều đó, cả tốt lẫn xấu."

"Năm 57 AC, Jaehaerys và hoàng hậu của mình lại tìm thấy lý do để vui mừng khi các vị thần ban tặng họ thêm một người con trai. Cậu bé được đặt tên là Baelon theo tên một trong những lãnh chúa Targaryen đã cai trị Dragonstone trước cuộc chinh phạt, bản thân ông cũng là con trai thứ hai. Mặc dù sinh ra nhỏ hơn Aemon, anh trai của mình, nhưng đứa trẻ mới chào đời này lại lớn tiếng và khỏe mạnh hơn, và các vú nuôi của cậu bé than rằng họ chưa từng thấy một đứa trẻ nào bú sữa mạnh như vậy bao giờ. Chỉ hai ngày trước khi cậu bé ra đời, các con quạ trắng đã bay từ Thành cổ đến để báo hiệu mùa xuân đã về, vì vậy Baelon ngay lập tức được mệnh danh là Hoàng tử mùa xuân."

"Hoàng tử Aemon lên hai khi em gái chào đời, Công chúa Daenerys lên bốn. Hai đứa trẻ không giống nhau. Công chúa là một đứa trẻ vui vẻ, hay cười, thường chạy khắp Vương cung Đỏ ngày này sang ngày khác và "bay" lên khắp nơi trên một cây chổi thành rồng mà sau này trở thành đồ chơi yêu thích của cô bé. Mái tóc cô bé nhuộm bùn và cỏ, cô bé như một thử thách cho mẹ và người hầu, vì họ liên tục mất dấu cô bé. Ngược lại, Hoàng tử Aemon là một cậu bé rất nghiêm túc, thận trọng, cẩn thận và ngoan ngoãn. Mặc dù chưa thể đọc, nhưng cậu bé thích được đọc cho nghe và Nữ hoàng Alysanne thường cười ngất khi kể rằng từ đầu tiên cậu bé nói là "Tại sao?"

"Khi những đứa trẻ lớn lên, Đại Maester Benifer đã theo dõi chúng chặt chẽ. Những vết thương do mối thù giữa các con trai của Nhà chinh phục, Aenys và Maegor, vẫn còn tươi mới trong trí nhớ của nhiều lãnh chúa lớn tuổi, và Benifer lo lắng rằng hai cậu bé này cũng sẽ quay sang nhau để tắm máu đất nước này. Ông ấy không cần lo lắng. Ngoại trừ có lẽ đối với anh em sinh đôi, không có anh em nào có thể gần gũi nhau hơn những người con trai của Jaehaerys Targaryen. Ngay khi đủ lớn để đi bộ, Baelon đã đi theo anh trai mình, Aemon, khắp mọi nơi và cố gắng hết sức để bắt chước mọi việc anh ấy làm. Khi Aemon được trao cho thanh kiếm gỗ đầu tiên để bắt đầu huấn luyện về vũ khí, Baelon được cho là quá nhỏ để tham gia, nhưng điều đó không ngăn cản được cậu. Cậu ta dùng một cái que tạo nên một thanh kiếm của riêng mình và lao vào sân để bắt đầu tấn công anh trai, khiến sư phụ dạy võ của mình chỉ còn nước cười như không thể dừng lại."

"Sau đó Baelon đi khắp nơi với thanh kiếm gỗ, kể cả khi đi ngủ, khiến mẹ và gia nhân của bà tuyệt vọng. Hoàng tử Aemon ban đầu e sợ lũ rồng, Benifer nhận xét, nhưng Baelon thì không, người ta kể lại rằng cậu đã đánh Balerion vào mõm ngay lần đầu tiên vào Hầm Rồng. "Cậu ta hoặc là dũng cảm hoặc điên rồ," lão Sour Sam nhận xét, và kể từ ngày hôm đó, Hoàng tử Mùa Xuân cũng được biết đến với cái tên Baelon Dũng cảm.

Các hoàng tử trẻ rất thương chị mình, điều này rất dễ thấy, và Daenerys rất thích các cậu bé, "đặc biệt là bảo chúng phải làm gì." Tuy nhiên, Đại học sĩ Benifer nhận thấy điều khác. Jaehaerys yêu cả ba đứa trẻ một cách dữ dội, nhưng từ khoảnh khắc Aemon chào đời, nhà vua bắt đầu coi cậu bé là người thừa kế, điều này khiến Nữ hoàng Alysanne không hài lòng. "Daenerys lớn hơn," bà sẽ nhắc nhở Ngài. "Cô ấy là người đầu tiên; cô ấy nên là nữ hoàng." Nhà vua sẽ không bao giờ phản đối, mà chỉ nói, "Cô ấy sẽ trở thành nữ hoàng, khi cô ấy và Aemon kết hôn. Họ sẽ cùng nhau cai trị, giống như chúng ta." Nhưng Benifer có thể thấy rằng những lời của nhà vua không hoàn toàn làm hài lòng nữ hoàng, như ông đã ghi chú trong thư của mình.

Quay trở lại một lần nữa vào năm 57 Trước Công Nguyên, đó cũng là năm mà Jaehaerys sa thải ngài Myles Smallwood khỏi cương vị Bàn tay của Nhà vua. Mặc dù chắc chắn là một người trung thành và có ý định tốt, ngài ấy đã thể hiện mình không phù hợp với hội đồng nhỏ. Như chính ngài ấy đã nói: "Tôi được tạo ra để ngồi trên lưng ngựa, không phải là trên đệm." Là một vị vua già và thông thái hơn, lần này, Đức vua nói với hội đồng rằng ngài không định phí phạm nửa tháng để thảo luận về hơn năm mươi cái tên. Lần này, ngài sẽ có Bàn tay mà ngài muốn: Septon Barth. Khi Chúa tể Corbray nhắc nhở nhà vua về nguồn gốc thấp hèn của Barth, Jaehaerys đã phớt lờ sự phản đối của ông ta. "Nếu cha của ông ta đánh bại những thanh kiếm và đóng móng ngựa, thì cứ như vậy đi. Một hiệp sĩ cần thanh gươm của mình, một con ngựa cần giày, và ta cần Barth."

"Bàn tay của nhà Vua" mới lên đường trong vòng vài ngày sau khi được nâng cấp, tới Braavos bằng tàu thủy để tham vấn với Lãnh chúa Ấn và Ngân hàng Sắt. "Bàn tay của nhà Vua" đi cùng với Ser Gyles Morrigen và sáu vệ sĩ, nhưng chỉ có Septon Barth tham gia các cuộc thảo luận. Mục đích của phái bộ là một mục đích nghiêm trọng: chiến tranh hay hòa bình. Nhà vua Jaehaerys rất ngưỡng mộ thành phố Braavos, Barth nói với Lãnh chúa Ấn; vì lý do đó, chính nhà vua đã không tự mình đến, ngài hiểu được lịch sử cay đắng của Thành phố Tự do này với người Valyria và chúa tể rồng của họ. Tuy nhiên, nếu "Bàn tay của nhà Vua" không thể giải quyết ổn thỏa vấn đề hiện tại, "Ngài" không có lựa chọn nào khác ngoài việc tự mình đến trên Vermithor để tham gia cuộc "thảo luận mạnh mẽ" theo như lời của Barth. Khi Lãnh chúa Ấn hỏi về vấn đề trước mắt có thể là gì, vị thừa tế đáp lại với nụ cười buồn bã và nói, "Liệu có cần tiến hành theo cách này không? Chúng ta đang nói về ba quả trứng. Tôi còn cần phải nói thêm nữa không?"

"Tôi không thừa nhận bất cứ điều gì. Tuy nhiên, nếu tôi có nắm giữ những quả trứng như vậy, thì chỉ có thể là do tôi đã mua chúng."

"Của một tên trộm."

"Làm sao có thể chứng minh lời nói ấy? Tên trộm đã bị bắt, đưa ra xét xử, rồi bị kết tội chưa? Braavos là một thành phố của luật lệ. Ai là chủ sở hữu hợp pháp của những quả trứng này? Họ có thể chứng minh quyền sở hữu của mình không?"

"Ngài có thể trình bày bằng chứng về rồng cho các bạn xem."

Nghe vậy, Chúa tể biển mỉm cười. "Lời đe dọa ẩn dụ. Vị vua của ngươi rất khéo léo trong việc đó. Mạnh mẽ hơn phụ thân, tinh tế hơn chú ruột. Đúng, ta hiểu những gì Jaehaerys có thể làm với chúng ta, nếu ông ta muốn. Người Braavosi có trí nhớ tốt, và chúng ta còn nhớ đến các lãnh chúa rồng ngày xưa. Tuy nhiên, chúng ta cũng có thể làm những điều nhất định với vua của ngươi. Ta liệt kê ra không? Hay ngươi thích lời đe dọa được che đậy hơn ?"

"Tùy ý đức ngài."

"Theo ý ngài. Bệ hạ của ngài có thể thiêu rụi thành phố của ta thành tro bụi, ta không nghi ngờ gì về điều đó. Hàng chục ngàn người sẽ chết trong biển lửa rồng. Đàn ông, đàn bà và trẻ em. Ta không có sức mạnh để gây ra sự hủy diệt như vậy cho

Westeros. Lũ lính đánh thuê ta có thể thuê sẽ đào tẩu trước các hiệp sĩ của ngài. Hạm đội của ta có thể quét sạch hạm đội của ngài khỏi biển trong một thời gian, nhưng tàu của ta được làm bằng gỗ và gỗ thì dễ cháy. Tuy nhiên, tại thành phố này có một...giáo phái nhất định, ta có thể nói như vậy...những thành viên của phái này rất thành thạo nghề nghiệp mà họ đã chọn. Họ không thể phá hủy King's Landing cũng như không thể lấp đầy đường phố bằng xác chết. Nhưng họ có thể giết...vài người. Một số ít được lựa chọn kỹ lưỡng."

"Hồng ân ngài luôn được Vệ binh Hoàng gia bảo vệ cả ngày lẫn đêm."

"Những hiệp sĩ, đúng vậy. Chẳng hạn như người đàn ông đang đợi bên ngoài. Nếu quả thực hắn vẫn còn đợi. Ngài sẽ nói sao nếu ta bảo Ser Gyles đã chết?" Khi Septon Barth bắt đầu đứng dậy, Đức tể hải quơ tay ra hiệu bảo ông ngồi xuống. "Không, làm ơn, đừng vội vàng. Ta chỉ nói nếu thôi. Ta đã cân nhắc điều đó. Ta nói rồi, họ rất giỏi. Tuy nhiên, nếu ta làm vậy, ngài có thể đã hành động thiếu sáng suốt, và nhiều người tốt khác có thể đã chết. Ta không muốn điều đó. Các lời đe dọa khiến ta khó chịu. Người Westeros có thể là chiến binh, nhưng chúng ta, những người Braavosi, là thương nhân. Chúng ta hãy buôn bán."

Septon Barth ngồi xuống trở lại. "Ngươi đưa ra điều gì?"

"Tôi đương nhiên không có những quả trứng đó," Chúa biển nói. "Ngài không thể chứng minh điều khác. Nếu tôi có chúng, tuy nhiên...chúng chỉ là đá cho đến khi nở. Nhà vua của ngài sẽ không oán trách tôi vì ba viên đá đẹp sao? Nếu tôi có ba...con gà mái...tôi có thể hiểu được mối quan ngại của ông ta. Tuy nhiên, tôi rất ngưỡng mộ Jaehaerys của ngài. Cậu ấy tiến bộ hơn nhiều so với chú mình và Braavos không muốn thấy cậu ấy bất hạnh như vậy. Vì vậy, thay vì đá, hãy để tôi cung cấp... vàng."

Và theo đó là cuộc mặc cả thực sự bắt đầu.

Hôm nay vẫn có những người tin rằng Septon Barth đã bị Chúa tể Biển cả biến thành kẻ ngốc, rằng Barth đã bị lừa dối, phản bội và làm nhục. Họ chỉ ra rằng ông đã trở về Bến Vua mà không mang theo một quả trứng rồng nào. Sự thật là vậy.

Dù sao thì, ông ta cũng đã mang về một món hời không hề nhỏ. Nhờ lời thúc giục của Chúa tể Biển cả, Ngân hàng Sắt của Braavos đã xóa toàn bộ số nợ gốc còn lại đối với Ngai Sắt. Nợ nần của Vương miện vì thế đã giảm đi một nửa ngay lập tức. Barth thưa với nhà vua rằng: "Chỉ phải trả giá bằng ba viên đá"

"Tốt nhất Sealord nên hy vọng chúng vẫn chỉ là những hòn đá," Jaehaerys nói. "Nếu ta nghe thấy lời thì thầm về...gà tây...thì cung điện của ngài sẽ là nơi đầu tiên bị thiêu hủy."

Thỏa thuận với Ngân hàng Sắt sẽ tác động rất lớn đến tất cả những người trong vương quốc trong những năm và thập kỷ tới, mặc dù phạm vi của tác động đó không được nhìn rõ ngay lập tức. Rego Draz, viên trưởng quan tài chính lanh lợi của đức vua, đã tỉ mỉ nghiên cứu các khoản nợ và thu nhập của Vương miện sau khi Septon Barth trở về, và kết luận rằng số tiền mà trước đây phải gửi đến Braavos giờ có thể được chuyển hướng một cách an toàn cho một dự án mà đức vua đã mong muốn thực hiện từ lâu trong nước: tiếp tục cải thiện King's Landing.

"Jaehaerys đã mở rộng và nắn thẳng các con đường trong thành phố, và lát đá cuội ở nơi trước đây toàn bùn đất, nhưng vẫn còn rất nhiều việc phải làm. Trong tình trạng hiện tại, King's Landing không thể so sánh với Oldtown, hay thậm chí là Lannisport, chứ đừng nói đến các Thành phố Tự do tráng lệ bên kia eo biển hẹp. Đức vua quyết tâm làm được điều đó. Theo đó, ngài đã đưa ra kế hoạch cho một loạt hệ thống cống rãnh và ống thoát nước, để vận chuyển chất thải và nước thải của thành phố qua các đường phố ra đến sông."

Thầy Septon Barth lần nữa thu hút sự chú ý của nhà vua bằng một vấn đề còn khẩn cấp hơn: Theo quan điểm của nhiều người, nước uống hằng ngày của King's Landing chỉ phù hợp với loài ngựa và lợn. Nước sông thì đục ngầu, còn hệ thống cống rãnh mới của nhà vua sẽ sớm khiến nguồn nước trở nên tệ hơn; trong khi đó, nước của Vịnh Blackwater thì bình thường có vị lợ còn khi đến lúc tệ nhất thì trở nên mặn. Dù nhà vua cùng triều đình và quý tộc trong thành phố có uống bia, rượu mật ong và rượu vang thì thứ nước ô nhiễm kia thường là sự lựa chọn duy nhất của người nghèo. Để giải quyết vấn đề, Barth đề xuất đào những giếng, một số nằm bên trong thành phố còn những cái khác nằm ở phía bắc, bên ngoài các bức tường. Một loạt đường ống bằng đất nung tráng men và đường hầm sẽ dẫn nước ngọt vào thành phố, tại đó nước sẽ được dự trữ trong bốn bể chứa lớn và cung cấp đến tầng lớp dân đen thông qua những vòi nước công cộng ở các quảng trường và ngã tư nhất định.

Chắc chắn là kế hoạch của Barth rất tốn kém, và Rego Draz cùng Vua Jaehaerys đã chùn bước vì giá thành... mãi đến khi Nữ hoàng Alysanne phục vụ mỗi người họ một cốc bia rượu nước suối tại cuộc họp hội đồng tiếp theo và thách họ uống vào. Mặc dù chẳng ai uống giọt nước nào, nhưng cũng nhanh chóng được phê duyệt việc xây giếng và lắp đặt đường ống. Việc thi công sẽ mất hơn một chục năm, nhưng đến cuối cùng thì "đài phun nước của nữ hoàng" cũng đã đem đến nguồn nước sạch cho người dân Kingslanders trong nhiều thế hệ về sau.

Đã nhiều năm trôi qua kể từ lần cuối cùng nhà vua tiến hành một cuộc thị sát, vì vậy vào năm 58 Sau Công nguyên, người ta đã vạch ra kế hoạch để Jaehaerys và Alysanne thực hiện chuyến thăm đầu tiên đến Winterfell và miền Bắc. Tất nhiên, những con rồng của họ sẽ đi cùng họ, nhưng bên ngoài Cổ Họng, các khoảng cách đều lớn và đường sá khó đi, và nhà vua đã mệt mỏi với việc bay về phía trước và chờ đoàn tùy tùng đuổi kịp. Lần này, theo sắc lệnh của ông, Đội Cận vệ Nhà Vua, người hầu và người hầu cận sẽ đi trước ông để chuẩn bị mọi thứ cho việc ông đến. Và vì vậy, ba con tàu đã ra khơi từ King's Landing đến White Harbor, nơi ông và nữ hoàng sẽ dừng chân đầu tiên.

"Nhưng các vị thần và Các thành phố tự do đã có kế hoạch khác. Khi các tàu của nhà vua đang tiến về phương bắc, các sứ giả đến từ Pentos và Tyrosh đã triệu kiến Đức vua tại Pháo đài Đỏ. Hai thành phố này đã có chiến tranh trong suốt ba năm và giờ muốn đàm phán hòa bình, nhưng không thể thống nhất được địa điểm để thảo luận về các điều khoản. Cuộc xung đột đã gây gián đoạn nghiêm trọng đến hoạt động thương mại trên biển hẹp, khiến cho Nhà vua Jaehaerys phải đề nghị giúp đỡ cả hai thành phố chấm dứt tình trạng thù địch. Sau một hồi bàn bạc, Người đứng đầu Tyrosh và Thân vương Pentos đã đồng ý

gặp nhau tại Vương cung để giải quyết những khác biệt của họ, với điều kiện Jaehaerys sẽ đóng vai trò trung gian giữa họ và bảo đảm các điều khoản của bất kỳ hiệp ước nào tạo ra.

“Đó là đề xuất mà cả nhà vua lẫn hội đồng triều thần của ông đều cảm thấy không thể từ chối, nhưng nó có nghĩa là phải hoãn lại chuyến thị sát được lên kế hoạch trước của Đức Ông lên miền Bắc, và có lo ngại rằng ngài lãnh chúa của Winterfell vốn nổi tiếng là nóng nảy có thể coi rằng đây là một thái độ thiếu tôn trọng. Hoàng hậu Alysanne đã đưa ra giải pháp. Bà sẽ tiếp tục chuyến đi theo kế hoạch, một mình, trong khi nhà vua tiếp đón Hoàng tử và Archon. Jaehaerys có thể gặp bà ở Winterfell sớm nhất là ngay sau khi lệnh ngừng bắn được ký kết. Và như vậy, mọi người đồng ý.”

Chuyến du ngoạn của Nữ hoàng Alysanne bắt đầu ở thành phố Bến Trắng, nơi hàng chục ngàn người dân phương bắc đã đổ ra để reo hò chào mừng bà và há hốc mồm nhìn Bạc Răng với vẻ kinh sợ sệt. Đây là lần đầu tiên họ được nhìn thấy một con rồng. Quy mô đám đông thậm chí còn làm ngạc nhiên cả lãnh chúa của họ. Người ta kể rằng Theomore Manderly đã nói rằng: "Tôi không biết là lại có quá nhiều dân đen trong thành phố vậy," "Họ đến từ đâu thế?"

Gia tộc Manderly là những người độc nhất vô nhị giữa những gia tộc lớn ở miền Bắc. Có nguồn gốc từ Vùng đất Reach nhiều thế kỷ trước, họ đã tìm được nơi trú ẩn gần cửa Sông Bạch Đao khi bị các đối thủ đuổi khỏi những vùng đất giàu có dọc theo Sông Mander. Mặc dù vô cùng trung thành với Nhà Stark ở Winterfell, nhưng khi tới miền Bắc họ vẫn mang theo những vị thần riêng của mình, vẫn thờ Thất Thần và giữ gìn truyền thống hiệp sĩ. Alysanne Targaryen, người luôn mong muốn gắn kết Bảy Vương quốc lại gần nhau hơn, đã thấy được cơ hội trong gia đình nổi tiếng đông đúc của Chúa tể Theomore, và nhanh chóng sắp xếp các cuộc hôn nhân. Vào thời điểm bà rời đi, hai trong số các phụ nữ hầu cận của bà đã được hứa hôn với các con trai út của ngài, còn người thứ ba thì hứa hôn với anh trai họ; con gái cả và ba cháu gái của ngài thì được thêm vào đoàn tùy tùng của hoàng hậu với sự hiểu ngầm rằng họ sẽ đi cùng bà về phương nam và sẽ được hứa hôn với những lãnh chúa và hiệp sĩ phù hợp thuộc triều đình của nhà vua.

Chúa tể Manderly tiếp đón hoàng hậu nồng nhiệt. Tại bữa tiệc chào đón, một con bò rừng được đem ra quay, và tiểu thư Jessamyn của lãnh chúa đóng vai người rót rượu cho hoàng hậu, rót đầy bình của bà bằng thứ bia mạnh phương Bắc mà Nữ hoàng tự nhận là ngon hơn bất kỳ loại rượu vang nào bà từng nếm thử. Manderly cũng tổ chức một giải đấu nhỏ để tôn vinh nữ hoàng, nhằm cho thấy tài năng của các hiệp sĩ của mình. Một trong số những đấu sĩ (mặc dù không phải hiệp sĩ) được tiết lộ là một người phụ nữ, một cô gái man di bị các biệt kích bắt được ở phía bắc Bức tường và giao cho một trong những hiệp sĩ trong gia tộc của Chúa tể Manderly để nuôi nấng. Vui mừng trước sự táo bạo của cô gái, Alysanne đã triệu tập người cận vệ tuyên thệ của mình, Jonquil Darke, và cô gái man di và Bóng ma đỏ đấu tay đôi bằng giáo và kiếm trong khi người phương Bắc gào lên tán thành.

Vài ngày sau đó, nữ hoàng triệu tập triều đình của bà tại chính đại sảnh của Chúa tể Manderly, điều chưa từng có ở phương Bắc và hơn 200 phụ nữ và trẻ em gái đã tụ tập để chia sẻ suy nghĩ, mối quan tâm và lời phàn nàn của họ với Nữ hoàng.

"Sau khi rời Bến Trắng, tùy tùng của nữ hoàng đã đi thuyền ngược dòng Sông Dao Trắng cho đến thác, rồi đi bộ đường bộ đến Winterfell, trong khi bản thân Alysanne bay trước trên lưng Silverwing. Màn đón tiếp nồng nhiệt của bà tại Bến Trắng không hề được lặp lại tại tòa thành cổ kính của các vị vua phương Bắc, nơi Alaric Stark và các con trai của ông là những người duy nhất ra chào khi con rồng của bà đáp xuống trước cổng lâu đài của ông. Lãnh chúa Alaric nổi tiếng sắt đá; người ta thầm thì rằng đó là một người đàn ông khắc nghiệt, sắt đá, nghiêm khắc và không khoan nhượng, keo kiệt đến mức hẹp hòi, không biết hài hước, không biết vui vẻ, lạnh lùng. Ngay cả Theomore Manderly, hộ thần của ông, cũng không phản đối: ông nói rằng Stark rất được kính trọng ở phương Bắc, nhưng không được yêu mến. Gã hề của Lãnh chúa Manderly lại nói theo cách khác. "Tôi nghĩ Lãnh chúa Alaric đã không đi tiêu kể từ năm mười hai tuổi."

"Sự tiếp đón của Winterfell không làm tan biến nỗi lo sợ của nữ hoàng về những gì cô có thể mong đợi từ Gia tộc Stark. Ngay cả trước khi xuống ngựa để quỳ gối, Chúa tể Alaric đã liếc nhìn quần áo của Nữ hoàng và nói, “Tôi hy vọng chị đã mang theo thứ gì đó ấm áp hơn thế.” Sau đó, ông ta tuyên bố rằng ông ta không muốn con rồng của cô ta vào trong lâu đài của mình. “Ta chưa từng thấy Harrenhal, nhưng ta biết chuyện gì đã xảy ra ở đó.” Ông ta sẽ tiếp đón các hiệp sĩ và tiểu thư khi họ đến đây, “và cả nhà vua nữa, nếu ông ta tìm được đường tới đây,” nhưng họ không nên ở lại quá lâu. “Đây là Phương Bắc, và mùa đông đang đến. Chúng ta không thể nuôi ngàn người trong thời gian dài.” Khi nữ hoàng đảm bảo với ông ta rằng chỉ có một phần mười số đó sẽ đến, Chúa tể Alaric gầm gừ và nói, “Tốt đấy. Ít hơn nữa thì càng tốt.” Quả đúng như lo sợ, ông ta tỏ ra không vui mừng khi biết Vua Jaehaerys không thèm tới hộ tống bà, và thừa nhận rằng không chắc mình phải chiêu đãi một nữ hoàng như thế nào. “Nếu chị đang mong đợi những vũ hội, nghi lễ hóa trang và khiêu vũ, thì chị đã đến nhầm chỗ rồi.”

“Ba năm trước, Ngài Alaric đã mất vợ. Khi hoàng hậu bày tỏ sự tiếc nuối khi chưa từng có hân hạnh được diện kiến Phu nhân Stark, quý tộc phương bắc đã nói, “Bà ấy là một người phụ nữ đến từ Đảo Gấu Mormont, và theo chuẩn mực của quý vị, bà ấy không phải là một quý tộc, nhưng khi bà ấy mười hai tuổi, bà ấy đã cầm rìu hạ một bầy sói, giết chết hai con và may một chiếc áo choàng từ bộ da của chúng. Bà ấy cũng sinh cho tôi hai đứa con trai mạnh mẽ, và một cô con gái xinh đẹp không kém bất kỳ quý tộc miền nam nào của quý vị."

"Khi Phu nhân hỏi thăm sức khỏe và ngỏ ý sẽ giúp sắp đặt hôn lễ cho các con trai của ông với lệnh ái của các lãnh chúa lớn ở miền Nam, Lãnh chúa Stark cộc lốc từ chối. “Chúng tôi thờ phụng các vị thần cổ ở miền Bắc,” ông tuyên bố với nữ hoàng. “Khi các con trai tôi kết hôn, chúng sẽ làm lễ trước một cây tâm linh, không phải trong một ngôi đền miền Nam.”

Tuy nhiên, Alysanne Targaryen đã không dễ dàng đầu hàng. Bà đã nói với Lord Alaric rằng các lãnh chúa phương nam đã tôn trọng các vị thần cổ cũng như các vị thần mới; hầu như mọi lâu đài mà bà biết đều có một cánh rừng thần linh cũng như một giáo đường. Và vẫn còn một số gia tộc chưa bao giờ chấp nhận Bảy vị thần, cũng giống như những người Bắc đã làm, gia tộc Blackwoods ở vùng Riverlands là đứng đầu trong số họ, và có thể có đến hàng chục gia tộc nữa. Ngay cả một lãnh chúa cứng rắn và cứng cỏi như Alaric Stark cũng cảm thấy bất lực trước sự quyến rũ bướng bỉnh của Nữ hoàng Alysanne. Ông đồng

ý là ông sẽ suy nghĩ về những gì bà nói và sẽ nêu vấn đề này với các con trai của ông.

“"Càng ở lại lâu hơn, Nữ hoàng càng làm ấm lòng Tể tướng Alaric, và theo thời gian, Alysanne nhận ra rằng không phải mọi lời nói về ông là đúng. Ông cẩn thận với tiền bạc, nhưng không bủn xỉn; ông không hề vô duyên, dù khiếu hài hước của ông đôi khi sắc như dao; các con trai, con gái và người dân Winterfell dường như rất yêu quý ông. Sau khi băng giá ban đầu tan chảy, Nữ hoàng dẫn Nữ hoàng đi săn nai sừng tấm và lợn lòi trong rừng sói, chỉ cho bà xem xương của một người khổng lồ và cho phép bà lục tung thư viện khiêm tốn của lâu đài. Ông thậm chí còn hạ mình tiếp cận Silverwing, dù vẫn cảnh giác. Những người phụ nữ của Winterfell cũng bị vẻ quyến rũ của Nữ hoàng thu hút, sau khi họ dần quen biết bà; Đức bà trở nên đặc biệt thân thiết với con gái của Tể tướng Alaric, Alarra. Khi những người còn lại trong đoàn của Nữ hoàng cuối cùng cũng xuất hiện tại cổng lâu đài, sau khi đấu tranh qua những đầm lầy không lối và tuyết mùa hè, thịt và rượu mật chảy tràn đầy, mặc dù nhà vua vắng mặt.

"Những sự việc không diễn ra suôn sẻ tại King’s Landing trong khoảng thời gian này. "Cuộc đàm phán hòa bình kéo dài lâu hơn dự kiến, vì sự thù địch giữa hai Thành phố tự do sâu sắc hơn Jaehaerys biết. Khi Thánh thượng cố gắng đạt được sự cân bằng, cả hai bên đều cáo buộc ông đứng về phía bên kia. Trong khi Hoàng tử và Triều thần tranh cãi, các cuộc ẩu đả xảy ra giữa hai nhóm người ở khắp thành phố, tại quán trọ, nhà thổ và quán rượu. Một lính gác người Pentos bị tấn công và giết chết, và ba đêm sau, chiến thuyền của Triều thần bị đốt cháy ngay tại bến cảng. Việc nhà vua rời đi đã bị trì hoãn nhiều lần.

Tại phương Bắc, Nữ hoàng Alysanne trở nên bồn chồn khi chờ đợi, và quyết định rời khỏi Winterfell một thời gian và thăm những người lính của Đội Tuần Đêm tại Lâu đài Hắc. Khoảng cách không hề nhỏ, kể cả khi bay; Bệ hạ hạ cánh tại Last Heart và một số lâu đài nhỏ hơn cùng những pháo đài kiên cố khác trên đường, điều này khiến các lãnh chúa bất ngờ và vui mừng, trong khi một phần đội hộ vệ vội vàng đuổi theo bà (phần còn lại ở lại Winterfell).

“Ấn tượng đầu tiên của bà Alysanne với bức tường khi nhìn từ trên xuống đã làm cho bà nghẹt thở,” sau này Her Grace sẽ kể lại với nhà vua. Người ta có đôi chút lo lắng về việc nữ hoàng sẽ được đón tiếp như thế nào tại Castle Black, vì nhiều chiến binh mặc áo đen từng là Poor Fellows và Warrior’s Sons trước khi các chức danh ấy bị bãi bỏ, nhưng Lord Stark đã phái quạ đi trước để thông báo về chuyến ghé thăm của bà, và chỉ huy trưởng của Night’s Watch, Lothor Burley, đã tập hợp tám trăm người đàn ông tinh nhuệ nhất của mình để đón tiếp bà. Đêm hôm đó, các chiến binh áo đen đã thiết đãi nữ hoàng bằng thịt voi ma mút, rửa trôi bằng mead và bia đen.

“Khi bình minh ló dạng vào ngày tiếp theo, tức phụ Burley đưa đức bà lên đỉnh Tường thành. “Thế giới kết thúc ở đây”, ông bảo bà, tay chỉ về vùng rừng ma ám xanh thẳm phía bên kia. Burley đã xin lỗi vì chất lượng đồ ăn, đồ uống dâng lên nữ hoàng cũng như sự thô lỗ trong chỗ ăn ở ở lâu đài Black. “Chúng tôi chỉ làm hết sức mình, đức bà”, chỉ huy của đội quân giải thích, “nhưng giường chúng tôi cứng, phòng chúng tôi lạnh, và đồ ăn của chúng tôi — “

“- là bổ dưỡng,” hoàng hậu kết thúc. “Và chỉ cần như vậy là tôi thỏa mãn rồi. Tôi sẽ rất vui được ăn giống như bà.”

Đội Đêm đã kinh ngạc trước con rồng của nữ hoàng chẳng kém gì dân chúng ở Bến Trắng, mặc dù bản thân nữ hoàng lưu ý rằng Sứ Bạc "không thích Bức Tường" này. Mặc dù khi đó là mùa hè và Bức Tường đang khóc than, hơi lạnh của băng vẫn có thể cảm nhận được mỗi khi gió thổi tới, từng cơn gió đều khiến con rồng rít lên và giật đùng đùng. “Ta đã ba lần bay cùng Sứ Bạc trên cao vượt qua Trại Đen, và ba lần cố đưa nàng bay về phía bắc Bức Tường” Alysanne viết thư cho Jaehaerys, “nhưng mỗi lần nàng đều đổi hướng về phía nam, không chịu bay về phương Bắc nữa. Chưa từng có lần nào nàng từ chối đưa ta đến nơi mà ta muốn tới. Ta đã tỏ ra vui vẻ khi quay trở lại, để anh em áo đen không nhận ra điều bất ổn, nhưng điều đó đã khiến ta băn khoăn khi ấy và đến bây giờ vẫn vậy.”

Tại Lâu đài Đen, nữ hoàng đã nhìn thấy những người du thủ du thực đầu tiên. Một nhóm đánh phá vừa bị bắt giữ không lâu trước khi cố leo lên Bức tường thành, và một tá người sống sót tả tơi trong cuộc chiến đã bị nhốt vào lồng để nữ hoàng thị sát. Khi Her Grace hỏi xử trí họ như thế nào, cô đã được thông báo rằng họ sẽ bị cắt tai trước khi được thả về phía bắc Bức tường thành. “Tất cả trừ ba kẻ kia”, người hộ tống cô nói, chỉ ra ba tù nhân đã mất tai. “Chúng tôi sẽ chặt đầu ba kẻ đó. Họ đã bị bắt một lần rồi”. Nếu những người khác khôn ngoan, anh ta nói với nữ hoàng, họ sẽ xem việc mất tai mình như một bài học và ở yên phía bên kia Bức tường thành. “Tuy nhiên, hầu hết thì không”, anh ta nói thêm.

"Ba anh em từng là ca sĩ trước khi mặc áo đen và họ thay phiên nhau biểu diễn cho Nàng vào ban đêm, chiêu đãi nàng bằng các bản ballad, các bài hát chiến tranh và các giai điệu đồn trú thô lỗ. Bản thân Lord Commander Burley đã dẫn nữ hoàng vào khu rừng ma ám (với một trăm kiếm lâm đi theo hộ tống). Khi Alysanne bày tỏ mong muốn được nhìn thấy một số pháo đài khác dọc theo Bức tường, First Ranger Benton Glover đã dẫn cô ấy về phía tây trên Bức tường, qua Snowgate đến Nightfort, nơi họ xuống và nghỉ đêm. Cuộc hành trình, nữ hoàng quyết định, là hành trình ngoạn mục nhất mà cô từng trải qua, ""vừa phấn khởi vừa lạnh giá, mặc dù gió ở đó thổi mạnh đến mức tôi sợ nó sẽ cuốn chúng tôi khỏi Bức tường."" Bản thân Nightfort thì đen tối và đáng sợ. ""Nó to lớn đến nỗi những người đàn ông dường như bị nó làm lu mờ, giống như những con chuột trong một hội trường đổ nát,"" cô nói với Jaehaerys, ""và có một bóng tối ở đó...một mùi vị trong không khí...tôi rất vui khi được rời khỏi nơi đó.""

“Không được cho rằng thời gian ở lâu đài Black của nữ hoàng chỉ toàn những trò rỗi hơi. Nàng ở đây vì Iron Throne, nàng nhắc nhở ngài Burley, và có nhiều buổi chiều đã dành cho ngài và các sĩ quan của ngài để bàn về những tên hoang dã, về Bức tường, và về những nhu cầu của Đội tuần đêm.”

“Một nữ hoàng trước hết phải biết lắng nghe,” Alysanne Targaryen thường nói. Tại King thành đen, bà chứng minh những lời này. Bà lắng nghe, bà nghe thấy, và bằng hành động của mình, bà đã giành được sự tận tụy vĩnh cửu của những người đàn ông trong lực lượng Night Watch. Bà hiểu được nhu cầu cần có một lâu đài giữa Đèo Tuyết và Đá Băng, bà nói với Chúa tể Burley, nhưng Pháo đài Đêm đã đổ nát, quá lớn và chắc chắn sẽ tốn kém nếu sưởi ấm. Bà nói rằng Đội tuần đêm nên từ bỏ lâu đài và xây một lâu đài nhỏ hơn về phía đông hơn. Chúa tể Burley không thể phản đối... nhưng Đội tuần đêm không có tiền để xây lâu đài mới, ông nói. Alysanne đã lường trước được phản đối đó. Bà nói với Chỉ huy trưởng rằng bà sẽ tự trả tiền

cho lâu đài và hứa đưa đồ trang sức của mình để trang trải chi phí. Bà nói rằng: “Tôi có rất nhiều đồ trang sức".

Phải mất tám năm để xây dựng lâu đài mới, nơi mang tên Hồ Sâu. Bên ngoài đại sảnh của lâu đài, hiện vẫn còn bức tượng Alysanne Targaryen. Trại Đêm đã bị bỏ hoang trước cả khi Hồ Sâu được xây xong, như lời nữ hoàng đã mong muốn. Chỉ huy cảng Burley cũng đổi tên lâu đài Cổng Tuyết thành Cổng Nữ hoàng, như một hành động tôn vinh bà.

Nữ hoàng Alysanne cũng muốn lắng nghe câu chuyện của các phụ nữ tại Bức tường thành phương Bắc. Khi Chúa tể Burley giải thích không có phụ nữ tại Bức tường, bà vẫn kiên trì... cho đến khi cuối cùng, ngài miễn cưỡng đồng ý hộ tống bà tới một ngôi làng ở phía nam Bức tường mà các tu sĩ áo đen gọi là thị trấn Mole. Ngài nói ở đó bà có thể tìm thấy phụ nữ, mặc dù hầu hết họ đều là gái điếm. Ngài giải thích rằng những người thuộc Đội tuần đêm không lấy vợ nhưng họ vẫn là đàn ông, và một số người cũng có nhu cầu nhất định. Nữ hoàng Alysanne nói rằng bà không quan tâm và thế là bà mở phiên tòa tại ngôi làng dành cho những cô gái điếm và gái bán hoa của thị trấn Mole... và ở đó bà đã nghe được những câu chuyện làm thay đổi Thất đại vương quốc mãi mãi.

Quay trở về Vương Đô, Archon ở Tyrosh, Thân vương Pentos, và Jaehaerys I Targaryen của Westeros cuối cùng cũng đặt dấu ấn của mình vào "Hiệp ước Hòa bình Vĩnh cửu". Việc ký kết một hiệp ước vốn được coi là một phép màu, và phần lớn là do lời bóng gió của nhà vua về việc Westeros có thể tham chiến nếu không đạt được thỏa thuận. (Hậu quả thậm chí còn ít thành công hơn cả các cuộc đàm phán. Khi trở về Tyrosh, Archon đã nói rằng Vương Đô là "một vết loét" không xứng đáng được gọi là thành phố, trong khi các nhà thông thái của Pentos không hài lòng với các điều khoản đến nỗi họ hy sinh hoàng tử của mình cho các vị thần kỳ lạ của họ, như phong tục của thành phố đó). Chỉ sau đó, Vua Jaehaerys mới được tự do bay về phía bắc cùng Vermithor. Ông và hoàng hậu tái hợp tại Winterfell, sau nửa năm xa cách.

"Nhà vua bắt đầu có thời gian đáng ngại ở Winterfell. Ngay khi tới, Alaric Stark đã dẫn Đức Vua đi xuống hầm ngục dưới lâu đài để chỉ cho ông ta thấy ngôi mộ của anh trai mình. "Walton nằm đây trong bóng tối một phần không nhỏ là nhờ ơn người. Hỡi Ngôi sao và Kiếm, những kẻ thừa tự của bảy vị thần, chúng là gì với chúng ta? Vậy mà người đã cử chúng tới Bức tường theo hàng trăm và hàng nghìn, đông đến nỗi Đội Tuần đêm phải vật lộn để nuôi họ ... và khi những kẻ tệ nhất trong số chúng nổi dậy, những kẻ phá vỡ lời thề mà người đã gửi cho chúng tôi, em trai tôi đã phải trả giá bằng mạng sống để hạ gục chúng".



“Một cái giá đắt khủng khiếp,” đức vua đồng ý, “nhưng đó chưa bao giờ là ý định của trẫm. Trẫm thực sự xin lỗi đức ông, và cảm ơn đức ông.”

“Tôi thà có anh trai của tôi”, Đức Ngài Alaric trả lời một cách u ám.

Lãnh chúa Stark và Vua Jaehaerys chưa bao giờ là bạn thân; cái bóng của Walton Stark vẫn còn tồn tại giữa họ đến cuối đời. Chỉ thông qua sự chăm lo tận tình của Nữ hoàng Alysanne mà họ mới tìm ra được tiếng nói chung. Nữ hoàng đã ghé thăm Brandon's Gift, vùng đất ở phía nam của Bức tường mà Brandon Người xây dựng đã ban cho Đội tuần đêm để nhận được sự hỗ trợ và chu cấp của họ. "Như vậy là chưa đủ", bà nói với đức vua. "Đất thì khô cằn và đầy đá sỏi, còn những ngọn đồi thì chẳng có người ở. Đội tuần đêm thiếu tiền, và khi mùa đông đến, họ cũng sẽ thiếu cả thức ăn". Câu trả lời mà bà đưa ra là một món Quà mới, một dải đất nữa ở phía nam của Brandon's Gift.

"Niệm hứng này không lấy lòng được Lãnh chúa Alaric; dù là một người bạn vững chắc của Đội Gác Đêm, ông biết rằng các lãnh chúa hiện đang cai quản vùng đất mà ông muốn sẽ phản đối việc nhượng lại chúng mà không có sự cho phép của họ. "Tôi không nghi ngờ rằng ngài có thể thuyết phục được họ, Lãnh chúa Alaric," nữ hoàng nói. Và cuối cùng, cũng như mọi khi, bị bà quyến rũ, Alaric Stark đồng ý rằng, vâng, ông có thể. Và vì vậy mà kích thước của Quà tặng đã tăng gấp đôi chỉ bằng một nét bút.

Vua Jaehaerys và Nữ hoàng Alisanne không nán lại phương Bắc quá lâu. Sau khi ở lại Winterfell thêm hai tuần, họ đến quảng trường Torrhen rồi đến Barrowton, nơi Lãnh chúa Dustin đã cho họ tham quan ngôi mộ của Vị vua đầu tiên và tổ chức một trận đấu giả phong cách khá sơ sài so với các giải đấu ở phương nam nhằm tôn vinh họ. Từ đó, Jaehaerys và Alysanne cưỡi trên lưng Vermithor và Silverwing trở về King's Landing. Những người hầu cận trong đoàn tùy tùng của họ gặp khó khăn hơn trên đường về, vì phải đi bộ từ Barrowton đến Bến cảng Trắng, sau đó mới lên tàu.

Ngay cả khi những người khác còn chưa tới Bến Trắng, Vua Jaehaerys đã triệu tập hội đồng của mình đến Tiệc đỏ để xem xét lời khẩn cầu của hoàng hậu. Khi Septon Barth, Đại học sĩ Benifer, và những người khác đã tập hợp, Alysanne kể cho họ nghe về chuyến viếng thăm của cô đến Bức tường, và ngày cô đã dành cho những cô gái điếm và phụ nữ sa ngã của Thị trấn Mole.

"Ở đó có một cô gái", nữ hoàng nói, "không lớn hơn ta bây giờ. Một cô gái xinh đẹp, nhưng ta nghĩ, không xinh đẹp như trước. Cha cô là thợ rèn, và khi cô mới mười bốn, ông đã gả cô cho người học nghề của mình. Cô ấy rất thích chàng trai, và chàng trai cũng vậy, vì vậy cả hai đã kết hôn đúng nghĩa... nhưng họ vừa thề xong thì lãnh chúa của họ đã kéo quân xuống đám cưới để đòi quyền đêm tân. Ông ta mang cô đến tòa tháp của mình và chơi đùa với cô, sáng hôm sau, binh lính của ông ta đưa cô về cho chồng.

"Nhưng trinh tiết của nàng đã chẳng còn, cùng với tình cảm mà cậu bé tập sự dành cho nàng. Cậu bé không thể giơ tay chống lại chúa tể vì sợ mất mạng, nên thay vào đó, cậu bé trút giận lên vợ mình. Khi biết cô gái đang mang thai đứa con của chúa tể, cậu bé đã đánh cô đến sảy thai. Từ ngày đó, cậu bé chỉ gọi cô là "ả điếm" cho tới khi cô gái quyết định rằng nếu cô phải bị gọi là ả điếm, cô sẽ hành động như một ả điếm thực sự, và cô đã tới Thị trấn Mole. Cô ở đó cho đến ngày nay, một đứa trẻ bất hạnh, bị hủy hoại... nhưng trong khi đó, ở những ngôi làng khác, những người hầu gái khác đang làm đám cưới và những vị chúa tể khác đang đòi quyền được hưởng đêm tân hôn.

"Câu chuyện của cô ta thật kinh hoàng, nhưng không chỉ riêng cô ta. Tại White Harbor, tại thị trấn Mole, tại Barrowton, không ít phụ nữ khác cũng từng phải kể về đêm tân hôn của họ. Tôi chưa bao giờ biết, các ngài ạ. Ồ, tôi biết về truyền thống ấy. Ngay cả trên đảo Dragonstone, vẫn có những câu chuyện về những người đàn ông trong chính nhà tôi, người Targaryen, tùy tiện chiếm đoạt vợ của ngư dân và người hầu, rồi sinh con với họ..."

"Họ gọi chúng là hạt giống rồng," Jaehaerys nói với thái độ miễn cưỡng rõ ràng. "Có thể không nên khoe khoang, nhưng điều đó vẫn diễn ra, có thể thường xuyên hơn chúng ta muốn thừa nhận. Tuy nhiên, những đứa trẻ như vậy vẫn được quý trọng. Bản thân Orys Baratheon cũng là một hạt giống rồng, một đứa em cùng cha khác mẹ với ông nội chúng ta. Tôi không thể nói liệu cậu ấy có được thụ thai trong đêm đầu tiên không, nhưng ngài Aerion là cha của cậu, điều đó thì quá rõ ràng. Họ đã ban tặng..."

"Quà tặng à?", côi hoàng hậu nói với giọng khinh thường, sắc lẻm. "Tôi không thấy vinh dự gì trong chuyện này. Tôi biết những chuyện như vậy xảy ra hàng trăm năm trước, thú thật là như vậy, nhưng tôi không bao giờ nghĩ rằng đến ngày nay tục lệ này vẫn còn được duy trì mạnh mẽ đến thế. Có lẽ tôi đã không muốn biết. Tôi đã nhắm mắt làm ngơ, nhưng một cô gái tội nghiệp ở thị trấn Mole đã mở mắt. Quyền của đêm tân hôn! Tôn kính của Ngài, lạy các vị, đã đến lúc chúng ta chấm dứt chuyện này. Tôi cầu xin các vị".

Hoàng hậu vừa dứt lời, sự im lặng bao trùm, Đại học sĩ Benifer kể lại. Các lãnh chúa của hội đồng nhỏ ngọ ngoạy khó xử trên ghế rồi trao nhau ánh mắt, cuối cùng chính quốc vương lên tiếng, giọng đồng cảm nhưng vẫn miễn cưỡng. Điều hoàng hậu đề xuất sẽ rất khó khăn, Jaehaerys nói. Các lãnh chúa sẽ trở nên bướng bỉnh khi các quốc vương bắt đầu lấy đi những thứ họ coi là của riêng. "Đất đai của họ, vàng của họ, quyền lợi của họ..."

"...vợ của họ?" Alysanne kết thúc câu. "Thiếp nhớ ngày cưới của chúng ta, tình yêu của thiếp. Nếu chàng là thợ rèn còn thiếp là thợ giặt và một ngày kia có lãnh chúa đến tuyên bố yêu sách đòi thiếp và đoạt trinh tiết của thiếp vào chính ngày chúng ta tuyên thệ, thì chàng sẽ làm gì?"

"Giết anh ta," Jaehaerys nói, "nhưng ta không phải thợ rèn."

"Nếu vậy, ta đã nói," hoàng hậu cố chấp. "Một thợ rèn vẫn là một người đàn ông, phải không? Ngoại trừ một kẻ hèn nhát thì còn ai khác lại hèn hạ đứng nhìn khi một người đàn ông khác đi theo ý mình với vợ mình? Chắc chắn chúng ta không muốn những người thợ rèn giết chết những lãnh chúa." Nàng quay sang Grand Maester Benifer và nói, "Ta biết Gargon Qoherys chết như thế nào. Gargon the Guest. Ta tự hỏi đã có bao nhiêu trường hợp như vậy?"

"Tôi nói không muốn nhiều hơn thế," Benifer nói. "Người ta ít khi nhắc đến, vì sợ những người khác sẽ làm giống như vậy, nhưng..."

"Đêm đầu tiên là một hành động phạm tội chống lại Hòa bình của Nhà Vua", lời kết của hoàng hậu. "Hành vi phạm tội

không chỉ với người hầu gái mà còn cả với chồng của bà ấy... và người vợ của lãnh chúa, đừng bao giờ quên. Những người phụ nữ quyền quý đó làm gì khi các lãnh chúa của họ ra ngoài làm nhục các cô gái? Liệu họ có may vá? Hát? Cầu nguyện? Nếu là tôi, tôi có thể cầu nguyện chồng mình ngã ngựa và gãy cổ khi về nhà".

Vua Jaehaerys mỉm cười trước điều đó, nhưng rõ ràng là ông ngày càng trở nên khó chịu. "Quyền đêm đầu tiên là một quyền cổ xưa," ông lập luận rằng, mặc dù không mấy nhiệt tình, "đó là một phần của lãnh địa giống như quyền hành quyết và xử tử. Tôi được cho biết nó hiếm khi được sử dụng ở phía nam the Neck, nhưng sự tồn tại liên tục của nó là một đặc quyền của lãnh chúa mà một số thần dân hung hăng của tôi sẽ miễn cưỡng từ bỏ. Nàng không sai, tình yêu của ta, nhưng đôi khi để cho một con rồng ngủ yên là điều tốt nhất."

"Bọn ta là bầy rồng đang ngủ," bà hoàng đáp trả. "Bọn lãnh chúa thích đêm tân hôn ấy chẳng khác nào lũ chó. Tại sao chúng phải thỏa mãn dục vọng với những thiếu nữ chỉ vừa mới trao lời yêu thương cho những người khác? Chúng không có vợ của riêng mình sao? Không có gái điếm trong lãnh địa của chúng sao? Chúng đã mất khả năng sử dụng tay sao?"

“Có rất nhiều thứ xảy ra trong đêm đầu tiên ngoài sự thỏa mãn dục vọng, Thánh thượng của Người. Nghi lễ này đã có từ lâu, lâu hơn cả người Andal, lâu hơn cả Đức tin. Tôi không nghi ngờ gì về việc nó xuất hiện ngay từ Kỷ nguyên Bình minh. Người Nguyên thủy là một giống người man rợ, và cũng giống như những người man di ở Bên kia Tường thành, họ chỉ tôn thờ sức mạnh. Những lãnh chúa và quốc vương của họ là các chiến binh, những người đàn ông mạnh mẽ và anh hùng, và họ muốn con trai của họ cũng trở thành như vậy. Nếu một thủ lĩnh quyết định ban tặng đứa con trai của mình cho một cô gái trẻ nào đó trong đêm tân hôn của nàng, thì đó được coi là một dạng... ban phước. Và nếu như đứa trẻ được sinh ra từ cuộc ái ân này thì càng tốt. Khi đó, người chồng có thể nhận lấy vinh dự được nuôi dạy đứa con của một người anh hùng như con của chính mình.”

"Có thể đã là như vậy cách đây mười ngàn năm, nhưng những lãnh chúa đòi quyền nhập phòng hôm nay chẳng phải những anh hùng gì. Ngươi chưa nghe thấy lời phụ nữ kể về chúng. Ta đã nghe rồi. Những ông già, những kẻ béo phì, những gã độc ác, những thằng nhóc rận rệp, những kẻ hiếp dâm, những đứa chảy nước dãi, những kẻ đầy ghẻ, sẹo, mụn nhọt, những lãnh chúa nửa năm không tắm, đầu bết tóc và chấy rận. Đây là những người đàn ông vĩ đại của ngươi ư? Ta lắng nghe những cô gái, và chẳng cô nào cảm thấy được ban phước."

"Andals không bao giờ thực hiện tục đêm tân hôn ở Andalos", Grand Maester Benifer nói. "Khi đến Westeros và xóa sổ các vương quốc của Nhà Người Đầu Tiên, họ thấy truyền thống này được thực hiện và chọn cách để nó tiếp tục, cũng như cách họ đối xử với các khu rừng thờ thần."

Thầy cả Barth lên tiếng, quay sang nhà vua. “Tâu bệ hạ, nếu tôi được phép mạo muội, tôi tin rằng Hoàng hậu nói đúng. Người nguyên thủy có thể thấy ý nghĩa trong nghi lễ này, nhưng Người nguyên thủy chiến đấu bằng kiếm đồng và nuôi cây Weirwood bằng máu. Chúng ta không phải những người ấy, và đã đến lúc chấm dứt thói xấu này. Nó phản lại mọi lý tưởng của hiệp sĩ. Các hiệp sĩ chúng ta thề sẽ bảo vệ sự trong trắng của các thiếu nữ... ngoại trừ khi Chúa họ phục vụ muốn làm nhục họ, tôi cho rằng vậy. Chúng ta thề lời thề kết hôn trước Cha và Mẹ, hứa hẹn chung thủy cho đến khi Người lạ đến chia lìa chúng ta, và không nơi nào trong Ngôi sao bảy cánh có nói rằng những lời hứa đó không áp dụng cho Chúa. Bệ hạ không sai, tâu bệ hạ, chắc chắn một số Chúa sẽ phàn nàn về điều này, đặc biệt là ở phương Bắc... nhưng tất cả các nữ tỳ sẽ cảm ơn chúng ta vì điều đó, và tất cả những người chồng, người cha và người mẹ cũng vậy, giống như nữ hoàng đã nói. Tôi biết Đấng Trung thành sẽ hài lòng. Người rất thánh sẽ lên tiếng, đừng nghi ngờ gì.”

Sau khi Barth nói xong, Jaehaerys Targaryen giơ tay lên. “Ta biết khi nào mình bị đánh bại. Được lắm. Thì cứ làm thôi.”

" Và rồi sự việc xảy ra rằng luật thứ hai mà dân thường gọi là Luật của Nữ hoàng Alysanne được ban hành: bãi bỏ quyền đêm đầu cổ xưa của lãnh chúa. Sau đây, do sự chỉ định, trinh tiết của cô dâu chỉ dành riêng cho chồng mình, cho dù kết hôn trước septon hay cây tim, và bất kỳ người đàn ông nào, dù là lãnh chúa hay nông dân, chiếm đoạt cô dâu vào đêm tân hôn hoặc bất kỳ đêm nào khác sẽ phạm tội hiếp dâm. "

Khi năm thứ 58 kể từ cuộc chinh phạt của Aegon sắp khép lại, Vua Jaehaerys kỷ niệm lễ đăng quang lần thứ mười tại Đền Sao của Oldtown. Chàng trai non nớt mà Thượng Tế phong vương ngày đó đã không còn nữa; thế chỗ là một người đàn ông hai mươi bốn tuổi đúng chuẩn mọi thước tấc của một vị vua. Bộ râu và ria mép mảnh mai mà Bệ hạ nuôi từ đầu triều đại đã trở thành bộ râu vàng óng đẹp đẽ, pha chút bạc. Đầu tóc không chải chuốt, ngài búi thành bím dày rủ xuống gần tới thắt lưng. Vóc dáng cao lớn tuấn tú, Jaehaerys cử động nhẹ nhàng, dù trên sàn nhảy hay bãi tập. Nụ cười của ngài, người ta đồn rằng, có thể làm ấm lòng bất kỳ thiếu nữ nào trong Bảy Vương quốc; còn cái nhíu mày thì có thể khiến máu người đông lạnh. Em gái ngài là một nữ hoàng thậm chí còn được yêu mến hơn cả ngài. "Nữ hoàng Alysanne nhân hậu", dân chúng thường gọi nàng, từ Oldtown đến Bức tường. Các vị thần đã ban phước cho hai người ba đứa con khỏe mạnh, hai hoàng tử trẻ khôi ngô và một công chúa cưng của cả vương quốc.

" Trong thập kỷ nắm quyền, họ đã biết nỗi đau buồn và kinh hoàng, sự phản bội và xung đột, cùng cái chết của những người thân yêu, nhưng họ đã vượt qua những cơn bão tố và sống sót sau những thảm kịch và trở nên mạnh mẽ và tốt hơn từ tất cả những gì họ đã chịu đựng. Thành tựu của họ không thể phủ nhận; Bảy Vương quốc đã hòa bình và thịnh vượng hơn so với trong ký ức còn sống.

"Đó là thời điểm ăn mừng và họ đã ăn mừng, với một cuộc thi đấu tại King’s Landing vào ngày lễ kỉ niệm lễ đăng quang của nhà vua. Công chúa Daenerys và các Hoàng tử Aemon và Baelon chia sẻ hộp đựng đồ hoàng gia với cha và mẹ của họ, và hân hoan trong tiếng reo hò của đám đông. Trên sân, điểm nhấn của cuộc thi là sự tỏa sáng của Ser Ryam Redwyne, con trai út của lãnh chúa Manfryd Redwyne of the Arbor, thuyền trưởng của Jaehaerys và quản lý tàu thuyền. Trong những trận đấu liên tiếp, Ser Ryam đã đánh bại Ronnal Baratheon, Arthor Oakheart, Simon Dondarrion, Harys Hogg (Harry the Ham, đối với dân thường) và hai hiệp sĩ Kingsguard, Lorence Roxton và Lucamore Strong. Khi chàng trai trẻ hào hoa chạy đến hộp hoàng gia và trao vương miện cho Nữ hoàng Alysanne là nữ hoàng tình yêu và sắc đẹp của anh ta, dân thường đã gầm lên để

bày tỏ sự đồng tình của họ."

Lá cây trong rừng đã chuyển sang màu hung hung, cam và vàng, và các quý bà trong triều cũng mặc những chiếc áo choàng cùng màu. Trong bữa tiệc diễn ra sau khi giải đấu kết thúc, Chúa Rogar Baratheon xuất hiện cùng các con của mình, Boremund và Jocelyn, và được đức vua và hoàng hậu nồng nhiệt chào đón. Các lãnh chúa từ khắp vương quốc đã đến tham dự buổi lễ; Lyman Lannister từ Đá Casterly, Daemon Velaryon từ Driftmark, Prentys Tully từ Riverun, Rodrik Arryn từ Vale, thậm chí cả các lãnh chúa Rowan và Oakheart, những người từng diễu hành cùng Thầy tế Moon. Theomore Manderly đến từ phương Bắc. Alaric Stark thì không, nhưng các con trai của ông đã đến, và cùng với họ là con gái của ông, Alarra, mặt ửng hồng, đảm nhiệm nhiệm vụ mới của mình với tư cách là người hầu cận cho bà hoàng. Vị Thầy tế cả bị ốm và không thể đến, nhưng ông đã cử cô septa mới nhất của mình, Rhaella, từng là Targaryen, vẫn còn nhút nhát nhưng luôn nở nụ cười. Người ta nói rằng bà hoàng đã rơi nước mắt vì sung sướng khi nhìn thấy cô gái này, vì khuôn mặt và vóc dáng cô giống hệt người chị gái Aerea của mình khi lớn lên.

"Đó là lúc ôm ấp nồng ấm, lúc mỉm cười, lúc chúc tụng và hòa giải, lúc đổi mới tình bạn cũ và lập ra tình bạn mới, lúc cười đùa và trao nhau nụ hôn. Đó là lúc tốt đẹp, mùa thu vàng, thời của hòa bình và sung túc."

Nhưng mùa đông đang đến.



The Long Reign

Jaehaerys and Alysanne: Policy, Progeny, and Pain

Vào ngày thứ bảy của năm thứ 59 sau Cuộc chinh phạt của Aegon, một con tàu tả tơi đã lê mình vào Âm thanh thì thầm để đến cảng Oldtown. Các cánh buồm của cô sờn rách và nhuộm muối, lớp sơn phai màu và bong tróc, biểu ngữ treo trên cột buồm bị nắng tẩy trắng đến mức không thể nhận ra. Phải đến khi cô ta được neo ở bến cảng, người ta mới nhận ra thân phận đáng thương của cô ta. Cô ta là Lady Meredith, lần cuối được nhìn thấy rời khỏi Oldtown gần ba năm trước để băng qua Biển Hoàng hôn."

Khi thủy thủ đoàn bắt đầu lên bờ, đám thương nhân, những người khuân vác, gái điếm, thủy thủ và trộm cắp há hốc mồm kinh ngạc. Chín trong mười người đàn ông lên bờ đều đen hoặc nâu. Những gợn sóng phấn khích lan lên xuống các bến cảng. Liệu Bà Meredith thực sự đã vượt qua Biển Hoàng hôn chưa? Cư dân của những vùng đất trong truyền thuyết ở miền viễn tây đều có làn da ngăm như Dân đảo Summer?

"Chỉ đến khi chính Ser Eustace Hightower xuất hiện thì những lời thì thầm mới lắng xuống. Cháu trai của Chúa Donnel gầy gò và rám nắng, với những vết nhăn trên khuôn mặt mà trước đó không có khi anh ấy đi thuyền. Một số ít người đàn ông ở Oldtown đi cùng anh ta, toàn bộ là những gì còn sót lại trong số thủy thủ đoàn ban đầu của anh ta. Một trong những nhân viên hải quan của ông nội anh ta đã gặp anh ta trên bến cảng và một cuộc trao đổi nhanh chóng đã diễn ra. Thủy thủ đoàn của Lady Meredith không chỉ trông giống như Người dân Quần đảo Mùa hè mà họ thực sự là Người dân Quần đảo Mùa hè được thuê ở Sothoryos ('với mức lương khổng lồ', Ser Eustace phàn nàn) để thay thế những người ông đã mất. Anh ta sẽ cần người khuân vác, thuyền trưởng nói. Khoang tàu của anh ta phồng lên vì chở hàng hóa giàu có... nhưng không phải từ những vùng đất nằm ngoài Biển Hoàng hôn. 'Đó chỉ là một giấc mơ', anh ta nói.

Mau chóng hiệp sỹ của Chúa Donnel đã trở lại, mang theo lệnh hộ tống ông đến Hightower. Ở đó, trong đại sảnh của ông

nội với một ly rượu trên tay, Ser Eustace Hightower đã kể lại câu chuyện. Các thư ký của Chúa Donnel đã viết lại khi ông kể, và chỉ trong vài ngày, câu chuyện đã lan rộng khắp Westeros, qua sứ giả, người hát rong và quạ đen.

Ser Eustace đã nói, cuộc hành trình đã bắt đầu cũng như mọi người có thể hy vọng. Khi qua khỏi Đảo Arbor, Phu nhân Westhill đã lái con tàu Sun Chaser của mình về phía tây nam, tìm kiếm vùng nước ấm hơn và những cơn gió thuận lợi, và Lady Meredith cùng Autumn Moon đã đi theo. Con tàu Braavosi lớn này rất nhanh khi gió căng buồm, và nhà Hightower đã gặp khó khăn trong việc chạy đua. “Bảy thần đã mỉm cười với chúng ta, khi bắt đầu. Chúng ta có mặt trời vào ban ngày và mặt trăng vào ban đêm, và một cơn gió nhẹ nhàng như người đàn ông hay phụ nữ có thể hy vọng. Chúng ta không hoàn toàn cô đơn. Thỉnh thoảng chúng ta nhìn thấy những người đánh cá, và có một lần là một con tàu tối màu có thể chỉ là một tàu săn cá voi từ Ib. Và cá, rất nhiều cá... một số con cá heo bơi bên cạnh chúng ta, như thể chúng chưa bao giờ nhìn thấy một con tàu trước đây. Tất cả chúng ta đều nghĩ rằng mình đã được ban phước.

"Mười hai ngày lướt sóng êm ả ra khỏi Westeros, Sun Chaser và hai người bạn đồng hành của cô đã đi xa về phía nam tới Summer Islands, theo như những tính toán tốt nhất của họ, và đi xa về phía tây hơn bất kỳ con tàu nào đã từng đi trước đó... hoặc bất kỳ con tàu nào đã quay trở lại để kể về điều đó, ít nhất. Trên những chiếc Lady Meredith và Autumn Moon, những thùng rượu vàng Arbor đã được mở ra để chúc mừng thành tích; trên Sun Chaser, các thủy thủ đã uống một loại rượu mật ong có gia vị từ Lannisport. Và nếu bất kỳ người đàn ông nào trong số họ bồn chồn vì họ đã không nhìn thấy một con chim nào trong bốn ngày qua, anh ta đã im lặng."

“Thần thánh ghét sự ngạo mạn của loài người, các giáo sĩ dạy chúng ta vậy, và Ngôi sao bảy cánh rao rằng kiêu hãnh đi trước sự sụp đổ. Cũng có thể là Alys Westhill và gia tộc Hightowers đã ăn mừng quá lớn và quá sớm, ngay tại nơi sâu thẳm ngoài khơi, vì ngay sau đó, chuyến hải trình vĩ đại bắt đầu xảy ra rắc rối nghiêm trọng. “Đầu tiên chúng ta mất gió,” Ser Eustace kể với triều đình của ông nội chàng. “Gần như nửa tháng trời không có nổi một cơn gió thoảng, và chúng ta chỉ có thể di chuyển các con tàu đến nơi có thể kéo thuyền. Người ta phát hiện ra rằng hàng tá thùng thịt trên Chiếc Mặt Trăng Thu phân đang bọ sâu. Một chuyện nhỏ nhặt nếu chỉ xét riêng nó, nhưng là một điềm xấu. Cuối cùng thì gió cũng quay trở lại vào một buổi chiều gần hoàng hôn, lúc bầu trời trở nên đỏ như máu, nhưng cảnh tượng đó khiến người ta xôn xao. Tôi bảo mọi người rằng đó là điềm báo tốt lành, nhưng tôi đã nói dối. Trước khi sáng, các vì sao đã biến mất, gió bắt đầu hú và rồi biển dâng.“

“Đó là cơn bão đầu tiên”, Ser Eustace nói. Một cơn bão khác kéo đến hai ngày sau đó, rồi đến cơn thứ ba, cơn nào cũng dữ dội hơn cơn trước. “Sóng cao hơn cả cột buồm, sấm chớp đì đùng khắp nơi, còn sét thì to chưa từng thấy, những tia sét dữ dội thiêu đốt cả mắt. Một tia sét đánh trúng Hoa Thu và chẻ đôi cột buồm của con tàu, từ tổ quạ đến tận sàn tàu. Trong cơn cuồng phong đó, một trong những người lính của tôi hét ầm lên rằng anh ta nhìn thấy những cánh tay thò lên từ mặt nước, điều cuối cùng mà bất kỳ thuyền trưởng nào muốn nghe thấy. Lúc đó, chúng tôi đã mất dấu hoàn toàn con tàu Đuổi Mặt Trời, chỉ còn lại con tàu của bà và con tàu Hoa Thu. Biển tràn lên sàn tàu với mỗi lần sóng lên xuống, và những người đàn ông bị cuốn xuống biển, vô vọng bám vào những sợi dây thừng. Tôi tận mắt chứng kiến con tàu Hoa Thu chìm xuống. Chỉ một loáng sau, con tàu vẫn còn đó, vỡ tan và bốc cháy, nhưng vẫn còn đó. Rồi một cơn sóng ập đến và nhấn chìm con tàu, tôi chớp mắt và con tàu biến mất ngay lập tức. Chẳng có gì khác ngoài một cơn sóng, một con sóng khổng lồ, nhưng tất cả mọi người trên tàu đều hét lên rằng 'Thủy quái Kraken, Thủy quái Kraken!' và không lời nào tôi nói có thể khiến họ thay đổi suy nghĩ.

"Ta sẽ không bao giờ hiểu được tại sao chúng ta sống sót trong đêm đó, nhưng chúng ta đã làm được. Sáng hôm sau, biển lại êm ả, mặt trời sáng rực, và dòng nước xanh ngắt và thuần khiết đến mức một người có thể không bao giờ biết rằng dưới đấy, người anh trai của mình đang nổi, đã chết cùng tất cả những người đàn ông khác. Tình trạng của Lady Meredith thật tồi tệ, cánh buồm bị rách, cột buồm bị vỡ, chín người đàn ông mất tích. Chúng ta cầu nguyện cho những người đã khuất và bắt tay vào sửa chữa mọi thứ có thể... và vào buổi chiều hôm đó, thủy thủ của chúng ta đã phát hiện ra những cánh buồm ở đằng xa. Đó là Sun Chaser, trở lại để tìm chúng ta."

Tiểu thư Westhill không chỉ đơn thuần là sống sót sau cơn bão. Cô đã tìm được đất liền. Những cơn gió cùng biển cả dữ dội đã tách Sun Chaser của cô ra khỏi nhà Hightower và đẩy cô về phía tây, và khi bình minh ló dạng, người đàn ông của cô trên giỏ quạ phát hiện ra những chú chim đang bay vòng quanh một đỉnh núi mờ ảo trên đường chân trời. Tiểu thư Alys tiến về phía đó và vô tình phát hiện ra ba hòn đảo nhỏ. "Một ngọn núi có hai ngọn đồi bên cạnh", theo như cô nói. Tình trạng của tiểu thư Meredith không phù hợp để đi thuyền, tuy nhiên với sự trợ giúp từ ba chiếc thuyền kéo từ Sun Chaser, cô đã có thể tới nơi an toàn là các hòn đảo.

Hai con tàu tả tơi trú ẩn ở ngoài khơi hòn đảo trong suốt hơn nửa tháng để sửa chữa và bổ sung lương thực. Phu nhân Alys đắc thắng; nơi đây là vùng đất xa hơn về phía tây so với bất kỳ vùng đất nào mà người ta từng biết, những hòn đảo không được ghi trên bất kỳ bản đồ nào. Vì có ba hòn đảo, bà đặt tên chúng là Aegon, Rhaenys và Visenya. Các hòn đảo này không có người ở, nhưng có nhiều suối và sông, vì vậy những người du hành có thể lấy đủ nước ngọt theo nhu cầu cho các thùng chứa của họ. Ngoài ra, còn có lợn rừng và những con thằn lằn xám to lớn, chậm chạp, to bằng hươu, và những cây đầy quả hạch và trái cây.

Sau khi nếm thử một số loại, Eustace Hightower tuyên bố rằng nhóm không cần phải đi xa hơn. "Thế là khám phá đủ rồi", ông nói. "Chúng ta có các loại gia vị ở đây mà ta chưa từng nếm thử, và những loại quả hồng này...số phận của chúng ta nằm ngay trong tay chúng ta".

Alys Westhill hết sức kinh ngạc. Ba hòn đảo nhỏ, thậm chí hòn đảo lớn nhất chỉ bằng một phần ba đảo Dragonstone, chẳng đáng là gì. Điều tuyệt vời thật sự nằm xa hơn về phía tây. Có lẽ có một Essos khác ngay phía sau chân trời.

“Hoặc có thể có tới một ngàn dặm biển không một bóng người”, Ser Eustace đáp. Và dù Quý bà Alys nài nỉ, van xin và thêu dệt lời lẽ trên không, bà không thể lay chuyển ông. “Kể cả khi ta có muốn thì thủy thủ đoàn của ta cũng không cho phép”, ông nói với Lãnh chúa Donnel trong tháp canh. “Mỗi người đều tin chắc rằng họ đã nhìn thấy một con bạch tuộc

khổng lồ kéo Autumn Moon xuống đáy biển. Nếu ta ra lệnh tiếp tục đi thuyền, họ sẽ ném ta xuống biển và tìm một thuyền trưởng khác".

" Do những nhà thám hiểm đã chia tay nhau theo những cách riêng khi họ rời khỏi hòn đảo. Phu nhân Meredith quay lại hướng đông về nhà, trong khi Alys Westhill và Sun Chaser của bà ta thì thẳng tiến về hướng tây, đuổi theo mặt trời. Chuyến đi về nhà của Eustace Hightower suýt nữa thì nguy hiểm như chuyến đi của ông ta. Có nhiều cơn bão phải vượt qua, mặc dù không có cơn nào khủng khiếp như cơn bão đã cướp đi con tàu của anh trai ông. Những luồng gió thịnh hành chống lại họ, buộc họ phải đổi hướng liên tục. Họ đã bắt được ba con thằn lằn xám khổng lồ, một con đã cắn người lái tàu, làm chân anh ta chuyển sang màu xanh lá cây và phải cắt bỏ. Vài ngày sau, họ chạm trán với một đàn cá voi khổng lồ. Một trong số chúng, một con bò đực trắng khổng lồ to hơn một con tàu, đã cố tình đâm vào Phu nhân Meredith và làm nứt thân tàu. Sau đó, Ser Eustace đã đổi hướng, tiến đến Quần đảo Mùa hè, nơi mà ông nghĩ là đất liền gần nhất mà họ có thể cập bến. Tuy nhiên, họ đã ở xa về phía nam hơn ông ta nhận ra, và kết cục là họ bỏ lỡ toàn bộ các hòn đảo và thay vào đó thì cập bến tại bờ biển Sothoryos.

"Chúng ta đã ở đó cả một năm," anh ta kể với ông nội của mình, "cố gắng để Lady Meredith ra khơi một lần nữa, vì thiệt hại lớn hơn chúng ta nghĩ. Có nhiều của cải ở đó, và chúng ta không thể làm ngơ. Đá lục bảo, vàng, gia vị, tất cả là như vậy. Những sinh vật kỳ lạ... những con khỉ biết đi như người, những người biết hú như khỉ, rồng Wingvern, rồng đất, hàng trăm loại rắn khác nhau. Chết người, tất cả chúng. Một số người của tôi đã biến mất trong một đêm. Những người không biến mất bắt đầu chết. Một người bị một con ruồi cắn, một vết châm nhỏ trên cổ, không có gì đáng sợ. Ba ngày sau, da anh ta bị bong ra, và anh ta chảy máu từ tai, dương vật và hậu môn. Uống nước biển có thể khiến một người phát điên, mọi thủy thủ đều biết điều đó, nhưng nước ngọt cũng không an toàn hơn ở nơi đó. Có những con giun trong đó, hầu như không nhìn thấy được, nếu bạn nuốt chúng, chúng sẽ đẻ trứng bên trong bạn. Và bệnh sốt... khó có một ngày nào mà một nửa cấp dưới của tôi đủ sức để làm việc. Tôi nghĩ rằng tất cả chúng tôi đều sẽ chết, nhưng một số Người dân Đảo Mùa hè đi ngang qua đã cứu chúng tôi. Tôi nghĩ rằng họ hiểu rõ nơi địa ngục đó hơn những gì họ thể hiện. Nhờ sự giúp đỡ của họ, tôi đã đưa Lady Meredith đến thị trấn Tall Trees và từ đó về nhà."

Chuyện kể của ông kết thúc, và hành trình phiêu lưu vĩ đại của ông cũng vậy.

Còn về Quý bà Alys Westhill, tên khai sinh là Elissa của Nhà Farman, cuộc phiêu lưu của bà kết thúc như thế nào thì chúng ta không thể biết được. Sun Chaser đã biến mất về phía tây, vẫn đang tìm kiếm những vùng đất phía bên kia Biển Sunset và không bao giờ được nhìn thấy nữa.

Ngoại trừ...

Nhiều năm sau, Corlys Velaryon, cậu bé sinh ra ở Driftmark năm 53 AC, sẽ đưa con thuyền Rắn Biển của mình vượt qua chín chuyến du ngoạn vĩ đại, đi xa hơn bất kỳ người đàn ông nào ở Westeros từng vượt qua trước đây. Trong chuyến đi đầu tiên, ông đã đi thuyền qua Cổng Ngọc, tới Yi Ti và đảo Leng, và trở về với rất nhiều gia vị, lụa và ngọc bích đến nỗi Nhà Velaryon đã tăng gấp đôi tài sản từ lợi nhuận của chuyến đi đó. Sau chuyến đi thứ hai, Ser Corlys lại đi xa hơn về phía đông và trở thành người Westerosi đầu tiên đến Asshai-by-the-Shadow, thành phố đen u ám của những người chơi với bóng tối ở tận cùng thế giới. Ở đó, ông đã đánh mất tình yêu của mình và một nửa thủy thủ đoàn, nếu đúng như những câu chuyện kể lại... và tại nơi đó, ở bến cảng Asshai, ông thoáng nhìn thấy một con tàu cũ và phong weathered mà mãi mãi ông sẽ thề rằng chỉ có thể là Sun Chaser.

Nhưng vào năm 59 trước Công Nguyên, Corlys Velaryon vẫn chỉ là một cậu bé sáu tuổi, mơ ước về biển cả, vì vậy chúng ta phải tạm biệt cậu và quay ngược lại lần nữa vào cuối mùa thu năm định mệnh đó, khi bầu trời tối sầm, gió nổi lên và mùa đông lại một lần nữa ghé thăm Westeros.

Mùa đông năm 59–60 TC thực sự tàn khốc, tất cả những người sống sót đều đồng ý như vậy. Miền Bắc là nơi chịu ảnh hưởng đầu tiên và nặng nề nhất, khi các loại cây trồng bị chết trên cánh đồng, những dòng suối đóng băng và những cơn gió dữ dội hú qua Bức tường. Dù Chúa tể Alaric Stark đã ra lệnh rằng phải bảo quản và dự trữ một nửa của mọi mùa màng cho mùa đông sắp tới, nhưng không phải tất cả những người thuộc hạ của ngài đều tuân lệnh. Khi lương thực và kho chứa trống rỗng, nạn đói hoành hành khắp nơi, những người già tạm biệt con cái và ra ngoài trời tuyết để chết để người thân của họ được sống. Mùa màng cũng mất mùa ở vùng Sông, vùng phía Tây, và cả thung lũng, thậm chí là cả ở khu vực tiếp giáp. Những người có thức ăn bắt đầu tích trữ, và giá bánh mì bắt đầu tăng lên ở khắp Bảy Vương quốc. Giá thịt còn tăng nhanh hơn, và ở các thị trấn và thành phố, trái cây và rau quả gần như biến mất.

\"Rồi Cơn Rùng Mình kéo đến, và Người Lạ đi trong vùng đất."

Các học sỹ am hiểu về Cơn Rùng Mình. Họ từng chứng kiến tình trạng tương tự cách nay một thế kỷ, và diễn biến của dịch bệnh được ghi chép trong sách vở của họ. Người ta cho rằng dịch bệnh phát xuất từ bên kia bờ biển, từ các Thành phố Tự do hoặc những vùng đất xa hơn nữa. Các thành phố cảng và thị trấn bến cảng luôn là nơi đầu tiên và phải chịu hậu quả nặng nề nhất của căn bệnh này. Nhiều thường dân tin rằng dịch bệnh lây lan qua chuột; không phải những con chuột xám quen thuộc ở King's Landing và Oldtown, loài lớn, liều lĩnh và hung dữ, mà là những con chuột đen nhỏ hơn thường được nhìn thấy chạy ra từ hầm tàu khi cập cảng và chạy dọc các sợi dây giữ tàu cố định. Mặc dù Viện Nghiên cứu chưa chứng minh được chuột có tội, nhưng đột nhiên mọi ngôi nhà ở Bảy Vương quốc, từ lâu đài tráng lệ nhất đến túp lều khiêm tốn nhất, đều cần một con mèo. Trước khi Cơn Rùng Mình diễn ra trong mùa đông đó, giá mèo con đã được bán bằng giá ngựa chiến.

""Dấu hiệu của căn bệnh này rất rõ ràng. Mọi thứ bắt đầu khá đơn giản, với một cơn ớn lạnh. Nạn nhân sẽ cảm thấy lạnh, ném một khúc gỗ mới vào lửa, co rúm dưới chăn hoặc một đống lông thú. Một số người sẽ yêu cầu súp nóng, rượu vang đun nóng hoặc, trái với lẽ thường, là bia. Không chăn hay súp nào có thể ngăn chặn sự lây lan của bệnh dịch hạch. Không lâu sau, cơn run rẩy sẽ bắt đầu; ban đầu rất nhẹ, một cơn run rẩy, một cơn rùng mình, nhưng sau đó trở nên tồi tệ hơn không thể tránh khỏi. Gai ốc sẽ nổi lên khắp tứ chi của nạn nhân như những đội quân chinh phục. Vào thời điểm đó, nạn nhân sẽ run

rẩy dữ dội đến mức răng va vào nhau, tay chân bắt đầu co giật và giật mạnh. Khi môi nạn nhân chuyển sang màu xanh lam và họ bắt đầu ho ra máu, tức là sắp chết. Khi cơn ớn lạnh đầu tiên xuất hiện, Rùng mình sẽ diễn biến rất nhanh. Cái chết có thể đến trong vòng một ngày và không quá một trong năm nạn nhân hồi phục."""

Tất cả những điều này đều nằm trong kiến thức của các học giả. Điều họ không biết là Rùng mình có nguồn gốc từ đâu, làm thế nào để ngăn chặn nó, hoặc cách chữa trị nó. Đắp thuốc và pha chế thuốc là những phương pháp đã được thử nghiệm. Mù tạt nóng và ớt rồng đã được gợi ý, cùng với rượu có gia vị là nọc rắn khiến cho đôi môi trở nên tê liệt. Những người bị bệnh đã được ngâm mình trong những bồn nước nóng, một số được đun nóng gần đến điểm sôi. Người ta đồn rằng rau xanh có thể chữa khỏi bệnh; sau đó là cá sống; rồi đến thịt đỏ, càng nhiều máu thì càng tốt. Một số thầy thuốc đã bỏ thịt và khuyên bệnh nhân của họ uống máu. Nhiều loại khói và hít phải lá đang cháy đã được thử nghiệm. Một lãnh chúa đã ra lệnh cho người của mình đốt lửa xung quanh mình để bao quanh mình bằng những bức tường lửa.

"Vào mùa đông năm 59 trước Công Nguyên, The Shivers đi vào từ phía đông, và di chuyển qua Blackwater Bay và lên Blackwater Rush. Ngay cả trước khi đến King's Landing, những hòn đảo ngoài vùng Crownlands đã cảm thấy lạnh lẽo. Edwell Celtigar, một thời là Cánh tay của Maegor và là chủ tiền bị khinh thường, là lãnh chúa đầu tiên chết. Con trai và người thừa kế của ông đã theo ông xuống mồ ba ngày sau đó. Lãnh chúa Staunton đã chết tại Rook's Rest, và sau đó là vợ ông. Những đứa con của họ, trong cơn sợ hãi, đã tự nhốt mình vào bên trong phòng ngủ và chặn cửa, nhưng điều đó không cứu được chúng. Trên Dragonstone, Septa Edyth yêu dấu của hoàng hậu đã chết. Trên Driftmark, Daemon Velaryon, Chúa tể của Thủy Triều, đã hồi phục sau khi cận kề cái chết, nhưng đứa con trai thứ hai và ba đứa con gái của ông đã bị cuốn trôi. Lãnh chúa Bar Emmon, Lãnh chúa Rosby, Phu nhân Jirelle của Maidenpool... tiếng chuông đã đổ cho tất cả bọn họ, và nhiều người đàn ông và phụ nữ thấp kém khác nữa.

Khắp khắp từ Vương quốc Bảy, giới quý tộc và ti tiện đều bị tấn công. Những người già và trẻ là những đối tượng dễ bị tổn thương nhất, nhưng đàn ông và phụ nữ đang độ sung sức cũng không được may mắn. Trong số những người bị tấn công có những lãnh chúa vĩ đại, những phu nhân cao quý và những hiệp sĩ dũng cảm nhất. Chúa Prentys Tully qua đời vì ớn lạnh ở Riverrun, một ngày sau là Phu nhân Lucinda của ông. Lyman Lannister, Chúa tể hùng mạnh của Casterly Rock, bị tấn công cùng với nhiều lãnh chúa khác của vùng đất phía Tây; Chúa Marbrand của Ashemark, Chúa Tarbeck của Tarbeck Hall, Chúa Westerling của Crag. Tại Highgarden, Chúa Tyrell mắc bệnh nhưng vẫn sống sót, nhưng lại tử vong do ngã ngựa khi đang say, bốn ngày sau khi bình phục. Rogar Baratheon không bị ớn lạnh, con trai và con gái của ông với Hoàng hậu Alyssa bị ốm nhưng đã hồi phục, nhưng anh trai ông là Ser Ronnal và vợ của cả hai người anh em ông đều qua đời.

"Thành phố cảng vĩ đại Oldtown đặc biệt chịu thiệt hại nặng nề, mất đi một phần tư dân cư." Eustace Hightower, người đã trở về còn sống sót từ chuyến đi biển định mệnh của Alys West Hill băng qua Biển Hoàng hôn, đã sống sót một lần nữa, nhưng vợ và những đứa con của ông không được may mắn như vậy. Cả ông nội của ông, Lãnh chúa Hightower, cũng vậy. Donnel Kẻ Chần chừ không thể trì hoãn cái chết. Ông ta chết vì run rẩy. Septon Tối cao cũng vậy và hai chục Kẻ Sùng đạo Nhất, và toàn bộ một phần ba các pháp sư, các thầy thuốc, các thừa tác viên và tập sinh tại Thành trì.

“Trong toàn cõi, không nơi nào đau đớn bằng Bến Vua vào năm 59 sau Công Nguyên. Trong số những người chết có hai hiệp sĩ Đội Vệ Vương, ngài Sam già ở Sour Hill và ngài Victor dũng cảm, cùng với ba lãnh chúa của hội đồng, Albin Massey, Qarl Corbray, và Grand Maester Benifer. Benifer đã phục vụ trong mười lăm năm qua thời kỳ nguy nan và thịnh vượng, đã đến Red Keep sau khi Maegor tàn ác chặt đầu ba người tiền nhiệm của ngài. (“Một hành động vô cùng can đảm hoặc cực kỳ ngu ngốc,” người kế vị mỉa mai của ngài quan sát. “Tôi không thể sống được ba ngày dưới quyền Maegor.”)

Tất cả người chết đều được tưởng niệm và thương nhớ, nhưng ngay sau khi họ ra đi, nỗi mất mát về Lãnh chúa Qarl Corbray được cảm nhận sâu sắc nhất. Với sự ra đi của người chỉ huy và nhiều thành viên của Đội Cận vệ Thành phố bị bệnh và run rẩy, đường phố và những con hẻm ở King's Landing trở thành nơi vô pháp vô thiên. Các cửa hàng bị cướp bóc, phụ nữ bị hãm hiếp, đàn ông bị cướp và giết không vì tội gì ngoài việc đi trên đường không đúng lúc. Vua Jaehaerys đã cử Đội Vệ vương và các hiệp sĩ gia thần của mình đi khôi phục trật tự, nhưng họ quá ít ỏi, và chẳng mấy chốc, ông không còn lựa chọn nào khác ngoài việc gọi họ trở lại.

“Giữa cảnh hỗn loạn, Bệ hạ mất đi một trong những lãnh chúa của mình, không phải vì chứng run rẩy mà vì sự ngu dốt và căm thù. Rego Draz chưa bao giờ định cư tại Pháo đài Đỏ, mặc dù nơi đó có rất nhiều chỗ cho ông và nhà vua đã ra lời mời nhiều lần. Người đàn ông Pentoshi thích dinh thự của mình trên Phố Lụa hơn, với Hố Rồng lờ mờ phía trên ông ta ở Đồi Rhaenys. Ở đó, ông ta có thể vui thú cùng các thê thiếp của mình mà không phải chịu sự phản đối của triều đình. Sau mười năm phục vụ tại Ngai Sắt, Lãnh chúa Rego trở nên khá mập mạp, và không còn chọn cưỡi ngựa nữa. Thay vào đó, ông ta di chuyển từ dinh thự đến lâu đài và ngược lại trong một chiếc kiệu dát vàng cầu kỳ. Một cách ngu ngốc, tuyến đường của ông ta đi qua trung tâm bốc mùi của Đáy Bọ Chét, khu vực bẩn thỉu nhất và hỗn loạn nhất của thành phố.

Vào ngày khủng khiếp đó, chục tên khét tiếng của Flea Bottom đang đuổi theo một chú lợn con xuống một con hẻm thì tình cờ gặp phải Chúa tể Rego đang di chuyển qua những con phố. Một số tên say rượu và tất cả đều đói - chú lợn con đã thoát khỏi chúng - và cảnh tượng Pentoshi làm chúng tức giận, vì ban đầu, họ cho rằng chủ nhân của đồng tiền chính là nguyên nhân khiến giá bánh mì tăng cao. Một tên mang theo một thanh kiếm. Ba tên có dao. Những kẻ còn lại chộp lấy đá và gậy và vây quanh kiệu, đuổi những người khiêng của Lord Rego đi và hất ngài chúa tể xuống đất. Những người chứng kiến cho biết ông ta đã hét lên cầu cứu bằng những từ mà không ai hiểu được.

"Khi ngài đưa tay lên để che đòn tấn công, vàng và đá quý lấp lánh trên những ngón tay, và cuộc tấn công ngày càng điên cuồng hơn. Một người phụ nữ hét lên, “Ngài là người Pentoshi. Chính lũ khốn đó đã mang Bệnh Rùng Mình đến đây.” Một trong những người đàn ông này nhặt một viên đá từ con phố mới lát đá của nhà vua và liên tiếp đập vào đầu Lãnh chúa Rego cho đến khi chỉ còn một hỗn hợp màu đỏ gồm máu, xương và não. Lãnh chúa bầu trời đã chết như vậy, đầu của ngài bị nghiền nát bởi chính một trong những viên đá lát mà ngài đã giúp nhà vua đặt xuống. Ngay cả khi đó, những kẻ tấn công cũng không

buông tha cho ngài. Trước khi bỏ chạy, chúng đã xé bỏ quần áo đẹp của ngài và cắt đứt tất cả các ngón tay để lấy nhẫn."

"Khi tin tức tới được Bức tường đỏ, chính Jaehaerys Targaryen đã cưỡi ngựa tới để mang xác về, những cận vệ của ngài đi cạnh. Quốc vương bệ hạ đã vô cùng tức giận trước những gì ông nhìn thấy, vì vậy Ser Joffrey Doggett sau đó đã từng nói rằng, "Khi tôi nhìn vào khuôn mặt của ngài, trong một khoảnh khắc tưởng chừng như tôi đang nhìn thấy người chú của ngài."" Con đường chật kín những con người tò mò, họ ra xem nhà vua hoặc nhìn chằm chằm vào xác chết đẫm máu của tên chủ tiệm cầm đồ người Pentoshi. Jaehaerys quay đầu ngựa lại và quát vào họ. "Ta muốn biết tên những kẻ đã làm điều này. Trả lời ngay, và các ngươi sẽ được trả công hậu hĩnh. Còn nếu giữ im lặng, các ngươi sẽ mất mạng." Nhiều người đứng xem lẻn đi, nhưng một cô gái chân trần tiến lên, hét lên một cái tên.

nhà vua cảm ơn cô ta và ra lệnh cho cô ta chỉ cho các hiệp sĩ của ông biết tên này có thể ở đâu. Cô ta dẫn đội Kingsguard đến một bồn rửa rượu nơi tên ác nhân này được phát hiện đang ngồi trên đùi một con điếm và đeo trên ngón tay ba chiếc nhẫn của Chúa Rego. Dưới sự tra tấn, gã nhanh chóng khai ra tên của những kẻ tấn công khác và tất cả bọn chúng đều bị bắt. Một trong số chúng tự nhận mình là Một Kẻ Nghèo Khổ, và hét lên rằng gã muốn mặc áo đen. "Không", Jaehaerys nói với gã ta. "Night's Watch là những người đàn ông danh giá còn ngươi thì thấp hèn hơn loài chuột". Ông phán rằng những kẻ như thế này không xứng đáng với cái chết sạch sẽ bằng kiếm hay rìu. Thay vào đó, chúng bị treo trên các bức tường của Red Keep, bị moi ruột và để mặc cho đến chết, ruột của chúng đung đưa xuống tới đầu gối.

Thiếu nữ dẫn vua tới tên sát nhân đã có số phận đầy lòng thương. Được Hoàng hậu Alysanne đưa tay nắm, nàng bị dìm xuống bồn tắm nước nóng để đánh rửa sạch sẽ. Quần áo được đốt cháy, đầu thì được cạo trọc, nàng còn được ăn bánh mì nóng và thịt xông khói. "Thành lũy sẽ có vị trí dành cho cô, nếu cô muốn", Alysanne nói với cô gái khi bụng cô ấy no căng. "Trong nhà bếp hay chuồng ngựa, tùy cô lựa chọn. Cô có cha không?" Cô gái e thẹn gật đầu và thú nhận rằng có. "Ông ấy là một trong những cái bụng đã bị cắt lìa. Người đó bị bệnh đậu mùa, với bệnh đau mắt hột". Rồi cô ấy nói với Nữ hoàng rằng mình muốn làm việc trong nhà bếp. "Đó là nơi họ thường để bánh mì".

Năm cũ khép lại, năm mới lại tới nhưng chẳng mấy nơi ở Westeros cử hành lễ kỷ niệm đánh dấu năm thứ 60 kể từ cuộc chinh phạt của Aegon. Một năm trước, những đống lửa lớn đã bùng cháy tại các quảng trường và nam nữ nhảy múa xung quanh, ăn uống và cười đùa trong tiếng chuông chào năm mới. Một năm sau, ngọn lửa đang thiêu rụi xác người, và những chiếc chuông đang rung lên tiếng kèn đưa người chết. Đường phố Vương Đô vắng tanh, nhất là vào ban đêm, những con hẻm chìm trong tuyết, và những khối băng trên mái nhà rủ xuống dài ngoằng như giáo.

" Trên ngọn đồi cao Aegon, Vua Jaehaerys hạ lệnh đóng và chốt chặt cổng của Pháo đài đỏ cùng tăng gấp đôi đội gác trên tường thành. Nhà vua, hoàng hậu cùng các con của họ tham dự lễ cầu nguyện lúc hoàng hôn tại thánh đường thành, trở về Maegor's Holdfast để dùng một bữa tối nhẹ và sau đó lui về đi ngủ.

"Đó là thời khắc của cú đêm, khi Nữ hoàng Alysanne tỉnh giấc vì con gái nhẹ nhàng lắc tay bà. "Mẹ," Công chúa Daenerys nói, "Con lạnh."

" Không cần phải kể tất cả những hành động sau đó. Daenerys Targaryen là nàng công chúa bé bỏng, và mọi hành động có thể dành cho bất kỳ gã đàn ông nào đều được làm cho nàng công chúa. Có lời cầu nguyện, thuốc đắp, súp nóng, tắm nước nóng, chăn, áo lông và đá nóng, trà lá tầm ma. Nàng công chúa lên sáu tuổi, và đã cai sữa nhiều năm, nhưng một bà vú ướt được triệu tập, vì có một số người tin rằng sữa mẹ có thể chữa được bệnh run rẩy. Các học sĩ đến rồi đi, những thầy tế và bà tế cầu nguyện, nhà vua ra lệnh thuê một trăm người bắt chuột ngay lập tức, và thưởng một đồng bạc cho mỗi con chuột chết, dù là chuột đen hay chuột xám. Daenerys muốn mèo con của mình, và chú mèo con được mang đến, mặc dù khi cơn run rẩy của cô bé trở nên mạnh hơn, nó vùng thoát khỏi tay cô bé và cào vào tay cô bé. Gần sáng, Jaehaerys bật khỏi giường hét lớn rằng cần một con rồng, con gái ông phải có rồng, và những con quạ bay đi đến đảo Rồng, hướng dẫn những Người trông giữ rồng ở đó đưa ngay một con rồng non đến Pháo đài Đỏ.

"Không gì quan trọng cả. Một ngày rưỡi sau khi nàng đánh thức mẫu hậu khỏi giấc ngủ để than phiền cảm thấy lạnh, công chúa bé bỏng đã chết. Hoàng hậu ngã quỵ trong vòng tay nhà vua, run rẩy dữ dội đến nỗi khiến một số người sợ rằng bà cũng mắc Cúm Rùng Mình. Jaehaerys đưa bà về phòng và cho bà dùng sữa anh túc để giúp bà ngủ. Mặc dù gần như kiệt sức, ông vẫn đến sân và cho Vermithor bay đi, rồi bay đến Dragonstone để thông báo cho họ rằng dù sao đi nữa thì họ cũng không cần đến con rồng mới nở. Khi trở về Bến Vua, ông đã uống một cốc rượu mơ và sai người đi tìm Septon Barth. "Sao chuyện này lại xảy ra được?" ông đòi biết. "Con bé đã phạm phải tội lỗi gì? Tại sao các vị thần lại lấy con bé đi? Sao chuyện này lại xảy ra được?" Nhưng ngay cả Barth, người đàn ông khôn ngoan đó, cũng không có câu trả lời nào cho ông".

Nhà vua và hoàng hậu không phải là những bậc cha mẹ duy nhất mất con vì Shivers; hàng ngàn người khác, cả cao sang lẫn thấp hèn, đều hiểu nỗi đau giống vậy vào mùa đông năm đó. Tuy nhiên, đối với Jaehaerys và Alysanne, cái chết của cô con gái yêu thương này chắc hẳn có vẻ rất tàn khốc, vì nó đã đánh đúng vào cốt lõi của Học thuyết về sự đặc biệt. Công chúa Daenerys mang dòng máu Targaryen cả hai bên, dòng máu Valyria Cổ chảy trong huyết quản, và những người gốc Valyria không giống những người đàn ông khác. Người Targaryen có đôi mắt màu tím và mái tóc vàng bạc, họ thống trị bầu trời trên lưng rồng, giáo lý của Đức tin và lệnh cấm loạn luân không áp dụng đối với họ... và họ không bị ốm.

"Từ khi Aenar lưu vong tuyên bố đòi lại Dragonstone, điều đó đã được biết tới. Nhà Targaryen không chết vì đậu mùa hay kiết lỵ, họ không mắc bệnh đậu đỏ hay chân nâu hay sốt rét, họ không khuất phục trước bệnh giun, tắc phổi hay đau bụng hay vô số dịch hạch và bệnh truyền nhiễm mà các vị thần, vì lý do riêng của họ, cho là hợp lý để thả xuống đàn ông và phụ nữ phàm trần. Người ta cho rằng có lửa trong huyết rồng, đó là ngọn lửa thanh lọc đốt cháy sạch các bệnh dịch như vậy. Người ta không thể tưởng tượng rằng một nàng công chúa thuần chủng lại chết trong run rẩy như thể nàng là một đứa trẻ bình thường".

"" Nhưng cô ấy vẫn làm.

"Tự khi đau buồn về cái chết của em và cái tâm hồn dịu hiền của em, Jaehaerys và Alysanne cũng phải đối mặt với sự thật

kinh khủng đó. Có lẽ nhà Targaryen không gần gũi với các vị thần như họ vẫn nghĩ. Có lẽ cuối cùng họ cũng chỉ là những con người.

""Khi Cơn run rẩy cuối cùng đi qua, Đức vua Jaehaerys bắt đầu trở lại công việc với trái tim buồn hơn. Nhiệm vụ đầu tiên của ông là một nhiệm vụ ảm đạm: thay thế tất cả bạn bè và cố vấn đã mất. Con trai cả của Lãnh chúa Manfryd Redwyne, Ser Robert được phong làm Chỉ huy Đội lính canh thành phố. Ser Gyles Morrigen mang đến hai hiệp sĩ ưu tú để gia nhập Đội vệ binh nhà vua, và Đức vua đã đích thân tặng áo choàng trắng cho Ser Ryam Redwyne và Ser Robin Shaw. Albin Massey, vị chánh án lưng gù, có năng lực của ông không dễ thay thế như vậy. Để lấp đầy vị trí của ông, nhà vua đã đến Vale of Arryn và triệu tập Rodrik Arryn, Lãnh chúa uyên bác trẻ tuổi của Eyrie, người mà ông và hoàng hậu đã gặp lần đầu khi còn là một cậu bé mười tuổi.""

Tòa Bạch Thành đã cử Benifer kế vị, là Grand Maester Elysar lắm lời. Nhỏ hơn hai mươi tuổi so với người đàn ông đội chiếc dây xích của mình, Elysar chưa bao giờ có một suy nghĩ mà không cần chia sẻ. Một số người cho rằng Mật viện đã cử ông đến King's Landing để thoát khỏi ông.

" Vua Jaehaerys ngần ngừ lâu nhất khi chọn người coi giữ kho bạc và quản lý tiền tệ mới của mình. Rego Draz, dù bị ghét bỏ đến đâu, vẫn là người có năng lực lớn. “Ta buộc phải nói rằng các ngươi không tìm thấy những người như vậy lang thang trên phố đâu nhưng nếu thành thật mà nói, chúng ta có thể tìm thấy một người ở đó dễ hơn là ngồi trong lâu đài nào đấy,” nhà vua nói với hội đồng của mình. The Lord of Air chưa bao giờ kết hôn, nhưng ông có ba đứa con ngoài giá thú đã học được công việc của ông từ tấm bé. Dù nhà vua bị cám dỗ đưa một người trong số họ đến, ông biết rằng vương quốc sẽ không bao giờ chấp nhận một người Pentoshi khác. “Phải cần một lãnh chúa,” ông kết luận u ám. Những cái tên quen thuộc lại được đưa ra một lần nữa: Lannister, Velaryon, Hightower, những gia tộc được xây dựng trên cả vàng và thép. “Tất cả họ đều quá kiêu ngạo,” Jaehaerys nói.

“Chính Septon Barth là người đầu tiên đề xuất một cái tên khác. “Nhà Tyrell ở Highgarden là hậu duệ của những quản gia,” ông nhắc nhở nhà vua, “nhưng Vương quốc Reach rộng hơn Vương quốc Westerlands, với một loại của cải khác, và chàng trai trẻ Martyn Tyrell có thể chứng tỏ là một bổ sung hữu ích cho hội đồng này”.

" Ngài Redwyne tỏ ra kinh ngạc. “Nhà Tyrells toàn là đồ ngốc,” ngài nói. “Thưa bệ hạ, rất lấy làm tiếc, họ là lãnh chúa của tôi, nhưng...Tyrells toàn là đồ ngốc, và cả Lãnh chúa Bertrand cũng là một kẻ ngốc.”

"Nói vậy cũng không sao cả", Septon Barth thừa nhận. "Tuy nhiên, Chúa tể Bertrand thì giờ đã nằm dưới mồ, còn tôi đang muốn nói đến đứa con trai của ông ta. Martyn trẻ trung háo hức, nhưng tôi sẽ không đảm bảo trí thông minh của cậu ta. Mặt khác, vợ cậu ta là một cô gái Fossoway, Quý bà Florence, bà ta đếm táo ngay từ khi biết đi. Từ khi kết hôn, bà ta đã đảm nhiệm toàn bộ việc kế toán ở Highgarden, và người ta nói rằng bà ta đã tăng thu nhập của Nhà Tyrell lên một phần ba. Nếu ta bổ nhiệm chồng bà ta thì tôi không nghi ngờ gì rằng bà ta cũng sẽ đến triều đình".

“Alysanne sẽ rất thích điều này”, nhà vua nói. “Nàng ấy thích trò chuyện cùng những người phụ nữ thông minh”. Nữ hoàng đã không tham dự hội đồng kể từ sau khi Công chúa Daenerys qua đời. Có thể Jaehaerys hy vọng rằng như thế sẽ khiến bà quay về bên ông một lần nữa. “Vị giáo sĩ tốt bụng của chúng ta chưa bao giờ dẫn dắt chúng ta tới sai đường. Hãy cho tên ngốc kia thử sức cùng cô vợ thông minh của hắn, và hy vọng rằng những thần dân trung thành của ta sẽ không đập vỡ đầu hắn bằng một viên đá cuội”.

“Bảy lần lấy và bảy lần cho. Có thể Mẹ ở trên cao đã nhìn xuống Nữ hoàng Alysanne trong nỗi đau buồn và thương xót cho trái tim tan vỡ của bà. Mặt trăng chưa tròn hai lần kể từ cái chết của Công chúa Daenerys khi Nữ hoàng ân sủng biết được mình lại mang thai. Khi mùa đông đang kìm kẹp vương quốc trong băng giá, nữ hoàng một lần nữa thận trọng và lui về Dragonstone để sinh con. Cuối năm đó, 60 AC, bà sinh đứa con thứ năm, một cô gái mà bà đặt tên là Alyssa theo tên mẹ mình. “Một vinh dự Nữ hoàng ân sủng sẽ trân trọng biết bao nếu bà còn sống”, Đại học sĩ mới, Elysar... nhận xét như vậy, nhưng không phải trước mặt nhà vua.

Mùa đông đến ngay sau khi nữ hoàng hạ sinh và Alyssa chứng tỏ mình là một đứa trẻ khoẻ mạnh và hoạt bát. Khi còn là một đứa trẻ, nàng rất giống với người chị quá cố của mình, Daenerys, đến nỗi nữ hoàng thường khóc nức nở khi nhìn nàng, nhớ về đứa con mình đã mất. Tuy nhiên, khi công chúa lớn lên, sự giống nhau đã phai nhạt; mặt dài và gầy, Alyssa không có chút vẻ đẹp nào của chị mình. Mái tóc nàng là một mớ rối màu vàng bẩn mà không có một chút màu bạc nào khơi gợi đến những lãnh chúa rồng xưa, và nàng được sinh ra với đôi mắt không cân xứng, một bên màu tím than, bên kia màu xanh lá khởi sắc. Tai nàng quá to và nụ cười méo mó, và khi nàng sáu tuổi đang chơi trong sân, một cú đánh ngang mặt bằng một thanh kiếm gỗ đã làm gãy mũi nàng. Mũi nàng sau khi lành vẫn cong veo, nhưng Alyssa dường như không bận tâm. Vào độ tuổi đó, mẹ nàng đã nhận ra rằng nàng không giống Daenerys mà lại giống với Baelon.

Giống như Baelon trước đây từng theo chân Aemon khắp nơi, Alyssa cũng lẽo đẽo theo Baelon. “Như một chú cún con,” Hoàng tử của mùa xuân kêu ca. Baelon kém Aemon hai tuổi, Alyssa kém Aemon gần bốn tuổi... "hơn nữa lại là con gái", điều này khiến mọi thứ tệ hại hơn nhiều trong mắt anh ta. Tuy nhiên, công chúa không cư xử giống như một đứa trẻ con gái. Nàng mặc quần áo con trai khi có thể, tránh xa các bé gái khác, thích cưỡi ngựa, leo trèo và đấu kiếm bằng gậy hơn là may vá, đọc sách và ca hát, và cũng từ chối ăn cháo.

Một người bạn cũ, đồng thời là kẻ thù cũ, trở lại King's Landing vào năm 61 AC khi Lord Rogar Baratheon đi từ Storm's End để đưa ba cô gái trẻ đến triều đình. Hai người là con gái của em trai ông, Ronnal, người đã chết vì rét run cùng với vợ và các con trai. Người thứ ba là Quý bà Jocelyn, con gái của chính ông với Hoàng hậu Alyssa. Đứa bé ốm yếu sinh ra vào Năm của Kẻ lạ khủng khiếp đó đã trở thành một thiếu nữ cao lớn có vẻ ngoài nghiêm trang, với đôi mắt to đen láy và mái tóc đen như mực.

Tuy nhiên, chính mái tóc của Rogar Baratheon lại bạc đi, và những năm tháng đã in hằn dấu vết lên cánh tay già nua của đức vua. Khuôn mặt ông xanh xao, hằn rõ những đường gân, thân hình trở nên gầy guộc đến mức quần áo trở nên rộng thùng

thình trên người ông, như thể chúng được cắt may cho một người to lớn hơn nhiều. Khi ông quỳ gối trước Ngai Sắt, ông gặp khó khăn khi đứng dậy, và phải nhờ sự giúp đỡ của một Ngự lâm quân để đứng vững.

Chúa Rogar tâu với đức vua và hoàng hậu rằng ông đến để cầu xin một ân huệ. Không lâu nữa, tiểu thư Jocelyn sẽ đón sinh nhật lần thứ bảy. “Cháu chưa bao giờ biết đến mẹ. Vợ của anh trai tôi đã chăm sóc cho cháu hết sức có thể, nhưng họ cũng coi trọng con của họ hơn, như những người mẹ thường làm, và giờ thì cả hai đều đã mất. Nếu bệ hạ muốn nghe theo, xin bệ hạ cho Jocelyn cùng các anh họ được làm con nuôi, để được nuôi dưỡng tại triều đình cùng con trai con gái của bệ hạ.”

"Đó sẽ là vinh dự và niềm vui của chúng tôi", Hoàng hậu Alysanne trả lời. "Jocelyn là chị gái duy nhất của chúng ta, chúng ta không quên điều đó. Máu mủ của chúng ta."

“Tôi muốn các vị cũng hãy trông chừng con trai tôi. Boremund sẽ vẫn ở Lâu đài Storm, dưới sự chăm sóc của anh trai tôi là Garon. Cậu bé ngoan, khỏe mạnh, rồi sau này sẽ trở thành lãnh chúa vĩ đại, điều đó không phải bàn cãi, nhưng cậu chỉ mới chín tuổi thôi. Như lệnh ngài biết, em trai tôi Borys đã rời vùng Đất Bão cách đây nhiều năm. Trở nên khó chịu và bực tức sau khi Boremund chào đời, mọi chuyện ngày càng tệ giữa chúng tôi. Borys từng đến Myr một thời gian, và sau đó là Volantis, không biết làm cái quái gì... nhưng giờ hắn ta lại xuất hiện ở Westeros, ở ngay Núi Đỏ. Người ta đồn rằng hắn đã gia nhập Bọn kền kền và đang cướp bóc dân tộc của mình. Garon là người có năng lực và trung thành, nhưng không bao giờ là đối thủ của Borys, còn Boremund thì chỉ là một đứa trẻ. Tôi sợ những gì sẽ xảy ra với cậu bé và vùng Đất Bão khi tôi không còn nữa.”

"Điều đó khiến hoàng đế ngạc nhiên. “Khi ông đi xa? Tại sao ông phải đi xa? Ông có ý định đi đâu vậy, thưa chúa tể?”

Nụ cười đáp trả của Lãnh chúa Rogar cho thấy một thoáng sự hung dữ ngày nào của ông. “Vào núi, thưa Bệ hạ. Bậc thầy của tôi nói rằng tôi sắp chết. Tôi tin ông ta. Ngay cả trước Bệnh Sởn da thì đã đau rồi. Bây giờ còn tệ hơn. Ông ta cho tôi uống sữa anh túc, nó có giúp được, nhưng tôi chỉ dùng một ít. Tôi không muốn ngủ mất phần đời còn lại của mình. Tôi cũng không muốn chết trên giường, máu chảy ròng ròng nơi hậu môn. Tôi có ý tìm anh trai tôi là Borys để xử hắn, và với cái tên Kền kền đen này nữa. Garon gọi đó là nhiệm vụ của kẻ ngốc. Ông ta không sai. Nhưng khi tôi chết, tôi muốn chết với cây rìu trên tay, miệng thốt ra lời nguyền rủa. Thưa Bệ hạ, tôi có được phép không?

"Lời của người bạn cũ làm vua Jaehaerys cảm động, ông đứng dậy rời khỏi Ngôi báu Sắt để vỗ vai Lãnh chúa Rogar. “Em trai ông là kẻ phản bội còn con kền kền kia - ta sẽ không gọi nó là vua - đã gây phiền hà cho đội tuần tra biên giới của chúng ta đủ lâu rồi. Ngài có sự cho phép của tôi, thưa lãnh chúa. Và ngoài ra, ngài còn có cả thanh kiếm của tôi".

"Nhà vua đã thực hiện lời hứa." Cuộc chiến tiếp theo được nhắc đến trong lịch sử với tên gọi Chiến tranh Dorne lần thứ ba, nhưng đó là một cách gọi sai lệch, vì Quận vương Dorne đã giữ quân đội của mình tránh xa cuộc xung đột. Người dân thường thời đó gọi đó là Cuộc chiến của Lord Rogar, và cái tên đó chính xác hơn nhiều. Trong khi Chúa tể Storm's End dẫn năm trăm quân vào vùng núi, Jaehaerys Targaryen lên không trung trên lưng Vermithor. "Hắn tự gọi mình là kền kền," nhà vua nói, "nhưng hắn không bay. Hắn ẩn núp. Hắn nên tự gọi mình là chuột chũi." Ông đã không sai. Vua kền kền đầu tiên đã chỉ huy quân đội, dẫn đầu hàng nghìn người vào trận chiến. Người thứ hai không hơn gì một kẻ cướp nổi loạn, một đứa con trai nhỏ của một gia đình nhỏ với vài trăm người theo cùng sở thích cướp bóc và hiếp dâm. Tuy nhiên, hắn biết rất rõ các ngọn núi, và khi bị truy đuổi, hắn sẽ biến mất một cách dễ dàng, rồi xuất hiện theo ý muốn. Những người đến săn đuổi hắn đều có nguy cơ, vì hắn cũng rất giỏi phục kích.

Tuy nhiên, chẳng thủ đoạn nào của gã có hiệu quả trước một kẻ thù có thể săn đuổi hắn từ trên trời. Theo truyền thuyết, Vua Kền kền có một pháo đài bất khả xâm phạm, ẩn trong mây. Jaehaerys không tìm thấy hang ổ bí mật nào, chỉ thấy một tá trại thô sơ rải rác ở đây đó. Vermithor thiêu rụi từng trại một, chỉ để lại đống tro tàn cho Kền kền trở về. Đoàn quân của Lãnh chúa Rogar, đang vòng vèo trên cao, chẳng mấy chốc đã phải bỏ ngựa và tiến bộ bằng đường mòn dê, vượt dốc đứng và qua hang động, trong khi những kẻ địch ẩn nấp ném đá từ trên đầu họ xuống. Nhưng họ vẫn kiên cường tiến lên. Khi những người xứ bão từ phía đông tiến vào, Simon Dondarrion, Lãnh chúa Blackhaven, dẫn một tốp nhỏ các hiệp sĩ xung phong vào núi từ phía tây, nhằm chặn đường thoát từ bên đó. Trong khi những người thợ săn tiến về nhau, Jaehaerys dõi theo họ từ trên trời, điều khiển họ như từng điều khiển quân đồ chơi ở Phòng Bàn sơn vẽ.

Cuối cùng thì họ cũng tìm thấy lũ địch. Borys Baratheon không biết những lối đi bí mật trong núi như người Dorne nên hắn đã bị dồn vào góc đầu tiên. Người của Lord Rogar xử lý rất nhanh những người của hắn, nhưng khi hai anh em đối diện nhau thì vua Jaehaerys đã đáp xuống. "Ta sẽ không để người bị gọi là sát hại người thân đâu, thưa lãnh chúa. Tên phản bội đó là của ta."

"Ser Borys cười khi nghe thấy chuyện đó. “Thà gọi ta là kẻ giết vua còn hơn gọi hắn là kẻ giết họ!” hắn hét lên khi xông đến trước mặt đức vua. Nhưng Jaehaerys đã cầm Blackfyre, và ngài không quên những bài học mình đã học được trong cung điện trên Đảo Rồng. Borys Baratheon chết dưới chân đức vua, bởi một vết cắt ở cổ gần như lấy luôn đầu hắn."



“Đến kỳ trăng tròn, rồi đến lượt Vua Kền Kền. Bị mang đến vịnh trong một hang ổ bị đốt cháy, nơi ông ta hy vọng sẽ ẩn náu, ông ta chống cự đến cùng, ném mưa giáo mác và tên vào đám người của nhà vua. "Tên này là của ta", Rogar Baratheon nói với Bệ hạ khi tên vua của ngọn núi bị trói giam đưa đến trước mặt họ. Theo lệnh của ngài, tên cướp ngoài vòng pháp luật bị gỡ xiềng xích và được trao cho một ngọn giáo cùng một tấm khiên. Lãnh chúa Rogar đối mặt với hắn bằng chiếc rìu của mình. "Nếu hắn giết được ta, hãy để hắn tự do."

Đáng buồn thay, Vulture không thể đảm đương nhiệm vụ đó. Bị lãng phí, suy yếu và đau đớn như anh, Rogar Baratheon khinh thường đẩy lùi các cuộc tấn công của người Dorn, sau đó chẻ anh ta làm đôi từ vai đến rốn.

Khi mọi chuyện xong xuôi, Lãnh chúa Rogar tỏ vẻ mệt mỏi. “Có vẻ như cuối cùng ta sẽ không chết với cây rìu trên tay,” ông buồn bã nói với nhà vua. Ông cũng không chết theo cách đó. Rogar Baratheon, Lãnh chúa của Storm’s End và một thời là Bàn tay của nhà vua và Chúa bảo hộ của vương quốc, đã chết tại Storm’s End nửa năm sau, trước sự chứng kiến của maester, septon, anh trai Ser Garon và con trai thừa kế Boremund của mình.

"Cuộc chiến của Lãnh chúa Rogar kéo dài chưa đầy nửa năm, bắt đầu và kết thúc hoàn toàn trong năm 61 AC. Khi Vua Kền kền bị hủy diệt, tình trạng cướp bóc giảm mạnh dọc theo Đường biên Dornish trong một thời gian. Khi lời kể về chiến dịch lan truyền khắp Bảy Vương quốc, ngay cả những lãnh chúa hiếu chiến nhất cũng giành được sự tôn trọng mới đối với vị vua trẻ của mình. Bất kỳ nghi ngờ nào còn sót lại đã bị xua tan; Jaehaerys Targaryen không phải là cha của mình, Aenys. Đối với chính nhà vua, cuộc chiến là sự chữa lành. "Trời đã giúp tôi ch□ng lại các cơn run rẩy," anh thú nhận với Septon Barth. "Ch□ng lại Vua K□n k□n, tôi lại là một vi vua."

Năm 62 Trước Công nguyên, những lãnh chúa của Bảy vương quốc rất mừng rỡ khi Nhà vua Jaehaerys phong cho con trai cả danh hiệu Hoàng tử đảo Rồng, chính thức công nhận cậu là người thừa kế Ngai Sắt.

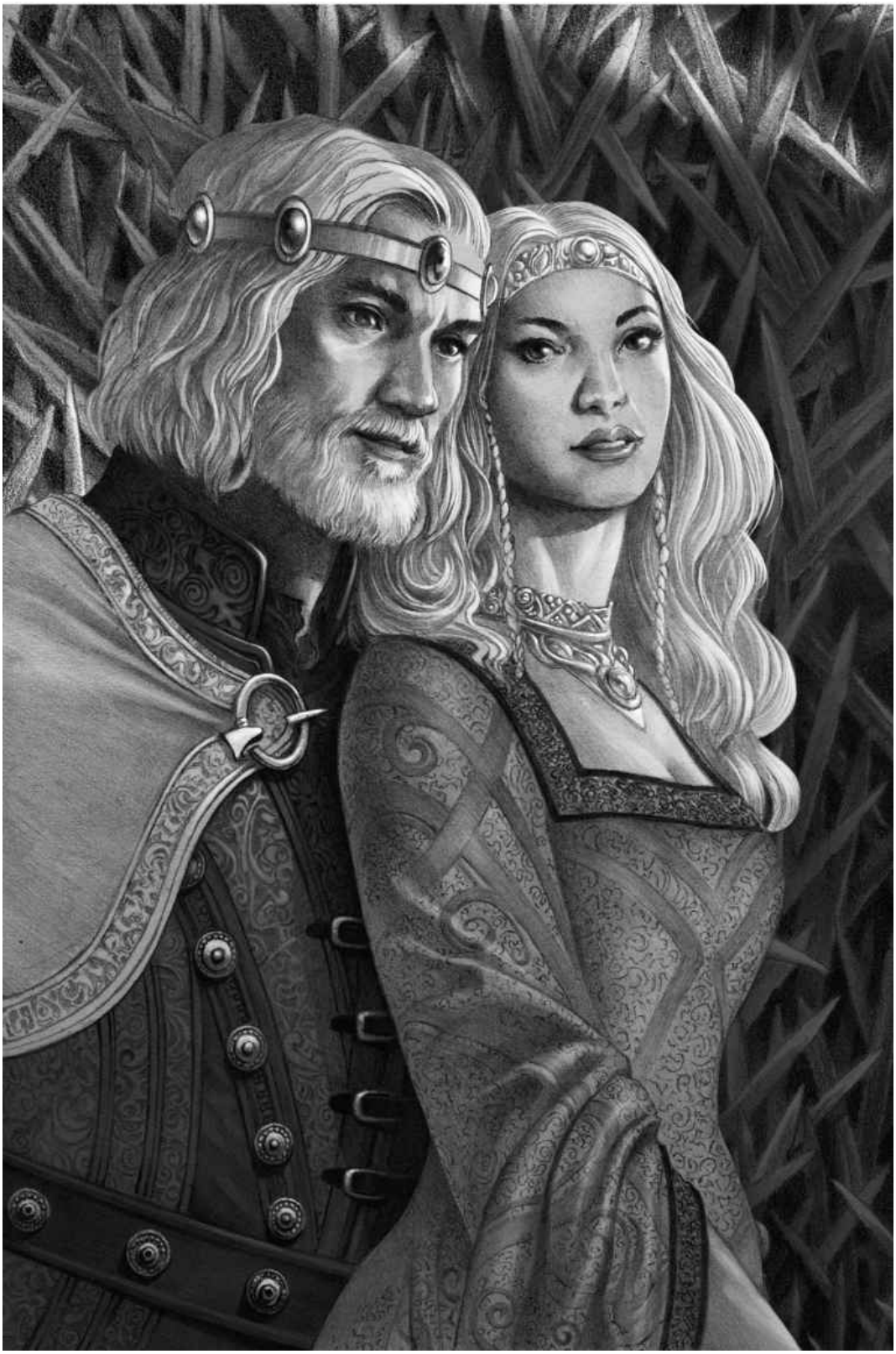
Hoàng tử Aemon bảy tuổi, một cậu bé cao lớn và tuấn tú, rất khiêm tốn. Sáng nào cậu cũng tập luyện trong sân cùng Hoàng tử Baelon; hai anh em là đôi bạn thân thiết và thường xuyên giao đấu. Aemon cao lớn và khỏe hơn, còn Baelon nhanh nhẹn và hung dữ hơn. Những trận đấu của họ diễn ra rất sôi nổi đến nỗi thường thu hút đông đảo người xem. Những người phục vụ và giặt giũ, các hiệp sĩ và hầu cận, các maester, thầy tu và những chú bé trong chuồng ngựa, họ đều tụ tập trong sân để cổ vũ cho một hoàng tử này hay hoàng tử khác. Một trong những người đến xem là Jocelyn Baratheon, cô con gái tóc đen của Nữ hoàng Alyssa quá cố, ngày càng lớn lên và xinh đẹp hơn. Trong buổi tiệc sau lễ tấn phong Aemon làm Hoàng tử Dragonstone, hoàng hậu đã cho Phu nhân Jocelyn ngồi cạnh chàng, và hai người trẻ trò chuyện và cười đùa với nhau suốt buổi tối, không ai có thể xen vào.

Cùng năm đó, các vị thần ban phúc cho Maegelle, một người con gái mà Jaehaerys và Alysanne đặt tên cúng cơm. Một cô gái dịu dàng, vị tha và có bản chất ngọt ngào, cùng cực kỳ thông minh, cô sớm gần gũi hơn với chị gái Alyssa giống như cách mà Hoàng tử Baelon đã trở nên gần gũi với Hoàng tử Aemon, dù không hoàn toàn vui vẻ như vậy. Đã đến lượt Alyssa nổi cáu khi có "đứa em" bám váy cô. Cô tránh hết mức có thể, và Baelon thì cười vào sự tức giận của cô.

Chúng ta đã đề cập đến một số thành tựu của Jaehaerys. Khi năm 62 AC sắp kết thúc, nhà vua nhìn về năm đang đến gần và tất cả những năm sau đó, rồi bắt đầu lập kế hoạch cho một dự án sẽ biến đổi Bảy Vương quốc. Ông đã cho Đồi Đất Vua có đá cuội, bể chứa nước, và đài phun nước. Giờ đây, ông hướng mắt ra khỏi tường thành, đến những cánh đồng, ngọn đồi và đầm lầy trải dài từ Ranh giới Dorne đến Món Quà.

“Các ngài,” nhà vua lên tiếng với hội đồng, “khi nữ hoàng và tôi tiến ra ngoài, chúng tôi đi trên lưng Vermithor và Silverwing. Khi chúng tôi nhìn xuống từ trên cao, chúng tôi nhìn thấy những thành phố và lâu đài, những ngọn đồi và đầm lầy, những con sông suối và hồ. Chúng tôi nhìn thấy những thị trấn chợ và làng chài, những khu rừng già, những ngọn núi, những đầm lầy và đồng cỏ, những đàn cừu và cánh đồng lúa, những chiến trường xưa, những tòa tháp đổ nát, những nghĩa địa và những nhà thờ. Còn nhiều điều nữa để xem ở Bảy Vương quốc của chúng ta. Các ngài biết tôi không nhìn thấy gì không?” Nhà vua vỗ mạnh xuống bàn. “Những con đường, các ngài. Tôi không thấy những con đường. Nếu bay đủ thấp, tôi có thể thấy một số vết lún. Tôi thấy một số con đường mòn dành cho động vật và thỉnh thoảng có một lối đi nhỏ bên bờ suối. Nhưng tôi không thấy bất kỳ con đường thích hợp nào. Các ngài, tôi sẽ cho xây đường!”

"Việc xây dựng nhiều tuyến đường như vậy vẫn được tiếp tục trong suốt quãng đời còn lại của Jaehaerys, cũng như dưới thời trị vì của những người kế nhiệm, nhưng mọi chuyện bắt đầu vào ngày hôm đó tại đại sảnh của Red Keep. Các bạn đừng nghĩ rằng Westeros chưa từng có đường sá trước thời của ông; hàng trăm con đường uốn lượn khắp vùng đất, nhiều trong số đó có từ hàng nghìn năm trước kể từ thời của First Men. Thậm chí đến tận con cái của rừng rậm cũng có những con đường riêng của mình, nơi chúng đi qua khi di chuyển từ nơi này sang nơi khác dưới tán cây.



"Nhưng đường sá khi đó thật tệ hại. Hẹp, lầy lội, đầy ổ gà, quanh co, chúng uốn lượn qua đồi núi, rừng rậm và qua những dòng suối mà không có mục đích hay kế hoạch nào. Chỉ một số ít những dòng suối trong số đó có cầu bắc qua. Các bến vượt sông thường được canh gác bởi lính canh, những người yêu cầu tiền hoặc hiện vật để được quyền băng qua. Một số lãnh chúa

có đất đai mà những con đường đi qua thì bảo trì chúng theo một cách thức nào đó, nhưng nhiều nơi khác thì không. Một cơn mưa lớn sẽ cuốn trôi chúng đi. Hiệp sĩ cướp và những người bị áp bức tấn công những du khách sử dụng chúng." Trước thời Maegor, Những Kẻ Nghèo sẽ bảo vệ dân thường trên những con đường nhất định (khi họ không tự mình cướp bóc họ). Sau khi Các Vì Sao bị phá hủy, các đường phụ của vương quốc trở nên nguy hiểm hơn bao giờ hết. Ngay cả những lãnh chúa vĩ đại cũng đi du hành với đoàn tùy tùng.

"Sửa chữa tất cả những vấn đề này chỉ trong một triều đại có lẽ là điều không thể, nhưng Jaehaerys vẫn quyết tâm thực hiện đề án. Phải nhớ rằng Vương Đô là thành phố còn rất trẻ so với các thành phố khác. Trước khi nhà Aegon Đệ nhất và các chị gái của ông đặt chân lên bờ từ Đá Rồng, chỉ có một ngôi làng chài nhỏ trên ba ngọn đồi nơi cửa sông Blackwater đổ ra vịnh Blackwater. Không có gì ngạc nhiên khi rất ít con đường đáng kể bắt đầu hoặc kết thúc ở các ngôi làng chài nhỏ. Thành phố đã phát triển nhanh chóng trong sáu mươi hai năm kể từ khi Nhà Aegon chinh phạt, và một vài con đường thô sơ đã mọc lên cùng với nó, những con đường mòn bụi bặm hẹp theo bờ biển lên đến Stokeworth, Rosby và Duskendale, hoặc cắt xuyên qua những ngọn đồi đến Maidenpool. Ngoài ra, không có gì cả. Không có con đường nào nối liền Vương Đô với những lâu đài và thành phố lớn của đất nước. Vương Đô là một cảng biển, đi lại bằng đường biển thuận tiện hơn nhiều so với đường bộ.

Đó là nơi mà Jaehaerys sẽ bắt đầu. Khu rừng ở phía nam bờ sông là rừng già, rậm rạp và um tùm; thích hợp cho việc săn bắn nhưng lại không thích hợp cho việc đi lại. Ông ra lệnh chặt một con đường xuyên qua khu rừng đó để nối King's Landing với Storm's End. Con đường tương tự cũng chạy về phía bắc của thành phố, từ Rush đến Trident và xa hơn nữa, thẳng tắp theo Green Fork và qua the Neck, rồi xuyên qua North hoang vu không có dấu vết đến Winterfell và the Wall. Con đường của nhà vua, dân thường gọi nó là con đường dài nhất và tốn kém nhất trong số các con đường của Jaehaerys, con đường đầu tiên được bắt đầu, con đường đầu tiên được hoàn thành.

Một số con đường khác đã hình thành: con đường hồng, con đường đại dương, con đường sông và con đường vàng. Mặc dù một số đã tồn tại trong nhiều thế kỷ, với hình thức thô sơ hơn nhưng Jaehaerys sẽ biến chúng trở nên hoàn toàn mới lạ, lấp đầy các rãnh, rải sỏi và bắc cầu qua suối. Những con đường khác được đội quân của ông tạo ra hoàn toàn mới. Tất nhiên, chi phí cho tất cả những điều này không hề nhỏ nhưng vương quốc rất thịnh vượng, và vị đại thần mới về tiền tệ của nhà vua, Martyn Tyrell - với sự giúp đỡ và tiếp tay của người vợ thông minh, "cô ấy chỉ đếm táo" - đã chứng minh rằng mình tài giỏi ngang ngửa Vương triều Air. Những con đường cứ thế dài thêm từng dặm từng dặm, từng khối từng khối, trong nhiều thập kỷ sau đó. "Ông đã thống nhất đất nước và từ bảy vương quốc trở thành một", những lời ghi trên bệ tượng đài của Vị vua già hiện vẫn sừng sững ở Thành cổ Oldtown.

Có lẽ Thất vị thần đã mỉm cười với tác phẩm này, vì họ tiếp tục chúc phúc cho Jaehaerys và Alysanne có thêm con. Vào năm 63 sau kỷ nguyên Aegon, nhà vua và hoàng hậu đã ăn mừng ngày hạ sinh Vaegon, con trai thứ tư và đứa con thứ bảy. Một năm sau, hoàng hậu lại sinh thêm một người con gái nữa là Daella. Ba năm sau đó, Công chúa Saera chào đời, gương mặt đỏ hồng và khóc rất to. Một cô công chúa khác chào đời vào năm 71 sau kỷ nguyên Aegon, khi hoàng hậu sinh đứa con thứ mười và cô con gái thứ sáu, đứa trẻ xinh đẹp Viserra. Mặc dù chào đời chỉ trong vòng một thập kỷ, nhưng bốn đứa con nhỏ tuổi của Jaehaerys và Alysanne này lại sở hữu những tính cách rất khác nhau.

Hoàng tử Vaegon hoàn toàn không giống những người anh trai lớn, như đêm không giống ngày. Không bao giờ khỏe mạnh, cậu là một cậu bé trầm lặng với đôi mắt thận trọng. Những đứa trẻ khác, thậm chí cả một số lãnh chúa trong triều, thấy cậu khó chịu. Mặc dù không phải kẻ hèn nhát, nhưng cậu không thích những trò chơi thô bạo của những người hầu và thị đồng, hay những hành động anh hùng của các hiệp sĩ của cha mình. Cậu thích thư viện hơn sân chơi, và thường có thể được tìm thấy ở đó đang đọc sách.

Công chúa Daella, lớn tuổi thứ hai, thì yếu đuối và nhút nhát. Sợ hãi dễ dàng và khóc rất nhanh, nàng không nói được từ đầu tiên cho đến khi gần hai tuổi... và thậm chí ngay sau đó, nàng cũng thường xuyên trở nên ấp úng. Chị gái Maegelle của nàng trở thành ngôi sao chỉ đường của nàng, và nàng tôn thờ mẹ của mình, nữ hoàng, nhưng chị gái Alyssa của nàng dường như khiến nàng sợ hãi và nàng đỏ mặt, giấu mặt trước sự hiện diện của những chàng trai lớn hơn.

Công chúa Saera, nhỏ hơn ba tuổi, lại tỏ ra ngang ngạnh ngay từ đầu; hung bạo, khó tính, ngỗ nghịch. Từ đầu tiên mà cô bé thốt ra là không, và Saera thường xuyên nói lớn tiếng như vậy. Cô bé không chịu cai sữa cho đến khi bốn tuổi. Thậm chí ngay cả khi chạy vòng quanh lâu đài, nói nhiều hơn cả các anh chị em Vaegon và Daella cộng lại, cô bé vẫn muốn bú sữa mẹ, rồi sẽ tức giận và gào khóc mỗi lần hoàng hậu đuổi một vú nuôi đi. "Bảy vị thần hãy cứu chúng ta," một đêm nọ Alysanne thì thầm với nhà vua, "khi nhìn Saera, tôi thấy Aerea." Hung dữ và bướng bỉnh, Saera Targaryen thích được chú ý và sẽ hờn dỗi khi không nhận được sự quan tâm.

"Công chúa trẻ tuổi nhất trong số bốn người, Công chúa Viserra cũng có ý chí riêng, nhưng cô ta không bao giờ hét lên, dĩ nhiên là cũng chẳng bao giờ khóc. Mưu mô là một từ dùng để mô tả về cô ta. Kiêu căng thì cũng là một. Viserra rất đẹp, mọi người đàn ông đều đồng ý, được Chúa ban cho đôi mắt màu tím đậm và mái tóc màu bạc ánh vàng của một người Targaryen thực thụ, với làn da trắng mịn, những đường nét thanh tú và một nét duyên dáng vừa kỳ lạ vừa bức bối ở một người còn quá trẻ như vậy. Khi một người hầu trẻ tuổi lắp bắp nói với cô ta rằng cô ta là một nữ thần, cô ta đã đồng ý.

Chúng ta sẽ quay lại với bốn hoàng tử tửng, và nỗi đau mà chúng gây ra cho mẹ và cha mình, khi đến lượt, nhưng bây giờ hãy lùi một bước về năm 68 trước Công nguyên, không lâu sau sự ra đời của Công chúa Saera, khi nhà vua và hoàng hậu tuyên bố sự đính hôn của đứa con trai đầu lòng, Aemon, Thân vương Đá Rồng với Jocelyn Baratheon của Storm's End. Sau cái chết bi thảm của Công chúa Daenerys, đã có một số suy nghĩ rằng Aemon nên cưới Công chúa Alyssa, chị cả trong số những người chị còn lại của mình, nhưng Hoàng hậu Alysanne đã kiên quyết gạt bỏ suy nghĩ đó sang một bên. "Alyssa là dành cho Baelon," cô tuyên bố. "Cô ấy đã theo đuổi anh ta kể từ khi cô ấy bắt đầu biết đi. Họ gần gũi như bạn và tôi khi ở độ tuổi của họ. "

Hai năm sau, năm 70 AC, Aemon và Jocelyn đã tham gia một buổi lễ long trọng chẳng kém gì Hôn lễ vàng. Năm mười

sáu tuổi, tiểu thư Jocelyn là một trong những mỹ nhân của vương quốc; một thiếu nữ chân dài, ngực nở với mái tóc dài thẳng dày đen như cánh quạ buông tới tận eo. Hoàng tử Aemon kém nàng một tuổi, mới mười lăm, nhưng ai cũng đồng ý rằng họ là một cặp đôi đẹp đôi. Cao hơn sáu feet một chút, Jocelyn sẽ cao hơn hầu hết các lãnh chúa của Westeros, nhưng Hoàng tử Dragonstone cao hơn nàng ba inch. "Đó chính là tương lai của vương quốc", Ser Gyles Morrigen đã nói khi ngắm nhìn hai người họ đứng cạnh nhau, tiểu thư tóc đen và hoàng tử tóc vàng.

"Năm 72 Trước Công nguyên, một cuộc đấu kiếm được tổ chức tại Duskendale để vinh danh Lãnh chúa trẻ Darklyn về hôn lễ của ông với con gái của Theomore Marderry. Cả hai hoàng tử trẻ đều tham dự, cùng với người chị Alyssa và thi đấu trong trận cận chiến dành cho học tập binh. Hoàng tử Aemon nổi lên chiến thắng, một phần là nhờ vào công lao hạ gục anh trai mình. Sau đó, anh cũng thể hiện xuất sắc trong danh sách, và được trao tặng vòng nguyệt quế của hiệp sĩ để ghi nhận các kỹ năng của mình. Khi đó, anh mười bảy tuổi. Khi đã trở thành hiệp sĩ, hoàng tử không lãng phí thời gian để trở thành kỵ sĩ rồng, lần đầu tiên lên trời không lâu sau khi trở về King's Landing. Ngọn núi của ông là Caraxes đỏ như máu, hung dữ nhất trong số tất cả những con rồng trẻ trong hầm rồng. Những Người giữ rồng, những người hiểu biết về cư dân của hố sâu hơn bất kỳ ai, gọi anh ta là Blood Wyrm.

Ở nơi khác trong vương quốc, năm 72 AC cũng là dấu chấm hết cho thời đại ở phương Bắc với sự ra đi của Alaric Stark, Chúa tể của Winterfell. Cả hai người con trai mạnh mẽ mà ông từng tự hào đều đã qua đời trước ông, nên cháu trai Edric của ông kế thừa vị trí của ông.

"Bất cứ nơi nào hoàng tử Aemon đi đến, bất cứ điều gì hoàng tử Aemon làm thì hoàng tử Baelon sẽ không đi xa, như những lời chế giễu tại tòa án thường thấy. Sự thật của điều đó đã được chứng minh vào năm 73 AC, khi Baelon dũng cảm noi theo anh trai mình trở thành hiệp sĩ. Aemon đã giành được chiến thắng của mình khi mới mười bảy tuổi, vì vậy Baelon phải làm như vậy khi mới mười sáu tuổi, đi ngang qua Reach đến Old Oak, nơi Lãnh chúa Oakheart đang ăn mừng ngày sinh của con trai mình với bảy ngày đấu kiếm. Ăn mặc như một hiệp sĩ bí ẩn và tự gọi mình là Kẻ ngốc bạc, vị hoàng tử trẻ đã đánh bại Lãnh chúa Rowan, Ser Alyn Ashford, cả hai anh em sinh đôi Fossoway và người thừa kế của Lãnh chúa Oakheart, Ser Denys, trước khi bị đánh bại bởi Ser Rickard Redwyne. Sau khi giúp anh đứng dậy, Ser Rickard đã tháo mặt nạ của anh, bắt anh quỳ xuống và phong anh làm hiệp sĩ ngay tại chỗ.

"Thân vương Baelon chỉ dừng lại đủ lâu để tham dự bữa tiệc vào tối hôm đó trước khi phi nước đại trở về Vương Đô để hoàn thành nhiệm vụ và trở thành một kỵ sĩ rồng. Không bao giờ chịu bị lu mờ, từ lâu ngài đã chọn con rồng mình muốn cưỡi, và giờ ngài đã tuyên bố sở hữu nó. Chưa từng được cưỡi kể từ khi Thái hậu Dowager Visenya qua đời cách đây 29 năm, con rồng cái khổng lồ Vhagar đã dang rộng đôi cánh, gầm lên và một lần nữa lao mình vào bầu trời, đưa Người hoàng tử mùa xuân qua Blackwater Bay đến Dragonstone để tạo bất ngờ cho anh trai Aemon và Caraxes của ngài.

“Mẹ Trên cao đã quá tốt với ta, khi ban phước cho ta có nhiều con, tất cả đều thông minh và xinh đẹp,” Nữ hoàng Alysanne tuyên bố vào năm 73 sau Công nguyên, khi nghe tin con gái Maegelle của bà sẽ gia nhập Đức tin với tư cách là một tập sự. “Chỉ thích hợp khi ta trả lại một người.” Công chúa Maegelle lúc đó mười tuổi, và rất muốn thề nguyện. Là một cô gái trầm tính và ham học, người ta nói rằng cô bé đọc sách về Ngôi sao bảy cánh mỗi đêm trước khi ngủ.

""Vừa tiễn được đứa con này khỏi Vương thành thì lại đón một đứa khác, bởi có vẻ như Mẫu Thượng vẫn chưa ban phước xong cho Alysanne Targaryen. Vào năm 73 SCN, bà hạ sinh con thứ 11, một hoàng tử được đặt tên là Gaemon, theo tên Gaemon Vinh quang, vị lãnh chúa Targaryen vĩ đại nhất từng cai trị trên Đảo Rồng trước cuộc Chinh phục. Tuy nhiên, lần này, đứa trẻ lại ra đời sớm, sau một cuộc chuyển dạ kéo dài và khó khăn khiến hoàng hậu kiệt sức, khiến ngự y lo sợ cho tính mạng của bà. Gaemon cũng rất gầy gò, chỉ bằng một nửa kích thước của người anh trai Vaegon khi mới sinh mười năm trước. Cuối cùng, hoàng hậu cũng bình phục, nhưng đáng buồn là đứa trẻ thì không. Hoàng tử Gaemon mất ngay trước năm mới, khi chưa đầy ba tuần trăng tuổi."

Như thường lệ, nữ hoàng chịu đựng nỗi mất đứa con một cách khó khăn, bà tự hỏi liệu có phải do lỗi của mình mà Hoàng tử Gaemon đã mất hay không. Septa Lyra, người bạn tâm giao của bà kể từ những ngày ở Đá Rồng, trấn an bà rằng bà không có lỗi. “Hoàng tử bé giờ đã nằm cùng với Người Mẹ ở Thiên đàng rồi, Lyra nói với bà, “và bà ấy sẽ chăm sóc cho chàng tốt hơn tất cả những gì chúng ta có thể hy vọng tại thế giới đầy rẫy sự đấu tranh và đau thương này.”

“Đó không phải là nỗi buồn duy nhất mà Gia tộc Targaryen phải gánh chịu vào năm 73 AC. Ta có thể nhớ lại rằng đây cũng là năm mà Nữ hoàng Rhaena qua đời tại Harrenhal.

“ Cuối năm, một tiết lộ đáng xấu hổ đã gây sốc cho cả triều đình và thành phố. Ser Lucamore Strong đáng mến và được yêu mến của đội Kingsguard, được dân chúng bình thường yêu thích, đã bị phát hiện là đã bí mật kết hôn, mặc dù đã tuyên thệ là một Thanh Kiếm. Tệ hơn nữa, anh ta đã lấy không phải một mà là ba người vợ, khiến mỗi người phụ nữ không biết về hai người kia và sinh ra không dưới mười sáu đứa con cho cả ba người.”

Ở khu Flea Bottom và dọc theo phố Silk, nơi các cô gái điếm và bọn ma cô chuyên hành nghề, những gã đàn ông và ả đàn bà hèn kém cùng với thứ đạo đức thấp kém thấy hả hê khi một hiệp sĩ được tấn phong gục ngã và đưa ra những lời khôi hài dung tục về "Ser Lucamore Thích Dục", nhưng không có tiếng cười nào vang lên trong Red Keep. Jaehaerys và Alysanne đã đặc biệt coi trọng Lucamore Strong và rất tức giận khi biết rằng anh ta đã lừa dối cả hai người.

"Anh em của chàng trong Đội vệ Vương gia còn tức giận hơn thế. Ser Ryam Redwyne phát hiện các tội lỗi của Ser Lucamore, và đệ trình chúng lên Chỉ huy trưởng Đội vệ Vương gia, rồi Chỉ huy trưởng đệ trình lên nhà vua. Phát biểu thay cho các Huynh đệ của mình, Ser Gyles Morrigen tuyên bố rằng Strong đã làm hoen ố danh dự của tất cả bọn họ, và yêu cầu xử tử hắn."

“Khi bị kéo đến Tràng sắt, Ser Lucamore quỳ lạy, thú tội, và cầu xin nhà vua tha mạng. Jaehaerys có thể đã tha tội cho hắn, nhưng hiệp sĩ lỗi lầm này đã phạm một sai lầm chết người khi thêm "vì vợ con tôi" vào lời van xin của mình. Như Septon Barth đã nói, đây chẳng khác nào tát vào mặt nhà vua tội ác của hắn.”

“Lúc trẫm đối đầu với thúc phụ Maegor, hai hiệp sĩ của đội Vệ Vương đã rời bỏ ông ấy để chiến đấu cho trẫm,” Jaehaerys đáp. “Có khả năng họ tin rằng họ sẽ được giữ lại lớp áo choàng trắng của mình sau khi trẫm giành thắng lợi, thậm chí còn có thể được tôn vinh với địa vị lãnh chúa và một vị trí cao hơn trong triều đình. Nhưng trẫm đã đày họ đến Bức Tường. Trẫm không muốn bất kỳ kẻ bội thề nào ở gần mình, cả trước đây hay bây giờ. Ser Lucamore, ngươi đã tuyên thệ một lời thề thiêng liêng trước các vị thần và con người là sẽ bảo vệ trẫm và dòng tộc trẫm bằng chính mạng sống của ngươi, là sẽ phục tùng trẫm, chiến đấu vì trẫm, hy sinh vì trẫm nếu cần thiết. Ngươi cũng đã thề là sẽ không cưới vợ, không có con và sẽ giữ mình trong sạch. Nếu ngươi có thể dễ dàng bỏ qua lời thề thứ hai như vậy, thì tại sao trẫm phải tin rằng ngươi sẽ tôn trọng lời thề đầu tiên?”

“Nữ hoàng Alysanne lên tiếng, “Ngài đã nhạo báng lời thề hiệp sĩ của mình, nhưng đó không phải là lời thề duy nhất ngài phá vỡ. Ngài còn làm nhục lời thề hôn nhân, không chỉ một mà tới ba lần. Không một người phụ nữ nào ở đây là hợp pháp. Vậy nên những đứa trẻ ngài thấy sau lưng mình, toàn bộ chúng đều là con hoang. Chúng là những kẻ vô tội trong chuyện này. Ta nghe nói các bà vợ của ngài không biết sự tồn tại của nhau, nhưng chắc chắn mỗi người trong số họ đều biết ngài là một Hiệp sĩ áo trắng, một hiệp sĩ của Vệ vương. Vậy nên họ cũng chia sẻ tội lỗi của ngài, cũng như bất kỳ thầy tu say xỉn nào từng cưới ngài. Họ có thể được tha thứ, còn ngài…Ta không muốn ngài ở gần đức vua, hiệp sĩ ạ.”

“Không còn gì để nói nữa. Khi vợ con của hiệp sĩ giả khóc lóc, chửi rủa hoặc im lặng, Jaehaerys lệnh cho Ser Lucamore phải thiến ngay lập tức, sau đó bị xiềng lại và đưa đến Bức Tường. “Night's Watch cũng sẽ đòi hỏi lời thề từ ngươi,” Ân Sủng của ngài cảnh báo. “Hãy nhớ giữ lời hứa, nếu không thứ tiếp theo ngươi mất sẽ là mạng sống.”

“Jaehaerys giao cho hoàng hậu giải quyết ba gia đình kia. Alysanne tuyên bố rằng các con trai của Ser Lucamore có thể gia nhập cha chúng ở Bức tường nếu chúng muốn. Hai cậu con trai lớn nhất đã chọn vậy. Các cô con gái sẽ được Đức tin chấp nhận làm nữ tu tập sự nếu như đó là điều chúng mong muốn. Chỉ có một người lựa chọn con đường đó. Những đứa trẻ khác sẽ ở lại với mẹ chúng. Người vợ đầu tiên cùng các con của bà được giao cho sự giám hộ của người em trai Bywin của Lucamore, người mới được phong là Chúa công Harrenhal chưa đầy nửa năm trước. Người vợ thứ hai cùng con của bà sẽ đến Driftmark để được nuôi dạy bởi Daemon Velaryon, Chúa tể Thủy triều. Người vợ thứ ba, người có những đứa con nhỏ nhất (một đứa vẫn còn bú mẹ), sẽ được đưa đến Storm’s End, nơi mà Garon Baratheon cùng Lãnh chúa trẻ Boremund sẽ giúp nuôi nấng chúng. Alysanne tuyên bố rằng từ nay về sau không ai được phép gọi mình là Strong nữa; kể từ bây giờ, chúng sẽ mang những cái tên con hoang là Rivers, Waters và Storm. “Vì ân huệ này, các ngươi có thể tạ ơn cha mình, hiệp sĩ rỗng tuếch kia”.

Sự ô nhục mà Lucamore the Lusty mang lại cho đội Kingsguard và Ngai vàng không phải là khó khăn duy nhất mà Jaehaerys và Alysanne phải đối mặt vào năm 73 sau Công nguyên. Chúng ta hãy dừng lại một chút và xem xét câu hỏi đau đầu về đứa con thứ bảy và thứ tám của họ, Hoàng tử Vaegon và Công chúa Daella.

"Nữ hoàng Alysanne luôn lấy làm hãnh diện khi được sắp xếp hôn nhân, và đã vun vén những mối lương duyên tốt đẹp cho những lãnh chúa và tiểu thư từ khắp mọi miền đất nước, nhưng chưa bao giờ bà lại gặp khó khăn như khi cố tìm người bạn đời cho bốn đứa con nhỏ của mình. Cuộc đấu tranh này đã giày vò bà trong nhiều năm, gây ra vô số xung đột giữa bà và các con (đặc biệt là các con gái), khiến bà và đức vua xa cách và cuối cùng mang lại cho bà quá nhiều đau khổ đến nỗi có một thời gian Nữ hoàng đã từng cân nhắc chuyện từ bỏ cuộc hôn nhân của mình để dành phần đời còn lại với những nữ tu im lặng.

Sự thất vọng bắt đầu từ Vaegon và Daella. Chỉ cách nhau một tuổi, hoàng tử và công chúa dường như rất hợp nhau, và nhà vua cùng hoàng hậu cho rằng sau này hai đứa trẻ sẽ thành thân. Anh chị lớn tuổi hơn của chúng là Baelon và Alyssa thì trở nên thân thiết, và đã có kế hoạch để chúng kết hôn. Tại sao lại không thể làm vậy với Vaegon và Daella? “Hãy đối xử dịu dàng với cô em gái nhỏ của con,” Đức vua Jaehaerys bảo hoàng tử khi cậu năm tuổi. “Một ngày nào đó, con bé sẽ trở thành Alysanne của con.”

Khi lũ trẻ lớn lên, tuy nhiên, rõ ràng là hai đứa chúng không hợp tính nhau. Không có tình cảm giữa chúng, như hoàng hậu đã thấy rõ ràng. Vaegon chịu đựng sự hiện diện của em gái, nhưng không bao giờ tìm kiếm nó. Daella dường như sợ hãi người anh trai gắt gỏng, thích đọc sách hơn là chơi. Hoàng tử cho rằng công chúa ngu ngốc; cô ấy nghĩ anh ta xấu tính. "Chúng chỉ là trẻ con", Jaehaerys nói khi Alysanne nêu vấn đề này với anh. "Chúng sẽ gần gũi nhau hơn theo thời gian". Chúng không bao giờ trở nên thân thiết. Nếu có, thì sự ghét bỏ lẫn nhau của chúng ngày càng sâu sắc hơn.

"Vấn đề trở nên căng thẳng vào năm 73 Sau Công nguyên. Hoàng tử Vaegon mười tuổi và Công chúa Daella chín tuổi khi một trong những người bạn của hoàng hậu, mới đến Red Keep, trêu chọc rằng khi nào họ sẽ cưới nhau. Vaegon phản ứng như thể mình vừa bị tát. Cậu bé nói trước nửa triều đình rằng: “Tôi sẽ không bao giờ cưới cô ấy”. "Cô ấy thậm chí còn không đọc được. Cô ấy nên tìm một vị lãnh chúa cần những đứa trẻ ngu ngốc, vì đó là loại duy nhất mà họ có thể có được từ cô ấy."

Công chúa Daella, như có thể đoán trước được, đã bật khóc và bỏ chạy ra khỏi hội trường, với mẹ của cô, bà hoàng hậu, vội vàng đuổi theo sau. Người gánh chịu việc đổ bình rượu lên đầu anh là Alyssa, cô em gái mười ba tuổi, lớn hơn Vaegon ba tuổi. Thậm chí ngay cả điều đó cũng không khiến hoàng tử tỏ ra hối lỗi. "Đang phí vàng của Arbor", anh ta chỉ nói vậy rồi bỏ ra khỏi hội trường để thay quần áo.

“Rõ ràng là nhà vua và hoàng hậu đã kết luận sau đó, họ phải tìm ra một cô dâu nào khác cho Vaegon. Họ thoáng cân nhắc về hai người con gái còn lại. Công chúa Saera mới sáu tuổi vào năm 73 AC còn công chúa Viserra mới hai tuổi. ‘Vaegon chưa bao giờ nhìn cả hai đứa’, Alysanne nói với đức vua. ‘Ta không chắc ông ta có biết chúng tồn tại không. Có lẽ một giáo sư sẽ viết về họ trong sách thì sao…”

"Ta sẽ bảo Đại học sĩ Elysar tiến hành vào ngày mai thôi," nhà vua nhạo báng. Vua nói tiếp: "Nó mới chỉ mười tuổi. Nó không để ý đến các cô gái, cũng như các cô gái không để ý đến nó, nhưng điều đó sẽ sớm thay đổi. Nó cũng khá bảnh trai, lại còn là một hoàng tử của Westeros, người thừa kế ngai Sắt thứ ba. Trải qua chỉ vài năm nữa, các thiếu nữ sẽ vây quanh nó như những chú bướm, và mặt đỏ ửng nếu được nó đoái hoài đến."

"Nữ hoàng không bị thuyết phục. Đẹp trai có lẽ không đủ để mô tả Hoàng tử Vaegon, người mang mái tóc vàng bạc và đôi mắt tím đặc trưng của dòng họ Targaryen, nhưng khuôn mặt dài và vai tròn ngay từ năm mười tuổi, cùng với chiếc miệng nhăn lại đầy chua chát khiến người ta nghĩ rằng cậu mới vừa ngậm một quả chanh. Là mẹ, Nữ hoàng ân cần có lẽ không nhận ra những khuyết điểm này, nhưng bà không thể không biết bản chất của cậu. “Ta lo cho bất kỳ chú bướm nào bay xung quanh Vaegon. Cậu ta sẽ đập bẹp nó khi đặt dưới cuốn sách."

"Quá đắm chìm trong thư viện rồi," Jaehaerys nói. "Rồi hắn ta sẽ nói với Baelon. Chúng ta sẽ đưa nó ra sân, đưa kiếm vào tay, khoác khiên vào cánh tay, thế là ổn thỏa."

"Đại pháp sư Elysar cho ta biết rằng Đức vua đã thực sự cho gọi Hoàng tử Baelon, người tận tâm đưa em trai mình vào vòng bảo vệ, dẫn cậu ta ra sân, đặt thanh kiếm vào tay cậu ta và một chiếc khiên lên cánh tay. Điều đó không làm cho cậu ta thay đổi. Vaegon ghét việc đó. Cậu ta là một chiến binh tồi tệ, và cậu ta còn có năng khiếu khiến mọi người xung quanh mình cũng trở nên tồi tệ, thậm chí là Baelon Dũng cảm.

“Baelon tiếp tục trong một năm, vì sự khăng khăng của nhà vua. “Càng tập luyện, cậu ta càng trở nên tệ hại,” Hoàng tử Mùa xuân thổ lộ. Một ngày nọ, có thể là trong nỗ lực thúc đẩy Vaegon nỗ lực hơn, anh ta đã dẫn chị gái Alyssa đến sân tập, mặc bộ áo giáp của đàn ông. Công chúa đã không quên vụ việc vàng Arbor. Vừa cười vừa la hét chế giễu, nàng ta nhảy quanh người em trai nhỏ rồi làm cho cậu ta nhục nhã đến nửa trăm lần, trong khi Công chúa Daella nhìn xuống từ cửa sổ. Quá nhục nhã, Vaegon ném thanh kiếm xuống rồi chạy khỏi sân, không bao giờ quay lại.

""Chúng ta hãy quay trở lại với vương tử Vaegon và em gái Daella khi có dịp. Tuy nhiên, hãy hướng sự chú ý đến sự kiện vui mừng này. Vào năm 74 sau Công nguyên, Quốc vương Jaehaerys và Hoàng hậu Alysanne một lần nữa nhận được phước lành từ thần linh khi phu nhân của Vương tử Aemon, Tiểu thư Jocelyn, sinh cho họ đứa cháu đầu lòng. Công chúa Rhaenys ra đời vào ngày 7 của tuần trăng thứ 7 năm đó, được các giáo sĩ phán là một điềm lành. Cô bé lớn, khỏe, có mái tóc đen của mẹ cô là người Baratheon, và con ngươi tím nhạt của cha cô là người Targaryen. Là con đầu lòng của Vương tử Dragonstone, nhiều người ca ngợi cô là người kế thừa ngai sắt sau cha mình. Khi lần đầu tiên Nữ hoàng Alysanne bế công chúa trong tay, người ta nghe bà gọi đứa trẻ là ""nữ hoàng tương lai của chúng ta"".

Trong thời kỳ sinh nở, cũng như nhiều thời kỳ khác, Baelon Dũng Cảm kém xa người anh trai Aemon. Năm 75 sau Công Nguyên, Hàm Rồng Đỏ được tổ chức một đám cưới tuyệt vời khác, khi Hoàng tử Mùa Xuân lấy cô dâu là chị gái cả của mình, công chúa Alyssa. Cô dâu năm đó mười lăm tuổi, chú rể mười tám. Không giống cha mẹ họ, Baelon và Alyssa không muốn đợi để hoàn thành cuộc hôn nhân của mình; buổi động phòng sau bữa tiệc cưới đã trở thành đề tài châm biếm trong những ngày sau đó, khi âm thanh hoan lạc của cô dâu trẻ được những người đàn ông nói rằng có thể nghe thấy tận Duskendale. Một cô hầu gái nhút nhát có thể sẽ xấu hổ vì điều đó, nhưng Alyssa Targaryen là một cô gái tươi cười như bất kỳ nữ phục vụ nào ở Vương Đô, như chính cô ấy từng thích khoe khoang. “Tôi đã trèo lên người anh ấy và đưa anh ấy đi dạo,” cô tuyên bố vào sáng sau buổi động phòng, “và tôi dự định sẽ làm điều tương tự đêm nay. Tôi thích cưỡi ngựa”.

Công chúa không phải là người duy nhất trong năm đó. Giống như những người anh của mình, Alyssa Targaryen muốn trở thành một kỵ sĩ rồng, và sớm muộn gì thì điều đó cũng sẽ trở thành sự thật. Aemon đã cưỡi rồng khi mới mười bảy tuổi, Baelon mười sáu tuổi. Alyssa muốn làm điều đó khi mới mười lăm tuổi. Theo những câu chuyện của Dragonkeepers, họ đã phải làm mọi cách để thuyết phục cô không cưỡi Balerion. “Hắn già và chậm chạp, thưa Công chúa,” họ phải nói với cô. “Chắc hẳn người muốn một con ngựa nhanh hơn.” Cuối cùng, họ đã thành công, và Công chúa Alyssa đã cưỡi lên bầu trời trên Meleys, một nữ rồng màu đỏ tươi tuyệt đẹp, chưa từng có ai cưỡi. “Cả hai chúng ta đều là những cô gái màu đỏ”, công chúa tự hào nói, vừa cười vừa nói, “nhưng bây giờ cả hai chúng ta đều đã được cưỡi”.

Công chúa hiếm khi xa Dragonpit kể từ ngày đó. Bay lượn là điều tuyệt vời thứ hai trên đời, cô thường nói, và điều tuyệt vời nhất thậm chí không thể nhắc đến trước mặt phụ nữ. Dragonkeepers đã không sai; Meleys là một con rồng nhanh nhẹn nhất mà Westeros từng thấy, dễ dàng vượt qua Caraxes và Vhagar khi cô và những người anh em của mình cùng nhau bay.

"Trong khi đó, vấn đề của anh trai Vaegon vẫn cứ dai dẳng, làm nữ hoàng phát bực. Nhà vua không hắn đã sai về những con bướm. Khi những năm tháng trôi qua và Vaegon trưởng thành, các cô gái trẻ tại triều bắt đầu chú ý đến chàng. Tuổi tác và một vài cuộc trò chuyện khó xử với cha và những người anh em đã dạy cho hoàng tử những điều cơ bản của sự lịch thiệp, và chàng đã không đè bẹp bất kỳ cô gái nào, khiến nữ hoàng nhẹ nhõm. Nhưng chàng cũng không đặc biệt để ý đến bất kỳ cô nào trong số họ. Sách vẫn là thứ duy nhất chàng say mê: lịch sử, bản đồ, toán học, ngôn ngữ. Grand Maester Elysar, người chưa bao giờ là nô lệ của sự nghiêm trang, đã thú nhận đã tặng hoàng tử một tập bản vẽ khiêu dâm, nghĩ rằng có lẽ những bức ảnh thiếu nữ khỏa thân quan hệ với đàn ông, thú vật và với nhau có thể khơi dậy sự thích thú của Vaegon đối với sức hấp dẫn của phụ nữ. Hoàng tử giữ cuốn sách lại nhưng không cho thấy bất kỳ thay đổi nào trong hành vi của mình.

"Vào ngày tên của Hoàng tử Vaegon tròn mười lăm vào năm 78 AC, một năm trước khi trưởng thành, Jaehaerys và Alysanne đã đưa ra giải pháp rõ ràng với Đại học sĩ. “Ngài có cho rằng Vaegon có thể trở thành một học sĩ không?” "

“Không”, Elysar trả lời thẳng thừng. “Ngươi có thấy ông ấy hướng dẫn con cái của một số lãnh chúa cách đọc, viết và tính các phép tính đơn giản không? Ông ấy có nuôi một con quạ hay bất kỳ loại chim nào trong phòng của mình không? Ngươi có thể tưởng tượng ra ông ấy đang phẫu thuật chân gãy của một người đàn ông hoặc đỡ đẻ không? Tất cả những điều này đều là yêu cầu đối với một học sĩ. Vị Đại Học Sĩ ngừng lại, sau đó nói: "Vaegon không phải là học sĩ... nhưng ông ấy cũng có thể có tố chất của một đại học sĩ trong người. Pháo đài là nơi lưu trữ kiến thức vĩ đại nhất trên thế giới đã biết. Hãy gửi ông ấy đến đó. Có thể ông ấy sẽ tìm thấy chính mình trong thư viện. Như thế hoặc là ông ấy sẽ bị lạc giữa những cuốn sách đến mức các bạn không bao giờ cần phải quan tâm đến ông ấy nữa. "

Lời nói của ông đã ngấm sâu vào tâm khảm. Ba ngày sau, Nhà vua Jaehaerys triệu Vương tử Vaegon đến tòa cung điện để nói với ngài rằng ngài sẽ đi tàu đến Oldtown trong vòng mười bốn ngày. "Citadel sẽ tiếp quản các người", Đức vua nói. "Hãy để chính người quyết định số phận của mình". Vị hoàng tử đáp ngắn gọn, đúng như thói quen của ngài. "Vâng, phụ

vương. Tốt lắm". Sau đó, Jaehaerys nói với hoàng hậu rằng ông nghĩ Vaegon gần như đã mỉm cười.

Hoàng tử Baelon không ngừng mỉm cười kể từ khi kết hôn. Khi không vi vu trên trời, Baelon và Alyssa dành từng giờ bên nhau, chủ yếu là trong phòng ngủ. Hoàng tử Baelon là một chàng trai sung sức, bởi vì những tiếng thét sung sướng vang vọng khắp các hành lang của Red Keep vào đêm tân hôn của họ còn vang lên nhiều đêm khác nữa trong những năm sau đó. Không lâu sau, một kết quả được mong đợi đã xuất hiện và Alyssa Targaryen mang thai. Vào năm 77 sau Công nguyên, cô đã sinh cho hoàng tử dũng cảm của mình một đứa con trai mà họ đặt tên là Viserys. Septon Barth mô tả đứa bé là "một cậu bé bụ bẫm và dễ chịu, cười nhiều hơn bất kỳ đứa trẻ sơ sinh nào mà tôi từng biết và bú rất khỏe đến nỗi đứa trẻ làm vú ướt của mình cạn kiệt." Trái với mọi lời khuyên, mẹ cậu đã quấn tã cậu, buộc chặt cậu vào ngực và đưa cậu bay trên Meleys khi cậu mới được chín ngày tuổi. Sau đó, bà ấy tuyên bố Viserys đã cười khúc khích trong suốt chuyến bay.

“Việc mang thai và sinh nở có thể là niềm vui đối với một cô gái mười bảy tuổi như Công chúa Alyssa, nhưng với người bốn mươi tuổi như mẹ cô, Nữ hoàng Alysanne thì lại khác. Vì vậy, niềm vui không trọn vẹn khi Người một lần nữa mang thai. Hoàng tử Valerion sinh năm 77 CN, sau một lần chuyển dạ khó khăn khiến Alysanne phải nằm liệt giường nửa năm. Giống như anh trai Gaemon bốn năm trước, cậu bé nhỏ bé và ốm yếu, chưa bao giờ phát triển bình thường. Có đến hàng tá vú nuôi đến rồi đi mà không có kết quả gì. Vào năm 78 CN, Valerion đã qua đời, trước ngày sinh nhật đầu tiên của mình hai tuần. Nữ hoàng chấp nhận sự ra đi của con với thái độ cam chịu. “Ta đã bốn mươi hai tuổi”, bà nói với Đức vua. “Ngài phải hài lòng với những đứa con mà ta đã sinh cho ngài. Ta sợ rằng giờ mình hợp làm một bà nội hơn là làm mẹ”.

"Vua Jaehaerys không chắc điều đó. "Mẹ chúng ta, Nữ hoàng Alyssa, đã bốn mươi sáu tuổi khi hạ sinh Jocelyn", ngài chỉ cho Đại học sĩ Elysar biết. "Có thể các vị thần vẫn chưa buông tha chúng ta.""

Ngài không nhầm. Ngay năm sau, Ser Maester thông báo với Nữ hoàng Alysanne rằng bà lại có thai thêm một lần nữa khiến bà ngạc nhiên và buồn bã. Công chúa Gael ra đời năm 80 AC, khi nữ hoàng đã bốn mươi bốn tuổi. Được gọi là “Đứa trẻ mùa đông” vì mùa sinh của cô (và vì nữ hoàng đã ở vào tuổi “mùa đông” sinh nở của mình, một số người nói), cô bé nhỏ nhắn, xanh xao và yếu ớt, nhưng Ser Maester Elysar quyết tâm rằng cô bé sẽ không chịu chung số phận với anh trai Gaemon và Valerion của mình. Cô không phải chịu vậy. Với sự hỗ trợ của Septa Lyra, người đã trông chừng đứa bé cả ngày lẫn đêm, Elysar đã chăm sóc công chúa trong năm đầu đầy khó khăn, cho đến khi cuối cùng có vẻ như cô bé có thể sống sót. Khi cô bé đạt ngày đặt tên đầu tiên của mình, vẫn khỏe mạnh cho dù không mạnh mẽ, Nữ hoàng Alysanne đã cảm ơn các vị thần.

“Món quà mà bà nhận được năm nay là đã định liệu cuộc hôn nhân cho đứa con thứ tám của mình, Công chúa Daella. Khi Vaegon đã ổn định, thì Daella sẽ bước tiếp, nhưng vị công chúa đẫm lệ này lại mang đến một vấn đề khác hẳn. “Đóa hoa nhỏ bé của ta,” là cách hoàng hậu mô tả con gái mình. Cũng giống như Alysanne, Daella thấp bé - khi đứng kiễng chân, cô chỉ cao năm feet hai inch - còn có một cái gì đó trẻ con ở cô khiến mọi người gặp cô đều cho rằng cô vẫn còn trẻ. Nhưng không giống như Alysanne, cô cũng khá yếu đuối, theo cái cách mà hoàng hậu chưa từng thấy. Mẹ cô rất quả cảm, còn Daella thì lúc nào cũng có vẻ sợ hãi. Cô có một chú mèo con rất yêu, nhưng khi chú mèo cào cô, cô sẽ không lại gần mèo nữa. Cô sợ rồng, thậm chí cả Silverwing. Chỉ một lời trách móc nhẹ nhàng nhất cũng khiến cô rơi nước mắt. Một lần, trong cung điện Red Keep, Daella gặp một hoàng tử từ quần đảo Summer Isles với chiếc áo choàng lông vũ, và la hét kinh hãi. Nước da đen của ông đã khiến cô tưởng ông là một con quỷ.

"Mặc dù những lời mà anh trai Vaegon nói thật tàn nhẫn, nhưng cũng có đúng phần nào. Daella không thông minh, ngay cả bà mẹ đỡ của cô cũng phải thừa nhận. Cô học đọc, nhưng đọc rất ngắc ngứ và không thể hiểu được trọn vẹn. Có vẻ như cô không thể ghi nhớ lời cầu nguyện đơn giản nhất vào trí nhớ. Cô có giọng hát ngọt ngào nhưng lại sợ ca hát, cô luôn hát sai lời. Cô thích hoa, nhưng lại sợ vườn hoa, có lần một con ong suýt đốt cô."

“Jaehaerys, thậm chí còn tuyệt vọng hơn cả Alysanne về cô bé. “Thậm chí cô bé còn không muốn nói chuyện với một chàng trai. Làm sao cô bé lấy chồng được? Chúng ta có thể gửi gắm cô bé cho Đức tin, nhưng cô bé không biết cầu nguyện, và nữ tu bảo cô bé sẽ khóc nếu bắt đọc to từ Ngôi sao Bảy cánh.” Nữ hoàng luôn đứng ra bảo vệ cô bé. “Daella dịu dàng và tốt bụng. Cô bé có một trái tim nhân hậu. Hãy cho ta thời gian và ta sẽ tìm thấy một lãnh chúa yêu thương cô bé. Không phải mọi Targaryen đều cần cầm kiếm và cưỡi rồng mà.”

Những năm sau ngày đầu tiên nở rộ, Daella Targaryen thu hút sự chú ý của nhiều chàng trai quý tộc trẻ, như dự đoán. Nàng là con gái của vua, và thời con gái chỉ càng làm nàng đẹp hơn. Mẹ nàng cũng rất bận rộn, sắp xếp mọi việc theo bất kỳ cách nào có thể để đặt các triển vọng hôn nhân thích hợp trước mặt công chúa.

Vào năm mười ba tuổi, Daella được gửi đến Driftmark để gặp Corlys Velaryon, cháu trai của Chúa tể thủy triều. Lớn hơn nàng mười tuổi, Sea Snake tương lai lúc đó đã là một thuyền trưởng và thuyền viên nổi tiếng. Tuy nhiên, Daella bị say sóng khi vượt qua Vịnh Blackwater, khi trở về, nàng phàn nàn rằng "chàng thích thuyền hơn thích ta." (Nàng không sai về điểm đó.)

Năm mười bốn tuổi, cô có quan hệ với Denys Swann, Simon Staunton, Gerold Templeton và Ellard Crane, tất cả đều là những chàng trai trẻ đầy triển vọng cùng tuổi, nhưng Staunton cố ép cô uống rượu và Crane hôn cô không được phép khiến cô phải rơi nước mắt. Vào cuối năm, Daella đã quyết định rằng cô ghét tất cả bọn họ.

"Lúc mười lăm tuổi, mẹ nàng đưa nàng ngang qua vùng sườn đồi ở Raventree (trong buồng lái, vì Daella sợ ngựa), nơi Chúa tể Blackwood chiêu đãi lavishly cho Nữ hoàng Alysanne trong khi con trai của ngài đang tán tỉnh công chúa. Royce Blackwood cao lớn, duyên dáng, nhã nhặn và nói năng lưu loát, là một cung thủ tài ba, một kiếm sĩ cừ khôi và một ca sĩ, người đã làm tan chảy trái tim của Daella bằng những bản ballad do chính ông sáng tác. Trong một thời gian ngắn, có vẻ như một cuộc đính hôn có thể diễn ra và Nữ hoàng Alysanne cùng Chúa tể Blackwood thậm chí đã bắt đầu thảo luận về kế hoạch đám cưới. Mọi chuyện đều đổ vỡ khi Daella biết rằng người Blackwood tôn sùng các vị thần cổ đại, và nàng sẽ phải tuyên thệ trước một cây weirwood. Nàng kinh hoàng nói với mẹ mình: "Họ không tin vào thần linh". "Mẹ sẽ xuống địa ngục."

"Ngày lễ mừng sinh thần lần thứ mười sáu của cô bé đang đến gần, và cùng với nó là tuổi trưởng thành. Nữ hoàng

Alysanne đã hết sức chịu đựng, và đức vua thì mất hết kiên nhẫn. Ngày đầu tiên của năm thứ 80 kể từ cuộc chinh phạt của Aegon, ông nói với nữ hoàng rằng ông muốn Daella phải thành hôn trước khi năm kết thúc. "Nếu con bé muốn, ta có thể tìm một trăm người đàn ông và để họ xếp hàng ở trước mặt nó mà không một mảnh vải che thân để nó chọn một người mà nó thích", ông nói. "Ta thà để nó kết hôn với một lãnh chúa còn hơn, nhưng nếu nó thích một hiệp sĩ du hành hay một thương gia hay Pate thằng bé chăn lợn thì ta không quan tâm nữa, miễn là nó chọn được ai đó".

"Trăm người đàn ông trần trụi sẽ khiến nàng sợ hãi," Alysanne nói, không hề thích thú.

"Một trăm con vịt khỏa thân cũng đủ dọa bà ta" - nhà vua đáp.

“Còn nếu nàng không chịu kết hôn thì sao?” - Nữ hoàng hỏi. “Maegelle nói Đức tin sẽ không muốn một cô gái không biết đọc lời cầu nguyện”.

“Vẫn còn những cô em gái thầm lặng” – Jaehaerys nói. “Phải để mọi chuyện đến vậy ư? Tìm cho nàng ai đó. Một người dịu dàng, giống như nàng vậy. Một người đàn ông tốt bụng, sẽ không bao giờ to tiếng hay ra tay với nàng, người sẽ nói với nàng những lời ngọt ngào, nói rằng nàng thật quý giá và bảo vệ nàng... trước cả rồng, ngựa, ong, mèo con và những cậu bé nổi đầy mụn, cũng như những thứ khác mà nàng sợ”.

"Ta sẽ cố gắng hết sức, Bệ hạ", Nữ hoàng Alysanne đã hứa.

“Cuối cùng cũng không cần đến một trăm người đàn ông, dù có quần áo hay không. Nữ hoàng nhẹ nhàng nhưng cương quyết giải thích mệnh lệnh của nhà vua với Daella và đưa ra cho cô lựa chọn ba người cầu hôn, mỗi người đều rất muốn cô chấp nhận. Có thể nói là Pate, Cậu bé nuôi lợn thì không có mặt; ba người đàn ông do Alysanne chọn đều là những lãnh chúa vĩ đại hay là con trai của những lãnh chúa vĩ đại. Dù cô kết hôn với ai thì Daella cũng sẽ có sự giàu có và địa vị.

“Boremund Baratheon là ứng cử viên có vẻ bề ngoài lấn át nhất. Ở tuổi hai tám, Lãnh chúa của Mũi bão có hình dáng như cha mình, rắn chắc và mạnh mẽ, tiếng cười như sấm, bộ râu đen rậm rạp và mái tóc đen dày. Là con trai của Lãnh chúa Rogar với Hoàng hậu Alyssa, ông là anh em cùng cha khác mẹ với Alysanne và Jaehaerys, Daella từng biết và yêu em gái ông, Jocelyn, khi bà ở triều đình, điều mà được cho là rất có lợi cho ông.”

Ser Tymond Lannister là người cạnh tranh giàu có nhất, là người thừa kế Casterly Rock và toàn bộ vàng ở đó. Ở tuổi hai mươi, anh gần bằng tuổi của Daella, và được coi là một trong những người đàn ông đẹp trai nhất cả vương quốc; dẻo dai và mảnh khảnh, với hàng ria mép vàng dài và mái tóc cùng màu, lúc nào cũng mặc lụa và satin. Công chúa sẽ được bảo vệ tốt ở Casterly Rock; không có lâu đài nào bất khả xâm phạm hơn ở cả Westeros. Tuy nhiên, so với vàng Lannister và vẻ đẹp Lannister, thì danh tiếng của Ser Tymond lại đáng kể. Người ta nói rằng anh ta quá thích phụ nữ, và thậm chí thích rượu hơn.

" Dưới góc nhìn của nhiều người, Rodrik Arryn là người cuối cùng trong bộ ba, cũng là người kém cỏi nhất. Ông là Chúa tể của Eyrie và Người bảo hộ của Vale. Ông đã là một lãnh chúa từ năm mười tuổi, một lợi thế của ông; trong hai mươi năm qua, ông đã phục vụ trong hội đồng nhỏ với tư cách là thẩm phán tối cao và bậc thầy luật pháp, trong thời gian đó, ông đã trở thành một nhân vật quen thuộc trong triều đình và là bạn trung thành của cả vua và hoàng hậu. Ở Vale, ông là một lãnh chúa có năng lực, mạnh mẽ nhưng công bằng, hòa nhã, hào phóng, được dân chúng và các lãnh chúa của mình yêu mến. Ngoài ra, ông cũng đã hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình tại King’s Landing; thông minh, hiểu biết, hài hước, ông được coi là một tài sản lớn đối với hội đồng. "

Tuy nhiên, Chúa tể Arryn là lớn tuổi nhất trong ba ứng cử viên; ngoài ba mươi sáu tuổi, ông hơn công chúa hai mươi tuổi, và là một người cha, với bốn đứa con do người vợ đầu quá cố của ông để lại. Nữ hoàng Alysanne thừa nhận, Arryn không phải là người đàn ông mà hầu hết các cô gái mơ ước, “Nhưng ông ấy là mẫu đàn ông mà cô yêu cầu, một người đàn ông tử tế và dịu dàng, và ông ấy nói rằng đã yêu cô gái bé bỏng của chúng ta nhiều năm nay. Tôi biết ông ấy sẽ bảo vệ cô ấy."

Công chúa Daella chọn ngài Rodrik làm phu quân trước sự kinh ngạc của mọi phụ nữ trong triều, có thể trừ hoàng hậu. "Người có vẻ nhân hậu và khôn ngoan, giống như phụ thân," nàng nói với hoàng hậu Alysanne, "và ngài ấy có bốn đứa con! Con sẽ là mẹ của chúng!" Không có ghi chép nào cho thấy thái hậu nghĩ gì về lời thốt ra đó. Lời tường thuật của đại học sĩ Elysar về ngày hôm đó chỉ có một câu: "Mong các vị thần phù hộ."

Thời gian đính hôn của họ sẽ không dài. Đúng như mong muốn của nhà vua, Công chúa Daella và Chúa Rodrik đã tổ chức lễ cưới trước khi năm kết thúc. Đó là một buổi lễ nhỏ tại Vương cung thánh đường tại Dragonstone, chỉ có bạn bè thân thiết và họ hàng tham dự; đám đông lớn khiến công chúa vô cùng khó chịu. Cũng không có sự gần gũi. "Ôi, tôi không thể chịu được điều đó, tôi sẽ chết vì xấu hổ", công chúa đã nói với chồng mình, và Chúa Rodrik đã chấp thuận theo ý muốn của nàng.

"Sau đó, Ngài Arryn đưa công chúa trở về Eyrie. “Những đứa con của tôi cần được gặp mẹ mới, và tôi muốn cho Daella thấy Vale. Cuộc sống ở đó chậm hơn và yên tĩnh hơn. Cô ấy sẽ thích điều đó. Tôi thề với người, Thưa bệ hạ, cô ấy sẽ được an toàn và hạnh phúc.”

Vào thời điểm đó, bà thực là như vậy. Con cả trong số bốn người con của Lãnh chúa Rodrik với người vợ đầu là một cô con gái tên Elys, hơn mẹ kế mới ba tuổi. Hai người họ đã bất hòa ngay từ lần đầu tiên gặp mặt. Tuy nhiên, Daella lại yêu thương ba đứa con nhỏ hơn, và chúng dường như cũng rất yêu quý bà. Lãnh chúa Rodrik đúng như lời hứa, là một người chồng tốt bụng và chu đáo, ông không bao giờ quên chiều chuộng và bảo vệ người vợ mà ông gọi là "công chúa quý giá của tôi". Những bức thư Daella gửi cho mẹ mình (chủ yếu do Amanda, con gái út của Lãnh chúa Rodrik viết hộ) đều nói một cách rạng rỡ rằng bà hạnh phúc thế nào, Thung lũng đẹp như thế nào, bà yêu những đứa con trai đáng yêu của lãnh chúa ra sao, và mọi người ở Hòn đá Ưng đều đối xử tốt với bà như thế nào.

Hoàng tử Aemon tròn 26 tuổi vào năm 81 sau Công nguyên, từng thể hiện năng lực của mình cả trong chiến tranh cũng như trong hòa bình. Là người thừa kế ngai vàng của Sắt, ông đã được tin tưởng sẽ đóng vai trò lớn hơn trong việc điều hành vương quốc với tư cách là thành viên hội đồng của nhà vua. Vì vậy, vua Jaehaerys đã phong cho hoàng tử là chánh án và bộ

trưởng luật thay cho Rodrik Arryn.

“Ta sẽ giao việc lập pháp cho người, em trai ạ”, Vương tử Baelon tuyên bố giữa lúc nâng ly chúc mừng việc bổ nhiệm của Vương tử Aemon. “Ta muốn sinh con trai hơn”. Và đó chính xác là những gì ngài đã làm, bởi vì sau đó trong cùng năm, Vương phi Alyssa đã sinh cho Vương tử mùa xuân một đứa con trai thứ hai, được đặt tên là Daemon. Mẹ của cậu, người vẫn luôn kìm nén, đã đưa cậu bé bay lên trời trên lưng Meleys chỉ hai tuần sau khi sinh, cũng giống như bà đã làm với người anh Viserys.

Tuy nhiên, tại Thung lũng Đỏ, người em gái tên Daella của cô không hề sung sướng như vậy. Sau một năm rưỡi kết hôn, một khắc tin khác đến Bức tường Đỏ do quạ đưa đến. Tin nhắn rất ngắn, được Daella viết bằng nét chữ còn non nớt. "Tôi sắp sinh rồi" - cô ấy nói. "Mẹ ơi, xin hãy đến đây. Con đang sợ lắm".

Nữ hoàng Alysanne cũng rất sợ hãi sau khi đọc những lời đó. Bà đã cưỡi Silverwing trong nhiều ngày và nhanh chóng bay đến Vale, đầu tiên là hạ cánh tại Gulltown trước khi tiếp tục đến Cổng Moon và sau đó bay lên Eyrie. Đó là vào năm 82 sau Công nguyên và Nữ hoàng đã đến nơi ba tuần trăng trước khi Daella phải sinh con.

" Mặc dù nàng công chúa tỏ ra vui sướng khi thấy mẫu thân đến thăm và xin lỗi vì gửi cho bà một lá thư "kỳ quặc" như vậy nhưng sự sợ hãi vẫn lộ rõ trên khuôn mặt nàng. Lord Rodrik cho biết, nàng dễ rơi nước mắt vì những lý do nhỏ nhặt nhất, đôi khi chẳng vì lý do gì cả. Cô con gái Elys của ông không thèm quan tâm, nói với đức bà hoàng rằng: "Người cứ nghĩ rằng nàng ấy là người phụ nữ đầu tiên mang thai rồi sinh con vậy," nhưng Alysanne vẫn lo lắng. Daella quá yếu ớt và nàng còn mang thai rất nặng. Bà viết thư cho đức vua: "Bụng nàng ấy quá lớn so với một cô gái nhỏ bé như vậy. " Nếu là nàng, ta cũng sợ lắm."

" Nữ hoàng Alysanne ở bên cạnh công chúa cho đến hết thời gian ở cữ, ngồi bên giường, đọc sách cho công chúa ngủ vào ban đêm và vỗ về nỗi sợ hãi của công chúa. “Sẽ ổn thôi,” bà nói với con gái mình, năm chục lần. “Đó sẽ là một bé gái, hãy đợi rồi xem. Một cô con gái. Mẹ biết điều đó. Mọi thứ sẽ ổn thôi.

"Cô ấy đúng một nửa. Aemma Arryn, con gái của Lãnh chúa Rodrik và Công chúa Daella, ra đời sớm hơn dự định hai tuần, sau một lần chuyển dạ lâu và khó khăn. "Đau quá", công chúa hét lên đến nửa đêm. "Đau quá đi mất". Nhưng người ta kể rằng bà đã mỉm cười khi con gái bà được đặt vào ngực bà.

Tuy nhiên mọi thứ vẫn còn lâu mới ổn. Cơn sốt hậu sản đã bắt đầu ngay sau khi sinh. Mặc dù Công chúa Daella rất muốn cho con bú, nhưng bà lại không có sữa và một bà vú đã được cử đến. Khi cơn sốt tăng cao, nhà thông thái đã ra lệnh rằng bà thậm chí không được bế con của mình, điều này khiến công chúa bật khóc. Bà khóc cho đến khi ngủ thiếp đi, nhưng trong lúc ngủ, bà lại đá lung tung và trở mình, cơn sốt của bà ngày càng tăng cao. Đến sáng bà đã ra đi. Bà mất khi mới mười tám tuổi.

""Ngài Rodrik cũng khóc nức nở, và cầu xin nữ hoàng cho phép chôn công chúa bé bỏng của mình ở Vale, nhưng Alysanne đã từ chối. "Con bé là dòng dõi rồng. Con bé sẽ được hoả thiêu, và tro của con bé sẽ được chôn cất trên Dragonstone bên cạnh em gái Daenerys.""

Cái chết của Daella đã xé toạc trái tim của nữ hoàng, nhưng khi nhìn lại, rõ ràng đó cũng là dấu hiệu đầu tiên về sự rạn nứt sẽ xảy ra giữa bà và vị vua của mình. Các vị thần nắm giữ tất cả chúng ta trong tay họ, và sự sống và cái chết là của họ để cho và để lấy đi, nhưng trong lòng kiêu hãnh, con người luôn muốn đổ lỗi cho người khác. Alysanne Targaryen, trong nỗi đau của mình, đã tự đổ lỗi cho mình, cho Chúa tể Arryn và cho người thầy thuốc của Eyrie vì vai trò của họ trong cái chết của con gái bà... nhưng trên hết, bà đổ lỗi cho Jaehaerys. Nếu ông không khăng khăng bắt Daella phải cưới, phải chọn một người trước khi năm hết... thì việc bà ở lại làm một cô gái nhỏ thêm một hoặc hai năm, hoặc mười năm nữa thì có hại gì chứ? "Nàng ấy chưa đủ tuổi hoặc đủ mạnh để sinh con", nàng nói với Bệ hạ khi trở về King's Landing. "Chúng ta không bao giờ nên ép nàng kết hôn."

Không có ghi chép về cách nhà vua trả lời.

Năm thứ 83 sau vụ chinh phạt của Aegon được nhớ đến như năm xảy ra cuộc Chiến tranh thứ tư của Dorne...được dân chúng bình thường biết đến nhiều hơn là sự điên rồ của Hoàng tử Morion hay Chiến tranh trăm ngọn nến. Vị Thân vương già của Dorne đã qua đời, và con trai ông, Morion Martell, kế thừa ngai vàng ông tại Sunspear. Một chàng trai hấp tấp và ngu ngốc, Hoàng tử Morion đã lâu khó chịu vì sự hèn nhát của cha mình trong suốt Cuộc chiến của Lãnh chúa Rogar, khi các hiệp sĩ của Bảy vương quốc xâm chiếm vào Dãy núi Đỏ mà không bị quấy nhiễu trong khi quân đội Dorne ở lại nhà và để Vua kền kền mặc sức tung hoành. Quyết tâm trả thù cho vết nhơ này đối với danh dự của người Đorne, hoàng tử đã lên kế hoạch xâm lược riêng của mình vào Bảy vương quốc.

"Mặc dù biết Dorne chẳng thể mong đánh bại được sức mạnh của Ngai Sắt chống lại mình, Thân vương Morion vẫn nghĩ ông có thể khiến Vua Jaehaerys bất ngờ và chinh phục được Stormlands xa tới tận Cổng Bão hay ít nhất là Mũi Wrath. Thay vì tấn công bằng Con đường của Thân vương, ông định đến bằng đường biển. Ông sẽ tập hợp quân đội ở Đồi ma và Lâu đài, đưa họ lên tàu và cho họ đi thuyền qua Biển Dorne để bất ngờ tấn công Stormlands. Nếu ông bị đánh bại hoặc bị đánh lui thì cũng được... nhưng trước khi đi, ông thề sẽ đốt cháy trăm thị trấn và san bằng trăm lâu đài, để bọn người Stormlands biết rằng chúng sẽ không bao giờ còn có thể thản nhiên tiến vào Red Mountains được nữa. (Sự điên rồ trong kế hoạch này có thể thấy ở chỗ ngay cả tại Mũi Wrath cũng chẳng có đến trăm thị trấn hay trăm lâu đài, thậm chí còn không có đến một phần ba số đó.)

"Dorne đã không có bất kỳ sức mạnh nào trên biển kể từ khi Nymeria đốt cháy mười nghìn con tàu của bà, nhưng Hoàng tử Morion đã có vàng, và ông đã tìm thấy những đồng minh sẵn sàng ở những tên cướp biển của Đá Bước, những tên buôn bán rong của Myr và những tên cướp biển của Bờ Biển Tiêu. Mặc dù phải mất gần một năm, cuối cùng những con tàu cũng nhập vào, và hoàng tử cùng những người cầm giáo của ông đã được đưa lên tàu. Morion đã quen thuộc với các câu chuyện về vinh quang của người Dorne trong quá khứ, và giống như nhiều lãnh chúa trẻ tuổi của người Dorne, ông đã nhìn thấy những

bộ xương loang lổ ánh mặt trời của con rồng Meraxes tại Địa ngục Hellholt. Do đó, mỗi con tàu trong hạm đội của ông đều có nỏ và được trang bị những con bọ cạp khổng lồ như loài đã hạ gục Meraxes. Nếu người Targaryen dám chống lại ông bằng những con rồng, ông sẽ lấp đầy không khí bằng những mũi tên và giết chết tất cả chúng."

Sự điên rồ trong các kế hoạch của thái tử Morion thì không thể nào nói quá lời. Những hy vọng chiếm ngôi Sắt của ông ta mà không bị phát hiện thì buồn cười ngay từ đầu. Không chỉ Jaehaerys có gián điệp tại chính triều đình của Morion và những người bạn trong số các lãnh chúa Dornish khôn ngoan hơn, mà những tên cướp biển của Đá Bước, những chiến binh đánh thuê của Myr và những kẻ cướp biển của Pepper Coast đều không nổi tiếng về sự kín miệng. Chỉ cần một vài đồng tiền trao tay là xong. Đến khi Morion căng buồm ra khơi, nhà vua đã biết về cuộc tấn công của ông ta trong nửa năm.

Boremund Baratheon, Chúa công của Xứ Mũi Bão, cũng đã nhận thức được điều này và đang chờ đợi tại Mũi Wrath để dành cho người Dornish một lời chào đón đỏ rực khi họ đổ bộ. Ông sẽ không bao giờ có cơ hội. Jaehaerys Targaryen và các con trai Aemon và Baelon cũng đã chờ đợi, và khi hạm đội của Morion vượt qua Biển Dorne, những con rồng Vermithor, Caraxes và Vhagar từ trên mây lao xuống tấn công họ. Tiếng la hét vang lên, người Dornish dùng nỏ bắn vào không trung, nhưng bắn vào một con rồng là một chuyện, còn giết chết nó lại là chuyện khác. Một vài mũi lao trượt khỏi vảy của những con rồng, và một mũi đâm thủng cánh của Vhagar, nhưng không mũi nào tìm thấy điểm yếu khi những con rồng lượn, nghiêng và phun ra những luồng lửa lớn. Từng con tàu bốc cháy thành ngọn lửa. Chúng vẫn bùng cháy cả khi hoàng hôn buông xuống, “trông như hàng trăm ngọn nến trôi trên biển”. Những thi thể cháy đen trôi dạt vào bờ biển Mũi Wrath trong nửa năm, nhưng không một người Dornish nào còn sống đặt chân lên vùng đất của những cơn bão.

"Cuộc chiến Dorne thứ tư đã diễn ra và kết thúc trong một ngày duy nhất. Cướp biển từ nhiều vùng, như Cầu thang Đá, những chiến thuyền của Myr và quân cướp bờ biển Tiêu Đằng đã bớt phiền toái đôi chút, và Mara Martell đã trở thành Công chúa xứ Dorne. Trở về Bến Vua, Vua Jaehaerys và các hoàng tử của ông đã nhận được sự chào đón nồng nhiệt. Ngay cả Aegon Đệ nhất cũng chưa bao giờ giành chiến thắng trong một cuộc chiến mà không mất người"

Hoàng tử Baelon cũng có một lý do khác để ăn mừng. Vợ của ông, Alyssa, một lần nữa mang thai. Lần này, ông nói với anh trai mình là Aemon, ông cầu nguyện cho một bé gái.

Công chúa Alyssa lại đau trở dạ vào năm 84 AC. Sau một cơn đau đẻ kéo dài và khó khăn, bà đã sinh cho Hoàng tử Baelon hoàng tử thứ ba, một cậu bé được đặt tên là Aegon, theo tên của Người chinh phục. “Người ta gọi ta là Baelon Dũng cảm,” hoàng tử nói với vợ đang nằm bên giường, “nhưng nàng còn dũng cảm hơn ta nhiều nữa. Thà ta ra trận chém giết hơn là làm được như nàng vừa làm.” Alyssa cười với chồng. “Điện hạ sinh ra là để ra trận, còn thiếp sinh ra là để làm việc này. Viserys, Daemon và Aegon, thế là ba hoàng tử. Ngay khi khỏe lại, ta sẽ sinh thêm một hoàng tử. Thiếp muốn sinh cho điện hạ hai chục hoàng tử. Một đội quân của riêng điện hạ!”

“Chẳng được như vậy. Alyssa Targaryen có trái tim của một chiến binh trong thân hình của một người phụ nữ, và sức lực của cô đã phản bội cô. Cô không bao giờ bình phục hoàn toàn sau khi sinh ra Aegon, và đã qua đời trong năm đó khi mới hai mươi bốn tuổi. Hoàng tử Aegon cũng không sống sót được lâu hơn nàng. Cậu bé chết nửa năm sau đó, vẫn chưa đến ngày đặt tên. Mặc dù đau lòng vì mất mát này, Baelon vẫn tìm được niềm an ủi ở hai người con trai khỏe mạnh mà nàng để lại cho ông, Viserys và Daemon, và không bao giờ thôi trân trọng ký ức về người phụ nữ dịu dàng với chiếc mũi gãy và đôi mắt không đều nhau.“



"Và giờ đây, đáng tiếc thay, chúng ta phải chuyển hướng sự chú ý sang một trong những chương khó khăn và đáng ghét nhất trong triều đại lâu dài của Vua Jaehaerys và Hoàng hậu Alysanne: vấn đề liên quan đến đứa con thứ chín của họ, Công chúa Saera.

"Sinh ra vào năm 67 trước CN, ba năm sau Daella, Saera sở hữu tất cả lòng dũng cảm mà chị gái cô không có, cùng với cơn đói dữ dội... đối với sữa, thức ăn, tình cảm, sự khen ngợi. Khi còn bé, cô bé không khóc nhiều như la hét, và tiếng khóc thấu trời của cô khiến mọi người hầu gái trong Red Keep kinh sợ. “Cô bé muốn gì cô bé phải có ngay,” Đại học sĩ Elysar viết về công chúa năm 69 trước CN, khi cô mới hai tuổi. “Bảy vị thần sẽ cứu chúng ta khi cô lớn hơn. Những người giữ rồng tốt nhất nên nhốt rồng lại.” Ông ta không biết rằng những lời nói đó sẽ mang tính tiên tri như thế nào.

”Thầy dòng Barth, từ khi chứng kiến nàng công chúa lúc mười hai tuổi vào năm 79 sau Công nguyên, đã có những suy tư đắn đo hơn. “Nàng là con gái của đức vua, và hoàn toàn ý thức được điều đó. Đám người hầu luôn đáp ứng mọi nhu cầu của nàng, mặc dù không phải lúc nào cũng nhanh như nàng mong đợi. Các lãnh chúa vĩ đại và những hiệp sĩ anh tuấn luôn cư xử lịch sự với nàng, những phu nhân trong triều đều dành sự kính trọng cho nàng, còn những cô gái trạc tuổi thì thỏa sức ganh đua để trở thành bạn của nàng. Saera coi tất cả những điều đó là điều xứng đáng nhận được. Nếu là con đầu lòng của nhà vua, hay thậm chí tốt hơn nữa là con một, nàng đã cảm thấy hài lòng rồi. Thay vào đó, nàng lại là con thứ chín, trên nàng còn có sáu anh chị em ruột và họ thậm chí còn được yêu quý hơn nàng. Aemon sẽ lên ngôi, Baelon khả năng cao sẽ là cánh tay phải của ông, Alyssa có thể sở hữu mọi phẩm chất của mẹ nàng và thậm chí còn nhiều hơn thế nữa, Vaegon thông thái hơn nàng, Maegelle thánh thiện hơn, còn Daella...ngày nào là ngày không thấy Daella cần được an ủi? Và trong khi Daella được xoa dịu, thì Saera lại bị bỏ mặc. Người ta bảo nàng là cô gái bé bỏng mạnh mẽ, không cần được an ủi. Tôi e rằng họ đã lầm. Tất cả mọi người đều cần được an ủi.”

Aerea Targaryen trước kia từng bị cho là hoang dã và ngang ngạnh, thường xuyên có những hành vi chống đối. Song, so với tuổi thơ của nàng công chúa Saera, thì Aerea trông giống như hình mẫu của sự khuôn phép. Giới hạn giữa những trò đùa vô hại, sự phá phách cố ý và hành động độc ác không phải lúc nào cũng dễ phân biệt đối với một người còn quá trẻ, nhưng không thể nghi ngờ rằng nàng công chúa đã vượt qua ranh giới này một cách vô tư. Nàng ta liên tục lẻn đưa mèo vào phòng ngủ của chị gái Daella, vì biết rằng cô bé sợ mèo. Có lần, nàng ta đổ đầy đàn ong vào bô cầu của Daella. Lúc mười tuổi, nàng ta lẻn vào Tháp Thanh Kiếm, đánh cắp tất cả áo choàng trắng mà nàng có thể tìm thấy và nhuộm chúng thành màu hồng. Năm bảy tuổi, nàng ta học được thời gian và cách thức để lẻn vào bếp, moi trộm bánh ngọt, bánh nướng và các loại thức ăn khác. Trước năm mười một tuổi, nàng đã bắt đầu trộm rượu và bia. Đến năm mười hai, nàng vẫn thường say mềm khi được triệu tập tới nhà nguyện cầu nguyện.

“Đứa hề ngu ngốc của nhà vua, Tom Turnip, đã trở thành nạn nhân của nhiều trò đùa của cô ta và là kẻ vô tình thực hiện các mánh khóe của cô ta. Một lần, trước một bữa tiệc lớn, nơi có sự tham gia của nhiều lãnh chúa và phu nhân, cô ta đã thuyết phục Tom rằng anh ta sẽ buồn cười hơn nhiều nếu anh ta biểu diễn khỏa thân. Nó không được đón nhận nồng nhiệt. Sau đó, tàn nhẫn hơn nhiều, cô nói với anh ta rằng nếu anh ta leo lên Ngôi báu sắt, anh ta có thể trở thành vua, nhưng kẻ ngốc vụng về khi anh ta khỏe mạnh nhất và dễ bị run rẩy, và ngai vàng đã cắt đứt cánh tay và chân anh ta. "Cô ấy là một đứa trẻ độc ác," Septa của cô ấy đã nói về cô ấy sau đó. Công chúa Saera có nửa tá septa và nhiều người hầu gái như vậy trước khi cô ấy tròn mười ba tuổi.

“Đây không phải để nói rằng nàng công chúa không có đức tính. Các pháp sư của nàng khẳng định rằng nàng rất thông minh, sáng dạ theo cách riêng của nàng giống như anh trai Vaegon. Nàng chắc chắn rất xinh đẹp, cao hơn chị gái Daella và không đến một nửa sự yếu đuối của chị mình, và khỏe mạnh, nhanh nhẹn và hăng hái như người chị Alyssa của nàng. Khi nàng muốn quyến rũ, rất khó để cưỡng lại nàng. Các anh trai lớn Aemon và Baelon của nàng luôn không ngừng bị trò đùa nghịch của nàng làm cho thích thú (mặc dù họ không bao giờ biết điều tồi tệ nhất của nàng), và đã lâu trước khi nàng trưởng thành, Saera đã học được nghệ thuật để có được bất cứ thứ gì nàng muốn từ cha mình: một chú mèo con, một con chó săn, một con ngựa nhỏ, một con chim ưng, một con ngựa (Jaehaerys đã cứng rắn không cho nàng một con voi). Tuy nhiên, Nữ hoàng Alysanne thì ít cả tin hơn nhiều, và Đức cha Barth kể với chúng ta rằng tất cả các chị gái của Saera đều không thích nàng ở nhiều mức độ khác nhau.

Thời con gái rất hợp với nàng và Saera thực sự trở thành chính mình sau lần đầu tiên của nàng. Sau tất cả những gì họ đã chịu đựng với Daella, nhà vua và hoàng hậu chắc hẳn đã thở phào nhẹ nhõm khi thấy Saera háo hức tiếp đón những chàng trai trẻ của triều đình và họ cũng háo hức với nàng. Khi mười bốn tuổi, nàng đã nói với nhà vua rằng nàng muốn kết hôn với Hoàng tử Dorne, hoặc có lẽ là Vua Phía bên kia Bức tường, để nàng có thể trở thành hoàng hậu "giống Mẹ". Năm đó, một thương nhân đến triều đình từ Summer Islands. Không hề hét lên khi nhìn thấy chàng theo cách của Daella, Saera nói rằng nàng cũng có thể muốn kết hôn với chàng.

" Tới năm mười lăm tuổi, nàng đã gạt bỏ những ảo mộng như thế sang một bên. Tại sao lại mơ tới những vị vua phương xa khi nàng có thể có bao nhiêu cận vệ, hiệp sĩ và những lãnh chúa như nàng mong muốn? Hàng tá người đàn ông nhảy nhót phục vụ nàng, nhưng ba người sớm trở thành những người được yêu thích nhất. Jonah Mooton là người thừa kế Maidenpool, Red Roy Connington là Lãnh chúa Griffin's Roost mới mười lăm tuổi, còn Braxton Beesbury, biệt danh là Stinger, là một hiệp sĩ mười chín tuổi, người có ngọn giáo xuất sắc nhất vùng Reach và là người thừa kế Honeyholt. Công chúa cũng có những người bạn gái thân thiết: Perianne Moore và Alys Turnberry, hai người hầu gái bằng tuổi nàng, đã trở thành những người bạn thân nhất của nàng. Saera gọi họ là Peri Xinh đẹp và Sweetberry. Trong hơn một năm, ba người hầu gái và ba chàng trai trẻ luôn quấn quýt bên nhau trong mỗi bữa tiệc và vũ hội. Cả bọn cũng cùng nhau đi săn, cùng nhau cưỡi ngựa và thậm chí từng cùng nhau chèo thuyền qua Blackwater Bay tới Dragonstone. Khi ba vị lãnh chúa cưỡi ngựa thi đấu hoặc đấu kiếm trong sân, ba người hầu gái luôn ở đó để cổ vũ. "

Vua Jaehaerys, thường dùng thời gian tiếp đón các lãnh chúa hoặc sứ giả thăm viếng từ khắp vùng đất phía bên kia eo biển hẹp, ngồi họp hội đồng hoặc lên kế hoạch về những tuyến đường mới, thực sự hài lòng. Họ không cần phải tìm kiếm khắp vương quốc để lựa chọn phối ngẫu cho Saera khi có ba chàng trai trẻ đầy hứa hẹn ở ngay đây. Nữ hoàng Alysanne thì không hẳn tin như vậy. “Saera thông minh, nhưng không sáng suốt”, bà nói với đức vua. Theo những gì bà thấy, tiểu thư Perianne và

tiểu thư Alys chỉ là mấy cô gái ngu ngốc, não rỗng, tính cách nhạt nhẽo. Connington và Mooton thì chỉ toàn là mấy cậu bé hợm hĩnh. “Và tôi cũng chẳng ưng ý tên Stinger này. Tôi nghe đồn hắn có một đứa con ngoài giá thú ở Đất Tiếp Cận rồi lại có một đứa nữa ở ngay đây tại Bến Vua.”

“Jaehaerys vẫn chẳng lo lắng gì. Họ đâu có thể ở một mình cùng bọn họ. Luôn luôn có người ở quanh, những người phục vụ và người hầu, người dẫn ngựa và vệ binh. Chúng có thể gây ra rắc rối gì khi có ngần ấy cặp mắt vây quanh mình?”

Câu trả lời mà anh ấy nhận được không như ý muốn.

Một trong những trò đùa của Saera đã khiến chúng dẫn đến kết cục. Vào một đêm mùa xuân ấm áp năm 84 AC, tiếng la hét và tiếng hét từ một nhà chứa mang tên Hòn ngọc xanh đã thu hút sự chú ý của hai người trong Đội tuần tra thành phố. Những tiếng hét phát ra từ Tom Turnip, người đang loạng choạng vô vọng theo vòng tròn cố gắng thoát khỏi nửa tá gái điếm khỏa thân, trong khi những người bảo trợ của ngôi nhà cười ầm ĩ và hét lên về những cô gái làng chơi. Jonah Mooton, Red Roy Connington và Stinger Beesbury nằm trong số những người bảo trợ đó, mỗi người đều say hơn lần cuối. Họ cho rằng thật buồn cười khi thấy Turnip già làm việc đó, Red Roy thừa nhận. Sau đó, Jonah Mooton cười và nói rằng trò đùa này hoàn toàn là của Saera, và cô ấy thật là một cô gái vui tính.

Những người lính canh giải cứu gã ngốc bất hạnh và áp giải hắn quay lại Red Keep. Ba lãnh chúa họ áp giải tới trước Ser Robert Redwyne, chỉ huy của họ. Ser Robert dẫn họ tới trước nhà vua, phớt lờ lời đe dọa của Stinger và nỗ lực vụng về hối lộ của Connington.

""Ngoại khoa Đại sư Elysar đã viết về sự việc, "Rạch một mụn nhọt chưa bao giờ là dễ chịu." "Bạn sẽ không biết có bao nhiêu mủ chảy ra, hay nó sẽ có mùi hôi như thế nào." Mủ trào ra từ Hòn ngọc Xanh quả thật có mùi rất khó ngửi.

"Vào lúc đức vua đối mặt với họ trên đỉnh Ngai sắt, ba lãnh chúa say xỉn đã tỉnh táo phần nào và tỏ thái độ mạnh mẽ. Họ thú nhận đã trốn Tom Củ cải và đưa anh ta đến Ngôi trai lam ngọc. Không ai trong số họ nói một lời nào liên quan đến công chúa Saera. Khi đức vua ra lệnh cho Mooton lặp lại những gì ông ta đã nói về công chúa, ông ta đỏ mặt, lắp bắp và tuyên bố rằng những người lính canh đã nghe nhầm. Jaehaerys cuối cùng đã ra lệnh đưa ba lãnh chúa trẻ đến ngục tối. "Hãy để họ ngủ trong một căn phòng tối nay, hy vọng rằng họ sẽ kể một câu chuyện khác vào sáng mai."

"Đó là Nữ hoàng Alysanne, biết rằng Phu nhân Perianne và Phu nhân Alys rất thân thiết với ba lãnh chúa, đã đề nghị thẩm vấn họ. “Hãy để tôi nói chuyện với họ, Bệ hạ. Nếu họ thấy ngài ngồi trên ngai vàng nhìn họ chằm chằm, họ sẽ rất sợ hãi đến mức không bao giờ hé răng lấy một lời.”

Đã khuya, và vệ sĩ của bà tìm thấy cả hai cô gái đang ngủ say, cùng nằm chung một giường trong phòng của Phu nhân Perianne. Hoàng hậu truyền rằng phải đem họ đến hầu bà ở phòng riêng của mình. Bà nói với các cô gái rằng ba người lãnh chúa trẻ của họ đang ở trong ngục tối. Nếu họ không muốn tham gia cùng họ thì sẽ nói ra sự thật. Đó là tất cả những gì bà cần nói. Sweetberry và Pretty Peri vội vàng thú nhận tội lỗi của mình. Không lâu sau cả hai đều khóc lóc và cầu xin sự tha thứ. Nữ hoàng Alysanne để họ cầu xin, không bao giờ nói một lời. Bà lắng nghe, như bà đã từng làm trước đây tại tòa án của hàng trăm phụ nữ. Đức Bà biết lắng nghe.

“Vào lúc đầu, nó chỉ như một trò chơi mà thôi,” Peri Xinh đẹp cho biết. “Saera đang hướng dẫn Alys cách hôn, vì vậy tôi đã hỏi cô ấy xem có thể dạy tôi bài học này không. Cứ mỗi sáng lũ con trai lại luyện tập đấu kiếm, tại sao chúng ta lại không thể luyện hôn chứ? Đó chẳng phải là thứ mà con gái thường làm hay sao?” Alys Turnberry đồng ý. “Hôn thật ngọt,” cô nói, “và một tối nọ, chúng tôi bắt đầu hôn mà không còn mặc quần áo, và cảm giác thật vừa đáng sợ lại vừa kích thích. Chúng tôi thay phiên nhau đóng giả làm con trai. Chúng tôi không hề có ý định làm điều gì xấu xa, chúng tôi chỉ đang chơi đùa mà thôi. Sau đó, Saera thách tôi hôn một người con trai thật, và tôi thách Peri làm điều tương tự, và cả hai chúng tôi thách Saera, nhưng cô ấy nói rằng mình sẽ làm tốt hơn thế, cô ấy sẽ hôn một người đàn ông trưởng thành, một hiệp sĩ. Đó là cách mọi chuyện bắt đầu với Roy, Jonah và Stinger.” Sau đó, Quý bà Perianne nhảy vào và nói rằng sau đó, Stinger là người đảm nhận việc đào tạo cho tất cả bọn họ. “Anh ta có hai đứa con hoang,” bà thì thầm. “Một đứa ở Reach, và một đứa ngay tại phố Silk này. Mẹ của đứa trẻ là một cô gái điếm ở Blue Pearl.”

"Ngọc Trai Xanh" chỉ được nhắc đến duy nhất một lần. "Không cô gái điếm nào biết chút thông tin gì về Tom Củ Cải đáng thương, thật trớ trêu", sau đó Grand Maester Elysar sẽ viết, "nhưng họ biết rất nhiều thứ khác, không có chuyện nào là lỗi của họ".

"Trong suốt thời gian này các vị mẹ kế đã ở đâu?", bà hoàng hỏi khi nghe họ phục trình xong. "Còn các hầu gái của các vị đâu? Còn các lãnh chúa, họ sẽ có người phục vụ, vậy thì đâu những người hầu, lính tùy tùng, các thị vệ và đầy tớ của họ?"

Lady Perianne bối rối vì câu hỏi. "Chúng tôi bảo họ chờ ở ngoài," bà giải thích với giọng điệu như đang giải thích rằng mặt trời mọc ở hướng đông. "Họ là người hầu, họ làm theo những gì bạn bảo. Những người biết thì biết giữ im lặng. Stinger nói rằng ông ta sẽ moi lưỡi của họ ra nếu họ nói. Và Saera thông minh hơn các bà sơ."

" Sweetberry sụp đổ, khóc nức nở và xé rách cả váy ngủ. Cô ấy rất xin lỗi, cô ấy nói với nữ hoàng, cô ấy không bao giờ muốn làm điều xấu, Stinger khiến cô ấy phải làm điều đó và Saera nói rằng cô ấy là một kẻ hèn nhát, vì vậy cô ấy đã chứng minh cho họ thấy, nhưng bây giờ cô ấy đang mang thai và cô ấy không biết cha đứa bé là ai, và cô ấy phải làm gì?

“Đêm nay, con chỉ cần đi ngủ thôi,” Nữ hoàng Alysanne bảo. “Ngày mai, chúng ta sẽ gửi một nữ tu đến gặp con, và con có thể xưng tội mình. Đấng Mẫu sẽ tha thứ cho con”.

“Mẹ tôi không,” Alys Turnberry nói, nhưng cô vẫn đi khi được bảo. Phu nhân Perianne giúp người bạn đang nức nở của mình trở lại phòng.

Khi nữ hoàng kể lại những gì mình đã biết, quốc vương Jaehaerys gần như không tin nổi dù chỉ một từ. Lính canh được phái đi, và hàng loạt hầu cận, lính hầu, và hầu gái bị lôi đến trước Ngai Sắt để thẩm vấn. Nhiều người trong số họ kết thúc trong ngục tối cùng với chủ của mình, sau khi lời khai của họ được nghe. Bình minh đã đến khi người cuối cùng trong số họ bị

dẫn đi. Chỉ khi đó, quốc vương và nữ hoàng mới triệu tập công chúa Saera.

Khi Chỉ huy trưởng Đội cận vệ nhà vua và Chỉ huy Trại Đô thành cùng nhau hộ tống nàng đến phòng ngai vàng, hẳn công chúa biết chắc có chuyện chẳng lành. Chưa bao giờ tốt lành khi nhà vua tiếp đón ngươi trong tư thế ngồi trên Ngai Sắt. Cả đại sảnh gần như trống không lúc nàng bước vào. Chỉ có Đại học sĩ Elysar và Đức cha Barth được triệu đến để làm chứng. Họ đại diện cho Trại lính và Ngôi sao Sept, nhà vua cảm thấy cần được họ chỉ bảo, nhưng có những chuyện sẽ được nói vào ngày hôm đó mà các lãnh chúa khác của ông không bao giờ được biết.

Người ta vẫn thường nói rằng Red Keep không có bí mật nào, rằng có những con chuột trong các bức tường có thể nghe thấy mọi thứ và thầm thì vào tai những người ngủ vào ban đêm. Có lẽ vậy, vì khi Công chúa Saera đến trước mặt cha mình, cô ấy có vẻ biết tất cả những gì đã xảy ra ở Blue Pearl và không hề tỏ ra bối rối. "Tôi đã bảo họ làm điều đó, nhưng tôi không bao giờ nghĩ họ sẽ làm vậy," cô nói nhẹ nhàng. "Chắc hẳn điều đó thật buồn cười, Turnip nhảy cùng với những cô gái điếm."

"Không phải cho Tom" vua Jaehaerys phán từ Ngôi Báu Sắt.

“Hắn ta là đồ ngốc mà,” Công chúa Saera đáp lời, nhún vai. “Cứ cười bọn ngốc đi, biết đâu lại thành chuyện hay thì sao? Củ cải rất thích khi bạn cười hắn ta đấy.”

"Đó là trò đùa tàn nhẫn," Nữ hoàng Alysanne nói, "nhưng lúc này có những vấn đề khác khiến ta lo lắng hơn. Ta đã nói chuyện với...các phụ nữ của con. Con có biết Alys Turnberry đang mang thai không?"

“ Chỉ đến lúc đó, nàng công chúa mới nhận ra nàng không phải tới đó để trả lời cho Tom Củ cải, mà là vì những tội lỗi đáng hổ thẹn hơn. Trong chốc lát, Saera bối rối không biết nói gì, nhưng chỉ trong một thoáng. Sau đó, nàng thở gấp và nói: “Berry Ngọt của ta ư? Thật vậy sao? Nàng ấy...ô, nàng ấy đã làm gì vậy? Ôi, tiểu đồ ngốc đáng thương của ta”. Nếu lời khai của Septon Barth đáng tin, một giọt nước mắt đã lăn dài trên má nàng.

Mẹ cô không hề cảm động. "Cháu thừa hiểu những gì con bé đã làm. Và tất cả chúng mày đã làm những gì. Chúng ta sẽ moi bằng được sự thật từ miệng mày ngay bây giờ." Khi nàng công chúa nhìn về phía cha mình, nàng chẳng tìm thấy chút an ủi nào ở đó. "Nếu còn dám nói dối nữa, hậu quả sẽ còn thê thảm hơn nhiều", Vua Jaehaerys nói với con gái mình. "Ba lãnh chúa của cháu hiện đang ở trong ngục tối, cháu nên biết điều đó. Và những lời cháu sắp nói tiếp theo có thể quyết định nơi cháu ngủ đêm nay."

Saera sau đó sụp đổ, những lời nói tuôn ra như thác, ngập tràn khiến công chúa gần như nghẹt thở. "Cô ta phủ nhận rồi lờ đi, rồi cãi vã, rồi hối hận, rồi buộc tội, rồi biện minh, rồi thách thức chỉ trong vòng một giờ, vừa cười khúc khích vừa khóc lóc trên đường", Septon Barth viết. "Cô ta chưa từng làm chuyện đó, họ nói dối, chuyện đó chưa từng xảy ra, sao họ có thể tin, đó chỉ là trò chơi, chỉ là lời nói đùa, ai nói thế, không phải như thế đâu, mọi người đều thích hôn, cô ta xin lỗi, Peri là người bắt đầu, vui thế chứ, chẳng ai bị thương, chẳng ai bảo hôn là xấu, Sweetberry đã thách cô ta, cô ta rất xấu hổ, Baelon vẫn hôn Alyssa suốt, khi đã bắt đầu, cô ta không biết cách dừng lại, cô ta sợ Stinger, Mẹ Trên cao đã tha thứ cho cô ta, tất cả các cô gái đều làm thế, lần đầu tiên cô ta say rượu, cô ta chưa bao giờ muốn thế, đó là điều đàn ông muốn, Maegelle nói các vị thần thứ tha mọi tội lỗi, Jonah nói anh ta yêu cô ta, các vị thần đã tạo ra cô ta xinh đẹp, đó không phải lỗi của cô ta, cô ta hứa sẽ ngoan từ giờ trở đi, sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra, cô ta sẽ cưới Red Roy Connington, họ phải tha thứ cho cô ta, cô ta sẽ không bao giờ hôn một người đàn ông nữa hoặc làm bất kỳ điều gì như thế, không phải cô ta có thai, cô ta là con gái của họ, cô ta là bé gái nhỏ của họ, cô ta là công chúa, nếu cô ta là nữ hoàng, cô ta sẽ làm những gì mình thích, tại sao họ không tin cô ta, họ không bao giờ yêu cô ta, cô ta ghét họ, họ có thể đánh đập cô ta nếu muốn nhưng cô ta sẽ không bao giờ trở thành nô lệ của họ. Cô gái này khiến tôi nghẹt thở. Không có gã hề nào trên toàn bộ vùng đất này có thể diễn xuất như thế, nhưng cuối cùng thì cô ta cũng đuối sức và sợ hãi, và mặt nạ của mình tuột khỏi khuôn mặt.

"Vậy ngươi đã làm gì?", nhà vua nói khi công chúa cuối cùng không còn lời nào để nói. "Bảy thần cứu rỗi chúng ta, ngươi đã làm gì? Ngươi đã trao trinh tiết của mình cho một trong những chàng trai này chưa? Nói cho ta sự thật."

“Thật thế à?”, Saera nói. Chính khoảnh khắc ấy, khi nghe những lời ấy, cô ta bỗng khinh miệt. “Không. Tôi đã tặng cho cả ba người. Cả ba đều nghĩ mình là người đầu tiên. Quả là những kẻ khờ khạo”.

Jaehaerys kinh hoàng đến mức không thể nói nên lời, nhưng hoàng hậu vẫn giữ được bình tĩnh. “Ta thấy ngươi rất tự hào về bản thân phải không. Một người phụ nữ trưởng thành, gần bảy mươi mốt tuổi. Ta chắc ngươi nghĩ ngươi rất khôn ngoan, nhưng trở nên khôn ngoan là một chuyện, còn trở nên thông thái lại là chuyện khác. Saera, ngươi tưởng tượng điều gì sẽ xảy ra bây giờ?”

""Ta sẽ lập gia đình,"" nàng công chúa đáp. ""Tại sao ta không nên chứ? Ngươi lập gia đình khi ta bằng tuổi ngươi. Ta sẽ được cưới hỏi và nhập phòng, nhưng với ai? Jonah và Roy đều yêu ta, ta có thể chọn một trong hai người, nhưng cả hai đều là lũ con trai. Stinger không yêu ta, nhưng hắn chọc ta cười và đôi khi làm ta kinh hãi. Ta có thể kết hôn với cả ba tên, tại sao không? Tại sao ta chỉ cần một người chồng? The Conqueror có hai người vợ, còn Maegor có sáu hoặc tám người vợ.""

Nàng đã đi quá xa. Jaehaerys đứng dậy khỏi ngai sắt, gương mặt là chiếc mặt nạ giận dữ. "Ngươi dám đem mình ra so sánh với Maegor? Ngươi muốn trở thành kẻ như y sao?" Đức vua đã chán nghe. "Dẫn ả về phòng," ngài ra lệnh cho lính gác, "giam ả ở đó cho đến khi ta triệu kiến."

"Khi nàng công chúa nghe xong lời vua, nàng vội vàng chạy đến, vừa chạy vừa khóc than, “Phụ vương ơi, phụ vương ơi!” nhưng Jaehaerys ngoảnh mặt làm ngơ, Gyles Morrigen chộp lấy cánh tay nàng và lôi nàng đi. Nàng không chịu đi nên bọn lính bắt buộc phải lôi nàng ra khỏi điện, nàng vừa khóc vừa nức nở vừa gọi phụ vương.

“Nhưng ngay cả việc đó, Thánh Tông Barth cũng kể cho chúng ta, rằng công chúa Saera có thể được tha thứ và phục hồi lại ân sủng nếu cô ấy làm theo lời mình, nếu cô ấy răm lại một cách ngoan ngoãn trong phòng của mình, suy ngẫm về tội lỗi của bản thân và cầu xin sự tha thứ. Jaehaerys và Alysanne gặp Barth cùng Tổng phó tế Elysar vào ngày hôm sau, thảo luận về những gì cần phải làm với sáu tội đồ, đặc biệt là công chúa. Nhà vua tức giận và kiên quyết, vì ông cảm thấy rất xấu hổ và

không thể quên được những lời chế giễu mà Saera đã nói về vợ của chú ruột ông. Ông nói nhiều lần rằng: "Cô ấy không còn là con gái của tôi nữa".

“Nữ hoàng Alysanne không thể nào nhẫn tâm như vậy. “Con bé là con gái chúng ta”, bà nói với đức vua. “Nó phải bị trừng phạt, đúng vậy, nhưng nó vẫn chỉ là một đứa trẻ, và nếu có tội lỗi thì phải có sự cứu chuộc. Đức vua, tình yêu của tôi, chàng đã hòa giải với những lãnh chúa từng chiến đấu cho Bác chàng, chàng đã tha thứ cho những người cưỡi ngựa cùng Septon Moon, chàng đã hòa giải với Đức tin, và với Lãnh chúa Rogar khi ông ta cố gắng chia rẽ chúng ta và đưa Aerea lên ngai vàng, chắc hẳn chàng có thể tìm cách hòa giải với con gái của mình”.

“Lời của Vương phi dịu dàng êm ái, và Jaehaerys vô cùng cảm động,” Septon Barth kể lại cho chúng ta biết. Alysanne là người cứng đầu và kiên trì và cô có một cách khiến nhà vua đi theo quan điểm của cô, dù ban đầu họ cách xa đến đâu chăng nữa. Nếu cho thời gian, cô có thể làm mềm lập trường của ông ấy đối với Saera nữa.

Nàng sẽ không thể có đủ thời gian. Ngay đêm hôm ấy, công chúa Saera đã quyết định vận mệnh của nàng. Thay vì ở lại phòng như được lệnh, nàng chuồn đi trong khi vào nhà xí, mặc quần áo của một người giặt đồ, lấy trộm một con ngựa từ chuồng và trốn khỏi lâu đài. Nàng đã đi được nửa thành phố, đến ngọn đồi Rhaenys, nhưng khi cố vào Hố Rồng, nàng đã bị những người giữ Rồng tìm thấy, bắt giữ và đưa trở lại pháo đài Đỏ.

"Alysanne khóc khi nghe tin vì cô biết mục đích của mình vô vọng. Jaehaerys cứng như đá. "Saera với một con rồng," là tất cả những gì anh ta nói. "Liệu cô ta có chiếm cả Balerion không, tôi tự hỏi?" Lần này, công chúa không được phép trở về phòng mình. Thay vào đó, cô bị giam trong một phòng giam hình tháp, với Jonquil Darke canh gác cô ngày đêm, ngay cả ở nhà vệ sinh.

"Hôn nhân vội vàng được sắp xếp cho những người chị em của cô trong tội lỗi. Perianne Moore, người không có thai, đã kết hôn với Jonah Mooton. "Ngươi đóng một vai trò trong sự diệt vong của nàng, ngươi có thể là một phần trong sự cứu chuộc của nàng", nhà vua nói với chàng thiếu chủ trẻ. Hôn nhân đã thành công và theo thời gian, cả hai trở thành lãnh chúa và phu nhân của Maidenpool. Alys Turnberry, người đang mang thai, đã trình bày một trường hợp khó khăn hơn, vì Red Roy Connington từ chối kết hôn với cô ấy. "Ta sẽ không giả vờ rằng đứa con hoang của Stinger là con trai ta, hay biến nó trở thành người thừa kế của Griffin's Roost", anh ta trả lời nhà vua một cách thách thức. Thay vào đó, Sweetberry được gửi đến Vale để sinh con (một bé gái có mái tóc đỏ tươi) tại một bệnh viện trên một hòn đảo ở cảng Gulltown, nơi nhiều lãnh chúa gửi con gái ruột của họ đến nuôi. Sau đó, cô kết hôn với Dunstan Pryor, Chúa tể của Pebble, một hòn đảo ngoài khơi Fingers.

Connington được trao cho một lựa chọn giữa suốt đời trong Night’s Watch hoặc mười năm lưu đày. Không ngạc nhiên, ông chọn lưu đày và thực hiện hành trình băng qua con biển hẹp tới Pentos, rồi đến Myr, ở đó ông tham gia vào quân lính đánh thuê và những nhóm lưu manh khác. Chỉ nửa năm trước khi ông có thể trở về Westeros, ông bị một gái điếm đâm chết tại sòng bạc Myrish.

Hình phạt khắt khe nhất được dành cho Braxton Beesbury, chàng hiệp sĩ trẻ đầy kiêu hãnh có biệt danh là Stinger. “Ta có thể thiến ngươi rồi đày đến Bức Tường,” Jaehaerys nói với hắn ta. “Đó là cách ta đối xử với Ser Lucamore, mà ông ta còn là một người đàn ông tốt hơn ngươi. Ta có thể tước đoạt đất đai và lâu đài của cha ngươi, nhưng như vậy chẳng công bằng gì cả. Ông ta không hề tham gia vào hành động của ngươi, cũng chẳng có anh em ngươi. Ta không thể để ngươi tiếp tục lan truyền những câu chuyện về con gái ta được, vì vậy ta sẽ cắt lưỡi ngươi. Và cả mũi ngươi nữa, ta nghĩ thế, để ngươi không còn khiến các nữ hầu dễ dàng bị mê hoặc như vậy nữa. Ngươi quá tự hào về kỹ năng kiếm thuật và cưỡi ngựa của mình, vì vậy ta cũng sẽ tước đoạt ngươi điều đó luôn. Ta sẽ bẻ gãy tay chân ngươi, và các học viên của ta sẽ chăm sóc cẩn thận để chúng không bao giờ lành lại như cũ. Ngươi sẽ phải sống phần đời còn lại đầy đau khổ như một kẻ tàn tật. Trừ phi..."

“Trừ khi?” Beesbury tái mét mặt. “Có lựa chọn nào khác không?”

"Nếu có hiệp sĩ nào bị buộc tội làm điều sai trái, thì hiệp sĩ ấy có quyền lựa chọn", nhà vua nhắc nhở hắn. "Ngươi có thể chứng minh sự vô tội của mình bằng nguy hiểm đến tính mạng."

"Vậy ta chọn cách đấu tử," Stinger nói. Bằng mọi cách, hắn ta là một thanh niên ngạo mạn và tin chắc vào kỹ năng dùng cung tên của mình. Hắn nhìn quanh bảy Thành vệ hoàng gia đang đứng quanh Vương tọa Sắt trong chiếc áo choàng trắng dài cùng lớp vảy sáng bóng, và nói, "Các ngươi muốn ta giao đấu với lão già nào trong số này?"

"Ông lão này," Jaehaerys Targaryen tuyên bố. "Người có cô con gái mà mi đã quyến rũ và làm nhục."

Họ gặp nhau vào rạng sáng hôm sau. Người thừa kế Honeyholt 19 tuổi, còn Quốc vương 49 tuổi nhưng vẫn còn lâu nữa mới trở thành ông già. Beesbury trang bị cho mình một cây chùy mang sao, nghĩ rằng có lẽ Jaehaerys sẽ không quen phòng thủ trước loại vũ khí đó. Nhà vua cầm Blackfyre. Cả 2 người đều mặc giáp tốt và mang khiên. Khi cuộc chiến bắt đầu, Stinger tấn công dữ dội vào Đức vua, cố gắng áp đảo ông bằng tốc độ và sức mạnh của tuổi trẻ, khiến quả bóng nhọn quay cuồng, nhảy múa và rít lên. Tuy nhiên, Jaehaerys dùng khiên để đỡ từng đòn tấn công, chỉ lo phòng thủ trong khi để cho chàng trai trẻ tiêu hao sức lực. Chẳng mấy chốc, Braxton Beesbury gần như không còn sức để nhấc tay lên, rồi Đức vua chuyển sang tấn công. Ngay cả loại áo giáp tốt nhất cũng khó có thể chống lại thép Valyria, và Jaehaerys biết mọi điểm yếu của nó. Stinger chảy máu ở nửa tá vết thương khi cuối cùng anh ta ngã xuống. Jaehaerys đá văng chiếc khiên vỡ nát của anh ta, mở tấm che mặt của mũ sắt, chĩa mũi Blackfyre vào mắt anh ta và đâm sâu vào.

Hoàng hậu Alysanne không tới xem cuộc đấu. Bà nói với nhà vua rằng bà không thể chịu đựng được ý nghĩ thấy ông qua đời. Công chúa Saera quan sát từ cửa sổ phòng giam. Jonquil Darke, người cai ngục, bảo đảm bà không ngoảnh mặt đi.

Hai tuần sau, Jaehaerys và Alysanne trao một trong những người con gái của họ cho Thần Giáo. Công chúa Saera, khi đó chưa đầy mười bảy tuổi, rời King’s Landing đến Oldtown, nơi chị gái của cô là Thất Maegelle sẽ phụ trách hướng dẫn. Người ta thông báo rằng cô ấy sẽ là một tập sinh cùng các nữ tu im lặng.

"Septon Barth, người hiểu rõ vua hơn hầu hết, sau đó đã duy trì bản án có nghĩa là để cho một bài học. Không ai có thể

nhầm Saera với chị gái Maegelle của cô, nhất là cha cô. Cô sẽ không bao giờ là một septa, càng không phải là một nữ tu im lặng, nhưng cô cần phải trừng phạt và người ta nghĩ rằng vài năm cầu nguyện trong im lặng, kỷ luật khắc nghiệt và suy ngẫm sẽ tốt cho cô, rằng điều đó sẽ đưa cô đi trên con đường cứu rỗi.

" Tuy nhiên, đó không phải là con đường mà Saera Targaryen muốn đi. Nàng công chúa chịu đựng sự im lặng, những bồn tắm lạnh giá, những chiếc áo choàng thô ráp và các bữa ăn không thịt. Nàng đồng ý cạo trọc đầu và chà xát bằng bàn chải lông ngựa, và khi không nghe lời, nàng cũng đồng ý chịu gậy đánh. Nàng chịu đựng tất cả những điều này, trong một năm rưỡi ... nhưng khi cơ hội đến, vào năm 85 Sau công nguyên, nàng đã nắm bắt lấy nó, chạy trốn khỏi nhà mẹ vào lúc nửa đêm và tiến xuống bến tàu. Khi một người chị lớn tuổi bắt gặp nàng đang trốn thoát, nàng đã đánh gục người phụ nữ xuống một cầu thang và nhảy qua bà ta tới cánh cửa. "

Khi tin nàng chạy trốn đến King's Landing, người ta cho rằng Saera sẽ lẩn trốn ở đâu đó tại Oldtown, nhưng thuộc hạ của Lord Hightower đã lùng sục thành phố từng ngõ ngách, và không tìm thấy tung tích của nàng. Lúc đó người ta nghĩ rằng biết đâu nàng sẽ quay trở về Red Keep, để van xin cha tha thứ. Khi nàng cũng không xuất hiện ở đó, nhà vua tự hỏi liệu nàng có chạy trốn tới những người bạn cũ của mình không, nên Jonah Mooton cùng vợ là Perianne được lệnh dò la tin tức về nàng tại Maidenpool. Sự thật chỉ được phơi bày một năm sau, khi cựu công chúa được trông thấy trong một khu vườn khoái lạc của Lys, vẫn mặc y phục tập sự. Nữ hoàng Alysanne bật khóc khi nghe tin đó. "Họ biến con gái chúng ta thành gái điếm rồi," bà nói. "Nàng vốn là thế rồi," nhà vua đáp.

Jaehaerys Targaryen đã tổ chức ngày lễ đặt tên thứ năm mươi của mình vào năm 84 Sau kỷ nguyên Aegon. Những năm tháng đã lấy đi của ông nhiều thứ, và những người hiểu rõ ông nói rằng ông không còn như xưa nữa sau khi con gái ông là Saera làm ô danh và bỏ rơi ông. Ông bớt gầy đi, gần như hốc hác, và bây giờ có nhiều màu xám hơn màu vàng trong bộ râu và mái tóc của ông. Lần đầu tiên, mọi người gọi ông là "Ông vua già" thay vì "Kẻ hòa giải". Alysanne, bàng hoàng trước tất cả những mất mát mà họ đã phải chịu, đã rút lui khỏi việc quản lý vương quốc ngày càng nhiều và không còn đến các cuộc họp hội đồng nữa, nhưng Jaehaerys vẫn có Septon Barth trung thành và các con trai của mình. "Nếu có một cuộc chiến khác", ông nói với hai người họ, "sẽ là cuộc chiến của các con. Con có những con đường riêng của mình để hoàn thành."

"Ngài đối xử với con đường tốt hơn con gái mình", Đại Trưởng lão Elysar sẽ viết sau này, theo phong cách chua ngoa vốn có của ông ta.

Vào năm 86 AC, Nữ hoàng Alysanne đã tuyên bố lễ đính hôn của con gái mình là Viserra, mười lăm tuổi, với Theomore Manderly, Lãnh chúa lớn tuổi hung dữ của White Harbor. Vị vua tuyên bố cuộc hôn nhân sẽ đóng vai trò quan trọng trong việc gắn kết vương quốc lại với nhau bằng cách liên kết một trong những gia tộc lớn của phương Bắc với Ngai sắt. Lãnh chúa Theomore đã giành được nhiều danh tiếng khi còn là một chiến binh thời trẻ, và đã chứng tỏ mình là một lãnh chúa khôn ngoan dưới sự cai trị của ông, White Harbor đã vô cùng thịnh vượng. Nữ hoàng Alysanne cũng rất mến ông ấy, bà nhớ lại sự chào đón nồng nhiệt mà ông đã dành cho bà trong chuyến thăm phương Bắc đầu tiên của mình.

" Đức ngài đã còn sống sót qua bốn đời vợ, tuy nhiên, khi còn là một đấu sĩ gan dạ, ngài đã trở nên rất béo, điều này chẳng giúp gì cho việc Công chúa Viserra để mắt đến ngài. Nàng đã có một người đàn ông khác trong tâm trí. Ngay cả khi còn là một cô bé, Viserra đã là người đẹp nhất trong số những người con gái của nữ hoàng. Những lãnh chúa vĩ đại, những hiệp sĩ nổi tiếng và những chàng trai trẻ si tình đã phục tùng nàng suốt cuộc đời, nuôi dưỡng sự phù phiếm của nàng cho đến khi nó trở thành một ngọn lửa hừng hực. Niềm vui lớn nhất trong cuộc đời nàng là chơi trò xúi giục một chàng trai chống lại chàng trai khác, lôi kéo họ vào những nhiệm vụ và cuộc thi điên rồ. Để giành được sự ưu ái của nàng trong một cuộc tỉ thí, nàng đã khiến những chàng hầu ngưỡng mộ bơi qua Blackwater Rush, trèo lên Tower of the Hand, hoặc giải thoát tất cả những con quạ trên tháp chuông. Có lần nàng dẫn sáu chàng trai đến Dragonpit và nói rằng nàng sẽ trao trinh tiết của mình cho bất kỳ ai chìa đầu vào miệng một con rồng, nhưng các vị thần đã tốt bụng ngày hôm đó và Dragonkeepers đã chấm dứt chuyện đó. "

"Sẽ chẳng có chàng chước nào có thể chinh phục được Viserra, Nữ hoàng Alysanne thừa biết; không phải trái tim nàng, và chắc chắn cũng không phải sự trinh bạch của nàng. Nàng là một cô bé quá láu lỉnh để đi theo con đường của chị gái Saera. "Nàng ta không hứng thú với những trò chơi hôn hít hay con trai," hoàng hậu nói với Jaehaerys. "Nàng ta chơi với họ như cách nàng ta chơi với những con chó con của mình trước kia, nhưng nàng ta không muốn nằm với họ như với một con chó. Nàng ta đặt mục tiêu cao hơn nhiều, Viserra của chúng ta. Ta đã thấy cách nàng ta làm dáng và lon ton quanh Baelon. Đó là người chồng nàng ta mong muốn, và không phải vì yêu anh ta. Nàng ta muốn trở thành hoàng hậu."

Hoàng tử Baelon hơn Viserra mười bốn tuổi, hai mươi chín so với mười lăm tuổi của cô, nhưng các lãnh chúa lớn tuổi hơn cũng đã lấy những cô gái trẻ hơn, như cô biết rõ. Đã hai năm trôi qua kể từ ngày Công chúa Alyssa qua đời, nhưng Baelon vẫn không hề tỏ ra hứng thú với bất kỳ người phụ nữ nào khác. "Ngài ấy đã cưới một người chị, tại sao lại không cưới người chị khác?" Viserra nói với người bạn thân nhất của cô, Beatrice Butterwell đầu óc rỗng tuếch. "Tôi xinh đẹp hơn Alyssa nhiều lắm, chị thấy cô ấy rồi đó. Cô ấy có cái mũi gãy."

Nếu công chúa cương quyết muốn lấy em trai mình, thì nữ hoàng cũng không kém phần kiên quyết ngăn cản. Câu trả lời của bà là Lãnh chúa Manderly và Bến Trắng. "Theomore là người tốt," Alysanne nói với con gái, "một người đàn ông trí tuệ, có tấm lòng nhân hậu và trí óc sáng suốt. Dân chúng ông ấy yêu quý ông ấy."

Công chúa không bị thuyết phục. "Nếu mẹ thích ông ấy nhiều đến thế, mẹ hãy lấy ông ấy đi," cô nói, trước khi chạy đến gặp vua cha để phàn nàn. Jaehaerys không an ủi cô. "Đó là một cuộc hôn nhân tốt," ông nói với cô, trước khi giải thích về tầm quan trọng của việc kéo Phương Bắc lại gần với Ngai Sắt. Dù thế nào đi nữa thì vấn đề hôn nhân cũng là lĩnh vực của hoàng hậu, ông nói; ông không bao giờ can thiệp vào những vấn đề như vậy.

" Bực bội, Viserra liền đến gặp người em trai Baelon của mình với hy vọng sẽ được cứu, nếu như có thể tin được những tin đồn trong triều đình. Một đêm nọ, cô ta lẻn qua các vệ sĩ của chàng để vào buồng ngủ của chàng, cô ta cởi quần áo và chờ đợi chàng, và uống rượu của hoàng tử trong khi chờ đợi. Khi Hoàng tử Baelon cuối cùng cũng xuất hiện, chàng thấy cô ta say

rượu và khỏa thân trên giường của mình nên đã đuổi cô ta đi. Cô công chúa loạng choạng đến nỗi cô ta cần sự giúp đỡ của hai người hầu gái và một hiệp sĩ của Vệ binh Hoàng gia để đưa cô ta an toàn trở về căn hộ của mình.

“Không ai biết được cuối cùng thì cuộc chiến ý chí giữa Nữ hoàng Alysanne và cô con gái cứng đầu mười lăm tuổi của bà đã được giải quyết như thế nào. Không lâu sau vụ việc trong phòng ngủ của Baelon, khi nữ hoàng đang sắp xếp cho sự ra đi của Viserra khỏi King's Landing, công chúa đã đổi quần áo với một trong những người hầu của mình để trốn khỏi những người bảo vệ đã được giao nhiệm vụ giữ cô ấy khỏi rắc rối và lẻn ra khỏi Hồng Lâu trong cái mà cô ấy gọi là "một đêm cười cuối cùng trước khi tôi đi và đóng băng."

Các bạn đồng hành của cô đều là đàn ông, hai lãnh chúa nhỏ và bốn hiệp sĩ trẻ, tất cả đều non nớt như cỏ mùa xuân và phấn khích vì được Viserra ưu ái. Một trong số họ đã đề nghị đưa công chúa tham quan những khu vực trong thành phố mà cô chưa từng thấy: các cửa hàng đồ gốm và các trường đấu chuột của Flea Bottom, các quán trọ dọc theo Hẻm Lươn và Phố Bờ Sông nơi những người hầu gái phục vụ nhảy trên bàn, các nhà thổ trên Phố Lụa. Bia, rượu mật ong và rượu đều có trong các trò vui buổi tối, và Viserra háo hức tham gia.

"Vào một thời điểm nào đó, gần nửa đêm, công chúa cùng những người bạn còn lại (một số hiệp sĩ đã say khướt không còn biết gì) quyết định đua trở lại lâu đài. Tiếp theo là một cuộc đua điên cuồng trên các đường phố của thành phố, những người Kingslander ùa ra khỏi đường để tránh bị đâm và bị giẫm đạp. Tiếng cười vang suốt đêm và tinh thần vui vẻ cho đến khi những người đua ngựa đến chân Đồi cao của Aegon, nơi ngựa cái của Viserra va chạm với một trong những người bạn đồng hành của cô. Con ngựa cái của hiệp sĩ mất chân và ngã, gãy chân ngay dưới chân cô. Công chúa bị hất văng ra khỏi yên ngựa và đầu đập vào tường. Cổ cô bị gãy.

Đó là giờ sói, thời khắc đen tối nhất trong đêm, khi Ser Ryam Redwyne thuộc Đội Vệ Vương lệnh vua và hoàng hậu thức giấc để thông báo rằng con gái họ được tìm thấy đã chết trong một con hẻm ở chân đồi Aegon.

“Mặc dù tính cách của họ khác nhau, nhưng việc Công chúa Viserra qua đời đã giáng một đòn chí mạng đối với hoàng hậu. Trong năm năm, các vị thần đã cướp đi sinh mạng ba người con gái của bà: Daella vào năm 82 sau Công nguyên, Alyssa vào năm 84 sau Công nguyên, Viserra vào năm 87 sau Công nguyên. Hoàng tử Baelon cũng vô cùng đau đớn, băn khoăn không biết có nên nói chuyện với em gái mình ít gay gắt hơn vào đêm anh phát hiện ra nàng ta khỏa thân trên giường mình hay không. Mặc dù anh và Aemon đã an ủi nhà vua và hoàng hậu trong thời điểm đau buồn, cùng với vợ của Aemon, Phu nhân Jocelyn và con gái của họ, Rhaenys, thì chính những người con gái còn lại của mình đã giúp Alysanne khuây khỏa.

“Maegelle, hai mươi lăm tuổi và là một septa, đã xin phép rời tu viện để ở cùng mẹ mình trong phần đời còn lại của năm đó, và Công chúa Gael, một đứa trẻ bảy tuổi ngọt ngào và nhút nhát, đã trở thành cái bóng và chỗ dựa vững chắc của nữ hoàng, thậm chí còn cùng ngủ chung giường với bà vào ban đêm. Nữ hoàng lấy lại sức mạnh từ sự hiện diện của họ... nhưng dù vậy, bà ngày càng nghĩ đến đứa con gái không ở bên mình. Mặc dù Jaehaerys đã cấm, nhưng Alysanne đã bất chấp lệnh chỉ của ông ta và bí mật thuê đặc vụ để theo dõi đứa con hư hỏng của mình trên biển hẹp. Saera vẫn còn ở Lys, bà biết từ báo cáo của họ, vẫn còn ở khu vườn của thú vui. Giờ đã hai mươi tuổi, cô vẫn thường tiếp đón những người hâm mộ của mình với trang phục như một tu nữ của Đức tin; có rất nhiều người Lyseni thích làm nhục những phụ nữ trẻ ngây thơ đã khẩn giữ gìn sự trong trắng, ngay cả khi sự ngây thơ chỉ là giả vờ.

“Nỗi đau mất đi Công chúa Viserra là điều cuối cùng khiến bà đến gặp Jaehaerys về Saera thêm một lần nữa. Bà đưa theo cả Septon Barth để ông ấy nói về đức tính bao dung và sức mạnh chữa lành của thời gian. Chỉ khi Barth nói xong thì bà mới nhắc đến cái tên Saera. “Hãy làm ơn,” bà nài nỉ nhà vua, “đã đến lúc đưa con bé trở về nhà. Chắc là con bé đã bị trừng phạt đủ rồi. Nó là con gái của chúng ta.”

"Jaehaerys không hề bận tâm. "Cô ta là một con đĩ Lyseni," His Grace trả lời. "Cô ta mở chân ra cho nửa triều đình của tôi, ném một bà già xuống cầu thang và cố gắng ăn cắp một con rồng. Ngươi còn yêu cầu gì nữa? Ngươi có suy nghĩ gì về cách cô ta đến Lys không? Cô ta không có xu nào. Ngươi nghĩ cô ta trả tiền cho chuyến đi của mình bằng cách nào?"

"Hoàng hậu rùng mình trước lời lẽ khắc nghiệt của ông ta, nhưng bà vẫn không nhượng bộ. "Nếu người không đưa Saera về vì đứa bé, thì hãy đưa về vì con. Con cần nó."

“Ngươi cần nàng như một người Dorn cần một con rắn lục”, Jaehaerys nói. “Ta xin lỗi. King’s Landing có đủ gái điếm rồi. Ta không muốn nghe thấy cái tên của nàng nữa”. Nói thế rồi ông đứng dậy rời đi, nhưng khi đến cửa, ông dừng lại và quay lại. “Chúng ta đã ở bên nhau từ lúc còn bé. Ta biết rõ ngươi như ngươi biết rõ ta. Hiện tại ngươi đang nghĩ rằng ngươi không cần sự cho phép của ta để mang nàng về nhà, rằng ngươi có thể lấy Silverwing và tự mình bay tới Lys. Rồi ngươi sẽ làm gì? Ghé thăm nàng ở vườn thú vui của nàng sao? Ngươi tưởng nàng sẽ chạy vào vòng tay ngươi và cầu xin sự tha thứ? Nàng có thể tát thẳng vào mặt ngươi. Và người Lyseni sẽ thế nào, nếu ngươi cố trốn đi với một trong những gái điếm của họ? Nàng giá trị đối với họ. Ngươi nghĩ mất bao lâu để nằm với một công chúa Targaryen? Trong trường hợp tốt nhất, họ sẽ đòi tiền chuộc. Còn tệ nhất, họ sẽ quyết định bắt giữ ngươi luôn. Đến lúc đó ngươi sẽ làm gì, kêu Silverwing thiêu rụi thành phố của họ? Ngươi muốn có ta đưa Aemon và Baelon tới cùng một đội quân, xem họ có thể giải thoát cho nàng không? Ngươi muốn có nàng, đúng vậy, ta nghe thấy rồi, ngươi cần nàng...nhưng nàng không cần ngươi, hay ta, hay Westeros. Nàng đã chết rồi. Hãy chôn nàng đi”.

Nữ hoàng Alysanne không bay đến Lys, nhưng bà cũng chẳng bao giờ thực sự tha thứ nhà vua vì những lời ông nói ngày hôm đó. Họ đã lên kế hoạch một thời gian để cả hai thực hiện một chuyến vi hành khác vào năm sau, trở lại westerlands lần đầu tiên sau hai mươi năm. Ngay sau khi họ mâu thuẫn, hoàng hậu thông báo với Jaehaerys rằng ông nên đi một mình. Bà sẽ trở về Dragonstone, một mình, để thương tiếc những cô con gái của họ đã chết.

Và rồi, chỉ riêng vào năm 88 AC, Jaehaerys Targaryen đã bay tới Casterly Rock và những nơi hùng vĩ khác ở miền Tây. Lần này, ông còn ghé Đảo Công bằng, vì Chúa tể Franklyn bị khinh bỉ đã được chôn an toàn dưới mộ. Nhà vua đã đi xa hơn nhiều so với dự kiến ban đầu; ông phải kiểm tra các công trình đường bộ và tự thấy mình phải dừng lại một cách không có kế hoạch ở những thị trấn và lâu đài nhỏ hơn, làm nhiều lãnh chúa nhỏ và hiệp sĩ phong kiến vui mừng. Hoàng tử Aemon đã gặp

ông tại một số lâu đài, Hoàng tử Baelon tại những lâu đài khác, nhưng không ai có thể thuyết phục ông trở về Pháo đài Đỏ. “Đã lâu lắm rồi, kể từ lần cuối cùng tôi nhìn thấy vương quốc của mình và lắng nghe thần dân của mình,” Bệ hạ nói với họ như vậy. “King’s Landing sẽ làm tốt dưới tay các con và mẹ các con”.

“Sau cùng, khi đã không còn lòng hiếu khách nào của những người phương tây nữa, ngài không quay về Bến Vua mà tiến thẳng tới Đất Tiếp cận, cưỡi Vermithor từ Crakehall đến Old Oak để bắt đầu một chuyến tuần du thứ hai ngay khi chuyến thứ nhất vừa kết thúc. Lúc bấy giờ, sự vắng mặt của hoàng hậu đã bị phát hiện, và Người thường thấy mình ngồi cạnh một cô hầu gái xinh đẹp hay một góa phụ quý phái nào đó ở các buổi tiệc, hoặc cưỡi ngựa cùng họ khi đi săn chim hay săn thú, nhưng ngài không để ý đến bất kỳ ai trong số họ. Ở Bandallon, khi cô con gái út của Lãnh chúa Blackbar táo bạo đến mức ngồi vào lòng ngài và cố đút ngài một quả nho, ngài gạt tay cô ta ra và nói: "Xin thứ lỗi, nhưng tôi đã có hoàng hậu, và không thích những người tình hờ."

"Suốt cả năm 89 sau Công nguyên, nhà vua luôn di chuyển. Tại Highgarden, cháu gái của ông, Công chúa Rhaenys, bay đến gặp ông một thời gian trên lưng Meleys, Nữ hoàng Đỏ. Cùng nhau, họ đến thăm Quần đảo Shield, nơi nhà vua chưa từng đến trước đây. Jaehaerys đã cố gắng đặt chân đến cả bốn đảo Shield. Chính tại Greenshield, trong sảnh của Lord Chester, Công chúa Rhaenys đã kể với ông về kế hoạch kết hôn và nhận được lời chúc phúc của nhà vua. “Con không thể chọn một người đàn ông nào tốt hơn,” ông nói.

Hành trình của ông cuối cùng cũng kết thúc tại Oldtown, nơi ông đã thăm con gái mình là Septa Maegelle, được Đức Giáo hoàng ban phước và được Conclave chiêu đãi, và tham gia một cuộc đấu giải được tổ chức để vinh danh ông bởi Lord Hightower. Sir Ryam Redwyne một lần nữa lại giành chiến thắng.

", các học sĩ thời đó đã mô tả sự chia rẽ giữa đức vua và hoàng hậu là Đại Sách. ", trôi qua, và một cuộc cãi cọ tiếp theo gần như cũng cay đắng đem lại cho nó một cái tên mới: Cuộc cãi vã đầu tiên. Đó là cái tên mà nó được biết đến cho đến ngày nay. Đến lúc thích hợp, chúng ta sẽ nói về Cuộc cãi vã thứ hai.

Septa Maegelle chính là người đã bắc nhịp cầu nối vượt qua Rift. "Cha này, việc này thật ngu ngốc", bà nói với ông. "Rhaenys sẽ kết hôn vào năm sau, và đó phải là một dịp trọng đại. Cô ấy muốn tất cả chúng ta, bao gồm cả ngài và mẹ, đều có mặt ở đó. Con nghe nói các học sĩ cả gọi ngài là Người hòa giải. Đã đến lúc ngài đi hòa giải rồi đấy."

Sự trách mắng có hiệu quả mong muốn. Hai tuần sau, Vua Jaehaerys cuối cùng đã trở lại Vương đô King's Landing và Nữ hoàng Alysanne quay trở lại từ cuộc lưu đày tự áp đặt của bà ở Dragonstone. Không hay biết những lời nào đã được trao đổi giữa họ, nhưng trong một thời gian dài sau đó, họ một lần nữa gần gũi như trước đây.

Sau 90 năm kể từ khi Aegon Chinh phạt, đức vua và hoàng hậu đã cùng chia sẻ một trong những khoảng thời gian cuối cùng vui vẻ cùng nhau, khi họ tổ chức tiệc cưới cho cháu cả là công chúa Rhaenys với Corlys Velaryon ở Driftmark, Chúa tể của Triều cường.

Ở độ tuổi bảy mươi ba, Sea Snake đã được ca ngợi là thủy thủ vĩ đại nhất mà Westeros từng biết, nhưng với chín chuyến du ngoạn vĩ đại sau lưng, ông đã trở về nhà để kết hôn và lập gia đình. "Chỉ mình bà có thể lôi tôi khỏi biển", ông nói với công chúa. "Vì bà, tôi đã trở về từ tận cùng trái đất."

“Rhaenys, lúc mười sáu tuổi, là một mỹ nhân trẻ tuổi không sợ hãi, và hơn cả là đối thủ xứng tầm của thủy thủ của mình. Là một kỵ sĩ rồng từ năm mười ba tuổi, cô ấy khăng khăng đến dự đám cưới trên lưng Meleys, Red Queen, con rồng cái tuyệt đẹp màu đỏ thẫm đã từng chở dì Alyssa của cô ấy. “Chúng ta có thể cùng nhau quay trở lại tận cùng trái đất”, cô hứa với Ser Corlys. “Nhưng tôi sẽ đến đó trước, vì tôi sẽ bay”.

“Đó là một ngày tốt lành,” Nữ hoàng Alysanne thường nói với nụ cười buồn, qua nhiều năm tháng còn lại của đời bà. Năm đó bà đã năm mươi tư, nhưng thật đáng buồn khi phải nói rằng, bà không còn nhiều ngày tốt lành nữa.

Lịch sử này không đề cập đến những cuộc chiến vô tận, mưu mô và kình địch của các Thành phố Tự do Essos, trừ khi chúng ảnh hưởng đến vận mệnh của Nhà Targaryen và Bảy Vương quốc. Một trong những lần như vậy diễn ra trong những năm 91–92 AC, trong cuộc thảm sát Myrish. Chúng tôi sẽ không làm phiền bạn với các thông tin chi tiết. Chỉ cần nói rằng tại thành phố Myr, hai phe phái đối địch đã tranh giành quyền bá chủ. Đã xảy ra ám sát, bạo loạn, đầu độc, hãm hiếp, treo cổ, tra tấn và các trận hải chiến trước khi một bên nổi lên. Phe thua cuộc, bị trục xuất khỏi thành phố, cố gắng lập căn cứ đầu tiên trên Đá Bước, chỉ để bị đuổi khỏi đó khi Archon xứ Tyrosh hợp sức với một nhóm vua cướp biển. Trong cơn tuyệt vọng, người Myrmen tiếp tục tiến đến đảo Tarth, nơi cuộc đổ bộ của họ đã khiến Evenstar bất ngờ. Trong một thời gian ngắn, họ đã chiếm được toàn bộ phía đông của hòn đảo.

Lúc đó người Myr chỉ hơn lũ cướp biển một chút, chỉ là một bọn lưu manh bất hảo. Cả nhà vua lẫn hội đồng đều thấy chẳng tốn sức gì để đẩy lũ này trở lại biển khơi. Hoàng thân Aemon sẽ dẫn đầu cuộc tấn công, mọi người đã quyết định vậy. Người Myr có một lực lượng khá mạnh trên biển, vì thế Rắn Biển trước tiên cần đưa hạm đội Velaryon về phía nam, để bảo vệ Bá tước Boremund trong khi ông cùng binh đoàn xứ Stormland vượt biển tới đảo Tarth, tham gia cùng binh đoàn của nhà Evenstar. Lực lượng hợp thành của họ chắc chắn dư sức để chiếm lại toàn bộ đảo Tarth từ tay bọn cướp biển Myr. Và nếu có những khó khăn bất ngờ, Hoàng thân Aemon có thể triệu hồi Caraxes. "Nó rất thích phun lửa," hoàng thân nói.

“Ngài Corlys và hạm đội của ngài đã giương buồm rời khỏi Driftmark vào ngày mùng chín của trăng thứ ba năm 92 sau Công nguyên. Hoàng tử Aemon đuổi theo vài giờ sau đó, sau khi chào tạm biệt Quý bà Jocelyn và con gái của họ, Rhaenys. Công chúa mới biết rằng mình có thai, nếu không cô ấy sẽ đi cùng cha mình trên lưng rồng Meleys. "Vào chiến trường ư?", hoàng tử nói. "Như thể ta sẽ cho phép điều đó xảy ra vậy. Con có trận chiến của riêng con. Ta chắc rằng Lãnh chúa Corlys muốn có một đứa con trai, và ta cũng muốn có được một đứa cháu trai."

"Những lời cuối cùng mà ông ấy nói với con gái mình. Caraxes nhanh chóng vượt xa Rắn Biển và hạm đội của hắn, đáp xuống bầu trời trên Tarth. Chúa tể Cameron, Ngôi sao buổi sớm Tarth, đã chạy về sống lưng của ngọn núi chạy dọc trung tâm

hòn đảo của mình, và lập trại ở một thung lũng ẩn, nơi ông có thể nhìn xuống nơi quân Myrish đang di chuyển bên dưới. Hoàng tử Aemon đã gặp ông ở đó, và cả hai cùng chuẩn bị kế hoạch, trong khi Caraxes ăn ngấu nghiến nửa tá dê.

Nhưng trại của Evenstar không ẩn nấp như những gì ông hy vọng, và khói từ lửa rồng đã thu hút sự chú ý của một cặp lính trinh sát Myrish đang lặng lẽ len lỏi qua những ngọn đồi. Một trong số họ nhận ra Evenstar khi ông sải bước qua trại lúc chạng vạng, trò chuyện với Hoàng tử Aemon. Những người đàn ông ở Myr là những thủy thủ vô cảm và những người lính yếu ớt; vũ khí ưa thích của họ là dao găm, dao găm và nỏ, rất thích tẩm độc. Một trong những lính trinh sát Myrish lên dây nỏ của mình ngay lúc này, sau những tảng đá nơi anh ta ẩn náu. Ngang đầu, anh nhắm vào Evenstar cách đó khoảng một trăm thước, và bắn mũi tên của mình. Hoàng hôn và khoảng cách khiến mục tiêu của anh ta không chắc chắn và mũi tên đã trượt khỏi lãnh chúa Cameron ... và trúng hoàng tử Aemon, đang đứng bên cạnh ông.

"Mũi tên sắt đâm xuyên cổ họng hoàng tử và qua ra sau gáy. Hoàng tử Dragonstone khuỵu xuống, túm lấy mũi tên nỏ, như muốn giật nó ra khỏi cổ họng, nhưng sức lực của chàng ta đã cạn kiệt. Aemon Targaryen đã chết khi cố gắng nói, bị chết đuối trong chính máu của mình. Chàng ta sống đến ba mươi bảy tuổi."

Làm sao lời tôi kể xiết nỗi đau thương ập đến Bảy Vương quốc, nỗi đau của Vua Jaehaerys và Nữ hoàng Alysanne, nỗi đau của người phụ nữ mất người thương và giọt nước mắt đắng cay của Mẹ Trẻ Jocelyn, nỗi đau của Công chúa Rhaenys khi biết rằng cha mình sẽ chẳng bao giờ được bế đứa con trong bụng mình được? Dễ hơn nhiều khi kể về cơn thịnh nộ của Hoàng tử Baelon và cách người ấy hạ gục Tarth trên lưng Vhagar và gào thét trả thù. Những con tàu Myrish bốc cháy như những con tàu của Hoàng tử Morion từng cháy chín năm trước, và khi Sao Mai và Lãnh chúa Boremund từ trên núi tấn công xuống, quân địch chẳng còn đường thoát. Họ bị tàn sát hàng ngàn người và bỏ mặc cho thối rữa bên bờ biển, khiến từng con sóng xô vào bờ trong suốt nhiều ngày nhuốm màu hồng.

“Baelon Dũng cảm đã tham gia vào cuộc tàn sát, trong tay là Dark Sister. Khi ông quay trở về King’s Landing với xác chết của anh trai, những người dân thường xếp hàng trên các con phố, hét lớn tên ông và chào đón ông như một anh hùng. Nhưng người ta nói rằng khi ông gặp lại mẹ mình, ông đã ngã vào vòng tay bà và khóc. “Con đã giết chết cả ngàn tên trong số chúng,” ông nói, “nhưng điều đó không thể mang anh ấy trở lại được.” Và bà hoàng vuốt tóc ông và nói: “Ta biết, ta biết.”

“Mùa xuân đến rồi lại đi trong nhiều năm sau. Có những ngày nắng nóng và những ngày ấm áp cùng những ngày gió biển thổi mạnh mẽ, có những cánh đồng hoa vào mùa xuân và những mùa màng bội thu và những buổi chiều mùa thu vàng óng, khắp vương quốc, những con đường cứ dần mở rộng và những cây cầu mới bắc qua những dòng suối cũ. Nhà vua chẳng hề thích thú bất cứ điều gì trong số đó, theo như những gì người ta có thể thấy. “Bây giờ thì lúc nào cũng là mùa đông,” đêm nọ, khi uống quá nhiều, ông đã nói với Septon Barth như vậy. Kể từ khi Aemon qua đời, ông vẫn luôn uống mỗi đêm chừng một hoặc ba chén rượu mật ong để giúp ông ngủ.

"Năm 93 sau TC, con trai 16 tuổi của Thân vương Baelon là Viserys đã bước vào Rồng điếm và tuyên bố quyền sở hữu Balerion. Con rồng già rốt cuộc đã ngừng lớn, nhưng nó uể oải, nặng nề, khó đánh thức và vật lộn khi Viserys thúc nó bay lên. Vị hoàng tử trẻ đã bay ba vòng quanh thành phố trước khi hạ cánh trở lại. Ông ấy đã định bay đến Dragonstone, ông ấy đã nói với cha mình sau đó, nhưng ông ấy không nghĩ rằng Hắc long có đủ sức."

"Kém hơn một năm sau đó, Balerion đã biến mất. “Sinh vật sống còn cuối cùng trên toàn thế giới đã nhìn thấy Valyria trong thời hoàng kim của nó,” Septon Barth viết. Chính Barth đã mất bốn năm sau đó, vào năm 98 sau Công nguyên. Đại học sĩ Elysar đã mất trước ông nửa năm. Lãnh chúa Redwyne đã mất năm 89 sau Công nguyên, còn con trai ông là Ser Robert mất ngay sau đó. Những người đàn ông mới xuất hiện thay thế họ, nhưng lúc đó, Jaehaerys thực sự là một vị Vua già, và thỉnh thoảng, ngài bước vào phòng hội đồng và nghĩ, “Những người đàn ông này là ai? Ta có quen không?”

Thần ân sầu cho thân vương Aemon tới tận cuối đời, nhưng Vua già không bao giờ ngờ rằng cái chết của Aemon vào năm 92 sau Công Nguyên sẽ giống như tiếng quỷ trong truyền thuyết của Valyria, mang đến cái chết và hủy diệt cho tất cả những ai nghe thấy tiếng kêu của chúng.

"Những năm tháng cuối đời Alysanne Targaryen thật buồn tủi và cô đơn. Khi còn trẻ, Nữ hoàng nhân hậu Alysanne rất yêu thần dân của mình, cả lãnh chúa lẫn thường dân. Bà rất thích hội nghị phụ nữ, thích lắng nghe, học hỏi và làm hết sức mình để vương quốc trở thành nơi tốt đẹp hơn. Bà đã đi khắp Bảy Vương quốc nhiều hơn bất kỳ hoàng hậu nào trước đây hay sau này, ngủ ở hàng trăm lâu đài, quyến rũ hàng trăm lãnh chúa và chủ trì hàng trăm cuộc hôn nhân. Bà rất thích âm nhạc, thích nhảy múa và thích đọc sách. Và ôi chao, bà thích bay đến mức nào. Silverwing đưa bà đến Oldtown, đến the Wall và đến hàng ngàn nơi khác, và Alysanne đã nhìn thấy tất cả những nơi đó như ít người từng thấy, khi ngắm nhìn từ trên mây."

"Tất cả những tình yêu đó đều mất đi trong thập kỷ cuối cuộc đời bà. "Chú Maegor của tôi đã tàn nhẫn", Alysanne từng được nghe nói, "nhưng tuổi già còn tàn nhẫn hơn". Mệt mỏi vì sinh nở, du lịch và đau buồn, bà trở nên gầy gò và yếu ớt sau cái chết của Aemon. Vượt đèo đối với bà trở thành thử thách, và vào năm 95 AC, bà bị trượt chân và ngã trên bậc thang hình rắn, gãy hông. Sau đó, bà phải đi bằng gậy. Thính lực của bà cũng bắt đầu giảm sút. Âm nhạc trở nên mất tiếng đối với bà, và khi bà cố gắng ngồi trong các cuộc họp hội đồng với nhà vua, bà không còn hiểu được một nửa những gì được nói. Bà quá yếu để bay. Silverwing lần cuối đưa bà lên bầu trời vào năm 93 AC. Khi hạ cánh trở lại và đau đớn trèo khỏi lưng rồng, hoàng hậu đã khóc.

“Hơn tất thảy, bà yêu các con mình. Chưa từng có bà mẹ nào yêu thương con mình hơn thế", Đại học sĩ Benifer đã từng nói với bà, trước khi bị Con run rẩy cướp đi mạng sống. Trong những ngày cuối đời, Nữ hoàng Alysanne đã suy ngẫm về những lời nói của ông. "Tôi nghĩ là ông đã lầm", bà viết, "vì chắc chắn Đấng Mẹ Trên Cao yêu thương các con tôi hơn. Ngài đã mang nhiều đứa đi xa khỏi tôi như vậy.”

"Không một bà mẹ nào phải thiêu con mình cả", hoàng hậu đã nói tại giàn hỏa táng của con trai bà ta là Valerion, nhưng trong số mười ba đứa con bà ta sinh cho vua Jaehaerys, chỉ có ba đứa còn sống sót sau bà ta, còn Aegon, Gaemon và Valerion đều chết khi còn nhỏ. Ngôi nhà Rùng rợn đã lấy đi Daenerys lúc cô bé sáu tuổi. Hoàng tử Aemon bị giết bằng nỏ. Alyssa và

Daella chết khi sinh con, Viserra say rượu ngoài đường. Septa Maegelle, linh hồn dịu dàng đó, đã chết vào năm 96 AC, tay chân bà ta biến thành đá vì căn bệnh vảy xám, bởi vì bà ta đã dành những năm cuối đời để chăm sóc những người mắc phải căn bệnh kinh khủng đó.

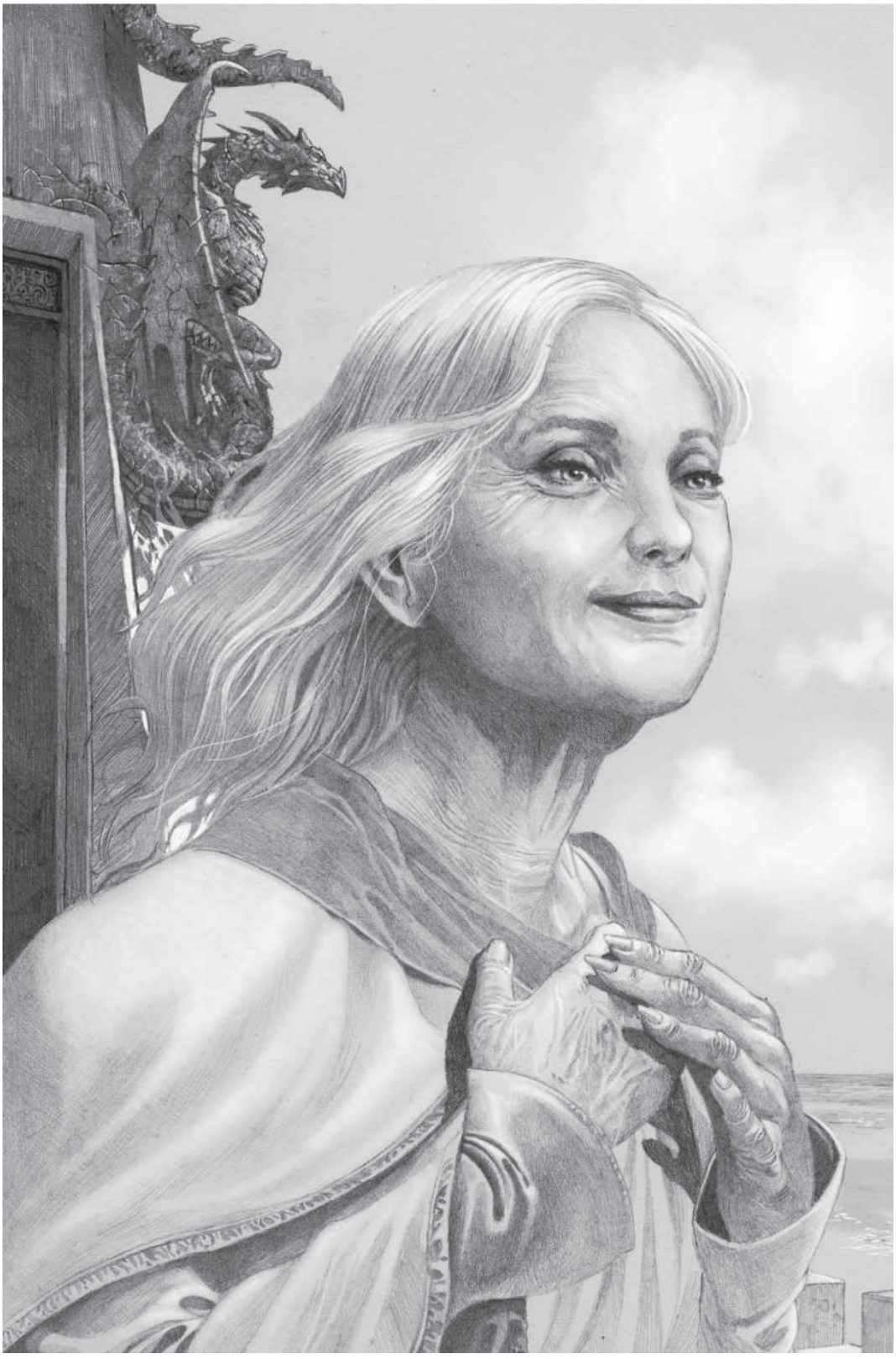
Buồn nhất là sự mất mát của Công chúa Gael, Đứa con mùa đông, sinh năm 80 sau Công nguyên khi Nữ hoàng Alysanne đã bốn mươi bốn tuổi và được cho là đã hết tuổi sinh nở. Một cô gái tốt bụng, nhưng yếu đuối và hơi chậm phát triển, cô ở lại với nữ hoàng rất lâu sau khi những đứa con khác của bà đã lớn lên và bỏ đi, nhưng vào năm 99 sau Công nguyên, cô đã biến mất khỏi triều đình và ngay sau đó có thông báo rằng cô đã chết vì sốt mùa hè. Chỉ sau khi cả cha và mẹ cô ra đi, câu chuyện có thật mới được đưa ra. Bị một ca sĩ lưu động dụ dỗ và bỏ rơi, công chúa đã sinh ra một đứa con trai chết lưu, sau đó, vì quá đau buồn, cô đã đi vào vùng nước của Vịnh Blackwater và chết đuối.

"Có người cho rằng Alysanne không bao giờ hồi phục sau mất mát đó, vì chỉ đứa con Đêm đông của bà mới là bạn đồng hành thực sự trong những năm tháng tuổi già của bà. Saera vẫn còn sống, ở đâu đó ở Volantis (ả đã rời khỏi Lys vài năm trước, là một người phụ nữ tai tiếng nhưng giàu có), nhưng với Jaehaerys thì ả đã chết rồi, và những lá thư mà Alysanne thỉnh thoảng bí mật gửi cho ả đều không được trả lời. Vaegon là một tổng trấn ở Thành cổ. Một người con lạnh lùng và xa cách, lớn lên cũng trở thành một người đàn ông lạnh lùng và xa cách. Anh ta viết thư như nghĩa vụ của một người con. Những lời anh ta viết rất đúng mực, nhưng không hề ấm áp, và đã nhiều năm trôi qua kể từ lần cuối Alysanne nhìn thấy mặt anh ta.

"Chỉ còn lại Baelon dũng cảm ở lại bên nàng cho đến cuối cùng. Hoàng tử Mùa xuân của nàng đến thăm nàng thường xuyên nhất có thể và luôn khiến nàng nở nụ cười, nhưng Baelon là thân vương Dragonstone, Bàn tay của Nhà vua, luôn đến rồi đi, ngồi bên cạnh phụ vương trong hội đồng, đối xử với lãnh chúa. "Con sẽ trở thành một vị vua vĩ đại, thậm chí còn vĩ đại hơn cả phụ vương". Alysanne nói với chàng vào lần cuối họ ở bên nhau. Nàng đã không biết. Làm sao nàng có thể biết?

Sau đám tang của Công chúa Gael, Bến Vua và Hầm Đỏ trở nên vô cùng u ám đối với Alysanne. Bà không còn có thể tiếp tục phục vụ như trước đây, như một cộng sự của nhà vua trong công việc triều chính, và triều đình thì toàn những khuôn mặt lạ lẫm mà Alysanne thậm chí chẳng tài nào nhớ được tên. Để tìm kiếm sự bình yên, bà một lần nữa trở về Đá Rồng, nơi bà đã trải qua những ngày tháng hạnh phúc nhất trong cuộc đời mình với Jaehaerys, giữa hai cuộc hôn nhân đầu tiên và thứ hai của họ. Khi có thể, Nhà vua lão thành thường sẽ đến thăm bà. "Làm sao mà ta lại là Nhà vua lão thành trong khi người vẫn là Nữ hoàng nhân từ vậy?" một lần ông ấy hỏi bà. Alysanne cười. "Ta cũng già lắm rồi, nhưng vẫn trẻ hơn ông."

Alysanne Targaryen qua đời trên Dragonstone vào ngày đầu tiên của trăng thứ bảy năm 100 sau Công nguyên, tròn một thế kỷ sau cuộc chinh phạt của Aegon. Bà hưởng thọ sáu mươi tư tuổi.





Heirs of the Dragon

A Question of Succession

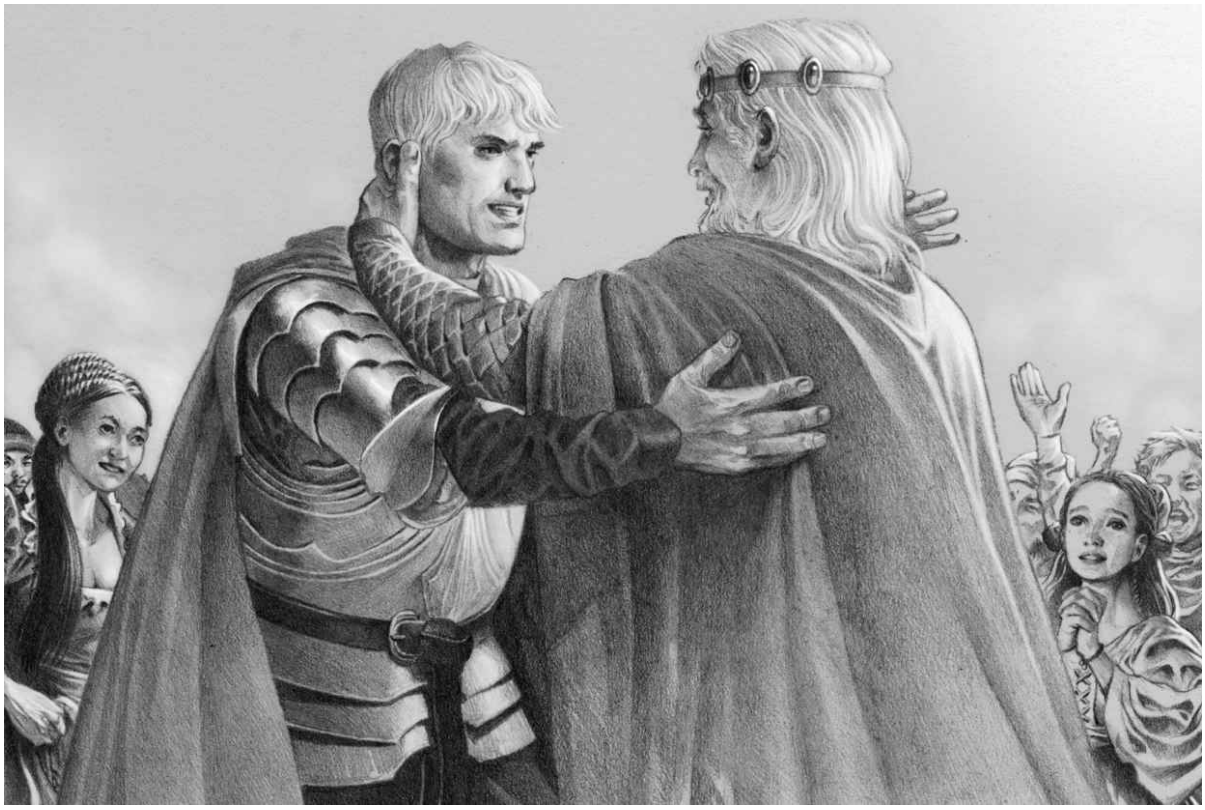
Hạt giống chiến tranh thường được gieo trồng trong thời bình. Westeros cũng vậy. Cuộc chiến đẫm máu giành ngai sắt được gọi là vũ điệu của loài rồng, diễn ra từ 129–131 sau Công nguyên, bắt nguồn từ nửa thế kỷ trước đó, trong thời kỳ trị vì dài nhất và hòa bình nhất mà bất kỳ hậu duệ nào của Kẻ chinh phục từng được hưởng, đó là thời của Jaehaerys I Targaryen, Người hòa giải.

"Bổ lão vương và Vương hậu Alysanne đức độ đồng trị vì cho đến khi bà qua đời vào năm 100 sau Công nguyên (ngoại trừ hai giai đoạn xa cách được gọi là Hấn khí thứ nhất và Hấn khí thứ hai), và sinh được mười ba người con. Bốn trong số chúng gồm hai con trai và hai con gái đã lớn lên, kết hôn và có con. Chưa bao giờ trước đây hoặc sau đó Bảy Vương quốc được ban phước (hoặc bị nguyền rủa, theo quan điểm của một số người) với nhiều hoàng tử Targaryen như vậy. Từ dòng dõi của Bổ lão vương và hoàng hậu yêu dấu của ông đã nảy sinh một sự nhầm lẫn trong các tuyên bố và yêu sách khiến nhiều maester tin rằng Cuộc khiêu vũ của những con rồng hoặc một cuộc đấu tranh tương tự là điều khó tránh khỏi".

Những năm đầu triều đại của Jaehaerys không có dấu hiệu của điều này vì Hoàng thân Aemon và Hoàng thân Baelon chính là "người thừa kế và một người dự phòng" trong câu tục ngữ của Bệ hạ, và hiếm khi cả vương quốc được ban phước lành có hai hoàng tử tài năng hơn. Năm 62 sau Công nguyên, khi mới bảy tuổi, Aemon chính thức được tấn phong làm Hoàng tử Dragonstone và là người thừa kế Ngai sắt. Được phong hiệp sĩ ở tuổi mười bảy, trở thành nhà vô địch trong cuộc thi đấu ở tuổi hai mươi, ông trở thành đại pháp quan và quan chủ pháp của cha ông khi mới hai mươi sáu tuổi. Mặc dù ông chưa bao giờ phục vụ cha mình với tư cách là cánh tay phải của nhà vua, nhưng chỉ vì chức vụ đó do Septon Barth, người bạn thân tín nhất của cựu hoàng và "người bạn đồng hành trong công việc" đảm nhiệm. Baelon Targaryen cũng không kém phần tài năng. Vị hoàng tử trẻ tuổi này kiếm được danh hiệu hiệp sĩ khi mới mười sáu tuổi và kết hôn khi mới mười tám. Mặc dù ông và Aemon

có mối quan hệ cạnh tranh mạnh mẽ nhưng không ai nghi ngờ tình yêu gắn kết họ. Sự kế vị có vẻ vững chắc như đá.

Nhưng hòn đá bắt đầu nứt vào năm 92 AC, khi Aemon, Hoàng tử Đảo Rồng, bị giết trên đảo Tarth bởi một mũi tên nỏ Myr bắn vào người bên cạnh. Nhà vua và nữ hoàng than khóc sự mất mát của ông, cùng cả vương quốc, nhưng không ai đau đớn hơn Hoàng tử Baelon, người đã đến đảo Tarth và trả thù cho anh trai bằng cách xua đuổi Myrmen xuống biển. Khi trở về Bến Vua, Baelon được những đám đông cổ vũ ca ngợi như một anh hùng, và được cha mình, nhà vua ôm chầm, tuyên bố ông là Hoàng tử Đảo Rồng và người thừa kế Ngai Sắt. Đó là một sắc lệnh được nhiều người ủng hộ. Những người dân thường yêu mến Baelon Dũng Cảm, và những lãnh chúa trong vương quốc coi ông là người kế vị hợp lý của anh trai mình.



Nhưng Hoàng tử Aemon có một đứa con: con gái ông, Rhaenys, sinh vào năm 74 sau Công Nguyên, đã lớn lên trở thành một thiếu nữ thông minh, giỏi giang và xinh đẹp. Vào năm 90 sau Công Nguyên, ở tuổi mười sáu, cô đã kết hôn với đô đốc và là tướng thủy quân của nhà vua, Corlys thuộc Gia tộc Velaryon, Chúa tể của Tides, nổi tiếng với cái tên Rắn biển vì đây là con tàu nổi tiếng nhất trong số nhiều tàu của ông. Hơn nữa, Công chúa Rhaenys mang thai khi cha cô mất. Bằng việc ban tặng Núi Rồng cho Hoàng tử Baelon, Vua Jaehaerys đã không chỉ vượt qua Rhaenys mà còn (có thể) vượt qua đứa con trai chưa chào đời của cô.

"Quyết định của nhà vua phù hợp với thông lệ đã được thiết lập từ lâu. Aegon Đệ nhất là Chúa tể đầu tiên của Bảy Vương quốc, không phải em gái ông là Visenya, người hơn ông hai tuổi. Jaehaerys đã kế vị người chú cướp ngôi của mình là Maegor trên Ngôi sắt, nhưng nếu chỉ tuân theo thứ tự sinh, thì chị gái ông là Rhaena mới có quyền kế vị. Jaehaerys không đưa ra quyết định của mình một cách dễ dàng: người ta biết rằng ông đã thảo luận vấn đề này trong hội đồng thu hẹp. Không nghi ngờ gì nữa, ông đã tham khảo Septon Barth, như ông đã làm với mọi vấn đề quan trọng, và quan điểm của Đại học sĩ Elysar được coi trọng. Tat cả đều nhất trí: Baelon, một hiệp sĩ dày dạn ở tuổi 35, phù hợp hơn với việc cai trị so với Công chúa Rhaenys mười tám tuổi hoặc đứa con chưa chào đời của cô ấy (có thể là hoặc không phải là con trai, trong khi Hoàng tử Baelon đã có hai đứa con trai khỏe mạnh , Viserys và Daemon). Tình yêu của thường dân dành cho Baelon dũng cảm cũng được nhắc đến."

"Một số người đã phản đối. Bản thân Rhaenys là người đầu tiên lên tiếng phản đối. Bà ta nói với nhà vua, một bàn tay đặt lên cái bụng sưng phồng của mình rằng: “Ngài muốn cướp đi quyền thừa kế của con trai tôi”. Chồng của bà ta, Corlys Velaryon, tức giận đến nỗi đã từ bỏ vị trí chỉ huy hải quân và vị trí của mình ở hội đồng nhỏ rồi đưa vợ trở về Driftmark. Nữ công tước Jocelyn của Gia tộc Baratheon, mẹ của Rhaenys, cũng rất tức giận, như cả người em trai đáng gờm của bà ta, Boremund, Lãnh chúa của Storm’s End.

Người phản đối nổi bật nhất là Nữ hoàng Alysanne, người đã giúp chồng cai trị Bảy Vương quốc trong nhiều năm, và giờ chứng kiến con gái của con trai mình bị gạt sang một bên vì giới tính của cô. “Một người cai trị cần một cái đầu tốt và một trái tim chân thành,” bà nổi tiếng nói với nhà vua. “Một cái của quý là không cần thiết. Nếu Đức vua tin rằng phụ nữ không có óc cai trị, rõ ràng ngài không cần ta nữa.” Và do đó, Nữ hoàng Alysanne rời Hầm rồng và bay đến Dragonstone trên con rồng

Silverwing của mình. Cô và Vua Jaehaerys vẫn ở riêng trong hai năm, giai đoạn xa cách được ghi lại trong lịch sử là Cuộc cãi vã thứ hai.

Vua già và Nữ hoàng tốt bụng đã tái hợp vào năm 94 Sau Công Nguyên nhờ sự thương lượng của con gái họ, Septa Maegelle, nhưng không bao giờ đạt được sự hòa thuận về quyền kế vị. Nữ hoàng đã qua đời vì một căn bệnh suy nhược vào năm 100 Sau Công Nguyên, ở tuổi sáu mươi tư, vẫn khăng khăng rằng đứa cháu gái Rhaenys và những đứa trẻ của bà đã bị tước đoạt quyền một cách bất công. “Đứa bé trong bụng”, đứa trẻ chưa chào đời mà đã trở thành đề tài của nhiều cuộc tranh luận, hóa ra là một bé gái khi được sinh ra vào cuối năm 92 Sau Công Nguyên. Mẹ cô đã đặt tên cô là Laena. Hai năm sau, Rhaenys đã sinh cho cô một người em trai, Laenor. Lúc đó, Hoàng tử Baelon đã được xác nhận chắc chắn là người thừa kế, nhưng Gia tộc Velaryon và Gia tộc Baratheon vẫn bám chặt vào niềm tin rằng Laenor trẻ tuổi có quyền lên Ngai Sắt hơn, và một số ít thậm chí còn tranh luận về quyền của chị gái lớn hơn của anh ta, Laena, và mẹ của họ, Rhaenys.

“Trong những năm tháng cuối đời, các vị thần đã giáng xuống nhiều đòn tàn khốc cho Nữ hoàng Alysanne, như đã kể lại trước đây. Tuy nhiên, trong những năm tháng đó, Đức vua đã biết bao niềm vui cũng như muộn phiền, trong đó cháu chắt là niềm vui lớn nhất. Cũng có cả những lễ cưới. Vào năm 93 sau kỷ nguyên chinh phục, bà tham dự lễ cưới của Viserys, con trai cả của Hoàng tử Baelon, với Quý cô Aemma của Nhà Arryn, đứa con gái mười một tuổi của quá cố Công chúa Daella (hôn lễ này không được trọn vẹn cho đến hai năm sau, khi cô dâu nở rộ). Năm 97, Nữ hoàng nhân hậu nhìn thấy con trai thứ hai của Baelon, Daemon, cưới Quý cô Rhea của Nhà Royce, người thừa kế lâu đài cổ Runestone ở Vale.

Cuộc đấu giải lớn được tổ chức tại King's Landing vào năm 98 AC để mừng năm thứ 50 trị vì của Vua Jaehaerys chắc chắn cũng làm vui lòng trái tim của hoàng hậu, vì hầu hết những đứa con còn sống, cháu và chắt của bà đã trở về để cùng chung vui trong các bữa tiệc và lễ kỷ niệm. Kể từ Sau cơn diệt chủng Valyria, chưa bao giờ có quá nhiều rồng được nhìn thấy cùng lúc tại một địa điểm, theo đúng như truyền thuyết. Cuộc tỷ thí cuối cùng, trong đó các hiệp sĩ của đội Kingsguard là Ser Ryam Redwyne và Ser Clement Crabb đã phá vỡ 30 ngọn giáo của nhau trước sự chứng kiến của Vua Jaehaerys đã tuyên bố họ là những nhà vô địch đồng giải, được tuyên bố là màn đấu thương tuyệt vời nhất từng diễn ra ở Westeros.

“Một pháo đài hai tuần sau khi kết thúc giải đấu, tuy nhiên, Septon Barth - người bạn cũ của nhà vua - đã chết thanh thản trong giấc ngủ sau khi phục vụ tận tụy với tư cách là Bàn tay của Nhà vua trong bốn mươi mốt năm. Jaehaerys chọn Chỉ huy trưởng Đội Vệ Vương để thay thế ông, nhưng Ser Ryam Redwyne không phải là Septon Barth, và tài năng sử dụng kiếm lừng lẫy của ông không hữu dụng nhiều cho vị trí Bàn tay. “Một số vấn đề không thể giải quyết bằng cách giải quyết bằng vũ lực”, Grand Maester Allar đã từng nói. Đức vua không có sự lựa chọn nào khác ngoài cách sa thải Ser Ryam sau chỉ một năm tại nhiệm. Ông chuyển sang con trai Baelon để thay thế, và vào năm 99 sau Công nguyên, Thân vương Dragonstone cũng trở thành Bàn tay của Nhà vua. Ông thực hiện nhiệm vụ của mình một cách đáng ngưỡng mộ; mặc dù không uyên bác như Septon Barth, nhưng hoàng tử đã chứng tỏ là một thẩm phán đúng đắn về con người và vây quanh mình những cấp dưới và cố vấn trung thành. Vương quốc sẽ được cai trị tốt khi Baelon Targaryen ngồi lên Ngai Sắt, các lãnh chúa và dân thường đều đồng ý.

"Không thể được. Năm 101 sau Công Nguyên, Hoàng tử Baelon than phiền về những mũi khâu ở hông trong khi đang săn bắn ở kingswood. Cơn đau trở nên tệ hơn khi ngài trở về thành phố. Bụng ngài sưng lên và cứng lại, cơn đau dữ dội đến mức khiến ngài không thể nằm trên giường. Runciter, tân Đại học sĩ vừa mới đến từ Citadel sau khi Allar bị đột quỵ, đã có thể hạ sốt cho hoàng tử và cho ngài bớt đau bằng sữa cây thuốc phiện, nhưng tình trạng của ngài vẫn tiếp tục xấu đi. Vào ngày thứ năm bị bệnh, Hoàng tử Baelon chết trong phòng ngủ của mình ở Tháp bàn tay, với người cha ngồi bên ngài, nắm tay ngài. Sau khi mở tử thi, Đại học sĩ Runciter kết luận nguyên nhân cái chết là vỡ bụng.

Tất cả Bảy Vương quốc đều thương tiếc cho Baelon dũng cảm, và không ai thương bằng Vua Jaehaerys. Lần này, khi ông châm ngọn lửa chôn cất con trai của mình, ông thậm chí còn không có sự thoải mái bên người vợ yêu dấu của mình. Vị Vua già chưa bao giờ đơn độc đến vậy. Và bây giờ, Đức vua của chúng ta lại phải đối mặt với một tình thế khó khăn, khi mà một lần nữa danh tính người thừa kế vẫn còn là một dấu hỏi. Khi cả hai người thừa kế đã chết và bị hỏa táng, không còn ai là người kế vị Ngôi báu Sắt thực sự... nhưng điều đó không có nghĩa là không có người lên tiếng đòi quyền.

"Baelon đã sinh ba người con trai với em gái của mình là Alyssa. Hai người trong số đó, Viserys và Daemon vẫn còn sống. Nếu Baelon có giành được Ngai Sắt, Viserys hẳn sẽ không chút do dự nối ngôi, nhưng việc thái tử băng hà thảm thương khi mới bốn mươi bốn tuổi đã gây ra sự xáo trộn trong quy trình kế vị. Quyền lên ngôi của công chúa Rhaenys cùng con gái bà, Laena Velaryon, một lần nữa được nêu ra... và thậm chí cho dù bị gạt ra ngoài vì giới tính, thì con trai của Rhaenys, Laenor, lại không gặp bất kỳ trở ngại nào như vậy. Laenor Velaryon là nam và có thể tuyên bố là hậu duệ của người con trai lớn của Jaehaerys, trong khi những người con trai của Baelon là hậu duệ của người con trai út.

Hơn nữa, Vua Jaehaerys vẫn còn một người con trai sống sót: Vaegon, một học sĩ cả tại Thành cổ, người nắm giữ chiếc nhẫn và gậy cùng chiếc mặt nạ bằng vàng. Được biết đến trong lịch sử với tên gọi Vaegon Vô Rồng, chính sự tồn tại của ông đã phần lớn bị hầu hết Bảy vương quốc lãng quên. Dù chưa được bốn mươi tuổi, nhưng Vaegon vẫn nhợt nhạt và yếu ớt, là một người ham đọc sách và dành trọn thời gian cho thuật giả kim, thiên văn học, toán học và những phép thuật huyền bí khác. Ngay cả khi còn là một cậu bé, ông cũng chưa bao giờ được lòng mọi người. Ít ai coi ông là một lựa chọn khả thi để ngồi lên Ngai Sắt.

Song mặc vậy, Đức Vua già lại quay sang Tổng Trưởng lão Vaegon, triệu tập cậu con trai út đến Bến Vua. Những gì diễn ra giữa hai người vẫn là vấn đề gây tranh cãi. Một số người nói rằng nhà vua đã nhường ngôi cho Vaegon nhưng đã bị từ chối. Những người khác cho rằng ông chỉ tìm kiếm lời khuyên của Vaegon. Triều đình đã nhận được tin tức rằng Corlys Velaryon đang tập hợp tàu và quân tại Driftmark để "bảo vệ quyền lợi" của con trai mình, Laenor, trong khi Daemon Targaryen, một chàng trai trẻ hai mươi nóng nảy và hay cãi cọ, đã tập hợp những người lính thề trung thành của riêng mình để hỗ trợ em trai mình, Viserys. Một cuộc đấu tranh giành quyền kế vị đẫm máu là điều có thể xảy ra bất kể Đức Vua già chỉ định ai kế thừa

ngai vàng. Không nghi ngờ gì nữa, đó là lý do tại sao Đức Chúa tể nắm bắt hết sức khao khát giải pháp mà Tổng Trưởng lão Vaegon đề xuất.

"Vua Jaehaerys tuyên bố ý định triệu tập một Hội đồng Lớn để thảo luận, tranh luận và cuối cùng quyết định vấn đề về người kế vị. Tất cả các lãnh chúa lớn nhỏ ở Westeros sẽ được mời tham dự, cùng với các học giả đến từ Citadel of Oldtown, cùng các linh mục và nữ tu để phát biểu thay cho đức tin. Nhà Vua ra sắc lệnh rằng hãy để những người yêu cầu quyền được triệu tập trình bày lập luận của mình trước hội đồng các lãnh chúa. Ngài sẽ tuân theo quyết định của hội đồng, bất kể họ chọn ai".



"Quyết định đã được ban ra rằng phiên hội đồng sẽ được tổ chức tại Harrenhal, tòa lâu đài hùng vĩ nhất trong vương quốc. Không ai biết được bao nhiêu lãnh chúa sẽ tới, vì chưa từng có phiên hội đồng nào như vậy trước đây cả, nhưng người ta cho rằng cần phải có đủ chỗ cho ít nhất năm trăm lãnh chúa và đoàn tùy tùng.“ Hơn một nghìn lãnh chúa đã tham dự. Họ tốn

đến nửa năm để tập trung (một số đến ngay cả khi phiên họp đã sắp kết thúc). Thậm chí cả Harrenhal cũng không thể chứa hết số lượng khổng lồ như vậy, vì mỗi lãnh chúa đều có cả một đoàn tùy tùng gồm các hiệp sĩ, thị đồng, quản lý, đầu bếp và người hầu. Tymond Lannister, Công tước của Casterly Rock, mang theo ba trăm người. Không chịu thua kém, Lãnh chúa Matthos Tyrell của Highgarden mang theo năm trăm người.

"Các lãnh chúa từ mọi góc năm của đất nước, từ biên giới Dornish cho đến ngọn núi Bóng của bức tường thành, từ Ba chị em lên Đảo Sắt. Nam tước Evenstar of Tarth cũng có mặt, còn có cả Chúa đảo Lonely Light. Từ Winterfell có lãnh chúa Ellard Stark, từ Riverrun có lãnh chúa Grover Tully, từ Vale có Yorbert Royce, người nhiếp chính và người bảo vệ cho cô gái trẻ Jeyne Arryn, Nữ hầu tước vùng Eyrie. Thậm chí cả những người đàn ông Dornish cũng có đại diện; Chúa tể của vùng Dorne cho con gái mình cùng hai mươi hiệp sĩ Dornish tham dự với vai trò là người quan sát. Ngay cả Giáo hoàng cũng đến từ Oldtown để làm phép cho hội đồng. Hàng trăm thương gia và người buôn bán kéo đến Harrenhal. Các hiệp sĩ đi lang thang và các kị sĩ tự do đến với hy vọng kiếm tiền bằng thanh gươm, họ móc túi kiếm tiền, những bà già và những cô gái trẻ tìm kiếm chồng. Những tên trộm cắp, gái điếm, phụ nữ giặt giũ và những người đi theo đoàn lữ hành, ca sĩ và diễn viên hài, họ đến từ đông tây nam bắc. Một thành phố lều trại mọc lên đằng ngoài những bức tường của Harrenhal và trải dài đến tận bờ hồ theo từng hướng dài hàng dặm. Trong một thời gian, Harrenton trở thành thành phố lớn thứ tư trong cả nước; chỉ Oldtown, Bến Vua, và Lannisport là lớn hơn.

Ít nhất mười bốn tuyên bố đã được các lãnh chúa thảo luận và cân nhắc kỹ lưỡng. Từ Essos đến ba ứng viên đối địch, những người cháu trai của Vua Jaehaerys thông qua cô con gái của ông là Saera, mỗi người do một người cha khác sinh ra. Người ta cho rằng một người giống hệt hình ảnh của ông nội mình khi còn trẻ. Một người khác, một đứa con hoang do một trưởng lão của Old Volantis sinh ra, đến với những túi vàng và một chú voi lùn. Những món quà xa xỉ mà hắn chia cho các lãnh chúa nghèo hơn chắc chắn đã giúp ích cho yêu sách của hắn. Con voi tỏ ra ít hữu dụng hơn. (Bản thân Công chúa Saera vẫn còn sống và khỏe mạnh ở Volantis, và chỉ mới ba mươi bốn tuổi; tuyên bố của riêng cô rõ ràng là hơn hẳn tuyên bố của bất kỳ đứa con ngoài giá thú nào của cô, nhưng cô đã không chọn cách thúc đẩy nó. "Tôi có vương quốc của riêng mình ở đây", cô nói, khi được hỏi liệu cô định quay trở lại Westeros hay không.) Một thí sinh khác đã đưa ra các tờ giấy da chứng minh rằng mình là hậu duệ của Gaemon the Glorious, vị Vua Targaryen vĩ đại nhất của Dragonstone trước Cuộc chinh phạt, thông qua một cô con gái và một lãnh chúa nhỏ mà cô kết hôn, và trong bảy thế hệ tiếp theo. Cũng có một tay kiếm tóc đỏ vạm vỡ tự nhận là con hoang của Maegor the Cruel. Để chứng minh, hắn đã đưa mẹ mình, một cô con gái của chủ nhà trọ đã già, người nói rằng bà đã từng bị Maegor cưỡng hiếp. (Các lãnh chúa đã chuẩn bị tin vào sự thật về hành vi cưỡng hiếp, nhưng không tin rằng hành động đó khiến bà có thai.)

Hội đồng lớn đã cân nhắc mười ba ngày. Những tuyên bố yếu ớt của chín ứng viên yếu hơn đã được xem xét và loại bỏ (một người như vậy, một hiệp sĩ lang thang tự cho mình là con trai ruột của chính Vua Jaehaerys, đã bị bắt và bỏ tù khi nhà vua vạch trần rằng hắn là kẻ nói dối). Đệ nhất học sĩ Vaegon đã bị loại vì lời thề của mình và Công chúa Rhaenys cùng con gái bà bị loại vì giới tính của họ, chỉ còn lại hai ứng viên được nhiều người ủng hộ nhất: Viserys Targaryen, con trai cả của Hoàng tử Baelon và Công chúa Alyssa, và Laenor Velaryon, con trai của Công chúa Rhaenys và là cháu trai của Hoàng tử Aemon. Viserys là cháu trai của Vua già, Laenor là chắt của ông. Nguyên tắc thừa kế ưu tiên theo trưởng nam ủng hộ Laenor, nguyên tắc gần gũi ưu tiên Viserys. Viserys cũng là người Targaryen cuối cùng cưỡi Balerion... mặc dù sau cái chết của Hắc Ác vào năm 94 AC, ông không bao giờ cưỡi rồng nào khác nữa, trong khi cậu bé Laenor vẫn chưa thực hiện chuyến bay đầu tiên trên con rồng non của mình, một con thú màu xám trắng tuyệt đẹp mà cậu đặt tên là Khói Biển.

“Nhưng lời tuyên bố của Viserys xuất phát từ cha anh, Laenor xuất phát từ mẹ cậu, và phần lớn lãnh chúa cảm thấy dòng dõi nam phải được ưu tiên hơn dòng dõi nữ. Hơn nữa, Viserys là một người đàn ông hai mươi tư tuổi, Laenor mới là một cậu bé bảy tuổi. Vì tất cả những lý do này, tuyên bố của Laenor thường được coi là yếu hơn, nhưng cha và mẹ của cậu là những nhân vật quyền thế và có ảnh hưởng đến mức chẳng thể bỏ qua hoàn toàn.”

“Có lẽ anh nên thêm một vài thông tin về cha của anh, Corlys nhà họ Velaryon, Chúa tể thủy triều và Chủ nhân của Driftmark, trong truyền thuyết, người được mệnh danh là Rắn biển, và chắc chắn là nhân vật phi thường nhất thời bấy giờ. Là một gia tộc quyền quý với dòng dõi Valyria danh giá, nhà Velaryon đã đến Westeros thậm chí còn trước gia tộc Targaryen, nếu có thể tin câu chuyện của gia tộc họ kể lại, định cư ở Cổ họng, trên hòn đảo trũng thấp và màu mỡ Driftmark (tên này xuất phát từ gỗ trôi dạt, thủy triều mang tới bờ biển hằng ngày), chứ không phải Đá Rồng, hòn đảo gồ ghề đầy khói ở gần đó. Mặc dù không bao giờ cưỡi rồng, nhưng gia tộc Velaryon trong nhiều thế kỷ vẫn là đồng minh lâu năm và thân thiết nhất của gia tộc Targaryen. Biển là nơi sinh sống của họ, không phải bầu trời. Trong thời kỳ chinh phạt, tàu của Velaryon đã chở quân lính của Aegon vượt Vịnh Blackwater, và sau đó trở thành phần lớn hạm đội hoàng gia. Trong suốt thế kỷ đầu tiên của triều đại Targaryen, rất nhiều Chúa tể thủy triều phục vụ trong hội đồng thu nhỏ với tư cách là Đô đốc của hạm đội, khiến cho vị trí này được xem là gần như được truyền lại theo di truyền. “

“Vậy mà ngay cả với những người đi trước như vậy, Corlys Velaryon vẫn là một người khác biệt, một người vừa thông minh vừa không chịu ngồi yên, vừa thích phiêu lưu vừa có tham vọng. Đối với những đứa con trai của thần Seahorse (huy hiệu của Nhà Velaryon), truyền thống là chúng sẽ được nếm trải một chút về cuộc sống của một thủy thủ khi còn nhỏ, nhưng chưa có một Velaryon nào trước hoặc sau này từng ham thích cuộc sống trên tàu như cậu bé sau này trở thành Sea Snake. Lần đầu tiên cậu vượt biển hẹp năm sáu tuổi, cùng chú mình đi thuyền buồm đến Pentos. Kể từ đó, Corlys thực hiện những chuyến đi như vậy hằng năm. Cậu bé cũng không đi như một hành khách, mà trèo cột, thắt nút, lau sàn, chèo thuyền, chèn các lỗ rò, căng và hạ buồm, làm nhiệm vụ trên boong tàu, học cách điều hướng và lái tàu. Đội trưởng của cậu ấy nói rằng họ chưa từng nhìn thấy một thủy thủ có năng khiếu như vậy.

Mười sáu tuổi, chính bản thân chàng đã trở thành thuyền trưởng, lái một chiếc tàu đánh cá tên là Cod Queen từ Driftmark đến Dragonstone rồi quay trở lại. Những năm tháng sau đó, những con tàu của chàng ngày càng to và nhanh hơn,

những chuyến đi ngày càng xa hơn và nguy hiểm hơn. Chàng mang những con tàu đi vòng quanh phía nam Westeros để ghé thăm Oldtown, Lannisport và Lordsport trên Pyke. Chàng đi thuyền đến Lys, Tyrosh, Pentos và Myr. Chàng lái Summer Maid đến Volantis và Summer Isles, còn Ice Wolf thì đi về phía bắc đến Braavos, Eastwatch-by-the-Sea và Hardhome trước khi đi vào vùng biển Shivering để đến Lorath và cảng Ibben. Trong một chuyến đi khác, chàng cùng Ice Wolf tiến về phía bắc một lần nữa, để tìm kiếm tin đồn về một đoạn thông từ đỉnh Westeros nhưng chỉ gặp biển đóng băng và những tảng băng trôi lớn như núi.

“Những chuyến hải hành lừng danh nhất của ngài được thực hiện trên con tàu do chính ngài thiết kế và đóng, Sea Snake. Những nhà buôn từ Oldtown và Arbor thường đi đến tận Qarth để tìm kiếm gia vị, lụa và các báu vật khác, nhưng Corlys Velaryon và Sea Snake là những người đầu tiên đi xa hơn, đi qua Jade Gates đến Yi Ti và đảo Leng, trở về với lượng lụa và gia vị khổng lồ khiến gia sản Nhà Velaryon tăng gấp đôi chỉ trong một chuyến đi. Trong chuyến hải trình thứ hai trên Sea Snake, ngài thậm chí còn đi xa hơn đến Asshai bên dòng Bóng tối; còn chuyến thứ ba, ngài lại thử đi đến Biển Rùng mình, trở thành người Westerosi đầu tiên vượt qua quần đảo Thousand và đến thăm bờ biển u ám lạnh lẽo của N'ghai và Mossovy."

Cuối cùng thì Sea Snake đã thực hiện chín chuyến hành trình. Trong chuyến thứ chín, Ser Corlys đưa nàng về Qarth, mang trên mình đủ vàng để mua thêm 20 chiếc tàu nữa và chất đầy chúng bằng nghệ tây, hồ tiêu, hạt nhục đậu khấu, voi và bu lông làm từ loại lụa tốt nhất. Chỉ có 14 trong số hạm đội đến Driftmark an toàn, và tất cả voi đều chết trên biển, nhưng lợi nhuận từ chuyến đi đó vẫn lớn đến mức Velaryons trở thành gia tộc giàu có nhất trong Bảy Vương quốc, thậm chí còn làm lu mờ cả Hightowers và Lannisters, mặc dù chỉ trong thời gian ngắn.

"Khi người ông lớn tuổi của ông qua đời ở tuổi tám mươi tám, Corlys sử dụng khối tài sản này một cách hợp lý, và Sea Snake trở thành Chúa tể của Tides. Trụ sở của House Velaryon là Lâu đài Driftmark, một nơi tối tăm, u ám, thường ẩm ướt và thường xuyên bị ngập lụt. Chúa tể Corlys dựng một lâu đài mới ở phía bên kia của hòn đảo. High Tide được xây dựng từ loại đá nhạt màu giống như Eyrie, những tòa tháp mảnh khảnh của lâu đài được phủ những mái lợp bằng bạc rèn sáng loáng dưới ánh mặt trời. Khi thủy triều sáng và chiều đổ về, lâu đài bị biển bao quanh, chỉ được nối với Driftmark đích thực bằng một con đê chắn sóng. Chúa tể Corlys đã di chuyển Ngôi vương gỗ trôi cổ xưa (tương truyền là món quà của Merling King) đến lâu đài mới này."

The Sea Snake đã đóng tàu. Hạm đội hoàng gia tăng gấp ba kích thước trong những năm ông phục vụ Old King với tư cách là thuyền trưởng. Ngay cả sau khi từ bỏ chức vụ đó, ông vẫn tiếp tục đóng tàu, chuyển sang đóng tàu buôn và tàu buôn galleys thay vì tàu chiến. Bên dưới những bức tường nhuốm màu muối sẫm của Castle Driftmark, ba ngôi làng đánh cá khiêm tốn cùng nhau phát triển thành một thị trấn sầm uất có tên là Hull, vì có thể luôn nhìn thấy những hàng thân tàu bên dưới lâu đài. Ở bên kia đảo, gần High Tide, một ngôi làng khác đã được chuyển đổi thành Spicetown, các bến tàu và cầu cảng của nó đông đúc với những con tàu đến từ Free Cities và xa hơn nữa. Nằm chắn ngang Gullet, Driftmark gần với biển hẹp hơn Duskendale hoặc King’s Landing, vì vậy Spicetown sớm bắt đầu chiếm đoạt phần lớn tàu chở hàng mà nếu không thì phải đi đến các cảng đó, và House Velaryon ngày càng giàu có và quyền lực hơn.

Chúa Corlys là một người đàn ông đầy tham vọng. Trong chín chuyến ra khơi trên con Rắn biển của mình, ông luôn muốn tiếp tục tiến xa hơn, đến những nơi chưa ai từng đặt chân tới và xem những gì nằm ngoài bản đồ. Mặc dù đã đạt được rất nhiều thành tích trong cuộc sống, ông vẫn hiếm khi thỏa mãn, những người hiểu ông nhất sẽ nói như vậy. Ở Rhaenys Targaryen, con gái của người con trai cả của Cựu Vương, ông đã tìm thấy người hoàn hảo của mình, một người phụ nữ có tinh thần sôi nổi, xinh đẹp và kiêu hãnh như bất kỳ ai trong vương quốc, và cũng là một kỵ sĩ rồng. Chúa Corlys mong rằng con trai và con gái ông sẽ lướt qua bầu trời, và một ngày nào đó, một trong số chúng sẽ ngồi trên Ngai sắt.

"Không có gì đáng ngạc nhiên khi Rắn biển cay đắng thất vọng khi Hoàng tử Aemon qua đời và Vua Jaehaerys bỏ qua con gái của Aemon, Rhaenys, để ủng hộ em trai mình, Baelon Hoàng tử mùa xuân. Nhưng giờ đây, có vẻ như bánh xe đã xoay chuyển một lần nữa và sai lầm có thể được sửa chữa. Do đó, Lãnh chúa Corlys và phu nhân của ông, Công chúa Rhaenys, đã đến Harrenhal trong trạng thái cao thượng, sử dụng sự giàu có và ảnh hưởng của Nhà Velaryon để thuyết phục các lãnh chúa tập hợp rằng con trai của họ, Laenor, nên được công nhận là người thừa kế của Ngôi vị Sắt. Trong những nỗ lực này, họ được tham gia bởi Lãnh chúa Storm’s End, Boremund Baratheon (chú của Rhaenys và chú họ của cậu bé Laenor), Lãnh chúa Stark của Winterfell, Lãnh chúa Manderly của White Harbor, Lãnh chúa Dustin của Barrowton, Lãnh chúa Blackwood của Raventree, Lãnh chúa Bar Emmon đến từ Sharp Point, Lãnh chúa Celtigar của Đảo Claw và những người khác".

Họ không đủ trình độ. Mặc dù Chúa tể và Phu nhân Velaryon đã hùng hồn và rộng lượng trong nỗ lực của họ thay mặt cho con trai, quyết định của Hội đồng lớn chưa bao giờ thực sự khiến người ta hoài nghi. Với tỷ lệ nghiêng hẳn về một bên, các lãnh chúa tập hợp đã chọn Viserys Targaryen làm người thừa kế hợp pháp cho Ngai sắt. Mặc dù các quan maester tổng hợp phiếu bầu chưa bao giờ tiết lộ số lượng thực tế, nhưng sau đó người ta đồn rằng số phiếu bầu cho Viserys nhiều hơn hai mươi lần so với con số chia cho người con trai của Velaryon.

"Vua Jaehaerys không tham dự hội đồng, nhưng khi tin về phán quyết của họ truyền đến Ngài, Bệ hạ đã cảm ơn các lãnh chúa vì sự phục vụ của họ và vui lòng trao tặng danh hiệu Vương tử đảo Dragonstone cho cháu trai Viserys. Storm's End và Driftmark chấp nhận quyết định, dù miễn cưỡng; cuộc bỏ phiếu đã thắng áp đảo đến mức ngay cả cha và mẹ của Laenor cũng thấy rằng họ không thể hy vọng chiến thắng. Trong mắt nhiều người, Đại hội đồng năm 101 AC đã thiết lập một tiền lệ sắt thép về vấn đề kế vị: bất kể thâm niên, Ngai Sắt của Westeros không thể trao cho một người phụ nữ, cũng không thể thông qua một người phụ nữ cho con cháu trai của bà ta."

"Những năm cuối của triều đại Vua Jaehaerys không cần bàn nhiều. Thân vương Baelon đã phục vụ cha mình với tư cách là Bàn tay của Nhà vua cũng như Thân vương Dragonstone, nhưng sau khi người mất, Đức vua quyết định chia các danh dự này. Là Bàn tay mới, ông triệu tập Ser Otto Hightower, em trai của Lãnh chúa Hightower của Oldtown. Ser Otto đưa vợ và các con vào triều đình cùng mình và phục vụ Vua Jaehaerys tận tụy trong những năm còn lại. Khi sức lực và trí thông minh

của Vua già bắt đầu suy yếu, ông thường được đưa lên giường. Con gái mười lăm tuổi dạn dĩ của Ser Otto, Alicent, trở thành bạn đồng hành không rời của ông, mang bữa ăn cho Đức vua, đọc sách cho ông, giúp ông tắm gội và mặc quần áo. Vua già đôi khi nhầm cô với một trong những cô con gái của mình, gọi cô bằng tên của họ; gần đến cuối, ông càng chắc chắn rằng cô là con gái Saera của mình, đã trở về với ông từ phương xa bên kia biển hẹp.



Năm 103 AC, Vua Jaehaerys I Targaryen băng hà trong khi Nữ hoàng Alicent đang đọc cho ông nghe cuốn Lịch sử phi tự nhiên của Septon Barth. Ngài hưởng thọ 69 tuổi và trị vì Bảy vương quốc kể từ khi lên Ngôi Sắt ở tuổi 14. Thi thể của ông được an táng tại Hố Rồng, tro cốt được chôn cùng với Nữ hoàng Alysanne tại Dragonstone. Cả Westeros đều để tang. Ngay cả ở Dorne, nơi lệnh triệu tập của ngài không đến được, đàn ông cũng khóc và phụ nữ cũng xé quần áo.

Theo nguyện vọng của chính ông, theo quyết định của Đại hội đồng 101, cháu trai của ông là Viserys kế vị ngai vàng và trở thành vua Viserys I Targaryen. Vào thời điểm lên ngôi, vua Viserys hai mươi sáu tuổi. Ông đã kết hôn được một thập kỷ với người em họ, tiểu thư Aemma dòng họ Arryn, bản thân là cháu gái của Nhà vua già và Hoàng hậu tốt bụng Alysanne thông qua bà mẹ, công chúa quá cố Daella (mất năm 82 sau Công nguyên). Tiểu thư Aemma đã trải qua nhiều lần sảy thai và mất một con trai từ nhỏ trong suốt cuộc hôn nhân của mình (một số bậc thầy chỉ ra rằng bà kết hôn và chung giường khi bà còn quá trẻ) nhưng bà cũng sinh một cô con gái khỏe mạnh, Rhaenyra (sinh năm 97 sau Công nguyên). Nhà vua và hoàng hậu đều nuông chiều cô gái, đứa con duy nhất còn sống của họ.

Nhiều người nhìn nhận thời Vua Viserys I trị vì là đỉnh điểm quyền lực của Nhà Targaryen tại Westeros. Không nghi ngờ gì nữa, có nhiều chúa tể và hoàng tử tuyên bố là dòng dõi rồng hơn bất kỳ thời kỳ nào trước đó hay sau đó. Mặc dù Nhà Targaryen vẫn tiếp tục truyền thống kết hôn giữa anh em trai và chị em gái, chú và cháu gái, và anh em họ với anh em họ nếu có thể, vẫn có những cuộc hôn nhân quan trọng bên ngoài hoàng gia, mà hậu quả của chúng sẽ đóng vai trò quan trọng trong cuộc chiến sắp tới. Cũng có nhiều rồng hơn bao giờ hết và nhiều rồng cái thường xuyên đẻ nhiều trứng. Không phải tất cả những quả trứng này đều nở, nhưng nhiều quả có, và trở thành phong tục khi cha mẹ hoàng tử đặt một quả trứng rồng vào nôi của con mình, theo truyền thống mà Công chúa Rhaena đã bắt đầu nhiều năm trước đó; những đứa trẻ được ban ơn như vậy luôn gắn kết với loài rồng non để trở thành người cưỡi rồng.



" Viserys I Targaryen là một người hào phóng, thân thiện và được cả các lãnh chúa và dân thường yêu mến. Triều đại của Nhà Vua Trẻ, như thường dân gọi khi ngài lên ngôi, trôi qua trong hòa bình và thịnh vượng. Lòng hào phóng của Đức vua là huyền thoại, và Red Keep đã trở thành nơi của bài ca và sự huy hoàng. Nhà vua Viserys và Hoàng hậu Aemma đã tổ chức

nhiều bữa tiệc và cuộc thi đấu, và ban tặng vàng, văn phòng và danh dự cho những người mình yêu thích. "

“Giữa trung tâm niềm vui, được mọi người nâng niu và yêu thích, là đứa con duy nhất còn sống sót của họ, Công chúa Rhaenyra, cô bé gái mà các ca sĩ trong triều đình lồng tiếng là “Niềm vui của vương quốc.” Mặc dù chỉ mới lên sáu khi cha cô lên ngai vàng, Rhaenyra Targaryen vẫn là một đứa trẻ nhạy bén, thông minh, táo bạo và xinh đẹp chỉ một người nào đó có dòng dõi rồng mới có thể sở hữu vẻ ngoài như vậy. Lên bảy tuổi, cô trở thành kỵ sĩ rồng, bay lên bầu trời trên con rồng non do cô đặt tên là Syrax, theo tên một nữ thần của Valyria cổ đại. Khi lên tám, công chúa phục vụ như người hầu rót rượu...nhưng là cho cha cô, nhà vua. Từ đó, tại bàn tiệc, tại cuộc thi đấu và tại triều đình, Vua Viserys hầu như không bao giờ xuất hiện mà không có cô gái bé bỏng bên cạnh.

Trong khi đó, phần tẻ nhạt của việc cai trị phần lớn được để lại cho hội đồng nhỏ của nhà vua và Bàn tay của ngài. Ser Otto Hightower vẫn tiếp tục giữ chức vụ đó, phục vụ người cháu trai như đã từng phục vụ người ông; một người đàn ông có năng lực, tất cả đều đồng ý, mặc dù nhiều người thấy ông ta kiêu ngạo, thô lỗ và kiêu hãnh. Người ta đồn rằng càng phục vụ lâu, Ser Otto càng trở nên hống hách, và nhiều lãnh chúa và hoàng tử đã rất phẫn nộ vì cách cư xử của ông ta và ghen tị vì ông ta có thể tiếp cận Ngai sắt.

Đối thủ lớn nhất của ông là Daemon Targaryen, em trai đầy tham vọng, nóng nảy và thất thường của nhà vua. Thân thiện nhưng cũng rất nóng tính, Hoàng tử Daemon đã giành được đôi thúc kỵ sĩ khi mới mười sáu tuổi, và được Bản Trận Đao của chính Đức vua già trao tặng để công nhận sức mạnh của ông. Mặc dù ông đã kết hôn với Phu nhân Runestone vào năm 97 AC, trong triều đại của Đức vua già, nhưng cuộc hôn nhân này không mấy thành công. Hoàng tử Daemon thấy Vale of Arryn buồn chán ("Ở Vale, đàn ông làm tình với cừu", ông đã viết. "Bạn không thể trách họ. Cừu của họ đẹp hơn vợ của họ."), và chẳng mấy chốc đã phát triển thành một sự ghét bỏ đối với người vợ của mình, người mà ông gọi là "con chó cái màu đồng" của tôi, sau khi bộ giáp đồng chữ rune do các lãnh chúa của House Royce mặc. Khi anh trai ông lên ngôi Hổ phách, hoàng tử đã đệ đơn xin hủy bỏ cuộc hôn nhân của mình. Viserys đã bác bỏ yêu cầu này, nhưng cho phép Daemon trở lại triều đình, nơi ông ngồi trong hội đồng nhỏ, giữ chức chủ quản tài chính từ năm 103 đến 104 và làm chủ luật trong nửa năm vào năm 104.

Nhưng hoàng tử chiến binh này thấy việc trị vì thật chán ngắt. Ông đã làm tốt hơn khi Vua Viserys phong cho ông làm Chỉ huy của Đội tuần đêm thành phố. Thấy rằng đội tuần đêm này được trang bị vũ khí kém và toàn mặc những mảnh vải rách rưới, Daemon đã trang bị cho mỗi người một con dao găm, một thanh kiếm ngắn và một cây gậy ngắn, bọc cho họ một lớp áo giáp sắt đen (có cả giáp che ngực cho các sĩ quan) và cấp cho họ những chiếc áo choàng dài màu vàng để họ có thể mặc một cách tự hào. Kể từ đó, những người lính của Đội tuần đêm thành phố đã được gọi là "áo choàng vàng".

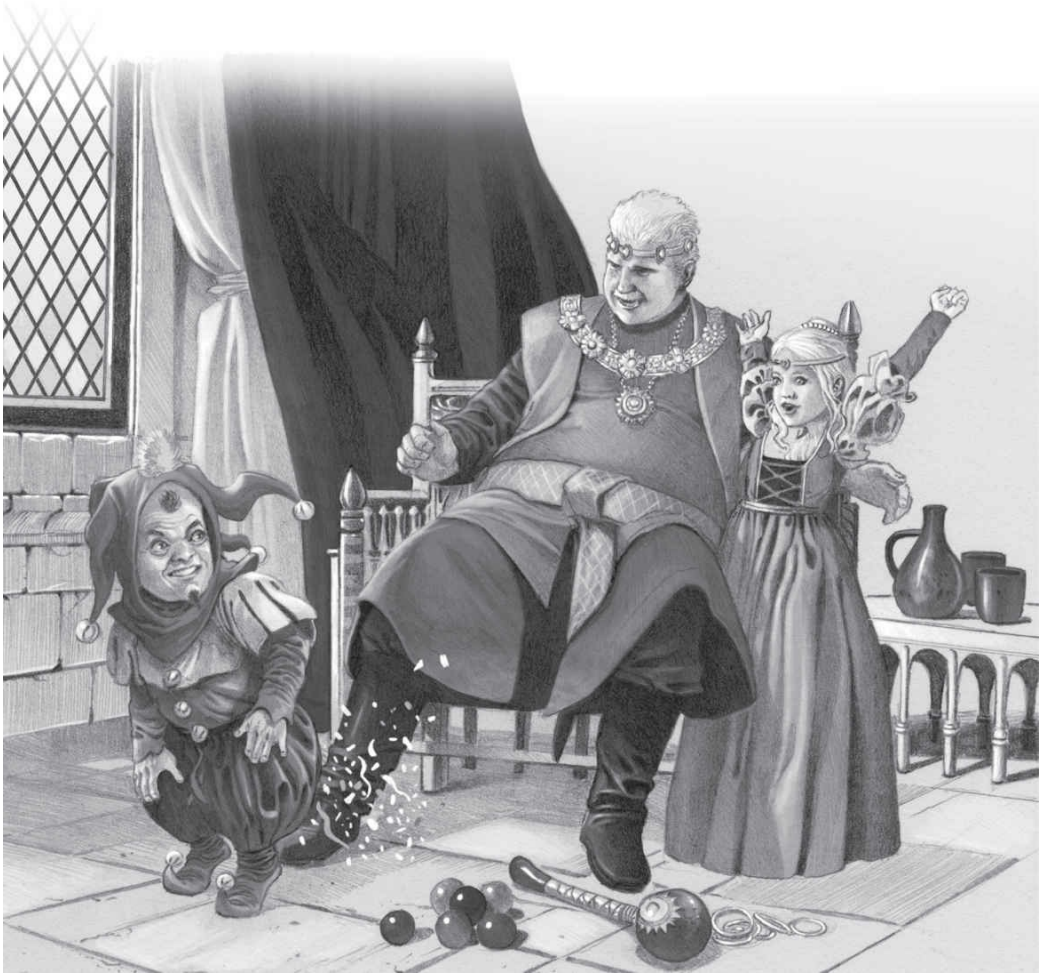
"Thái tử Daemon rất thích công việc của những người mặc áo choàng vàng, và thường tuần tra hẻm phố King's Landing cùng người của mình. Không ai nghi ngờ rằng anh khiến thành phố trở nên ngăn nắp, kỷ luật của anh là rất tàn bạo. Anh ta thích chặt tay những tên móc túi, thiến những kẻ cưỡng bức và cắt mũi những tên trộm, và giết chết ba người trong các cuộc ẩu đả trên phố ngay năm đầu tiên làm tổng chỉ huy. Chẳng bao lâu sau, thái tử đã nổi tiếng khắp các nơi hẻo lánh của King's Landing. Anh trở thành khách quen ở những quán rượu (nơi anh uống miễn phí) và sòng bạc (nơi anh luôn rời đi với nhiều tiền hơn khi vào). Mặc dù anh đã thử vô số gái mại dâm trong các nhà chứa của thành phố, và được cho là đặc biệt thích làm mất trinh các trinh nữ, nhưng một vũ công người Lysene nào đó sớm trở thành người yêu thích của anh. Mysaria là tên cô ấy, mặc dù các đối thủ và kẻ thù của cô ấy gọi cô ấy là Misery, White Worm.

“Vì Vua Viserys không có con trai sống, nên Daemon tự coi mình là người thừa kế hợp pháp của Ngai Sắt và ao ước danh hiệu Vương tử Dragonstone, mà đức vua đã từ chối ban cho chàng... nhưng đến cuối năm 105 sau Công Nguyên, bạn bè gọi chàng là Vương tử của Thành Phố và dân chúng gọi chàng là Chúa Flea Bottom. Mặc dù nhà vua không muốn Daemon kế vị mình, nhưng ông vẫn rất quý người em trai và nhanh chóng tha thứ cho chàng vì nhiều tội lỗi đã phạm phải.

Công chúa Rhaenyra cũng tương tư người chú của mình, vì Daemon luôn chú ý đến cô. Bất cứ khi nào vượt qua vùng biển hẹp trên con rồng của mình, anh đều mang lại cho cô một món quà kỳ lạ khi trở về. Nhà vua ngày càng trở nên yếu ớt và mập mạp theo năm tháng. Viserys không bao giờ nhận thêm một con rồng nào khác sau cái chết của Balerion, cũng không còn hứng thú mấy với trò đấu giáo, cuộc săn đuổi hay trò đấu kiếm, trong khi Hoàng tử Daemon lại xuất sắc ở những lĩnh vực này và dường như anh là tất cả những gì anh trai anh không phải: gầy gò và rắn chắc, một chiến binh dũng mãnh, bảnh bao, táo bạo, có phần nguy hiểm.

Và ở đây, chúng ta phải mở ngoặc để nói một đôi lời về nguồn tin của chúng ta, vì nhiều chuyện đã xảy ra trong những năm sau đó diễn ra sau những cánh cửa đóng kín, trong sự riêng tư của cầu thang, phòng họp hội đồng và giường ngủ, và có lẽ sự thật đầy đủ sẽ không bao giờ được biết đến. Dĩ nhiên chúng ta có những biên niên sử do Đại maester Runciter và những người kế thừa ông biên soạn ra, và nhiều tài liệu của triều đình nữa, tất cả sắc lệnh và tuyên bố của hoàng gia, nhưng chúng chỉ kể lại một phần nhỏ của câu chuyện. Đối với phần còn lại, chúng ta phải tìm đến những câu chuyện được ghi chép lại hàng chục năm sau đó bởi con cháu của những người tham gia vào các sự kiện thời bấy giờ; lãnh chúa và hiệp sĩ tường trình về các sự kiện mà tổ tiên họ chứng kiến, những lời tường thuật từ những người hầu già kể lại những vụ bê bối thời trẻ của họ. Mặc dù những lời kể này chắc chắn có ích, nhưng có quá nhiều thời gian trôi qua giữa sự kiện và việc ghi chép lại, nên chắc chắn sẽ có nhiều nhầm lẫn và mâu thuẫn. Những hồi ức này cũng không phải lúc nào cũng trùng khớp.

"Thật không may, điều này cũng đúng với hai lời kể từ những người quan sát tận mắt đã truyền tới chúng ta. Nhà thông thái Septon Eustace, người phục vụ trong khu biệt của hoàng gia ở Red Keep trong phần lớn thời gian này và sau đó thăng lên hàng ngũ Most Devout, đã ghi lại lịch sử chi tiết nhất về giai đoạn này. Là người được vua Viserys và các hoàng hậu tâm sự và xưng tội, Eustace có vị trí thuận lợi để biết được nhiều điều và nhiều điều hơn nữa về những gì đã diễn ra. Ông cũng không ngần ngại ghi lại ngay cả những tin đồn và lời buộc tội gây sốc và tục tĩu nhất, mặc dù phần lớn cuốn Trị vì của Vua Viserys, Vị đầu tiên và điệu nhảy của những con rồng đến sau vẫn là một lịch sử tỉnh táo và có phần nặng nề.



Để cân bằng với Eustace, chúng ta có Báo cáo của nấm, dựa trên lời kể của tên vua hề trong cung (do một viên thư ký chép lại và không ký tên) đã từng nhảy nhót mua vui cho Vua Viserys, Công chúa Rhaenyra và hai Aegons, con thứ hai và con thứ ba. Nấm lùn cao ba foot có cái đầu khổng lồ (và, theo chính hắn nói thì, thứ còn khổng lồ hơn cái đầu), hắn được coi là yếu trí, nên vua chúa và hoàng thân quốc thích chẳng hề ngần ngại giấu giếm bí mật trước mặt hắn. Trong khi Septon Eustace ghi lại những bí mật trong cung cấm và nhà chứa bằng giọng điệu kín đáo lên án, Nấm lại thích thú với những chuyện như vậy và Báo cáo của hắn chỉ toàn là những câu chuyện tục tĩu và tin đồn, chất chồng những vụ đâm chém, đầu độc, phản bội, dụ dỗ và những cuộc thác loạn không dứt. Một nhà sử học trung thực không thể mong hy vọng trả lời câu hỏi rằng những điều này đúng sự thật đến mức nào, nhưng đáng lưu ý là Vua Baelor Đấng chí phước đã ra lệnh đốt cháy mọi bản sao của biên niên sử của Nấm. May thay cho chúng ta, một số bản đã thoát khỏi đám cháy của ông.

Septon Eustace và Mushroom không phải lúc nào cũng thống nhất về các chi tiết cụ thể, thậm chí có khi lời tường thuật của họ rất khác biệt so với nhau, so với những ghi chép của triều đình và biên niên sử của Đại học sĩ Runciter cùng những người kế nhiệm. Nhưng những câu chuyện của họ giải thích nhiều thứ và những thứ khác mà có thể vẫn còn mơ hồ, những ghi chép sau này xác nhận đủ các câu chuyện của họ để cho thấy ít nhất là có một phần sự thật. Vấn đề là nên tin điều gì và nghi ngờ điều gì vẫn tùy thuộc vào quyết định của mỗi người nghiên cứu.

"Vào một thời điểm nấm, Septon Eustace, Đại học sĩ Runciter và mọi nguồn khác của chúng ta đều thừa nhận: Ser Otto Hightower, Bàn tay của Nhà vua, rất không thích anh trai của nhà vua. Chính Ser Otto đã thuyết phục Viserys cách chức Hoàng tử Daemon làm chúa tể đồng tiền, rồi sau đó là chúa tể pháp luật, những hành động mà Bàn tay sớm phải hối hận. Là chỉ huy của Đội tuần tra thành phố, với hai ngàn người dưới quyền chỉ huy, Daemon trở nên hùng mạnh hơn bao giờ hết. Bàn tay viết thư cho anh trai mình, Chúa tể của Oldtown: "Không bao giờ được phép để Hoàng tử Daemon lên ngôi Sắt". "Hắn ta sẽ là một Maegor tàn bạo thứ hai, hoặc tệ hơn thế". Khi đó, lời chúc của Ser Otto là Công chúa Rhaenyra được kế thừa cha mình. Ông đã viết: "Thà là Niềm vui của Vương quốc chứ không phải Chúa tể Đáy chợ". Ông không phải là người duy nhất có ý kiến như vậy. Tuy nhiên, đảng của ông phải đối mặt với một trở ngại to lớn. Nếu theo tiền lệ đặt ra của Hội đồng lớn năm 101, thì một người đòi quyền nam phải thắng một nữ giới. Trong trường hợp không có con trai chính thức, anh trai của nhà vua sẽ đến trước con gái của nhà vua, như Baelon đã đến trước Rhaenys vào năm 92 AC.

Về quan điểm của nhà vua, tất cả các biên niên sử đều đồng ý rằng vua Viserys ghét sự bất đồng. Mặc dù không phải là không nhìn ra được khuyết điểm của anh trai mình, ông vẫn trân trọng những ký ức về đứa em trai tinh thần tự do, ưa phiêu lưu từng là Daemon. Ông thường nói rằng con gái là niềm vui lớn nhất cuộc đời ông, nhưng anh em vẫn là anh em. Ông đã nhiều lần cố gắng làm hòa giữa Thái tử Daemon và Ser Otto, nhưng sự thù địch giữa hai người đàn ông vẫn không ngừng diễn ra bên dưới những nụ cười giả tạo họ mang trên mình tại triều đình. Khi bị hỏi về vấn đề này, Vua Viserys chỉ nói rằng ông tin chắc rằng hoàng hậu của ông sẽ sớm sinh cho ông một đứa con trai. Và vào năm 105 AC, ông đã thông báo với triều đình và hội đồng nhỏ rằng Nữ hoàng Aemma một lần nữa đã mang thai.

Trong cùng năm định mệnh đó, Ser Criston Cole được bổ nhiệm vào Đội Vệ Vương để thay thế vị trí do cái chết của Ser Ryam Redwyne huyền thoại để lại. Là con trai của một quản gia phục vụ cho Lãnh chúa Dondarrion của Blackhaven, Ser Criston là một hiệp sĩ trẻ tuổi đẹp trai, hai mươi ba tuổi. Ban đầu, ông thu hút sự chú ý của triều đình khi giành chiến thắng trong cuộc hỗn chiến tại Maidenpool để tôn vinh lễ nhậm chức của Vua Viserys. Vào những khoảnh khắc cuối cùng của cuộc chiến, Ser Criston đã hất Dark Sister khỏi tay Thái tử Daemon bằng vũ khí buổi sáng của mình, khiến Bệ hạ vui mừng và thái tử vô cùng tức giận. Sau đó, ông trao vòng nguyệt quế của người chiến thắng cho Công chúa Rhaenyra lúc bấy giờ mới bảy tuổi và cầu xin được sự ưu ái của cô trong cuộc đấu thương. Trong danh sách các hiệp sĩ, một lần nữa ông đánh bại Thái tử Daemon và hạ ngựa cả hai anh em song sinh nhà Cargyll nổi tiếng, Ser Arryk và Ser Erryk thuộc Đội Vệ Vương, trước khi bị Lãnh chúa Lymond Mallister đánh bại.

Với đôi mắt xanh nhạt, mái tóc đen như than và phong thái thoải mái, Cole chẳng bao lâu trở thành người được yêu thích của tất cả các phu nhân tại triều...không phải là người ít nhất trong số họ, chính là Rhaenyra Targaryen. Bà bị mê mẩn bởi sự quyến rũ của người đàn bà mà bà gọi là “hiệp sĩ áo trắng” của tôi đến nỗi Rhaenyra cầu xin cha bà phong cho Ser Criston làm lá chắn và người bảo vệ riêng của bà. Đức Vua ban tặng cho bà đặc ân này, cũng như rất nhiều điều khác. Từ đó, Ser Criston luôn mặc áo choàng của bà trong các cuộc luận chiến và trở thành vật cố định bên cạnh bà trong các bữa tiệc và cuộc vui.

"Vua Viserys đã triệu tập Lyonel Strong, Chúa tể xứ Harrenhal, tham gia hội đồng thu nhỏ với tư cách là người quản lý luật pháp không lâu sau khi Ser Criston mặc chiếc áo choàng trắng", người đàn ông lực lưỡng, to lớn và hói đầu, Chúa tể Strong được đánh giá ghê gớm như một chiến binh. Những kẻ không quen ông thường nhầm lẫn ông là một kẻ tàn bạo, cho rằng ông ít nói và chậm nói là vì đần độn. Sự thật không phải như vậy. Chúa tể Lyonel từng học tại Thành cổ khi còn trẻ và đạt được sáu mắt xích trước khi quyết định rằng cuộc sống của một thầy maester không dành cho mình. Ông rất thành thạo và hiểu biết, hiểu biết tường tận về luật pháp của Bảy Vương quốc. Chúa tể xứ Harrenhal kết hôn ba lần và ba lần trở thành góa phụ, đưa hai cô con gái còn trinh và hai con trai vào cung cùng ông. Các cô gái trở thành thị nữ cho Công chúa Rhaenyra, trong khi anh cả của họ, Ser Harwin Strong, được gọi là Gãy Xương, được bổ nhiệm làm đội trưởng áo choàng vàng. Cậu con trai út, Larys Bàn chân khoèo, gia nhập đội linh mục của nhà vua.

" Vào cuối năm 105 sau CN, các vấn đề tại King's Landing vẫn chưa được giải quyết, khi Nữ hoàng Aemma được đưa đến Maegor Holdfast và đã mất khi sinh đứa con trai mà Viserys Targaryen mong muốn từ lâu. Cậu bé (được đặt tên là Baelon, theo tên cha nhà vua) chỉ sống sót sau bà một ngày, khiến nhà vua và triều đình đau buồn... ngoại trừ có lẽ là Hoàng tử Daemon, người được nhìn thấy trong một nhà chứa ở Phố tơ lụa, say rượu với những người bạn thân là quý tộc về "kẻ thừa kế trong một ngày". " Khi tin tức này đến tai nhà vua (truyền thuyết kể rằng chính cô gái điếm ngồi trong lòng Daemon là người đã khai báo về anh ta, nhưng có bằng chứng cho thấy thực tế là một trong những người bạn nhậu của anh ta, một đội trưởng trong nhóm áo choàng vàng muốn thăng tiến), Viserys trở nên giận dữ. Ân sủng của Ngài cuối cùng cũng đã có đủ về người anh trai vô ơn và những tham vọng của anh ta.

Sau khi vượt qua nỗi đau mất vợ và con trai, đức vua nhanh chóng hành động để giải quyết vấn đề về quyền kế vị đã âm ỉ từ lâu. Làm ngơ tiền lệ mà Nhà vua Jaehaerys đặt ra vào năm 92 và của Hội đồng Lớn năm 101, Viserys tuyên bố con gái ông, Rhaenyra là người thừa kế hợp pháp của ông và phong cô làm Công chúa Đá Rồng. Trong một buổi lễ xa hoa tại Bến Vua, hàng trăm lãnh chúa đã cúi mình trước Niềm vui của Vương quốc khi cô ngồi bên chân cha mình dưới chân Ngai sắt, thề sẽ tôn trọng và bảo vệ quyền kế vị của cô.

Tuy nhiên, Vương tôn Daemon không có mặt trong số họ. Trong cơn thịnh nộ vì sắc lệnh của đức vua, Vương tôn rời bến King’s, từ chức Đội tuần tra Thành phố. Ngài đầu tiên đến Dragonstone, đưa theo người tình Mysaria trên lưng rồng Caraxes, con thú đỏ gầy gò mà dân thường gọi là Bạch Long. Ngài ở đó nửa năm, trong thời gian đó, ngài đã khiến Mysaria có con.

Khi hay tin tình thiếp mình có thai, Hoàng tử Daemon ban cho nàng quả trứng rồng, nhưng lần này ông lại đi quá xa và đánh thức cơn thịnh nộ của anh trai. Vua Viserys ra lệnh cho ông trả lại quả trứng, đuổi ả điếm của ông ta đi và trở về với người vợ hợp pháp, nếu không sẽ bị kết tội là kẻ phản bội. Hoàng tử đã tuân lệnh, mặc dù không vui vẻ, và đã phái Mysaria (trống tay) trở về Lys, trong khi chính ông thì bay đến Runestone trong Vale và sự đồng hành không mong muốn của "con chó cái bằng đồng" của mình. Nhưng Mysaria đã mất đứa con khi còn đang trên biển hẹp. Khi tin tức truyền đến, Hoàng tử Daemon không thốt ra một lời đau buồn nào, nhưng trái tim ông đã cứng cỏi với vua, anh trai của mình. Sau đó, ông chỉ nói về Vua Viserys bằng sự khinh thường, và bắt đầu suy nghĩ ngày đêm về quyền kế vị.

“Dù Công chúa Rhaenyra được công bố là người kế vị cha của mình, nhưng vẫn còn nhiều người trong vương quốc, tại triều đình và hơn thế nữa, vẫn hy vọng rằng Viserys có thể sinh ra một người thừa kế nam, vì Nhà vua trẻ chưa đến ba mươi tuổi. Bác sĩ cả Runciter là người đầu tiên thúc giục Ngài tái hôn, thậm chí còn gợi ý một lựa chọn phù hợp: Nữ hoàng Laena Velaryon, người vừa tròn mười hai tuổi. Là một thiếu nữ trẻ hừng hực, vừa mới nở rộ, Quận chúa Laena đã thừa hưởng vẻ đẹp của một Targaryen thực sự từ mẹ của mình, Rhaenys và tinh thần táo bạo, thích phiêu lưu từ cha của mình, Sea Snake. Giống như Chúa tể Corlys thích đi thuyền, Laena thích bay và đã chiếm làm của riêng mình một con rồng hùng mạnh không kém gì Vhagar, con rồng lớn tuổi nhất và lớn nhất của dòng họ Targaryen kể từ khi Black Dread qua đời vào năm 94 AC. Bằng cách đưa cô gái trở thành vợ mình, nhà vua có thể hàn gắn sự rạn nứt đã phát triển giữa Ngai sắt và Driftmark, Runciter chỉ ra. Và

Laena chắc chắn sẽ trở thành một nữ hoàng tuyệt vời."

" Viserys I Targaryen không phải là một vị vua mạnh mẽ nhất phải nói vậy; lúc nào cũng thân thiện và hiếu thảo, ông rất tin tưởng vào lời khuyên của những người đàn ông xung quanh mình và thường làm theo những gì họ nói. Tuy nhiên trong trường hợp này, Bệ hạ có ý riêng và không có lập luận nào có thể lay chuyển ông khỏi quyết định của mình. Ông sẽ lấy vợ lần nữa, đúng... nhưng không phải là một cô gái mười hai tuổi, và không phải vì lý do chính trị. Một người phụ nữ khác đã lọt vào mắt xanh của ông. Ông tuyên bố ý định kết hôn với Quý cô Alicent của Nhà Hightower, cô con gái mười tám tuổi vừa thông minh vừa xinh đẹp của Bàn Tay của Nhà Vua, cũng chính là cô gái đã đọc sách cho Vua Jaehaerys khi ông hấp hối.

Gia tộc Hightower ở Oldtown vốn là một gia tộc cổ xưa và danh giá, với dòng dõi không tì vết; không thể phản đối quyết định chọn cô dâu của nhà vua. Sẽ không có gì khó hiểu khi có người rỉ tai rằng Lãnh chúa Tể tướng đã quá tự cao tự đại, rằng ông đã đưa con gái mình vào triều với mục đích này. Một số người thậm chí còn nghi ngờ về đạo đức của Quý bà Alicent, ám chỉ bà đã chào đón Vua Viserys lên giường của mình trước cả khi Nữ hoàng Aemma qua đời. (Những lời vu khống này không bao giờ được chứng minh, mặc dù Mushroom đã lặp lại chúng trong Lời khai của mình và thậm chí còn tuyên bố rằng đọc sách không phải là chuyên môn duy nhất mà Quý bà Alicent thực hiện cho Nhà vua già trên giường của ông ta.) Ở Vale, Thái tử Daemon được cho là đã đánh một người hầu trai tới gần chết vì đã mang tin này đến cho ông ta. Ngài Rắn biển cũng không hài lòng khi tin tức truyền đến Driftmark. Nhà Velaryon đã một lần nữa bị bỏ qua, Laena, con gái của ngài, đã bị khinh thường cũng giống như con trai của ngài, Laenor đã bị Hội đồng lớn khinh thường, và vợ của ngài đã bị Nhà vua già khinh thường vào năm 92 AC. Chỉ có Quý bà Laena là dường như không hề bận tâm. Nhà sư chính ở High Tide đã viết thư cho Hội đồng: "Quý bà ấy tỏ ra quan tâm đến việc cưỡi ngựa nhiều hơn là đàn ông".

Khi Vua Viserys cưới Alicent Hightower năm 106 AC, Nhà Velaryon đã không có mặt. Công chúa Rhaenyra rót rượu cho mẹ kế mình trong buổi tiệc, tiếp đến Hoàng hậu Alicent đã hôn cô gọi cô là "con gái". Công chúa là một trong những người đã cởi quần áo cho nhà vua và đưa Người đến phòng của cô dâu. Tiếng cười đùa và tình yêu tràn ngập lâu đài Đỏ đêm đó... trong khi ở bên kia Blackwater Bay, Chúa Corlys Rắn biển chào đón em trai nhà vua, Hoàng tử Daemon, đến dự một cuộc họp chiến tranh. Hoàng tử đã chịu đựng hết nổi ở Vale of Arryn, Runestone và người vợ của mình. Người ta kể rằng ông đã nói với Chúa tể của các thủy triều: "Thanh kiếm Dark Sister được rèn ra để thực hiện những nhiệm vụ cao cả hơn là giết cừu". "Nó khao khát máu". Nhưng mục đích của hoàng tử không phải là nổi loạn; ông ấy thấy một con đường khác để giành quyền lực.

"Bước Đá, chuỗi đảo đá giữa Dorne và vùng đất tranh chấp Essos, từ lâu đã là nơi ẩn náu của những kẻ ngoài vòng pháp luật, lưu đày, những kẻ đập phá, và cướp biển. Bản thân những hòn đảo không có giá trị gì, nhưng được đặt như vậy, chúng kiểm soát các tuyến đường biển đến và đi từ Biển Hẹp, và các tàu buôn đi qua vùng biển đó thường bị cư dân của chúng truy đuổi. Tuy nhiên, trong nhiều thế kỷ, những hành động tàn phá như vậy chẳng là gì ngoài sự phiền toái."

" Mười năm trước, tuy nhiên, các Thành phố Tự do Lys, Myr và Tyrosh đã gác lại mối hiềm khích xưa cũ để hợp sức gây chiến với Volantis. Sau khi đánh bại quân Volantis trong Trận Biên giới, ba thành phố chiến thắng đã ký hiệp ước "liên minh vĩnh cửu" và hình thành một thế lực mới hùng mạnh: Triều đình ba nhà, còn được Westeros biết đến với tên gọi Vương quốc của Ba công chúa (vì mỗi Thành phố Tự do đều coi mình là con gái của Valyria xưa) hoặc với tên gọi thậm tệ hơn là Vương quốc của Ba ả điếm (mặc dù "vương quốc" này không hề có vua mà do một hội đồng gồm 33 pháp quan cai trị). Khi Volantis cầu hòa và rút khỏi Vùng đất Tranh chấp, Ba công chúa đã hướng ánh nhìn về phía Tây, tràn qua Eo biển Bước tới với các đội quân và hạm đội hợp nhất dưới sự chỉ huy của hạm tướng hoàng tử Myr, Craghas Drahar, người được đặt biệt danh là Craghas Kẻ cho cua ăn khi hắn đóng cọc hàng trăm tên cướp bị bắt trên bãi cát ướt và để chúng chết đuối khi thủy triều dâng."

Cuộc chinh phạt và sáp nhập Mũi Đá Bước của Vương quốc Ba Công chúa ban đầu chỉ nhận được sự tán thành của các lãnh chúa Westeros. Trật tự đã thay thế hỗn loạn và nếu Ba Công chúa yêu cầu thu phí đối với bất kỳ con tàu nào đi qua vùng biển của họ thì đó có vẻ là cái giá nhỏ phải trả để thoát khỏi bọn cướp biển.

Sự tham lam của Craghas Crabfeeder cùng các đối tác chinh phục của hắn nhanh chóng biến thành hành động chống lại họ; thuế được nâng lên liên tục, sớm trở nên tàn phá đến mức những thương gia từng vui vẻ trả tiền nay lại tìm cách vượt qua các chiến thuyền của Triarchy như khi họ vượt qua bọn cướp biển. Drahar cùng các đô đốc cùng cấp ở Lys và Tyrosh dường như đang chạy đua xem ai tham lam nhất, mọi người than phiền. Người Lys đặc biệt bị căm ghét vì họ còn lấy hơn cả tiền từ những con tàu đi qua, bắt đi phụ nữ, trẻ em gái và những cậu bé trẻ đẹp để phục vụ trong các khu vườn vui thú và nhà chứa của họ. (Trong số những người bị bắt làm nô lệ như vậy có Lãnh chúa Johanna Swann, cháu gái mười lăm tuổi của Lãnh chúa Stonehelm. Khi người chú keo kiệt khét tiếng của cô từ chối trả tiền chuộc, cô đã bị bán vào một nhà chứa, nơi cô trở thành gái điếm trứ danh được gọi là Thiên nga đen và là người cai trị Lys dù không chính thức. Than ôi, dù câu chuyện của cô có hấp dẫn đến đâu, nó cũng không liên quan gì đến lịch sử hiện tại của chúng ta.)

Trong số các lãnh chúa vùng Westeros, không ai chịu nhiều tổn thất từ những hoạt động này như Corlys Velaryon, Lãnh chúa của Thủy triều, kẻ mà hạm đội đã làm nên sự giàu có và quyền lực của ông không kém bất kỳ ai trong Bảy vương quốc. Con Rắn Biển đã quyết tâm chấm dứt sự cai trị của bộ ba lãnh chúa đối với Quần đảo Bước tiến, và ở Daemon Targaryen, ông tìm thấy một đối tác sẵn sàng, háo hức trước chiến thắng vang dội trong cuộc chiến tranh sắp tới. Tránh xa lễ cưới của nhà vua, họ lập kế hoạch ở High Tide trên đảo Driftmark. Lãnh chúa Velaryon sẽ chỉ huy hạm đội, còn Hoàng tử Daemon chỉ huy quân đội. Họ sẽ bị lực lượng của Ba con gái áp đảo về số lượng... nhưng hoàng tử cũng sẽ mang đến trận chiến ngọn lửa của con rồng Caraxes, tức Huyết Xà.

"Không phải mục đích của chúng tôi ở đây là kể lại chi tiết về cuộc chiến riêng mà Daemon Targaryen và Corlys Velaryon tiến hành trên Bậc thang Đá. Chỉ cần nói rằng cuộc chiến bắt đầu vào năm 106 AC. Hoàng tử Daemon đã dễ dàng tập hợp một đội quân của những kẻ phiêu lưu không có đất đai và những người con trai thứ, và đạt được nhiều chiến thắng trong hai năm đầu tiên của cuộc xung đột. Vào năm 108 AC, khi cuối cùng, chàng đối mặt trực tiếp với Craghas Crabfeeder, chàng đã giết chết hắn ta bằng một tay và chặt đầu hắn bằng Dark Sister.

Vua Viserys, hẳn cũng vui mừng khi gạt được gánh nặng là người em trai rắc rối, nên đã hỗ trợ cho nỗ lực của Daemon bằng cách thường xuyên chuyển vào khoản vàng và đến năm 109 Sau Công nguyên, Daemon Targaryen cùng đội quân bán kiếm và đao phủ của mình đã kiểm soát được hầu hết các hòn đảo, còn đội tàu của Con rắn biển thì nắm quyền kiểm soát chặt chẽ vùng biển ở giữa. Trong khoảnh khắc chiến thắng chóng vánh này, Vương tử Daemon tự xưng là Vua của Đá Chân và Biển Hẹp, còn Lãnh chúa Corlys đã đặt vương miện lên đầu ông... nhưng "vương quốc" của họ thì chẳng hề vững chắc. Năm sau, Vương quốc Three Daughters đã phái một lực lượng xâm lược mới dưới sự chỉ huy của một thuyền trưởng xảo quyệt người Tyroshi tên là Racallio Ryndoon, hẳn đây là một trong những tên vô lại kỳ lạ và hoa mỹ nhất trong biên niên sử, và Dorne cũng tham gia vào cuộc chiến theo liên minh với Tam hùng. Cuộc chiến lại tiếp tục.



Dù Đá Chân là nơi chan hòa máu lửa, Vua Viserys cùng triều đình vẫn chẳng hề nao núng. "Cứ để Daemon thích chiến tranh," Đại vương được cho là đã nói, "có thế người ấy mới không gây rắc rối được." Viserys là người theo đuổi hòa bình, và trong những năm này, Bến Vua tổ chức liên miên các buổi tiệc, các buổi khiêu vũ và đấu trường, nơi các diễn viên đóng thế và ca sĩ đều ca ngợi sự ra đời của mỗi hoàng tử Targaryen. Nữ hoàng Alicent đã sớm tỏ ra mình mắn đẻ chẳng kém gì sắc nước hương trời. Vào năm 107 sau Công nguyên, bà sinh cho đức vua một hoàng tử khỏe mạnh, đặt tên cho con là Aegon, theo tên của Chinh phạt giả. Hai năm sau, bà sinh cho đức vua một công chúa, đặt tên là Helaena; và năm 110 sau Công nguyên, bà hạ sinh cho đức vua một hoàng tử thứ hai, đặt tên là Aemond, được cho là chỉ bằng một nửa kích thước của người anh nhưng lại gấp đôi sự dữ tợn.

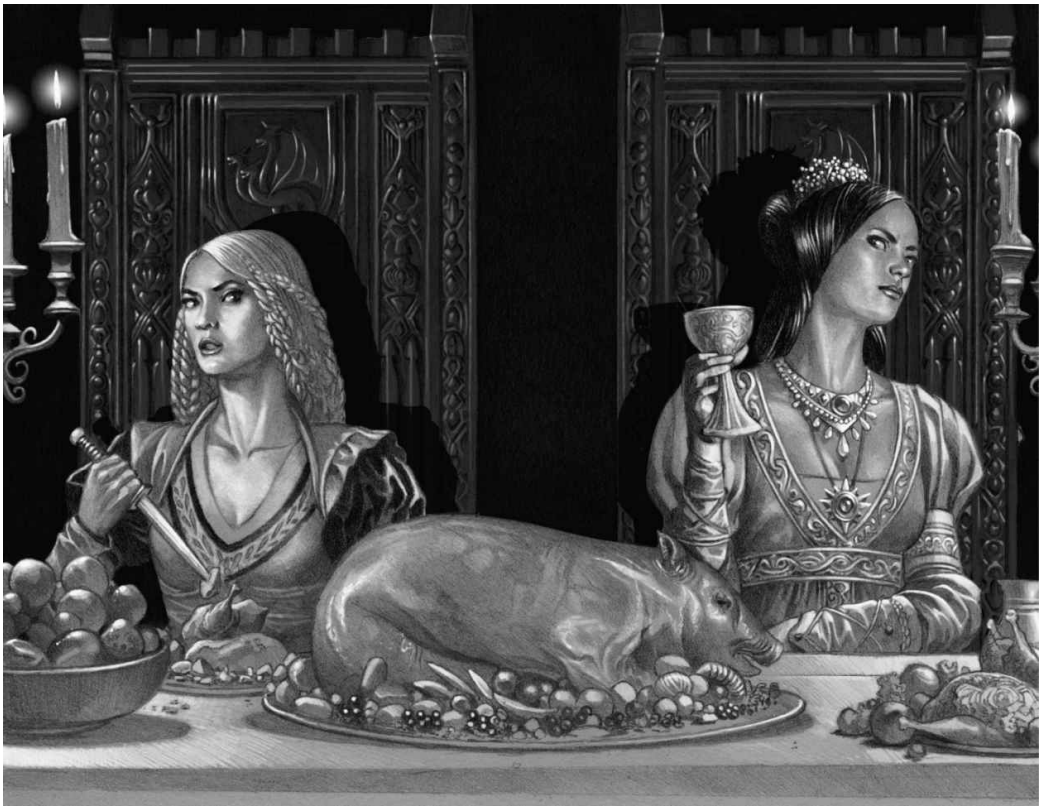
Nhưng Công chúa Rhaenyra vẫn tiếp tục ngồi dưới chân Ngai sắt khi phụ vương bà tiếp triều, và Bệ hạ bắt đầu đưa bà đến các cuộc họp của hội đồng nhỏ. Mặc dù nhiều lãnh chúa và hiệp sĩ tìm kiếm sự ưu ái của bà thì công chúa chỉ để mắt tới Ser Criston Cole, nhà vô địch trẻ tuổi của Đội Vệ Vương và là người bạn đồng hành liên tục của bà. "Ser Criston bảo vệ công chúa khỏi kẻ thù của bà, nhưng ai bảo vệ công chúa khỏi Ser Criston?" Một ngày nọ, Nữ hoàng Alicent hỏi tại triều đình. Tình bạn giữa Bệ hạ và con gái riêng của bà đã chứng minh là tồn tại trong thời gian ngắn, vì cả Rhaenyra và Alicent đều mong muốn trở thành phu nhân đầu tiên của xứ sở... và mặc dù Nữ hoàng đã tặng vua không chỉ một mà là hai người thừa kế nam, Viserys vẫn không làm gì để thay đổi trật tự kế vị. Công chúa Dragonstone vẫn là người thừa kế được thừa nhận của ông, với một nửa lãnh chúa của Westeros đã tuyên thệ bảo vệ quyền của bà. Những người hỏi, "Còn về sự cai trị của Hội đồng Lớn năm 101 thì sao?" Thấy lời của họ chẳng đi đến đâu. Vấn đề đã được giải quyết, theo như quan điểm của Vua Viserys; đó không phải là vấn đề mà Bệ hạ muốn xem xét lại.

"Vẫn còn những câu hỏi khiến cho Nữ hoàng Alicent tự hỏi. Lớn tiếng nhất trong số những người ủng hộ bà là cha bà, Ser Otto Hightower, Bàn tay của nhà vua. Khi bị đẩy quá xa về vấn đề này, vào năm 109 AC, Viserys đã tước bỏ chuỗi của chức vụ của Ser Otto và bổ nhiệm thay vào vị trí của ông là lãnh chúa ít nói của Harrenhal, Lyonel Strong. "Bàn tay này sẽ không bắt nạt tôi", Ân sủng của Ngài tuyên bố.

Ngay cả sau khi Ser Otto quay về Oldtown, triều đình vẫn còn tồn tại một nhóm "ủng hộ nữ hoàng"; một nhóm gồm

nhiều lãnh chúa quyền thế thân thiết với Nữ hoàng Alicent và ủng hộ quyền lợi của những người con trai bà. Đối đầu với nhóm này là "nhóm ủng hộ công chúa." Vua Viserys yêu cả vợ và con gái mình, và ghét xung đột cũng như sự tranh cãi. Suốt những ngày trị vì, ông luôn cố gắng gìn giữ hòa bình giữa hai người phụ nữ, và cố làm hài lòng cả hai bằng quà tặng, tiền vàng và danh dự. Chừng nào ông còn sống, còn cai trị và duy trì được sự cân bằng, những bữa tiệc và hội đấu vẫn diễn ra như thường lệ, và hòa bình vẫn bao trùm khắp Vương quốc... dù vậy vẫn có những con mắt tinh tường nhận thấy những con rồng của hai nhóm này nhe nanh và phun lửa vào nhau mỗi khi nào tình cờ đi ngang qua gần nhau.

Vào năm 111 AC, một cuộc tỷ thí lớn đã được tổ chức tại Vương Đô nhân kỷ niệm năm thứ năm ngày kết hôn của nhà vua với Nữ hoàng Alicent. Trong buổi tiệc khai mạc, nữ hoàng mặc một chiếc váy màu xanh lá cây, trong khi công chúa mặc đồ đỏ và đen của Targaryen một cách ấn tượng. Lưu ý, và sau đó trở thành thông lệ để gọi là "phái xanh lá" và "phái đen" khi nói đến phe của nữ hoàng và phe của công chúa. Trong chính cuộc tỷ thí, các phe đen đạt được nhiều lợi thế hơn khi Ser Criston Cole mặc đồ của Công chúa Rhaenyra đã đánh bại tất cả các nhà vô địch của nữ hoàng, bao gồm hai người anh em họ và em trai út, Ser Gwayne Hightower.



"Còn một người nữa, không mặc màu xanh lá hay đen mà mặc đồ vàng và bạc. Cuối cùng, Hoàng tử Daemon đã trở về triều đình. Đeo vương miện và tự xưng là Vua của Biển Hẹp, anh ta xuất hiện bất ngờ trên bầu trời trên Vương Hậu Đích với con rồng của mình, bay vòng ba lần trên sân đấu... nhưng cuối cùng khi hạ cánh, anh ta quỳ gối trước anh trai và trao vương miện của mình như một vật chứng của tình yêu và lòng trung thành. Viserys trả lại vương miện và hôn Daemon lên cả hai má, chào đón anh ta về nhà, và các lãnh chúa cùng dân chúng cất tiếng reo hò như sấm khi những người con trai của Hoàng tử Mùa xuân hòa giải. Trong số những người reo hò lớn nhất có Công chúa Rhaenyra, người rất vui mừng trước sự trở lại của người chú mà cô yêu thích và cầu xin anh ta hãy ở lại một lúc.

Chúng ta biết được chừng đó. Về những gì đã xảy ra sau đó, ở đây chúng ta phải tìm đến những biên niên sử gia mơ hồ hơn. Hoàng tử Daemon ở lại King's Landing trong nửa năm, điều đó không còn phải bàn cãi. Ông thậm chí đã tiếp tục ngồi vào hội đồng nhỏ, theo Grand Maester Runciter, nhưng dù tuổi tác hay sự lưu đày cũng không thể thay đổi bản chất của ông. Daemon sớm gặp lại những người bạn cũ trong nhóm áo choàng vàng và trở về những cơ sở dọc theo phố Silk, nơi ông từng là khách hàng được trọng vọng. Mặc dù ông đối xử với Nữ hoàng Alicent bằng tất cả sự nhã nhặn do địa vị của bà ta, nhưng không có sự ấm áp giữa họ và người ta nói rằng Hoàng tử cư xử rất lạnh nhạt đối với những đứa con của bà ta, đặc biệt là hai người cháu trai, Aegon và Aemond, những người có sự ra đời đã đẩy ông xuống thứ hạng thấp hơn trong danh sách kế vị.

Công chúa Rhaenyra là một vấn đề khác. Daemon dành nhiều giờ bên cô, mê hoặc cô bằng những câu chuyện về hành trình và cuộc chiến của anh ta. Anh tặng cô ngọc trai, lụa, sách và một vương miện ngọc bích mà người ta nói rằng từng thuộc về nữ hoàng vùng Leng, đọc thơ cho cô nghe, ăn tối cùng cô, đi săn cùng cô, đi thuyền cùng cô, giúp cô giải trí bằng cách chế giễu những người mặc đồ xanh lục tại triều đình, "kẻ liếm gót" nịnh nọt Nữ hoàng Alicent và các con của bà. Anh ca ngợi vẻ đẹp của cô, tuyên bố cô là thiếu nữ xinh đẹp nhất trong khắp Bảy Vương quốc. Cậu và cháu gái bắt đầu bay cùng nhau gần như

mỗi ngày, cưỡi Syrax so tài với Caraxes đến Dragonstone rồi quay trở lại.

Sau đây là nơi nguồn tin của chúng ta khác nhau. Grand Maester Runciter chỉ nói rằng hai người anh em lại cãi nhau, và Hoàng tử Daemon rời King's Landing để trở lại Stepstones và những cuộc chiến của mình. Còn về nguyên nhân của cuộc cãi nhau, ông không nói đến. Những người khác khẳng định rằng chính lời giục giã của Hoàng hậu Alicent đã khiến Viserys đuổi Daemon đi. Nhưng Septon Eustace và Mushroom lại kể một câu chuyện khác... hay đúng hơn là hai câu chuyện như vậy, mỗi câu chuyện lại khác nhau. Eustace, người ít bôi nhọ hơn trong hai người, viết rằng Hoàng tử Daemon đã quyến rũ cháu gái mình là công chúa và chiếm đoạt sự trong trắng của cô. Khi những người yêu nhau bị Ser Arryk Cargyll của Đội Vệ Vương phát hiện đang nằm trên giường cùng nhau và bị đưa ra trước nhà vua, Rhaenyra khẳng định cô yêu chú mình và cầu xin cha hãy cho phép cô được kết hôn với chú. Tuy nhiên, Vua Viserys không chịu nghe theo, và nhắc nhở con gái mình rằng Hoàng tử Daemon đã có vợ. Trong cơn giận dữ, ông nhốt con gái mình vào phòng, bảo anh trai rời đi và ra lệnh cho cả hai không được nói về những gì đã xảy ra.

"Câu chuyện theo lời Mushroom kể thì đồi trụy hơn nhiều, điều thường thấy ở Lời khai của ông ta. Theo lời người lùn, công chúa thầm thương trộm nhớ Ser Criston Cole, chứ không phải Hoàng tử Daemon, nhưng Ser Criston là một hiệp sĩ chân chính, thanh cao và trong sạch, luôn ghi nhớ lời thề của mình, nên dù luôn ở cạnh nàng cả ngày lẫn đêm, ông chưa từng hôn nàng lấy một lần, hay ngỏ lời yêu nào. “Khi nhìn nàng, chàng thấy hình ảnh của cô bé ngày nào, chứ không phải người phụ nữ nàng trở thành”, Daemon nói với cháu gái, “nhưng ta có thể dạy nàng cách khiến chàng thấy nàng là một người phụ nữ.”

Ông bắt đầu bằng các bài học hôn, nếu tin vào Mushroom. Từ đó, hoàng tử tiếp tục chỉ cho cháu gái cách sờ soạng đàn ông để khiến họ sung sướng, đôi khi bài tập còn có sự góp mặt của Mushroom và bộ phận đồ sộ mà ông ta khẳng định. Daemon dạy cô gái cách cởi quần áo sao cho hấp dẫn, mút vào núm vú của nàng để chúng to và nhạy cảm hơn, rồi cưỡi rồng bay cùng nàng đến các tảng đá cô đơn ở Vịnh Blackwater, nơi họ có thể vui vẻ khỏa thân cả ngày mà không sợ ai thấy, và công chúa có thể luyện tập nghệ thuật khiến đàn ông thỏa mãn bằng miệng. Vào ban đêm, ông lén cho nàng ra khỏi phòng, cải trang như một cậu bé hầu, rồi đưa nàng đến các nhà thổ bí mật trên Phố Silk, nơi công chúa có thể quan sát đàn ông và phụ nữ làm chuyện ấy và tìm hiểu thêm về những "nghệ thuật của phụ nữ" từ bọn điếm của King's Landing.

Vua Viserys lúc đầu không tin một lời nào, cho đến khi Vương tử Daemon xác nhận câu chuyện là thật. “Hãy gả cô gái đó cho tôi,” ông tường thuật lại với em trai mình. “Giờ thì còn ai muốn cưới cô ta nữa chứ?” Thay vào đó, Vua Viserys đã đày ải ông ta, không cho phép ông ta trở lại Bảy Vương quốc vì cái tội chống đối. (Lãnh chúa Strong, Bàn tay của nhà vua, cho rằng phải xử tử hoàng tử ngay lập tức vì tội phản quốc, nhưng Septon Eustace đã nhắc nhở đức vua rằng không ai bị nguyền rủa như kẻ giết người thân.)

Những điều chắc chắn xảy ra sau đó là: Daemon Targaryen trở về Đá Bậc và tiếp tục cuộc chiến đấu vì những hòn đá xơ xác bị bão quét đó. Đại maester Runciter và Ser Harrold Westerling đều mất vào năm 112 Sau Công nguyên. Ser Criston Cole được phong làm Chỉ huy Cấm vệ quân thay cho Ser Harrold, và các đại học sĩ đến từ Học thành đã cử Maester Mellos đến Hồng Thành để đảm nhiệm dây chuyền và nhiệm vụ của Đại maester. Nếu không, bến King’s Landing đã trở lại với sự yên bình vốn có trong suốt phần lớn hai năm... cho đến năm 113 Sau Công nguyên, khi Công chúa Rhaenyra mười sáu tuổi, định cư tại Dragonstone và kết hôn.

“Xưa kia, thời chưa có người nào nghi ngờ trinh bạch của cô, vấn đề chọn lựa một người phối ngẫu phù hợp cho Rhaenyra đã khiến đức Vua Viserys và hội đồng của ông bận tâm. Những lãnh chúa vĩ đại cùng những hiệp sĩ tuấn tú vây quanh cô như những con thiêu thân bay quanh ngọn lửa, tranh giành sự sủng ái từ cô. Năm 112, khi Rhaenyra thăm Trident, các công tử của Lãnh chúa Bracken và Lãnh chúa Blackwood đã đấu tay đôi vì cô, và một công tử trẻ tuổi nhà Frey đã quá táo bạo khi công khai cầu hôn cô (từ đó về sau, ông ta được gọi là Frey Đồ ngu). Ở phía tây, Ser Jason Lannister và người em sinh đôi, Ser Tyland, đã so tài với nhau để giành được tình cảm của công chúa trong một bữa tiệc tại Casterly Rock. Các công tử của Lãnh chúa Tully xứ Riverrun, Lãnh chúa Tyrell xứ Highgarden, Lãnh chúa Oakheart xứ Old Oak và Lãnh chúa Tarly xứ Horn Hill đều tỏ tình với công chúa, cả Ser Harwin Strong, trưởng tử của Bàn tay nhà vua, cũng vậy. Breakbones, biệt danh của ông ta, là người thừa kế lâu đài Harrenhal, được cho là người đàn ông khỏe nhất ở Bảy Vương quốc. Viserys thậm chí đã tính đến việc gả Rhaenyra cho Hoàng tử Dorne như một cách đưa người Dornish vào vương quốc."

"Hoàng hậu Alicent đã có ứng cử viên riêng: con trai cả của bà, Vương tử Aegon, anh trai cùng cha khác mẹ của Rhaenyra." Nhưng Aegon là một cậu bé và công chúa lớn hơn mười tuổi. Hơn nữa, hai anh em cùng cha khác mẹ chưa bao giờ hòa thuận. "Như vậy thì họ càng nên kết hôn với nhau hơn," hoàng hậu tranh luận. Viserys không đồng ý. "Đứa trẻ là máu mủ của Alicent," ngài nói với lãnh chúa Strong. "Bà ta muốn nó lên ngôi."

"Lựa chọn tốt nhất, đức vua cùng hội đồng cận thần cuối cùng đã đồng ý, là anh họ của Rhaenyra, Laenor Velaryon. Mặc dù Đại hội đồng năm 101 đã bác bỏ yêu sách của ông ấy, cậu bé Velaryon vẫn là cháu nội của Hoàng tử Aemon Targaryen đáng kính, là chắt của chính Vua già. Một cuộc hôn nhân như vậy sẽ đoàn kết và củng cố dòng máu hoàng gia, và giành lại cho Ngai sắt tình bạn của Hăc xà với hạm đội hùng mạnh của ông ta."

Đã có một phản đối như thế này: Laenor Velaryon bây giờ mười chín tuổi, nhưng chưa từng tỏ ra hứng thú với phụ nữ. Thay vào đó, anh ta vây quanh mình toàn giám mã tuấn tú cùng trang lứa, và người ta đồn rằng anh ta thích bầu bạn với họ. Nhưng Đại học sĩ Mellos đã bác bỏ mối lo ngại này ngay lập tức. Ông nói: "Thì sao?". "Tôi không thích mùi vị của cá, nhưng khi cá được phục vụ, tôi vẫn ăn." Và thế là trận đấu được định đoạt.

“Các ngài vua chúa và hội đồng đã quên mất việc trao đổi với công chúa, và Rhaenyra tỏ ra giống hệt cha cô ấy, với những ý niệm riêng về việc cô ấy muốn lấy ai làm chồng. Công chúa biết hết và biết nhiều hơn về Laenor Velaryon, và không muốn trở thành cô dâu. Cô ấy nói với nhà vua rằng: “Những người anh em cùng cha khác mẹ của tôi sẽ hợp với họ hơn”. (Công chúa luôn chú ý gọi những người con trai của Hoàng hậu Alicent là anh em cùng cha khác mẹ, chứ không gọi là anh em.) Và mặc dù đức vua của chúng ta đã dùng lí lẽ với cô ấy, van xin với cô ấy, la hét vào mặt cô ấy và gọi cô ấy là đứa con gái

vô ơn, nhưng không lời nào của ngài có thể lay chuyển được cô ấy... cho đến khi nhà vua đưa ra vấn đề về quyền kế vị. Viserys chỉ ra rằng nhà vua đã làm được điều gì thì nhà vua cũng có thể hoàn tác được. Cô sẽ phải kết hôn theo lệnh của ngài, hoặc ngài sẽ đưa người anh cùng cha khác mẹ Aegon lên làm người thừa kế thay thế cô. Lúc này ý chí của công chúa đã mềm nhũn. Septon Eustace nói rằng cô ấy đã quỳ xuống trước gối cha mình và cầu xin sự tha thứ, Mushroom thì nói rằng cô ấy đã nhổ vào mặt cha mình, nhưng cả hai đều đồng ý rằng cuối cùng cô ấy đã đồng ý kết hôn.

Nhưng lần nữa nguồn tin của chúng ta không thống nhất. Đêm đó, Bậc tu Septon Eustace báo cáo rằng, Hiệp sĩ Ser Criston Cole đã lẻn vào phòng ngủ của công chúa để thú nhận tình yêu của mình dành cho cô. Anh ta nói với Rhaenyra rằng anh ta có tàu đang chờ ở vịnh, và cầu xin cô trốn cùng anh ta qua biển hẹp. Họ sẽ được kết hôn ở vùng Tyrosh hoặc vùng Old Volantis, nơi lệnh truyền của cha cô không có hiệu lực và không ai bận tâm rằng Hiệp sĩ Ser Criston đã phản bội lời thề là thành viên của Đội cận vệ hoàng gia. Sự thành thạo của anh ta với kiếm và dao găm buổi sáng tinh ranh đến nỗi anh ta không nghi ngờ gì về việc có thể tìm được một hoàng tử thương gia nào đó để đưa anh ta đi làm nghĩa vụ. Nhưng Rhaenyra đã từ chối anh ta. Cô là dòng dõi rồng, cô nhắc nhở anh ta, và có ý nghĩa là để sống một cuộc sống hơn là trở thành vợ của một tên lính đánh thuê. Và nếu anh ta có thể gạt bỏ lời thề của Người bảo vệ nhà vua, tại sao lời thề hôn nhân lại có ý nghĩa gì hơn đối với anh ta?

""Nấm thuật một câu chuyện rất khác. Trong phiên bản của ông, chính Công nương Rhaenyra đã tìm đến Ser Criston chứ không phải anh ta đến với cô. Cô tìm thấy anh ta một mình trong Tháp Kiếm Trắng, chặn cửa và cởi áo choàng để lộ cơ thể trần trụi bên dưới. Cô nói với anh ta: ""Ta giữ trinh tiết cho anh"". ""Hãy nhận lấy, như một bằng chứng tình yêu của ta. Nó chẳng có nghĩa lý gì nhiều với hôn phu của ta, và có lẽ khi biết rằng ta không còn trong trắng, anh ta sẽ từ chối ta.""

Nhưng với tất cả nhan sắc ấy, lời cầu xin của nàng đều rơi vào tai điếc vì Ser Criston là một người đàn ông danh giá và trung thành với lời thề. Thậm chí khi Rhaenyra sử dụng những mánh khóe đã học từ người chú Daemon, Cole vẫn không lay chuyển ý định. Bị khinh thường và tức giận, công chúa lại choàng áo choàng và lao ra ngoài đêm tối...nơi nàng tình cờ chạm trán Ser Harwin Strong, đang trở về sau một đêm vui chơi trong các nhà thổ của thành phố. Breakbones đã khao khát công chúa từ lâu và chẳng có chút nguyên tắc đạo đức nào như Ser Criston. Y là người cướp đi sự trong trắng của Rhaenyra, đổ máu trinh nữ của nàng lên lưỡi gươm của gã...theo lời Mushroom, người mà tuyên bố đã bắt quả tang họ trên giường vào lúc bình minh.

Dù chuyện xảy ra thế nào, cho dù công chúa khinh thường hiệp sĩ hay anh ta khinh thường nàng, từ ngày đó trở đi, tình yêu mà Ser Criston Cole từng dành cho Rhaenyra Targaryen biến thành sự ghét bỏ và khinh miệt, và người đàn ông từng là bạn đồng hành và người bảo vệ liên tục của công chúa trở thành kẻ thù cay đắng nhất của nàng.

Chẳng bao lâu sau đó, Rhaenyra treo buồm đến Driftmark trên tàu Rắn Biển, đi cùng đoàn hầu cận của cô (nếu trong số đó thì có hai người là con gái của Bàn Tay và là chị em gái của Ser Harwin), lão hề Nấm, và nhà vô địch mới của cô, không ai khác chính là Gãy Xương. Vào năm 114 AC, Rhaenyra Targaryen, Công chúa Dragonstone, lấy chồng là Ser Laenor Velaryon (được phong hiệp sĩ mười bốn ngày trước lễ cưới, vì người ta quan niệm rằng hoàng thân phải là một hiệp sĩ). Cô dâu năm mười bảy tuổi, chú rể hai mươi, và tất cả đều công nhận rằng họ là một cặp đôi đẹp đôi. Tiệc cưới được tổ chức trong bảy ngày với những bữa tiệc và cuộc đấu thương, giải đấu vĩ đại nhất trong nhiều năm. Trong số những đấu thủ có anh chị em của Nữ hoàng Alicent, năm Anh em kết nghĩa của Đội cận vệ Vương gia, Gãy Xương và người được chú rể yêu thích nhất, Ser Joffrey Lonmouth, còn được gọi là Kỵ sĩ của những nụ hôn. Khi Rhaenyra trao dây thắt lưng của mình cho Ser Harwin, người chồng mới của cô đã cười và tặng một cái của anh cho Ser Joffrey.

"Bị Rhaenyra từ chối ân huệ, Criston Cole đã chuyển sang Nữ hoàng Alicent thay thế. Đeo biểu tượng của cô ấy, Vị Chỉ huy Trẻ của Ngự lâm quân đã đánh bại mọi đối thủ bằng cơn thịnh nộ đen tối. Anh ta rời khỏi Đập Gãy Xương với xương quai xanh bị gãy và khuỷu tay bị vỡ (khiến Nấm đặt tên cho anh ta là "Gãy Xương" kể từ đó), nhưng chính Hiệp sỹ Nụ hôn mới cảm nhận được toàn bộ cơn thịnh nộ của anh ta. Vũ khí yêu thích của Cole là sao mai, và những đòn tấn công anh ta dồn xuống nhà vô địch của Ser Laenor đã làm vỡ mũ của hắn và khiến hắn bất tỉnh trên bùn. Bị khiêng đẫm máu khỏi chiến trường, Ser Joffrey đã chết mà không hồi phục được ý thức sáu ngày sau đó. Nấm đã kể rằng Ser Laenor đã dành hàng giờ của những ngày đó bên giường của hắn và khóc đắng khi Người lạ gọi tên hắn.

"Vua Viserys cũng vô cùng tức giận; một lễ kỷ niệm vui vẻ đã trở thành dịp để đau buồn và trách móc. Tuy nhiên, người ta nói rằng Nữ hoàng Alicent lại không chia sẻ sự phẫn nộ của ông; ngay sau đó, bà đã yêu cầu Ser Criston Cole trở thành vệ sĩ riêng của bà. Sự lạnh nhạt giữa vợ và con gái nhà vua thể hiện rõ ra trước mắt mọi người; thậm chí cả các đặc sứ từ Thành phố Tự do cũng ghi nhận điều đó trong các bức thư gửi về Pentos, Braavos và Old Volantis.



Ser Laenor sau đó trở về Driftmark, khiến nhiều người tự hỏi liệu cuộc hôn nhân của chàng đã từng được viên mãn. Công chúa vẫn ở lại triều đình, được bạn bè và những người mến mộ của nàng bao quanh. Ser Criston Cole không có mặt trong số đó, vì đã hoàn toàn chuyển sang phe nữ hoàng, phe lục, nhưng Breakbones vạm vỡ và đáng gờm (hoặc Brokenbones, như Mushroom đã nói) đã thế chỗ của chàng, trở thành người đứng đầu của phe đen, luôn ở bên Rhaenyra trong những bữa tiệc, buổi khiêu vũ và đi săn. Chồng nàng không phản đối. Ser Laenor thích sự thoải mái của High Tide, nơi chàng sớm tìm thấy một người yêu thích mới là một hiệp sĩ của gia đình tên là Ser Qarl Correy.

" Từ đó trở đi, dù rằng anh ta vẫn đi cùng vợ mình đến các sự kiện quan trọng ở triều đình mà anh ta phải có mặt, nhưng Ser Laenor vẫn dành phần lớn thời gian của mình để tránh mặt công chúa. Septon Eustace cho biết họ không ngủ chung giường với nhau quá một chục lần. Mushroom cũng đồng tình, nhưng còn nói thêm rằng Qarl Correy cũng thường ngủ trên chiếc giường đó; công chúa rất thích nhìn hai người đàn ông bày trò với nhau, và thỉnh thoảng hai người họ cũng để cô tham gia trò vui của họ. Tuy nhiên, Mushroom lại tự mâu thuẫn với chính mình, vì ở một nơi khác trong lời khai của mình, anh ta tuyên bố rằng vào những đêm như vậy, công chúa sẽ để chồng ở lại với người tình, và tìm tới Harwin Strong để được an ủi.

Dù câu chuyện này có thật hay không thì công chúa sớm loan báo rằng nàng đã có con. Sinh vào những ngày cuối tháng 114 AC, cậu bé là một chàng trai lớn, khỏe mạnh, với mái tóc nâu, đôi mắt nâu và một chiếc mũi tẹt. (Ser Laenor có chiếc mũi khoằm, mái tóc trắng bạc và đôi mắt tím, những đặc điểm chứng tỏ dòng máu Valyria của anh.) Cha của anh, Chúa tể Corlys, đã bác bỏ nguyện vọng đặt tên đứa trẻ của Laenor là Joffrey. Thay vào đó, đứa trẻ được đặt một cái tên truyền thống của Velaryon: Jacaerys (bạn bè và anh em sẽ gọi cậu là Jace).

"Triều đình vẫn còn đang hân hoan về sự ra đời của đứa con gái của công chúa khi mẹ kế của công chúa, Nữ hoàng Alicent, cũng sinh nở, mang đến cho Viserys đứa con trai thứ ba, Daeron... đứa trẻ có màu tóc không giống Jace, chứng minh dòng máu rồng chảy trong mình nó. Theo lệnh của hoàng gia, hai đứa trẻ Jacaerys Velaryon và Daeron Targaryen cùng chia sẻ một cô y tá ướt cho đến khi cai sữa. Người ta nói rằng nhà vua hy vọng có thể ngăn ngừa mọi mối hiềm khích giữa hai đứa trẻ bằng cách nuôi chúng như anh em cùng bú sữa. Nếu vậy, thì hi vọng của ông ấy thật đáng buồn."

Một năm sau, vào năm 115 AC, một sự cố thương tâm xảy ra, là kiểu định hình số phận của vương quốc: “con đĩ đồng” của Runestone, Quý bà Rhea Royce, ngã khỏi ngựa khi đi đánh diều hâu và bị vỡ đầu khi đập phải một tảng đá. Bà hấp hối trong chín ngày trước khi cuối cùng cảm thấy đủ khỏe để rời khỏi giường...chỉ để rồi gục xuống và qua đời trong vòng một giờ sau khi đứng dậy. Một con quạ đã được gửi đến Storm’s End, và Lãnh chúa Baratheon đã cử một sứ giả bằng tàu đến Bloodstone, nơi Hoàng tử Daemon vẫn đang vật lộn để bảo vệ vương quốc nghèo nàn của mình chống lại những người đàn ông của Triarchy và đồng minh Dornish của họ. Daemon lập tức bay đến Vale. “Để đưa vợ tôi đi an nghỉ”, ông nói, mặc dù có

vẻ như ông hy vọng sẽ tuyên bố quyền sở hữu vùng đất, lâu đài và thu nhập của bà. Trong việc đó, ông đã thất bại; thay vào đó, Runestone được giao cho cháu trai của Quý bà Rhea, và khi Daemon kháng cáo lên Eyrie, không chỉ có lời tuyên bố của ông bị bác bỏ, mà Quý bà Jeyne còn cảnh báo ông rằng sự hiện diện của ông ở Vale là không được hoan nghênh.

"Bay về Stepstones sau đó, Vương tử Daemon đáp xuống Driftmark để tiến hành cuộc viếng thăm xã giao đến đối tác một thời trong cuộc chinh phục của mình, Rắn Biển, cùng vợ ông ta, Công chúa Rhaenys. High Tide là một trong số ít địa danh tại Bảy Vương Quốc mà em trai nhà vua có thể tự tin mình sẽ không bị từ chối. Tại đây, ông chú ý đến con gái của Bá tước Corlys, Laena, một cô gái hai mươi hai tuổi, cao, mảnh mai và cực kỳ xinh đẹp (thậm chí Mushroom cũng bị thu hút bởi vẻ đẹp của cô, ông đã viết rằng cô "gần như xinh đẹp giống như anh trai mình"), với một mái tóc xoăn màu bạc vàng tuyệt đẹp rũ xuống dưới eo. Laena đã được hứa hôn từ năm mười hai tuổi với một người con trai của Chúa tể Biển cả của Braavos... nhưng người cha đã chết trước khi họ có thể kết hôn, và người con trai đó nhanh chóng chứng minh mình là một kẻ hoang phí cùng một kẻ ngốc nghếch, phung phí của cải cùng quyền lực của gia tộc trước khi xuất hiện trên Driftmark. Thiếu đi một cách lịch thiệp để thoát khỏi nỗi xấu hổ, nhưng không sẵn lòng tiếp tục cuộc hôn nhân, Bá tước Corlys đã liên tục hoãn đám cưới.

Hoàng tử Daemon đã yêu Laena, những người ca sĩ sẽ khiến chúng ta tin vào điều đó. Những người đàn ông nhìn với con mắt hoài nghi hơn tin rằng hoàng tử thấy cô ấy như một cách để kiểm tra dòng dõi của chính mình. Từng được coi là người thừa kế của anh trai mình, hoàng tử đã tụt xuống rất xa trong danh sách thừa kế, và cả phe xanh lá cây lẫn phe đen đều không có chỗ cho anh ta... nhưng Nhà Velaryon có đủ quyền lực để bất chấp cả hai phe một cách vô tư. Mệt mỏi với Bậc thang và cuối cùng đã thoát khỏi "con điếm bằng đồng" của mình, Daemon Targaryen đã cầu hôn con gái của Chúa Corlys.

"Vị hôn thê lưu vong của Braavos lúc này vẫn là một trở ngại, nhưng không còn lâu nữa; Daemon đã chế nhạo chàng trai thẳng mặt một cách tàn nhẫn khiến chàng buộc phải gọi ông đến để bảo vệ lời nói của mình bằng thép. Được trang bị Kiếm Tối, hoàng tử đã nhanh chóng xử lý đối thủ của mình và cưới Quý cô Laena Velaryon hai tuần sau đó, từ bỏ vương quốc gian nan của mình trên Bậc đá. (Năm người đàn ông khác theo sau ông trở thành Vua của Biển Hẹp, cho đến khi lịch sử ngắn ngủi và đẫm máu của "vương quốc" bán kiếm tàn bạo đó kết thúc mãi mãi.)

Hoàng tử Daemon biết anh trai mình sẽ không hài lòng khi nghe tin về cuộc hôn nhân của anh. Một cách thận trọng, hoàng tử và cô dâu mới của anh đã rời khỏi Westeros ngay sau đám cưới, băng qua vùng biển hẹp trên cỗ rồng của họ. Có người nói rằng họ đã bay đến Valyria, bất chấp lời nguyền trên vùng đất hoang tàn đó, để tìm kiếm bí mật từ những lãnh chúa rồng trong thế giới Cổ xưa. Bản thân Mushroom cũng tường thuật điều này như một thực tế trong Lời khai của mình, nhưng chúng ta có nhiều bằng chứng cho thấy sự thật ít lãng mạn hơn. Hoàng tử Daemon và Quý cô Laena đã bay đến Pentos trước, nơi họ được chào đón bởi hoàng tử thành phố. Người Pentoshi lo sợ sức mạnh ngày càng lớn của Tam đầu chế ở phía nam và coi Daemon là một đồng minh có giá trị chống lại Ba Công nương. Từ đó, họ băng qua Đất tranh chấp đến Volantis Cổ, nơi họ được chào đón nồng nhiệt tương tự. Sau đó, họ bay ngược dòng sông Rhoyne, viếng thăm Qohor và Norvos. Ở những thành phố đó, tránh xa nỗi đau của Westeros và quyền lực của Tam hùng, họ được chào đón ít nồng nhiệt hơn. Tuy nhiên, ở bất cứ nơi nào họ đến, đám đông khổng lồ cũng xuất hiện để chiêm ngưỡng Vhagar và Caraxes.

Những kỵ sĩ rồng một lần nữa ở Pentos khi Quý bà Laena biết mình đang mang thai. Thoái thác đi xa hơn, Hoàng tử Daemon và phu nhân của ông định cư tại dinh thự bên ngoài bức tường thành phố với tư cách là khách của Pentoshi Magister, cho đến khi đứa bé chào đời.

"Trong khi đó, trở lại Westeros, Công chúa Rhaenyra đã hạ sinh đứa con trai thứ hai vào cuối năm 115 AC. Đứa trẻ được đặt tên là Lucerys (gọi tắt là Luke). Nhà sư Septon Eustace kể với chúng ta rằng cả Ser Laenor và Ser Harwin đều có mặt bên giường của Rhaenyra khi đứa nhỏ chào đời. Cũng giống như anh trai Jace, Luke có đôi mắt nâu và mái tóc nâu khỏe mạnh, không phải mái tóc bạc vàng của các hoàng tử Targaryen, nhưng cậu là một đứa trẻ lớn và khỏe mạnh. Vua Viserys rất vui mừng khi đứa trẻ được trình diện trước triều đình."

Gia đình không cùng chung cảm xúc này. Theo Mushroom, Nữ hoàng Alicent nói với Ser Laenor: "Cố gắng đi, sớm muộn gì rồi cũng được một đứa con trai giống chàng". Và sự ganh đua giữa phe xanh và phe đen càng sâu sắc, cuối cùng đến mức nữ hoàng và công chúa không thể chịu đựng nổi sự hiện diện của nhau. Sau đó, Nữ hoàng Alicent ở lại pháo đài Red Keep, trong khi công chúa dành những ngày tháng trên Dragonstone, có các cung phi, Mushroom và nhà vô địch Ser Harwin Strong của mình bầu bạn. Ser Laenor, chồng của bà ta, được cho là đến thăm "thường xuyên".

"Năm 116 sau Công nguyên, tại thành phố tự do Pentos, phu nhân Laena sinh hạ 2 công chúa sinh đôi, những đứa con đầu lòng của thái tử Daemon. Thái tử Daemon đặt tên cho 2 đứa trẻ là Baela (theo tên cha mình) và Rhaena (theo tên mẹ mình). Hai đứa trẻ sinh ra nhỏ bé và ốm yếu, nhưng cả hai đều có những đặc điểm tuyệt đẹp, mái tóc trắng bạc và đôi mắt màu tím. Khi được nửa tuổi và khoẻ mạnh hơn, công chúa cùng mẹ mình đã đi thuyền đến Driftmark, trong khi Daemon bay trước với cả 2 con rồng. Từ High Tide, chàng gửi một con quạ đến cho anh trai ở King's Landing, thông báo với đức vua về sự ra đời của 2 cháu gái và xin phép cho phép đưa 2 đứa trẻ vào triều để được nhận phước lành của đức vua. Mặc dù Triều đình và đội cận thần phản đối dữ dội, Viserys vẫn chấp thuận, vì vua vẫn yêu vị hoàng tử đã từng là bạn thời thơ ấu của mình. "Daemon giờ đã là cha", vua nói với ngự y Mellos. "Chàng sẽ thay đổi." Vì thế, các con trai của Baelon Targaryen đã làm hòa lần thứ hai.

"Vào năm 117 AC, trên đảo Dragonstone, Công chúa Rhaenyra sinh thêm một người con trai. Cuối cùng Ser Laenor cũng được phép đặt tên cho một đứa trẻ theo tên người bạn đã khuất của mình là Ser Joffrey Lonmouth. Joffrey Velaryon to lớn, mặt đỏ và khỏe mạnh như những anh trai của mình, nhưng giống như họ, cậu có đôi mắt nâu, mái tóc nâu và những nét mà một số triều thần gọi là "thường dân". Những lời thì thầm lại bắt đầu. Trong số những kẻ mặc đồ xanh lục, có một niềm tin sắt đá rằng cha của những đứa con trai Rhaenyra không phải là chồng cô, Laenor, mà là nhà vô địch của cô, Harwin Strong. Mushroom nói như vậy trong Lời khai và Maester vĩ đại Mellos ám chỉ điều đó, trong khi Septon Eustace nêu ra những tin

đồn chỉ để bác bỏ chúng.

Bất kể sự thật của những lời cáo buộc này là gì thì không còn nghi ngờ gì nữa rằng Nhà vua Viserys vẫn muốn con gái mình kế vị mình trên Ngai Sắt, và lần lượt những người con trai của cô sẽ kế vị cô. Theo sắc lệnh hoàng gia, mỗi cậu bé Velaryon đều được tặng một quả trứng rồng khi còn nằm trong nôi. Những kẻ nghi ngờ về nguồn gốc cha của những đứa con trai Rhaenyra thì thầm rằng những quả trứng này sẽ không bao giờ nở, nhưng sự ra đời lần lượt ba chú rồng non đã phủ nhận lời họ nói. Những chú rồng non được đặt tên là Vermax, Arrax và Tyraxes. Và Septon Eustace kể với chúng ta rằng Đức hoàng ân đã cho Jace ngồi lên đầu gối mình trên Ngai Sắt khi ông đang xét xử, và người ta nghe thấy ông ta nói, "Một ngày nào đó, đây sẽ là chỗ ngồi của con, chú bé ạ."

"Sinh nở đã lấy đi vẻ đẹp của công chúa; Rhaenyra tăng cân trong lúc mang thai nhưng chưa bao giờ hồi phục hoàn toàn, đến khi sinh đứa con trai út của mình, nàng đã trở nên béo tốt, vòng eo thô kệch, vẻ đẹp thời thiếu nữ đã phai mờ, mặc dù nàng chỉ mới hai mươi tuổi. Theo Mushroom, điều này chỉ khiến cho sự phẫn uất của nàng đối với mẹ kế của mình, Nữ hoàng Alicent, người vẫn mảnh mai và duyên dáng khi tuổi đã gấp rưỡi nàng, thêm sâu sắc hơn.

"Những tội lỗi của cha thường trút lên đầu con, như lời các nhà thông thái đã nói, và tương tự với tội lỗi của mẹ cũng vậy. Sự thù địch giữa Nữ hoàng Alicent và Công chúa Rhaenyra được truyền sang con cái của họ, và ba đứa con trai của nữ hoàng, các Hoàng tử Aegon, Aemond và Daeron đã trở thành kẻ thù không đội trời chung của những người cháu Velaryon, căm ghét họ vì đã đánh cắp đi thứ mà chúng coi là quyền thừa kế hợp pháp: Iron Throne. Mặc dù cả sáu đứa trẻ đều tham dự những bữa tiệc, vũ hội và lễ hội, thỉnh thoảng luyện tập cùng nhau trong sân dưới sự hướng dẫn của cùng một thủ lĩnh vũ khí và học cùng một thái y nhưng sự gắn bó bắt buộc này chỉ càng khiến chúng thêm ghét nhau, chứ không gắn kết chúng như những người anh em."

" Trong khi công chúa Rhaenyra chẳng ưa nổi mẫu hậu kế, hoàng hậu Alicent, thì nàng lại vô cùng quí mến người chị em họ tốt bụng của mình là công nương Laena. Với Driftmark và Dragonstone nằm gần nhau, Daemon và Laena thường đến thăm công chúa, và nàng cũng đến thăm họ. Họ thường xuyên cưỡi rồng cùng nhau, và Syrax - con rồng của công chúa cũng đã đẻ được nhiều lứa trứng. Vào năm 118 AC, với sự chúc phúc của vua Viserys, Rhaenyra đã tuyên bố đính hôn giữa hai người con trai lớn của nàng với những người con gái của hoàng tử Daemon và công nương Laena. Jacaerys bốn tuổi và Lucerys ba tuổi, còn các cô gái thì hai tuổi. Và vào năm 119 AC, khi Laena phát hiện bà lại mang thai, Rhaenyra đã bay đến Driftmark để chăm sóc bà trong suốt thời gian sinh nở. "

Và cứ thế, công chúa đã ở bên em gái ruột của mình vào ngày thứ ba của năm 120 AC bị nguyền rủa, năm của Đỏ Mùa xuân. Một ngày một đêm đau đớn khiến Laena Velaryon xanh xao và yếu đuối, nhưng cuối cùng cô đã sinh được đứa con trai mà Hoàng tử Daemon ao ước từ lâu—nhưng đứa bé bị dị tật và biến dạng, và chết trong vòng một giờ. Mẹ đứa bé cũng không sống được lâu sau đó. Cơn đau kéo dài khiến Nữ công tước Laena kiệt sức, nỗi đau buồn khiến cô yếu đi rất nhiều, khiến cô bất lực trước cơn sốt hậu sản. Khi tình trạng của cô ngày càng tệ đi, mặc cho những nỗ lực hết mình của maester trẻ của Driftmark, Hoàng tử Daemon đã bay đến Dragonstone và đưa maester của Công chúa Rhaenyra, một người đàn ông lớn tuổi và nhiều kinh nghiệm hơn, nổi tiếng với kỹ năng chữa bệnh của mình. Đáng buồn thay, Maester Gerardys đã đến quá muộn. Sau ba ngày mê sảng, Nữ công tước Laena đã trút hơi thở cuối cùng. Cô chỉ mới hai mươi bảy tuổi. Người ta kể lại rằng trong giờ phút cuối đời, Nữ công tước Laena đã đứng dậy khỏi giường, đẩy các nữ tu đang cầu nguyện cho cô ra xa và bước ra khỏi phòng, cô quyết tâm đến Vhagar để có thể bay thêm một lần nữa trước khi cô chết. Tuy nhiên, cô đã kiệt sức trên bậc thềm của tòa tháp, và cô đã ngã xuống và chết ở đó. Chồng cô, Hoàng tử Daemon, đã đưa cô trở lại giường. Sau đó, Mushroom kể với chúng tôi rằng Công chúa Rhaenyra đã ngồi canh cùng ông bên xác của Nữ công tước Laena và an ủi ông trong nỗi đau mất mát.

“Cái chết của Phu nhân Laena là thảm kịch đầu tiên của năm 120 sau Công Nguyên, nhưng đây không phải là thảm kịch cuối cùng. Bởi vì đây là năm khi nhiều căng thẳng và ghen tuông âm ỉ từ lâu đã từng hoành hành khắp Bảy Vương quốc cuối cùng cũng sôi sục, một năm khi nhiều người hơn nữa có lý do để than khóc, đau buồn và xé rách quần áo của họ... mặc dù không ai có thể hơn được Hắc Xà, Chúa tể Corlys Velaryon, và người vợ cao quý của ông, Công chúa Rhaenys, người đã có thể trở thành một nữ hoàng.

"Chúa Tể thủy triều cùng người vợ vẫn đang tang thương cho người con gái họ hết mực yêu thương khi Người Xa Lạ quay trở lại để bắt cóc đứa con trai của họ. Ser Laenor Velaryon, chồng của Công chúa Rhaenyra và người cha được cho là của những đứa con bà, đã bị sát hại khi tham dự một hội chợ tại thị trấn Spicetown, bị bạn thân cùng đồng hành Ser Qarl Correy dùng dao đâm chết. Hai người đã cãi nhau ầm ĩ trước khi rút kiếm, các thương gia tại hội chợ đã kể lại với Lãnh chúa Velaryon khi ông đến nhận xác con trai mình. Correy đã bỏ chạy ngay sau đó, làm bị thương một vài người đàn ông cố gắng cản trở hắn. Có người cho biết rằng đã có một con tàu chờ hắn ngoài khơi. Hắn không bao giờ xuất hiện trở lại.

Cho đến ngày nay, những tình tiết xung quanh vụ giết người vẫn còn là một bí ẩn. Grand Maester Mellos chỉ viết rằng Ser Laenor bị một trong những hiệp sĩ gia thần của mình giết hại sau khi cãi vã. Septon Eustace cho chúng ta biết tên của kẻ giết người và tuyên bố rằng động cơ gây án là do đố kỵ; Laenor Velaryon đã chán Ser Qarl và đem lòng yêu thích một người hầu trẻ đẹp khác, một chàng thị đồng khôi ngô tuấn tú mới mười sáu tuổi. Như thường lệ, Mushroom, lại ủng hộ giả thuyết đen tối nhất, cho rằng Hoàng tử Daemon đã trả tiền cho Qarl Correy để giết chồng của Công chúa Rhaenyra, sau đó thu xếp cho tàu chở anh ta đi, rồi cắt cổ và ném xác anh ta xuống biển. Correy, một hiệp sĩ gia thần có xuất thân khá thấp, được biết đến là có sở thích của một lãnh chúa và hầu bao của một người nông dân, và ngoài ra còn thích đặt cược lớn, điều này phần nào cho thấy phiên bản của gã hề về các sự kiện là đáng tin cậy. Tuy nhiên, không có một bằng chứng nào, dù trước đó hay hiện tại, mặc dù Sea Snake đã treo giải thưởng mười ngàn con rồng vàng cho bất kỳ ai có thể dẫn ông ta đến Ser Qarl Correy hoặc giao kẻ giết người cho một người cha trả thù.

“ Ngay cả điều này cũng không phải là chấm dứt của những bi kịch đánh dấu năm kinh hoàng đó. Bi kịch tiếp theo xảy ra

tại High Tide sau đám tang của Ser Laenor, khi đức vua và triều đình phải đến Driftmark để chứng kiến ngọn lửa thiêu xác, và nhiều người trong số đó cưỡi trên lưng rồng. (Có rất nhiều con rồng hiện diện đến nỗi Septon Eustace viết rằng Driftmark đã trở thành Valyria mới.)

“Tất cả đều biết đến sự tàn ác của trẻ con. Hoàng tử Aegon Targaryen mười ba tuổi, Công chúa Helaena mười một tuổi, Hoàng tử Aemond mười tuổi và Hoàng tử Daeron sáu tuổi. Cả Aegon và Helaena đều là kỵ sĩ rồng. Helaena giờ bay Dreamfyre, con rồng cái từng chở Rhaena, "Cô dâu da đen" của Maegor the Cruel, trong khi Sunfyre, rồng con của anh trai cô, Aegon được cho là con rồng đẹp nhất từng thấy trên trái đất. Ngay cả Hoàng tử Daeron cũng có một con rồng, một con rồng cái màu xanh xinh đẹp tên là Tessarion, mặc dù nó vẫn chưa bay. Chỉ có người con trai giữa, Hoàng tử Aemond, vẫn chưa có rồng, nhưng Đức vua có hy vọng sửa chữa điều đó và đã đưa ra ý kiến rằng có lẽ tòa án có thể nghỉ lại ở Dragonstone sau đám tang. Một khối lượng lớn những quả trứng rồng có thể được tìm thấy bên dưới Rồng Đá, cũng như một số con rồng con mới nở. Hoàng tử Aemond có thể tự lựa chọn, "nếu chàng trai đủ can đảm."

"Ngay cả khi mới mười tuổi, Aemond Targaryen đã không hề thiếu sự táo bạo. Lời chế nhạo của nhà vua đã trở thành đòn roi, và anh ta quyết định không chờ ở Dragonstone. Anh ta muốn gì với một con rồng non yếu ớt, hay quả trứng ngu ngốc nào đó? Ngay tại High Tide là một con rồng xứng đáng với anh ta: Vhagar, con rồng già nhất, lớn nhất, đáng sợ nhất trên thế giới."

"Với tư cách là con trai của Nhà Targaryen, luôn có mối nguy hiểm khi tiếp cận một con rồng, đặc biệt là một con rồng già xấu tính vừa mất người cưỡi. Aemond biết, cha và mẹ anh sẽ không bao giờ cho phép anh lại gần Vhagar, càng không thể cho phép anh cưỡi nó. Vì vậy, anh chắc chắn không để họ biết, anh ra khỏi giường của mình lúc bình minh khi họ còn ngủ và lẻn xuống sân ngoài nơi Vhagar và những con rồng khác được cho ăn và giữ. Hoàng tử đã hy vọng được cưỡi Vhagar trong bí mật, nhưng khi anh ta lẻn đến con rồng, tiếng một cậu bé vang lên. "Hãy tránh xa cô ấy ra!"

"Tiếng nói thuộc về đứa cháu trai trẻ tuổi nhất của ông, Joffrey Velaryon, một cậu bé ba tuổi. Luôn dậy sớm, Joff đã lẻn khỏi giường để đến xem con rồng nhỏ của mình, Tyraxes. Sợ cậu bé sẽ báo động, Hoàng tử Aemond hét lớn bắt thằng bé im lặng, rồi đẩy nó ngã ngửa vào một đống phân rồng. Khi Joff bắt đầu khóc thét, Aemond chạy đến Vhagar và trèo lên lưng nó. Sau đó, cậu ta nói rằng mình sợ bị bắt đến nỗi quên luôn cả nỗi sợ hãi bị thiêu chết và ăn thịt.

"Gọi đó là sự táo bạo, gọi đó là sự điên rồ, gọi đó là vận may hoặc ý muốn của các vị thần hoặc sự đỏng đảnh của những con rồng. Ai có thể hiểu được tâm trí của một con quái vật như vậy? Chúng ta biết điều này: Vhagar gầm lên, lảo đảo đứng dậy, lắc mạnh... và rồi đập vỡ gông xiềng và bay lên. Và hoàng tử bé Aemond Targaryen trở thành kỵ sĩ rồng, bay vòng quanh hai lần xung quanh tòa tháp High Tide trước khi hạ xuống."

Nhưng khi ông ta đáp xuống, các con trai của Rhaenyra đã đợi sẵn.

Khi Aemond bay lên trời, Joffrey đã chạy đi gọi anh em tới giúp, và cả Jace lẫn Luke đều chạy tới. Hai hoàng tử họ Velaryon đều nhỏ hơn Aemond—Jace sáu tuổi, Luke năm tuổi, Joff mới ba tuổi—nhưng chúng có tới ba người, và chúng đã trang bị cho mình những thanh kiếm gỗ từ bãi tập. Bọn chúng xông vào hắn với cơn thịnh nộ. Aemond chiến đấu, đấm vỡ mũi Luke, giật thanh kiếm khỏi tay Joff rồi đập mạnh vào sau đầu Jace, khiến cậu phải quỳ xuống. Khi hai đứa em trai bò lùi lại khỏi hắn, đầy máu và bầm tím, hoàng tử bắt đầu chế nhạo chúng, vừa cười phá lên vừa gọi chúng là "kẻ vô dụng". Ít nhất thì Jace cũng đã đủ lớn để biết được sự nhục mạ đó. Cậu lại lao vào Aemond một lần nữa, nhưng cậu anh đã bắt đầu đập cậu một cách dã man... cho đến khi Luke, chạy tới cứu em của mình, rút dao găm và vung thẳng vào mặt Aemond, cắt trúng mắt phải của hắn. Vào lúc lũ trẻ hầu dắt cuối cùng đến bóc những kẻ tham chiến ra khỏi nhau, hoàng tử đã nằm vật vã dưới đất, gào thét vì đau đớn, và Vhagar cũng gào lên như thế.

Sau đó, Vua Viserys cố gắng hòa giải bằng cách yêu cầu mỗi cậu bé xin lỗi đối thủ ở phía bên kia. Nhưng những lời cầu khẩn này không xoa dịu được các bà mẹ báo thù của bọn trẻ. Nữ hoàng Alicent yêu cầu phải móc một mắt của Lucerys Velaryon để trả giá cho con mắt mà cậu ta đã khiến Aemond mất đi. Công chúa Rhaenyra cương quyết không làm, ngược lại còn yêu cầu phải “tra hỏi gắt gao” Hoàng tử Aemond cho đến khi chàng tiết lộ nơi chàng nghe được con trai bà bị gọi là “Strongs”. Gọi họ như vậy chẳng khác nào nói rằng chúng là con hoang, không có quyền thừa kế... và rằng chính bà đã phạm tội phản quốc. Khi bị vua ép hỏi, Hoàng tử Aemond cho biết chính em trai mình, Aegon, đã nói với chàng rằng họ là Strongs. Và Hoàng tử Aegon chỉ nói, “Ai cũng biết. Chỉ cần nhìn vào chúng là biết.”



"Hoàng tử Viserys cuối cùng cũng chấm dứt cuộc thẩm vấn, tuyên bố rằng ngài không muốn nghe thêm nữa. Ngài ra lệnh không được móc bất kỳ mắt nào ra... nhưng nếu bất kỳ ai—"dù là đàn ông, đàn bà hay trẻ con, quý tộc, thường dân hay hoàng gia"—khiêu khích cháu trai của ngài là "Strongs" một lần nữa, lưỡi họ sẽ bị nhổ ra bằng kìm nóng. Đức vua còn ra lệnh cho vợ và con gái mình phải hôn nhau và trao đổi lời thề yêu thương và tình cảm. Nhưng nụ cười giả tạo và lời nói suông của họ chẳng qua mắt được ai ngoài vua. Về phía những đứa trẻ, sau này Hoàng tử Aemond nói rằng ngày hôm đó anh mất một mắt và có được một con rồng, và coi đó là một sự trao đổi công bằng."

Để ngăn ngừa xung đột thêm nữa, và chấm dứt "những tin đồn hèn hạ và sự phỉ báng thấp hèn" này, Vua Viserys tiếp tục ban hành sắc lệnh rằng Nữ hoàng Alicent và các con trai sẽ trở về triều cùng ông, trong khi Công chúa Rhaenyra cùng các con ở lại Dragonstone. Kể từ đó, Ser Erryk Cargyll thuộc lực lượng Vệ Vương sẽ phục vụ với tư cách là lá chắn đã tuyên thệ của công chúa, còn Breakbones sẽ trở về Harrenhal.

"Những phán quyết này không làm hài lòng bất kỳ ai", Septon Eustace viết. Mushroom phản đối: ít nhất một người đàn ông đã rất vui mừng trước các sắc lệnh, vì Đá Rồng và Dòng Biển nằm khá gần nhau, và sự gần gũi này sẽ tạo điều kiện thuận lợi cho Daemon Targaryen đến an ủi cháu gái mình, Công chúa Rhaenyra, mà nhà vua không hề biết.

Mặc dù Viserys I trị vì thêm chín năm nữa, nhưng những hạt giống đẫm máu của Vũ điệu của những con rồng đã được gieo xuống, và năm 120 AC là năm chứng kiến những mầm mống ấy bắt đầu nảy nở. Kẻ tiếp theo phải chịu diệt vong là nhà Strongs. Lyonel Strong, Lãnh chúa Harrenhal và Bàn tay của Nhà vua, đi cùng con trai và người thừa kế là Ser Harwin khi trở về lâu đài lớn, đổ nát một nửa bên bờ hồ. Ngay sau khi họ đến nơi, một trận hỏa hoạn đã bùng lên trong tòa tháp nơi họ đang ngủ, và cả cha và con trai cùng ba tùy tùng và một tá người hầu đều bị thiệt mạng.

Nguyên nhân vụ cháy chưa bao giờ được xác định. Một số người cho rằng đó là tai nạn, trong khi những người khác thì lẩm bẩm rằng ngai vàng Đen Harren bị nguyền rủa và chỉ mang đến diệt vong cho bất kỳ người đàn ông nào nắm giữ nó. Nhiều người nghi ngờ ngọn lửa được đốt cháy có chủ ý. Mushroom cho rằng Rắn biển đứng sau vụ việc, như một hành động trả thù người đàn ông đã cắm sừng con trai mình. Septon Eustace, có thể tin được hơn, nghi ngờ Hoàng tử Daemon, loại bỏ đối thủ cạnh tranh tình cảm của Công chúa Rhaenyra. Những người khác đã đưa ra quan điểm rằng Larys Clubfoot có thể phải chịu trách nhiệm; với sự ra đi của cha và anh trai, Larys Strong trở thành Chúa tể của Harrenhal. Khả năng đáng lo ngại nhất được chính Đại Maester Mellos đưa ra, ông suy đoán rằng bản thân nhà vua có thể đã ra lệnh. Nếu Viserys chấp nhận rằng tin đồn về cha mẹ của những đứa con Rhaenyra là đúng, ông có thể muốn loại bỏ người đàn ông đã làm nhục con gái mình, kéo theo cách nào đó ông ta tiết lộ sự phù phiếm của các con trai bà. Nếu vậy, cái chết của Lyonel Strong là một tai nạn đáng tiếc, vì quyết định đưa con trai trở về Harrenhal của lãnh chúa là ngoài ý muốn.

Chúa tể Strong trước đây từng là Bàn tay Nhà vua, và Viserys đã dựa dẫm rất nhiều vào sức mạnh và lời khuyên của ngài. Nhà vua đã bước sang tuổi ba mươi chín, và ngày càng trở nên mập mạp. Ngài không còn sức khỏe của một thanh niên nữa, và bị bệnh gout, đau khớp, đau lưng, tức ngực dai dẳng khiến mặt ngài đỏ bừng và thường xuyên khó thở. Việc cai quản vương quốc là một nhiệm vụ vô cùng khó khăn; nhà vua cần một Bàn tay Nhà vua mạnh mẽ, có năng lực để san sẻ gánh nặng cho

ngài. Trong giây lát, ngài đã cân nhắc đến việc triệu tập Công chúa Rhaenyra. Còn ai tốt hơn con gái mình? Người kế vị ngài trên Ngôi báu Sắt? Nhưng điều đó có nghĩa là phải đưa công chúa và các con trai của cô quay trở lại Bến Vua, nơi sẽ không tránh khỏi xảy ra thêm nhiều cuộc xung đột với hoàng hậu và những đứa con của bà. Ngài cũng đã cân nhắc đến em trai mình, cho đến khi nhớ lại khoảng thời gian trước đây của Hoàng tử Daemon trong hội đồng nhỏ. Đại học sĩ Mellos đề nghị đưa một người đàn ông trẻ hơn vào triều và đưa ra một số cái tên, nhưng Đức vua chọn sự quen thuộc và triệu hồi Ser Otto Hightower, cha của hoàng hậu, người từng giữ chức vụ này dưới thời Viserys và cả Vị vua già.

"Mới vừa thưa với Ser Otto về chức Nhiếp chính và Vệ binh Đỏ khi cung triều được tin công chúa Rhaenyra đã tái giá với Ser Daemon Targaryen, em trai vua. Công chúa lúc đó mới hai mươi ba còn thân vương Daemon đã ba mươi chín tuổi.

Vua, triều đình và dân chúng đều phẫn nộ trước tin tức này. Cả vợ của Daemon và chồng của Rhaenyra đều mới mất chưa đầy nửa năm; tái hôn sớm như vậy quả là một sự xúc phạm đến ký ức của họ, Đức vua đã tức giận tuyên bố. Hôn lễ đã được cử hành tại Dragonstone, bất ngờ và bí mật. Septon Eustace tuyên bố rằng Rhaenyra biết cha mình sẽ không bao giờ chấp thuận cuộc hôn nhân này, vì vậy cô đã vội vàng kết hôn để đảm bảo rằng ông không thể ngăn cản. Mushroom đưa ra một lý do khác: công chúa một lần nữa mang thai và không muốn sinh ra một đứa con hoang.

Và như thế, năm 120 AC kinh hoàng đó kết thúc khi nó bắt đầu, với một người phụ nữ vật lộn trong cơn chuyển dạ. Thai kỳ của Công chúa Rhaenyra có kết quả tốt lành hơn của Phu nhân Laena. Khi năm dần tàn, bà hạ sinh một hoàng tử nhỏ nhưng khỏe mạnh, một hoàng tử nhạt màu với đôi mắt tím sẫm và mái tóc bạc trắng. Cô đặt tên cho anh là Aegon. Cuối cùng Thái tử Daemon cũng có một người con trai ruột của chính mình...và hoàng tử mới này, không giống như ba người anh cùng cha khác mẹ, rõ ràng là một Targaryen.

"Thế nhưng ở Bến Vua, Thái hậu Alicent tỏ ra phẫn nộ nhất khi biết đứa trẻ được đặt tên là Aegon, bà cho rằng như vậy là coi thường con trai bà cũng tên Aegon... theo lời Bá tước Mushroom thì đúng là như vậy."*

" Theo lẽ thường, năm 122 AC lẽ ra nên là một năm vui vẻ đối với Nhà Targaryen. Công chúa Rhaenyra một lần nữa lâm bồn và đã sinh cho chú bà Daemon một người con trai thứ hai, được đặt tên là Viserys theo tên ông nội của mình. Đứa trẻ nhỏ hơn và yếu ớt hơn anh trai nó, Aegon, và những người anh cùng cha khác mẹ dòng họ Velaryon của mình, nhưng lại tỏ ra là đứa trẻ rất thông minh... mặc dù hơi đáng ngại, quả trứng rồng được đặt trong nôi của đứa trẻ mãi mãi không nở. Những người theo phe xanh lá cây coi đó là điềm gở và chẳng hề ngần ngại nói ra điều đó.

“Cũng trong năm đó, Hòn đảo của nhà vua cũng đã tổ chức một lễ cưới. Theo truyền thống cổ xưa của Nhà Targaryen, Vua Viserys cưới con trai là Aegon Cả cho con gái là Helaena. Chú rể mười lăm tuổi; một chàng trai lười biếng và hơi ủ rũ, Septon Eustace kể với chúng ta, nhưng sở hữu nhiều ham muốn hơn là khỏe mạnh, một kẻ nghiện rượu ở bàn ăn, được cho là người thích nhậu nhẹt và rượu mạnh, và nhéo và vuốt ve bất kỳ cô hầu bàn nào đi lạc trong tầm với của hắn. Cô dâu, em gái của hắn, chỉ mới mười ba. Mặc dù đầy đặn và ít nổi bật hơn hầu hết những người Targaryen, Helaena là một cô gái dễ chịu, vui vẻ, và tất cả đều đồng ý rằng cô sẽ trở thành một người mẹ tốt."

Vì thế cô đã nhanh chóng làm vậy. Hơn một năm sau, vào năm 123 AC, công chúa mười bốn tuổi đã sinh đôi, một bé trai cô đặt tên là Jaehaerys và một bé gái cô gọi là Jaehaera. Hoàng tử Aegon giờ đã có người thừa kế cho mình, nhóm Greens trong triều đình vui vẻ tuyên bố. Một quả trứng rồng được đặt trong nôi của mỗi đứa trẻ. Cũng chẳng bao lâu sau, hai con rồng con đã nở ra. Nhưng những đứa song sinh này vẫn chưa được trọn vẹn. Jaehaera rất nhỏ và chậm lớn. Cô không khóc, không cười, không làm bất cứ điều gì mà một đứa trẻ sơ sinh bình thường sẽ làm. Cậu em trai của cô, mặc dù lớn hơn và khỏe hơn, vẫn hoàn hảo kém hơn đứa con hoàng tử của nhà Targaryen, có đến sáu ngón tay trên bàn tay trái và sáu ngón chân ở mỗi bàn chân.

Vợ và con cái ít góp phần hạn chế khẩu vị xác thịt của Hoàng tử Aegon già. Nếu tin lời Mushroom, ông ta đã sinh ra hai đứa con hoang cùng năm với cặp song sinh: một bé trai từ một cô gái mà ngài đã "thắng" sự trong trắng của cô tại phiên đấu giá trên Phố Silk, và một bé gái từ một trong những nữ hầu của mẹ ông ta. Và vào năm 127 sau Công nguyên, Công chúa Helaena đã hạ sinh người con trai thứ hai của ông ta, người được tặng một quả trứng rồng và được đặt tên là Maelor.

“ Hoàng hậu Alicent cũng có những con trai khác lớn lên. Hoàng tử Aemond, mặc dù bị mất một mắt, đã trở thành một kiếm sĩ thành thạo và nguy hiểm dưới sự chỉ bảo của Ser Criston Cole, bản tính vẫn còn là một đứa trẻ hoang dã và cố chấp, nóng tính và không biết tha thứ. Em trai của hoàng tử, Hoàng tử Daeron, là người con trai được yêu mến nhất của hoàng hậu, thông minh, lịch thiệp và cũng quyến rũ nhất. Khi hoàng tử tròn 12 tuổi vào năm 126 AC, Daeron được gửi đến Oldtown để phục vụ làm người rót rượu và thị đồng cho Lord Hightower.

“Cùng năm đó, bên bờ vịnh Blackwater, Sea Snake bất ngờ đổ bệnh. Khi ông lên giường, được các maester vây quanh, đã nảy sinh vấn đề ai sẽ kế vị ông làm Chúa tể của Tides, Chủ nhân của Driftmark nếu căn bệnh này cướp đi mạng sống của ông. Khi cả hai đứa con hợp pháp của ông đều đã mất, theo luật pháp, đất đai và danh hiệu của ông sẽ được truyền lại cho đứa cháu trai cả là Jacaerys... nhưng vì Jace có khả năng lên Ngai Sắt sau mẹ mình, Công chúa Rhaenyra đã thuyết phục cha đỡ đầu của mình trao danh hiệu cho đứa con trai thứ hai, Lucerys. Tuy nhiên, Lãnh chúa Corlys cũng có hơn nửa tá cháu trai, và người lớn tuổi nhất trong số họ, Ngài Vaemond Velaryon, phản đối rằng quyền thừa kế phải thuộc về ông ta... với lý do con trai của Rhaenyra là những đứa con hoang do Harwin Strong gây ra. Công chúa không chậm trả lời lời buộc tội này. Cô ta đã cử Hoàng tử Daemon đi bắt giữ Ser Vaemond, chặt đầu ông và cho xác ông ăn cho con rồng của mình, Syrax.

"Thế nhưng, ngay cả thế cũng chẳng thể chấm dứt được vấn đề này. Những người em họ trẻ tuổi của Ser Vaemond đã trốn chạy tới King's Landing cùng với vợ và con trai của ông, đến đó để kêu gọi công lý và trình bày các yêu cầu bồi thường trước mặt đức vua và hoàng hậu. Vua Viserys đã trở nên vô cùng béo phì và mặt đỏ bừng, và hầu như không đủ sức để bước lên các bậc thang dẫn đến Ngai Sắt. Đức vua đã im lặng như chết lắng khi nghe họ trình bày, rồi ông ra lệnh cắt lưỡi của từng người. “Các ngươi đã được cảnh báo rồi đấy”, ông tuyên bố khi họ bị lôi đi. “Ta sẽ không nghe thêm bất kỳ lời nói dối nào nữa.”

Tuy nhiên khi Ngài vừa xuống, Ngài đã vấp ngã và với tay ra để chỉnh lại, rồi rạch tay trái chảy máu đến tận xương trên một vật sắc nhọn nhô ra từ ngai vàng. Mặc dù Đại Đạo sư Mellos rửa vết thương bằng rượu đun sôi và băng lại bằng những dải vải lanh tẩm thuốc mỡ chữa lành, ngay sau đó Ngài bị sốt, và nhiều người sợ rằng đức vua có thể chết. Chỉ có sự xuất hiện của Công chúa Rhaenyra từ Dragonstone đã xoay chuyển tình thế, vì cùng với cô là vị thầy thuốc riêng của cô, Đại Đạo sư Gerardys, người đã hành động nhanh chóng để cắt bỏ hai ngón tay trên bàn tay của Ngài để cứu mạng Ngài.

"Mặc dù sức khoẻ của Vua Viserys đã suy yếu sau tai nạn nhưng ông nhanh chóng tiếp tục cai trị rồi. Để ăn mừng sự bình phục, một bữa tiệc đã được tổ chức vào ngày đầu tiên của năm 127 Sau Công nguyên. Công chúa và hoàng hậu đều được lệnh phải có mặt, với tất cả con cái của họ. Trong một cử chỉ thân thiện, mỗi người phụ nữ đều mặc trang phục có màu của người còn lại và nhiều lời tuyên bố tình yêu được phát ra, khiến nhà vua vô cùng vui sướng. Hoàng tử Daemon giơ cốc lên chúc mừng Ser Otto Hightower và cảm ơn ông vì đã trung thành phục vụ với tư cách là Bàn tay của nhà vua. Đáp lại, Ser Otto đã nói về lòng dũng cảm của hoàng tử, trong khi những đứa con của Alicent và Rhaenyra chào nhau bằng những nụ hôn và cùng nhau ăn bánh mì trên bàn tiệc. Đó là những gì ghi theo biên niên sử của triều đình.

Tuy nhiên, vào cuối buổi tối, sau khi Nhà Vua Viserys đã rời đi (vì Hoàng đế vẫn dễ mệt), Mushroom kể lại rằng Aemond Mắt Một đã đứng lên để chúc mừng những người cháu họ Velaryon của mình, nói giọng chế nhạo khi ngưỡng mộ mái tóc nâu, đôi mắt nâu... và sức mạnh của họ. “Ta chưa từng biết ai mạnh mẽ như những đứa cháu ngọt ngào của ta,” chàng kết thúc. “Vì vậy, hãy cạn chén vì ba chàng trai mạnh mẽ này.” Sau đó, gã hề kể lại, Aegon Trưởng tử đã khó chịu khi Jacaerys yêu cầu vợ anh, Helaena, cùng nhảy. Họ trao đổi những lời giận dữ, và hai hoàng tử có thể đã ra tay nếu không có sự can thiệp của Kingsguard. Liệu Nhà Vua Viserys có từng được thông báo về những sự việc này hay không thì chúng ta không biết, nhưng Công chúa Rhaenyra và các con của bà đã trở về chỗ ngồi của họ tại Dragonstone vào sáng hôm sau.

Sau khi bị mất ngón tay, Viserys I không bao giờ ngồi lên Ngai Sắt một lần nào nữa. Kể từ đó, ông tránh xa khỏi phòng ngai, thích mở phiên tòa trong phòng riêng, rồi sau đó là phòng ngủ, được vây quanh bởi các maester, hiệp sĩ và gã hề trung thành Mushroom, người đàn ông duy nhất vẫn có thể khiến ông cười (theo lời của Mushroom).

"Cái chết lại ghé thăm triều đình một thời gian ngắn sau đó, khi Đại Maester Mellos đột ngột đổ bệnh vào một đêm trong khi ông đang leo những bậc thang quanh co. Ông đã luôn là tiếng nói ôn hoà trong hội đồng, luôn hối thúc sự bình tĩnh và thoả hiệp bất cứ khi nào các vấn đề phát sinh giữa những phe đen và phe xanh. Tuy nhiên, đối với nỗi đau của nhà vua, sự ra đi của người mà ông gọi là “người bạn đáng tin cậy” chỉ càng khơi mào cho một cuộc tranh chấp mới giữa các phe phái.

Công chúa Rhaenyra muốn đưa Lão luyện sĩ Gerardys, người đã phục vụ lâu năm cho công chúa tại Dragonstone, lên thay thế Mellos; bà khẳng định rằng chỉ có kỹ năng chữa bệnh của ông ta mới cứu được mạng sống của nhà vua khi Viserys cắt phải tay vào ngai vàng. Tuy nhiên, Nữ hoàng Alicent lại khăng khăng rằng công chúa và lão luyện sĩ của cô đã gây thương tích cho Đức vua một cách không cần thiết. Bà tuyên bố rằng nếu họ không "can thiệp" thì chắc chắn Đại lão luyện sĩ Mellos đã cứu được cả ngón tay của nhà vua cũng như mạng sống của ông. Bà hối thúc bổ nhiệm Lão luyện sĩ Alfador, người hiện đang phục vụ tại Hightower. Đối mặt với sức ép từ cả hai phía, Viserys không chọn bên nào, mà nhắc nhở cả công chúa và nữ hoàng rằng đó không phải là sự lựa chọn của ngài. Thành cổ Oldtown mới là nơi bầu ra Đại lão luyện sĩ, chứ không phải Hoàng gia. Vào đúng thời điểm, Hội đồng đã ban cho Đại lão luyện sĩ Orwyle, một thành viên của Hội đồng, chiếc vòng đeo chức vụ.

"Vua Viserys có vẻ lấy lại được sức lực của ngày trước khi Maester Đại học mới vào triều. Septon Eustace kể là nhờ cầu nguyện, nhưng hầu hết tin rằng các loại thuốc và thuốc nhuộm của Orwyle hiệu quả hơn hẳn so với Mellos người thích dùng thuốc đỉa. Nhưng những lần khỏi bệnh đó kéo dài không được lâu, và bệnh gút, đau ngực, khó thở vẫn tiếp tục hành hạ nhà vua. Trong những năm cuối trị vì, khi sức khỏe yếu đi, Viserys giao lại ngày một nhiều việc cai quản đất nước cho Sứ giả của ngài và hội đồng cận thần. Bắt buộc chúng ta phải xem xét những thành viên của hội đồng cận thần vào đêm trước các sự kiện lớn của năm 129 AC, vì họ đóng vai trò to lớn trong tất cả những gì diễn ra sau đó."

Ser Otto Hightower, thân phụ nữ hoàng và là chú của Lãnh chúa Oldtown, vẫn là Bàn tay của Nhà vua. Bậc Thầy uyên bác Orwyle là thành viên mới nhất của hội đồng, người ta cho rằng ông không ủng hộ phe đen hay phe xanh. Tuy nhiên, Ser Criston Cole vẫn là Chỉ huy trưởng Đội Vệ Vương, và ở ông, Rhaenyra có được một kẻ thù cay đắng. Lãnh chúa Lyman Beesbury cao tuổi là quản lý tiền tệ, ông đã phục vụ liên tục ở chức vụ này kể từ thời Nhà vua già. Các cố vấn trẻ nhất là đô đốc hải quân và quản lý tàu thuyền, Ser Tyland Lannister, em trai của Chúa tể Casterly Rock, Lãnh chúa Xưng tội và quản lý tình báo, Larys Strong, Chúa tể Harrenhal. Lãnh chúa Jasper Wylde, quản lý pháp luật, nổi tiếng trong số dân thường là “Ironrod”, đã hoàn thành công việc của hội đồng. (Septon Eustace cho biết thái độ cứng nhắc của Lãnh chúa Wylde về các vấn đề pháp luật đã dành cho ông biệt danh này. Nhưng Mushroom tuyên bố rằng Ironrod được đặt tên theo độ cứng của “của quý”, đã sinh được hai mươi chín người con từ bốn người vợ trước khi người vợ cuối cùng qua đời vì kiệt sức.)

“Khi Bảy Vương quốc chào đón năm thứ 129 sau cuộc chinh phạt của Aegon với những ngọn lửa trại, tiệc tùng và tiệc rượu thâu đêm, Vua Viserys I Targaryen ngày một suy yếu. Ông bị đau tức ngực nghiêm trọng đến mức không thể tự leo cầu thang, và phải di chuyển trong Red Keep bằng xe lăn. Khi tới trăng thứ hai của năm, Bệ hạ đã chán ăn và điều hành vương quốc từ trên giường... nếu ông thấy khỏe đủ mạnh để điều hành. Hầu hết những ngày trong tuần, ông thấy thích để các vấn đề của đất nước lại cho cánh tay phải, Ser Otto Hightower. Trong khi đó, tại Dragonstone, Công chúa Rhaenyra một lần nữa có thai. Cô cũng nằm liệt giường.”



“Vào ngày thứ ba của ngày trăng thứ ba năm 129 AC, Công chúa Helaena đưa ba đứa con đến thăm nhà vua trong phòng của mình. Hai đứa sinh đôi, Jaehaerys và Jaehaera, được sáu tuổi, anh trai của chúng, Maelor, mới hai tuổi. Đức Vua ban cho đứa bé một chiếc nhẫn ngọc trai từ ngón tay của mình để chơi và kể cho cặp song sinh câu chuyện về việc ông cố của chúng và người cùng tên là Jaehaerys đã bay con rồng của mình về phía bắc đến Bức tường để đánh bại một đội quân gồm những người dân tộc hoang dã, người khổng lồ và người sói. Mặc dù những đứa trẻ đã nghe câu chuyện này hàng chục lần trước đó, nhưng chúng vẫn lắng nghe chăm chú. Sau đó, nhà vua đuổi chúng đi, than thở vì mệt mỏi và thấy khó chịu trong lòng. Sau đó, Viserys của Nhà Targaryen, Người đầu tiên mang danh, Vua của người Andals, người Rhoynars và những người đầu tiên, Chúa tể của Bảy Vương quốc và Người bảo vệ Vương quyền, nhắm mắt lại rồi chìm vào giấc ngủ.

Ông không bao giờ tỉnh lại. Ông năm mươi hai tuổi và đã cai trị phần lớn Westeros trong hai mươi sáu năm.

“Rồi cơn bão nổi lên, rồng bay múa."

“Từ đây, để tránh nhầm lẫn hai hoàng tử, chúng ta sẽ gọi con trai của Nữ hoàng Alicent là Aegon Trưởng tử và con trai của Công chúa Rhaenyra là Aegon Thiếu tử.”



The Dying of the Dragons

The Blacks and the Greens

"Điệu múa của loài Rồng" là cái tên hoa mỹ được đặt cho cuộc chiến tàn khốc trong nội bộ giữa hai nhánh đối địch của nhà Targaryen diễn ra vì Ngai Sắt Westeros trong những năm từ 129 đến 131 sau Công Nguyên. Chúng ta thấy rằng thật vô lý khi gọi những sự kiện đẫm máu, đen tối và hỗn loạn trong thời kỳ này là một "điệu múa". Rõ ràng cụm từ này bắt nguồn từ một số ca sĩ. "Cái chết của loài Rồng" sẽ thích hợp hơn nhiều, nhưng truyền thống, thời gian và Đại học sĩ Munkun đã ghi lại cách dùng thơ mộng hơn này vào những trang sử, vì vậy chúng ta phải tiếp tục điệu múa này cùng những người còn lại.

Sau cái chết của Vua Viserys I Targaryen, có hai người claimant chính cho Iron Throne: con gái của ông là Rhaenyra, đứa con duy nhất còn sống sót từ cuộc hôn nhân đầu tiên của ông, và Aegon, đứa con trai cả của ông với người vợ thứ hai. Giữa lúc hỗn loạn và tàn sát do sự cạnh tranh của họ gây ra, những kẻ khác muốn làm vua cũng sẽ đặt ra yêu sách, họ vênh mặt như những diễn viên trên sân khấu trong một hoặc hai tuần trăng, chỉ để sụp đổ nhanh chóng như cách họ đã trỗi dậy.

Cuộc Khiêu vũ đã chia Bảy Vương quốc làm đôi, vì các lãnh chúa, hiệp sĩ và dân thường tuyên bố về phía này hoặc phía kia và cầm vũ khí chống lại nhau. Ngay cả Nhà Targaryen cũng bị chia rẽ khi gia đình, họ hàng và con cái của mỗi người đòi quyền trở thành đồng minh tham gia chiến đấu. Trong hai năm đấu tranh, một sự thống kê khủng khiếp đã được đưa ra về các lãnh chúa vĩ đại của Westeros, cùng với những hiệp sĩ, hiệp sĩ và dân chúng nhỏ bé của họ. Trong khi triều đại tồn tại, thì sự kết thúc của cuộc chiến đã chứng kiến quyền lực của Targaryen bị suy giảm rất nhiều, và số lượng những con rồng cuối cùng của thế giới đã giảm đáng kể.

Chiến vũ là cuộc chiến bất khả chiến bại trong lịch sử lâu dài của Seven Kingdoms. Mặc dù đội quân đã hành quân và hội ngộ trong trận chiến tàn ác, phần lớn cuộc thảm殺 đã diễn ra trên mặt nước, và... đặc biệt... trên không, khi đàn rồng chiến

đấu với đàn rồng bằng sức mạnh và lửa. Đó là một cuộc chiến được đánh dấu bằng sự tàng hình, giết chóc và phản bội, một cuộc chiến diễn ra trong bóng tối và cầu thang, phòng hội đồng và sân lâu đài bằng dao, lời nói dối và thuốc độc.

"Đang âm ỉ lâu ngày, cuộc xung đột bùng nổ công khai vào giờ Tuất ngày mùng 3 tháng 3 năm 129 SCN, khi Quốc vương lừ đừ Viserys I Targaryen đang nằm dưỡng bệnh đã nhắm mắt lại để chợp mắt tại Pháo đài Đỏ của Vương thành King's Landing và qua đời mà không tỉnh dậy. Một người hầu nam đã phát hiện ra thi thể ông vào giờ Dơi, khi đức vua thường uống một cốc Hippocras. Người hầu vội chạy đi báo tin cho Nữ hoàng Alicent, người đang ở căn hộ dưới tầng thấp hơn căn hộ của đức vua."

Septon Eustace, viết về những sự kiện này vào vài năm sau, chỉ ra rằng người hầu đã trao những tin tức thảm hại của mình trực tiếp cho nữ hoàng và chỉ mình bà, mà không phát ra báo động chung. Eustace không tin rằng đây là điều hoàn toàn ngẫu nhiên; cái chết của nhà vua đã được dự đoán từ trước, ông lập luận, và Nữ hoàng Alicent cùng phe cánh của bà, còn được gọi là phe xanh lá, đã quan tâm chỉ thị cho mọi lính gác và người hầu của Viserys việc phải làm khi ngày đó đến.

(Người lùn Mushroom đưa ra một kịch bản đen tối hơn, trong đó Nữ hoàng Alicent đã vội vàng đưa Vua Viserys lên đường với một chút chất độc trong ly rượu hippocras của ông. Cần lưu ý rằng Mushroom không có mặt tại King's Landing vào đêm nhà vua qua đời, mà là ở Dragonstone, phụng sự Công chúa Rhaenyra.)

"Nữ hoàng Alicent liền đến phòng ngủ của nhà vua, đi cùng với Ser Criston Cole, Chỉ huy của đội Cận vệ nhà vua. Sau khi xác nhận Viserys đã chết, nữ hoàng ra lệnh đóng cửa phòng và đặt dưới sự canh gác. Người hầu tìm thấy thi thể của nhà vua bị bắt giữ, để chắc chắn rằng ông ta không lan truyền câu chuyện. Ser Criston trở về Tháp Thanh Gươm Trắng và cử các anh em trong đội Cận vệ nhà vua triệu tập các thành viên trong hội đồng thu hẹp của nhà vua. Đó là giờ của loài cú".

" Vào thời điểm đó, Vệ binh Hoàng gia có bảy hiệp sĩ, những người đã tuyên thệ bảo vệ nhà vua và người thân. Chỉ có năm người trong số họ ở Bến Vua vào thời điểm Viserys băng hà; Ser Criston, Ser Arryk Cargyll, Ser Rickard Thorne, Ser Steffon Darklyn và Ser Willis Fell. Ser Erryk Cargyll (anh em song sinh của Ser Arryk) và Ser Lorent Marbrand, cùng Công chúa Rhaenyra ở Đảo Rồng, không biết và không tham gia vào việc các anh em của họ ra ngoài vào ban đêm để đánh thức các thành viên của hội đồng nhỏ.

Hội đồng lập tức triệu tập tại nội cung nữ hoàng ở trong thành Maegor. Rất nhiều tường thuật đã được lưu truyền cho đến này về những chuyện đã diễn ra đêm hôm đó. Tường thuật chi tiết và có uy tín nhất cho đến nay chính là "Điệu nhảy rồng", một câu chuyện kể chân thực của Thái phó Munkun. Tuy sử sách công phu của Munkun không được chấp bút cho đến nhiều thế hệ sau đó, và dựa trên nhiều tư liệu khác nhau, bao gồm cả biên niên sử, hồi ký, ghi chép của viên quản gia, và phỏng vấn với một trăm bốn mươi bảy nhân chứng còn sống sót trải qua các sự kiện trọng đại thời bấy giờ, tường thuật của ông về những hoạt động bên trong cung đình dựa trên lời thú tội của Thái phó Orwyle trước khi hành quyết. Không giống những phiên bản của Mushroom và Septon Eustace, phiên bản của thái phó dựa trên tin đồn, lời đồn thổi và truyền thuyết của gia đình, vị thái phó đã có mặt tại cuộc họp và tham gia quá trình thảo luận và quyết định của hội đồng...mặc dù phải thừa nhận rằng tại thời điểm chấp bút, Orwyle rất lo lắng về việc thể hiện mình dưới góc độ có lợi và xóa bỏ mọi cáo buộc dẫn đến những sự kiện tiếp theo. Do đó, "Câu chuyện chân thực" của Munkun có phần tô vẽ hình ảnh về vị tiền nhiệm có lẽ là quá tốt đẹp.

"Họp ở phòng hoàng hậu khi thi thể đức vua chồng bà đang lạnh ngắt trên lầu: Nữ hoàng Alicent; cha bà, Ser Otto Hightower, Thủ tướng; Ser Criston Cole, Đội trưởng Đội Vệ binh Nhà vua; Đại Maester Orwyle; Chúa Lyman Beesbury, quản lý tài chính, một người đàn ông tám mươi tuổi; Chúa Tyland Lannister, quản lý tàu thuyền, em trai của Chúa tể Casterly Rock; Larys Strong, còn gọi là Larys Bàn chân khoèo, Chúa tể Harrenhal, quản lý thầm thì; và Chúa Jasper Wylde, còn gọi là Ironrod, quản lý luật pháp. Đại Maester Munkun gọi cuộc họp này là "hội đồng xanh" trong cuốn Chân lý.



“ Đệ Nhất Học Sĩ Orwyle mở đầu cuộc họp bằng việc xem xét thứ tự và thủ tục theo lệ phải làm sau khi một vị vua băng hà. Ông nói, “Septon Eustace nên được triệu tập tới để cử hành lễ cầu siêu và cầu nguyện cho linh hồn đức vua. Dĩ nhiên phải lập tức gửi một con quạ tới Dragonstone để thông báo cho Công chúa Rhaenyra về sự ra đi của vua cha. Có lẽ Đức Bà hoàng hậu sẽ quan tâm đến việc viết bức thư, bằng những lời chia buồn để làm dịu nhẹ đi tin tức buồn thảm này? Người ta vẫn luôn gióng chuông để thông báo về sự ra đi của một vị vua, người nào đó sẽ phải lo liệu điều đó và tất nhiên chúng ta phải bắt đầu chuẩn bị cho lễ đăng quang của Nữ hoàng Rhaenyra...”

Ser Otto Hightower cắt ngang lời ông ta. "Tất cả việc này nhất định phải chờ" ông ta tuyên bố "cho đến khi câu hỏi về sự kế vị được giải quyết." Là Bàn Tay Của Nhà Vua, ông ta có quyền nói bằng tiếng nói của nhà vua, thậm chí là ngồi trên Ngai Sắt trong trường hợp nhà vua không có mặt. Viserys đã ban cho ông quyền cai trị khắp Bảy Vương quốc, và "cho đến khi một vị vua mới được lên ngôi", quyền cai trị đó sẽ vẫn tiếp tục.

"Cho đến khi nữ hoàng mới của chúng ta được trao vương miện," có người nói. Trong lời kể của Maester cả Munkun, những lời trên là của Orwyle, thốt ra nhẹ nhàng, chẳng hơn một lời vặn vẹo. Nhưng Mushroom và Thầy tu Eustace khăng khăng rằng chính Lãnh chúa Beesbury đã lên tiếng, và với giọng điệu khó chịu.

“Hoàng thượng,” Nữ hoàng Alicent nhấn mạnh. “Theo đúng luật lệ, Ngai Sắt phải truyền lại cho con trai cả chính thống của Đức vua.”

Grand Maester Munkun cho biết cuộc thảo luận diễn ra sau đó kéo dài gần đến sáng. Mushroom và Thầy tu Eustace đồng tình. Trong lời tường thuật của họ, chỉ có Chúa Beesbury lên tiếng ủng hộ Công chúa Rhaenyra. Vị quan coi giữ kho bạc lâu năm, người đã phục vụ Vua Viserys trong hầu hết thời gian trị vì của ông, và là ông nội của ông, tức Quốc vương Jaehaerys Trưởng lão, trước ông, nhắc nhở hội đồng rằng Rhaenyra lớn tuổi hơn các anh em của mình và có nhiều dòng máu Targaryen hơn, rằng cố vương đã chọn bà làm người kế vị, rằng ông đã nhiều lần từ chối thay đổi quyền kế vị mặc dù Nữ hoàng Alicent và phe Xanh của bà đã cầu xin, rằng hàng trăm lãnh chúa và hiệp sĩ đã tuyên thệ trung thành với công chúa vào năm 105 Sau Công Nguyên và thề nguyện long trọng bảo vệ quyền lợi của bà. (Ghi chép của Đại học sĩ Orwyle chỉ khác ở chỗ ông ấy đưa nhiều lập luận này vào miệng mình hơn là của Beesbury, nhưng các sự kiện sau đó cho thấy không phải vậy, như chúng ta sẽ thấy).

Nhưng những lời này như nói với người điếc. Ser Tyland đã chỉ ra rằng nhiều lãnh chúa đã thề bảo vệ sự kế vị của Công chúa Rhaenyra từ lâu đã chết. “Đã hai mươi tư năm trôi qua,” anh ta nói. “Bản thân tôi chưa từng thề như vậy. Khi đó, tôi còn là một đứa trẻ.” Ironrod, pháp sư, đã trích dẫn Đại hội đồng năm 101 và sự lựa chọn của Vua già là Baelon thay vì Rhaenys năm 92, sau đó trình bày chi tiết về Aegon Đệ nhất và các chị em của mình, cũng như truyền thống linh thiêng của người Andal trong đó quyền lợi của một người con trai chính thống luôn được đặt lên hàng đầu. quyền của một đứa con gái. Ser Otto nhắc họ rằng chồng của Rhaenyra không ai khác chính là Hoàng tử Daemon, và “chúng ta đều biết bản chất của người đó. Đừng nhầm, nếu Rhaenyra từng ngồi lên Ngai Sắt, thì Lord Flea Bottom sẽ cai trị chúng ta, một vị vua tàn nhẫn và không khoan nhượng như Maegor từng là. Chính đầu tôi sẽ là người đầu tiên bị chặt đứt, tôi không nghi ngờ gì, nhưng nữ hoàng của

bạn, con gái tôi, sẽ sớm theo sau.”

Nữ hoàng Alicent đáp lại chàng. “Họ cũng sẽ không tha cho con cái ta”, bà tuyên bố. “Aegon và các hoàng tử khác là những người con trai được sinh ra đầu tiên của nhà vua, với quyền kế vị ngai vàng lớn hơn so với đám con hoang của ả. Daemon sẽ tìm cớ giết hết tất cả chúng. Ngay cả Helaena và những đứa trẻ khác. Một trong những tên Strongs đã móc mắt của Aemond, đừng quên điều đó. Hắn là một cậu bé, đúng vậy, nhưng một cậu bé trưởng thành sẽ trở thành một người đàn ông, và lũ con hoang đều là những kẻ tàn bạo bẩm sinh.

Ser Criston Cole lên tiếng. Ngài đã nhắc nhở họ rằng, nếu công chúa được trị vì, Jacaerys Velaryon sẽ cai trị sau cô. “Nguyện bảy vị thần cứu rỗi vương quốc này nếu chúng ta để một tên con hoang lên Ngai Sắt.” Ser Criston Cole đã nói về lối sống trụy lạc của Rhaenyra và sự nhục nhã của chồng cô. "Họ sẽ biến Nhà Đỏ thành một nhà chứa. Không cô con gái nào được an toàn, cũng như không người vợ nào. Kể cả các cậu bé... chúng ta đều biết Laenor là ai rồi."

"Lãnh chúa Larys Strong không nói một lời nào trong cuộc tranh luận này, nhưng đó không phải là điều bất thường. Dù có thể dễ dàng thốt lời khi cần thiết, nhưng bậc thầy bí ẩn vẫn thích tích trữ lời nói như một kẻ keo kiệt tích trữ tiền xu, thích lắng nghe hơn là nói nhiều.

“Nếu chúng ta làm vậy,” Theo Chuyện thật kế, Bậc thầy cả Orwyle đã cảnh báo hội đồng, “ắt hẳn sẽ dẫn đến chiến tranh. Công chúa sẽ không ngoan ngoãn đứng ngoài, và cô ấy có cả rồng.”

“Còn các bạn,” Chúa tể Beesbury tuyên bố. “Những người đàn ông danh dự, sẽ không quên những lời thề mà họ đã tuyên bố với bà ấy và cha bà. Ta đã già, nhưng không già đến mức sẽ ngồi đây ngoan ngoãn trong khi những kẻ như các ngươi âm mưu đánh cắp ngai vàng của bà ấy.” Và khi nói xong, ông đứng dậy và chuẩn bị rời đi.

\"Về những gì xảy ra tiếp theo, nguồn của chúng tôi đưa ra nhiều thông tin khác nhau."

Đại pháp sư Orwyle kể cho chúng ta rằng Lãnh chúa Beesbury bị bắt trước cửa theo lệnh của Ser Otto Hightower và áp giải đến ngục tối. Bị giam trong một phòng giam đen tối, theo thời gian, ngài ấy sẽ chết vì lạnh trong khi chờ xét xử.

"Septon Eustace kể lại theo một cách khác. Trong lời kể của ông, Ser Criston Cole đã ép Lord Beesbury ngồi xuống và cứa cổ ông bằng một con dao găm. Mushroom cũng cáo buộc Ser Criston giết ngài nam tước, nhưng theo lời kể của ông, Cole túm lấy cổ áo của ông già và ném ông ra khỏi cửa sổ, rồi ông chết khi bị những chiếc cọc sắt nhọn trên hào khô bên dưới đâm xuyên qua.

Cả ba biên niên sử đều thống nhất ở một điểm riêng biệt: người đầu tiên đổ máu trong Điệu nhảy rồng là Chúa Lyman Beesbury, chúa tiền tệ và cũng là thủ quỹ của Bảy vương quốc.

"Sau cái chết của Lãnh chúa Beesbury, không còn ai phản đối nữa. Đêm đó họ lập kế hoạch cho lễ đăng quang của tân vương (phải nhanh chóng, mọi người đều đồng ý) và lập danh sách những đồng minh tiềm năng cũng như kẻ thù tiềm tàng nếu Công chúa Rhaenyra từ chối thừa nhận sự lên ngôi của Vua Aegon. Khi công chúa bị quản thúc trên Dragonstone, sắp sinh, phe lục của Hoàng hậu Alicent chiếm ưu thế; Rhaenyra càng không biết đến cái chết của nhà vua thì cô ta càng hành động chậm chạp. Người ta kể lại rằng Nữ hoàng Alicent nói: "Có lẽ ả điếm đó sẽ chết khi sinh nở" (theo Mushroom).

Đêm đó không một con quạ nào bay. Chuông không rung. Những tên hầu cận biết nhà vua qua đời đã bị tống vào ngục tối. Ser Criston Cole được giao nhiệm vụ bắt giữ những tên da đen còn lại ở triều đình, những lãnh chúa và hiệp sĩ có thể ủng hộ Công chúa Rhaenyra. "Đừng làm hại chúng, trừ khi chúng chống cự," Ser Otto Hightower ra lệnh. "Những kẻ quỳ gối và thề trung thành với Vua Aegon sẽ không bị chúng ta làm hại."

“Còn những người sẽ không thế?” Bậc Thầy cả Orwyle hỏi.

“Là những kẻ phản bội,” Ironrod nói, “và phải chết như một kẻ phản bội.”

“Hãy để chúng ta là những người đầu tiên thề,” ngài nói, “kẻo kẻ phản bội ở giữa chúng ta có thể xuất hiện.” Rút con dao găm, Ngài Chân Câu ra sức cắt vào lòng bàn tay. “Lời thề máu,” Ngài thúc giục, “để trói buộc chúng ta lại với nhau, nghĩa huynh đệ cho đến chết.” Và thế là mỗi tên mưu phản đều cắt lòng bàn tay và cùng nhau bắt tay nhau, thề tình huynh đệ. Trong số họ, riêng Nữ hoàng Alicent được miễn lời thề vì ngài là phụ nữ.

"Rạng đông hửng sáng thành phố trước khi nữ hoàng Alicent triệu tập cận vệ hoàng gia để đưa các hoàng tử Aegon và Aemond của bà đến hội đồng. (Hoàng tử Daeron, con út và hiền lành nhất trong số những người con của bà, đang ở Oldtown, phục vụ với tư cách là thị vệ của lãnh chúa Hightower.)

“Hoàng tử mù mắt Aemond, mười chín tuổi, được tìm thấy trong kho vũ khí, đang mặc áo giáp và giáp cho bài tập buổi sáng trong sân lâu đài. "Aegon là vua à?" anh hỏi Ser Willis Fell, "hay chúng ta phải quỳ xuống và hôn cô gái già đĩ thõa đó?" Công chúa Helaena đang ăn sáng cùng con mình thì Kingsguard đến gặp bà... nhưng khi bị hỏi về nơi ở của Hoàng tử Aegon, anh trai và chồng bà, bà chỉ nói: "Chắc chắn là anh ấy không còn nằm trong giường tôi nữa rồi. Mấy người cứ tự nhiên xem dưới chăn đi."

Hoàng tử Aegon "đang trong cuộc vui", Munkun mơ hồ nói trong lời tường thuật Sự thật của mình. Lời chứng của Mushroom cho rằng Ser Criston đã phát hiện ra vị vua trẻ trong tương lai đang say xỉn và khỏa thân trong một hố chuột tại Flea Bottom, nơi hai đứa trẻ nghèo hèn có hàm răng nanh đang cắn xé lẫn nhau để hắn giải trí trong khi một cô gái không thể hơn mười hai tuổi đang dùng miệng thỏa mãn ham muốn của hắn. Tuy nhiên, hãy quên những bức tranh xấu xí đó vì Mushroom chỉ là Mushroom, thay vào đó hãy cân nhắc lời của Đức Giám mục Eustace.

Mặc dù septon tốt bụng thừa nhận rằng hoàng tử Aegon đang ở với một cô bồ khi ông được tìm thấy, ông ta khăng khăng rằng cô gái đó là con gái của một thương gia giàu có và vẫn được chăm sóc chu đáo. Hơn nữa, lúc đầu hoàng tử đã từ chối trở thành một phần trong kế hoạch của mẹ mình. "Em gái tôi mới là người thừa kế, không phải tôi," anh ta nói theo lời kể của Eustace. "Một người anh trai như thế nào lại cướp quyền thừa kế của chị mình chứ?" Chỉ khi Ser Criston thuyết phục anh ta rằng công chúa chắc chắn sẽ xử tử anh ta và các anh em của mình thì Aegon mới dao động. "Chừng nào còn một Targaryen

chính thống nào còn sống, thì không một ai nhà Strong nào có thể hy vọng ngồi lên Ngai Sắt," Cole nói. "Rhaenyra không còn cách nào khác ngoài việc chặt đầu các người nếu cô ta muốn bọn con hoang của cô ta cai trị sau cô ta." Theo lời khẳng định của septon tốt bụng, chính điều này, và chỉ điều này thôi, đã thuyết phục Aegon chấp nhận chiếc vương miện mà hội đồng thu nhỏ trao cho ông.

“Trong khi các hiệp sĩ cận vệ của Nhà vua đang truy lùng các con trai của Nữ hoàng Alicent, thì những người đưa tin khác đã triệu tập chỉ huy Đội tuần tra thành phố và các đội trưởng của ông ta (tổng cộng có bảy đội trưởng, mỗi người chỉ huy một trong bảy cổng thành) đến Pháo đài Đỏ. Khi bị thẩm vấn, năm người trong số họ được cho là ủng hộ cho mục tiêu của Hoàng tử Aegon. Hai người còn lại, cùng với chỉ huy của họ, bị coi là không đáng tin cậy và bị xiềng xích. Ser Luthor Largent, người đáng sợ nhất trong số “5 chiến binh trung thành”, được phong làm chỉ huy mới của Đội áo choàng vàng. Được đồn là đã từng giết chết một con ngựa chiến chỉ bằng một cú đấm, Largent là một người đàn ông lực lưỡng cao gần bảy feet. Tuy nhiên, là một người thận trọng, Ser Otto đã giao chức vụ phó chỉ huy cho chính con trai mình là Ser Gwayne Hightower (em trai của nữ hoàng), đồng thời ra lệnh cho anh ta phải cảnh giác theo dõi Ser Luthor để phát hiện bất kỳ dấu hiệu nào của sự phản bội.

"Ser Tyland Lannister được bổ nhiệm làm chủ bạc thay cho cố Lãnh chúa Beesbury, và đã hành động ngay để nắm giữ ngân khố hoàng gia. Vàng của Vương triều được chia thành bốn phần. Một phần được giao cho Ngân hàng Sắt của Braavos để cất giữ an toàn, một phần khác được gửi đến Casterly Rock dưới sự canh gác nghiêm ngặt, phần thứ ba được gửi đến Oldtown. Phần tài sản còn lại sẽ được dùng để hối lộ và tặng quà, đồng thời thuê lính đánh thuê nếu cần. Để thay Ser Tyland làm chủ tàu, Ser Otto đã tìm đến Quần đảo Sắt, phái một con quạ đến Dalton Greyjoy, Red Kraken, Lãnh chúa Reaper dũng cảm và khát máu mười sáu tuổi của Pyke, đề nghị anh ta đô đốc và một ghế trong hội đồng để thể hiện lòng trung thành của mình."

""Qua một ngày, rồi thêm một ngày nữa. Không một giáo sĩ hay các chị em im lặng nào được triệu tập đến phòng ngủ nơi Đức vua Viserys đang nằm sưng phù và mục nát. Không có tiếng chuông nào rung. Quạ bay đi, nhưng không phải đến Dragonstone. Thay vào đó, chúng đến Oldtown, Casterly Rock, Riverrun, Highgarden và đến nhiều lãnh chúa và hiệp sĩ khác mà Nữ hoàng Alicent có lý do để nghĩ rằng họ có thể đồng cảm với con trai bà.""

Lịch sử của Hội đồng lớn năm 101 đã được đưa ra và kiểm tra và lưu ý rằng chúa nào đã nói cho Viserys và chúa nào đã nói cho Rhaenys, Laena hoặc Laenor. Các lãnh chúa tập hợp đã ủng hộ người xin việc nam hơn nữ với tỷ lệ 20 so với 1, nhưng đã có những người phản đối và chính những gia tộc đó rất có thể cho Công chúa Rhaenyra mượn sự hỗ trợ của họ nếu chiến tranh xảy ra. Công chúa sẽ có Hắc Xà và hạm đội của ông ta, Ser Otto phán đoán, và có lẽ cũng là những lãnh chúa khác của vùng bờ biển phía đông: Lãnh chúa Bar Emmon, Massey, Celtigar và Crabb rất có thể, thậm chí là Ngôi sao buổi tối của Tarth. Tất cả đều là sức mạnh kém hơn, trừ Velaryons. Người phương bắc là mối quan tâm lớn hơn: Winterfell đã nói cho Rhaenys ở Harrenhal, cũng như những người cầm cờ của Chúa tể Stark, Dustin của Barrowton và Manderly của Bến cảng Trắng. Cũng không thể dựa vào Nhà Arryn, vì Eyrie hiện đang do một phụ nữ cai trị, Phu nhân Jeyne, Trinh nữ của Vale, người có thể bị nghi ngờ nếu Công chúa Rhaenyra bị gạt sang một bên.

Nhà Baratheon luôn là người ủng hộ đắc lực nhất cho tuyên bố của công chúa Rhaenys và các con bà, nên Mũi Bão được coi là một trong những nơi nguy hiểm nhất. Mặc dù Lãnh chúa già Boremund đã chết, nhưng con trai ông là Borros lại tỏ ra hiếu chiến hơn cả cha mình, và các lãnh chúa bão nhỏ hơn chắc chắn sẽ theo bất cứ nơi nào ông dẫn đầu. "Sau đó, chúng ta phải đảm bảo rằng ông ta dẫn dắt họ tới quốc vương của chúng ta", Nữ hoàng Alicent tuyên bố. Sau đó, bà liền cho gọi đứa con trai thứ hai của mình.

“Bởi vậy không phải một con quạ đã bay đến tận Mũi Bão trong ngày hôm đó, mà là Vhagar, con rồng già nhất và to lớn nhất tại Westeros. Cưỡi trên lưng nó là Hoàng tử Aemond Targaryen, với một viên đá sapphire nằm nơi lẽ ra là con mắt đã mất của chàng. “Mục đích của người là giành được bàn tay của một trong những tiểu thư nhà Baratheon,” ông của chàng Ser Otto đã nói với chàng như thế này trước khi chàng bay đi. “Bất kỳ một trong bốn cô gái đều được. Đưa nàng ấy đi và cưới nàng ấy, và Lãnh chúa Borros sẽ giao lại vùng Đất Bão cho anh trai của người. Thất bại—”

"Ta sẽ không từ bỏ", Thân vương Aemond lớn tiếng tuyên bố. "Aegon sẽ có Storm's End, còn ta sẽ có cô gái này."

" Lúc đến phiên hoàng tử Aemond rời đi, mùi hôi thối từ phòng ngủ của đức vua quá cố đã lan ra khắp Thành bảo Maegor, rất nhiều câu chuyện hoang đường và lời đồn đại đã lan truyền trong cung đình và lâu đài. Ngục tối dưới pháo đài Red Keep đã nuốt chửng rất nhiều người bị tình nghi có lòng phản trắc, thậm chí, cả Đại giáo chủ cũng bắt đầu thắc mắc về những vụ mất tích này, và đã gửi thông điệp từ Ngôi sao Bảy Cánh ở Oldtown để tìm hiểu về một số trường hợp mất tích. Ser Otto Hightower, với tư cách là cánh tay phải đã phục vụ tận tụy, muốn có thêm thời gian để chuẩn bị, nhưng Nữ hoàng Alicent biết rằng họ không thể trì hoãn được lâu hơn nữa. Hoàng tử Aegon đã quá chán nản với việc giữ bí mật. "Ta là vua hay không?" anh ta hỏi mẹ mình. "Nếu ta là vua, vậy hãy tấn phong cho ta."

Vào ngày mười tháng ba năm 129 AC, tiếng chuông vang vọng báo hiệu một triều đại kết thúc. Cuối cùng, Đại học sĩ Orwyle cũng được phép thả bồ câu, và hàng trăm con chim đen bay lên, báo tin Aegon lên ngôi đến khắp mọi miền đất nước. Họ triệu tập các chị em thầm lặng để chuẩn bị thiêu xác, và những người cưỡi ngựa trắng hối hả thông báo cho dân chúng ở Vương Đô, hô to: “Vua Viserys đã băng hà, vạn tuế đức vua Aegon”. Munkun viết, khi nghe tiếng hô, một số người khóc than còn những người khác thì reo hò, nhưng hầu hết dân thường chỉ lặng lẽ nhìn, bối rối và cảnh giác, thỉnh thoảng có tiếng hô: “Vạn tuế nữ hoàng của chúng ta”.

Trong khi đó, mọi người vội vã chuẩn bị cho lễ đăng quang. Hố Rồng được chọn làm địa điểm. Bên dưới mái vòm hùng vĩ của nó là những băng ghế đá đủ sức chứa tám mươi nghìn chỗ ngồi, và những bức tường dày, mái nhà vững chắc và cánh cửa đồng cao chót vót của hố làm cho nơi này có thể chống trả lại , nếu bọn phản bội cố gắng phá hoại buổi lễ.



Vào ngày đã định, Ser Criston Cole đặt chiếc vương miện thép và hồng ngọc của Aegon Người Chiến Thắng lên trán hoàng tử cả của Vua Viserys và Hoàng hậu Alicent, tuyên bố chàng là Aegon của Nhà Targaryen, Đệ Nhị của Danh Xưng, Vua của người Andals, người Rhoynar và Người Đầu Tiên, Lãnh chúa của Bảy Vương quốc và Đấng Bảo vệ của Vương quốc. Mẹ của chàng, Hoàng hậu Alicent, người được dân thường yêu mến, đã đặt vương miện của mình lên đầu con gái của bà, Helaena, vợ và em gái của Aegon. Sau khi hôn lên má con gái, người mẹ quỳ xuống trước mặt con gái mình, cúi đầu và nói, "Nữ hoàng của con."

Số lượng người đến chứng kiến lễ lên ngôi vẫn còn là vấn đề gây tranh cãi. Đại sư phụ Munkun, dựa trên Orwyle, cho chúng ta biết rằng hơn một trăm nghìn thường dân đổ xô đến Rồng huyệt, tiếng reo hò của họ rất lớn đến nỗi làm rung chuyển cả những bức tường, trong khi Mushroom lại nói rằng những băng ghế đá chỉ chật một nửa. Vì Đại giáo chủ đang ở Oldtown, quá già và yếu để đến King's Landing, nên nhiệm vụ xức dầu thánh lên trán Vua Aegon và ban phước cho ông bằng bảy danh thánh thuộc về Septon Eustace.

Một số người có mặt tại đó, với đôi mắt tinh anh hơn hầu hết mọi người, có thể nhận ra rằng chỉ có bốn chiếc áo choàng trắng có mặt để hộ tống nhà vua mới, chứ không phải năm chiếc như trước đây. Aegon II đã phải chịu sự đào tẩu đầu tiên vào đêm hôm trước, khi Ser Steffon Darklyn của Kingsguard đã chuồn ra khỏi thành phố cùng người hầu, hai quản gia và bốn vệ sĩ. Trong bóng tối, họ đi ra khỏi một cánh cổng hậu, nơi một chiếc thuyền đánh cá chờ sẵn để đưa họ đến Dragonstone. Họ mang theo một chiếc vương miện đã đánh cắp: một dải vàng có gắn bảy viên đá quý màu sắc khác nhau. Đây là chiếc vương miện mà Vua Viserys đã đội và trước ông là Vua già Jaehaerys. Khi Hoàng tử Aegon quyết định đội chiếc vương miện bằng thép và đá hồng ngọc của người cùng tên, Vị vua chinh phạt, Nữ hoàng Alicent đã cho khóa chiếc vương miện của Viserys, nhưng quản gia được giao nhiệm vụ đó đã bỏ trốn cùng chiếc vương miện.

Sau lễ đăng quang, đội Cấm Vệ còn lại đã hộ tống Aegon đến chỗ con vật cưỡi của mình, một tạo vật tuyệt đẹp với vảy vàng sáng và màng cánh màu hồng nhạt. “Sunfyre” là cái tên được đặt cho con rồng của bình minh vàng này. Munkun kể rằng nhà vua đã bay vòng quanh thành phố ba lần trước khi đáp xuống bên trong bức tường của Pháo Đài Đỏ. Ser Arryk Cargyll đã dẫn Vua của mình vào sảnh ngai vàng đuốc sáng, nơi Aegon II bước lên các bậc của Ngai Sắt trước hàng nghìn lãnh chúa và hiệp sĩ. Tiếng reo hò vang khắp hội trường.

Trên Đá Rồng không hề vang lên tiếng hoan hô. Thay vào đó, tiếng thét vang vọng khắp các hành lang và cầu thang của Tháp Rồng Biển, từ phòng của nữ hoàng nơi Rhaenyra Targaryen đã rặn và run rẩy trong ngày thứ ba đau đớn. Đứa trẻ chưa đến kỳ sinh thêm một tuần trăng nữa, nhưng tin tức từ Bến Vua đã khiến công chúa vô cùng tức giận, và sự tức giận có vẻ đã đẩy nhanh ngày sinh, như thể đứa trẻ trong bụng cô cũng tức giận và muốn thoát ra ngoài. Công chúa liên tục la hét và nguyền rủa trong suốt thời gian chuyển dạ, gọi sự trừng phạt của các vị thần giáng xuống những người anh cùng cha khác mẹ và mẹ của chúng, tức là nữ hoàng, và thuật lại nỗi đau đớn mà cô sẽ hành hạ họ trước khi để họ chết. Chúng ta được Mushroom kể lại rằng công chúa cũng nguyền rủa đứa trẻ trong bụng mình, cào cấu vào bụng mình đang sưng lên khi Maester Gerardys và bà đỡ cố gắng giữ cô lại và hét lên rằng, “Quái vật, quái vật, RA NGOÀI, RA NGOÀI, RA NGOÀI!”

Khi đứa con cuối cùng ra đời, nó quả là một con quái vật: một cô gái chết yểu, cơ thể uốn éo và dị dạng, có một lỗ hổng ở ngực nơi lẽ ra phải là trái tim của nó và một cái đuôi ngắn cũn có vảy. Hoặc Mushroom đã mô tả cô ta như vậy. Người lùn kể với chúng ta rằng chính ông ta đã mang cô bé đến sân để thiêu. Cô gái đã chết được đặt tên là Visenya, Công chúa Rhaenyra thông báo vào ngày hôm sau, khi nước thuốc phiện đã làm dịu nỗi đau của bà. “Cô ấy là đứa con gái duy nhất của tôi, và họ đã giết chết nó. Chúng lấy đi vương miện của tôi và giết chết con gái tôi, và chúng sẽ phải trả giá.”

“ Buổi khiêu vũ bắt đầu, công chúa thành lập một hội đồng riêng. "Hội đồng đen", Tín đồ đích thực gọi cuộc họp trên Đá rồng là như vậy, đối lập với "hội đồng xanh" của King's Landing. Bản thân Rhaenyra chủ trì, ngồi giữa chú và chồng cô, Hoàng tử Daemon, và cố vấn đáng tin cậy của cô, Trưởng sư Gerardys. Ba người con trai của bà có mặt cùng họ, mặc dù không ai trong số họ đến tuổi trưởng thành (Jace mười bốn tuổi, Luke mười ba tuổi, Joffrey mười một tuổi). Có hai Vệ binh Nhà vua đứng cùng họ: Ser Erryk Cargyll, anh em sinh đôi của Ser Arryk và Westerman, Ser Lorent Marbrand.

Ba mươi hiệp sĩ, một trăm cung thủ, và ba trăm người lính tạo nên phần còn lại của lực lượng đồn trú trên đảo Dragonstone. Đội quân này luôn được coi là đủ cho một pháo đài có sức mạnh như vậy. Nhưng Hoàng tử Daemon chua chát nhận xét: "Với tư cách là một công cụ chinh phạt, đội quân của chúng ta còn thiếu sót nhiều".

Ngoài ra còn có hàng chục vị lãnh chúa nhỏ hơn, thuộc hạ của Dragonstone, ngồi trong hội đồng đen: Celtigar của đảo Claw, Staunton của Rook’s Rest, Massey của Stonedance, Bar Emmon đến từ Sharp Point cùng Darklyn đến từ Duskendale. Nhưng vị lãnh chúa vĩ đại nhất hứa sẽ phục tùng công chúa là Corlys Velaryon đến từ Driftmark. Mặc dù Biển Xà đã già nhưng ông vẫn muốn nói rằng mình bám chặt vào sự sống “giống như một thủy thủ sắp chết đang bám vào đống đổ nát của một con tàu bị chìm. Có lẽ Bảy vị thần đã bảo vệ tôi trước cuộc chiến cuối cùng này”. Cùng với Chúa tể Corlys còn có vợ của ông, Công chúa Rhaenys, năm mươi lăm tuổi, khuôn mặt gầy gò và nhiều nếp nhăn, mái tóc đen có những vệt trắng nhưng vẫn dữ dội và không sợ hãi như khi chỉ mới hai mươi hai tuổi. “Nữ hoàng không bao giờ bước lên ngai vàng”, Mushroom gọi cô như vậy. (“Viserys có gì mà cô ấy không có? Một chút xúc xích? Chỉ cần vậy là có thể trở thành vua sao? Vậy thì để Mushroom cai trị đi. Kích thước xúc xích của tôi gấp ba lần ông ta.”)

Những kẻ ngồi ở hội đồng đen tự cho rằng họ là những người trung thành, nhưng biết rõ rằng đức vua Aegon II sẽ gọi họ là những kẻ phản bội. Mỗi người trong số họ đã nhận được lệnh triệu tập từ Bến Vua, yêu cầu họ đến Hồng Thành để tuyên thệ lòng trung thành với đức vua mới. Tất cả lực lượng chủ nhà của họ gộp lại vẫn không thể sánh được với sức mạnh mà riêng Nhà Hightower có thể huy động. Các chiến binh khoác sắc lục của Aegon cũng có những lợi thế khác. Oldtown, King's Landing và Lannisport là những thành phố lớn nhất và giàu có nhất trong vương quốc; cả ba đều nằm trong tay những chiến binh khoác sắc lục. Mọi biểu tượng chính đáng đều thuộc về Aegon. Ngài ngồi trên Ngai Sắt. Ngài sống ở Hồng Thành. Ngài đội Vương miện của Đấng chinh phạt, cầm cây kiếm của Đấng chinh phạt, và đã được một vị tổng giám mục của Đức tin xức dầu trước mắt hàng chục nghìn người. Đại học sĩ Orwyle ngồi trong hội đồng của ngài, và Chỉ huy trưởng Đội Vệ Vương đã đặt vương miện lên đầu hoàng tử của ngài. Và ngài là nam giới, mà theo quan điểm của nhiều người thì điều này khiến ngài trở thành vị vua chính đáng, còn em gái cùng cha cùng mẹ của ngài là kẻ cướp ngôi.

""Đối với tất cả những điều đó, lợi thế của Rhaenyra lại ít ỏi. Một số lãnh chúa lớn tuổi hơn vẫn có thể nhớ những lời thề họ đã phát khi bà được phong làm Công chúa của Dragonstone và được đặt tên là người thừa kế của cha bà. Đã từng có thời bà được giới quý tộc và bình dân yêu mến, khi họ cổ vũ bà là Niềm vui của Vương quốc. Nhiều lãnh chúa và hiệp sĩ trẻ tuổi đã tìm kiếm sự ưu ái của bà sau đó... mặc dù không ai có thể trả lời có bao nhiêu người sẽ vẫn chiến đấu cho bà, giờ bà đã là một người phụ nữ đã kết hôn, cơ thể già đi và dày lên sau sáu lần sinh nở. Mặc dù anh trai cùng cha khác mẹ của bà đã cướp phá kho bạc của cha họ, nhưng công chúa vẫn có thể xử lý sự giàu có của Gia tộc Velaryon và các hạm đội của Hắc Xà đã giúp bà chiếm được ưu thế trên biển. Và chính phối ngẫu của bà, Hoàng tử Daemon, đã được thử thách và tôi luyện ở Tiến đá, có nhiều kinh nghiệm chiến tranh hơn tất cả kẻ thù của họ cộng lại. Cuối cùng, nhưng không kém phần then chốt, Rhaenyra có bầy rồng của bà.""

"Aegon cũng vậy" - Citat Maester Gerardys nêu lên.

"Chúng ta còn nhiều hơn thế", nàng công chúa Rhaenys, Vị Nữ hoàng Chưa Bao Giờ Là Như Thế, đã nói, người đã là một kỵ sĩ rồng lâu hơn cả họ. "Và của chúng ta lớn hơn và mạnh hơn, nhưng dành cho Vhagar. Rồng phát triển tốt nhất tại đây trên Đá Rồng." Nàng liệt kê cho hội đồng. Vua Aegon có Sunfyre của mình. Một con quái thú lộng lẫy, dù còn non. Aemon Một Mắt cưỡi Vhagar, và mối nguy hiểm mà con thú cưỡi của Nữ hoàng Visenya đặt ra không thể phủ nhận. Con thú cưỡi của Nữ hoàng Helaena là Dreamfyre, con rồng cái từng chở chị gái của Nhà vua già Rhaena bay xuyên qua những đám mây. Con rồng của Hoàng tử Daeron là Tessarion, với đôi cánh tối màu như coban và những chiếc vuốt, mào và vảy bụng sáng như đồng thau đánh. "Điều đó có nghĩa là có bốn con rồng có kích thước chiến đấu", Rhaenys nói. Những đứa con song sinh của Nữ hoàng Helaena cũng có rồng của riêng chúng, nhưng không gì hơn là những con rồng mới nở; đứa con trai út của kẻ cướp ngôi, Maelor, chỉ sở hữu một quả trứng.

Ngược lại, Hoàng tử Daemon có Caraxes và Công chúa Rhaenyra có Syrax, đều là những con thú rất to lớn và ghê gớm. Đặc biệt Caraxes rất hung dữ, và không bao giờ ngại tắm mình trong biển lửa sau trận chiến ở Đá Chạm. Ba người con trai của Rhaenyra do Laenor Velaryon sinh ra đều là kỵ sĩ rồng; Vermax, Arrax và Tyraxes vẫn sống khỏe, và lớn hẳn lên từng ngày. Aegon là Con Trai, con lớn nhất trong hai người con trai của Rhaenyra do Hoàng tử Daemon sinh ra, đã chỉ huy được con rồng trẻ Stormcloud, mặc dù cậu chưa cưỡi nó lần nào; em trai nhỏ của cậu, Viserys, đi khắp nơi với quả trứng của mình. Con rồng cái của Rhaenys, Meleys Nữ Hoàng Đỏ, đã trở nên lười biếng, nhưng vẫn rất hung dữ khi bị chọc giận. Những đứa con sinh đôi của Hoàng tử Daemon với Laena Velaryon có thể sẽ sớm trở thành kỵ sĩ rồng. Con rồng của Baela, Moondancer xanh lục nhạt và mảnh mai, sắp đủ lớn để cô bé cưỡi trên lưng...và mặc dù quả trứng của em gái cô bé Rhaena đã nở ra một sinh vật bị vỡ và chết sau vài giờ ra khỏi vỏ, nhưng gần đây, Syrax đã lại đẻ một ổ khác. Một trong những quả trứng của cô ấy đã được trao cho Rhaena, và người ta nói rằng cô bé ngủ với quả trứng này mỗi đêm và cầu nguyện để có một con rồng như em gái của

cô bé.

Hơn nữa, sáu con rồng khác đã làm ổ của chúng trong các hang động đầy khói của Dragonmont phía trên lâu đài. Có Silverwing, con ngựa già của Nữ hoàng Alysanne; Seasmoke, con quái vật màu xám nhạt từng là niềm kiêu hãnh và đam mê của Ser Laenor Velaryon; Vermithor già nua, không người cưỡi kể từ khi Vua Jaehaerys qua đời. Và ẩn sau ngọn núi là ba con rồng hoang dã, chưa từng có ai cưỡi hoặc tuyên bố, dù còn sống hay đã chết. Người dân thường gọi chúng là Sheepstealer, Grey Ghost và Cannibal. "Tìm người cưỡi thuần phục Silverwing, Vermithor và Seasmoke, và chúng ta sẽ có chín con rồng chống lại bốn con của Aegon. Hãy cưỡi và bay cùng đàn hoang dã của chúng, và chúng ta sẽ có mười hai con, ngay cả khi không có Stormcloud", Công chúa Rhaenys chỉ ra. "Đó là cách chúng ta sẽ giành chiến thắng trong cuộc chiến này."

Lãnh chúa Celtigar và Staunton đều đồng ý. Aegon Đệ nhất và các em gái của ông đã chứng minh rằng hiệp sĩ và các đội quân chẳng làm gì được với lửa và máu. Celtigar thúc giục công chúa tấn công ngay Vịnh Blackwater và biến thành phố thành tro bụi. "Vậy thì chúng ta được gì, thưa chúa?" Hải Xà chất vấn. "Chúng ta muốn cai trị thành phố chứ không phải thiêu rụi nó."

"Sẽ chẳng bao giờ đến thời điểm đó đâu", Celtigar khăng khăng. "Kẻ soán ngôi sẽ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc chống lại chúng ta bằng những con rồng của chính hắn. Chín con rồng của chúng ta chắc chắn sẽ đánh bại bốn con rồng của hắn."

“Vậy thì phải trả giá bằng gì?” Công chúa Rhaenyra tự hỏi. “Nàng cần nhớ rằng các con trai của ta đang cưỡi ba trong số những con rồng đó. Và sẽ không phải là chín đấu bốn. Ta vẫn chưa đủ mạnh để bay trong một thời gian nữa. Vậy ai sẽ cưỡi Silverwing, Vermithor và Seasmoke? Là ngài, thưa Chúa tể? Ta không nghĩ vậy. Sẽ là năm đấu bốn, và một trong bốn con rồng của họ sẽ là Vhagar. Vậy thì không có lợi thế gì hết."

Thật ngạc nhiên, thân vương Daemon đồng ý với vợ mình. “Trên Bậc đá cấp, kẻ thù của ta đã biết trốn chạy và ẩn nấp khi thấy đôi cánh hay nghe tiếng gầm của Caraxes... nhưng chúng không sở hữu một con rồng nào. Việc đánh bại loài rồng không phải dễ dàng đối với con người. Nhưng loài rồng có thể giết nhau, và điều đó đã xảy ra. Bất kỳ học sĩ nào từng nghiên cứu lịch sử Valyria đều có thể nói cho ta biết điều đó. Ta sẽ không giao chiến với bọn cướp ngôi bằng rồng trừ khi ta không còn lựa chọn nào khác. Ta có nhiều cách khác để sử dụng chúng, những cách tốt hơn thế.” Sau đó, thân vương trình bày chiến lược của mình cho hội đồng đen. Rhaenyra phải tự mình đăng quang để đáp trả Aegon. Sau đó, họ sẽ gửi quạ, triệu tập các lãnh chúa của Bảy Vương quốc để tuyên bố lòng trung thành với nữ hoàng đích thực của họ.

"Chúng ta phải tranh đấu cuộc chiến này bằng lời nói trước khi xông vào trận chiến", hoàng tử tuyên bố. Các lãnh chúa của những gia tộc lớn nắm giữ chìa khóa chiến thắng, Daemon nhấn mạnh; những người mang biểu ngữ và chư hầu của họ sẽ đi theo bất cứ nơi nào họ dẫn dắt. Aegon Kẻ cướp ngôi đã giành được lòng trung thành của những người Lannister ở Đá Casterly, và Lãnh chúa Tyrell của Highgarden chỉ là một cậu bé được quấn trong tã lót có người mẹ, hành động như nhiếp chính vương của cậu, sẽ rất muốn liên minh Reach với những người mang biểu ngữ quá mạnh của bà ta, Hightowers... nhưng phần còn lại các lãnh chúa vĩ đại của vương quốc vẫn chưa tuyên bố.

"Storm’s End sẽ cùng chúng ta chiến đấu", Công chúa Rhaenys nói. Bà là người cùng dòng máu đó ở phía người mẹ, và quá cố Bá tước Boremund luôn là người bạn trung thành tuyệt đối.

Hoàng tử Daemon có lý do chính đáng để hy vọng rằng Cô nương Vale cũng sẽ đưa Eyrie về phía họ. Aegon chắc chắn sẽ tìm kiếm sự ủng hộ của Pyke, ông phán đoán; chỉ với sự hỗ trợ của Quần đảo Sắt, Aegon mới có thể hy vọng vượt qua sức mạnh của Nhà Velaryon trên biển. Nhưng những người sắt khét tiếng là hay thay đổi, và Dalton Greyjoy thích máu và chiến trận; ông ta có thể dễ dàng bị thuyết phục để ủng hộ công chúa.

Miền Bắc quá xa xôi để đóng vai trò quan trọng trong cuộc chiến, hội đồng thẩm định; vào lúc nhà Stark tập trung binh lính và tiến quân về phía nam, cuộc chiến có thể đã kết thúc. Chỉ còn lại những lãnh chúa vùng sông nước, một nhóm thường xuyên cãi cọ được cai trị, ít nhất là về danh nghĩa, bởi Nhà Tully ở Dòng sông. “Chúng ta có bè bạn ở vùng sông”, hoàng tử nói, “mặc dù không phải tất cả bọn họ dám thể hiện ngay lúc này. Chúng ta cần một địa điểm để mọi người có thể tụ tập, một nơi đặt chân trên đất liền đủ rộng để chứa một đội quân lớn và đủ vững chắc để chống lại bất kỳ lực lượng nào mà kẻ cướp ngôi có thể gửi đến để chống lại chúng ta”. Ông đưa cho các lãnh chúa một tấm bản đồ. “Xem nào. Harrenhal”.

“Và thế là đã quyết định. Hoàng tử Daemon sẽ lãnh đạo cuộc tấn công vào Harrenhal, cưỡi Caraxes. Công chúa Rhaenyra sẽ ở lại Dragonstone cho đến khi hồi phục sức khỏe. Hạm đội Velaryon sẽ đóng cửa Gullet, từ Dragonstone và Driftmark tập kích để chặn mọi tàu thuyền ra vào Vịnh Blackwater. "Chúng ta không có đủ sức mạnh để chiếm Đôi Vua bằng bão," Hoàng tử Daemon nói, "không hơn hy vọng của kẻ thù chúng ta là chiếm lấy Dragonstone. Nhưng Aegon chỉ là một cậu bé xanh, còn những cậu bé xanh thì dễ bị chọc tức. Có lẽ chúng ta có thể cám dỗ cậu ta vào một cuộc tấn công bất cẩn." Rắn biển sẽ chỉ huy hạm đội, trong khi Công chúa Rhaenys bay lơ lửng để ngăn kẻ thù tấn công tàu của họ bằng rồng. Trong khi đó, những con quạ sẽ bay đến Riverrun, Eyrie, Pyke và Storm’s End để giành được lòng trung thành của các lãnh chúa nơi đây.

"Thế tử cả của vương hậu, Jacaerys, lên tiếng. "Chúng con nên mang những bức thư này," cậu bé nói. "Những con rồng sẽ giúp chúng con chinh phục các lãnh chúa nhanh hơn những con quạ." Lucerys, em trai của cậu, đồng ý, khăng khăng rằng cậu và Jace đã là đàn ông, hoặc sắp đủ tuổi để có thể làm chuyện này. "Chú gọi chúng con là Strongs, nhưng khi các lãnh chúa nhìn thấy chúng con cưỡi trên lưng rồng, họ sẽ biết đó là lời dối trá. Chỉ những Targaryen mới cưỡi rồng." Mushroom kể với chúng ta rằng Rắn Biển đã càu nhàu về điều này, khăng khăng rằng ba cậu bé là những Velaryon, nhưng giọng của y có vẻ tự hào khi nói vậy. Thậm chí cả cậu bé Joffrey cũng góp lời, đề nghị được cưỡi trên lưng rồng của mình, Tyraxes, và gia nhập cùng các anh trai.

Công chúa Rhaenyra cấm điều đó; Joff mới mười một tuổi. Nhưng Jacaerys đã mười bốn tuổi, Lucerys mười ba tuổi; những chàng trai dũng cảm và đẹp trai, có kỹ năng về vũ khí, từng phục vụ lâu dài như cận vệ. Cô nói với họ rằng: "Nếu các

con đi, các con sẽ đi như những sứ giả, chứ không phải như những hiệp sĩ." "Các con không được tham gia bất kỳ cuộc chiến nào." Phải mãi cho đến khi cả hai chàng trai đã tuyên thệ long trọng trên một bản sao của Ngôi sao bảy cánh, Nữ hoàng mới đồng ý sử dụng họ làm sứ giả của mình. Người ta quyết định rằng Jace, người lớn tuổi hơn, sẽ đảm nhận nhiệm vụ dài hơn và nguy hiểm hơn, trước tiên là bay đến Eyrie để đàm phán với Phu nhân của Vale, sau đó đến Bến Cảng Trắng để giành được tình cảm của Lãnh chúa Manderly và cuối cùng là đến Winterfell để gặp Lãnh chúa Stark. Nhiệm vụ của Luke sẽ ngắn hơn và an toàn hơn; anh ta sẽ bay đến Storm's End, nơi dự kiến Borros Baratheon sẽ nồng nhiệt chào đón anh ta.

Đại lễ tấn phong vội vã được tổ chức vào ngày kế tiếp. Ser Steffon Darklyn - cựu vệ binh hoàng gia của Aegon - đã tới Dragonstone, khiến cả hòn đảo hân hoan, nhất là khi biết được ông và những hiệp sĩ trung thành "lật lọng" (Ser Otto gọi như vậy khi ra thông báo treo thưởng bắt giữ họ) đã mang theo vương miện bị đánh cắp của vua già Jaehaerys Điều hòa. Ba trăm đôi mắt dõi theo Thái tử Daemon Targaryen đội vương miện của cựu vương lên đầu vợ mình và tuyên bố bà là Rhaenyra của Vương triều Targaryen, Người đầu tiên mang Danh hiệu, Nữ hoàng của người Andal, Rhoynar và Người đầu tiên. Thái tử tự xưng là Người bảo vệ Vương quốc, và Rhaenyra phong cho con trai cả là Jacaerys làm Thân vương Dragonstone và người thừa kế Ngai Sắt.

Hành động đầu tiên của bà với vai trò nữ hoàng là tuyên bố Ser Otto Hightower và Nữ hoàng Alicent là những kẻ phản bội và nổi loạn. "Còn về các anh trai cùng cha khác mẹ và cô em gái đáng yêu, Helaena của tôi" - bà tuyên bố - "chúng đã bị lời xúi giục của những kẻ xấu xa lôi kéo vào con đường lầm lạc. Hãy để chúng đến Dragonstone, quỳ gối, cầu xin sự tha thứ của tôi, tôi sẽ vui vẻ tha cho chúng tội chết và đón chúng trở về trái tim của tôi, bởi vì chúng là máu mủ của tôi, và không người đàn ông hay đàn bà nào đáng nguyền rủa hơn kẻ giết người thân."

"Tin Rhaenyra lên ngôi truyền đến Red Keep vào ngày hôm sau, khiến Aegon II vô cùng bất mãn. "Mợ kế và chú ta đã phạm tội phản quốc," vị vua trẻ tuyên bố. "Ta muốn tịch thu tài sản của họ, bắt giữ và xử tử họ."

Những đầu óc tỉnh táo hơn trong hội đồng xanh muốn đàm phán. "Phải khiến công chúa hiểu rằng mục tiêu của nàng là vô vọng," Grand Maester Orwyle nói. "Anh chị em không nên gây chiến. Hãy cử ta đi gặp nàng, để chúng ta có thể trò chuyện và đạt được một thỏa thuận thân thiện."

"Aegon từ chối. Thánh Tổ Eustace kể với chúng ta rằng Bệ hạ buộc tội Đại maester là bất trung và tuyên bố sẽ ném ông ta vào ngục tối "với bọn bạn đen của ngươi". Nhưng khi hai nữ hoàng — mẹ của ông, Nữ hoàng Alicent, và vợ ông, Nữ hoàng Helaena — lên tiếng ủng hộ đề xuất của Orwyle, vị vua hung bạo miễn cưỡng nhượng bộ. Vì vậy, Đại maester Orwyle được phái đi qua Vịnh Blackwater dưới biểu ngữ hòa bình, dẫn đầu một đoàn tùy tùng bao gồm Ser Arryk Cargyll của đội Vệ binh Nhà vua và Ser Gwayne Hightower của đội Áo choàng vàng, cùng với một nhóm gồm các thư ký và Thánh Tổ, trong số đó có Eustace."

"Những điều khoản mà nhà vua đưa ra rất hậu hĩnh", Munkun tuyên bố trong Sách kê khai. Nếu công chúa thừa nhận ngài là vua và cúi chào trước Ngai sắt, Aegon II sẽ xác nhận quyền sở hữu Đảo Rồng của bà, và cho phép hòn đảo và tòa lâu đài đó chuyển giao cho con trai của bà là Jacaerys sau khi bà qua đời. Con trai thứ hai của bà, Lucerys, sẽ được công nhận là người thừa kế hợp pháp của Đảo Driftmark, cùng những vùng đất và quyền nắm giữ của Nhà Velaryon; những người con trai của bà với thân vương Daemon, Aegon Trẻ và Viserys, sẽ được trao những vị trí danh giá tại triều đình, người con đầu làm thị vệ của nhà vua, người còn lại làm người rót rượu. Những lãnh chúa và hiệp sĩ đã âm mưu phản quốc với bà chống lại vị vua thực sự của họ sẽ được đại xá.

"Rhaenyra lắng nghe những điều khoản này trong sự im lặng lạnh như đá, sau đó hỏi Orwyle rằng ông có nhớ cha cô, Vua Viserys không. "Tất nhiên rồi, Thưa Công Chúa," maester trả lời. "Có lẽ ông có thể nói cho chúng ta biết người ông đã chỉ định làm người thừa kế và người kế nhiệm của ông ấy là ai," hoàng hậu nói, với chiếc vương miện trên đầu. "Là Người, Thưa Công Chúa," Orwyle đáp lại. Và Rhaenyra gật đầu và nói, "Với chính lưỡi của mình, ông thừa nhận ta là nữ hoàng hợp pháp của ông. Vậy tại sao ông lại phục vụ cho em trai cùng cha khác mẹ của ta, kẻ giả danh?"

Munkun kể rằng Orwyle đã trả lời một cách dài dòng và uyên bác, trích dẫn luật Andal và Hội đồng Lớn năm 101. Mushroom tuyên bố rằng ông ta lắp bắp và tiểu tiện ra quần. Dù sự thật như thế nào, câu trả lời của ông ta cũng không làm vừa lòng Công chúa Rhaenyra.

"Một Đại học sĩ phải hiểu luật và tuân theo luật" cô ấy nói với Orwyle. "Ông không phải Đại học sĩ, và ông chỉ mang nỗi xấu hổ và ô nhục đến chuỗi vòng mà ông đeo". Trong khi Orwyle phản đối yếu ớt, các hiệp sĩ của Rhaenyra đã cởi bỏ chuỗi dây biểu thị chức vụ của ông và ép ông quỳ xuống trong khi công chúa ban tặng chuỗi dây đó cho người của mình, Học sĩ Gerardys, "một người hầu trung thành và chân chính của đất nước và luật pháp của nó". Khi cô ta cho phép Orwyle và những sứ giả khác đi, Rhaenyra nói rằng, "Hãy nói với anh trai cùng cha khác mẹ của tôi rằng tôi sẽ có được ngai vàng của tôi, hoặc tôi sẽ có đầu của ông ta".

"Hồi lâu sau sau khi Trận chiến kết thúc, ca sĩ Luceon of Tarth đã sáng tác một bản ballad buồn có tên "Farewell, My Brother", cho đến nay vẫn được hát. Bài hát có mục đích kể về cuộc gặp gỡ cuối cùng giữa Ser Arryk Cargyll và người anh em sinh đôi của anh ta, Ser Erryk, khi nhóm của Orwyle đang lên thuyền sẽ đưa họ trở về King's Landing. Ser Arryk đã tuyên thệ thanh gươm của mình cho Aegon, Ser Erryk cho Rhaenyra. Trong bài hát, mỗi người anh em đều cố gắng thuyết phục người kia đổi phe; không thành công, họ trao đổi những lời tuyên bố tình yêu và chia tay, biết rằng khi họ gặp lại thì họ sẽ là kẻ thù. Có khả năng một cuộc chia tay như vậy đã thực sự diễn ra vào ngày hôm đó tại Dragonstone; tuy nhiên, không nguồn nào của chúng tôi đề cập đến điều đó.

Aegon II lúc bấy giờ mới hai mươi hai, nóng tính và chậm bỏ qua. Rhaenyra không chấp nhận sự cai trị của anh ta khiến anh ta tức giận. "Ta đã trao cho ả một hòa ước danh dự, và ả điếm đó lại khạc nhổ vào mặt ta", anh ta tuyên bố. "Những gì xảy ra tiếp theo sẽ là do ả tự chuốc lấy."

Những gì xảy ra tiếp theo là chiến tranh.





The Dying of the Dragons

A Son for a Son

Aegon đã được tuyên bố là vua tại Hố Rồng, Rhaenyra là nữ hoàng trên Dragonstone. Mọi nỗ lực hòa giải đều thất bại, Vũ điệu của những con rồng giờ đây đã thực sự bắt đầu.

Tại Driftmark, các tàu Rắn Biển đã nhổ neo từ Hull và Spicetown để đóng Gullet, chặn đứng việc buôn bán tới Bến Vua. Ngay sau đó, Jacaerys Velaryon đã bay về phía bắc trên con rồng của mình, Vermax, trong khi em trai Lucerys bay về phía nam trên Arrax, trong khi Vương tử Daemon bay Caraxes tới Trident.

Hãy bắt đầu với Harrenhal.

Mặc dù phần lớn thành trì to lớn điên rồ của Harren đã bị phá hủy, nhưng những bức tường màn cao chót vót của lâu đài vẫn khiến nó trở thành một pháo đài đáng gờm như bất kỳ nơi nào ở vùng đất bên bờ sông... nhưng Aegon the Dragon đã chứng minh nó dễ bị tấn công từ trên không. Khi lãnh chúa của mình, Larys Strong, vắng mặt ở King's Landing, lâu đài chỉ được đồn trú nhẹ. Không muốn chịu số phận như Black Harren, vị castellan lớn tuổi, Ser Simon Strong (chú của cố Chúa Lyonel, ông chú họ của Chúa Larys) đã nhanh chóng hạ biểu ngữ của mình khi Caraxes hạ cánh trên đỉnh Tháp Kingspyre. Ngoài tòa thành, Hoàng tử Daemon đã bất ngờ chiếm được khối tài sản không nhỏ của Gia tộc Strong và hàng tá con tin có giá trị, trong số đó có Ser Simon và các cháu trai của ông. Những người hầu hạ trong lâu đài cũng trở thành tù nhân của ông ta, trong số họ có một vú nuôi tên là Alys Rivers.

Người phụ nữ này là ai? Theo Munkun, là một con hầu hạ, thích đùa với các loại thuốc nước và bùa ngải. Septon Eustace cho rằng là một phù thủy. Mushroom thì khẳng định đây là một yêu nữ tắm bằng máu của các trinh nữ để giữ gìn tuổi thanh xuân. Tên bà ta cho thấy là con hoang...chúng ta biết rất ít về cha bà ta và thậm chí còn ít hơn về mẹ bà ta. Munkun và Eustace nói bà ta do Huân tước Lyonel Strong đẻ ra khi ông còn trẻ, khiến bà ta trở thành chị cùng cha khác mẹ của những

người con trai của ông là Harwin (Breakbones) và Larys (Clubfoot). Nhưng Mushroom lại khăng khăng rằng bà ta lớn hơn nhiều, rằng bà ta là vú nuôi của cả hai cậu bé, thậm chí có thể là của cả cha họ từ một thế hệ trước.

Mặc dù những đứa con của chính bà đều thai chết lưu nhưng dòng sữa vẫn tuôn trào từ đôi gò bồng đào của Alys Rivers đã nuôi dưỡng vô số trẻ sơ sinh được sinh ra từ những người phụ nữ khác tại Harrenhal. Bà thực sự là một phù thủy nằm với yêu ma, sinh ra những đứa trẻ chết như một sự trả giá cho kiến thức mà chúng trao cho bà? Bà là một con đàn bà bình thường, như Eustace tin vậy? Một kẻ phong tình dùng thuốc độc và thuốc uống của mình để trói chặt đàn ông vào bà, cả về thể xác lẫn tâm hồn?

"Alys Rivers đã ngoài bốn mươi tuổi trong suốt Vũ điệu của những con rồng; điều đó thì ai cũng đều biết; nhưng Mushroom thì cho rằng bà ấy còn phải lớn hơn nữa. Tất cả đều đồng ý rằng bà ấy trông trẻ hơn tuổi; nhưng đó có thực là ngẫu nhiên, hay nhờ vào việc bà luyện tập ma thuật đen, thì đến nay người ta vẫn tiếp tục tranh cãi. Dù cho sức mạnh của bà ấy là gì, thì có vẻ như Daemon Targaryen đã miễn nhiễm với chúng, vì không có nhiều thông tin về bà phù thủy giả danh này trong khi hoàng tử còn nắm giữ Harrenhal.

Sự sụp đổ đột ngột và không đổ máu của tòa nhà Black Harren được coi là một chiến thắng lớn của Nữ hoàng Rhaenyra và những người da đen của bà. Nó là một lời nhắc nhở sâu sắc về sức mạnh chiến đấu của Hoàng tử Daemon và sức mạnh của Caraxes, Blood Wyrm, đồng thời cũng trao cho nữ hoàng một pháo đài ở trung tâm Westeros mà những người ủng hộ bà có thể tập hợp lại... và Rhaenyra có rất nhiều người như vậy ở vùng đất có nguồn nước từ Dòng ba ngọn giáo. Khi Hoàng tử Daemon ra lời kêu gọi vũ trang, họ nổi lên dọc theo các con sông, những hiệp sĩ, những chiến binh và những người nông dân khiêm tốn, những người vẫn còn nhớ Công chúa Vùng đất của Vương quốc, người được phụ thân hết mực yêu thương, và cách bà mỉm cười và quyến rũ họ khi bà tiến qua vùng đất sông. trong thời trẻ của cô ấy. Hàng trăm rồi hàng nghìn người thắt chặt đai kiếm và đeo áo giáp, hoặc cầm một chiếc đinh ba hoặc một cái cuốc và một tấm khiên gỗ thô sơ, và bắt đầu lên đường đến Harrenhal để chiến đấu cho đứa con gái nhỏ của Viserys.

“Những lãnh chúa của Trident, thấy có nhiều thiệt hại hơn, không vội vàng hành động, nhưng rồi họ nhanh chóng bắt đầu ủng hộ nữ hoàng. Từ cặp đồn điền sinh đôi, Ser Forrest Frey, người "Frey ngu ngốc" đã từng cầu xin được cưới Rhaenyra, giờ đã trở thành hiệp sĩ quyền lực nhất. Lãnh chúa Samwell Blackwood, người từng thua một cuộc đấu tay đôi vì ủng hộ Rhaenyra, đã dựng cờ của bà trên Raventree. (Ser Amos Bracken, người đã thắng cuộc đấu tay đôi đó, đã theo cha mình khi Nhà Bracken tuyên bố ủng hộ Aegon.) Nhà Mooton ở Maidenpool, Nhà Piper ở Lâu đài Pinkmaiden, Nhà Roote ở Harroway, Nhà Darry ở Darry, Nhà Mallister ở Seagard, và Nhà Vance ở Wayfarer's Rest đều tuyên bố ủng hộ Rhaenyra. (Nhà Vance ở Atranta đi theo con đường khác, nghe theo lời tuyên bố trung thành với nhà vua trẻ.) Petyr Piper, Quận công tang tóc của Pinkmaiden, là người đã nói lên suy nghĩ của nhiều người khi tuyên bố, "Tôi đã thề dùng kiếm của mình sẽ bảo vệ bà. Tôi giờ đã già, nhưng không già đến nỗi quên những lời mình đã nói, và tôi tình cờ vẫn còn đang cầm thanh kiếm đó."

Chúa Tối cao nơi pháo đài Trident, Grover Tully, đã là một ông già kể cả khi có Đại Hội đồng năm 101, nơi ông phát biểu vì Hoàng tử Viserys; dù giờ đã già yếu, nhưng ông ta chẳng bớt bướng bỉnh. Ông ta ủng hộ quyền của những người nam tử tuyên bố năm 101, và bao năm cũng không thay đổi quan điểm này. Chúa tể Grover khăng khăng rằng Riverrun sẽ chiến đấu vì hoàng tử trẻ Aegon. Nhưng chưa thấy lời nào đồn về điều đó cả. Lão chúa tể giờ chỉ nằm một chỗ và không còn sống được bao lâu nữa, học sĩ của Riverrun đã tuyên bố. “Ta muốn những người còn lại trong chúng ta không chết cùng ông ta”, Ser Elmo Tully, cháu trai ông ta, tuyên bố. Riverrun không có khả năng phòng thủ chống lại hơi lửa rồng, ông ta chỉ ra cho các con trai mình, và cả hai phe trong cuộc chiến này đều có rồng. Và vì vậy, trong khi Chúa tể Grover gầm thét và phẫn nộ trên giường bệnh, Riverrun đóng chặt cổng, tiếp thêm người lên tường thành và giữ im lặng.

Trong khi đó, một câu chuyện rất khác lại diễn ra ở phương đông, nơi Jacaerys Velaryon hạ cánh xuống Eyrie trên con rồng trẻ Vermax của mình để giành Thung lũng Arryn cho mẹ mình. Người trinh nữ của Thung lũng, Quý bà Jeyne Arryn, đã ba mươi lăm tuổi, hơn anh ta hai mươi tuổi. Chưa từng kết hôn, Quý bà Jeyne đã cai trị Thung lũng kể từ khi cha và những người anh trai của bà qua đời dưới tay những con Quạ Đá trên đồi khi bà mới ba tuổi.

“Con Nấm” kể rằng, thực ra, vị thiếu nữ trứ danh kia là một ả kỹ nữ cao sang với một ham muốn đàn ông dữ dội, và kể cho chúng ta một câu chuyện đầy gợi dục về cách nàng ta trao cho hoàng tử Jacaerys lòng trung thành của Thung lũng nếu anh ta có thể đưa nàng lên đến cực khoái bằng lưỡi của mình. Septon Eustace lặp lại tin đồn rộng rãi rằng Jeyne Arryn ưa thích sự bầu bạn thân mật với những phụ nữ khác, rồi nói tiếp rằng nó không đúng. Trong trường hợp này, ta phải biết ơn Munkun Học sư cả với cuốn Truyện kể thật, vì chỉ mình ông ta giới hạn trong Phòng lớn của Tổ Đại bàng chứ không phải phòng ngủ của nó.

“Ba lần họ hàng ta tìm cách thay đổi ta,” Phu nhân Jeyne nói với Hoàng tử Jacaerys. “Anh họ ta, Ngài Arnold có thói quen nói rằng phụ nữ quá yếu đuối không phù hợp cai trị. Ta nhốt hắn trong một trong những ngục tối trên trời của ta, ngươi muốn đến hỏi hắn không. Thật vậy, Hoàng tử Daemon của ngươi rất tàn nhẫn với người vợ đầu tiên của hắn... nhưng bất chấp việc mẹ ngươi kém cỏi trong việc lựa chọn phối ngẫu, bà vẫn là nữ hoàng hợp pháp của chúng ta, hơn nữa bà còn cùng huyết thống với ta, một người nhà Arryn từ phía mẹ bà. Trong thế giới của những người đàn ông này, chúng ta những người phụ nữ phải đoàn kết với nhau. The Vale và các hiệp sĩ của nó sẽ sát cánh cùng bà... nếu Đức Bà thực hiện một yêu cầu của ta.” Khi hoàng tử hỏi yêu cầu đó là gì, bà trả lời, “Rồng. Ta không sợ quân đội. Có rất nhiều kẻ đã tự giết mình trước Cổng đẫm máu của ta, và Eyrie thì được biết đến là bất khả xâm phạm. Nhưng ngươi đã giáng xuống chúng ta từ trên trời giống như cách mà Nữ hoàng Visenya đã từng làm trong Cuộc chinh phục và ta bất lực không thể ngăn cản ngươi. Ta không thích cảm giác bất lực. Hãy gửi những kỵ sĩ rồng đến đây.”

Và rồi hoàng tử đồng ý, và Tiểu thư Jeyne quỳ xuống trước chàng, và ra lệnh cho các chiến binh của cô quỳ xuống, và tất cả đều tuyên thệ kiếm cho chàng.

" Rồi thì Jacaerys bay vút lên, bay về phía bắc qua Fingers và vùng biển Cú đớp. Anh ta dừng chân trong chốc lát tại

Sisterton, nơi mà Chúa tể Borrell và Chúa tể Sunderland cúi đầu đấng tối cao và cam kết ủng hộ anh ta ở Ba Chị Em, sau đó bay tới Bến Cảng Trắng, nơi mà Chúa tể Desmond Manderly gặp anh ta tại Tòa án Người cá. "

Trong hoàn cảnh này, hoàng tử đã chạm trán một tay mặc cả tinh ranh hơn. Manderly tuyên bố: "Bến Trắng không hề thờ ơ trước hoàn cảnh của mẫu hậu ngài". "Dòng tộc ta từng bị tước mất quyền thừa kế khi kẻ thù xua đuổi ta lưu vong trên những bờ biển phía bắc lạnh giá này. Khi Vị vua già viếng thăm chúng ta từ lâu, ngài đã nói về sự bất công mà chúng ta phải chịu đựng và hứa sẽ đền bù. Để bảo đảm lời hứa đó, đức vua đã ban hôn sự của con gái mình, công chúa Viserra, cho ông cố của ta, để hai dòng họ được hợp nhất, nhưng rồi cô gái đó đã mất và lời hứa đã bị quên lãng".

"Hoàng tử Jacaerys biết những gì được yêu cầu ở mình. Trước khi rời Cảng White, thỏa ước đã được lập ra và ký kết, theo các điều khoản trong đó con gái út của Lord Manderly sẽ kết hôn với em trai hoàng tử là Joffrey sau khi chiến tranh kết thúc.

" Cuối cùng Vermax đưa Jacaerys Velaryon đến Winterfell để gặp gỡ với vị lãnh chúa trẻ đáng gờm nơi đây, Cregan Stark.

“Lão Nhân phương Bắc” là danh hiệu mà Cregan Stark có được sau này, nhưng khi Hoàng tử Jacaerys đến gặp vào năm 129 Sau Công Nguyên, Lãnh chúa Mùa Đông mới chỉ đôi mươi. Cregan lên ngôi vào năm lên 13 tuổi khi cha mình là Lãnh chúa Rickon qua đời vào năm 121 Sau Công Nguyên. Trong thời thơ ấu, người chú là Bennard nắm quyền cai trị phương Bắc với tư cách**攝政**, nhưng vào năm 124 Sau Công Nguyên khi Cregan tròn 16 tuổi thì người chú vẫn chưa chịu từ bỏ quyền lực. Mối quan hệ của hai người trở nên căng thẳng khi ngườilãnh chúa trẻ cảm thấy bất mãn trước những hạn chế do anh trai cha mình áp đặt. Cuối cùng, vào năm 126 Sau Công Nguyên, Cregan Stark đã đứng lên, giam cầm Bennard và ba người con trai của ông ta, rồi tự mình cai trị phương Bắc. Ngay sau đó, ông kết hôn với Quý cô Arra Norrey, người bạn thời thơ ấu mà ông vô cùng yêu quý, nhưng cô đã qua đời vào năm 128 Sau Công Nguyên khi sinh hạ một người con trai và người thừa kế, người mà Cregan đặt tên là Rickon theo tên cha mình.

“ Mùa thu đã vào độ giữa khi Thái tử Dragonstone đến Winterfell. Tuyết đọng dày trên mặt đất, gió lạnh buốt hú từ phương bắc, và Lãnh chúa Stark đang chuẩn bị cho mùa đông sắp tới, nhưng ông vẫn chào đón Jacaerys một cách nồng nhiệt. Tuyết, băng và giá lạnh khiến Vermax trở nên nóng nảy, người ta nói như vậy, vì thế hoàng tử không nán lại lâu giữa những người phương bắc, nhưng có nhiều câu chuyện kỳ lạ xuất hiện trong thời gian lưu lại ngắn ngủi đó.

“Lời kể sự thật của Munkun” nói rằng Cregan và Jacaerys đã rất thích nhau, vì hoàng tử bé đã nhắc nhở lãnh chúa xứ Winterfell về người em trai đã qua đời mười năm trước của ông. Họ đã uống rượu với nhau, săn bắn cùng nhau, luyện tập cùng nhau và thề lời huynh đệ, được niêm phong bằng máu. Điều này có vẻ đáng tin hơn so với cách kể lại của Septon Eustace, trong đó hoàng tử dành phần lớn thời gian trong chuyến viếng thăm của mình để cố thuyết phục Lãnh chúa Cregan từ bỏ các vị thần sai lầm của mình và chấp nhận sự thờ phụng của Bảy vị thần.

Nhưng chúng ta hãy tìm đến Mushroom để tìm những câu chuyện mà các biên niên sử khác bỏ sót, và lần này ông cũng không làm chúng ta thất vọng. Lời tường thuật của ông giới thiệu một thiếu nữ, hay theo cách ông gọi là "cô gái sói", có tên là Sara Snow. Hoàng tử Jacaerys đã bị mê mẩn sinh vật này, một đứa con hoang của quá cố lãnh chúa Rickon Stark, đến nỗi ông đã nằm cùng nàng trong một đêm. Khi biết rằng vị khách của mình đã cướp đi sự trinh bạch của cô em gái hoang của mình, Lãnh chúa Cregan vô cùng tức giận và chỉ dịu lại khi Sara Snow nói với ông rằng hoàng tử đã cưới nàng làm vợ. Họ đã thề nguyền trong rừng thần Winterfell trước một cây thần, và chỉ sau đó, nàng mới trao thân cho ông, trong bộ lông thú giữa tuyết trắng, khi các vị thần cổ đại dõi nhìn.

Đây hẳn là một câu chuyện quyến rũ, nhưng cũng như nhiều truyện ngụ ngôn của Mushroom, nó có vẻ giống với trí tưởng tượng của một kẻ ngốc hơn là sự thật lịch sử. Jacaerys Velaryon đã được hứa hôn với người em họ Baela từ năm bốn tuổi và cô lên hai, và từ tất cả những gì chúng ta biết về tính cách của anh ta, có vẻ như rất khó xảy ra là anh ta sẽ phá vỡ một thỏa thuận trang trọng như vậy để bảo vệđức hạnh không chắc chắn của một đứa con ngoài giá thú, không được rửa ráy. Nếu thực sự có một Sara Snow nào đó tồn tại, và nếu quả thật Hoàng tử Dragonstone tình cờ đùa giỡn với cô ta, thì điều đó chẳng khác gì những hoàng tử khác đã làm trong quá khứ và sẽ làm vào ngày mai, nhưng nói về chuyện kết hôn là điều vô lý.

("Nấm cũng tuyên bố rằng Vermax đã đẻ một ổ trứng rồng tại Winterfell, điều này cũng vô lý không kém. Mặc dù đúng là xác định giới tính của một con rồng còn sống là nhiệm vụ gần như không thể, nhưng không có nguồn nào khác đề cập đến việc Vermax tạo ra một quả trứng, vì vậy phải cho rằng nó là con đực. Giả thuyết của Septon Barth rằng rồng có thể thay đổi giới tính khi cần thiết, rằng "có thể thay đổi được như ngọn lửa", thật quá nực cười để xem xét.)

Chúng ta biết điều này: Cregan Stark và Jacaerys Velaryon đã đạt được một sự thống nhất, đã ký kết và đóng ấn vào bản hiệp ước mà Đại học sĩ Munkun gọi là "Hiệp ước Băng và Lửa" trong quyển Kể lại sự thật của mình. Giống như nhiều hiệp ước khác, nó sẽ được củng cố bằng một cuộc hôn nhân. Con trai của Lãnh chúa Cregan, Rickon, được một tuổi. Hoàng tử Jacaerys vẫn chưa kết hôn và chưa có con, nhưng người ta cho rằng ngài sẽ sinh con của chính mình khi mẹ ngài ngồi lên Ngai Sắt. Theo các điều khoản của hiệp ước, con gái đầu lòng của hoàng tử sẽ được đưa lên phương Bắc khi được bảy tuổi, được nuôi dưỡng tại Winterfell cho đến khi đủ lớn để kết hôn với người thừa kế của Lãnh chúa Cregan.

Khi Hoàng tử Long Thạch đưa con rồng của mình trở lại bầu trời thu se lạnh, ngài đã biết mình đã giành được ba lãnh chúa quyền lực và toàn bộ chư hầu phục tùng dưới danh nghĩa của mẫu hậu. Mặc dù lễ mừng tên thứ mười lăm của ngài vẫn còn đến nửa năm nữa, nhưng Hoàng tử Jacaerys đã chứng tỏ mình là một người đàn ông, và là người thừa kế xứng đáng ngai Vàng.

Nếu chuyến bay “ngắn hơn, an toàn hơn” của anh trai ông diễn ra tốt đẹp thì rất có thể đã tránh được nhiều đau thương và mất mát.

Bi kịch ập đến với Lucerys Velaryon tại Storm's End không được lên kế hoạch trước; tất cả các nguồn tin của chúng tôi đều đồng ý về điều này. Những trận chiến đầu tiên của Dance of the Dragons đã diễn ra với lời đe dọa, lời hứa hẹn, sắc lệnh và

sự xu nịnh. Vụ ám sát Lãnh chúa Beesbury tại green council vẫn chưa được biết đến rộng rãi; hầu hết đều tin rằng lãnh chúa của họ đang bị giam trong ngục tối. Trong khi không còn nhìn thấy nhiều khuôn mặt quen thuộc trong triều đình, nhưng không có cái đầu nào xuất hiện trên cổng lâu đài, và nhiều người vẫn hy vọng rằng câu hỏi về quyền kế vị có thể được giải quyết một cách hòa bình.

"Kẻ lạ mặt" có những kế hoạch khác. Bởi chắn chắn là bàn tay kinh hoàng của hắn ẩn sau vận rủi đưa hai hoàng tử gặp nhau tại Storm's End, khi rồng Arrax liều lĩnh chạy trước cơn bão để đưa Lucerys Velaryon đến nơi an toàn của lâu đài, chỉ để thấy Aemond Targaryen ở đó trước hắn.

Borros Baratheon là người có tính cách rất khác so với cha của mình. "Lãnh chúa Boremund cứng rắn, mạnh mẽ và bất động", Septon Eustace nói với chúng ta. "Lãnh chúa Borros là cơn gió giông tố, gào thét và thổi theo nhiều hướng". Hoàng tử Aemond cảm thấy không chắc chắn về cách chào đón mà anh sẽ nhận được khi lên đường nhưng đảo Đá Rồng đã chào đón anh bằng những bữa tiệc, lễ săn và đấu ngựa.

Chúa Borros rất vui lòng giải quyết vụ kiện. "Ta có bốn đứa con gái", ông nói với hoàng tử. "Chọn cô nào mà con thích. Cass là chị cả, cô ấy sẽ nở hoa đầu tiên, nhưng Floris thì đẹp hơn. Còn nếu con muốn một người vợ thông minh, thì có Maris."

Rhaenyra đã coi thường Nhà Baratheon quá lâu, lãnh chúa nói với Aemond. "Vâng, Công chúa Rhaenys là họ hàng với tôi và gia đình tôi, một người cô nào đó tôi chưa từng biết đã kết hôn với cha cô ấy, nhưng cả hai đều đã chết, và Rhaenyra... cô ấy không phải Rhaenys, phải không?" Chúa Borros nói rằng ông không có gì chống lại phụ nữ; ông yêu những cô con gái, một cô con gái là điều quý giá... nhưng một đứa con trai, ahhh... nếu các vị thần ban cho ông một đứa con trai có cùng dòng máu của mình, thì Storm's End sẽ được truyền cho đứa con trai, chứ không phải cho các chị em của đứa trẻ. "Tại sao Ngai sắt lại khác?" Và với một cuộc hôn nhân hoàng gia sắp diễn ra... Rhaenyra đã thất bại, cô sẽ hiểu điều đó khi cô biết rằng mình đã mất Storm's End, ông sẽ tự mình nói với cô... phục tùng em trai của cô, vâng, điều đó là tốt nhất, thỉnh thoảng các cô con gái của ông vẫn đánh nhau, như các cô gái vẫn làm, nhưng sau đó ông luôn thấy rằng họ luôn làm lành...

“Chúng ta không có hồ sơ cho biết Vương tử Aemond chọn người con gái nào (mặc dù Mushroom nói rằng anh ta đã hôn cả bốn, để "nếm mật ngọt trên đôi môi của họ"), vì không phải Maris. Munkun viết rằng hoàng tử và Lãnh chúa Borros đang mặc cả về ngày tháng và của hồi môn vào buổi sáng khi Lucerys Velaryon xuất hiện. Vhagar là người đầu tiên cảm nhận được sự xuất hiện của cậu. Những người lính đi tuần trên các bức tường thành kiên cố của lâu đài nắm chặt ngọn giáo trong nỗi kinh hoàng khi cô thức giấc, tiếng gầm rung chuyển đến tận nền móng của Mức độ kháng cự của Durran. Ngay cả Arrax cũng sợ hãi trước âm thanh đó, và chúng ta được kể rằng Luke đã tự do sử dụng roi da để ép anh ta hạ xuống.

"Nấm dự đoán rằng tia chớp lóe sáng về phía đông và một trận mưa lớn trút xuống khi Lucerys nhảy khỏi con rồng, tay nắm chặt tin nhắn của mẹ mình. Hẳn cậu hiểu ý nghĩa của sự hiện diện của Vhagar, nên khi Aemond Targaryen đối mặt với cậu ta ở Đại sảnh tròn trước sự chứng kiến của Lãnh chúa Borros, bốn cô con gái, giáo sĩ và pháp sư, cùng hai mươi hiệp sĩ, lính canh và người hầu, cậu ta sẽ không hề ngạc nhiên. (Trong số những người chứng kiến cuộc gặp gỡ có Ser Byron Swann, con thứ hai của Lãnh chúa Stonehelm ở Dornish Marches, người sau này sẽ có vai trò nhỏ của riêng mình trong cuộc Khiêu vũ.) Vì vậy, lần này chúng ta không cần phải hoàn toàn dựa vào Đại pháp sư Munkun, Mushroom và Septon Eustace. Không ai trong số họ có mặt tại Storm's End, nhưng nhiều người khác đã có mặt, vì vậy chúng tôi không thiếu những thông tin trực tiếp."

“Xem kìa, sinh vật đáng thương này, thưa lãnh chúa của tôi,” Hoàng tử Aemond lên tiếng. “Luke Strong nhỏ bé, đứa con hoang.” Hắn ta nói với Luke, “Mày ướt rồi, đồ con hoang. Mưa sao hay mày đái ra quần vì sợ?”

“Lãnh chúa Borros, tôi mang đến cho ngài thông điệp từ mẹ tôi, tức hoàng hậu.”

"Con điếm ở Dragonstone, hắn muốn ám chỉ như vậy". Vương tôn Aemond bước tới định giật lấy lá thư từ tay Lucerys, nhưng Chúa tể Borros gầm lên lệnh và các hiệp sĩ của ông ta can thiệp, tách rời hai hoàng tử. Một người mang lá thư của Rhaenyra lên khán đài, nơi lãnh chúa của ông ta ngồi trên ngai vàng của các vị vua cũ của cơn bão.

“Không ai có thể hiểu được Borros Baratheon thực sự cảm thấy thế nào vào khoảnh khắc đó. Những lời ghi chép của những người chứng kiến có nhiều điểm khác nhau. Một số người nói rằng lãnh chúa có khuôn mặt đỏ bừng và xấu hổ, giống như một người đàn ông bị vợ hợp pháp phát hiện ra đang ngủ với một người phụ nữ khác. Những người khác tuyên bố rằng Borros dường như đang tận hưởng khoảnh khắc đó, vì lòng phù phiếm của gã cảm thấy dễ chịu khi có cả vua và hoàng hậu tìm kiếm sự ủng hộ của gã. Mushroom (người không có ở đó) nói rằng gã say khướt. Septon Eustace (người không có ở đó) nói rằng gã sợ hãi.”

Tuy nhiên tất cả các nhân chứng đều đồng ý về những gì Chúa tể Borros đã nói và đã làm. Chưa từng là một người biết chữ, ông ta đưa lá thư của nữ hoàng cho pháp sư của mình, người này bẻ niêm phong rồi thì thầm thông điệp vào tai lãnh chúa. Khuôn mặt Chúa tể Borros nhăn nhó. Ông xoa râu, cau có nhìn Lucerys Velaryon và nói: "Và nếu ta làm theo lời mẹ ngươi, con sẽ cưới cô nào trong các con gái của ta, hả nhóc?" Ông chỉ vào bốn cô gái. "Chọn một đứa đi."

Hoàng tử Lucerys chỉ có thể ngượng ngùng. "Thưa chúa thượng, thần không thể tự do thành hôn," chàng đáp. "Thần đã đính hôn với em họ Rhaena của mình."

"Ta đã nghĩ là đúng rồi," Chúa Borros cất lời. "Cút về đi, đồ chó con, và báo với ả điếm mẹ mi rằng Chúa tể của Hầm Bão không phải là một con chó mà ả có thể huýt sáo gọi đến bất cứ khi nào muốn cho đi đánh lại quân thù." Lúc đó, Thân vương Lucerys quay đi rời khỏi Hội trường tròn.

"Nhưng Vương tử Aemond rút kiếm và nói, “Thôi nào, Strong. Trả nợ ngươi mắc với ta trước đã.” Sau đó, ngài xé miếng che mắt và ném xuống sàn, để lộ viên sapphire bên dưới. “Ngươi có một con dao, giống như khi ấy. Hãy móc mắt mình, rồi ta sẽ để ngươi đi. Chỉ cần một mắt. Ta sẽ không làm ngươi mù.”

Hoàng tử Lucerys nhớ lời hứa của mình với mẹ. "Ta sẽ không chiến đấu với ngươi. Ta đến đây với tư cách là sứ giả chứ

không phải hiệp sĩ."

"Ngươi đến đây như một kẻ hèn nhát và phản bội," Hoàng tử Aemond trả lời. "Ta sẽ lấy mắt ngươi hoặc mạng ngươi, Strong."

Lúc đó, Lãnh chúa Borros trở nên bồn chồn. "Không phải ở đây", ông ta càu nhàu. "Cậu ta đến đây như một sứ giả. Ta không muốn có máu đổ trong lâu đài của ta". Vì vậy, lính canh của ông ta đã tự đặt mình vào giữa những hoàng tử và hộ tống Lucerys Velaryon rời khỏi Đại sảnh, trở lại sân lâu đài nơi con rồng của cậu ta, Arrax, đang cúi mình xuống dưới mưa, chờ đợi cậu ta trở về.

"Ba ̀v□n đ□ đ̃a k□t thúc ở đó, n□u không có cô gái Maris. Là con gái thứ hai cuả Lord Borros, kém xinh hơn chi ẹm gái mình, cô □y tức giận Aemond vì h□n thích chi ẹm cô hơn mình. “H□n có l□y m□t một trong hai con m□t cuả ngươì hay một trong hai qua ̀bi cuả ngươì không?” Maris hoi̇ vi ̣hoàng tử, giọng ngọt ngào như mật ong. “Tôi thật vui vì ngươì chọn chi ̣cuả tôi. Tôi mu□n một ngươì ch□ng có đ□y đu ̉các bô ̣phận cơ thê̂”.

Aemond Targaryen nghiến răng giận dữ, anh ta quay lại hỏi Ngài Borros, cầu xin được rời đi. Ngài của Mũi Bão nhún vai và đáp, "Ngươi không còn dưới mái nhà của ta nữa, nên ta không có quyền sai bảo ngươi." Khi Hoàng tử Aemond vội vã chạy đến cửa, các hiệp sĩ đã tránh đường.

Bên ngoài, cơn bão đang gào thét. Tiếng sấm rền khắp tòa lâu đài, mưa như trút nước xuống thật dữ dội, thỉnh thoảng những tia chớp xanh trắng lớn lại lóe lên khiến cả thế giới sáng như ban ngày. Đây là thời tiết xấu để bay, ngay cả đối với một con rồng, và Arrax đang phải vật lộn để giữ mình thăng bằng khi Hoàng tử Aemond cưỡi Vhagar và đuổi theo nó. Nếu bầu trời bình lặng, Hoàng tử Lucerys có thể vượt mặt kẻ truy đuổi, vì Arrax còn trẻ và nhanh hơn... nhưng ngày hôm đó lại “tối đen như trái tim của Hoàng tử Aemond”, theo như lời của Mushroom, và thế là hai con rồng đã gặp nhau trên Vịnh Shipbreaker. Những người theo dõi trên các bức tường lâu đài nhìn thấy những luồng lửa xa xa, và nghe thấy tiếng thét cắt ngang tiếng sấm. Sau đó, hai con quái thú bị khóa chặt vào nhau, tia chớp nổ lách tách xung quanh chúng. Vhagar lớn gấp năm lần kẻ thù của nó, một chiến binh dày dạn kinh nghiệm của hàng trăm trận chiến. Nếu có giao tranh, thì nó không thể kéo dài.

"Arrax rơi xuống, vỡ tan, bị nuốt chửng bởi những làn nước dữ dội của vịnh. Đầu và cổ của nó trôi dạt lên rạn san hô bên dưới Storm’s End ba ngày sau, trở thành món ăn cho cua và mòng biển. Mushroom tuyên bố xác thái tử Lucerys cũng trôi dạt vào bờ, và cho chúng ta biết rằng thái tử Aemond đã moi mắt của ngài và tặng cho Quý bà Maris trên một đám rong biển, nhưng điều này có vẻ quá đáng. Một số người nói rằng Vhagar đã giật Lucerys khỏi lưng rồng và nuốt chửng toàn bộ. Thậm chí có lời đồn rằng thái tử đã sống sót sau cú ngã, bơi vào bờ an toàn, nhưng mất hết ký ức về việc ngài là ai, sống những ngày còn lại như một ngư dân bình thường."

“Lời kể trung thực” đã kể lại tất cả những câu chuyện đó một cách chân thực... nghĩa là, không gì hơn thế. Munkun nhấn mạnh rằng Lucerys Velaryon đã chết cùng con rồng của mình. Rõ ràng là đúng như vậy. Hoàng tử mới mười ba tuổi. Họ không bao giờ tìm thấy thi thể chàng. Và với cái chết của chàng, cuộc chiến của quạ, phái viên và các hiệp ước hôn nhân đã kết thúc, và cuộc chiến của lửa và máu thực sự bắt đầu.

Aemond Targaryen...kẻ từ nay đối với kẻ thù sẽ được gọi là Aemond Sát tộc...trở về Bến tàu Vua, đem lại sự ủng hộ của Storm’s End cho người anh trai Aegon của mình, và mối thù không đội trời chung của Nữ hoàng Rhaenyra. Nếu hắn ta nghĩ mình được chào đón như người hùng, hắn hắn ta sẽ thất vọng. Nữ hoàng Alicent tái mặt khi nghe những gì hắn ta đã làm, bà kêu lên, “Mẹ ơi, xin hãy thương xót tất cả chúng tôi.” Ser Otto cũng chẳng vui gì. “Ngươi chỉ mất một mắt,” như người ta thuật lại lời ông ta nói. “Sao ngươi lại có thể mù quáng đến thế?” Tuy nhiên, bản thân nhà vua lại không chia sẻ nỗi lo lắng của họ. Aegon II chào đón Hoàng tử Aemond trở về nhà bằng một bữa tiệc linh đình, ca ngợi hắn là “dòng máu rồng đích thực” và tuyên bố hắn đã làm được “một khởi đầu tốt”.

"Trên đảo Dragonstone, Nữ hoàng Rhaenyra đã ngất đi khi nghe tin về cái chết của Luke. Em trai của Luke là Joffery (Jace vẫn đang đi xa để thực hiện nhiệm vụ ở phía bắc) đã thề một lời thề khủng khiếp để trả thù Hoàng tử Aemond và Chúa tể Borros. Chỉ có sự can thiệp của Sea Snake và Công chúa Rhaenys mới ngăn cản cậu bé cưỡi ngay con rồng của mình. (Mushroom muốn chúng ta tin rằng anh ta cũng đóng một vai trò trong chuyện này.) Khi hội đồng đen họp để xem xét cách phản công, một con quạ đã đến từ Harrenhal. "Một con mắt đổi một con mắt, một đứa con đổi một đứa con" Hoàng tử Daemon đã viết. "Lucerys sẽ được trả thù."



“Hoàng tử của Thành phố” này, hồi trẻ Daemon Targaryen đã từng là như vậy, gương mặt cùng tiếng cười của hắn thì quen thuộc với mọi kẻ trộm cắp, gái điếm và con bạc ở Flea Bottom. Vị hoàng tử vẫn còn những người bạn ở những nơi tệ hại nhất của King’s Landing, và không thiếu tướng lĩnh trong số những người ủng hộ hắn. Mà không ai biết được, không phải

Quốc vương Aegon, cũng không phải Bàn tay hay Thái hậu, hắn còn có đồng minh tại triều đình, thậm chí là ngay tại hội đồng xanh... cùng một kẻ trung gian khác, một người bạn thân đặc biệt mà hắn vô cùng tin tưởng, người hiểu rõ những nỗi thống khổ của hầm rượu và các tòa nhà đổ nát nằm trong bóng tối của Red Keep chẳng kém gì chính Daemon từng trải, và người này dễ dàng di chuyển trong bóng tối của thành phố. Hắn tìm đến kẻ lạ tái nhợt này bằng những con đường bí mật, để thực hiện một sự trả thù khủng khiếp.

Giữa chốn hỗn loạn của đáy Bọ Chét, người thân tín của Vương tử Daemon đã tìm được những công cụ phù hợp. Một đã trở thành trung sĩ trong Đội tuần tra Thành phố; to lớn và tàn bạo, hắn đã mất chiếc áo choàng vàng vì đánh chết một cô gái điếm khi trong cơn say. Người kia là một người bắt chuột ở Red Keep. Tên thật của họ đã bị thất truyền. Họ được nhớ đến (giá mà họ không được nhớ đến!) với cái tên Blood and Cheese.

“Cheese biết về Hầm Đỏ nhiều hơn cả hình dáng của cái cu của mình”, theo lời Nấm. Những cánh cửa ẩn và đường hầm bí mật mà Maegor Tàn Ác xây dựng quen thuộc với người bắt chuột như chính những con chuột mà hắn săn đuổi. Sử dụng một lối đi đã bị lãng quên, Cheese dẫn Blood vào giữa lòng lâu đài, không một lính gác nào nhìn thấy. Có người nói con mồi của họ chính là nhà vua, nhưng Aegon luôn được Đội Vệ Vương đi theo bất cứ nơi nào ông đến, và thậm chí Cheese cũng không biết cách nào vào và ra khỏi Maegor’s Holdfast ngoại trừ cây cầu bắc qua hào khô và những chiếc gai sắt đáng sợ của nó.

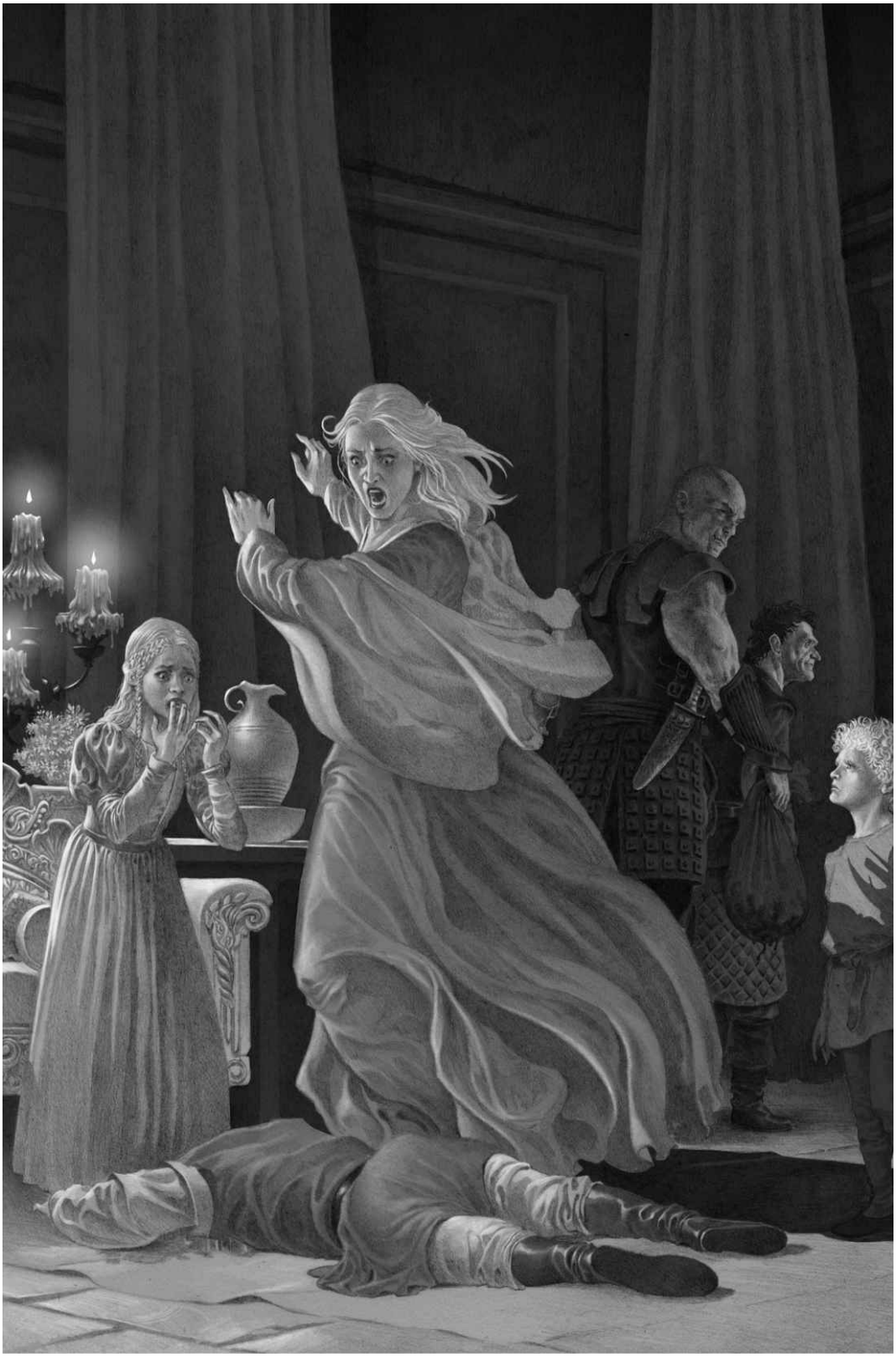
Tháp Bàn Tay Mỏng không được bảo vệ kỹ như vậy. Hai người đàn ông đi qua bức tường thủng để tránh những gã lính đâm thương được bố trí trước cửa tháp. Họ không quan tâm đến căn phòng của Ser Otto. Thay vào đó, họ lẻn vào phòng con gái ông, ở ngay tầng dưới. Sau cái chết của đức vua Viserys, hoàng hậu Alicent đã chuyển đến cư ngụ ở đây, khi con trai bà là Aegon chuyển đến Căn cứ vững chãi của Maegor cùng với hoàng hậu của mình. Khi vào trong, Cheese trói và bịt miệng thái hậu còn Blood thì bóp cổ người hầu gái của bà. Sau đó, bọn chúng ngồi xuống đợi vì chúng biết rằng cứ đến tối trước khi đi ngủ, hoàng hậu Helaena có thói quen đưa các con mình đến thăm bà.

Bất cẩn với nguy hiểm cận kề, hoàng hậu xuất hiện khi hoàng hôn buông xuống lâu đài, cùng với ba đứa con. Jaehaerys và Jaehaera sáu tuổi, Maelor hai tuổi. Khi họ bước vào căn hộ, Helaena nắm chặt tay nhỏ của đứa trẻ và gọi tên mẹ cô. Máu tràn ngập nơi lối vào và giết chết vệ sĩ của hoàng hậu, trong khi Cheese xuất hiện bắt cóc Maelor. "Nếu la hét, tất cả sẽ chết", Blood nói với Đức Bà. Nữ hoàng Helaena được cho là vẫn giữ được bình tĩnh. "Ngươi là ai?", bà ta hỏi cả hai. "Thu nợ", Cheese trả lời. "Mắt đền mắt, con đền con. Chúng ta chỉ muốn một đứa, để cân bằng mọi thứ. Không làm tổn thương phần còn lại của các ngươi tốt bụng, không làm tổn thương một sợi tóc nào. Người muốn mất đứa nào, Đức Bà?"

Sau khi nhận ra ý anh ta, Nữ hoàng Helaena đã cầu xin những người đàn ông giết cô thay thế. Máu nói: "Một người vợ không phải là một đứa con trai". "Phải là một đứa con trai". Cheese cảnh báo nữ hoàng hãy đưa ra lựa chọn sớm, trước khi Blood phát chán và cưỡng hiếp đứa con gái nhỏ của cô. Hắn ta nói: "Chọn đi" không thì chúng tôi sẽ giết tất cả". Quỳ xuống khóc, Helaena gọi tên đứa con út là Maelor. Có lẽ bà nghĩ cậu bé còn quá nhỏ để hiểu, hoặc có lẽ vì cậu bé lớn hơn, Jaehaerys, là con trai đầu lòng và là người thừa kế của Vua Aegon, người kế vị ngai vàng. Cheese thì thầm với Maelor: "Nghe thấy không, thằng bé?" "Mẹ con muốn giết con". Rồi hắn ta cười nhếch mép với Blood, và gã kiếm sĩ đồ sộ giết chết Hoàng tử Jaehaerys, chém bay đầu đứa bé chỉ bằng một nhát. Nữ hoàng bắt đầu la hét.

Lạ thay, tên bắt chuột và tên đồ tể vẫn giữ đúng lời hứa. Chúng không hề làm hại đến Nữ hoàng Helaena hay những đứa trẻ còn sống của bà mà trốn khỏi cung cùng đầu của hoàng tử. Cung điện náo loạn, nhưng Cheese nắm giữ những lối đi bí mật mà những người lính gác không hề biết, và những kẻ giết người đã trốn thoát. Hai ngày sau, Blood bị bắt tại Cổng Thiên Đường trong lúc cố rời khỏi Bến Vua, với chiếc đầu của Thái tử Jaehaerys được giấu trong một trong những túi đựng yên ngựa. Khi bị tra tấn, hắn đã thú nhận lý do hắn mang đầu về Harrenhal, là để nhận phần thưởng từ Thái tử Daemon. Hắn cũng mô tả người đàn bà - người mà hắn khẳng định đã thuê chúng - một phụ nữ lớn tuổi, giọng nói nghe khá lạ, trùm đầu và mặc áo choàng, rất xanh xao. Những cô gái điếm khác gọi bà ta là Misery.

Sau mười ba ngày đọa đày, Máu rốt cuộc cũng được phép chết. Vương hậu Alicent đã ra lệnh cho Larys Clubfoot tìm ra tên thật của anh ta để bà có thể tắm trong máu của vợ con anh ta, nhưng các nguồn tin của chúng tôi không nói rằng điều này đã xảy ra hay chưa. Ser Luthor Largent và nhóm áo choàng vàng của ông đã lục soát Đường Tơ lụa từ trên xuống dưới và bắt lột sạch mọi cô gái điếm ở King’s Landing, nhưng không tìm thấy dấu vết nào của Cheese hay Sâu trắng. Trong cơn đau buồn và tức giận, Vua Aegon II đã ra lệnh bắt tất cả những người bắt chuột trong thành phố ra treo cổ, và lệnh này đã được thực hiện. (Ser Otto Hightower đã mang một trăm con mèo vào Red Keep để thay thế họ.)



"Mặc dù Blood và Cheese đã tha mạng cho bà ta, nhưng Nữ hoàng Helaena không thể được coi là đã sống sót sau ngày định mệnh đó." Sau đó, bà không ăn, không tắm, không rời khỏi phòng, và bà không còn có thể chịu nhìn vào con trai Maelor, khi biết rằng mình đã đặt tên cho nó là người phải chết. Nhà vua không còn cách nào khác ngoài đưa cậu bé ra khỏi

tay bà và giao cho mẹ của họ, Thái hoàng thái hậu Alicent, nuôi nấng như thể bà là mẹ ruột của nó. Sau đó, Aegon và vợ ông đã ngủ riêng, và Nữ hoàng Helaena chìm sâu hơn vào sự điên loạn, trong khi nhà vua nổi cơn thịnh nộ, uống rượu và nổi cơn thịnh nộ.



The Dying of the Dragons

The Red Dragon and the Gold

Vũ Điệu Của Bầy Rồng đã đi vào một diễn biến mới sau cái chết của Lucerys Velaryon tại vùng đất bão táp và vụ ám sát Hoàng tử Jaehaerys trước mắt mẹ mình ở Pháo Đài Đỏ. Đối với cả phe đen và phe xanh, máu gọi máu để trả thù. Trên khắp vương quốc, lãnh chúa triệu hồi những ngọn cờ hiệu của mình, tập hợp quân đội và bắt đầu hành quân."

“Trên sông, bọn cướp từ Raventree, phất cờ hiệu của Rhaenyra,* đã vượt vào vùng đất của Nhà Bracken, đốt cháy mùa màng, bắt cừu và gia súc, cướp bóc làng mạc và phá hủy mọi tu viện mà chúng đi qua (Nhà Blackwood là một trong những gia tộc cuối cùng ở phía nam the Neck vẫn theo các vị thần cổ xưa).

“Khi nhà Brackens tập hợp được lực lượng lớn để phản công, Chúa tể Samwell Blackwood đã bất ngờ tấn công họ khi đang hành quân, bắt họ không kịp trở tay khi họ đóng quân bên dưới một nhà máy ven sông. Trong cuộc giao tranh sau đó, nhà máy bị đốt thành tro, và nhiều người đã chiến đấu và bỏ mạng sau nhiều giờ chìm trong ánh sáng đỏ của ngọn lửa. Ser Amos Bracken, chỉ huy đội quân từ Stone Hedge, đã chém chết Chúa tể Blackwood trong một trận chiến một đấu một, nhưng ông ta cũng không sống sót khi một mũi tên gỗ linh thiêng bay trúng vào khe mắt trên mũ giáp của ông ta và đâm sâu vào hộp sọ. Người ta cho rằng một mũi tên đó được bắn ra bởi em gái mười sáu tuổi của Chúa tể Samwell, Alysanne, người sau này được gọi là Black Aly, nhưng liệu đây có phải sự thật hay chỉ là truyền thuyết gia đình thì không ai biết được.

"Trong một trận chiến sau này gọi là Trận Nhà máy Lửa, cả hai phe đều chịu nhiều tổn thất đau thương... và khi nhà Bracken cuối cùng cũng tan vỡ và chạy trốn trở về lãnh địa của họ dưới sự chỉ huy của người em cùng cha khác mẹ của Ser Amos, Ser Raylon Rivers, thì họ chỉ thấy rằng Stone Hedge đã bị chiếm trong lúc họ vắng mặt. Dưới sự chỉ huy của Hoàng tử Daemon trên lưng ngựa Caraxes, một đội quân hùng mạnh gồm Darrys, Rootes, Pipers và Freys đã chiếm lấy lâu đài bằng một cuộc tấn công vào lúc mà Nhà Bracken mất đi phần lớn sức mạnh. Lãnh chúa Humfrey Bracken và những đứa con còn

lại của ông ta đã bị bắt làm tù binh, cùng với người vợ thứ ba và người tình bất hợp pháp của ông ta. Để không thấy họ bị làm hại, Ser Raylon đã đầu hàng. Khi Nhà Bracken tan vỡ và bị đánh bại, những người ủng hộ cuối cùng của Vua Aegon ở vùng Riverland cũng mất hết tinh thần và cũng đành hạ kiếm."

Tuy nhiên, đừng nghĩ rằng hội đồng lục sự ngồi không. Ser Otto Hightower cũng rất bận rộn, giành lấy sự ủng hộ của các lãnh chúa, thuê lính đánh thuê, tăng cường phòng thủ cho King's Landing và siêng năng tìm kiếm các liên minh khác. Sau khi đề nghị hòa bình của Grand Maester Orwyle bị từ chối, Bàn tay phải của vua đã tăng gấp đôi nỗ lực của mình, phái quạ đến Winterfell và Eyrie, tới Riverrun, White Harbor, Gulltown, Bitterbridge, Fair Isle và nửa trăm thành trì và lâu đài khác. Người cưỡi phi ngựa phi nước đại suốt đêm đến các nơi gần đó hơn để triệu tập các lãnh chúa và phu nhân của họ đến triều đình để tuyên thệ trung thành với Vua Aegon. Ser Otto cũng đã liên lạc với Dorne, nơi hoàng tử cầm quyền, Qoren Martell, đã từng chiến đấu chống lại Hoàng tử Daemon ở Stepstones, nhưng Hoàng tử Qoren đã từ chối lời đề nghị của ông ta. “Dorne đã từng nhảy múa với những con rồng rồi,” ông ta nói. "Ta thà ngủ với bọ cạp."

" Tuy nhiên, Ser Otto đang mất đi lòng tin của nhà vua, người đã hiểu nhầm hành động của ông là sự không hành động, và thận trọng là sự hèn nhát. Septon Eustace kể với chúng ta rằng có một lần khi Aegon bước vào Tháp Bàn Tay và thấy Ser Otto đang viết một lá thư khác, khi đó ngài làm đổ lọ mực vào lòng ông nội, tuyên bố, “Ngôi báu giành được bằng kiếm, chứ không phải bằng ngòi bút. Phải đổ máu chứ không phải mực.”

\"Ngài Munkun cho chúng ta biết, sự kiện Hoàng tử Daemon chiếm được Harrenhal khiến Đức vua bồi hồi chấn động. Cho đến lúc đó, Aegon II vẫn tin rằng sự nghiệp của đứa em cùng cha khác mẹ với mình là vô vọng. Harrenhal khiến lần đầu tiên Đức vua cảm thấy mình bị tổn thương. Những thất bại tiếp theo sau tại Cối xay cháy và Hàng rào đá như những đòn tấn công mới, và khiến nhà vua nhận ra rằng tình thế của mình nguy hiểm hơn ông tưởng. Những nỗi sợ này càng sâu sắc hơn khi những con quạ quay trở về từ Reach, nơi mà phe áo xanh tin rằng họ hùng mạnh nhất. Nhà Hightower và Oldtown ủng hộ vững chắc Vua Aegon, và Đức vua cũng có Arbor... nhưng ở những nơi khác ở phía nam, nhiều lãnh chúa khác đã tuyên bố ủng hộ Rhaenyra, trong số đó có Lãnh chúa Costayne của Ba ngọn tháp, Lãnh chúa Mullendore của Uplands, Lãnh chúa Tarly của Horn Hill, Lãnh chúa Rowan của Goldengrove và Lãnh chúa Grimm of Greyshield.\"

“" Đáng chú ý nhất trong số những kẻ phản bội này là Lãnh chúa Alan Beesbury, người thừa kế của Lãnh chúa Lyman, người đang đòi thả ông của mình khỏi ngục tối, nơi hầu hết mọi người đều tin rằng cựu tổng quản lý tiền bạc bị giam giữ. Đối mặt với sự ồn ào như vậy từ chính những người mang cờ hiệu của mình, viên chỉ huy đồn trại, quản gia và mẹ của Lãnh chúa trẻ Tyrell của Highgarden, với tư cách là nhiếp chính thay cho cậu bé, đột nhiên suy nghĩ lại về sự ủng hộ của họ đối với Vua Aegon và quyết định Nhà Tyrell sẽ không tham gia vào cuộc đấu tranh này. Vua Aegon bắt đầu dùng rượu mạnh để dìm nỗi sợ hãi của mình, Septon Eustace kể với chúng ta. Lãnh chúa Otto đã sai người gửi lời đến cháu trai của mình, Lãnh chúa Ormund Hightower, cầu xin ông sử dụng sức mạnh của Oldtown để dập tắt cuộc nổi loạn bùng nổ này ở Reach. ”"

Tiếp theo đó là những đòn tấn công khác: Vale, White Harbor, Winterfell. Người nhà Blackwood và các lãnh chúa sông khác kéo đến Harrenhal và các đội quân của Hoàng tử Daemon. Hạm đội của Con rắn biển đã phong tỏa Vịnh Nước Đen, và mỗi sáng, vua Aegon lại nghe các thương gia than thở với mình. Đức vua không trả lời những lời than vãn của họ, chỉ uống thêm một cốc rượu mạnh nữa. "Hãy hành động đi", ngài yêu cầu Ser Otto.

bàn tay bảo đảm với anh ta rằng mọi chuyện đang được thực hiện; ngài đã nở một kế hoạch phá vỡ cuộc phong tỏa của Velaryon. Một trong những trụ cột ủng hộ quan trọng nhất cho tuyên bố của Rhaenyra là phối ngẫu của bà, nhưng Thân vương Daemon lại đại diện cho một trong những điểm yếu lớn nhất của bà. Thân vương tạo ra nhiều kẻ thù hơn bạn bè trong suốt quá trình phiêu lưu của ngài. Ser Otto Hightower là một trong những kẻ thù đầu tiên đã vượt biển hẹp để đến với một trong những kẻ thù khác của hoàng tử, Vương quốc Ba cô con gái.

Bản thân hạm đội của hoàng gia còn thiếu sức mạnh để phá vỡ sự kìm kẹp của Rắn Biển trên Cổ Họng, và cho đến nay, những lời đề nghị của Vua Aegon gửi đến Dalton Greyjoy xứ Pyke vẫn chưa giành được Quần đảo Sắt về phe ngài. Tuy nhiên, hạm đội kết hợp giữa Tyrosh, Lys và Myr sẽ là đối thủ xứng tầm với những người Velaryon. Ser Otto đã phái người đến gặp các pháp sư, hứa sẽ trao quyền giao thương độc quyền tại Bến Vua nếu họ quét sạch tàu của Rắn Biển khỏi Cổ Họng và mở lại các tuyến hàng hải. Để món hầm thêm đậm đà, ông ta cũng hứa sẽ nhượng Bậc thang Đá cho Ba Người Con Gái, mặc dù thực tế là Ngai Sắt chưa bao giờ đòi những hòn đảo đó.

"Tam đầu chế" chưa bao giờ nhanh nhẹn. Không một vị vua thực sự, mọi quyết định lớn trong Vương quốc ba đầu này đều do Hội đồng cao đưa ra. Mười một pháp sư từ mỗi thành phố tạo nên thành viên của Hội đồng, mỗi người đều thể hiện sự khôn ngoan, ranh ma và tầm quan trọng của mình, và sẽ giành mọi lợi thế có thể cho thành phố của mình. Ngài Maester Greydon, người viết lịch sử xác thực về Vương quốc Ba nàng tiên, năm mươi năm sau, đã mô tả nơi đây như "ba mươi ba con ngựa, mỗi con kéo theo hướng riêng của mình”. Ngay cả những vấn đề cấp bách như chiến tranh, hòa bình và liên minh vẫn có thể gây ra tranh cãi bất tận... và Hội đồng cao còn chẳng họp khi sứ giả của Sir Otto đến.

Nhà vua trẻ không hài lòng vì sự chậm trễ này. Aegon II đã hết kiên nhẫn với sự né tránh của ông ngoại mình. Mặc dù mẫu hậu, Thái hậu Alicent, đã lên tiếng biện hộ cho Ser Otto, nhưng Hoàng thượng vẫn làm ngơ trước lời cầu xin của bà. Truyền Ser Otto đến cung điện, ông tháo sợi dây biểu trưng chức vụ khỏi cổ ông ta và quăng cho Ser Criston Cole. “Bàn tay mới của ta là nắm đấm thép” - ông ta huênh hoang - “Chúng ta sẽ không còn viết thư nữa”.

Ser Criston không mất thời gian để chứng minh bản lĩnh của mình. "Ngài không phải xin sự ủng hộ của các lãnh chúa như một kẻ ăn xin cầu xin bố thí", chàng nói với Aegon. "Ngài là vị vua hợp pháp của Westeros và những kẻ phủ nhận điều đó là những kẻ phản bội. Đã đến lúc bọn chúng phải trả giá cho tội phản bội."

Những người đầu tiên phải trả giá chính là các lãnh chúa bị giam cầm đang quằn quại nơi ngục tối dưới Pháo đài Đỏ, những người từng thề sẽ bảo vệ quyền lợi của Công chúa Rhaenyra và vẫn ngoan cố từ chối quỳ gối trước Vua Aegon. Từng người một họ bị lôi ra sân thành, nơi Công lý của Nhà vua chờ đợi họ với chiếc rìu của mình. Mỗi người được trao một cơ hội

cuối cùng để tuyên thệ trung thành với Vương gia; chỉ có Chúa tể Butterwell, Chúa tể Stokeworth và Chúa tể Rosby chọn làm như vậy. Chúa tể Hayford, Chúa tể Merryweather, Chúa tể Harte, Chúa tể Buckler, Chúa tể Caswell và Quý bà Fell coi trọng lời thề của mình hơn mạng sống của mình, và lần lượt từng người bị chặt đầu cùng với tám hiệp sĩ có gia sản và hai mươi gia nhân và tùy tùng. Đầu của họ được treo trên các ngọn giáo trên cổng thành phố.

Vua Aegon cũng muốn báo thù cho sự giết hại người thừa kế của ông bởi Blood và Cheese bằng cách tấn công Dragonstone, hạ xuống đồn trú trên đảo trên lưng rồng để bắt giữ hoặc giết hại người em cùng cha khác mẹ và "những đứa con hoang" của bà ta. Toàn bộ hội đồng xanh đã phải can ngăn ông. Ser Criston Cole thúc giục một hành động khác. Vị công chúa giả mạo đã sử dụng sự lén lút và phản bội để giết Hoàng tử Jaehaerys, Cole nói; họ hãy làm như vậy. "Chúng ta sẽ trả lại cho công chúa những đồng tiền đẫm máu của bà ta", ông nói với nhà vua. Công cụ mà Chỉ huy trưởng đội Vệ binh Hoàng gia chọn để trả thù cho nhà vua là Người anh em tuyên thệ của ông, Ser Arryk Cargyll.

Ser Arryk rất thân quen với nơi đóng quân cổ xưa của Nhà Targaryen, thường xuyên viếng thăm nơi này dưới thời trị vì của Vua Viserys. Vẫn còn nhiều ngư dân đánh bắt trên vùng biển Vịnh Blackwater, vì Đảo Rồng phụ thuộc vào biển để sinh kế; sẽ là một điều đơn giản nếu đưa Cargyll đến làng chài dưới lâu đài. Từ đó, ngài có thể tự mình đến gặp nữ hoàng. Ser Arryk và em trai Ser Erryk là cặp song sinh giống hệt nhau về mọi mặt; ngay cả những đồng đội của họ trong Đội Gác Đêm cũng không thể phân biệt được cả hai, Mushroom và Septon Eustace đều khẳng định như vậy. Ser Criston gợi ý rằng một khi mặc áo choàng trắng, Ser Arryk sẽ có khả năng di chuyển tự do khắp Đảo Rồng; bất kỳ lính canh nào tình cờ chạm trán ngài chắc chắn sẽ nhầm ngài với em trai mình.

Ser Arryk đã không thực hiện nhiệm vụ này một cách vui vẻ. Thật vậy, Ngài Septon Eustace bảo rằng vị hiệp sĩ gặp khó khăn đã viếng nhà nguyện của Pháo đài Đỏ vào đêm ông chuẩn bị lên đường, cầu nguyện sự tha thứ đến từ Đấng Mẹ của chúng ta. Tuy nhiên, với tư cách là Hiệp sĩ bảo vệ hoàng gia, đã tuyên thệ tuân theo lệnh của nhà vua và chỉ huy, ông không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tiến về Dragonstone, khoác lên mình chiếc áo của một ngư dân đơn giản nhuốm đầy mùi muối.

Mục đích thực sự của chuyến đi của Ser Arryk vẫn là vấn đề tranh cãi. Đại học sĩ Munkun cho chúng ta biết rằng Cargyll đã được lệnh giết Rhaenyra, lập tức chấm dứt cuộc nổi loạn của cô ta, trong khi Mushroom khẳng định rằng mục tiêu săn đuổi của Cargyll là con trai cô ta, rằng Aegon II muốn rửa sạch máu của đứa con trai bị sát hại bằng máu của những đứa cháu ngoài giá thú là Jacaerys và Joffrey “Strong”.

""Ser Arryk cập bến mà không gặp cản trở, mặc áo giáp và choàng trắng, không gặp khó khăn gì khi vào lâu đài với hình dạng anh trai sinh đôi như kế hoạch của Criston Cole. Tuy nhiên, khi ở sâu trong lòng Dragonstone, trên đường đến phòng của hoàng gia, các vị thần đã đưa đẩy anh ta đối mặt với chính Ser Erryk, người lập tức biết được sự hiện diện của anh trai mình có ý nghĩa gì. Các ca sĩ kể lại rằng Ser Erryk đã nói, "Anh yêu em, anh trai" khi anh ta rút kiếm, và Ser Arryk đáp lại, "Và anh cũng yêu em, anh trai" khi anh ta rút kiếm của mình.""

Theo Đại Maester Munkun, cặp song sinh đã chiến đấu với nhau suốt gần một giờ đồng hồ; tiếng thép va vào thép đánh thức nửa triều đình của nữ hoàng, nhưng những người chứng kiến chỉ có thể bất lực đứng nhìn vì không ai ở đó có thể nhận ra người em nào với người anh nào. Cuối cùng, Ser Arryk và Ser Erryk ra đòn chí mạng vào nhau rồi chết trong vòng tay của đối phương trong nước mắt.

Tài khoản của Mushroom ngắn hơn, mặn hơn và hoàn toàn kinh tởm hơn. Kẻ ngu ngốc của chúng ta nói rằng cuộc chiến chỉ diễn ra trong chốc lát. Không có lời tuyên bố nào về tình anh em; mỗi Cargyll đều lên án người kia là kẻ phản bội khi họ đụng độ. Ser Erryk, đứng trên người anh em sinh đôi của mình trên bậc thang xoắn ốc, đã giáng đòn chí mạng đầu tiên, một nhát chém xuống tàn bạo suýt nữa chặt đứt cánh tay cầm kiếm của anh trai mình ở vai, nhưng khi anh ta gục xuống, Ser Arryk nắm lấy chiếc áo choàng trắng của kẻ giết mình và kéo anh ta đủ gần để cắm một con dao găm sâu vào bụng anh ta. Ser Arryk đã chết trước khi lính canh đầu tiên đến, nhưng Ser Erryk mất bốn ngày mới chết vì vết thương ở ruột, liên tục la hét trong đau đớn khủng khiếp và nguyền rủa người anh trai phản bội của mình trong suốt thời gian đó.

Vì những lý do hiển nhiên, các ca sĩ và người kể chuyện đã thể hiện sự thiên vị rõ rệt đối với câu chuyện mà Munkun kể lại. Các học sĩ và các học giả khác phải tự đưa ra quyết định của họ về phiên bản nào có khả năng xảy ra hơn. Tất cả những gì Septon Eustace nói về vấn đề này là cặp song sinh Cargyll đã giết lẫn nhau, và chúng ta phải để nó ở đó.

"Quay lại bến Đổ Vua, quan thanh tra của Vua Aegon, Larys Mạnh Mẽ Clubfoot, đã lập một danh sách tất cả những lãnh chúa đã tụ tập trên Đá Rồng để tham dự lễ đăng quang của Nữ hoàng Rhaenyra và ngồi trong hội đồng đen của bà. Các lãnh chúa Celtigar và Velaryon có chỗ ngồi trên các hòn đảo; vì Aegon II không có sức mạnh trên biển, nên họ nằm ngoài tầm với cơn thịnh nộ của ông ta. Tuy nhiên, những lãnh chúa đen có đất đai trên đất liền không được bảo vệ như vậy."

Với một trăm hiệp sĩ cùng năm trăm lính của hoàng gia, cùng với quân đội đánh thuê được tăng cường gấp ba lần, Ser Criston đã tiến tới Rosby và Stokeworth, nơi những lãnh chúa chỉ mới hối hận vì lòng trung thành mà họ dành cho nữ hoàng, ra lệnh cho họ chứng minh lòng trung thành bằng cách gia nhập lực lượng của ông. Từ đó, đội quân của Cole tiến tới thị trấn cảng có tường bao quanh là Duskendale, nơi họ đã bất ngờ tấn công những người bảo vệ. Thị trấn đã bị cướp bóc, những con tàu trong bến cảng bị đốt cháy, Lãnh chúa Darklyn bị chặt đầu. Những hiệp sĩ trong gia đình và quân đồn trú của ông được lựa chọn giữa việc tuyên thệ kiếm của họ với Vua Aegon hoặc chia sẻ số phận của lãnh chúa của họ. Phần lớn đã chọn cách đầu tiên.

"Mục tiêu tiếp theo của Ser Criston là Rook’s Rest. Được cảnh báo trước về sự xuất hiện của họ, Huân tước Staunton đóng chặt cổng và thách thức những kẻ tấn công. Núp sau những bức tường thành, ngài chỉ có thể nhìn những cánh đồng, khu rừng và ngôi làng của mình bị thiêu rụi, đàn cừu cùng gia súc và dân thường bị chém giết. Khi lương thực trong lâu đài bắt đầu cạn kiệt, ông đã cử một con quạ bay đến Dragonstone để cầu cứu."

Con chim đến khi Rhaenyra và lũ da đen của bà vẫn đang than khóc Ser Erryk và tranh luận về cách ứng phó thích hợp

với cuộc tấn công mới nhất của "Kẻ cướp ngôi Aegon". Mặc dù bị lung lay bởi nỗ lực ám sát này (hoặc ám sát con trai bà), nhưng nữ hoàng vẫn miễn cưỡng tấn công Vương Đô. Munkun (cần phải nhớ là đã chép lại nhiều năm sau đó) nói rằng đó là vì bà kinh sợ việc sát hại đồng loại. Maegor Độc ác đã giết cháu trai Aegon của mình và đã bị nguyền rủa sau đó, cho đến khi ông chết vì mất máu trên ngai vàng cướp được. Septon Eustace nói rằng Rhaenyra có "trái tim của một người mẹ" nên miễn cưỡng mạo hiểm mạng sống của những đứa con còn lại của mình. Tuy nhiên, chỉ có Mushroom hiện diện trong những cuộc họp hội đồng này, và tên hề khẳng định rằng Rhaenyra vẫn còn đau buồn quá sức vì cái chết của đứa con trai Lucerys của bà đến nỗi bà đã vắng mặt trong cuộc họp hội đồng chiến tranh, giao quyền chỉ huy cho Sea Snake và vợ ông ta, Công chúa Rhaenys.

"Phiên bản của Nấm có vẻ hợp lý nhất ở thời điểm hiện tại vì chín ngày sau khi Chúa tể Staunton cử lời cầu cứu, tiếng vỗ của đôi cánh từ một con quái vật được nghe thấy trên khắp biển, và con rồng Meleys xuất hiện trên Rook's Rest. Cô là Nữ hoàng Đỏ, với những chiếc vảy đỏ thẫm bao phủ toàn thân. Lớp màng của đôi cánh có màu hồng, mào, sừng và móng vuốt của cô sáng bóng như đồng. Trên lưng cô, mặc bộ áo giáp bằng đồng và thép sáng lấp lánh trong ánh Mặt trời, Rhaenys Targaryen cưỡi, Nữ hoàng Không Bao giờ Ngự trị.

Ser Criston Cole không nản lòng. Người phụ tá của Aegon đã mong đợi điều này, và đã tính đến điều này. Tiếng trống lệnh vang lên, đám cung thủ lao lên, vừa có cung thủ tầm xa vừa có cung thủ nỏ, không khí chật ních mũi tên và tên nỏ. Những con bọ cạp được kéo lên để bắn ra những mũi tên sắt như loại đã từng hạ Meraxes ở Dorne. Meleys trúng gần chục tên, nhưng những mũi tên chỉ khiến nó càng tức giận. Nó lao xuống, phun lửa sang trái và phải. Các hiệp sĩ bốc cháy trên yên ngựa khi lông, da và yên ngựa của họ bùng cháy. Những người lính quẳng giáo và chạy tán loạn. Một số cố núp sau khiên, nhưng cả gỗ sồi lẫn sắt không thể chịu được hơi thở của rồng. Ser Criston ngồi trên con ngựa trắng của mình hét lên, “Nhắm vào người cưỡi,” xuyên qua làn khói và lửa. Meleys gầm lên, khói tỏa ra từ lỗ mũi, một con ngựa đực đá vào hàm nó khi những ngọn lửa nhấn chìm nó.

"Sau đó nghe tiếng gầm đáp lại. Hai bóng hình có cánh khác xuất hiện: vị vua cưỡi Sunfyre Vàng và em trai Aemond cưỡi Vhagar. Criston Cole đã đặt bẫy và Rhaeyns đã đến cắn câu. Giờ hàm răng đã khép lại quanh cô ấy.

Công chúa Rhaenys không hề tìm cách trốn chạy. Với một tiếng reo vui mừng và một tiếng quất roi, cô quay Meleys về phía kẻ thù. Đối đầu với riêng Vhagar, cô ta có thể có một số cơ hội, nhưng khi đối đầu với cả Vhagar và Sunfyre, thì sẽ chắc chắn diệt vong. Những con rồng dữ dội va chạm ở độ cao một nghìn feet so với chiến trường, khi những quả cầu lửa nổ tung và nở rộ, sáng đến nỗi sau đó mọi người thề rằng cả bầu trời tràn ngập ánh nắng mặt trời. Hàm đen thẫm của Meleys khép lại quanh chiếc cổ vàng kim của Sunfyre trong chốc lát, cho đến khi Vhagar từ phía trên rơi xuống tấn công họ. Cả ba con thú vật đều xoay vòng rơi xuống đất. Chúng đâm xuống đất mạnh đến mức những tảng đá rơi khỏi tường thành của Rook's Rest cách đó nửa dặm.

Những kẻ ở gần những con rồng nhất đã không sống sót để kể lại câu chuyện. Những kẻ ở xa thì chẳng thể nhìn thấy gì ngoài ngọn lửa và khói. Phải mất nhiều giờ sau thì những ngọn lửa mới tắt hẳn. Nhưng từ đống tro tàn ấy, chỉ có Vhagar là bình an vô sự. Meleys đã chết, nát vụn vì cú ngã và bị xé xác trên mặt đất. Còn Sunfyre, con quái vật vàng rực lộng lẫy, đã bị xé mất phân nửa một bên cánh khỏi cơ thể, trong khi người cưỡi rồng hoàng gia của nó thì gãy xương sườn, gãy hông và bị bỏng hết một nửa cơ thể. Tay trái của hắn là nghiêm trọng nhất. Ngọn lửa rồng đã thiêu đốt rất nóng đến nỗi lớp áo giáp của nhà vua đã tan chảy vào da thịt của hắn.

Người ta tin rằng thi thể của Rhaenys Targaryen sau đó được tìm thấy bên cạnh xác rồng của bà, nhưng thi thể đã cháy đen đến mức không ai có thể chắc chắn rằng đó là bà. Nữ công tước yêu dấu của Phu nhân Jocelyn Baratheon và Thân vương Aemon Targaryen, người vợ chung thủy của Lãnh chúa Corlys Velaryon, người mẹ và người bà, Nữ hoàng chưa từng trị vì đã sống một cách dũng cảm, và đã tử trận trong biển lửa. Bà đã năm mươi lăm tuổi.

Hôm đó, tám trăm hiệp sĩ, hầu cận và dân thường cũng tử trận. Trăm người khác cũng chết không lâu sau đó, khi Vương tử Aemond và Ser Criston Cole chiếm được Rook's Rest và giết chết quân đồn trú. Đầu của Lãnh chúa Staunton được mang về King's Landing và treo trên Cổng Cổ... nhưng chính là đầu của con rồng Meleys, bị kéo lê khắp thành phố trên một chiếc xe, khiến đám đông dân đen kinh ngạc đến mức im lặng. Septon Eustace kể rằng hàng nghìn người đã rời khỏi King's Landing sau đó, cho đến khi Vương hậu góa Alicent ra lệnh đóng và chặn các cổng thành.

Vua Aegon II không chết, tuy nhiên vết bỏng đi kèm nỗi đau khiến một số người cho rằng ông đã cầu nguyện để được chết. Được đưa vào Bến Vua trong một cáng kín để che giấu mức độ thương tích, Đức Vua vẫn không rời khỏi giường cho đến hết năm đó. Các giáo sĩ cầu nguyện cho ngài, các thầy thuốc hầu hạ ngài bằng thuốc độc và thuốc phiện, nhưng Aegon ngủ chín giờ trong số mười giờ, chỉ thức đủ lâu để dùng chút thức ăn ít ỏi trước khi lại chìm vào giấc ngủ. Không ai được phép quấy rầy giấc ngủ của ngài, ngoài mẹ ngài là hoàng thái hậu và Ser Criston Cole, cánh tay phải của ngài. Vợ ngài thậm chí còn chẳng ngó ngàng, vì Helaena đã chìm đắm trong nỗi đau và sự điên cuồng của chính mình.



Con rồng của nhà vua, Sunfyre, quá lớn và nặng nề để di chuyển, và không thể bay được vì cánh bị thương, vẫn nằm trên cánh đồng ngoài Rook's Rest, lê mình qua đống tro tàn như một con rồng vàng khổng lồ. Trong những ngày đầu, nó tự nuôi sống mình bằng xác những người bị giết chết. Khi những xác chết đó biến mất, những người mà Ser Criston để lại để bảo vệ

nó đã mang cho nó những con bê và cừu.

“Nay ngươi sẽ cai quản vương quốc từ giờ, cho đến khi anh trai ngươi đủ mạnh để đội vương miện trở lại,” Sứ giả của nhà vua nói với Hoàng tử Aemond. Và Ser Criston cũng chẳng cần phải lặp lại, Eustace viết. Và thế là Aemond Một-mắt Người-giết-họ-hàng đội lên chiếc vương miện sắt-và-đá quý của Aegon Người-chinh-phục. “Nó đẹp hơn trên người ta rất nhiều so với trên người hắn,” thái tử tuyên bố. Nhưng Aemond không nhận tước hiệu vua, mà chỉ tự xưng là Người-bảo-hộ-vương-quốc và Hoàng-tử-nhiếp-chính. Ser Criston Cole vẫn là Sứ giả của nhà vua.

Trong lúc đó, những hạt giống Jacaerys Velaryon đã gieo trên chuyến bay ra Bắc đã bắt đầu nảy mầm, và những người đàn ông đang tập trung ở Cảng White, Winterfell, Barrowton, Sisterton, Gulltown và Cổng Trăng. Nếu họ hợp nhất sức mạnh của mình với sức mạnh của các lãnh chúa sông đang tập trung tại Harrenhal với Hoàng tử Daemon, ngay cả những bức tường kiên cố của King's Landing cũng không thể chống lại họ, Ser Criston cảnh báo với tân Nhiếp chính vương.

Tin tức từ phương Nam cũng rất đáng lo ngại. Thực hiện theo lời van xin của người chú, Chúa tể Ormund Hightower đã xuất phát từ Oldtown cùng một nghìn hiệp sĩ, một nghìn cung thủ, ba nghìn lính bộ binh và vô số người hầu, lính đánh thuê, kỵ binh và dân chúng, chỉ để thấy mình bị Ser Alan Beesbury và Chúa tể Alan Tarly tấn công. Mặc dù chỉ huy số lượng ít hơn nhiều, nhưng hai Alan đã gây khó khăn cho ông suốt ngày đêm, đột kích trại của ông, giết các trinh sát của ông, đốt cháy các tuyến đường hành quân của ông. Xa hơn về phía nam, Chúa tể Costayne đã tiến từ Three Towers để tấn công đoàn xe chở đồ đạc của Hightower. Tồi tệ hơn, có thông báo gửi đến Chúa tể rằng một đội quân có quy mô tương đương với ông đang đổ bộ xuống Mander, do Thaddeus Rowan, Chúa tể Goldengrove, lãnh đạo. Do đó, Chúa tể Ormund đã quyết định không tiến hành nếu không có sự hỗ trợ từ King's Landing. “Chúng ta cần tới những con rồng của ngài,” ông viết.

"Vhagar, với sức mạnh cường tráng và sự tự tin tuyệt đối vào khả năng của một chiến binh, Aemond đã háo hức thực hiện trận chiến với kẻ thù. “Mụ điếm trên Dragonstone không phải là mối đe dọa,” hắn nói. “Không hơn Rowan và những kẻ phản bội ở Reach này. Kẻ nguy hiểm chính là chú ta. Một khi Daemon chết thì những kẻ ngu ngốc kia phất cờ của cô ta sẽ chạy ngay về lâu đài và sẽ không còn làm phiền chúng ta nữa.”

Về phía đông Vịnh Blackwater, Hoàng hậu Rhaenyra cũng lâm vào cảnh khốn cùng. Cái chết của hoàng tử Lucerys đã giáng một đòn nghiền nát người phụ nữ vốn đã kiệt quệ vì thai nghén, sinh nở và sẩy thai. Khi tin tức về cái chết của Công chúa Rhaenys lan đến Dragonstone, những lời lẽ giận dữ đã được trao đổi giữa Nữ hoàng và Công tước Velaryon, người đổ lỗi cho bà về cái chết của vợ mình. "Đáng lẽ phải là cô," con Rắn Biển hét vào mặt Người, "Staunton đã gửi thư cho cô, nhưng cô để vợ tôi trả lời và cấm con trai cô tham gia cùng cô ấy." Bởi vì mọi người trong lâu đài đều biết rằng hoàng tử Jace và Joff rất háo hức được cùng Công chúa Rhaenys bay đến Rook's Rest cùng với những con rồng của họ.

“Chỉ tôi mới có thể làm nhẹ lòng Đức bà,” Mushroom tuyên bố trong Lời khai. “Trong giờ phút đen tối này, tôi đã trở thành cố vấn của nữ hoàng, gạt bỏ quyền trượng và chiếc mũ hề của mình sang một bên để dành cho bà tất cả sự thông thái và lòng trắc ẩn của tôi. Không ai biết được, chính gã hề giờ đây cai trị họ, một vị vua vô hình trong trang phục sặc sỡ.”

"Đó là lời khẳng định táo bạo đối với một người đàn ông nhỏ bé, và không được chứng thực bởi bất kỳ sử gia nào khác của chúng ta, không chỉ dựa trên những sự thật. Nữ hoàng của chúng tôi không hề đơn độc. Bà vẫn còn bốn người con trai đang sống. Nữ hoàng gọi họ là "sức mạnh và an ủi" của bà. Aegon Trẻ và Viserys, các con trai của thân vương Daemon, lần lượt chín và bảy tuổi. Thân vương Joffrey mới mười một tuổi... nhưng Jacaerys, Thân vương Dragonstone, sắp bước sang tuổi mười lăm."

“Jace là người lên tiếng trước, vào cuối năm 129 CN. Nhớ về lời hứa đã hứa với Trinh nữ ở Thung lũng, anh ta đã ra lệnh cho Hoàng tử Joffrey bay đến Gulltown với Tyraxes. Munkun cho rằng mong muốn giữ em trai mình tránh xa cuộc chiến là điều quan trọng nhất trong quyết định này. Điều này không phù hợp với Joffrey, người quyết tâm chứng minh bản thân trong trận chiến. Chỉ khi được thông báo rằng anh ta đang được cử đến để bảo vệ Thung lũng khỏi những con rồng của Vua Aegon, anh trai của anh ta mới miễn cưỡng đồng ý đi. Rhaena, cô con gái mười ba tuổi của Hoàng tử Daemon với Laena Velaryon, đã được chọn để đi cùng anh ta. Được gọi là Rhaena xứ Pentos, theo tên thành phố nơi cô sinh ra, cô không phải là kỵ sĩ rồng, con rồng mới nở của cô đã chết một vài năm trước, nhưng cô đã mang theo ba quả trứng rồng đến Thung lũng, nơi cô cầu nguyện hàng đêm để chúng nở thành rồng.

"Rhaena phu nhân có một em gái song sinh tên là Baela, nàng đã ở lại đảo Dragonstone. Nàng đã lâu đính hôn với hoàng tử Jacaerys, nàng từ chối rời xa hoàng tử, khăng khăng rằng nàng sẽ chiến đấu bên cạnh hoàng tử trên con rồng của mình...mặc dù Moondancer vẫn còn quá nhỏ để có thể chở được nàng. Mặc dù Baela cũng đã tuyên bố ý định kết hôn với Jace ngay lập tức, nhưng họ không hề tổ chức lễ cưới. Munkun nói rằng hoàng tử không muốn kết hôn cho đến khi chiến tranh kết thúc, trong khi Mushroom tuyên bố Jacaerys đã kết hôn với Sara Snow, một cô gái私生女 bí ẩn đến từ Winterfell.

Hoàng tử xứ Dragonstone cũng lo lắng cho sự an toàn của những người em cùng cha khác mẹ, Aegon the Younger và Viserys, đều chín và bảy tuổi. Cha của chúng, Hoàng tử Daemon đã kết giao nhiều bạn bè tại Thành phố Tự do Pentos trong nhiều chuyến viếng thăm của mình, vì vậy Jacaerys đã liên lạc qua eo biển tới hoàng tử của thành phố đó, người đã đồng ý nuôi dưỡng hai cậu bé cho đến khi Rhaenyra đảm bảo Ngai sắt. Trong những ngày suy tàn của năm 129 AC, các hoàng tử trẻ đã lên thuyền cog Gay Abandon—Aegon cùng với Stormcloud, Viserys ôm chặt quả trứng của mình—để ra khơi tới Essos. The Sea Snake đã cử bảy tàu chiến hộ tống để đảm bảo rằng họ đến Pentos an toàn.

Hoàng tử Jacaerys nhanh chóng đưa Chúa tể của Tides quay trở lại vòng cương tỏa bằng cách phong ông làm Bàn tay của Nữ hoàng. Cùng nhau, ông và Chúa tể Corlys bắt đầu lên kế hoạch tấn công King's Landing.

Với Sunfyre bị thương gần Rook's Rest và không thể bay, và Tessarion với Hoàng tử Daeron ở Oldtown, chỉ còn hai con rồng trưởng thành ở lại bảo vệ King's Landing... và kỵ sĩ của Dreamfyre, Nữ hoàng Helaena, dành cả ngày trong bóng tối, khóc lóc, và chắc chắn không thể coi là mối đe dọa. Như vậy chỉ còn Vhagar. Không có con rồng sống nào có thể sánh được với Vhagar về kích thước hoặc hung dữ, nhưng Jace lập luận rằng nếu Vermax, Syrax và Caraxes tụ xuống King's Landing, thì

ngay cả "con già cỗi" đó cũng không thể chống lại chúng.

" Mushroom lúc đó ít chắc chắn hơn. “Ba thì nhiều hơn một”, chú lùn này tuyên bố rằng đã nói với Hoàng tử Dragonstone, “nhưng bốn thì nhiều hơn ba, và sáu nhiều hơn bốn, ngay cả một kẻ ngốc cũng biết điều đó”. Khi Jace chỉ ra rằng Stormcloud chưa từng được cưỡi, rằng Moondancer chỉ là một con rồng non, rằng Tyraxes ở rất xa trong Vale với Hoàng tử Joffrey và yêu cầu Mushroom cho biết hắn sẽ tìm thêm những con rồng ở đâu, tên lùn này nói rằng hắn cưỡi và nói, “Dưới ga trải giường và trong đống củi, bất cứ nơi nào các Targaryen các ngươi làm rơi những hạt giống bạc của mình".

"Nhà Targaryen đã cai trị Dragonstone hơn hai trăm năm, kể từ khi Lãnh chúa Aenar Targaryen lần đầu tiên đến từ Valyria cùng bầy rồng của mình. Mặc dù tập tục kết hôn anh chị em và con chú con bác đã có từ lâu đời, nhưng máu nóng tuổi trẻ khó mà kiềm chế, và không phải là chuyện hiếm khi những người đàn ông trong gia tộc tìm kiếm lạc thú từ con gái (thậm chí là vợ) của thần dân của họ, những thường dân sống trong các ngôi làng bên dưới Dragonmont, những người cày ruộng và đánh bắt cá trên biển. Trên thực tế, cho đến thời trị vì của Vua Jaehaerys, quyền đêm đầu cổ xưa có lẽ đã được sử dụng nhiều nhất ở Dragonstone hơn bất kỳ nơi nào khác ở Bảy Vương quốc, mặc dù Nữ hoàng Alysanne Nhân từ chắc hẳn sẽ bị sốc khi nghe điều đó.

Tuy là đêm đầu tiên bị căm phẫn nơi khác, nhưng như Nữ hoàng Alysanne đã biết trong những cuộc hội ý của chị em phụ nữ, thì cảm giác ấy trên đảo Dragonstone đã dịu đi khá nhiều, nơi người ta tin đúng là nhà Targaryen gần với các vị thần hơn so với những người đàn ông bình thường. Ở đây, cô dâu được ban phước như thế vào đêm tân hôn thì sẽ được ghen tị, và con cái sinh ra từ những cuộc hôn nhân như thế được đánh giá cao hơn tất cả mọi đứa trẻ khác, vì Chúa đảo Dragonstone thường ăn mừng sự ra đời của những đứa trẻ ấy bằng những món quà xa xỉ bằng vàng, lụa và đất cho người mẹ. Họ nói rằng những đứa con hoang hạnh phúc này "sinh ra từ giống rồng" và theo thời gian chỉ được gọi đơn giản là "giống". Ngay cả sau khi quyền đêm đầu tiên chấm dứt, một số người Targaryen vẫn tiếp tục tán tỉnh con gái của các chủ quán trọ và vợ của những ngư dân, nên giống và con giống trên đảo Dragonstone có rất nhiều.

“Các con trai của họ sẽ được phong quý tộc, các con gái của họ sẽ gả cho các lãnh chúa, và chính họ sẽ có vinh dự được chiến đấu bên cạnh Hoàng tử Đá Rồng chống lại kẻ giả danh Aegon II Targaryen và những kẻ ủng hộ phản quốc của hắn.”

"Không phải tất cả những người đáp lời lời kêu gọi của hoàng tử đều là hạt giống, thậm chí không phải là con trai hay cháu trai của hạt giống. Hai mươi hiệp sĩ trong gia đình của nữ hoàng xung phong làm kỵ sĩ rồng, trong đó có Chỉ huy Lãnh chúa của Đội vệ binh Nữ hoàng, Ser Steffon Darklyn, cùng với các thị vệ, người giúp việc, thủy thủ, dân quân, nghệ sĩ kịch và hai hầu gái. “Gieo hạt,” Munkun gọi những chiến thắng và bi kịch xảy ra sau đó (tín nhiệm cho Jacaerys chứ không phải cho Mushroom). Những người khác thích “Gieo hạt đỏ”.

Chứng nhân kể lại rằng: hầu hết những kẻ muốn trở thành Chúa tể Rồng không có khả năng này bao gồm cả chính Mushroom. Ông đã cố gắng cưỡi Silverwing già, con rồng được cho là hiền lành nhất trong số những con rồng không có chủ. Một trong những câu chuyện buồn cười nhất của tộc lùn, kết thúc bằng việc Mushroom chạy băng qua khu vực Dragonstone với quần đang bốc cháy, và gần chết đuối khi nhảy xuống giếng để dập tắt ngọn lửa. Khó có thể xảy ra, nhưng đúng là... nó đã mang lại khoảnh khắc vui vẻ trong một vấn đề kinh khủng.

“Rồng không phải ngựa. Chúng không dễ dàng cho phép người đàn ông lên lưng mình, và khi tức giận hoặc bị đe dọa, chúng sẽ tấn công. Munkun kể lại rằng mười sáu người đàn ông đã mất mạng trong cuộc Gieo Trồng. Ba lần số đó bị bỏng hoặc bị thương. Steffon Darklyn bị thiêu chết khi cố gắng cưỡi con rồng Seasmoke. Chúa tể Gormon Massey đã phải chịu chung số phận khi tiếp cận Vermithor. Một người đàn ông tên là Silver Denys, người có mái tóc và đôi mắt chứng minh cho lời khẳng định rằng mình là hậu duệ của Maegor the Cruel, đã bị Sheepstealer xé đứt một cánh tay. Khi các con trai của ông đấu tranh để cầm máu, Cannibal lao xuống, đánh đuổi Sheepstealer và ăn thịt cả cha và con như nhau.

Vậy mà Seasmoke, Vermithor và Silverwing đã quen với con người và có thể chịu đựng sự có mặt của họ. Đã từng được cưỡi, chúng chấp nhận những kỵ sĩ mới hơn. Vermithor, con rồng của Chúa tể già, đã cúi cổ trước một tên thợ rèn con hoang, một người đàn ông vĩ đại tên là Hugh cái Búa hay Hugh cứng rắn, trong khi một võ sĩ tóc nhạt tên là Ulf Trắng (vì tóc anh ta) hay Ulf mê rượu (vì anh ta hay uống rượu) cưỡi Silverwing, người được Nữ hoàng Alysanne tốt bụng yêu mến. Và Seasmoke, đã từng chở Laenor Velaryon, đã chở một cậu bé mười lăm tuổi tên là Addam of Hull, người có nguồn gốc cho đến tận ngày nay vẫn còn gây tranh cãi giữa các nhà sử học.

Addam và người em trai, Alyn (kém một tuổi), được sinh ra bởi một người phụ nữ tên là Marilda, cô con gái trẻ xinh đẹp của một người đóng tàu. Là người thường thấy ở nhà xưởng đóng tàu của cha, cô gái được biết đến nhiều hơn với cái tên Mouse, vì cô ấy "nhỏ, nhanh nhẹn và luôn đứng lẽ". Cô ấy vẫn còn mười sáu tuổi khi sinh ra Addam vào năm 114 AC, và tròn mười tám khi Alyn ra đời vào năm 115. Nhỏ và nhanh nhẹn như mẹ của họ, những đứa con ngoài giá thú tại Hull này đều có mái tóc màu bạc và đôi mắt màu tím, và sớm chứng tỏ là họ cũng "mang vị mặn của biển cả trong máu", lớn lên tại nhà xưởng đóng tàu của ông nội mình và trở thành những cậu bé phục vụ trên tàu trước năm tám tuổi. Khi Addam mười tuổi và Alyn chín tuổi, mẹ của họ đã được hưởng gia sản nhà xưởng đóng tàu sau khi cha cô qua đời, bà đã bán chúng và dùng số tiền đó để tự mình ra khơi với tư cách là một bà chủ của một chiếc tàu buôn có tên là Mouse. Sở hữu một con mắt buôn bán nhạy bén và là một thuyền trưởng gan dạ, vào năm 130 AC, Marilda of Hull sở hữu bảy chiếc tàu và những người con ngoài giá thú của bà ấy luôn phục vụ trên một trong số những chiếc tàu đó.

"Addam và Alyn là con của loài rồng, không ai ngắm họ mà có thể nghi ngờ được, mặc dù mẹ của họ luôn từ chối không cho biết tên cha họ. Chỉ khi Hoàng tử Jacaerys kêu gọi những người cưỡi rồng mới, Marilda cuối cùng mới phá vỡ sự im lặng, tuyên bố cả hai cậu bé đều là con đẻ của Ser Laenor Velaryon quá cố.

Họ có ngoại hình giống ngài, đúng, và Ser Laenor đôi khi từng được biết đến là có ghé thăm xưởng đóng tàu ở Hull. Tuy nhiên, nhiều người ở Dragonstone và Driftmark vẫn còn hồ nghi tuyên bố của Marilda, vì sự vô tình của Laenor Velaryon đối với phụ nữ vẫn được ghi nhớ rõ ràng. Tuy nhiên, không ai dám vu oan cho bà ta... vì chính cha của Laenor, Lãnh chúa Corlys,

là người dẫn những đứa trẻ này đến với Hoàng tử Jacaerys để làm Lễ Gieo hạt. Sống sót qua đời tất cả những đứa con và hứng chịu sự phản bội của những người cháu và anh em họ, Rắn biển có vẻ rất háo hức chấp nhận những cháu trai mới tìm thấy này. Và khi Addam of Hull cưỡi lên Seasmoke, con rồng của Ser Laenor, thì điều đó dường như chứng minh sự thật trong lời tuyên bố của mẹ anh ta.

"Chẳng phải ngạc nhiên gì khi Grand Maester Munkun và Septon Eustace cả hai đều cho rằng Ser Laenor có nhiệm vụ khẳng định...nhưng Mushroom, như thường lệ, phản đối. Trong Lời khai của mình, kẻ ngốc này đưa ra quan điểm rằng "những chú chuột nhỏ" không phải do con trai Rắn Biển sinh ra, mà chính bởi Rắn Biển. Chúa Corlys không hề có mối quan hệ quyến rũ như Ser Laenor, ông chỉ ra, và các xưởng đóng tàu Hull giống như ngôi nhà thứ hai của ông, trong khi con trai ông ít khi ghé thăm họ. Công chúa Rhaenys, vợ ông, có tính khí nóng nảy của nhiều người Targaryen, Mushroom nói, và sẽ không vui vẻ khi chồng mình là chúa tể sinh con hoang với một cô gái bằng một nửa tuổi cô, và là con gái của một người thợ đóng tàu. Do đó, chàng trai này đã chấm dứt một cách thận trọng "những cuộc hẹn hò ở xưởng đóng tàu" của mình với Mouse sau khi Alyn ra đời, lệnh cho cô ta giữ các cậu con trai của mình tránh xa triều đình. Chỉ sau cái chết của Công chúa Rhaenys, Chúa Corlys mới thực sự có thể đưa những đứa con hoang của mình tiến lên một cách an toàn.

Trong trường hợp này, phải nói rằng câu chuyện do kẻ ngu kể có vẻ đúng hơn so với các phiên bản của septon và maester. Nhiều người hơn thế nữa tại triều đình của Nữ hoàng Rhaenyra chắc chắn đã nghi ngờ điều tương tự. Nếu vậy, họ giữ im lặng. Không lâu sau khi Addam of Hull chứng minh bản thân bằng cách cưỡi Seasmoke, Lord Corlys đã đi xa đến mức thỉnh cầu Nữ hoàng Rhaenyra xóa bỏ vết nhơ bất chính khỏi anh ta và em trai của mình. Khi Hoàng tử Jacaerys thêm lời vào yêu cầu, nữ hoàng tuân theo. Addam of Hull, hậu duệ rồng và là con hoang, trở thành Addam Velaryon, người thừa kế Driftmark.

Thế nhưng điều đó không chấm dứt gieo rắc nỗi sợ. Tệ hơn và tệ nhất vẫn chưa đến, với những hậu quả thảm khốc cho Bảy Vương quốc.

Ba con rồng hoang của Dragonstone ít dễ bị chế ngự hơn những con đã từng có người cưỡi, nhưng nỗ lực thuần hóa chúng vẫn diễn ra. Sheepstealer, một con rồng "nâu bùn" xấu xí đáng chú ý nở khi Vua già còn trẻ, thích ăn thịt cừu, lao xuống đàn cừu của người chăn cừu từ Driftmark đến Wendwater. Nó hiếm khi làm hại người chăn cừu, trừ khi họ cố gắng can thiệp vào nó, nhưng cũng đã từng ăn thịt một con chó chăn cừu. Grey Ghost sống trong một lỗ thông hơi bốc khói ở phía đông của Dragonmont, thích cá và thường được nhìn thấy bay thấp trên biển hẹp, bắt mồi từ dưới nước. Một con thú màu xám trắng nhạt, có màu sương mù buổi sáng, nó là một con rồng đặc biệt nhút nhát, tránh xa con người và không xuất hiện trong nhiều năm liền.

"Thứ lớn nhất và già nhất trong số những con rồng hoang là Cannibal, cái tên này xuất hiện vì nó được biết đến là ăn xác rồng chết, và xâm chiếm hang ổ của Rồng Đá để ăn thịt những con rồng mới nở và trứng. Đen như than, với đôi mắt xanh lục ác độc, Cannibal đã làm tổ trên Dragonstone thậm chí trước khi Targaryen đến, một số người bình dân tuyên bố. (Thầy cả lớn nhất Munkun và giáo sĩ Eustace đều thấy điều này rất khó xảy ra, cũng như tôi.) Những người muốn thuần hóa rồng đã cố gắng cưỡi nó hàng tá lần; hang ổ của nó ngổn ngang xương người.



"Không một đứa con nào của rồng đủ ngốc để quấy rầy Kẻ ăn thịt người (bất kỳ đứa nào làm thế thì sẽ không còn sống để kể lại câu chuyện). Một số tìm kiếm Bóng ma xám, nhưng không tìm thấy, vì nó vốn luôn là một sinh vật khó nắm bắt. Kẻ trộm cừu dễ dàng bị xua đuổi hơn, nhưng nó vẫn là một con thú dữ tợn, hung dữ, đã giết nhiều đứa con hơn cả ba con rồng trong lâu đài cộng lại. Một người hy vọng thuần hóa nó (sau khi cuộc tìm kiếm Bóng ma xám của hắn không thành công) là Alyn of Hull. Kẻ trộm cừu sẽ không liên quan gì đến hắn ta. Khi hắn loạng choạng bước ra khỏi hang ổ của con rồng với chiếc áo choàng đang bốc cháy, chỉ có hành động nhanh chóng của người em trai mới cứu được mạng hắn. Seasmoke đuổi con rồng hoang dã đi khi Addam dùng chính chiếc áo choàng của mình để dập tắt đám cháy. Alyn Velaryon sẽ mang theo những vết sẹo của cuộc chạm trán trên lưng và chân trong suốt quãng đời còn lại của mình. Tuy nhiên, hắn coi mình là người may mắn vì còn sống. Nhiều đứa con và người tìm kiếm khác từng khao khát cưỡi lên lưng Kẻ trộm cừu cuối cùng lại nằm trong bụng Kẻ trộm cừu."

Cuối cùng, con rồng nâu đã khuất phục trước sự tinh ranh và bền bỉ của một "cô gái da nâu bé nhỏ" mười sáu tuổi, người đã mang cho nó một con cừu mới giết thịt vào mỗi buổi sáng cho đến khi Sheepstealer học cách chấp nhận và chờ đợi sự xuất hiện của cô bé. Munkun đặt cho người cưỡi rồng khó có khả năng này cái tên Nettles. Mushroom kể cho chúng ta rằng cô bé là con ngoài giá thú và không biết cha mẹ là ai, tên là Netty, do một cô gái điếm ở bến cảng sinh ra. Dù tên gì thì cô vẫn: tóc đen, mắt nâu, da nâu, gầy gò, ăn nói tục tĩu, không sợ hãi... và là người cưỡi rồng Sheepstealer đầu tiên và cuối cùng.

"Bằng cách đó, Hoàng tử Jacaerys đạt được mục đích của mình. Đổi lại bằng cái chết, nỗi đau của những góa phụ ở lại, những người đàn ông bị đốt cháy mang theo vết sẹo đau đớn cho đến ngày chết, bốn kỵ sĩ rồng mới đã được tìm thấy. Khi năm 129 của kỷ nguyên Aegon gần kết thúc, hoàng tử chuẩn bị khởi hành tấn công King's Landing. Ngày được chọn cho cuộc tấn công là ngày trăng tròn đầu tiên của năm mới."

“Những kế hoạch của con người chỉ là món đồ chơi của thần thánh thôi. Vì khi Jace vạch ra những kế hoạch này, một mối đe dọa mới đang dần tiến lại từ phía đông. Những âm mưu của Otto Hightower đã cho quả ngọt; Hội đồng cấp cao của bộ ba đã chấp nhận lời đề nghị liên minh của ông ta khi họp ở Tyrosh. Chín mươi tàu chiến từ Stepstones sải cánh dưới biểu tượng của Ba Người Con Gái, hướng những mái chèo của họ tới Gullet... và như số mệnh mà các vị thần định đoạt, chiếc tàu buôn của Pentoshi Gay Abandon, chở hai hoàng tử Targaryen, đã đâm thẳng vào nanh vuốt của chúng.”

Đoàn hộ tống đi bảo vệ cog bị đánh chìm hoặc bị bắt; Gay Abandon bị bắt giữ. Câu chuyện chỉ đến Dragonstone khi Hoàng tử Aegon tuyệt vọng bám vào cổ rồng của mình, Stormcloud. Mushroom kể rằng cậu bé trắng bệch vì kinh hoàng, run rẩy như lá và hôi hám mùi nước tiểu. Chỉ mới chín tuổi, cậu chưa từng bay trước đó... và sẽ không bao giờ bay nữa, vì Stormcloud đã bị thương rất nặng khi trốn khỏi Gay Abandon, đến nơi với những cái mỏm của vô số mũi tên cắm vào bụng, và một mũi tên bọ cạp xuyên qua cổ. Cậu chết trong vòng một giờ, rít lên khi máu nóng phun ra ồng ộc đen kịt và bốc khói từ vết thương.

Em trai Aegon, hoàng tử Viserys, không có cách nào trốn khỏi cỗ máy. Một cậu bé lanh lợi, Viserys đã giấu quả trứng rồng của mình và thay vào bộ quần áo rách rưới, bẩn muối, giả vờ không hơn gì một cậu bé tàu thủy bình thường, nhưng một

trong những cậu bé tàu thủy thực sự đã phản bội Viserys, và Viserys trở thành một tù nhân. Đầu tiên, một thuyền trưởng Tyrosh đã nhận ra Viserys là ai, Munkun viết, nhưng đô đốc của hạm đội, Sharako Lohar của Lys, nhanh chóng tước giải thưởng của anh ta.

" Đô đốc Lysene đã chia hạm đội của mình thành hai cánh để tấn công. Một cánh sẽ tiến vào Gullet về phía nam của Dragonstone, còn một cánh sẽ tiến về phía bắc. Trận chiến diễn ra vào rạng sáng ngày thứ năm của năm thứ 130 kể từ cuộc Chiến chinh của Aegon. Các chiến hạm của Sharako tiến vào với mặt trời mọc phía sau. Được che khuất bởi ánh nắng chói chang, chúng đã bất ngờ tấn công nhiều tàu chiến của Chúa Velaryon, húc chìm một số tàu và tràn lên tàu khác bằng dây thừng và mỏ neo. Để Dragonstone không bị đe dọa, phi đội phía nam đã đổ bộ lên bờ biển Driftmark, đổ bộ quân tại Spicetown và gửi tàu hỏa vào cảng để đốt cháy các tàu đang ra đón chúng. Đến giữa buổi sáng, Spicetown bùng cháy, trong khi quân đội Myrish và Tyroshi đập phá ngay trước cửa High Tide. "

" Khi Hoàng tử Jacaerys lao xuống hàng tàu chiến Lys trên lưng Vermax, anh phải đối mặt với cơn mưa giáo mác và tên. Những thủy thủ của Liên minh Bộ ba đã từng phải đối mặt với rồng trước đó khi chống lại Hoàng tử Daemon ở Bậc thang. Không một người đàn ông nào có thể phủ nhận lòng dũng cảm của họ; họ đã chuẩn bị chống lại lửa rồng bằng mọi vũ khí mà họ có. “Giết kỵ sĩ và con rồng sẽ bỏ đi,” các chỉ huy trưởng của họ đã nói với họ. Một con tàu bốc cháy, rồi lại tới một con khác. Nhưng những người đàn ông của Thành phố Tự do vẫn chiến đấu... cho tới khi một tiếng hét vang lên và họ nhìn lên để thấy nhiều bóng có cánh đang tiến lại từ phía Núi Rồng.

“Đánh nhau với một con rồng thì dễ, nhưng đánh nhau với năm con thì khó. Khi Bạc Mình, Trộm Cừu, Biển Khói, và Hỏa Sa tấn công họ, đám người của Tam Đầu Xà đã cảm thấy mất hết dũng khí. Hàng tàu chiến rạn vỡ, khi các chiến thuyền lần lượt quay trở lại. Bọn rồng nhào xuống như sấm sét, phun ra những quả cầu lửa, màu xanh lam và cam, màu đỏ và vàng, quả nào cũng sáng hơn quả nào. Từng chiếc tàu vỡ tan hoặc bị lửa thiêu rụi. Những người đàn ông la hét nhảy xuống biển, toàn thân chìm trong lửa. Những cột khói đen bốc cao lên từ mặt nước. Mọi thứ dường như đã mất...tất cả mọi thứ đã mất...”

“Các câu chuyện khác nhau đã được kể lại sau đó về cách thức và lý do tại sao con rồng bị rơi. Có người nói rằng một người bắn nỏ đã bắn một mũi tên sắt xuyên qua mắt của nó, nhưng phiên bản này có vẻ nghi ngờ giống như cách mà Meraxes đã gặp hồi kết, tại Dorne từ rất lâu trước đó. Một câu chuyện khác kể rằng một thủy thủ trên đỉnh thuyền của một chiến thuyền Myrish đã ném một móc câu khi Vermax đang lao xuống hạm đội. Một trong những nhánh của nó đã mắc vào giữa hai lớp vảy và bị đẩy sâu vào trong bởi tốc độ đáng kể của con rồng. Người thủy thủ đã quấn đầu sợi xích của mình vào cột buồm, và sức nặng của con tàu cùng với sức mạnh của đôi cánh Vermax đã xé toạc một vết thương dài trên bụng con rồng. Tiếng gầm giận dữ của con rồng được nghe thấy xa đến tận thị trấn Spicetown, ngay cả trong tiếng động của trận chiến. Chuyến bay của nó đột ngột kết thúc, Vermax bốc khói và la hét, kêu gào xuống nước. Những người sống sót cho biết nó đã cố gắng đứng dậy, nhưng chỉ lao thẳng vào một chiến thuyền đang cháy. Gỗ vỡ ra, cột buồm đổ xuống, và con rồng vùng vẫy, bị vướng vào các sợi dây thừng. Khi con tàu nghiêng hẳn sang một bên và chìm xuống, Vermax cũng chìm theo.

"Người ta kể rằng Jacaerys Velaryon nhảy thoát ra và bám vào một mảnh xác tàu cháy trong vài nhịp tim, cho đến khi một số tay nỏ trên con tàu Myrish gần nhất bắt đầu bắn vào anh ta. Hoàng tử bị trúng một lần, rồi lại một lần nữa. Ngày càng có nhiều Myrmen mang theo nỏ ra. Cuối cùng, một mũi tên trúng cổ anh ta và Jace bị biển nuốt chửng."

Cuộc chiến giữa eo biển diễn ra cả đêm ở phía bắc và phía nam Dragonstone, và vẫn tiếp diễn như một trong những trận chiến trên biển đẫm máu nhất trong lịch sử. Sharako Lohar đã nhận quyền chỉ huy một đội tàu hỗn hợp gồm chín mươi tàu chiến Myrish, Lyseni, và Tyroshi từ Stepstones; hai mươi tám chiếc sống sót lênh đênh trở về, chỉ có ba tàu là có thủy thủ đoàn Lyseni. Sau đó, các góa phụ của Myr và Tyrosh buộc tội đô đốc là người để hạm đội của họ bị tiêu diệt trong khi giữ lại hạm đội của mình, khởi đầu cuộc cãi vã sẽ chấm dứt triều đại Triarchy hai năm sau đó, khi ba thành phố quay lưng chống lại nhau trong Chiến tranh của các cô gái. Nhưng điều đó nằm ngoài phạm vi của câu chuyện này.



" Mặc dù những kẻ tấn công vòng qua đảo Dragonstone, chẳng nghi ngờ gì nữa là vì tin rằng cứ điểm cổ xưa của nhà Targaryen này quá kiên cố không thể tấn công, chúng đã gây ra tổn thất nặng nề tại đảo Driftmark. Thị trấn Spicetown bị cướp phá tàn bạo, xác của đàn ông, phụ nữ và trẻ em bị tàn sát và nằm la liệt trên phố cho bầy hải âu, lũ chuột và quạ xác ăn,

còn các tòa nhà thì bị đốt cháy. Thị trấn sẽ không bao giờ được xây dựng lại. Thị trấn High Tide cũng bị đốt sạch. Mọi kho báu mà Rắn Biển mang về từ phương đông đã bị lửa thiêu rụi, những người hầu của ông bị chém khi cố gắng chạy trốn khỏi ngọn lửa. Hạm đội của nhà Velaryon mất gần một phần ba sức mạnh của mình. Hàng ngàn người đã chết. Tuy nhiên, không có tổn thất nào sâu sắc bằng việc mất đi Jacaerys Velaryon, Thân vương của đảo Dragonstone và là người thừa kế Ngai Sắt. "

"Con trai út của Rhaenyra cũng có vẻ như đã lạc mất. Trong cảnh hỗn loạn của trận chiến, không ai trong số những người sống sót chắc chắn về việc Hoàng tử Viserys đã ở trên con tàu nào. Những người ở cả hai bên đều cho rằng hoàng tử đã tử vong do bị chết đuối, bỏng hoặc bầm dập. Và mặc dù người anh trai Aegon the Younger đã trốn thoát và sống sót, cậu bé đã mất đi tất cả niềm vui; cậu sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân vì đã nhảy lên Stormcloud và bỏ mặc em trai nhỏ của mình trước kẻ thù. Sách đã ghi lại rằng khi Sea Snake được chúc mừng về chiến thắng của mình, ông già đã nói: "Nếu đây là chiến thắng, tôi cầu mong rằng mình sẽ không bao giờ giành chiến thắng nữa trong tương lai".

"Nấm kể với chúng ta có hai người đàn ông ở Đá Rồng đêm đó đã uống rượu mừng chiến thắng trong một quán rượu đầy khói dưới lâu đài: những kỵ sĩ rồng Hugh the Hammer và Ulf the White, những người đã cưỡi Vermithor và Silverwing vào trận và sống sót để khoe khoang về điều đó. "Chúng ta giờ đích thị là hiệp sỹ", Hard Hugh tuyên bố. Còn Ulf cười lớn và nói, "Thật ngớ ngẩn. Chúng ta đáng ra phải là lãnh chúa"."

Cô gái Nettles không chia sẻ niềm vui với họ. Cô ta bay cùng những người khác, chiến đấu cũng dũng cảm, đốt cháy và giết chóc như họ, nhưng khuôn mặt cô bị ám đen vì khói và vệt nước mắt khi quay trở về Dragonstone. Addam Velaryon, gần đây là Addam of Hull, đã tìm đến Sea Snake sau trận chiến; những gì họ nói với nhau, ngay cả Mushroom cũng không biết.

Hai tuần sau, tại Reach, Ormund Hightower thấy mình bị kẹt giữa hai đội quân. Thaddeus Rowan, Chúa tể của Goldengrove, và Tom Flowers, Con hoang của Bitterbridge, đang kéo xuống từ phía đông bắc với một đội quân hùng hậu gồm những hiệp sĩ cưỡi ngựa, trong khi Ser Alan Beesbury, Chúa tể Alan Tarly và Chúa tể Owen Costayne đã hợp quân để cắt đường rút lui của ông ta về Oldtown. Khi quân đội của họ khép chặt quanh ông ta trên bờ sông Honeywine, tấn công từ phía trước và phía sau cùng một lúc, Ngài Hightower nhìn thấy hàng ngũ của mình sụp đổ. Thất bại có vẻ như sắp xảy ra... cho đến khi một cái bóng phủ khắp chiến trường và một tiếng gầm khủng khiếp vang lên trên đầu, xé toạc tiếng thép va vào thép. Một con rồng đã đến.

Con rồng là Tessarion, Nữ hoàng Xanh, màu xanh lam và đồng. Trên lưng rồng cưỡi con út trong ba người con trai của Nữ hoàng Alicent, Daeron Targaryen, mười lăm tuổi, hầu cận của Lord Ormund, chính chàng trai dịu dàng và ít nói đã từng là anh em cùng bú với Hoàng tử Jacaerys.

Sự xuất hiện của Hoàng tử Daeron cùng con rồng của chàng đã đảo ngược cục diện của trận chiến. Giờ đây, những người lính của Lãnh chúa Ormund mới là người tấn công, gào thét nguyền rủa kẻ thù của họ, trong khi đội quân của nữ hoàng thì bỏ chạy. Đến cuối ngày, Lãnh chúa Rowan đã phải rút lui về phía bắc cùng những tàn quân của mình, Tom Flowers đã chết và bị thiêu rụi giữa đám lau sậy, hai anh em nhà Alan đã bị bắt làm tù binh, và Lãnh chúa Costayne cũng đang hấp hối vì vết thương mà Lưỡi kiếm đen của Bold Jon Roxton, kẻ Sát hại trẻ mồ côi, gây ra. Trong khi lũ sói và quạ kiếm ăn trên xác chết của những người đã khuất, Ormund Hightower mở tiệc chiêu đãi Hoàng tử Daeron bằng thịt bò tót và rượu mạnh, và phong cho chàng danh hiệu hiệp sĩ bằng thanh kiếm dài Vigilance danh tiếng của người Valyria, đặt cho chàng cái tên “Ser Daeron Dũng cảm”. Vị hoàng tử khiêm tốn đáp lại: "Lãnh chúa của tôi thật tốt khi nói như vậy, nhưng chiến thắng này là của Tessarion".

"Tại Long Thạch, không khí chán nản và thất bại bao trùm cung điện đen khi thảm họa ở Sông Mật ong đến tai họ. Ngài Bar Emmon thậm chí còn nói rằng đã đến lúc nên quỳ gối trước Aegon II. Tuy nhiên, nữ hoàng không hề chấp nhận. Chỉ có các vị thần mới thực sự hiểu được trái tim của đàn ông, và phụ nữ cũng kỳ lạ không kém. Bị suy sụp sau nỗi đau mất đứa con trai thứ nhất, Rhaenyra Targaryen dường như đã tìm thấy sức mạnh mới sau khi mất đứa con thứ hai. Cái chết của Jace đã tôi luyện bà, thiêu rụi nỗi sợ hãi của bà, chỉ còn lại sự tức giận và lòng căm ghét. Mặc dù vẫn sở hữu nhiều rồng hơn người em trai cùng cha khác mẹ, nhưng Nữ hoàng giờ đây quyết tâm sử dụng chúng, bất kể phải trả giá bao nhiêu. Bà nói với Black Council rằng bà sẽ trút mưa lửa và cái chết xuống Aegon và tất cả những kẻ ủng hộ ông ta, hoặc lôi ông ta khỏi Ngai Sắt hoặc sẽ chết.

Một quyết tâm tương tự đã bám rễ bên kia vịnh cảng, trong tâm trí của Aemond Targaryen, cai trị thay cho anh trai mình trong khi Aegon nằm trên giường. Khinh thường người em cùng cha khác mẹ Rhaenyra, Aemond Mắt Đỏ nhìn thấy một mối đe dọa lớn hơn ở người chú là Hoàng tử Daemon và lực lượng hùng hậu mà ông ta đã tập hợp ở Harrenhal. Triệu tập các chư hầu cùng hội đồng của mình, hoàng tử tuyên bố ý định giao chiến với người chú của mình và trừng phạt những lãnh chúa sông ngoan cố.

Ngài đề xuất đánh vào miền sông nước từ cả phía đông lẫn phía tây, và như thế buộc các Lãnh chúa của Trident phải chiến đấu trên hai mặt trận cùng lúc. Jason Lannister đã tập hợp một đội quân đáng gờm ở những ngọn đồi phía tây; một nghìn hiệp sĩ mặc giáp và đông hơn gấp bảy lần là lính bắn cung và quân lính chính quy. Hãy để ông ta từ trên cao đổ xuống và băng qua Red Fork bằng lửa và kiếm, trong khi Ser Criston Cole tiến từ King’s Landing, cùng Hoàng tử Aemond trên lưng Vhagar. Hai đội quân sẽ hợp nhất ở Harrenhal để nghiền nát “những kẻ phản bội ở Trident” giữa họ. Và nếu chú của anh ta xuất hiện từ phía sau những bức tường thành của lâu đài để chống lại họ, như chắc chắn sẽ thế, thì Vhagar sẽ đánh bại Caraxes, và Hoàng tử Aemond sẽ trở về thành phố với cái đầu của Hoàng tử Daemon.

Không phải tất cả các thành viên của hội đồng xanh đều ủng hộ hành động táo bạo của hoàng tử. Aemond có sự ủng hộ của Ser Criston Cole, Nhà vua tử thủ và Ser Tyland Lannister, còn Đại maester Orwyle thì thúc giục ông gửi tin đến Storm's End và bổ sung thêm sức mạnh của Nhà Baratheon vào lực lượng của riêng ông trước khi tiến hành, còn Ironrod, lãnh chúa Jasper Wylde thì tuyên bố rằng ông ta nên triệu tập lãnh chúa Hightower và hoàng tử Daeron từ phía nam với lý do rằng “"hai con rồng thì tốt hơn một."" Thái hậu nắm quyền cũng ủng hộ sự thận trọng, thúc giục con trai bà đợi cho đến khi em trai là vua và con rồng của ông ta, Sunfyre the Golden, hồi phục, để họ có thể tham gia cuộc tấn công.

“Hoàng tử Aemond không thích chậm trễ như thế. Chàng không cần anh em trai của mình hay rồng của họ, chàng tuyên bố; Aegon bị thương quá nặng, còn Daeron thì quá nhỏ. Đúng vậy, Caraxes là một con quái thú đáng sợ, tàn bạo và xảo quyệt và đã được thử thách trong trận chiến... nhưng Vhagar già hơn, hung dữ hơn và to gấp đôi. Septon Eustace cho chúng ta biết rằng Kinslayer đã quyết tâm rằng đây sẽ là chiến thắng của anh ta; anh ta không muốn chia sẻ vinh quang với anh em mình cũng như bất kỳ người đàn ông nào khác.

" Sáu ngày hành quân nữa là đến Harrenhal,", " Ngài tuyên bố. "Ngày thứ mười bảy, chúng ta sẽ tiệc tùng trong chính đại sảnh của Harren Đen, trong khi đầu của bác ta nhìn xuống từ ngọn giáo của ta." Và trên khắp vương quốc, nghe theo lời ra lệnh của ngài, Jason Lannister, lãnh chúa Casterly Rock, đổ xuống từ những ngọn đồi phía tây, tràn xuống với toàn bộ sức mạnh của mình lên Red Fork và trung tâm vùng Riverlands. Các lãnh chúa của Trident không còn cách nào khác ngoài việc quay lại để đối mặt với hắn.

"Daemon Targaryen đã quá già và dày dạn trận mạc để ngồi yên và để mình bị nhốt trong những bức tường, ngay cả những bức tường đồ sộ như Harrenhal's. Hoàng tử vẫn có bạn bè ở King’s Landing, và tin tức về kế hoạch của cháu trai đã đến với ông thậm chí trước khi Aemond lên đường. Khi được cho biết Aemond và Ser Criston Cole đã rời khỏi King's Landing, người ta kể rằng Hoàng tử Daemon đã cười và nói, "Đã đến lúc rồi," vì ông đã mong chờ khoảnh khắc này từ lâu. Một đàn quạ đen bay ra từ những tòa tháp xoắn ốc của Harrenhal.

" Trên Bãi cạn Red Fork, Lãnh chúa Jason Lannister thấy mình đối mặt với Lãnh chúa Pinkmaiden, Petyr Piper già nua và Lãnh chúa Wayfarer's Rest, Tristan Vance. Mặc dù quân Tây nhiều hơn kẻ thù, nhưng các lãnh chúa sông biết rõ mảnh đất. Quân Lannister cố gắng vượt qua ba lần và cả ba lần đều bị đánh lui; Trong lần tấn công cuối cùng, Lãnh chúa Jason bị một người hầu cận tóc bạc màu, Pate of Longleaf, đâm trọng thương. (Sau đó, chính Lãnh chúa Piper đã phong tước hiệp sĩ cho anh ta, đặt tên cho anh ta là Longleaf Kẻ diệt sư tử.) Tuy nhiên, đợt tấn công thứ tư của quân Lannister đã vượt qua các bãi cạn; Lần này là Lãnh chúa Vance bị ngã xuống, bị giết chết bởi Ser Adrian Tarbeck, người đã chỉ huy đội quân miền Tây. Tarbeck và hàng trăm hiệp sĩ được chọn đã cởi bỏ áo giáp nặng của họ và bơi qua sông ở thượng nguồn chiến trường, sau đó vòng lại để chiếm các tuyến phòng thủ của Lãnh chúa Vance từ phía sau. Hàng ngũ của các lãnh chúa sông vỡ tan, và hàng nghìn quân Tây tràn qua Bãi cạn Red Fork. "

"Trong khi đó, Chúa tể Jason đang hấp hối và các tướng lĩnh của ông ta không hề hay biết rằng hạm đội tàu dài của Quần đảo Sắt đã cập bến lãnh địa của nhà Lannister, do Dalton Greyjoy của Pyke chỉ huy. Được cả hai người đều tuyên bố là chủ quyền của Ngai Sắt tán tỉnh, Quái vật Biển Đỏ đã thực hiện sự lựa chọn của mình. Những người đàn ông sắt của ông ta không thể hy vọng chiếm được Casterly Rock khi Phu nhân Johanna đã đóng chặt cổng, nhưng họ đã chiếm được ba phần tư số tàu trong bến cảng, đánh chìm phần còn lại, sau đó tràn qua các bức tường của Lannisport để cướp phá thành phố, cướp đi vô số của cải và hơn sáu trăm phụ nữ và trẻ em gái, bao gồm cả tình nhân và những người con ngoài giá thú của Chúa tể Jason."

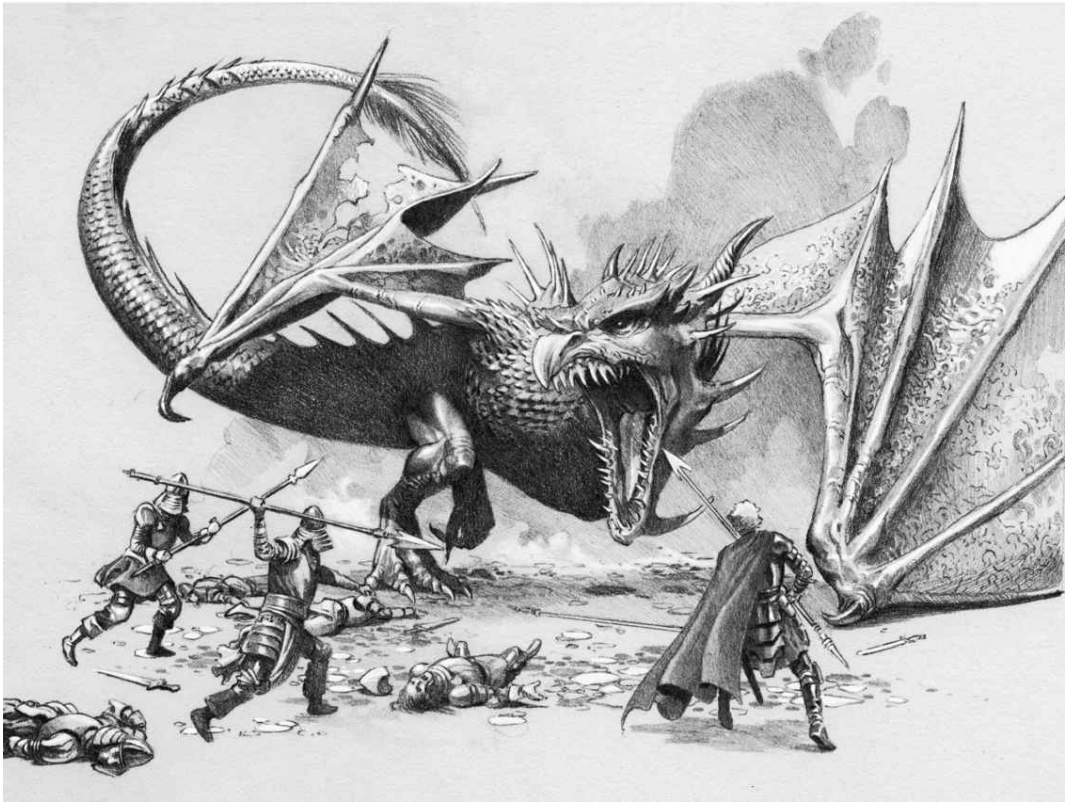
"Ở các vùng của vương quốc, Lãnh chúa Walys Mooton dẫn một trăm hiệp sĩ từ Công tước Maidenpool để nhập hội cùng với gia tộc Crabbs và Brunes sống ngoài vòng pháp luật của Điểm Móng Vuốt và gia tộc Celtigars của Đảo Móng Vuốt. Họ hối hả băng qua những cánh rừng thông và những ngọn đồi phủ sương mù để tới Điểm Nghỉ Ngơi của Quạ, nơi sự xuất hiện đột ngột của họ khiến cho quân đồn trú bất ngờ. Sau khi chiếm lại lâu đài, Lãnh chúa Mooton đã dẫn những người dũng cảm nhất của mình ra cánh đồng tro tàn ở phía tây lâu đài để kết liễu con rồng Sunfyre"

Đám thợ săn rồng đánh đuổi dễ dàng nhóm lính canh đã bị bỏ lại để cho rồng ăn, phục vụ và bảo vệ rồng, nhưng bản thân Sunfyre lại tỏ ra đáng gờm hơn dự kiến. Rồng là loài vụng về trên mặt đất và cánh bị rách của anh ta khiến cho wyrm vàng khổng lồ này không thể bay lên không trung. Những kẻ tấn công dự kiến thấy con thú gần chết. Thay vào đó, họ thấy nó đang ngủ, nhưng tiếng va chạm của những thanh kiếm và tiếng sấm của những con ngựa đã đánh thức nó, và mũi giáo đầu tiên đâm vào nó đã khiến nó vô cùng tức giận. Nhầy nhụa vì bùn, vặn vẹo giữa những chiếc xương của vô số con cừu, Sunfyre lắc lư và cuộn tròn như một con rắn, đuôi nó quật mạnh, phun ra những luồng lửa vàng vào những kẻ tấn công khi nó cố gắng bay. Ba lần nó vươn lên, ba lần ngã trở lại mặt đất. Những người đàn ông của Mooton đã vây lấy anh ta bằng kiếm, giáo và rìu, gây cho anh ta nhiều vết thương nghiêm trọng... tuy nhiên, mỗi cú đánh dường như chỉ khiến anh ta tức giận hơn. Số người chết lên tới ba mươi trước khi những người sống sót bỏ chạy.

Trong số thi hài của những người thiệt mạng có Walys Mooton, Chúa tể của Maidenpool. Khi thi thể của ông được tìm thấy hai tuần sau đó bởi anh trai của ông là Manfryd, chẳng còn gì ngoài xác thịt cháy đen trong bộ giáp đã chảy, đầy giòi. Tuy nhiên, không nơi nào trên cánh đồng tro tàn, nơi rải rác thi thể của những người đàn ông dũng cảm cùng những xác ngựa trương phình và cháy đen, Chúa tể Manfryd đã tìm thấy con rồng của Vua Aegon. Sunfyre đã biến mất. Cũng không có dấu vết, chắc chắn sẽ có nếu con rồng kéo lê xác mình đi. Dường như, Sunfyre Vàng đã một lần nữa cất cánh... nhưng không ai biết được nó bay đi đâu.

Trong khi đó, chính Thân vương Daemon Targaryen đã vội vã đi về phía nam trên đôi cánh của rồng mình, Caraxes. Bay trên bờ phía tây Hồ Mắt Thần, thoát khỏi đội hình của Ser Criston, hắn đã tránh được quân địch, băng qua Blackwater, sau đó đổi sang hướng đông, theo con sông xuôi dòng đến King's Landing. Và trên Đá Rồng, Rhaenyra Targaryen mặc một bộ trang phục đen óng, cưỡi Syrax rồi cất cánh khi trận mưa như trút nước đổ xuống Vịnh Blackwater. Trên bầu trời thành phố, nữ hoàng cùng hoàng tử phi ngựa của bà cùng nhìn về nhau, bay quanh Cổng Cao Aegon.

Cảnh tượng của chúng gây nên nỗi kinh hoàng trên các đường phố của thành phố bên dưới vì dân thường nhanh chóng nhận ra rằng cuộc tấn công mà họ lo sợ cuối cùng đã đến gần. Hoàng tử Aemond và Ser Criston đã tước đi những người bảo vệ của King's Landing khi họ lên đường để chiếm lại Harrenhal... và Kinslayer đã bắt được Vhagar, con quái thú đáng sợ đó, chỉ để lại Dreamfyre và một số ít những con còn non để chống lại những con rồng của nữ hoàng. Những con rồng trẻ chưa bao giờ được cưỡi, và người cưỡi Dreamfyre, Nữ hoàng Helaena, là một người phụ nữ tan vỡ; thành phố cũng có thể coi như không có rồng.



"Hàng ngàn người dân đổ ra khỏi cổng thành, mang theo con cái và của cải trên lưng, tìm nơi trú ẩn ở nông thôn. Những người khác đào hố và đào đường hầm dưới những túp lều của họ, những hang tối tăm ẩm thấp nơi họ hy vọng có thể ẩn náu trong khi thành phố cháy (Grand Maester Munkun cho chúng ta biết rằng nhiều lối đi ẩn và hầm bí mật dưới King's Landing có từ thời này). Bạo loạn nổ ra ở Đáy Rận. Khi nhìn thấy cánh buồm của tàu Sea Snake ở phía đông trong Vịnh Blackwater hướng về phía sông, tiếng chuông của mọi nhà nguyện trong thành phố bắt đầu rung lên và đám đông tràn xuống các đường phố, vừa đi vừa cướp bóc. Hàng chục người đã chết trước khi những chiếc áo choàng vàng có thể khôi phục lại hòa bình."

"Khi cả Chúa Bảo Hộ và Bàn Tay Nhà Vua đều không có mặt, còn Đức Vua Aegon thì đang bị bỏng, nằm liệt giường và mơ màng vì thuốc phiện, việc đảm bảo an ninh cho thành phố đành phải trông cậy vào mẹ của ông, Vương thái hậu. Thái hậu Alicent đã đáp ứng được thách thức, đóng cửa thành và cung điện, đưa các Vệ binh Vàng đến các bức tường, và cử những kỵ sĩ trên những con ngựa nhanh đến tìm Vương tử Aemond và đưa ông trở về.

"Nàng cũng ra lệnh cho Grand Maester Orwyle gửi quạ "cho tất cả các lãnh chúa chính danh" của chúng ta, triệu tập họ về để bảo vệ vị vua chân chính của họ. Tuy nhiên, khi Orwyle vội vã quay trở lại phòng mình, hắn thấy bốn chiếc áo choàng vàng đang chờ hắn. Một người đàn ông bịt miệng tiếng kêu của hắn trong khi những người khác đánh đập và trói hắn. Với một chiếc túi trùm đầu, Grand Maester bị áp giải xuống các ô đen.

Tiểu đội của Nữ hoàng Alicent chưa kịp tiến vào cổng thì đã bị đội áo choàng vàng bắt giữ. Không một ai trong số họ hay biết rằng bảy gã đội trưởng phụ trách gác cổng khi đó được chọn vì lòng trung thành với đức vua Aegon đã từng bị bắt hoặc ám sát ngay khi Caraxes xuất hiện trên bầu trời Cung Đỏ... vì những người lính thường trong đội Cảnh Binh Thành còn rất kính trọng Daemon Targaryen, vị Hoàng tử bảo vệ thành phố trước đây.

"Ser Gwayne Hightower, em trai của Vương hậu Alicent, chỉ huy thứ hai của đội áo choàng vàng, vội vã đến chuồng ngựa, định cất tiếng cảnh báo; anh ta bị bắt giữ, tước vũ khí và lôi đến trước chỉ huy của mình, Luthor Largent. Khi Hightower lên án anh ta là kẻ phản bội, Ser Luthor cười. “Daemon đã cho chúng ta những chiếc áo choàng này”, anh ta nói, “và chúng vẫn là vàng bất kể chúng ta có xoay chúng thế nào đi chăng nữa.” Sau đó, anh ta đâm thanh gươm của mình xuyên qua bụng của Ser Gwayne và ra lệnh mở các cổng thành phố cho những người đàn ông đổ ra từ những con tàu của Sea Snake."

Mặc cho sự kiên cố được tung hô của các bức tường, Vịnh Nhà Vua sụp đổ trong vòng chưa đến một ngày. Một trận chiến đẫm máu, ngắn ngủi nổ ra tại Cổng Sông, nơi mười ba hiệp sĩ Hightower và một trăm quân đang chiến đấu đã đánh lui áo choàng vàng và trụ vững gần tám tiếng trước các cuộc tấn công diễn ra từ cả bên trong lẫn bên ngoài thành phố, nhưng hành động anh hùng của họ là vô ích, vì binh lính của Rhaenyra ùa vào qua sáu cổng còn lại mà không gặp trở ngại nào. Cảnh tượng những con rồng của nữ hoàng hiện ra trên bầu trời đã dập tắt trái tim của phe đối phương, và những người trung thành còn lại của Vua Aegon ẩn nấp, bỏ chạy hoặc quỳ gối đầu hàng.

Lần lượt từng con rồng hạ cánh. Kẻ Cắp Cừu đậu xuống Đồi Visenya, Cánh bạc và Vermithor ở Đồi Rhaenys, bên ngoài Hang rồng. Hoàng tử Daemon vòng quanh các tháp của Pháo đài đỏ trước khi hạ Caraxes xuống bên ngoài cung điện. Khi

chắc chắn rằng dân phòng sẽ không làm hại mình, ông ra hiệu cho vợ là hoàng hậu hạ cánh trên Syrax. Addam Velaryon tiếp tục bay, cưỡi Seasmoke quanh tường thành, tiếng vỗ cánh da rộng của con rồng là lời cảnh báo rằng bất kỳ sự chống đối nào cũng sẽ bị thiêu rụi.

"Khi thấy không còn hy vọng chống cự, Thái hậu Alicent cùng cha bà, Ser Otto Hightower, Ser Tyland Lannister, và Lord Jasper Wylde Cây sắt rời khỏi thành Maegor (Lord Larys Strong không có ở đó. Bằng cách nào đó, viên quan thị của bà đã biến mất). Septon Eustace, người chứng kiến những gì xảy ra sau đó, nói rằng Nữ hoàng Alicent đã cố gắng giảng hòa với con gái riêng của mình. "Chúng ta hãy cùng triệu tập một hội đồng lớn, như Nhà vua già đã từng làm vào những ngày xưa cũ," Hoàng thái hậu nói, "và trình vấn đề kế vị trước các lãnh chúa trên khắp vương quốc." Nhưng Nữ hoàng Rhaenyra đã từ chối đề xuất đó một cách khinh thường. "Ngươi có nhầm ta với Mushroom không?" cô hỏi. "Chúng ta đều biết hội đồng này sẽ phán quyết thế nào." Rồi cô bảo mẹ kế của mình chọn: đầu hàng hoặc bị thiêu rụi.

Cúi đầu chấp nhận thất bại, Nữ hoàng Alicent đã nộp chìa khóa thành trì và ra lệnh cho các hiệp sĩ và lính của mình hạ gươm. Người ta kể lại rằng bà đã nói: "Thành phố này là của điện hạ công chúa, nhưng cô sẽ không giữ được nó lâu. Lũ chuột sẽ hoành hành khi mèo đi vắng, nhưng đứa con trai của tôi, Aemond, sẽ trở về cùng lửa và máu".

"Quân của Rhaenyra thấy vợ của tình địch, Nữ hoàng Helaena điên loạn, bị nhốt trong phòng ngủ...nhưng khi phá cửa phòng của nhà vua, họ chỉ phát hiện ra “giường ngài trống rỗng, và bô vệ sinh của ngài đầy." Aegon II đã trốn thoát. Con của ông, Công chúa Jaehaera sáu tuổi và Hoàng tử Maelor hai tuổi, cùng với Willis Fell và Rickard Thorne của Đội Vệ binh Nhà vua cũng đã trốn thoát. Thậm chí ngay cả Thái hậu có vẻ như cũng không biết họ đã đi đâu, và Luthor Largent thề rằng không ai đi qua cổng thành.



“Tuy nhiên, không có cách nào mang theo Ngai Sắt đi được. Và Nữ hoàng Rhaenyra cũng sẽ không nhắm mắt nghỉ ngơi chừng nào chưa ngồi lên ngai vàng của cha mình. Thế nên người ta thắp đuốc trong phòng ngai, và nữ hoàng bước lên những bậc thang sắt, ngồi vào chiếc ngai mà Vua Viserys từng ngồi, và cũng là ngai mà trước đó Đại Vương (Old King) đã ngồi, rồi đến Maegor, Aenys, và Rồng Aegon trong thời cổ xưa. Vẫn trong bộ giáp sắt trên người, bà nghiêm nghị ngồi trên cao khi mọi đàn ông và đàn bà trong Hồng Thành được mang ra trước mặt và bắt quỳ gối, cầu xin bà tha thứ và tuyên thệ dâng hiến cả mạng sống, kiếm của họ, và danh dự cho bà với tư cách là nữ hoàng của họ.

"Septon Eustace kể với chúng ta rằng buổi lễ diễn ra suốt đêm đó. Mãi cho đến tận sau bình minh, Rhaenyra Targaryen mới đứng dậy và đi xuống. “Khi chồng bà là Hoàng tử Daemon hộ tống bà ra khỏi đại điện, người ta thấy có vết cắt trên chân Thánh thượng và lòng bàn tay trái của bà ấy", Eustace viết. "Những giọt máu rơi xuống sàn khi bà ấy đi ngang qua, và những

người thông thái nhìn nhau, mặc dù không ai dám nói ra sự thật: Ngai Sắt đã từ chối bà và những ngày bà được ngồi lên ngai sẽ không còn nhiều nữa".

" Ban đầu, cả hai người yêu cầu Ngai Sắt đều kéo dài con rồng ba đầu của Nhà Targaryen, màu đỏ trên nền đen, nhưng đến cuối năm 129 sau Công Nguyên, cả Aegon và Rhaenyra đã đưa ra các biến thể để phân biệt những người ủng hộ riêng của họ khỏi những kẻ thù của họ. Nhà vua đã thay đổi màu của con rồng trên các biểu ngữ của mình từ màu đỏ sang màu vàng, để tôn vinh những chiếc vảy vàng rực rỡ của con rồng của mình, Sunfyre, trong khi nữ hoàng đặt biểu tượng của Nhà Targaryen với Nhà Arryn và Nhà Velaryon, để tôn vinh bà mẹ và người chồng đầu tiên của bà."



The Dying of the Dragons

Rhaenyra Triumphant

"Khi Vua Đỏ bộ hạ mình trước Rhaenyra Targaryen và bầy rồng của cô ta, Hoàng tử Aemond và Ser Criston Cole đang tiến tới Harrenhal, trong khi quân đội nhà Lannister dưới trướng Adrian Tarbeck tiến về phía đông."

"Tại Acorn Hall, quân đội phương Tây đã bị kiểm tra ngay khi Chúa Joseth Smallwood tiến ra ngoài để tham gia cùng Chúa Piper và tàn quân của đội quân bại trận của ông, nhưng Piper đã chết trong trận chiến xảy ra sau đó (Mushroom cho biết ông đã ngã xuống khi thấy đầu đứa cháu trai yêu quý của mình bị cắm trên một ngọn giáo), còn Smallwood thì chạy vào lại lâu đài của mình. Một trận chiến thứ hai diễn ra ba ngày sau đó, khi quân lính vùng sông tập hợp lại dưới quyền của một hiệp sĩ hàng rào tên là Ser Harry Penny. Người anh hùng bất ngờ này đã chết ngay sau đó, trong khi đang truy sát Adrian Tarbeck. Một lần nữa, quân đội nhà Lannister giành chiến thắng, truy kích quân lính vùng sông khi họ bỏ chạy. Khi quân đội phương Tây tiếp tục hành quân đến Harrenhal, người chỉ huy chính là Chúa Humfrey Lefford lớn tuổi, người đã phải chịu quá nhiều vết thương đến nỗi ông phải chỉ huy từ một chiếc cáng."

Chúa Lefford đâu ngờ rằng ngài sẽ sớm phải đối mặt với một thử thách khó khăn hơn, vì một đội quân kẻ thù mới đang tiến đến từ phía bắc: hai nghìn người phương Bắc man rợ, tung bay lá cờ biểu tượng cho Nữ hoàng Rhaenyra. Đi đầu là Chúa tể Barrowton, Roderick Dustin, một chiến binh già nua và tóc bạc trắng đến nỗi mọi người gọi ngài là Roddy Kẻ Hủy Diệt. Đội quân của ngài gồm những người đàn ông râu tóc bạc phơ trong bộ quần áo chiến đấu cũ kỹ và tấm da rách rưới, mỗi người đều là chiến binh dày dạn kinh nghiệm, mỗi người đều có ngựa. Họ tự gọi mình là Bầy sói mùa đông. “Chúng ta đến đây để chết vì nữ hoàng rồng,” Chúa tể Roderick tuyên bố tại Cặp song sinh, khi Phu nhân Sabitha Frey cưỡi ngựa ra chào đón họ.

Trong khi đó, những con đường lầy lội và những cơn mưa lớn làm chậm tốc độ tiến quân của Aemond, vì quân đội của hắn phần lớn là bộ binh, với một đoàn xe dài chở hành lý. Đội tiên phong của Ser Criston đã chiến đấu và giành chiến thắng

trong một trận chiến ngắn và dữ dội với Ser Oswald Wode cùng Lãnh chúa Darry và Roote trên bờ hồ, nhưng không gặp phải sự kháng cự nào khác. Sau mười chín ngày hành quân, họ đến Harrenhal... và thấy cổng lâu đài mở toang, còn Hoàng tử Daemon và toàn bộ binh lính của ông ta đã đi mất.

Hoàng tử Aemond đã giữ Vhagar cùng với đoàn tùy tùng chính trong suốt cuộc hành quân, nghĩ rằng chú của mình có thể cố gắng tấn công họ bằng Caraxes. Anh ta đến Harrenhal muộn hơn Cole một ngày, và đêm đó đã ăn mừng một chiến thắng lớn; Aemond tuyên bố Daemon và "bọn cặn bã trên sông" của hắn đã trốn thoát hơn là phải đối mặt với cơn thịnh nộ của anh ta. Vậy nên không có gì ngạc nhiên khi khi tin về sự sụp đổ của Vương Đô đến tai anh ta, hoàng tử đã cảm thấy vô cùng ngốc nghếch. Cơn thịnh nộ của anh ta thật đáng sợ khi chứng kiến.

Ser Simon Strong hứng chịu hậu quả đầu tiên cho hành động này. Thân vương Aemond chẳng yêu thương gì hạng người như lão, và sự vội vã mà viên quản thành đã đầu hàng Harrenhal cho Daemon Targaryen khiến ngài nghĩ rằng lão ta là một kẻ phản bội. Ser Simon đã chống chế rằng mình vô tội, khăng khăng rằng mình là một tôi tớ chân chính và trung thành của Vương triều. Ngài nhắc nhở Thân vương nhiếp chính rằng chính cháu trai ruột của lão, Larys Strong, là Lãnh chúa của Harrenhal và là quản gia thì thầm của Vua Aegon. Những lời chối tội này chỉ làm Aemond càng thêm nghi ngờ. Ngài quyết định rằng Bàn chân khoèo cũng là một kẻ phản bội. Nếu không thì sao Daemon và Rhaenyra có thể biết thời điểm King's Landing dễ bị tổn thương nhất? Chắc chắn một ai đó trong hội đồng Cơ mật đã gửi tin nhắn cho họ... và Larys Bàn chân khoèo là anh em trai của Breakbones, do đó là một người chú của những đứa con ngoài giá thú Rhaenyra.

"Aemond ra lệnh đưa gươm cho Ser Simon. "Để các vị thần quyết định xem ngươi nói thật hay không" y nói. "Nếu ngươi vô tội, Tổ chiến binh sẽ ban sức mạnh để ngươi đánh bại ta". Tất cả biên bản đều nhất trí cho rằng cuộc đấu tay đôi sau đó hoàn toàn chỉ một phía; hoàng tử xé xác ông lão cho quạ Vhagar ăn. Những đứa cháu nội của Ser Simon cũng không sống lâu hơn ông ta là mấy. Chúng bị lôi ra giết từng người, từng người một, cho đến khi cái đống đầu lâu tạo thành cao tới ba feet.

Vậy là nhà Strong, một dòng dõi chiến binh cao quý cổ đại từ thời Đệ nhất Nguyên nhân, đã đi đến một kết cục nhục nhã trong khu bệnh xá ở Harrenhal. Không một người nào trong dòng Strong bẩm sinh nào được tha, cũng như không có đứa con hoang nào ngoại trừ... lạ thay...Alys Rivers. Mặc dù người vú nuôi ướt kia gấp đôi tuổi của chàng (gấp ba lần, nếu chúng ta tin vào Mushroom), nhưng Hoàng tử Aemond đã đưa nàng lên giường của mình như một chiến lợi phẩm ngay sau khi chiếm được Harrenhal, có vẻ như chàng thích nàng hơn tất cả những người phụ nữ khác trong lâu đài, bao gồm cả nhiều cô hầu gái xinh đẹp cùng tuổi.

Phía tây Harrenhal, cuộc chiến vẫn tiếp diễn ở vùng Riverlands khi quân Lannister mệt mỏi tiến về phía trước. Tuổi tác và sức khỏe yếu của chỉ huy của họ, Lãnh chúa Lefford, đã làm chậm cuộc hành quân của họ lại thành từng tấc, nhưng khi họ tiến gần đến bờ phía tây của Gods Eye, họ thấy một đội quân to lớn mới chắn ngang con đường của họ.

"Tai Họa Roddy và Lũ Sói Mùa Đông của hắn đã hợp sức cùng Forrest Frey, Lãnh chúa Crossing, và Red Robb Rivers, còn gọi là Bowman của Raventree. Bọn dân phương Bắc lên tới hai nghìn, Frey nắm quyền chỉ huy hai trăm hiệp sĩ và gấp ba lần số bộ binh, Rivers đưa ba trăm cung thủ vào cuộc hỗn chiến. Và vừa khi Lãnh chúa Lefford dừng lại để đương đầu với kẻ thù trước mặt, thì nhiều kẻ thù khác lại xuất hiện ở phía nam, nơi Longleaf the Lionslayer và một băng nhóm những kẻ sống sót tả tơi trong các trận chiến trước đó đã được các Lãnh chúa Bigglestone, Chambers và Perryn tham gia."

"Hạ mình giữa đám người thù của mình, Lefford chần chừ không dám hành động để chống lại bất kỳ địch nào, vì sợ kẻ còn lại sẽ tấn công y từ phía sau. Thay vào đó, y quay lưng về hồ, đào hầm và gửi quạ đến cho hoàng tử Aemond ở Harrenhal, cầu xin sự giúp đỡ của ông ấy. Mặc dù có đến cả chục con chim được tung cánh, nhưng không con nào đến được với hoàng tử; Red Robb Rivers, được cho là cung thủ giỏi nhất cả Westeros, đã bắn hạ chúng trên không trung."

"Ngày hôm sau, nhiều người hành nghề sông nước hơn đã xuất hiện, dẫn đầu là Ser Garibald Grey, Lord Jon Charlton và Tân chủ Raveniree, Benjicot Blackwood, cậu bé mười một tuổi. Khi quân số được tăng cường bởi những đợt bổ sung mới mẻ này, quân của nữ hoàng đã đồng ý rằng đã đến lúc tấn công. "Tốt nhất là chúng ta nên diệt những con sư tử này trước khi những con rồng đến" Roddy the Ruin nói.

Trận chiến đẫm máu trên bộ đầu tiên của Điệu nhảy của những con rồng bắt đầu vào ngày hôm sau, khi mặt trời mọc. Trong biên niên sử của Thành cổ, nó được gọi là Trận chiến Bờ hồ, nhưng đối với những người lính sống sót để kể lại câu chuyện, nó mãi mãi là Câu cá ăn.

"Bị tấn công từ cả ba phía, bọn người phương Tây bị đẩy lùi từng bước xuống vùng nước Mắt Thần. Hàng trăm người chết tại chỗ, bị cắt thịt trong lúc chiến đấu giữa đám lau sậy; hàng trăm người nữa chết đuối khi cố gắng tháo chạy. Đến đêm, hai nghìn người đã thiệt mạng, trong đó có nhiều nhân vật tên tuổi như Chúa tể Frey, Chúa tể Lefford, Chúa tể Bigglestone, Chúa tể Charlton, Chúa tể Swyft, Chúa tể Reyne, Ser Clarent Crakehall và Ser Emory Hill, tên Con hoang của Lannisport. Quân đội nhà Lannister đã tan vỡ và bị tàn sát nhưng phải trả giá đắt đến nỗi Ben Blackwood trẻ tuổi, Chúa tể thành Raventree còn nhỏ tuổi, đã khóc khi nhìn thấy đống xác chết ngổn ngang. Mất mát đau thương nhất thuộc về người miền Bắc vì Bầy sói Mùa đông đã van xin được vinh dự dẫn đầu cuộc tấn công và đã xung phong năm lần vào hàng ngũ những ngọn giáo của Lannister. Hơn hai phần ba số người cưỡi ngựa về phương Nam với Chúa tể Dustin đã tử trận hoặc bị thương."

Cuộc chiến vẫn tiếp diễn ở nhiều nơi khác trong vương quốc, mặc dù những cuộc đụng độ đó nhỏ hơn hẳn so với cuộc chiến lớn tại Mắt thần. Ở Reach, Lãnh chúa Hightower cùng với người bảo vệ của mình là hoàng tử Daeron the Daring, tiếp tục giành chiến thắng, buộc nhà Rowan of Goldengrove, nhà Oakheart of Old Oak và các Lãnh chúa của Quần đảo Shield phải tuân phục, bởi không ai dám đối mặt với Tessarion, Nữ hoàng Xanh. Lãnh chúa Borros Baratheon triệu tập lực lượng và tập trung khoảng sáu nghìn quân tại Storm's End, tuyên bố rằng ông sẽ tiến quân đến King's Landing... nhưng rồi thay vào đó, ông lại dẫn quân về phía nam vào vùng núi. Lãnh chúa dùng cái cớ là người Dorne xâm nhập vào vùng đất bão táp để biện minh cho việc này, nhưng nhiều người thì thầm rằng chính những con rồng phía trước, chứ không phải những người Dorne phía sau, mới khiến ông thay đổi ý định. Ngoài Biển Sunset, những chiếc thuyền dài của Red Kraken đã tấn công Đảo

Fair, tràn từ đầu này đảo sang đầu kia, trong khi Lãnh chúa Farman trú ẩn sau những bức tường của mình, cầu cứu nhưng chẳng thấy hồi âm.

"Tại Harrenhal, Aemond Targaryen và Criston Cole đã tranh luận để tìm ra cách tốt nhất để đáp trả những cuộc tấn công của nữ hoàng. Mặc dù ngai vàng của Black Harren quá vững chắc để có thể chiếm đóng bằng vũ lực, và quân phiến loạn cũng không dám bao vây vì sợ Vhagar, quân của nhà vua đang cạn kiệt lương thực và cỏ chăn nuôi, mất đi lính chiến và ngựa vì đói và ốm đau. Chỉ còn lại những cánh đồng đen thui và những ngôi làng bị đốt cháy trong tầm mắt từ những bức tường không lồ của lâu đài, và những đội quân đi kiếm thức ăn mạo hiểm ra xa hơn nữa thì không trở về. Ser Criston thúc giục rút quân về phía nam, nơi nhận được nhiều sự ủng hộ nhất của Aegon, nhưng hoàng tử đã từ chối, đáp rằng “Chỉ có kẻ hèn mới chạy trốn khỏi những kẻ phản bội”. Việc mất King’s Landing và Ngai Sắt đã khiến ông tức giận, và khi tin tức về Fishfeed đến Harrenhal, Chúa bảo hộ đã gần như siết cổ tên quản sự mang tin đến. Chỉ có sự can thiệp của Alys Rivers, người bạn cùng giường với ông mới cứu được mạng sống của cậu bé. Hoàng tử Aemond ủng hộ một cuộc tấn công trực tiếp vào King's Landing. Ông nhấn mạnh rằng không có con rồng nào của nữ hoàng có thể sánh với Vhagar.



Ser Criston gọi đó là điên rồ. “Một chọi sáu là trò chơi của những kẻ ngu si, Thưa Hoàng tử,” hắn tuyên bố. Hãy để chúng tiến về phương nam, hắn một lần nữa thúc giục, và hợp nhất sức mạnh của chúng với sức mạnh của Chúa tể Hightower. Hoàng tử Aemond có thể đoàn tụ với anh trai Daeron và con rồng của anh ta. Nhà vua Aegon đã thoát khỏi tay Rhaenyra, họ

biết chắc điều đó, chắc chắn ngài sẽ đòi lại Sunfyre và gia nhập cùng các anh trai của mình. Và có lẽ những người bạn của họ bên trong thành phố có thể tìm cách giải thoát cho Nữ hoàng Helaena, vì vậy bà ấy có thể mang Dreamfyre tham chiến. Bốn con rồng có lẽ có thể chiến thắng sáu con, nếu một trong số chúng là Vhagar.

Hoàng tử Aemond từ chối cân nhắc "lộ trình hèn nhát" này. Là nhiếp chính thay cho em trai, ông ta hẳn có thể ra lệnh cho Bàn Tay phải phục tùng, nhưng ông ta đã không làm thế. Munkun nói rằng đó là vì ông ta tôn trọng một người lớn tuổi hơn, trong khi Mushroom cho rằng hai người đàn ông này đã trở thành đối thủ cạnh tranh tình cảm của vú nuôi Alys Rivers, người đã sử dụng thuốc tình dục và thuốc mê để kích thích ham muốn của họ. Septon Eustace đồng tình với người lùn một phần, nhưng cho rằng chỉ có Aemond là người say mê người phụ nữ Rivers đến mức không thể chịu được nếu nghĩ đến việc rời xa bà ta.

Dù vì lý do gì thì Ser Criston và Hoàng tử Aemond đã quyết định chia tay nhau. Cole sẽ nắm quyền chỉ huy đội quân của họ và dẫn họ về phía nam để gia nhập cùng Ormund Hightower và Hoàng tử Daeron, nhưng Nhiếp chính vương sẽ không đi cùng họ. Thay vào đó, ông ấy có ý định tự chiến đấu, trút hỏa vào bọn phản bội từ trên không. Sớm hay muộn thì, "mụ hoàng hậu khốn kiếp" sẽ cử một hoặc hai con rồng ra để ngăn cản ông, và Vhagar sẽ tiêu diệt chúng. “Con đàn bà đó không dám gửi tất cả rồng đi đâu”, Aemond khẳng định. “Nếu thế thì King's Landing sẽ bị phơi bày và dễ bị tổn thương. Con đàn bà đó cũng không muốn mạo hiểm để mất Syrax, hay đứa con trai bé bỏng ngọt ngào cuối cùng của nó. Rhaenyra có thể tự xưng là hoàng hậu, nhưng bà ta có thân phận là đàn bà, trái tim yếu đuối của đàn bà và nỗi sợ hãi của một người mẹ”.

Và thế là Đấng sáng lập và Người giết vua ly biệt, mỗi người một số phận, trong khi tại Vương cung đỏ, Nữ hoàng Rhaenyra Targaryen bắt đầu ban thưởng cho bạn bè và trừng phạt tàn bạo những kẻ đã hầu hạ người em trai cùng cha khác mẹ của bà. Ser Luthor Largent, đội trưởng áo choàng vàng, được phong tước. Ser Lorent Marbrand được bổ nhiệm làm Chỉ huy Cấm vệ của Nữ hoàng, với nhiệm vụ tìm sáu hiệp sĩ xứng đáng phục vụ bên cạnh ngài. Tổng quản Orwyle bị giam vào ngục tối, và Hoàng hậu đã viết thư cho Thành cổ để thông báo rằng "kẻ hầu trung thành" Gerardys của bà từ nay trở thành "Tổng quản duy nhất thực sự". Được giải thoát khỏi ngục tối giam giữ Orwyle, các lãnh chúa và hiệp sĩ áo đen còn sống sót được ban thưởng đất đai, chức vụ và danh dự.

Các phần thưởng lớn đã được công bố để đổi lấy thông tin dẫn đến việc bắt giữ "kẻ cướp ngôi xưng là Aegon II"; con gái của hắn, Jaehaera; con trai của hắn, Maelor; "tên hiệp sĩ giả" Willis Fell và Rickard Thorne; và Larys Strong the Clubfoot. Khi điều này không mang lại kết quả như mong muốn, Nữ hoàng đã cử các đoàn thợ săn gồm "các hiệp sĩ thẩm vấn" đi tìm "những kẻ phản bội và kẻ nịnh hót" đã trốn thoát khỏi bà, và trừng phạt bất kỳ người đàn ông nào được phát hiện là đã giúp đỡ họ.

Nữ hoàng Alicent bị xiềng xích bằng vàng ở cổ tay và mắt cá chân mặc dù con gái riêng của bà tha cho bà “vì cha chúng ta, người đã từng yêu bà”. Cha ruột của bà thì không may mắn như vậy. Ser Otto Hightower, người đã phục vụ ba vị vua với tư cách là Bàn Tay, là kẻ phản bội đầu tiên bị chặt đầu. Ironrod theo sau ông đến đoạn đầu đài, vẫn khăng khăng rằng theo luật pháp, con trai của vua phải đứng trước con gái. Ser Tyland Lannister thay vào đó đã bị tra tấn, với hy vọng phục hồi một phần kho báu của Vương miện.

Lãnh chúa Rosby và Stokeworth, những người da đen chuyển qua phe cánh xanh để tránh ngục tối, cố gắng chuyển lại sang phe đen, nhưng hoàng hậu công bố rằng những người bạn phản bội còn tệ hơn kẻ thù và ra lệnh cắt “lưỡi nói dối” của họ trước khi hành hình. Tuy nhiên, cái chết của họ khiến bà gặp vấn đề khó khăn về quyền kế vị. Tình cờ thay, mỗi “người bạn phản bội” đều để lại một người con gái; con gái của Rosby là thiếu nữ mười hai tuổi, con gái của Stokeworth là cô bé sáu tuổi. Hoàng tử Daemon đề xuất gả người đầu cho Hard Hugh con trai thợ rèn (người đã lấy tên là Hugh Hammer), người sau cho Ulf the Sot (bây giờ chỉ là Ulf White), giữ đất của họ ở phe cánh đen trong khi phù hợp để khen thưởng những người con của họ vì lòng dũng cảm trong trận chiến.

"Nhưng Bàn Tay của Nữ hoàng phản đối điều này, vì cả hai cô gái đều có em trai. Bản thân yêu sách về Ngai Sắt của Rhaenyra là một trường hợp đặc biệt, Rắn Biển khăng khăng; cha cô đã phong cô làm người thừa kế của ông. Rosby và Stokeworth không làm điều gì như vậy. Việc tước quyền thừa kế con trai mình để ủng hộ con gái sẽ lật ngược hàng thế kỷ luật pháp và tiền lệ, đồng thời đặt ra câu hỏi về quyền của hàng loạt lãnh chúa khác trên khắp Westeros, những người có thể thấy những yêu sách của chính họ kém hơn những người chị lớn tuổi."

"Sợ mất sự ủng hộ của các lãnh chúa như vậy, Munkun khẳng định trong Tự thuật, khiến nữ hoàng quyết định ủng hộ Lãnh chúa Corlys chứ không phải là Hoàng tử Daemon". Đất đai, lâu đài và tiền bạc của Gia tộc Rosby và Stokeworth được trao cho các con trai của hai lãnh chúa bị xử tử, trong khi Hugh Hammer và Ulf White được phong tước hiệp sĩ và được cấp một số điền trang nhỏ trên đảo Driftmark.

Nấm kể rằng Hammer đã ăn mừng bằng cách đánh chết một trong những hiệp sĩ trong cung của nữ hoàng trong một nhà chứa trên phố Tơ lụa khi hai người đàn ông cãi nhau về sự trong trắng của một cô gái trẻ, trong khi White say sưa cưỡi ngựa qua những con hẻm của rìa Bọ chét, chỉ mặc đúng những chiếc cựa mạ vàng. Đây là kiểu chuyện mà Nấm thích kể, và tính xác thực của chúng không thể chắc chắn...nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, người dân King’s Landing sớm khinh rẻ cả hai hiệp sĩ vừa được nữ hoàng phong chức.

“Ít được lòng hơn nữa, nếu có thể, là người mà Đức Chúa tể của Nữ hoàng chọn làm ngài thủ quỹ, chủ quản ngân khố: người đã ủng hộ Nữ hoàng từ lâu là Bá tước Bartimos Celtigar, Chúa tể của Claw Isle. Chúa tể Celtigar dường như rất phù hợp với chức vụ này: kiên định và không lay chuyển trong việc ủng hộ Nữ hoàng, anh ta không khoan nhượng, không thể mua chuộc và rất khéo léo, tất cả đều đồng ý, và rất giàu có trong cuộc mặc cả. Rhaenyra rất cần một người như thế, vì cô thấy mình rất cần tiền. Mặc dù Vương miện tràn ngập vàng khi Vua Viserys qua đời, Aegon II đã chiếm đoạt kho bạc cùng với ngai vàng, và ngài chủ quản ngân khố của anh ta, Tyland Lannister, đã chuyển ba phần tư tài sản của cố Vua "để giữ tiền." Vua Aegon đã tiêu từng xu của phần được giữ ở King’s Landing, chỉ để lại những căn hầm trống cho cô em gái cùng cha khác mẹ

của mình khi cô chiếm được thành phố. Phần còn lại của kho báu của Viserys đã được giao phó cho Hightowers of Oldtown, Lannisters of Casterly Rock và Ngân hàng Sắt của Braavos, và nằm ngoài tầm với của Nữ hoàng.

Chúa Celtigar đã ngay lập tức ấn định để giải quyết vấn đề; để làm như vậy, ông đã khôi phục chính những loại thuế mà tổ tiên là Công tước Edwell của ông ta đã từng ban hành trong thời nhiếp chính của Jaehaerys I, rồi còn chồng chất thêm nhiều khoản thuế mới khác. Các loại thuế đánh trên rượu vang và bia tăng gấp đôi, còn thuế cảng tăng gấp ba. Mọi người bán hàng trong phạm vi thành phố đều bị đánh giá một khoản phí cho quyền mở cửa hàng. Những người giữ quán trọ phải trả một con nai bằng bạc cho mỗi chiếc giường trong quán trọ của mình. Các khoản phí ra vào mà Chúa Air đã từng đánh giá được khôi phục lại và tăng gấp ba. Một khoản thuế tài sản được ban hành; những thương gia giàu có trong dinh thự của họ hoặc những người ăn xin trong những túp lều, tất cả đều phải trả tiền, tùy thuộc vào diện tích đất mà họ chiếm dụng. "Ngay cả những cô gái điếm cũng không an toàn đâu", những người dân thường nói với nhau. "Tiếp theo sẽ đến thuế mẹ kiếp, rồi đến thuế đuôi. Những con chuột phải nộp phần của chúng".

“Trên thực tế, gánh nặng thuế của Lãnh chúa Celtigar đè nặng chủ yếu lên tầng lớp thương gia và lái buôn. Khi hạm đội họ Velaryon đóng cửa vịnh Gullet, rất nhiều tàu thuyền bị mắc kẹt tại King’s Landing. Quan đại thần tiền tệ mới của nữ hoàng đánh giá rất cao khoản phí mà tất cả những người như vậy phải trả trước khi ông cho phép họ ra khơi. Một số thuyền trưởng phản đối rằng họ đã trả đủ những khoản thuế, phí và thuế quan theo yêu cầu rồi, thậm chí còn xuất trình giấy tờ làm bằng chứng, nhưng Lãnh chúa Celtigar đã bác bỏ yêu sách của họ. Ông ta nói rằng: “Trả tiền cho kẻ chiếm đoạt chỉ là bằng chứng cho thấy sự phản bội mà thôi. Nó không làm giảm đi nghĩa vụ phải nộp thuế của chúng ta đối với nữ hoàng từ bỉ”. Những kẻ từ chối trả tiền hoặc không đủ khả năng trả tiền sẽ bị tịch thu tàu và hàng hóa để mang đi bán.

Ngay cả hành quyết cũng trở thành một trong những nguồn tiền. Do đó, Celtigar đã ban hành sắc lệnh, những kẻ phản bội, phiến quân và kẻ giết người sẽ đều bị chặt đầu tại hố Rồng, những xác chết của họ sẽ bị ném cho những con rồng của nữ hoàng ăn. Mọi người đều được chào đón đến đây để chứng kiến số phận đang chờ đợi những kẻ xấu xa, nhưng mọi người sẽ phải trả ba xu tại cổng để được vào.

Như vậy, Nữ hoàng Rhaenyra đã bổ sung đầy kho bạc của mình, với cái giá đắt đỏ. Cả Aegon lẫn em trai của chàng là Aemond chưa bao giờ được biết đến nhiều bởi những người dân trong thành phố, và nhiều người trong số họ đã rất vui mừng khi nữ hoàng trở lại...nhưng tình yêu và lòng thù hận là hai mặt của cùng một đồng xu, khi những chiếc đầu tươi bắt đầu xuất hiện hàng ngày trên những chiếc cọc nhọn ở phía trên các cánh cổng thành phố, đi kèm với những khoản thuế ngày càng tăng, thì đồng xu đó đã biến mất. Những cô gái mà họ từng cổ vũ với danh hiệu là "Niềm vui của Vương quốc" đã trở thành một người đàn bà tham lam và hung ác, mọi người đều nói, một nữ hoàng tàn nhẫn như bất kỳ vị vua nào khác trước bà. Một người thông minh đã gọi Rhaenyra là “Vua Maegor với vú”, và trong cả trăm năm sau đó, “Vú Maegor” đã trở thành một lời nguyền rủa phổ biến giữa những người dân thành Kingslanders.

"Sở hữu thành phố, lâu đài và ngai vàng, được bảo vệ không ít hơn sáu con rồng, Rhaenyra cảm thấy đủ an toàn để cử người đi đón các con trai. Một tá con tàu nhổ neo khỏi Dragonstone, chở theo các cung nữ của nữ hoàng, “gã hề yêu dấu” Mushroom của bà và con trai Aegon của bà. Rhaenyra đưa cậu bé làm người rót rượu của mình, để cậu bé không bao giờ xa rời bà. Một hạm đội khác rời khỏi Gulltown cùng Hoàng tử Joffrey, con út trong ba con trai của nữ hoàng với Laenor Velaryon, cùng với con rồng Tyraxes của mình. (Con gái của Hoàng tử Daemon, Rhaena vẫn ở lại Vale với tư cách là người bảo vệ của Phu nhân Arryn, trong khi người em song sinh của cô, người cưỡi rồng Baela, chia thời gian của mình giữa Driftmark và Dragonstone.) Nữ hoàng bắt đầu lên kế hoạch cho một lễ kỷ niệm xa hoa để đánh dấu lễ gia nhập chính thức của Joffrey với tư cách là Hoàng tử Dragonstone và người thừa kế Ngai sắt."

Ngay cả Sâu Trắng cũng đến chầu; ả điếm Lysene Mysaria từ bóng tối lộ diện và trở thành cư dân của Hồng Uyển. Dù chưa bao giờ chính thức ngồi trong hội đồng nhỏ của nữ hoàng, nhưng ả đàn bà này, nay được biết đến với tên gọi Phu nhân Misery, đã trở thành chủ nhân của những lời thì thầm trong mọi phương diện, với mắt mũi khắp mọi nhà chứa, tửu quán và cửa hàng bán đồ gốm tại Vương Đô, cũng như trong các sảnh đường và phòng ngủ của cả những kẻ quyền lực. Mặc dù trải qua năm tháng, thân hình vốn dẻo dai và thanh mảnh ngày nào giờ đã đầy đà hơn, nhưng Hoàng tử Daemon vẫn say đắm ả, và đêm nào y cũng tìm đến ả... rõ ràng là với sự cho phép của Nữ hoàng Rhaenyra. “Hãy để Daemon thỏa cơn đói khát của mình ở bất cứ nơi nào y muốn”, người ta lại nghe thấy bà nói, “và chúng ta cũng sẽ làm như thế”. (Sư phụ Eustace có phần chuyên chế, cho rằng chính những cơn đói của Nữ hoàng phần lớn đã được thỏa mãn bằng các loại bánh kẹo, bánh ngọt và chả cá hồi, khi Rhaenyra từng ngày trở nên mập mạp hơn trong những ngày ở Vương Đô.)

Trong chiến thắng trọn vẹn, Rhaenyra Targaryen không nghĩ đến chuyện bà còn ít ngày để sống. Tuy nhiên, mỗi lần bà ngồi trên Ngai Sắt, những lưỡi thép tàn bạo đều lấy máu tươi ở tay, cánh tay và chân của bà, một dấu hiệu ai cũng có thể đọc được. Linh mục Eustace cho rằng sự sụp đổ của nữ hoàng bắt đầu tại một quán trọ có tên Đầu Heo ở thị trấn Cầu Đắng trên bờ bắc của dòng Mander, gần chân cây cầu đá cũ đã cho thị trấn tên của nó.

Với Ormund Hightower bao vây Longtable khoảng ba mươi dặm về phía Tây Nam, Bitterbridge chật cứng những người đàn ông và đàn bà chạy trốn trước đoàn quân tiến công của ông. Phu nhân Caswell góa bụa, người có chồng là chúa đã bị Aegon II chém đầu tại King's Landing khi ông từ chối từ bỏ nữ hoàng, đã đóng cổng lâu đài, thậm chí còn đuổi đi những hiệp sĩ và chúa tể khi họ đến cầu xin nơi ẩn náu. Về phía nam của dòng sông, những ngọn lửa nấu ăn của những người đàn ông vỡ mộng có thể được nhìn thấy qua những hàng cây vào ban đêm, trong khi thị trấn sept che chở cho hàng trăm người bị thương. Mọi quán trọ đều chật cứng, ngay cả Hogs Head, một nhà trọ tồi tàn. Vì vậy, khi một người đàn ông xuất hiện từ phía bắc với một cây gậy trong tay và một cậu bé nhỏ trên lưng, người giữ trọ không có chỗ cho anh ta... cho đến khi du khách rút một con nai bằng bạc ra khỏi chiếc ví của mình. Sau đó, người giữ trọ cho phép anh ta và con trai ngủ tại chuồng ngựa của mình, với điều kiện anh ta phải dọn chuồng trước. Du khách đồng ý, để ba lô và áo choàng sang một bên khi anh ta bắt đầu làm việc bằng xẻng và cào giữa những con ngựa.

Sự tham lam của những người chủ giữ trọ, chủ đất và những kẻ tương tự đã quá nổi tiếng. Chủ quán rượu Hogs Head, một tên khốn có biệt danh là Ben Buttercakes, tự hỏi liệu có nhiều con hươu bạc hơn nữa xuất hiện sau con hươu kia không. Khi lữ khách đổ mồ hôi, Buttercakes đã mời anh ta một cốc bia để giải khát. Người đàn ông chấp nhận và cùng chủ quán vào phòng chung của Hogs Head mà không hề nghi ngờ rằng chủ nhà đã chỉ thị cho con trai giữ ngựa của mình, chỉ được chúng ta biết đến với tên Sly, lục túi anh ta tìm bạc. Sly chẳng tìm thấy đồng xu nào bên trong, nhưng thứ anh ta tìm thấy còn quý giá hơn nhiều... một chiếc áo choàng dày làm bằng len trắng mịn viền sa tanh trắng như tuyết, quấn quanh một quả trứng rồng, màu xanh lục nhạt với những đường xoắn màu bạc. Vì "con trai" của lữ khách chính là Maelor Targaryen, con trai út của vua Aegon II, và lữ khách chính là Ser Rickard Thorne của đội Kingsguard, lá chắn và người bảo vệ đã tuyên thệ của anh ta.



Ben Buttercakes không vui gì từ việc lừa dối của mình. Khi Sly xông vào phòng chung với áo choàng và trứng trên tay, hét lên về khám phá của mình, du khách ném những giọt rượu còn lại trong cốc vào mặt chủ trọ, rút thanh kiếm dài ra khỏi vỏ, và mở Buttercakes ra từ cổ đến háng. Một vài người uống rượu khác cũng rút kiếm và dao găm của họ, nhưng không ai là

hiệp sĩ, và Ser Rickard đã chém giết họ. Bỏ lại kho báu đã đánh cắp, anh ta ôm "con trai" của mình lên, chạy đến chuồng ngựa, lấy trộm một con ngựa rồi lao ra khỏi quán trọ, liều mạng chạy đến cây cầu đá cũ và phía nam của Mander. Anh ta đi đến rất xa, và chắc chắn biết rằng sự an toàn chỉ nằm cách đó ba mươi giải nữa, nơi Lãnh chúa Hightower đóng trại bên dưới các bức tường của Longtable.

"Ba mươi giải Anh còn hơn cả ba mươi nghìn, vì con đường qua Mander đã đóng và Bitterbridge thuộc về Nữ hoàng Rhaenyra. Một tiếng kêu và tiếng khóc vang lên. Những người đàn ông khác cưỡi ngựa đuổi theo Rickard Thorne, hét lớn: "Giết người, phản bội, giết người."

Nghe thấy tiếng la hét, những người lính gác dưới chân cầu ra lệnh cho Ser Rickard dừng. Thay vào đó, ông ấy cố gắng cưỡi chúng xuống. Khi một người nắm lấy dây cương ngựa, Thorne chặt cánh tay của anh ta ở vai và cưỡi tiếp. Nhưng cũng có lính canh ở bờ nam, và chúng tạo thành một bức tường trước mặt ông ta. Từ cả hai phía, đám người tiến đến, mặt đỏ bừng bừng và la hét, vung kiếm, rìu và đâm bằng giáo dài khi Thorne quay sang phía này rồi phía khác, xoay vòng ngựa ăn trộm của mình, tìm cách vượt qua hàng ngũ của chúng. Hoàng tử Maelor bám chặt vào ông ta, la hét.

Những chiếc nỏ rốt cuộc đã hạ gã. Một mũi tên xuyên qua tay gã, mũi tiếp theo xuyên qua cổ họng. Ser Rickard ngã nhào từ trên yên ngựa và chết trên cầu, máu tuôn ra từ môi và nhấn chìm lời trăn trối. Đến phút cuối, ông vẫn bám lấy cậu bé mà ông đã thề sẽ bảo vệ, cho đến khi một phụ nữ giặt giũ tên là Willow Pound-Stone tách cậu hoàng tử đang than khóc ra khỏi vòng tay ông.



Sau khi hạ gục được hiệp sĩ, bắt được thằng bé, nhưng đám đông không biết phải làm gì với món chiến lợi phẩm của chúng. Nữ hoàng Rhaenyra đã treo thưởng lớn cho việc đưa cậu bé trở về, một số người còn nhớ như vậy, nhưng King's Landing thì cách đó hàng chục dặm. Quân đội của Lord Hightower thì gần hơn nhiều. Có lẽ ông ta sẽ trả nhiều tiền hơn. Khi

có ai đó hỏi rằng phần thưởng có giống nhau không dù cho cậu bé còn sống hay đã chết, Willow Pound-Stone siết chặt Maelor hơn và nói rằng sẽ không ai làm hại đứa con trai mới của cô. (Mushroom nói với chúng ta rằng người phụ nữ đó là một con quái vật nặng tới 30 tạ, đần độn và nửa điên, cô ta kiếm được tên của mình bằng cách giũ cho sạch quần áo ở sông.) Bỗng Sly đẩy mạnh qua đám đông, người đẫm máu của chủ mình, tuyên bố rằng hoàng tử thuộc về anh ta vì chính anh ta là người tìm thấy quả trứng. Người nỏ thủ bắn chết Ser Rickard Thorne cũng nêu yêu sách. Và như thế, họ cãi nhau, la hét và xô đẩy trên xác của hiệp sĩ.

Với rất nhiều người có mặt trên cầu, không có gì đáng ngạc nhiên khi chúng ta có nhiều mô tả khác nhau về số phận của Maelor Targaryen. Mushroom cho biết rằng Búa đá Liễu đã giữ chặt gã trai đến mức làm gãy lưng và đè bẹp đến chết. Tuy nhiên, Septon Eustace không nhắc đến Liễu. Theo mô tả của ông ấy, gã đồ tể thị trấn đã chặt thái tử thành sáu mảnh bằng con dao của mình, vì vậy tất cả những người đang chiến đấu vì ông ấy đều có thể có một miếng. True Telling của Grand Maester Munkun kể rằng cậu bé bị đám đông xé xác thành từng mảnh, nhưng không nêu tên.

Tất cả những gì chúng ta biết chắc chắn là vào thời điểm Phụ nữ Caswell và các hiệp sĩ của bà xuất hiện để đuổi theo đám đông, hoàng tử đã chết. Bà đã tái mặt khi nhìn thấy hắn, Mushroom kể với chúng tôi, nói rằng, “Các vị thần sẽ nguyền rủa tất cả chúng ta vì điều này.” Theo lệnh của bà, đứa trẻ nuôi ngựa Sly và Willow Pound-Stone đã bị treo cổ ở nhịp cầu trung tâm của cây cầu cũ cùng với người đàn ông sở hữu con ngựa mà Ser Rickard đã đánh cắp từ nhà trọ, người (sai lầm) được cho là đã hỗ trợ Thorne trốn thoát. Ser Rickard xác chết, được quấn trong chiếc áo choàng trắng của mình, Phụ nữ Caswell gửi trở lại King's Landing, cùng với đầu của Hoàng tử Maelor. Bà đã gửi quả trứng rồng đến Lord Hightower tại Longtable, với hy vọng nó có thể xoa dịu cơn thịnh nộ của ngài.

“Ta rất thương nữ hoàng,” Mushroom kể rằng Rhaenyra đã khóc khi đầu nhỏ của Maelor bị đặt trước mặt nàng lúc nàng đang ngự trên Ngai Sắt. Trong khi đó, Septon Eustace, người không mấy quý mến nàng, lại kể rằng nàng đã mỉm cười và ra lệnh rằng đầu của cậu bé phải bị thiêu hủy, “vì nó là dòng máu của rồng.” Mặc dù không có thông báo nào chính thức về cái chết của đứa trẻ được đưa ra, nhưng tin tức về sự ra đi của cậu vẫn lan rộng khắp thành phố. Và ngay sau đó, một câu chuyện khác cũng được kể lại, khẳng định rằng Nữ hoàng Rhaenyra đã sai người mang đầu của hoàng tử cho mẹ cậu, Nữ hoàng Helaena, trong một cái bô. Mặc dù câu chuyện này không có căn cứ gì, nhưng chẳng mấy chốc, câu chuyện đã trở nên phổ biến trên khắp Ngai Vàng. Mushroom cho rằng câu chuyện này là do công của Chân què. “Một kẻ chuyên thu thập lời thì thầm có thể dễ dàng truyền bá chúng không kém.”

Sau bức tường thành thành phố, cuộc chiến vẫn tiếp diễn khắp Bảy Vương quốc. Faircastle đã thất thủ vào tay Dalton Greyjoy cùng với sự kháng cự cuối cùng của Fair Isle đối với tộc người sắt. Red Kraken đã bắt giữ bốn cô con gái của Đức vua Farman làm vợ muối và đưa người thứ năm ("cô xấu xí kia") cho em trai ông ta là Veron. Farman cùng các con trai ông ta đã được trả giá chuộc về Casterly Rock theo số lượng bạc nặng tương ứng với cân nặng của họ. Ở Reach, Quận chúa Merryweather đã nhường Longtable cho Chúa tể Ormund Hightower; đúng như lời hứa, ngài đã không gây hại cho bà ta hoặc người của bà ta, mặc dù ngài đã tước hết của cải và mọi thức ăn khỏi lâu đài của bà ta, lấy lương thực của bà ta để nuôi hàng ngàn người trong khi ông ta phá trại và hành quân tới Bitterbridge.

Khi Phu nhân Caswell xuất hiện trên tường thành lâu đài để thỉnh cầu những điều khoản tương tự như đã dành cho Phu nhân Merryweather, Hightower để cho Hoàng tử Daeron đưa ra câu trả lời: "Ngươi sẽ nhận được những điều khoản tương tự mà ngươi đã cho cháu trai Maelor của ta." Phu nhân chỉ có thể bất lực nhìn Bitterbridge bị cướp bóc. Hogs Head là tòa nhà đầu tiên bị đốt cháy. Những nhà trọ, hội trường phường hội, kho hàng, nhà cửa của người dân thường và quyền quý, tất cả đều bị ngọn lửa rồng thiêu rụi. Ngay cả nhà thờ cũng bị đốt trụi, với hàng trăm người bị thương vẫn còn bên trong. Chỉ còn lại cây cầu không bị động chạm, vì cần nó để băng qua sông Mander. Dân trong thành bị chém giết nếu chống trả hoặc bỏ chạy, còn không thì bị dồn xuống sông để chết đuối.

Quý bà Caswell nhìn từ các bức tường của cô ấy, sau đó ra lệnh mở tung các cổng thành. Cô ấy nói với quân phòng thủ của mình rằng "Không thể giữ lâu đài nào khỏi loài rồng được." Khi Lãnh chúa Hightower đi đến, ông thấy bà đang đứng trên đỉnh cổng thành với một sợi dây thòng lọng quấn quanh cổ. Trước khi lao mình xuống và treo cổ, bà van xin "Hãy thương xót con cái tôi, thưa lãnh chúa". Có lẽ điều này đã tác động đến Lãnh chúa Ormund, vì những đứa con trai và con gái còn nhỏ của quý bà được tha mạng và bị đưa đến Oldtown trong xiềng xích. Riêng những người lính đồn trú trong thành không hề được thương xót, mà chỉ nhận được lưỡi gươm.

Ở vùng Riverlands, Ser Criston Cole bỏ Harrenhal, tấn công về phía nam dọc bờ phía tây của Mắt Cá Thần, với ba mươi sáu trăm quân phía sau (cái chết, bệnh tật và sự bỏ trốn đã làm mỏng hàng ngũ từng cưỡi ngựa đi khỏi King's Landing). Hoàng tử Aemond đã cất cánh, cưỡi Vhagar.

Lâu đài không còn trống không quá ba ngày trước khi Phu nhân Sabitha Frey bất ngờ ập vào để chiếm giữ nó. Bên trong, bà ấy chỉ tìm thấy Alys Rivers, vú nuôi kiêm phù thủy được cho là đã từng làm ấm giường cho Hoàng tử Aemond trong những ngày ở Harrenhalr, và bây giờ tuyên bố mình đang mang thai đứa con của ông ấy. "Tôi mang giọt máu rồng," người phụ nữ nói, khi đứng khỏa thân trong khu rừng thiêng với một tay đặt lên bụng đang căng của mình. "Tôi có thể cảm thấy ngọn lửa của anh ấy liếm trong bụng mẹ."

" Đứa bé cũng không phải là ngọn lửa duy nhất do Aemond Targaryen thắp lên. Không còn bị trói buộc vào lâu đài hay đội quân, hoàng tử một mắt có thể tự do bay đến nơi anh muốn. Đó là cuộc chiến giống như cuộc chiến mà Aegon the Conqueror và các chị gái của anh ta đã từng tiến hành, chiến đấu bằng ngọn lửa rồng, khi Vhagar liên tục lao xuống từ bầu trời mùa thu để tàn phá đất đai, làng mạc và lâu đài của các lãnh chúa sông. Nhà Darry là người đầu tiên biết đến cơn thịnh nộ của hoàng tử. Những người đàn ông mang mùa màng vào kho đã thiêu rụi hoặc bỏ chạy khi vụ mùa bùng cháy, và Lâu đài Darry đã bị thiêu rụi trong một cơn bão lửa. Phu nhân Darry và những đứa con nhỏ của bà đã sống sót khi trú ẩn trong hầm dưới căn cứ, nhưng lãnh chúa chồng bà và người thừa kế của bà đã chết trên bờ thành, cùng với hai mươi thanh kiếm chỉ huy

và cung thủ của ông. Ba ngày sau, Thị trấn Lord Harroway bị bỏ lại thành tro tàn. Lord's Mill, Blackbuckle, Buckle, Claypool, Swynford, Spiderwood ... cơn thịnh nộ của Vhagar lần lượt giáng xuống từng nơi, cho đến khi một nửa vùng đất của dòng sông dường như bùng cháy. "

Ser Criston Cole cũng phải đối mặt với hỏa hoạn. Khi anh ta dẫn quân của mình về phía nam qua vùng Riverlands, khói bốc lên trước và sau anh ta. Mỗi ngôi làng mà anh ta đi qua, anh ta đều thấy bị đốt cháy và bỏ hoang. Đoàn quân của anh ta di chuyển qua những khu rừng cây chết nơi những khu rừng sống chỉ mới ở đó vài ngày trước, khi những lãnh chúa sông châm lửa trên khắp tuyến đường của anh ta. Trong mỗi con suối, hồ nước và giếng làng, anh ta đều tìm thấy cái chết: ngựa chết, bò chết, người chết, trương phình và bốc mùi hôi thối, làm ô uế nguồn nước. Ở những nơi khác, các trinh sát của anh ta bắt gặp một bức tranh ghê rợn khi những xác chết mặc áo giáp ngồi dưới gốc cây trong bộ quần áo mục nát, trong một trò chế nhạo kỳ quái của một bữa tiệc. Những người tiệc tùng là những người đã ngã xuống ở Fishfeed, hộp sọ cười toe toét dưới những chiếc mũ sắt gỉ khi phần thịt xanh và thối rữa của họ bong ra khỏi xương.

Sau bốn ngày rời Harrenhal, các cuộc tấn công bắt đầu. Những cung thủ ẩn núp trong các rặng cây, nhắm bắn lính tuần tra và những người tụt lại phía sau bằng cung dài của chúng. Con người chết dần chết mòn. Con người tụt lại phía sau đội hậu vệ và không bao giờ xuất hiện trở lại. Con người chạy trốn, vứt bỏ khiên chắn và giáo mác của chúng để ẩn mình vào rừng. Con người phản bội để chạy sang phe địch. Tại sân làng chung ở Crossed Elms, người ta lại tìm thấy một bữa tiệc ghê rợn khác. Đối với những cảnh tượng kinh hoàng như thế này, biệt đội trinh sát của Ser Criston nhăn mặt và cưỡi ngựa bỏ đi, không buồn để ý đến những xác chết thối rữa... cho đến khi những xác chết đó vùng dậy và áp sát họ. Một tá người chết trước khi họ nhận ra rằng mọi chuyện đều là một âm mưu, chiến dịch (sau đó biết được) của một quân đánh thuê Myrish đang phục vụ cho Chúa tể Vance, một cựu diễn viên tên là Black Trombo.

Tất cả chỉ là mở đầu, vì các Lords of the Trident đã tập hợp lực lượng của họ lại. Khi Ser Criston rời khỏi hồ, tiến ra đất liền để đến Blackwater, anh phát hiện ra chúng đang chờ đợi trên đỉnh một dãy đá gồ ghề; ba trăm hiệp sĩ cưỡi ngựa mặc áo giáp, nhiều cung thủ dài, ba ngàn cung thủ, ba ngàn lính sông ragged cầm thương, hàng trăm người phương bắc vung rìu, chùy, chùy có gai và kiếm sắt cổ. Trên đầu họ bay những lá cờ của Nữ hoàng Rhaenyra. "Họ là ai?" một học viên hỏi khi kẻ thù xuất hiện, vì chúng không lộ diện vũ khí nào ngoài của nữ hoàng.

"Cái chết của chúng ta," Ser Criston Cole trả lời, vì những kẻ thù này khỏe hơn, được cho ăn đầy đủ hơn, cưỡi ngựa tốt hơn, có vũ trang tốt hơn và chúng đứng trên cao, trong khi những người đàn ông của ông ta đang loạng choạng, ốm yếu và chán nản.

"Nếu ta cất cờ, các ngươi có hứa là chúng ta sẽ được sống không?" Ser Criston hỏi ba người họ.

"Ta đã hứa với người đã khuất," Ser Garibald đáp. "Ta nói ta sẽ dựng lễ đường cho họ từ đống xương của kẻ phản bội. Ta vẫn chưa có đủ xương nên..."

""Ser Criston trả lời, "Nếu có trận chiến ở đây, nhiều người của ngài cũng sẽ chết như vậy." Người đàn ông phương Bắc Roderick Dustin cười trước những lời này và nói, "Đó là lý do tại sao chúng tôi đến đây. Mùa đông đã ở đây. Đã đến lúc chúng tôi ra đi. Không có cách nào khác tốt hơn để chết bằng thanh kiếm trên tay."

Ser Criston rút thanh longsword ra khỏi vỏ. "Theo ý ngài. Bốn chúng ta có thể bắt đầu ở đây. Một chọi ba. Vậy đã đủ thú vị chưa?"

Nhưng Longleaf, kẻ diệt sư tử, nói rằng, "Ta cần thêm ba mũi tên nữa," và trên sườn núi, Red Robb Rivers cùng hai cung thủ đã giương cung dài. Ba mũi tên bay ngang qua chiến trường, nhắm trúng bụng, cổ và ngực Cole. "Ta sẽ không viết bài hát nào về về lòng dũng cảm mà ngươi thể hiện khi chết, kẻ tạo phản," Longleaf tuyên bố. "Có hàng chục ngàn người đã chết vì ngươi." Hắn đang nói chuyện với một xác chết.

Trận đánh sau đó diễn ra một chiều như bất kỳ trận nào trong Điệu nhảy. Chúa Roderick nâng còi chiến lên môi và ra lệnh xung phong, và quân của nữ hoàng hét lên xông xuống khỏi mép sườn núi, dẫn đầu là Bầy sói mùa đông trên những con ngựa phương bắc rậm lông và các hiệp sĩ trên những con ngựa chiến có giáp sắt. Với cái chết của Ser Criston trên chiến trường, những người đi theo anh ta từ Harrenhal đã mất đi lòng can đảm. Họ vỡ trận và bỏ chạy, vứt bỏ khiên khi chạy. Kẻ thù đuổi theo, chém chết bọn họ hàng trăm người. Sau đó, người ta nghe Ser Garibald nói, "Hôm nay chỉ là sự đồ tể, không phải chiến đấu." Khi nghe một báo cáo về lời nói của ông, Mushroom đã đặt tên cho cuộc giao tranh là Bữa tiệc của người đồ tể, và kể từ đó nó được biết đến như vậy.

"Vào khoảng cùng thời gian ấy, một trong những sự cố kỳ lạ hơn của sự kiện Khiêu vũ của các loài rồng đã xảy ra. Truyền thuyết kể lại rằng vào Thời đại Anh hùng, Serwyn của Tấm khiên phản chiếu đã giết chết con rồng Urrax bằng cách núp phía sau tấm khiên đánh bóng đến mức con vật chỉ thấy hình ảnh phản chiếu của chính mình. Nhờ thủ đoạn này, người anh hùng đã đủ gần để đâm một ngọn giáo xuyên qua mắt của con rồng, giành được biệt danh mà chúng ta vẫn dùng để gọi ông cho đến tận giờ. Chúng ta không thể nghi ngờ rằng Ser Byron Swann, con trai thứ hai của Chúa tể Stonehelm, đã từng nghe kể câu chuyện này. Được trang bị một ngọn giáo và một tấm khiên bằng thép bạc cùng chỉ với một cận vệ đi theo, ông đã lên đường giết một con rồng giống như Serwyn đã làm.

"Nhưng sự nhầm lẫn xảy ra ở đây, vì Munkun cho rằng Swann định giết Vhagar, để chấm dứt các cuộc đột kích của Hoàng tử Aemond...nhưng phải nhớ rằng Munkun dựa nhiều vào Đệ nhất học sĩ Orwyle cho phiên bản của ông về các sự kiện, và Orwyle đã ở trong ngục tối khi những điều này xảy ra. Mushroom, ở bên cạnh nữ hoàng tại Pháo đài Đỏ, lại nói rằng chính Syrax của Rhaenyra đã bị Ser Byron tiếp cận. Septon Eustace hoàn toàn không ghi lại sự kiện này trong biên niên sử của mình, nhưng nhiều năm sau, trong một bức thư, gợi ý rằng người giết rồng này muốn giết Sunfyre...nhưng điều này chắc chắn là nhầm lẫn, vì nơi ở của Sunfyre không xác định được vào thời điểm này. Cả ba ghi chép đều đồng ý rằng kế hoạch mang lại danh vọng bất diệt cho Serwyn of the Mirror Shield chỉ mang đến cái chết cho Ser Byron Swann. Con rồng - bất kể đó là con nào - đã khuấy động khi hiệp sĩ tiếp cận và phun lửa, làm tan chảy chiếc khiên phản chiếu và nướng chảy người đàn ông cúi

mình phía sau nó. Ser Byron chết trong tiếng thét.

Vào Ngày Trinh Nữ năm 130 SCN, Thành cổ Oldtown đã gửi đi ba trăm con quạ trắng để báo trước mùa đông đến, nhưng Mushroom và Septon Eustace đều đồng ý rằng đây là mùa hè đầy đủ nhất đối với Nữ hoàng Rhaenyra Targaryen. Bất chấp sự mất lòng của Cư dân Đảo Vua, thành phố và vương miện đều nằm trong tay bà. Ở phía bên kia eo biển, Đệ tam chế độ đã bắt đầu tự xâu xé nhau. Những con sóng thuộc về Nhà Velaryon. Mặc dù tuyết đã đóng các ngọn đèo qua Dãy núi Mặt trăng, nhưng Trinh nữ của Vale đã chứng tỏ lời bà nói là đúng sự thật, khi gửi những người lính của mình ra biển để gia nhập quân đoàn của nữ hoàng. Các đội tàu khác chở theo những chiến binh từ Bến Cảng Trắng, do chính các con trai của Chúa tể Manderly là Medrick và Torrhen dẫn đầu. Quyền lực của Nữ hoàng Rhaenyra gia tăng trong khi quyền lực của Vua Aegon ngày một suy yếu.

"Nhưng chưa có cuộc chiến nào được tính là chiến thắng cho đến khi kẻ thù còn chưa bị chế ngự. The Kingmaker, Ser Criston Cole, đã bị hạ, nhưng ở đâu đó trong vương quốc, Aegon II, vị vua mà hắn ta đã dựng lên, vẫn còn sống và tự do. Con gái của Aegon, Jaehaera, cũng vậy, vẫn đang nhởn nhơ ngoài kia. Larys Strong the Clubfoot, thành viên bí ẩn và xảo quyệt nhất của hội đồng áo xanh, đã biến mất. Storm's End vẫn do Lord Borros Baratheon nắm giữ, không phải là bạn của nữ hoàng. Người Lannister cũng phải được tính là kẻ thù của Rhaenyra, mặc dù với cái chết của Chúa tể Jason, phần lớn hiệp sĩ phương Tây đều bị giết hoặc tan tác ở Fishfeed, và Hạm đội Đỏ đang tàn phá đảo Fair và bờ biển phía tây, Casterly Rock đang trong tình trạng hỗn loạn đáng kể. "

Hoàng tử Aemond trở thành nỗi khiếp sợ của Vương quốc Trident, anh ta hạ xuống từ bầu trời để rải lửa và cái chết lên vùng đất của dòng sông, rồi biến mất, chỉ để tấn công trở lại vào ngày hôm sau cách đó năm mươi giải. Ngọn lửa của Vhagar đã thiêu rụi Old Willow và White Willow thành tro, Hogg Hall thành đá đen. Tại Merrydown Dell, ba mươi người đàn ông và ba trăm con cừu đã chết vì ngọn lửa của rồng. Sau đó, Kinslayer bất ngờ quay trở lại Harrenhal, nơi anh ta thiêu rụi mọi công trình bằng gỗ trong lâu đài. Sáu hiệp sĩ và hai mươi người lính đã tử trận khi cố giết con rồng của anh ta, trong khi Phu nhân Sabitha Frey chỉ cứu mình khỏi ngọn lửa bằng cách trốn trong một nhà vệ sinh. Cô ta trốn trở lại Twins ngay sau đó ... nhưng giải thưởng mà cô ta bắt giữ, mụ phù thủy Alys Rivers, đã trốn thoát cùng với hoàng tử Aemond. Khi tin tức về những cuộc tấn công này lan truyền, những lãnh chúa khác nhìn lên bầu trời trong sợ hãi, tự hỏi ai sẽ là người tiếp theo. Lãnh chúa Mooton xứ Maidenpool, Lãnh chúa Darklyn xứ Duskendale và Lãnh chúa Blackwood xứ Raventree đã gửi những bức thư gấp cho nữ hoàng, cầu xin bà hãy gửi rồng đến để bảo vệ thái ấp của họ.

Nhưng mối đe dọa lớn nhất đối với triều đại Rhaenyra không phải là Aemond Mắt Độc, mà là em trai của ông, Hoàng tử Daeron Dũng Cảm cùng quân đội miền Nam hùng hậu do Lãnh chúa Ormund Hightower chỉ huy.

"Quân tiếp viện của Hightower đã vượt qua Mander và đang chậm rãi tiến lên King's Landing, nghiền nát những người trung thành với nữ hoàng ở bất cứ nơi nào và bất cứ khi nào họ gặp họ, đồng thời buộc những lãnh chúa quỳ gối để tăng thêm sức mạnh cho ông ta. Bay Tessarion trước đoàn quân chính, Hoàng tử Daeron đã chứng minh là một trinh sát vô giá, cảnh báo Chúa Ormund về các động thái của kẻ thù. Những người của nữ hoàng thường tan biến ngay khi bắt gặp đôi cánh của Nữ hoàng Xanh. Grand Maester Munkun nói với chúng ta rằng quân đội miền Nam có quân số hơn hai mươi nghìn người khi họ tiến lên thượng nguồn, gần một phần mười trong số họ là hiệp sĩ cưỡi ngựa."

“Hiểu những mối đe dọa này, cánh tay phải của nữ hoàng Rhaenyra, Chúa tể già Corlys Velaryon, đã gợi ý với Nữ hoàng rằng đã đến lúc phải đàm phán. Ông thúc giục nữ hoàng ân xá cho các lãnh chúa Baratheon, Hightower và Lannister nếu họ quỳ gối, thề trung thành và giao con tin cho Ngai Sắt. Sea Snake đã đề xuất để đức tin can thiệp đối với Thái Hậu Alicent và Nữ hoàng Helena để họ có thể dành phần đời còn lại để cầu nguyện và chiêm nghiệm. Jaehaera, con gái của Helena, sẽ trở thành đứa con nuôi của ông và đến ngày sẽ kết hôn với hoàng tử Aegon the Younger, một lần nữa gắn kết hai nửa của Nhà Targaryen lại với nhau. "Còn về những người anh em cùng cha khác mẹ của tôi?", Rhaenyra đòi hỏi khi Sea Snake đặt kế hoạch này trước mặt bà. Còn về tên vua giả mạo Aegon đó và tên giết người họ hàng Aemond? Ông sẽ để ta tha thứ cho họ sao, những kẻ đã cướp ngai vàng của ta và hành quyết các con trai ta?”.

“Tha thứ cho họ, và gửi họ đến Tường Thành,” Chúa Corlys trả lời. “Để họ khoác áo đen và sống hết phần đời còn lại dưới tư cách là thành viên của Đội Gác Đêm, bị ràng buộc bởi lời thề thiêng liêng.”

“Những lời thề với kẻ phản bội là gì?” Nữ hoàng Rhaenyra thắc mắc. “Họ không thấy lời thề của mình là phiền phức khi đoạt ngôi của tôi.”

"Thái tử Daemon chấp nhận sự lo lắng của hoàng hậu. Ngài khăng khăng rằng ân xá cho quân phiến loạn và kẻ phản bội sẽ gieo rắc mầm mống cho những cuộc nổi loạn mới. "Cuộc chiến sẽ kết thúc khi những cái đầu của những kẻ phản bội được cắm trên các ngọn giáo cao trên Cổng Vua, và không phải trước thời điểm đó." Rồi đến lúc tìm ra Aegon II, "ẩn núp dưới một tảng đá nào đó", nhưng họ có thể và nên đem chiến tranh đến với Aemond và Daeron. Cả nhà Lannister và Baratheon cũng nên bị diệt trừ, để đất đai và lâu đài của chúng có thể được giao cho những người đã chứng minh được lòng trung thành của họ. Tặng Bão Đầu cho Ulf Trắng và Đá Casterly cho Hugh Búa Cứng, thái tử đề xuất... khiến Rắn Biển phải kinh hoàng. "Một nửa các lãnh chúa ở Westeros sẽ chống lại chúng ta nếu chúng ta tỏ ra tàn nhẫn như vậy đến mức hủy diệt hai gia tộc lâu đời và cao quý như vậy", Lãnh chúa Corlys nói.

" Chính bà hoàng sẽ đưa ra sự lựa chọn giữa người phối ngẫu và Cánh tay phải. Rhaenyra quyết định sẽ đi theo con đường hòa giải. Đầu tiên, nàng sẽ phái sứ thần đến Storm's End và Casterly Rock, đưa ra các điều khoản công bằng và lệnh ân xá... sau khi giải quyết những người anh trai phản loạn đang chống đối nàng. "Khi chúng chết, những kẻ còn lại sẽ quỳ gối. Giết chết những con rồng của chúng, ta sẽ gắn đầu chúng lên bức tường của phòng ngai. Hãy để mọi người chiêm ngưỡng chúng trong nhiều năm tới đây, để họ biết được cái giá của sự phản bội."

"King's Landing không được phép không được bảo vệ, điều đó chắc chắn. Nữ hoàng Rhaenyra ở lại thành phố cùng Syrax và hai con trai Aegon và Joffrey vì sự an nguy của những đứa trẻ cần được đảm bảo. Joffrey, chưa đầy ba tuổi rưỡi, rất muốn

chứng minh mình là một chiến binh, nhưng khi được cho biết Tyraxes cần giúp mẹ mình giữ Red Keep nếu có một cuộc tấn công nào đó, cậu bé đã thề sẽ làm như vậy. Addam Velaryon, người thừa kế của Sea Snake, cũng ở lại thành phố với Seasmoke. Ba con rồng có lẽ đủ để bảo vệ King's Landing, số còn lại sẽ đi vào trận chiến."

"Chính Vương tử Daemon sẽ đem Caraxes đến Trident, cùng với Nettles và Sheepstealer, để tìm Vương tử Aemond cùng Vhagar và tiêu diệt họ. Ulf White và Hard Hugh Hammer sẽ đến Tumbleton, cách King's Landing khoảng năm mươi liên đoàn về phía tây nam, pháo đài trung thành cuối cùng giữa Công tước Hightower và thành phố, để hỗ trợ phòng thủ thị trấn và lâu đài, tiêu diệt Vương tử Daeron cùng Tessarion. Chúa Corlys gợi ý rằng có lẽ nên bắt sống hoàng tử và giữ làm con tin. Nhưng Nữ hoàng Rhaenyra kiên quyết: "Nó sẽ không mãi là trẻ con. Hãy để nó trưởng thành, và sớm hay muộn nó sẽ tìm cách rửa hận cho chính những đứa con trai của ta."

""Tin đồn về những kế hoạch này nhanh chóng đến tai của Thái Hậu, khiến bà kinh hoàng. Lo sợ cho con trai mình, Nữ hoàng Alicent đã quỳ gối trước Ngai Sắt để cầu xin hòa bình. Lần này, Nữ hoàng trong xiềng xích đã đưa ra ý kiến là chia cắt vương quốc; Rhaenyra sẽ giữ Vịnh Đá Rồng và các vùng đất của vương miện, Phương Bắc, Thung lũng Arryn, tất cả các vùng đất được dòng sông Trident chảy qua và các hòn đảo. Aegon II sẽ được trao vùng Stormlands, vùng Westerlands và Reach, để cai trị từ Thành phố Cổ.""

Rhaenyra cự tuyệt lời đề nghị của mẹ kế bà với vẻ khinh thường. "Các con trai của bà có thể đã có một vị trí danh giá trong triều đình của ta nếu chúng giữ vững lời hứa," Bệ hạ tuyên bố, "nhưng chúng đã tìm cách cướp đi quyền thừa kế của ta, và đôi tay chúng nhuốm đầy máu của những đứa con trai yêu quý của ta."



"Máu của đứa con hoang, đổ trong chiến tranh," Alicent trả lời. "Con trai ta là những cậu bé vô tội, bị sát hại dã man. Bao nhiêu người nữa phải chết để thỏa cơn khát trả thù của ngươi?"

Lời của Thái Hậu càng làm bùng cháy cơn thịnh nộ của Rhaenyra. "Ta không muốn nghe thêm những lời dối trá nữa", bà cảnh báo. "Nếu ngươi còn dám nói lại chuyện ngoại tình thì ta sẽ cắt lưỡi ngươi ra". Hoặc câu chuyện được thuật lại bởi Septon Eustace là như vậy. Munkun cũng nói điều tương tự trong cuốn Tường thuật chân thực của ông.

Một lần nữa Nấm lại khác biệt. Lùn muốn chúng ta tin rằng Rhaenyra đã ra lệnh cắt lưỡi mẹ kế của cô ta ngay lập tức, chứ không chỉ dọa nạt như thế. Theo gã hề khẳng định thì chỉ một lời của Phu nhân Khổ ải mới ngăn cản hành động của cô; Con giun trắng đã đề xuất hình phạt tàn ác hơn. Mẹ và vợ của vua Aegon bị trói xiềng và đưa đến một nhà chứa nào đó, họ bị bán cho bất kỳ người đàn ông nào muốn hưởng lạc cùng. Cái giá rất cao; một con rồng vàng cho nữ hoàng Alicent, ba con rồng cho nữ hoàng Helaena, cô trẻ hơn và xinh đẹp hơn. Tuy nhiên, Nấm nói rằng có nhiều người trong thành phố cho rằng sự hiểu biết xác thịt của một nữ hoàng thì rẻ. "Hãy để họ ở lại đó cho đến khi họ có thai", Phu nhân Khổ ải được cho là đã nói. "Họ quá thoải mái khi nói về con hoang, hãy để mỗi người họ có một đứa thật của riêng mình."

" Mặc dù ham muốn của đàn ông và sự tàn nhẫn của phụ nữ không bao giờ có thể bị chối bỏ, chúng tôi không tin vào Nấm ở đây. Rằng một câu chuyện như vậy đã được kể trong các quán rượu và các quán rượu ở King's Landing không thể nghi

ngờ, nhưng có thể xuất xứ của nó là sau này, khi Vua Aegon II đang tìm kiếm sự biện minh cho sự tàn nhẫn trong hành động của chính mình. Cần phải nhớ rằng gã lùn đã kể những câu chuyện của mình nhiều năm sau những sự kiện mà gã liên quan và có thể đã nhớ nhầm. Chúng ta hãy không nói thêm về Nữ hoàng Động mại dâm nữa, và một lần nữa hãy quay trở lại với những con rồng khi chúng bay đến chiến trường. Caraxes và Sheepstealer đi về phía bắc, Vermithor và Silverwing đi về phía tây nam. "

" Ở thượng nguồn của dòng sông Mander hùng vĩ, sừng sững thành phố Tumbleton, một thị trấn chợ sầm uất và nơi tọa lạc của Nhà Footly. Thành cổ sừng sững nhìn ra thị trấn tuy nhỏ nhưng vững chãi, đồn trú không quá bốn mươi người, nhưng hàng ngàn người khác đã đi thuyền ngược dòng từ Bitterbridge, Longtable và xa hơn về phía nam. Sự xuất hiện của một lực lượng hùng mạnh của các vùng sông nước đã làm tăng thêm quân số của họ và củng cố quyết tâm của họ. Sau chiến thắng của họ tại Butcher's Ball, Binh lính Garibald Grey và Longleaf the Lionslayer đến với cái đầu của Ser Criston Cole trên một ngọn giáo, Red Robb Rivers và các cung thủ của ông, những người sói cuối cùng của mùa đông, và một số hiệp sĩ và lãnh chúa nhỏ có đất dọc bờ sông Blackwater, trong số đó có những người đáng chú ý như Moslander of Yore, Ser Garrick Hall of Middleton, Ser Merrell the Bold và Lãnh chúa Owain Bourney.

Theo Ghi chép chân thật, tổng cộng quân lực tụ tập dưới ngọn cờ của Nữ hoàng Rhaenyra tại Tumbleton lên tới gần chín ngàn binh sĩ. Các biên niên sử gia khác đưa ra con số cao tới mười hai ngàn hoặc thấp tới sáu ngàn, nhưng xét cho cùng, có vẻ rõ ràng rằng lực lượng của nữ hoàng đã bị áp đảo về số lượng trước Chúa tể Hightower. Không nghi ngờ gì nữa, sự xuất hiện của hai con rồng Vermithor và Silverwing cùng người cưỡi rồng của chúng là sự kiện đáng hoan nghênh nhất đối với những người bảo vệ Tumbleton. Họ không thể nào biết trước những nỗi kinh hoàng đang chờ đợi họ.

“ Lý do tại sao và cách thức cũng như thời điểm diễn ra biến loạn Tumbletown vẫn còn gây nhiều tranh cãi và có lẽ sự thật của toàn bộ sự kiện này sẽ mãi mãi không được biết đến. Có vẻ như một số người chạy vào thị trấn để trốn khỏi quân đội của Lord Hightower thực chất là một phần của quân đội đó, được cử đến trước để trà trộn vào hàng ngũ của quân phòng thủ. Chắc chắn là hai người lính hợp tác với Blackwater trong cuộc Nam tiến - Ngài Owain Bourney và Ser Roger Corne – là những người ủng hộ bí mật của Vua Aegon II. Tuy nhiên, sự phản bội của họ sẽ chẳng giúp ích gì nếu Ser Ulf White và Ser Hugh Hammer không chọn thời điểm này để thay đổi lòng trung thành.”

"Những điều chúng ta biết về những người này chủ yếu bắt nguồn từ Nấm. Tên lùn này không hề e dè khi đánh giá phẩm chất thấp kém của hai kỵ sĩ rồng, mô tả người đầu tiên là một kẻ nghiện rượu và người thứ hai là một kẻ thô lỗ. Cả hai đều là những kẻ hèn nhát, ông nói; chỉ khi họ nhìn thấy đội quân của Chúa Ormund với những mũi giáo lấp lánh dưới ánh mặt trời và hàng quân kéo dài hàng dặm, họ mới quyết định tham gia chứ không phải chống lại ông. Tuy nhiên, không người đàn ông nào trong số họ ngần ngại đối mặt với cơn mưa giáo và tên bắn trên Driftmark. Có thể chính ý nghĩ tấn công Tessarion đã khiến họ chùn bước. Tại Gullet, tất cả những con rồng đều ở phe của họ. Việc này cũng có thể xảy ra ... mặc dù cả Vermithor và Silverwing đều già hơn và lớn hơn con rồng của Hoàng tử Daeron, và do đó sẽ có nhiều khả năng chiến thắng trong bất kỳ trận chiến nào. "

Những người khác cho rằng đó là sự tham lam, chứ không phải sự hèn nhát, đã dẫn White và Hammer đến sự phản bội. Danh dự chẳng có nghĩa lý gì đối với chúng; chúng thèm khát sự giàu có và quyền lực. Sau trận chiến Eo biển và sự sụp đổ của King's Landing, chúng đã được phong tước hiệp sĩ... nhưng chúng khao khát trở thành lãnh chúa và coi thường những vùng đất khiêm tốn mà Nữ hoàng Rhaenyra ban cho. Khi Lords Rosby và Stokeworth bị xử tử, người ta đề xuất gả White và Hammer cho con gái của họ để nhận được đất đai và lâu đài, nhưng Nữ hoàng của chúng ta lại cho phép con trai của bọn phản bội được thừa kế thay thế. Sau đó, Storm's End và Casterly Rock đã được treo trước mặt chúng, nhưng nữ hoàng vô ơn đã từ chối cả những phần thưởng này.

Có thể họ đã hy vọng rằng nếu giúp Vua Aegon II giành lại Ngai sắt, vua sẽ thưởng họ hậu hĩ hơn. Thậm chí có khả năng họ đã được đưa ra một số lời hứa tương tự, có thể thông qua Chúa Larys Bàn chân khoèo hoặc một trong các cận thần của ông, mặc dù điều này vẫn chưa được chứng minh và không thể chứng minh được. Vì không ai trong số họ biết đọc hay viết nên chúng ta sẽ không bao giờ biết điều gì đã thôi thúc Hai kẻ phản bội (như cách lịch sử gọi họ) làm những gì họ đã làm.

“Trận chiến tại Tumbleton, tuy nhiên, chúng ta lại biết nhiều hơn thế. Sáu nghìn quân của hoàng hậu đã tập hợp để đối mặt với Chỉ huy tối cao Hightower trên chiến trường, dưới sự chỉ huy của Ser Garibald Grey. Họ đã chiến đấu rất dũng cảm trong một thời gian, nhưng cơn mưa tên như bão từ những cung thủ của Chỉ huy tối cao Ormund đã làm tan rã đội hình của họ, và một đợt xung kích như sấm sét của kị binh hạng nặng đã đánh tan họ, khiến những người sống sót phải chạy trốn về phía các bức tường thành phố. Ở đó, Red Robb Rivers và những cung thủ của anh đã đứng vững, bảo vệ cuộc rút lui bằng những cây cung dài của chính họ.

Khi hầu hết những người sống sót được an toàn bên trong cánh cổng, Roddy Ruin cùng đội Winter Wolves của ông ta xuất kích từ một cổng ra vào, hét lên những tiếng hò chiến miền Bắc đáng sợ khi họ quét quanh sườn bên trái của kẻ tấn công. Trong hỗn loạn diễn ra, những người từ phương Bắc đã chiến đấu theo cách của họ để vượt qua gấp mười lần số lượng của riêng họ đến nơi mà Chúa tể Ormund Hightower ngồi trên chiến mã bên dưới con rồng vàng của Vua Aegon và cờ hiệu của Oldtown và Hightower.

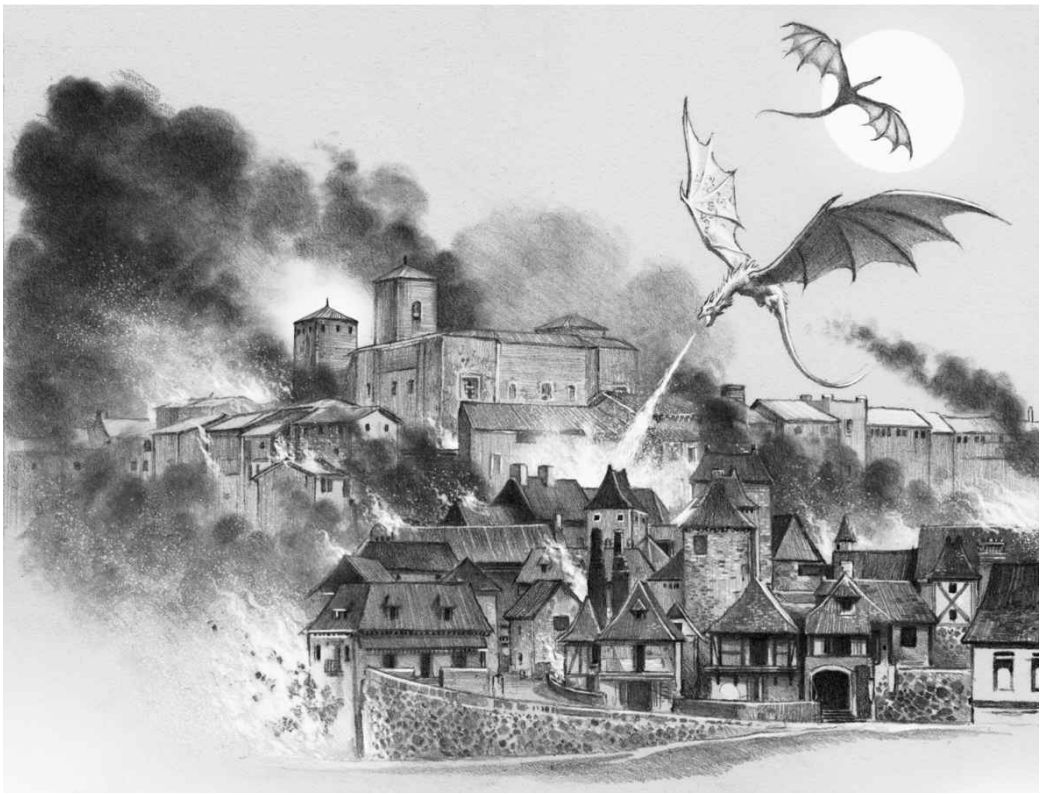
Các ca sĩ kể rằng Lãnh chúa Roderick máu me khắp người từ đầu đến chân khi ông tiến đến, tấm khiên vỡ tan và mũ sắt nứt, nhưng say đắm với trận chiến đến nỗi ông thậm chí dường như không cảm thấy nỗi đau từ những vết thương. Ser Bryndon Hightower, anh em họ của Lãnh chúa Ormund, đã tự đặt mình giữa người phương Bắc và Chúa tể của mình, hạ cánh tay khiên của Ruin ở vai chỉ bằng một nhát chém khủng khiếp của thanh rìu dài của mình... nhưng Chúa tể Barrowton tàn bạo vẫn tiếp tục chiến đấu, giết chết cả Ser Bryndon và Lãnh chúa Ormund trước khi chết. Những lá cờ của Chúa tể Hightower đổ sụp, và những người dân thị trấn reo hò lớn, nghĩ rằng cục diện trận chiến đã đảo ngược. Ngay cả sự xuất hiện của Tessarion trên khắp chiến trường cũng không làm họ nản lòng, vì họ biết rằng họ có tới hai con rồng của riêng mình...

nhưng khi Vermithor và Silverwing bay lên trời và phun lửa vào Tumbleton, những tiếng reo hò đó đã biến thành tiếng la hét.

Đó là Biển Lửa theo nghĩa hẹp, học sĩ trưởng Munkun đã viết.

Tumbleton bốc cháy: cửa hiệu, nhà ở, bộ tộc, tất cả. Người từ cổng thành và hệ thống phòng thủ rơi xuống đang bốc cháy, hoặc la hét, loạng choạng trên đường phố như vô số ngọn đuốc sống. Bên ngoài các bức tường, Hoàng tử Daeron lao xuống Tessarion. Pate of Longleaf bị hạ ngựa và bị giẫm đạp, Ser Garibald Grey bị tên nỏ bắn xuyên qua, sau đó bị lửa rồng nhấn chìm. Hai kẻ phản bội đã trừng phạt thị trấn bằng roi lửa từ đầu đến cuối.

"Ser Roger Corne cùng những người của y chọn ngay lúc đó để bộc lộ bản chất thật sự, chém chết những người phòng thủ trên cổng thành và mở toang cửa cho kẻ tấn công. Chúa tể Owain Bourney cũng làm điều tương tự trong lâu đài, đâm một ngọn giáo xuyên qua lưng Ser Merrell Dũng Mãnh."



Thảm sát tiếp theo tàn khốc đến mức chưa từng thấy trong lịch sử Westeros. Tumbleton, thị trấn chợ thịnh vượng, bị thiêu rụi thành tro tàn. Hàng ngàn người thiệt mạng, và có rất nhiều người chết vì đuối nước khi cố gắng bơi qua sông. Về sau, một số người nói rằng đây là những người may mắn, vì những người sống sót không được thương xót. Người của Lãnh chúa Footly đã buông kiếm và đầu hàng, nhưng vẫn bị trói và chặt đầu. Những phụ nữ trong thị trấn sống sót sau hỏa hoạn đã bị cưỡng hiếp nhiều lần, ngay cả những bé gái mới chỉ tám, mười tuổi. Những ông già và trẻ trai bị giết hại, trong khi những con rồng được cho ăn thịt nạn nhân méo mó cháy xém. Tumbleton không bao giờ hồi phục; mặc dù sau này Footlys cố gắng xây dựng lại trên đống đổ nát, nhưng "thị trấn mới" của họ chưa bao giờ đạt đến một phần mười quy mô của thị trấn cũ, vì dân chúng nói rằng ngay cả mặt đất cũng bị ám ảnh.

Một trăm sáu mươi dặm về phía bắc, những con rồng khác bay lên trên Trident, nơi Hoàng tử Daemon Targaryen và cô gái nhỏ tóc nâu gọi là Nettles đang săn lùng Aemond Mắt Đỏ nhưng không thành công. Họ đã lập căn cứ tại Maidenpool, theo lời mời của Lãnh chúa Manfryd Mooton, người sống trong nỗi kinh hoàng rằng Vhagar sẽ hạ cánh xuống thị trấn của mình. Thay vào đó, Hoàng tử Aemond tấn công Stonyhead, ở chân đồi Núi Mặt Trăng; tại Sweetwillow trên Nhánh Sông Green và Sallydance trên Red Fork; anh ta thiêu cháy Cầu Bowshot thành tro tàn, đốt cháy Phà Cũ và Nhà máy của Crone, phá hủy nhà mẹ ở Bechester, luôn biến mất trở lại bầu trời trước khi những người thợ săn có thể đến nơi. Vhagar không bao giờ nán lại, cũng như những người sống sót oft đồng ý về hướng bay của con rồng.

Mỗi bình minh, Caraxes và Sheepstealer đều bay từ Maidenpool, bay cao trên các vùng đất ven sông theo những vòng tròn ngày càng rộng hơn với hy vọng nhìn thấy Vhagar bên dưới...chỉ để quay về trong thất bại khi hoàng hôn buông xuống. Biên niên sử của Maidenpool kể rằng Lãnh chúa Mooton đã táo bạo đề nghị rằng các kỵ sĩ rồng chia đôi đội hình để tìm kiếm, để có thể bao quát gấp đôi diện tích. Hoàng tử Daemon từ chối. Vhagar là con cuối cùng trong số ba con rồng đã đến Westeros với Aegon Đoạt vị và các chị gái của ông, ông nhắc nhở lãnh chúa. Mặc dù chậm hơn so với một thế kỷ trước, nhưng Vhagar đã phát triển gần bằng Black Dread. Lửa của Vhagar đủ nóng để làm tan chảy đá, và cả Caraxes lẫn Sheepstealer đều

không thể sánh được với độ hung dữ của nó. Chỉ khi hợp sức, họ mới hy vọng có thể chống lại được. Và vì vậy, ông giữ cô gái Nettles bên cạnh mình, ngày và đêm, trên bầu trời và trong lâu đài.

“ Liệu nỗi sợ Vhagar có phải là lý do duy nhất khiến Hoàng tử Daemon giữ Nettles ở bên cạnh? Mushroom sẽ khiến chúng ta tin rằng không phải vậy. Theo lời kể của gã lùn, Daemon Targaryen đã yêu cô gái hoang dã tóc nâu nhỏ bé, và đã đưa cô vào giường của mình. “

“Chúng ta có thể tin lời khai của kẻ ngốc này bao nhiêu?“ Nettles chỉ mới mười bảy tuổi, còn Hoàng tử Daemon bốn mươi chín tuổi, nhưng sức mạnh mà thiếu nữ trẻ có thể tác động lên những người đàn ông lớn tuổi hơn thì ai cũng biết. Chúng ta đều biết Daemon Targaryen không phải là một người chồng chung thủy của nữ hoàng. Ngay cả Septon Eustace thường kín tiếng của chúng ta cũng viết về những chuyến viếng thăm đêm muộn của ông tới Quý bà Mysaria, người mà ông thường chia sẻ giường chiếu khi ở cung điện... với sự ban phước của nữ hoàng, theo như người ta nói. Cũng không nên quên rằng trong suốt thời trai trẻ, mọi bà chủ nhà chứa ở King's Landing đều biết rằng Chúa Flea Bottom rất khoái thiếu nữ, và dành riêng cho ông những thiếu nữ mới nhất, xinh nhất và ngây thơ nhất để ông có thể làm mất trinh.

"Cô gái Nettles còn trẻ, không còn nghi ngờ gì nữa (mặc dù có lẽ không trẻ như những đứa mà hoàng tử đã từng ve vãn trong thời niên thiếu của mình), nhưng dường như có chút nghi ngờ rằng nàng vẫn là một thiếu nữ trong sáng. Lớn lên vô gia cư, mồ côi mẹ và không xu dính túi trên đường phố Spicetown và Hull, nàng có lẽ đã từ bỏ sự trong trắng của mình không lâu sau lần đầu tiên nở rộ (nếu không nói là trước đó), để đổi lấy nửa xu hoặc một ổ bánh mì. Và đàn cừu mà nàng cho Sheepstealer ăn để trói buộc anh ta với mình... nếu không phải vì việc nhấc váy lên với một số mục đồng thì nàng có thể có được những con cừu đó bằng cách nào? Ngay cả Netty cũng không thể thực sự được gọi là xinh đẹp. “Một cô gái gầy gò màu nâu cưỡi một con rồng gầy gò màu nâu,” Munkun viết trong True Telling của mình (mặc dù ông chưa từng nhìn thấy nàng). Septon Eustace nói rằng răng nàng xiêu vẹo, mũi nàng bị sẹo ở nơi đã từng bị cắt vì tội trộm cắp. Người ta sẽ nghĩ rằng nàng khó có thể trở thành người tình khả dĩ của một hoàng tử.

“Chống lại chúng ta có Bằng chứng của nấm... và trong trường hợp này, Nhật ký của Maidenpool do học sĩ của Lãnh chúa Mooton ghi chép. Học sĩ Norren viết rằng “hoàng tử và cô con gái hoang” dùng bữa tối cùng nhau hàng đêm, ăn sáng cùng nhau mỗi sáng, ngủ trong phòng ngủ liền kề, rằng hoàng tử “yêu quý cô gái da nâu như một người đàn ông có thể yêu quý con gái của mình”, hướng dẫn cô ấy về “phép lịch sự thông thường” và cách ăn mặc, ngồi và chải tóc, rằng ông đã tặng cô “một chiếc lược chải tóc bằng ngà voi, một chiếc gương có tráng bạc, một chiếc áo choàng nhung mịn màu nâu viền sa tanh, một đôi ủng cưỡi ngựa bằng da mềm như bơ”. Norren nói rằng hoàng tử đã dạy cô gái cách tắm và những người hầu gái lấy nước tắm cho họ nói rằng ông thường tắm trong bồn cùng cô, "xối xả phòng lên lưng cô hoặc gội sạch mùi rồng trên tóc cô, cả hai đều khỏa thân như ngày sinh của họ".

“Không một điều nào trong số này chứng minh Daemon Targaryen đã giao hợp xác thịt với cô gái hoang dã đó, nhưng xét đến những gì tiếp sau thì chắc chắn chúng ta phải kết luận rằng phần lớn câu chuyện mà Mushroom kể là có thể xảy ra hơn. Thế nhưng dù những kỵ sĩ rồng kia có cắm trại gần đó, nhưng chắc chắn họ đã dành nhiều ngày để rình mò trên bầu trời, săn đuổi Hoàng tử Aemond và Vhagar mà không thành công. Nên giờ hãy tạm dừng ở đây và chuyển sự chú ý của chúng ta sang Vịnh Blackwater.”

Khoảng thời gian đó, một tàu buôn Cog tả tơi tên là Nessaria đã lênh đênh vào bến cảng bên dưới Núi Rồng để sửa chữa và lấy thêm nhu yếu phẩm. Nó đang hành trình trở về Old Volantis từ Pentos thì bị một cơn bão đánh lạc hướng, thủy thủ đoàn cho biết... nhưng khác với câu chuyện thường thấy về hiểm họa trên biển, những người Volantenes thêm một chi tiết lạ. Khi Nessaria đánh về phía tây, Dragonmont sừng sững trước mặt họ, to lớn giữa hoàng hôn buông... và các thủy thủ nhìn thấy hai con rồng đang đánh nhau, tiếng gầm vang vọng vào vách đá đen dựng đứng ở sườn phía đông của ngọn núi lửa đang bốc khói. Trong mọi quán rượu, nhà trọ và nhà chứa dọc theo bờ sông, câu chuyện được kể, kể lại và thêu dệt, cho đến khi mọi người đàn ông ở Núi Rồng đều nghe thấy.

“Rồng là diệu kỳ với những người đàn ông xứ Volantis cổ; cảnh hai con giao chiến là điều dân chúng xứ Nessaria chẳng thế nào quên. Những ai sinh ra và lớn lên ở Dragonstone đã quen với những loài thú như vậy...tuy nhiên, câu chuyện của những người thủy thủ vẫn khiến người ta thích thú. Sáng hôm sau, một số ngư dân địa phương đưa thuyền ra quanh Dragonmont và trở về báo cáo rằng đã thấy xác một con rồng chết cháy và bị gãy ở chân núi. Từ màu sắc của đôi cánh và lớp vảy, xác chết có vẻ là của Grey Ghost. Con rồng nằm trong tình trạng vỡ làm hai mảnh, bị xé nát và một phần đã bị nhai nuốt.

Nghe được tin này, Ser Robert Quince, viên hiệp sĩ vui tính và nổi tiếng béo phì mà nữ hoàng phong làm quản thành Dragonstone khi rời đi, nhanh chóng chỉ đích danh kẻ ăn thịt đồng loại là hung thủ. Hầu hết mọi người đồng tình, vì kẻ ăn thịt đồng loại được biết đến với việc từng tấn công các con rồng nhỏ hơn trong quá khứ, dù hiếm khi hung bạo đến vậy. Một số ngư dân, vì sợ rằng kẻ giết người có thể tấn công họ tiếp theo, đã thúc giục Quince phái hiệp sĩ đến hang ổ của con quái vật để thủ tiêu nó, nhưng viên quản thành đã từ chối. Ông tuyên bố: "Nếu chúng ta không chọc giận nó, kẻ ăn thịt đồng loại sẽ không làm phiền chúng ta". Để đảm bảo điều đó, ông cấm đánh bắt cá ở vùng biển bên dưới sườn phía đông của Dragonmont, nơi xác con rồng bị hạ đang thối rữa.

Sắc lệnh của ông không làm hài lòng người phụ trách bồn chồn của mình, Baela Targaryen, con gái của Hoàng tử Daemon với người vợ thứ hai, Laena Velaryon. Mười bốn tuổi, Baela là một thiếu nữ hoang dã và cố chấp, giống con trai hơn là con gái, và rất giống cha mình. Mặc dù gầy và thấp, cô không biết sợ là gì và thích nhảy múa, săn chim và cưỡi ngựa. Khi còn nhỏ, cô ấy thường bị trừng phạt vì vật lộn với những người hầu trong sân, nhưng sau đó cô đã chơi trò hôn với họ. Không lâu sau khi triều đình của nữ hoàng dời đến King's Landing (trong khi vẫn để Lady Baela ở Dragonstone), Baela đã bị bắt quả tang cho phép một đầu bếp nhà bếp luồn tay vào áo của cô ta. Ngài Robert tức giận, đã đưa cậu bé lên đoạn đầu đài để chặt bỏ bàn tay phạm tội. Chỉ có sự can thiệp đầy nước mắt của cô gái mới cứu được anh ta.

"Nàng quá đỗi ưa thích con trai", viên quản thành đã viết cho phụ thân của Baela, Vương tôn Daemon, sau biến cố đó,

"và nên sớm lấy chồng, nếu không ả sẽ trao trinh tiết cho kẻ không xứng với mình". Tuy nhiên, ngay cả hơn cả con trai, Nữ chúa Baela vẫn thích bay hơn. Kể từ khi cưỡi con rồng Moondancer của mình lên bầu trời lần đầu cách đây chưa đầy nửa năm, nàng đã bay hàng ngày, tự do đi khắp mọi nơi trên Dragonstone và thậm chí bay qua biển tới Driftmark.

“ Luôn khao khát phiêu lưu, cô gái giờ đề nghị tự mình tìm ra sự thật về những gì đã xảy ra ở phía bên kia ngọn núi. Nàng không sợ Kẻ ăn thịt người, nàng nói với Ngài Robert. Moondancer trẻ hơn và nhanh hơn; nàng có thể dễ dàng bay nhanh hơn con rồng kia. Nhưng viên quản thành đã cấm nàng mạo hiểm như vậy. Đội quân đồn trú được chỉ thị nghiêm ngặt; Tiểu thư Baela không được rời khỏi lâu đài. Khi bị bắt quả tang cố gắng bất tuân lệnh của ông ta vào đêm hôm đó, cô thiếu nữ giận dữ bị giam lỏng trong phòng riêng. ”

"Mặc dù điều này có thể hiểu được, về sau nó lại trở nên không may, vì nếu Phu nhân Baela được phép bay, thì bà đã có thể phát hiện ra chiếc thuyền đánh cá lúc đó đang đi vòng quanh đảo. Trên thuyền có một người đánh cá lớn tuổi tên là Tom Tanglebeard, con trai của ông là Tom Tangletongue và hai “người anh em họ” từ Driftmark, những người đã mất nhà khi Spicetown bị phá hủy. Tom trẻ tuổi, tuy vụng về nhưng lại khéo tay với một chiếc thùng đựng rượu, đã dành rất nhiều thời gian để mua đồ uống cho những thủy thủ Volantene và lắng nghe họ kể về những con rồng mà họ đã thấy chiến đấu. "Chúng có màu xám và vàng, lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời", một người đàn ông đã nói vậy... và bây giờ, bất chấp lệnh cấm của Ser Robert, hai người họ vẫn nhất quyết đưa "những người anh em họ" của mình đến bãi biển đầy sỏi, nơi con rồng đã chết nằm cháy xém và gãy vụn, để họ có thể tìm kiếm kẻ đã giết chết con rồng.

Trong khi đó, trên bờ biển phía tây của Blackwater Bay, những lời về trận chiến và sự phản bội tại Tumbleton đã đến được King's Landing. Người ta kể rằng Hoàng hậu Dowager Alicent đã cười khi nghe tin. "Tất cả những gì họ đã gieo, giờ sẽ phải gặt", bà đã hứa. Trên Ngai sắt, Nữ hoàng Rhaenyra trở nên tái nhợt và yếu ớt, ra lệnh đóng và chốt cổng thành; kể từ nay, không ai được phép vào hoặc rời khỏi King's Landing. "Ta sẽ không có những kẻ phản bội lẻn vào thành phố của ta để mở cổng cho quân phản loạn", bà tuyên bố. Quân của Chúa tể Ormund có thể ở bên ngoài tường thành vào ngày mai hoặc ngày kia; những kẻ phản bội, những con rồng, có thể đến sớm hơn thế.

Viễn cảnh này làm Hoàng tử Joffrey phấn khích. "Hãy để chúng đến", cậu bé tuyên bố, đỏ mặt vì sự ngạo mạn của tuổi trẻ và háo hức trả thù cho những anh em đã ngã xuống. "Ta sẽ ra trận trên lưng Tyraxes." Lời tuyên bố này khiến mẹ của nó lo lắng. "Con sẽ không ra trận", bà tuyên bố. "Con còn quá trẻ để ra trận." Mặc dù vậy, bà vẫn cho phép cậu bé ở lại khi hội đồng đen bàn bạc về cách ứng phó tốt nhất với kẻ thù đang đến gần.

Sáu con rồng vẫn ở lại King’s Landing, nhưng chỉ có một con trong bức tường của Pháo đài Đỏ: rồng cái của nữ hoàng, Syrax. Một chuồng ngựa ở bên ngoài đã được di dời hết ngựa và dành cho cô ta sử dụng. Những sợi xích nặng trói chặt cô ta xuống đất. Mặc dù đủ dài để cô ta di chuyển từ chuồng đến sân, những sợi xích vẫn không đủ để cô ta bay đi khi không có người cưỡi. Syrax đã quen với việc bị xiềng xích từ lâu; được cho ăn rất đầy đủ, cô ta đã không đi săn trong nhiều năm.

Những con rồng khác được giữ ở Hang Rồng. Bên dưới mái vòm lớn của hang, bốn mươi hang ngầm lớn đã được tạo ra từ xương của đồi Rhaenys. Những cánh cửa sắt dày đóng kín các hang động nhân tạo này ở cả hai đầu, cánh cửa bên trong hướng ra bãi cát của hố, cánh cửa ngoài thông ra sườn đồi. Caraxes, Vermithor, Silverwing và Sheepstealer đã làm ổ ở đó trước khi bay đi chiến đấu. Còn lại năm con rồng: Tyraxes của hoàng tử Joffrey, Seasmoke xám nhạt của Addam Velaryon, hai con rồng Morghul và Shrykos còn non, được giao cho công chúa Jaehaera (đã bỏ trốn) và hoàng tử song sinh của cô, hoàng tử Jaehaerys (đã chết)...và Dreamfyre, con rồng được Nữ hoàng Helaena hết mực yêu quý. Theo phong tục, ít nhất một người cưỡi rồng phải cư trú tại hố để có thể bay lên bảo vệ thành phố nếu cần thiết. Vì Rhaenyra muốn giữ con trai bên mình, nên nhiệm vụ đó thuộc về Addam Velaryon.

"Nhưng rồi những tiếng nói trên hội đồng đen đã lên tiếng đặt câu hỏi về lòng trung thành của Ser Addam. Những đứa con của rồng Ulf Trắng và Hugh Búa đã đi theo kẻ địch... nhưng liệu họ có là những kẻ phản bội duy nhất trong số những người của họ không? Còn Addam của Hull và cô gái Nettles thì sao? Họ cũng là những đứa trẻ ngoài giá thú. Có thể tin cậy họ không?

"Chúa Bartimos Celtigar không nghĩ vậy. "Bọn con hoang vốn dĩ là loại phản bội," ông ta nói. "Đó là bản chất của chúng. Với bọn con hoang, phản bội dễ như trở bàn tay còn trung thành với người chính gốc đối với chúng khó như lên trời." Ông ta thúc giục Hoàng hậu bắt giữ ngay lập tức hai kỵ sĩ rồng hạ tiện kia, trước khi chúng đưa cả rồng của mình về phe địch. Một số người khác cũng lên tiếng đồng quan điểm, trong đó có Ser Luthor Largent, Chỉ huy đội Vệ binh Thành phố của bà, và Ser Lorent Marbrand, Chỉ huy Đội Cận vệ Hoàng gia của bà. Ngay cả hai người White Harbor là hiệp sĩ đáng sợ Ser Medrick Manderly và người anh trai thông minh, béo phì của ông, Ser Torrhen, cũng khuyên hoàng hậu nên nghi ngờ. "Thà chặt đứt hơn để phần," Ser Torrhen nói.

Chỉ Chúa Corlys và Ngài Cố Tôn Gerardys lên tiếng bảo vệ những người con lai rồng. Ngài Cố Tôn nói rằng họ không có bằng chứng nào về hành vi bất trung ở Nettles và Ser Addam; đường lối khôn ngoan là tìm kiếm bằng chứng như vậy trước khi đưa ra bất kỳ phán đoán nào. Chúa Corlys tiến xa hơn nữa, tuyên bố rằng Ser Addam và em trai của mình, Alyn, là "những người Velaryon thực sự", những người thừa kế xứng đáng cho Driftmark. Còn đối với cô gái, mặc dù cô ta có thể bẩn thỉu và xấu xí, cô ta đã chiến đấu rất dũng cảm trong Trận chiến của Gullet. "Cũng giống như hai kẻ phản bội", ngài Celtigar phản bác.

“Sự phản đối nồng nhiệt của Bàn tay và sự thận trọng lạnh lùng của Đại tổng quản đều tỏ ra vô ích. Niềm nghi ngờ của nữ hoàng đã được đánh thức. “Bà hoàng bị phản bội liên tục, bởi rất nhiều người đến nỗi bà nhanh chóng tin rằng người đàn ông nào cũng đáng ngờ,” Septon Eustace viết. "Bà không còn ngạc nhiên trước sự phản bội. Bà đã dự đoán được điều đó, thậm chí từ những người bà yêu thương nhất."

Có thể vậy. Tuy nhiên, Nữ hoàng Rhaenyra vẫn chưa hành động ngay, mà thay vào đó đã gửi thông báo đến Mysaria, ả gái điếm và vũ công là tình nhân chuyên thì thầm của cô nhưng không ai biết tên. Với làn da trắng như sữa, Quý cô Misery

xuất hiện trước hội đồng trong chiếc áo choàng đen nhung trùm đầu có lót lụa đỏ như máu và cúi đầu khiêm nhường khi Bệ hạ hỏi cô có nghĩ rằng Ser Addam và Nettles có thể đang lập mưu phản bội họ không. Sau đó, Bạch trùng giương mắt lên và nói bằng giọng nhẹ nhàng, “Cô gái đó đã phản bội người rồi, thưa bệ hạ. Ngay bây giờ, ả ta đang nằm trên giường của chồng người, và chẳng bao lâu nữa ả ta sẽ mang thai đứa con ngoài giá thú của hắn.”

"Vũ nữ Rhaenyra trở nên giận dữ vô cùng," Septon Eustace viết. Với giọng lạnh như băng, cô ta lệnh cho Ser Luthor Largent đem hai mươi hiệp sĩ áo choàng vàng đến Rặng rồng và bắt giữ Ser Addam Velaryon. "Hãy chất vấn hắn ta mạnh mẽ, và chúng ta sẽ biết được hắn ta là thật hay giả, sẽ không còn nghi ngờ gì nữa." Còn về cô gái Nettles, "Cô ta chỉ là thứ thường dân, với mùi phù thủy quanh người," nữ hoàng tuyên bố. "Thái tử của ta sẽ không bao giờ để mắt đến một sinh vật thấp hèn như vậy. Chỉ cần nhìn cô ta là biết cô ta không có lấy một giọt máu rồng. Chính nhờ những phép thuật mà cô ta trói buộc một con rồng với mình, và cô ta đã làm điều tương tự với phu quân của ta." Hoàng hậu của Ngài tiếp tục, rằng chừng nào còn bị ả kia mê hoặc thì không thể tin cậy Thái tử Daemon. Vì vậy, hãy lập tức gửi lệnh đến Maidenpool, nhưng chỉ dành cho mắt của Lord Mooton. "Hãy bắt cô ta khi đang ăn hoặc ngủ và chém đầu. Chỉ đến lúc đó Thái tử của ta mới được giải thoát."

"" Và phản bội cứ chồng chất phản bội, khiến hoàng hậu phải mất mạng. Khi Ser Luthor Largent và đội áo choàng vàng của ông ta lên tới Đồi Rhaenys theo lệnh của hoàng hậu, cánh cửa của Hang rồng trên đầu đã mở toang, và Seasmoke dang rộng đôi cánh xám nhạt rồi bay lên, khói bốc ra từ mũi của nó. Ser Addam Velaryon được cảnh báo kịp thời để tìm cách thoát thân. Thất vọng và tức giận, Ser Luthor lập tức quay trở lại Red Keep, nơi ông ta xông vào Tháp của Nhà cầm quyền và xông vào nắm lấy Chúa già Corlys, cáo buộc ông phản bội. Và ông già cũng chẳng phủ nhận. Bị trói lại và đánh đập, nhưng vẫn im lặng, ông bị kéo xuống ngục tối và bị ném vào một xà lim đen chờ ngày ra tòa và hành quyết. ""

Nữ hoàng cũng nghi ngờ cả Grand Maester Gerardys, vì giống như Sea Snake, ông ta đã bảo vệ lũ giống rồng. Gerardys phủ nhận việc tham gia vào âm mưu phản bội của Lãnh chúa Corlys. Nhớ lại ông ta đã trung thành phụng sự mình lâu dài, Rhaenyra đã không tống giam Grand Maester, mà chọn cách sa thải ông ta khỏi hội đồng của mình và gửi ông ta quay trở về Dragonstone ngay lập tức. "Ta không nghĩ ngươi sẽ nói dối ngay trước mặt ta," bà nói với Gerardys, "nhưng ta không thể giữ lại những kẻ không đáng tin cậy, và khi nhìn ngươi bây giờ, ta chỉ nhớ lại việc ngươi đã huênh hoang với ta về cô gái Nettles."

Những câu chuyện về vụ tàn sát tại Tumbleton cứ thế lan truyền khắp thành phố...và cùng với chúng là nỗi kinh hoàng. King’s Landing sẽ là nơi tiếp theo bị tấn công, mọi người bảo nhau vậy. Rồng sẽ chiến đấu với rồng, và lần này chắc chắn thành phố sẽ cháy rụi. Sợ hãi trước kẻ thù đang tiến đến, hàng trăm người cố gắng chạy trốn, nhưng đều bị đội áo choàng vàng chặn lại ngay tại cổng. Bị mắc kẹt trong những bức tường thành của thành phố, một số người tìm nơi trú ẩn trong những căn hầm sâu để tránh khỏi cơn bão lửa mà họ sợ sắp xảy ra, trong khi những người khác cầu nguyện, uống rượu và tìm đến những thú vui trong vòng tay người phụ nữ. Đến đêm, các quán rượu, nhà chứa và nhà thờ trong thành phố chật cứng những người đàn ông và phụ nữ đang tìm kiếm sự an ủi hoặc thoát khỏi sự kinh hoàng, và kể lại những câu chuyện kinh hoàng.

""Twas in this dark hour that there rose up in Cobbler’s Square a certain itinerant brother, a barefoot scarecrow of a man in a hair shirt and roughspun breeches, filthy and unwashed and smelling of the sty, with a begging bowl hung round his neck on a leather thong. A thief he had been, for where his right hand should have been was only a stump covered by ragged leather. Grand Maester Munkun suggests he might have been a Poor Fellow; though that order had long been outlawed, wandering Stars still haunted the byways of the Seven Kingdoms. Where he came from we cannot know. Even his name is lost to history. Those who heard him preach, like those who would later record his infamy, knew him only as the Shepherd. Mushroom names him “the Dead Shepherd,” for he claims the man was as pale and foul as a corpse fresh-risen from its grave.""



Bất kể ông ta là ai thì Người chăn chiên một tay này cũng đã nổi lên như thể một linh hồn độc ác, gieo rắc lời nguyền rủa và hủy diệt lên Nữ hoàng Rhaenyra và tất cả những ai nghe lời ông ta. Không biết mệt mỏi cũng không biết sợ hãi, ông ta rao giảng cả đêm tới tận sáng hôm sau, giọng nói giận dữ vọng khắp Quảng trường Cobbler.

“Rồng là sinh vật dị thường”, Người Chăn chiên tuyên bố, những con quỷ được triệu hồi từ bảy địa ngục bằng ma thuật đen Valyria, “cái hố đen kinh tởm nơi anh em chung giường với chị em và mẹ với con trai, nơi con người cưỡi quỷ vào trận trong khi đàn bà của họ dang chân cho bầy chó”. Targaryens đã trốn thoát khỏi Ngày Phán Xét, chạy trốn qua biển đến Dragonstone, nhưng “kẻ đùa cợt thần linh không bao giờ thoát khỏi trừng phạt", và giờ một Ngày Phán Xét thứ hai đã tới gần. “Vị vua giả hiệu và nữ hoàng điếm sẽ bị quật ngã cùng tất cả hành động của họ, và những con thú quỷ của họ sẽ biến mất khỏi trái đất”, Người Chăn chiên sấm sét hô vang. Tất cả những ai đứng về phía họ cũng sẽ chết. Chỉ bằng cách thanh tẩy Vương quốc Đổ bộ khỏi loài rồng cùng đội quân của chúng thì Westeros mới mong tránh được số phận của Valyria.

“Mỗi giờ đám đông của ông ấy lại đông thêm. Một tá người nghe trở thành hai chục, rồi một trăm, và khi rạng đông, hàng nghìn người đang chen chúc vào quảng trường, xô đẩy và đẩy nhau khi hì hục cố nghe. Nhiều người cầm đuốc và khi màn đêm buông xuống, Kẻ chăn cừu đứng giữa một vòng lửa. Những người cố gắng quát nạt ông ấy đã bị đám đông đánh bầm dập. Ngay cả những chiếc áo choàng vàng cũng bị xua đuổi khi bốn mươi người trong số họ cố gắng xóa sổ quảng trường bằng mũi giáo.”

Một loại hỗn loạn khác ngự trị ở Tumbleton, sáu mươi dặm về phía tây nam. Trong khi King's Landing run rẩy trong nỗi sợ hãi, kẻ thù mà họ khiếp sợ vẫn chưa tiến một bước nào về phía thành phố, vì những người trung thành với Vua Aegon thấy mình không có thủ lĩnh, bị chia rẽ, xung đột và nghi ngờ bủa vây. Ormund Hightower đã chết, cùng với người anh em họ là Ser Bryndon, hiệp sĩ vĩ đại nhất của Oldtown. Các con trai của ông vẫn còn ở lại Hightower cách đó hàng nghìn dặm, ngoài ra còn là những cậu bé ngây thơ. Và trong khi Lãnh chúa Ormund đã đặt cho Daeron Targaryen cái tên "Daeron dũng mãnh" và ca ngợi lòng dũng cảm của ông trong trận chiến, nhưng hoàng tử vẫn chỉ là một cậu bé. Là người con trai út của Hoàng hậu Alicent, chàng đã lớn lên trong sự che chở của những người anh trai mình, và quen với việc tuân theo lệnh hơn là chỉ huy. Người cấp cao nhất còn lại của Hightower cùng với đội quân là Ser Hobert, một người anh em họ khác của Lãnh chúa Ormund, cho đến nay chỉ được giao nhiệm vụ trông nom đoàn xe chở hành lý. Một người đàn ông "cũng béo phì như anh ta chậm chạp", Hobert Hightower đã sống sáu mươi năm mà không có gì nổi bật, nhưng bây giờ anh ta cho rằng mình được chỉ huy quân đội nhờ quyền họ hàng với Nữ hoàng Alicent.

Chúa Unwin Peake, Ser Jon Roxton Cả gan, và Chúa Owain Bourney cũng bước tới. Chúa Peake có thể khoe khoang mình là hậu duệ của một dòng họ chiến binh nổi tiếng và có một trăm hiệp sĩ cùng chín trăm quân dưới quyền ông. Jon Roxton đáng sợ vì tính khí nóng nảy không kém gì vì lưỡi kiếm màu đen của ông, một thanh kiếm thép Valyria có tên là Kẻ tạo ra trẻ mồ côi. Chúa Owain kẻ phản bội khăng khăng rằng chính sự xảo quyệt của ông đã giúp họ chiếm được Tumbleton, rằng chỉ có ông mới có thể chiếm được Vương Đô. Không một ai trong số những người đòi quyền thừa kế có đủ quyền lực và sự tôn trọng để kiềm chế được cơn khát máu và lòng tham của binh lính thường. Trong khi họ cãi nhau về quyền hạn và chiến

lợi phẩm, thì chính những người đàn ông của họ lại hòa mình vào cuộc ăn chơi trác táng, cướp bóc, hãm hiếp và phá hoại.

Nỗi kinh hoàng của những ngày đó không thể chối cãi. Hiếm khi có bất kỳ thị trấn hay thành phố nào trong lịch sử của Bảy vương quốc phải chịu sự cướp bóc lâu dài, tàn khốc và tàn bạo như Tumbleton sau cuộc phản bội. Nếu không có một lãnh chúa mạnh mẽ để ngăn cản, ngay cả những người đàn ông lương thiện cũng có thể trở thành những con thú. Vậy nên ở đây cũng vậy. Đám lính say xỉn đi lang thang trên phố cướp bóc mọi ngôi nhà và cửa hàng, giết chết bất kỳ người đàn ông nào cố cản tay chúng. Mỗi người phụ nữ đều là con mồi cho dục vọng của chúng, kể cả những bà già xấu xí và những cô gái nhỏ. Những người đàn ông giàu có bị tra tấn đến chết để buộc họ tiết lộ nơi cất vàng và đá quý. Em bé bị xé khỏi vòng tay mẹ và bị đâm bằng mũi giáo. Những thầy tu thánh thiện bị đuổi trần truồng trên đường phố và bị cưỡng hiếp, không chỉ bởi một người đàn ông mà bởi cả trăm người; các nữ tu im lặng cũng bị làm nhục. Ngay cả người chết cũng không được tha. Họ không được chôn cất đàng hoàng mà xác của họ bị bỏ mặc cho thối rữa, trở thành thức ăn cho những con quạ và chó hoang.

Septon Eustace và Grand Maester Munkun đều khẳng định rằng Hoàng tử Daeron đã phát ốm vì những gì chứng kiến và ra lệnh cho Hiệp sỹ Hobert Hightower ngăn chặn, nhưng nỗ lực của Hightower tỏ ra vô hiệu như chính con người ông ta. Bản chất của người dân thường là theo chân những người lãnh chúa, và những kẻ muốn trở thành người kế vị của Chúa tể Ormund đã tự biến mình thành nạn nhân của lòng tham lam, ham máu và kiêu hãnh. Hiệp sỹ Jon Roxton táo bạo bị mê đắm bởi Người phụ nữ xinh đẹp Sharis Footly, vợ của Chúa tể Tumbleton, và tuyên bố bà ta là "chiến lợi phẩm chiến tranh". Khi người chồng của bà phản đối, Hiệp sỹ Jon đã dùng Orphan-Maker cắt đôi ông ta gần như đôi, nói rằng, "Cô ta cũng có thể làm góa phụ mà", khi ông ta xé toạc chiếc váy của Người phụ nữ khóc lóc Sharis. Chỉ hai ngày sau, Lord Peake và Lord Bourney đã tranh cãi dữ dội trong một hội đồng chiến tranh, cho đến khi Peake rút dao găm và đâm xuyên mắt Bourney, tuyên bố, "Đã từng phản bội thì mãi mãi phản bội", trong khi Hoàng tử Daeron và Hiệp sỹ Hobert nhìn theo, kinh hoàng.

Nhưng những tên tội phạm tệ nhất lại là Hai kẻ phản bội, những tay giết rồng đê hèn Hugh Búa và Ulf Trắng. Ser Ulf hoàn toàn chìm đắm vào cơn say, "chết chìm trong rượu và thịt". Mushroom nói rằng hắn đã hiếp ba thiếu nữ mỗi đêm. Những ai không làm hài lòng hắn sẽ trở thành thức ăn cho con rồng. Tước hiệp sĩ mà Nữ hoàng Rhaenyra đã ban cho hắn là chưa đủ. Hắn cũng không thỏa mãn khi Hoàng tử Daeron phong hắn làm Chúa tể Bitterbridge. White đã nhắm đến một phần thưởng lớn hơn: hắn muốn không gì khác ngoài một vị trí ở Highgarden, tuyên bố rằng Nhà Tyrells không tham gia vào Vũ điệu và do đó nên bị coi là phản bội.

Tham vọng của Ser Ulf phải được coi là khiêm tốn khi so sánh với tham vọng của người đồng chí phản bội của hắn, Hugh Hammer. Con trai của một thợ rèn bình thường, Hammer là một người đàn ông to lớn, với đôi bàn tay khỏe đến mức người ta nói rằng hắn có thể bẻ cong những thanh thép thành vòng cổ. Mặc dù phần lớn không được huấn luyện trong nghệ thuật chiến tranh, nhưng kích thước và sức mạnh của hắn khiến hắn trở thành một kẻ thù đáng sợ. Vũ khí mà hắn chọn là chiếc búa chiến, thứ mà hắn sử dụng để giáng những đòn chí mạng, nghiền nát. Trong trận chiến, hắn cưỡi Vermithor, một thời từng là ngựa của chính Vua già; trong số tất cả những con rồng ở Westeros, chỉ có Vhagar già hơn hoặc to hơn.

Vì những lý do này, Chúa tể Hammer (lúc đó tự phong mình như vậy) bắt đầu mơ đến vương miện. "Sao phải là chúa tể khi ta có thể làm vua?" gã nói với những người đàn ông bắt đầu tụ tập quanh gã. Có lời đồn trong trại về một lời tiên tri cổ xưa đã nói "Khi chiến hammer hạ gục rồng, một vị vua mới sẽ trỗi dậy, không ai có thể chống lại được". Những lời này đến từ đâu vẫn là một bí ẩn (chắc chắn không phải từ chính Hammer, vì gã không biết đọc hay viết) nhưng chỉ trong vài ngày, mọi người ở Tumbleton đều nghe thấy những lời đó.

Cả hai tên phản bội kia đều không mấy háo hức giúp Hoàng tử Daeron thúc ép cuộc tấn công vào King's Landing. Họ có một đội quân vĩ đại, và bên cạnh đó là ba con rồng, tuy nhiên hoàng hậu cũng có ba con rồng (theo như họ biết) và sẽ có năm con khi Hoàng tử Daemon quay trở lại với Nettles. Chúa tể Peake thích trì hoãn bất kỳ bước tiến nào cho đến khi Chúa tể Baratheon có thể đưa lực lượng của mình từ Storm's End đến để gia nhập họ, trong khi Ser Hobert muốn trở lại Reach để bổ sung nguồn cung cấp đang cạn kiệt nhanh chóng của họ. Không ai có vẻ quan tâm rằng đội quân của họ đang ngày một co lại, tan chảy như sương buổi sớm khi ngày càng có nhiều người bỏ ngũ, chạy trốn về nhà và thu hoạch với tất cả chiến lợi phẩm mà họ có thể mang theo.

Các vùng đất xa xôi về phía bắc, trong một tòa lâu đài nhìn ra Vịnh Cua, một lãnh chúa khác cũng thấy mình trượt xuống khỏi lưỡi kiếm. Từ bến Đổ bộ Của Nhà Vua có một con quạ mang thông điệp của nữ hoàng đến Manfryd Mooton, Chúa tể của Maidenpool: ông phải giao nộp đầu của cô gái hoang là Nettles, người đã bị kết án về tội phản quốc. "Không được làm hại chồng của ta, Vương tử Daemon của Nhà Targaryen, " lệnh của Vương phi. "Hãy gửi ông ấy trở lại cho tôi khi việc được hoàn thành, vì chúng tôi cần ông ấy gấp."

Tể phụ Norren, người giữ Biên niên sử về Maidenpool, cho biết khi Chúa tể đọc bức thư của Hoàng hậu, ngài bị sốc tới mất tiếng. Ngài không nói lại được cho tới khi uống ba cốc rượu. Sau đó, Lãnh chúa Mooton gửi thư gọi đội trưởng đội cận vệ, anh trai và nhà vô địch của mình, Ser Florian Greysteel. Ông cũng ra lệnh cho tể phụ của mình ở lại. Khi tất cả mọi người đã họp mặt, ông đọc bức thư cho họ nghe và hỏi họ lời khuyên.

"Việc này rất dễ," đội trưởng vệ binh nói. "Hoàng tử ngủ cạnh phu nhân, nhưng đã già rồi. Nếu chàng ta can thiệp, ba người cũng đủ để chế ngự chàng ta, nhưng ta sẽ mang theo sáu người để chắc chắn. Chúa công có muốn việc này hoàn thành vào tối nay không?"

"Sáu người hay sáu mươi, hắn vẫn là Daemon Targaryen", anh trai của Chúa Mooton phản đối. "Một liều thuốc ngủ trong ly rượu buổi tối của hắn sẽ là một kế hoạch sáng suốt. Hãy để hắn thức dậy với việc phát hiện ra cô ả đã chết".

"Cô bé chỉ là một con trẻ, dù sự phản bội của nó là đáng ghê tởm", Ser Florian, một hiệp sĩ già nua u ám và nghiêm nghị, đã nói. "Ông vua già sẽ chẳng bao giờ yêu cầu một người biết trọng danh dự làm điều này".

"Đây quả là thời điểm đen tối," Chúa tể Mooton nói, "và đây là sự lựa chọn đáng ghét mà nữ hoàng đưa ra cho tôi. Người con gái đó là khách trong mái nhà của ta. Nếu ta nghe theo, Maidenpool sẽ mãi mãi bị nguyền rủa. Nếu ta từ chối, chúng ta sẽ

bị đánh dấu là kẻ phản nghịch và bị tiêu diệt.”

"Và em trai của anh ta đã trả lời: “Có thể chúng ta sẽ bị tiêu diệt bất kể chúng ta lựa chọn như thế nào. Hoàng tử này thích đứa trẻ nâu này, và con rồng của ngài ấy vẫn còn ở gần. Một lãnh chúa khôn ngoan sẽ giết cả hai, kẻo hoàng tử đốt cháy Maidenpool trong cơn thịnh nộ của mình.”

"Bệ hạ đã ra lệnh không được làm hại chàng ta", Chúa Mooton nhắc nhở họ, "và việc giết hại hai vị khách trên giường của họ còn kinh tởm gấp đôi việc giết một người. Ta đáng bị nguyền rủa gấp đôi". Sau đó, ông ta thở dài và nói, "Giá như ta không bao giờ đọc bức thư này".

Và Maester Norren đáp rằng, "Có lẽ ngươi chưa bao giờ làm như vậy."

Những gì xảy ra sau đó, Biên niên sử Maidenpool không ghi. Tất cả những gì chúng ta biết là maester, một thanh niên hai mươi hai tuổi, đã tìm thấy Hoàng tử Daemon và cô gái Nettles đang dùng bữa tối vào đêm hôm đó và đưa cho họ bức thư của nữ hoàng. "Mệt mỏi sau một ngày dài chạy trốn vô ích, họ đang chia sẻ một bữa ăn đơn giản gồm thịt bò luộc và củ cải khi tôi vào, thì thầm với nhau về điều gì, tôi không thể nói ra. Hoàng tử lịch sự chào tôi, nhưng khi đọc xong, tôi thấy niềm vui biến mất khỏi đôi mắt anh, và một nỗi buồn xâm chiếm, như một gánh nặng không thể chịu đựng được. Khi cô gái hỏi có gì trong thư, anh nói, "Lời lẽ giả tạo của một nữ hoàng, hành động của một con đĩ." Rồi anh rút kiếm và hỏi xem những người của Lãnh chúa Mooton đã chờ ở ngoài để bắt họ chưa. "Tôi đến một mình," tôi nói với anh, rồi tự chối bỏ chính mình, tuyên bố sai rằng cả ngài lẫn bất kỳ ai khác của Maidenpool đều không biết những gì được viết trên giấy da. "Xin thứ lỗi, Hoàng tử của tôi," tôi nói. "Tôi đã phá vỡ lời thề maester của mình." Hoàng tử Daemon tra kiếm vào vỏ, nói, "Ngươi là một maester tồi, nhưng là một người đàn ông tốt", sau đó anh ra lệnh cho tôi rời khỏi họ, ra lệnh cho tôi "không được nói lời nào về chuyện này với chúa tể hay tình nhân cho đến sáng mai".

"Những gì mà hoàng tử và cô con gái私生子在他最后一夜在莫顿大人的屋檐下度过如何并没有记录，nhưng khi bình minh ló dạng, họ xuất hiện cùng nhau ở sân, và hoàng tử Daemon đã giúp Nettles yên ngựa trên lưng Sheepstealer một lần cuối cùng. Theo thường lệ, cô cho nó ăn trước khi bay; rồng sẽ dễ bị khuất phục hơn nếu no bụng. Sáng hôm đó, cô đã cho nó ăn một con cừu đen, là con to nhất ở Maidenpool, và tự tay cắt tiết con cừu đen đó. Maester Norren ghi chép lại rằng, da yên ngựa của cô đã bị nhuốm máu khi cô cưỡi lên lưng con rồng của mình, và "má cô đã nhuốm đẫm nước mắt." Không một lời từ biệt nào được thốt ra giữa người đàn ông và thiếu nữ, nhưng khi Sheepstealer vỗ đôi cánh nâu dày như da của mình và bay lên bầu trời bình minh, Caraxes ngẩng đầu lên và gào lên, làm vỡ mọi cửa sổ trong Tháp Jonquil. Trên bầu trời cao hơn cả thị trấn, Nettles hướng con rồng của mình về phía Vịnh Crabs, và biến mất trong màn sương buổi sớm, không bao giờ xuất hiện trở lại tại cung điện hay lâu đài.

" Daemon Targaryen quay lại lâu đài đủ lâu để cùng Lãnh chúa Mooton phá bữa ăn sáng. Ngài nói với lãnh chúa: “Đây là lần cuối ngài sẽ thấy ta”. “Ta cảm ơn lòng hiếu khách của ngài. Hãy cho khắp vùng đất của ngài biết rằng ta sẽ bay tới Harrenhal. Nếu Aemond cháu ta dám đối mặt với ta, nó sẽ gặp ta ở đó, một mình.”

Thế tử Daemon rời khỏi Maidenpool lần sau cùng. Khi chàng ta đi khỏi, Maester Norren đến trình với lãnh chúa và nói rằng: “Thưa ngài, hãy tháo sợi xích khỏi cổ tôi và trói tay tôi lại bằng nó. Ngài phải giao tôi cho nữ hoàng. Khi tôi cảnh báo kẻ phản bội và để ả ta trốn thoát, tôi cũng trở thành kẻ phản bội”. Lãnh chúa Mooton từ chối. Lãnh chúa nói rằng: “Hãy giữ sợi xích lại. Tại đây, tất cả chúng ta đều là kẻ phản bội”. Và đêm hôm đó, các biểu ngữ có hình nữ hoàng Rhaenyra đã được gỡ khỏi cổng thành Maidenpool, và hình ảnh rồng vàng của Vua Aegon II được treo lên thay thế.

"Khi Vương tôn Daemon từ trên trời hạ xuống để tuyên bố chiếm lâu đài Harrenhal, không có biểu ngữ nào bay phấp phới trên những ngọn tháp đen và đổn lũy đổ nát. Một vài kẻ chiếm dụng đã tìm nơi trú ẩn trong những hầm ngục sâu thẳm của lâu đài, nhưng tiếng vỗ cánh của Caraxes khiến chúng bỏ chạy. Khi kẻ cuối cùng cũng biến mất, Daemon Targaryen một mình đi bộ qua những hành lang hang động có sức chứa của Harren mà không có người bạn nào ngoài con rồng của mình. Mỗi đêm khi hoàng hôn buông xuống, ông ta lại chém vào cây thần ở khu rừng của các vị thần để đánh dấu một ngày trôi qua. Mười ba vết cắt vẫn còn có thể nhìn thấy trên weirwood; những vết thương cũ, sâu và tối; nhưng những lãnh chúa đã cai trị Harrenhal kể từ thời của Daemon nói rằng chúng lại chảy máu tươi vào mỗi mùa xuân.

“Ngày thứ mười bốn trong cuộc canh thức của hoàng tử, một bóng đen đổ xuống lâu đài, đen hơn bất kỳ đám mây nào. Tất cả các loài chim trong vườn thần đều hoảng sợ bay lên không trung, một cơn gió nóng quất những chiếc lá rụng khắp sân. Vhagar cuối cùng cũng tới và trên lưng cô là Hoàng tử Aemond Targaryen một mắt, khoác trên người bộ áo giáp đen như đêm được viền vàng.”

Hắn không đến một mình. Alys Rivers bay cùng hắn, mái tóc dài đen như suối tuôn dài phía sau, bụng mang dạ chửa. Hoàng tử Aemond bay hai vòng quanh các tháp canh của Harrenhal, rồi hạ Vhagar xuống phía ngoài, trong khi Caraxes cách đó một trăm thước. Hai con rồng trừng mắt nhìn nhau nảy lửa, rồi Caraxes dang rộng đôi cánh và rít lên, lửa cháy bùng bùng ở hàm răng.

“Hoàng tử giúp người phụ nữ của mình xuống khỏi lưng Vhagar, sau đó quay lại đối mặt với người chú của mình. “Cháu nghe nói thúc đã tìm chúng cháu.”

“Chỉ có em thôi,” Daemon đáp. “Ai đã nói cho em biết cách tìm anh vậy?”

“Quý bà của tôi,” Aemond trả lời. “Nàng nhìn thấy người trong một đám mây bão, trong một vũng nước trên núi lúc chạng vạng, trong ngọn lửa chúng ta thắp để nấu bữa tối. Nàng nhìn thấy nhiều thứ hơn, Alys của tôi. Người thật là ngốc khi đến một mình.”

“Nếu ta không cô độc, ngươi đã chẳng đến,” Daemon nói.

“Vậy mà bác vẫn sống, và cháu ở đây. Bác sống lâu quá, Chú ạ”.

“Chúng ta đều đồng ý như vậy,” Daemon trả lời. Sau đó, hoàng tử già ra lệnh cho Caraxes ngoái cổ xuống rồi khó khăn

trèo lên lưng rồng, trong khi hoàng tử trẻ hôn người phụ nữ của mình rồi nhanh nhẹn nhảy lên Vhagar, cẩn thận buộc chặt bốn sợi xích ngắn giữa thắt lưng và yên ngựa. Daemon để xích của mình buông thõng. Caraxes lại rít lên, phun đầy không khí bằng ngọn lửa, còn Vhagar đáp lại bằng tiếng gầm. Hai con rồng cùng nhảy lên trời.

Hoàng tử Daemon nhanh chóng cưỡi Caraxes, dùng roi có gắn đầu thép quất vào nó, cho đến khi cả hai mất hút trong một màn sương mù. Vhagar, lớn tuổi hơn và lớn hơn rất nhiều, cũng chậm chạp hơn, trở nên nặng nề vì kích thước của chính mình, và từ từ bay lên, theo những vòng tròn ngày càng rộng đưa bà và kỵ sĩ của bà vượt qua vùng nước của Mắt Chúa. Vào giờ muộn, mặt trời gần lặn, và hồ nước tĩnh lặng, mặt hồ lấp lánh như một tấm đồng bị đánh. Bà bay lên cao hơn, tìm kiếm Caraxes khi Alys Rivers quan sát từ trên đỉnh Tháp Kingspyre ở Harrenhal bên dưới.



Cuộc tấn công ập đến bất ngờ như một tia sét. Caraxes lao xuống tấn công Vhagar với tiếng thét chói tai có thể nghe thấy cách đó cả chục dặm, ẩn giấu trong ánh mặt trời đang lặn trước điểm mù của Hoàng tử Aemond. Con rồng máu đập vào con rồng già hơn với một lực khủng khiếp. Tiếng gầm của chúng vang vọng khắp Mắt Thần khi hai con vật vật lộn và xé xác nhau,

đen ngòm trên nền trời đỏ như máu. Ngọn lửa của chúng bùng cháy sáng đến nỗi những người đánh cá bên dưới sợ rằng chính những đám mây đã bốc cháy. Khóa chặt lấy nhau, những con rồng ngã nhào về phía hồ. Hàm của Blood Wyrm khép chặt quanh cổ Vhagar, những chiếc răng đen của nó cắm sâu vào lớp thịt của con rồng lớn hơn. Khi những chiếc vuốt của Vhagar cào rách bụng nó và những chiếc răng của Vhagar xé toạc cánh của nó, Caraxes đã cắn sâu hơn, khiến vết thương tệ hơn khi hồ nước lao tới bên dưới với tốc độ kinh hoàng.

Và rồi, các câu chuyện kể rằng, Hoàng tử Daemon Targaryen vắt chân qua yên và nhảy từ con rồng này sang con rồng khác. Trong tay ông là Dark Sister, thanh kiếm của Nữ hoàng Visenya. Khi Aemond Một Mắt nhìn lên trong nỗi kinh hoàng, loay hoay với những sợi xích trói ông vào yên ngựa, Daemon giật phăng chiếc mũ của cháu trai mình ra và đâm thanh kiếm vào con mắt bị mù, mạnh đến nỗi mũi kiếm xuyên ra sau họng của hoàng tử trẻ tuổi. Nửa nhịp sau, những con rồng đâm vào hồ, tạo ra một cột nước được cho là cao như Tháp Kingspyre.

Không một con người hay con rồng nào có thể sống sót sau cú va chạm như vậy, theo lời kể của dân đánh cá đã chứng kiến vụ việc. Và chúng đã không sống sót. Caraxes đủ sức sống sót để bò trở lại đất liền. Ruột chảy ra ngoài, một cánh bị xé toạc khỏi cơ thể và nước hồ bốc khói xung quanh, con Rồng Máu tìm đủ sức lê mình lên bờ hồ, rồi tử nạn dưới chân tường thành Harrenhal. Xác của Vhagar chìm xuống đáy hồ, dòng máu nóng từ vết thương ở cổ họng khiến nước sôi lên trên nơi an nghỉ cuối của nó. Khi người ta tìm thấy bà sau nhiều năm, sau khi kết thúc Vũ điệu của Rồng, những khúc xương được bọc trong áo giáp của Hoàng tử Aemond vẫn bị xích vào yên ngựa, với thanh Dark Sister đâm sâu vào hốc mắt.

V□n không ai nghi ngờ là hoàng tử Daemon đã̃ qua đời. Dù chẳng tìm th□y thi hài cuả ông, đáy h□ đó lai̯ có những lu□ng chaỷ la l̤ùng, r□i cá đói cu̇̃ng không thi□u. Các si̇̃ tử kê ̉r□ng vi ḥoàng tử già này đã s□ng sót sau vu ṛơi và tìm được đường trở v□ với cô gái Nettles, đê ̉r□i s□ng nhữ̃ng ngày tháng còn lai̯ bên nàng. Những câu chuyệṇ như vậy có thê ̉sẽ hay khi nhập vào bài hát, chứ làm lịch sử thì quá kém. Ngay ca ̀Mushroom cu̇̃ng không tin vào câu chuyệṇ đó, và chúng ta cu̇̃ng không.

"Vào ngày thứ hai mươi của tháng thứ năm năm 130 AC khi bầy rồng nhảy múa và tử nạn trên Đôi Mắt Của Chúa. Daemon Targaryen bốn mươi chín tuổi khi mất; Hoàng tử Aemond mới chỉ hai mươi. Vhagar, con rồng vĩ đại nhất của nhà Targaryen kể từ sau cái chết của Balerion Nỗi kinh hoàng đen tối, đã sống một trăm tám mươi mốt năm trên trái đất. Như vậy, những sinh vật sống cuối cùng từ thời Aegon Conquest đã trôi qua, khi hoàng hôn và bóng tối nuốt trọn ngai vàng bị nguyền rủa của Black Harren. Tuy nhiên, rất ít người chứng kiến điều đó nên sẽ mất một thời gian trước khi tin tức về trận chiến cuối cùng của Hoàng tử Daemon được nhiều người biết đến.



The Dying of the Dragons

Rhaenyra Overthrown

"Quay trở lại King's Landing, Nữ hoàng Rhaenyra ngày càng thấy cô lập khi liên tục bị phản bội. Tay áo choàng đáng ngờ Addam Velaryon đã bỏ chạy trước khi bị tra hỏi. Sâu bọ Trắng thì thầm rằng hành động chạy trốn của hắn chứng minh tội lỗi của hắn. Chúa tể Celtigar đồng tình và đề xuất một loại thuế mới nhằm trừng phạt những đứa trẻ sinh ra ngoài giá thú. Một loại thuế như vậy không chỉ bù đắp ngân quỹ của Vương miện mà còn có thể giải thoát vương quốc khỏi hàng nghìn đứa con hoang."

Những mối bận tâm cấp bách hơn kho bạc hiện đang đè nặng lên Đức bà. Sau khi ra lệnh bắt Addam Velaryon, bà đã không chỉ mất một con rồng và một kị sĩ rồng mà còn mất cả cánh tay phải của Nữ hoàng... và hơn một nửa đội quân đã ra khơi từ Đảo Rồng để chiếm Ngôi Bát Giác Bằng Sắt vốn là những người đã tuyên thệ với Gia tộc Velaryon. Khi biết được rằng Lãnh chúa Corlys đang rũ tù trong một ngục tối dưới Pháo Đài Đỏ, hàng trăm người đã bắt đầu từ bỏ mục tiêu của bà. Một số đã đi tới Quảng trường Cobbler để tham gia đám đông tụ tập xung quanh Shepherd, trong khi những người khác lẻn qua các cổng hậu hoặc qua các bức tường, với ý định quay trở về Driftmark. Cả những kẻ ở lại cũng không thể được tin tưởng. Điều đó đã được chứng minh khi hai chiến binh đã tuyên thệ với Sea Snake là Ser Denys Woodwright và Ser Thoron True đã đột nhập vào ngục tối để giải cứu lãnh chúa của họ. Kế hoạch của họ đã bị một ả điếm mà Ser Thoron đang quan hệ giường chiếu tiết lộ với Quý bà Misery, và những kẻ muốn giải cứu đã bị bắt và bị treo cổ.

Hai hiệp sĩ đã chết lúc rạng đông, đạp chân và quằn quại trên tường Red Keep khi những sợi thòng lọng siết chặt quanh cổ họ. Cũng ngày hôm đó, không lâu sau khi mặt trời lặn, một nỗi kinh hoàng khác đã ghé thăm triều đình của hoàng hậu. Helaena Targaryen, em gái, vợ và hoàng hậu của Vua Aegon II và cũng là mẹ của lũ trẻ, đã gieo mình từ cửa sổ của Maegor Holdfast để chết trên những chiếc đinh sắt nhọn xếp thành hàng bao quanh hào khô bên dưới. Cô chỉ mới hai mươi mốt tuổi.

“Sau nửa năm bị giam cầm, tại sao hoàng hậu của Aegon lại chọn đêm nay để kết liễu đời mình? Mushroom khẳng định rằng Helaena đã mang thai sau những ngày đêm bị bán cho một gái điếm thông thường, nhưng lời giải thích này chỉ đáng tin như câu chuyện của ông về Nữ hoàng nhà chứa, nghĩa là không đáng tin chút nào. Đại maester Munkun tin rằng nỗi kinh hoàng khi chứng kiến Ser Thoron và Ser Denys chết đã khiến cô hành động, nhưng nếu hoàng hậu trẻ biết hai người đàn ông đó thì chỉ có thể là cai ngục, và không có bằng chứng nào cho thấy cô đã chứng kiến cảnh họ bị treo cổ. Septon Eustace cho rằng Quý bà Mysaria, White Worm, đã chọn đêm nay để kể cho Helaena về cái chết của con trai bà, Maelor, và cách chết kinh khủng của cậu bé, mặc dù động cơ khiến bà làm như vậy, ngoài sự độc ác đơn thuần, rất khó để hiểu được.”

Các Maesters có thể tranh luận về sự thật của những tuyên bố như vậy... nhưng vào đêm định mệnh đó, một câu chuyện đen tối hơn đã được kể trên các đường phố và ngõ hẻm của King's Landing, trong quán trọ, nhà chứa và quán rượu, thậm chí cả những khu vực linh thiêng. Tin đồn rằng Nữ hoàng Helaena đã bị sát hại khi các con trai của bà cũng vậy. Hoàng tử Daeron và những con rồng của ông sớm ở ngay trước cổng, cùng với sự chấm dứt triều đại Rhaenyra. Bà hoàng già quyết tâm rằng người em gái cùng cha khác mẹ của bà sẽ không sống để hưởng thú vui trước sự sụp đổ của bà, vì vậy bà đã cử Ser Luthor Largent đến bắt Helaena bằng đôi bàn tay thô kệch khổng lồ của hắn và ném nàng từ cửa sổ xuống những chiếc gai nhọn bên dưới.

Ai là kẻ phát tán lời vu khống độc địa này, ta có thể hỏi như vậy (vì đây chắc chắn là một lời vu khống)? Đại pháp sư Munkun nói rằng đó là do Shepherd, vì hàng nghìn người nghe ông ta lên án cả tội ác lẫn nữ hoàng. Nhưng liệu ông ta có phải là người khởi xướng lời vu khống này hay chỉ là người truyền đạt những lời đã nghe được từ những đôi môi khác? Mushroom muốn chúng ta tin sau này là đúng. Tên lùn khẳng định rằng một lời phỉ báng độc địa như vậy chỉ có thể đến từ Larys Strong... vì Clubfoot chưa bao giờ rời khỏi King's Landing (như sẽ sớm được tiết lộ), mà chỉ lẻn vào bóng tối của nơi này, từ đó tiếp tục âm mưu và thì thầm.

Cái chết của Helaena có thể là do giết người không? Có thể...nhưng có vẻ Nữ hoàng Rhaenyra không đứng đằng sau vụ việc đó. Helaena Targaryen là một sinh vật yếu đuối không gây ra mối đe dọa nào đối với Quý Ngài. Các nguồn tin của chúng ta cũng không nhắc đến bất kỳ sự thù địch đặc biệt nào giữa họ. Nếu Rhaenyra có ý định giết người, chắc chắn đó sẽ là Thái hậu Alicent bị ném xuống hàng rào nhọn. Hơn nữa, tại thời điểm Nữ hoàng Helaena qua đời, chúng ta có bằng chứng rõ ràng rằng Ser Luthor Largent, kẻ giết người được cho là, đang ăn với ba trăm lính khoác áo choàng vàng của mình tại doanh trại bên Cổng Thần linh.

Dù sao thì lời đồn về vụ "ám sát" Nữ hoàng Helaena cũng nhanh chóng được nửa dân chúng King's Landing thốt trên môi. Sự việc được tin nhanh như vậy cho thấy thành phố đã trở nên chống lại vị nữ hoàng từng được yêu mến như thế nào. Một thời Rhaenyra từng bị căm ghét; còn Helaena thì được yêu thương. Dân chúng của thành phố cũng chưa quên vụ ám sát tàn ác nhằm vào Hoàng tử Jaehaerys do Blood và Cheese gây ra, và cái chết khủng khiếp của Hoàng tử Maelor ở Bitterbridge. Sự ra đi của Helaena diễn ra nhanh chóng và đầy thương xót; một trong những chiếc gai xuyên qua cổ họng bà và bà chết không kịp kêu thành tiếng. Vào lúc bà mất, ở phía bên kia thành phố trên Đồi Rhaenys, con rồng Dreamfyre của bà bất ngờ cất tiếng gầm rung chuyển cả Rồng Hầm và bứt đứt hai chiếc dây xích trói mình. Khi Thái hậu Alicent được thông báo về cái chết của con gái mình, bà đã xé rách quần áo và nguyền rủa đối thủ của mình.

"Đêm hôm đó, King's Landing dâng trào trong cuộc bạo loạn đẫm máu."

Những cuộc bạo loạn bắt đầu ở các ngõ hẻm và những con đường nhỏ hẹp của Flea Bottom, khi hàng trăm đàn ông, phụ nữ đổ ra từ những quán rượu, những ổ chuột và các cửa hàng tồi tàn, tức giận, say xỉn và sợ hãi. Từ đó, những kẻ bạo loạn lan ra khắp thành phố, hô vang đòi công lý cho những hoàng tử đã chết và mẹ của họ đã bị sát hại. Xe cộ và xe ngựa bị lật úp, các cửa hàng bị cướp phá, nhà cửa bị cướp bóc và đốt cháy. Những chiếc áo choàng vàng cố gắng dập tắt bạo loạn đều bị tấn công và đánh đến bầm dập. Không ai được tha, bất kể địa vị cao hay thấp. Những viên quan bị ném đá, những hiệp sĩ bị lôi khỏi yên ngựa. Quý bà Darla Deddings thấy anh trai mình là Davos bị đâm vào mắt khi anh cố bảo vệ cô khỏi ba tên lính say định cưỡng hiếp cô. Những thủy thủ không thể trở về tàu của họ đã tấn công Cổng Sông và giao chiến dữ dội với Đội quân Đô thị. Phải đến khi Ser Luthor Largent và bốn trăm lính đánh thuê đến giải tán bọn họ. Khi đó, cánh cổng đã bị chặt phá tan nát và hàng trăm người đã chết hoặc đang hấp hối, trong số đó có một phần tư là những chiếc áo choàng vàng.

" Không cánh cứu nào đến với Chúa Bartimos Celtigar, người đàn ông có tòa biệt thự có tường bao quanh chỉ được bảo vệ bởi sáu lính gác và một vài người hầu vội vã cầm vũ khí. Khi những kẻ bạo loạn kéo nhau tràn qua những bức tường, những kẻ bảo vệ nửa vời này vứt bỏ vũ khí và bỏ chạy, hoặc gia nhập những kẻ tấn công. Arthor Celtigar, một cậu bé mười lăm tuổi, đã dũng cảm đứng chắn ở một cánh cửa, tay cầm thanh kiếm, và giữ cho đám đông đang gào thét không tiến vào được trong giây lát... cho đến khi một cô hầu gái phản bội cho những kẻ bạo loạn vào qua một ngõ sau. Cậu bé dũng cảm đã bị giết chết bằng một nhát đâm vào lưng. Bản thân Chúa Bartimos đã chiến đấu và đến được chuồng ngựa, nhưng chỉ tìm thấy những con ngựa đã chết hoặc bị trộm mất. Bị bắt, viên chủ quản tiền tệ bị nữ hoàng khinh thường đã bị trói vào một cái cột và tra tấn cho đến khi tiết lộ nơi cất giấu toàn bộ tài sản. Sau đó, một tên thợ thuộc da tên là Wat tuyên bố rằng Chúa tể đã không trả được “thuế gà trống” của mình và phải nộp dương vật của mình cho Vương miện như một hình phạt. "

Tại Quảng trường Cobbler, những âm thanh của cuộc bạo loạn có thể được nghe thấy từ mọi phía. Mục sư uống cạn sự tức giận, tuyên bố rằng ngày diệt vong đã gần kề, giống như ông đã báo trước, và kêu gọi sự phẫn nộ của các vị thần lên “nữ hoàng bất chính, kẻ đang ngồi đổ máu trên Ngai Sắt, đôi môi điếm đàng bóng loáng và đỏ ngầu vì máu của người em gái dịu dàng của bà.” Khi một nữ tu trong đám đông kêu lên, cầu xin ông cứu lấy thành phố, Mục sư nói, “Chỉ có lòng thương xót của Mẹ mới có thể cứu rỗi các người, nhưng các người đã đuổi Mẹ của mình khỏi thành phố này bằng lòng kiêu hãnh, ham muốn và sự tham lam của mình. Bây giờ là Người Lạ đến. Ngài đến trên một con ngựa đen với đôi mắt rực lửa, cầm một ngọn roi lửa trên tay để thanh tẩy hố tội lỗi này của những con quỷ và tất cả những ai cúi đầu trước chúng. Nghe này! Các người có nghe thấy tiếng vó ngựa rực cháy không? Người ấy đến! Người ấy đến!!

Đám đông la hét phản đối, kêu gào "Tới rồi! Tới rồi!!" khi hàng ngàn ngọn đuốc đổ tràn quảng trường, tạo nên những vũng sáng vàng nhuốm khói. Chẳng mấy chốc tiếng hò reo cũng im bặt, thay vào đó là tiếng vó ngựa hắt lên mặt đá cuội vang vọng đêm đen. "Không chỉ một Kẻ xa lạ, mà là năm trăm Kẻ xa lạ", Nấm nói trong lời khai của hắn.

Quân đội City Watch đã tới đông đảo, năm trăm người đàn ông mặc những chiếc áo giáp đen, mũ thép, và áo choàng vàng dài, tay cầm kiếm ngắn, giáo và dùi cui gai. Họ đứng thành hàng ở phía nam quảng trường, đằng sau bức tường làm từ khiên và giáo mác. Mở đường cho họ là Ser Luthor Largent cưỡi trên một con ngựa chiến được bọc giáp, một thanh kiếm dài trong tay. Chỉ riêng cảnh tượng của ông đã đủ khiến hàng trăm người chạy vào những con hẻm nhỏ và những con đường phụ. Hàng trăm người khác đã bỏ chạy khi Ser Luthor ra lệnh cho đội áo choàng vàng tiến lên.

"Tuy nhiên, vẫn còn hàng vạn người. Những kẻ muốn chạy trốn đều bất lực vì bị đám đông đông nghẹt đẩy và giẫm lên. Những kẻ khác tiến về phía trước, tay trong tay, và bắt đầu la hét và nguyền rủa, khi những mũi giáo tiến lên theo nhịp trống chậm rãi. “Cút đi, đồ ngốc,” Ser Luthor gầm lên với những con cừu non của Shepherd. “Về nhà đi. Không ai làm hại các người đâu. Về nhà đi. Chúng ta chỉ muốn Shepherd thôi."

"Một số người nói rằng người đầu tiên chết là một thợ làm bánh, người này kêu lên ngạc nhiên khi mũi giáo đâm xuyên qua da thịt và ông ta nhìn thấy tạp dề của mình chuyển sang màu đỏ. Những người khác tuyên bố đó là một cô bé gái, bị ngựa chiến của Ser Luthor giẫm nát. Một tảng đá bay từ đám đông, đập vào trán một người lính cầm giáo. Tiến về phía trước nghe thấy những tiếng hét và tiếng nguyền rủa, gậy gộc, đá và bô đựng từ trên mái nhà đổ xuống như mưa, một cung thủ phía bên kia quảng trường bắt đầu bắn tên. Một đuốc đuốc được châm đốt nhắm vào một người lính canh, và nhanh chóng như thế, chiếc áo choàng vàng của anh ta bốc cháy."

“Đến tận cùng bờ Quảng trường Đá Cobbler, Người chăn cừu đành phải chấp nhận bị đám đệ tử của mình đưa đi. "Dừng hắn lại nào", Chỉ huy Luthor hét lớn. "Bắt hắn lại đi! Dừng hắn lại nào!" Ông ta thúc mạnh ngựa của mình, len lỏi qua đám đông, và những chiếc áo choàng vàng của ông ta theo sau, bỏ lại vũ khí để rút gươm và dùi cui ra. Đám đệ tử của Người chăn cừu hét lớn, ngã gục và bỏ chạy. Những kẻ khác thì chống cự lại bằng vũ khí của mình, kiếm găm và dao găm, chùy và dùi cui, giáo gãy và kiếm gỉ.



Những chiếc áo choàng vàng là những người đàn ông to lớn, trẻ trung, khỏe mạnh, có kỷ luật, được trang bị vũ khí và áo giáp tốt. Trong hơn hai chục thước Anh, bức tường khiên của họ đứng vững, và họ chém giết đẫm máu băng qua đám đông, để lại những người chết và hấp hối xung quanh họ. Nhưng họ chỉ có năm trăm người, và mười nghìn người đã tụ tập để lắng nghe

Người chăn chiên. Một người canh gác gục ngã, rồi đến một người khác. Đột nhiên những người dân thường lẻn qua những khoảng trống trong hàng ngũ. La hét, bầy của Người chăn chiên tấn công bằng dao và đá, thậm chí cả răng, tràn qua Đội cảnh vệ thành phố và xung quanh họ, tấn công từ phía sau, ném ngói từ mái nhà và ban công xuống.

Trận chiến biến thành cuộc bạo loạn rồi thành cuộc thảm sát. Bị vây chặt ở mọi phía, những chiếc áo choàng vàng thấy mình bị chặn lại và bị quét sạch, không có chỗ để vung vũ khí. Nhiều người chết vì chính kiếm của mình. Những người khác bị xé thành từng mảnh, bị đá đến chết, bị giày xéo dưới chân, bị chém bằng cuốc và dao đồ tể. Ngay cả Ser Luthor Largent đáng sợ cũng không thể thoát khỏi cuộc tàn sát. Largent bị giật mất thanh kiếm, bị kéo ra khỏi yên ngựa, bị đâm vào bụng và bị đánh chết bằng đá cuội, mũ bảo hiểm và đầu của anh ta bị nghiền nát đến nỗi chỉ nhờ kích thước của nó mà người ta mới nhận ra xác anh ta khi xe chở xác đến ngày hôm sau.

" Trong đêm dài ấy, Septon Eustace kể lại với chúng ta, gã Shepherd nắm giữ quyền lực hơn nửa thành phố, trong khi những lãnh chúa và những vị vua kỳ lạ khác tranh giành nhau phần còn lại. Hàng trăm người tụ tập xung quanh Wat the Tanner, người cưỡi ngựa trắng đi khắp các con phố, phất cao đầu lâu và bộ phận sinh dục đẫm máu của Lãnh chúa Celtigar và tuyên bố bãi bỏ mọi loại thuế. Trong một nhà chứa trên phố Tơ lụa, những cô gái điếm đã lập nên vị vua của riêng họ, một cậu bé tóc vàng bốn tuổi tên là Gaemon, được cho là con hoang của Vua Aegon II đã mất tích. Không chịu thua kém, một hiệp sĩ hàng rào tên là Ser Perkin the Flea đã trao vương miện cho người hầu cận của mình là Trystane, một chàng thanh niên mười sáu tuổi, tuyên bố rằng cậu ta là con trai ngoài giá thú của cố Vua Viserys. Bất kỳ hiệp sĩ nào cũng có thể phong tước hiệp sĩ, và khi Ser Perkin bắt đầu phong tước cho mọi người lính đánh thuê, kẻ trộm và chàng trai bán thịt đỗ xô đến lá cờ rách rưới của Trystane, hàng trăm người đàn ông và trẻ em trai đã xuất hiện để tuyên bố sự trung thành với mục tiêu của chàng ta. "

"Đến lúc bình minh, ngọn lửa bùng cháy khói che ngập thành phố, Quảng trường Người đóng giày ngổn ngang xác chết, còn những kẻ gian phi mặc sức hoành hành tại khu vực Flea Bottom, phá cửa xông vào các cửa hiệu trong nhà, xâm phạm đến người lương thiện tại đây. Những người lính đội áo vàng sống sót đã rút lui về doanh trại, trong khi đám hiệp sĩ rãnh rỗi, các vua hề và tiên tri điên loạn lại thống lĩnh các con phố. Giống loài của chúng giống như những con gián xấu xa, bọn chúng chạy trốn trước ánh sáng, rút vào những hốc tối và các hầm ngục để ngủ say, chia nhau chiến lợi phẩm, rồi rửa máu trên tay. Những người lính áo vàng tại Cổng Cũ và Cổng Rồng tiến ra ngoài dưới sự chỉ huy của các đội trưởng, Ser Balon Byrch và Ser Garth sở hữu đôi môi thỏ, và đến giữa trưa, họ đã cố gắng khôi phục được một số trật tự trên các con phố ở phía bắc và phía đông Rhaenys's Hill. Ser Medrick Manderly, thủ lĩnh của hàng trăm người tại White Harbor, cũng đã thực hiện điều tương tự cho khu vực đông bắc tại Đồi cao Aegon, đến tận Cổng Sắt."

"Phần còn lại của King’s Landing vẫn trong tình trạng hỗn loạn. Khi Ser Torrhen Manderly dẫn những người miền Bắc của mình xuống Hook, họ thấy Quảng trường Fishermonger và Phố River Row tràn ngập những hiệp sĩ máng lợn của Ser Perkin. Tại Cổng Sông, lá cờ rách nát của “Vua” Trystane tung bay trên các bức tường thành, trong khi thi thể của đội trưởng và ba trung sĩ của ông treo trên nhà canh gác. Phần còn lại của đồn trú “Mudfoot” đã đầu hàng Ser Perkin. Ser Torrhen đã mất một phần tư quân số của mình khi chiến đấu trở lại Hồng Thành...nhưng may mắn thoát chết so với Ser Lorent Marbrand, người đã dẫn một trăm hiệp sĩ và lực lượng vũ trang vào Flea Bottom. Chỉ có mười sáu người trở về. Ser Lorent, Chỉ huy trưởng Lực lượng cảnh vệ Nữ hoàng, không có mặt trong số họ.

Vào lúc chạng vạng, Rhaenyra Targaryen nhận ra mình đau đớn ở khắp nơi, vương triều của bà đang sụp đổ. “Nữ hoàng đã khóc khi họ kể cho bà biết Ser Lorent đã chết,” Mushroom làm chứng, “nhưng bà đã thịnh nộ khi biết rằng Maidenpool đã đầu quân cho kẻ thù, rằng cô gái Nettles đã trốn thoát, rằng chính người bạn đời yêu dấu của bà đã phản bội bà, và bà run rẩy khi Lady Mysaria cảnh báo bà về bóng tối sắp tới, rằng đêm nay sẽ còn tệ hơn đêm qua. Vào lúc bình minh, cả trăm người hầu hạ bà trong phòng ngai vàng, nhưng từng người một lẻn đi hoặc bị đuổi đi, cho đến khi chỉ còn con trai bà và tôi ở lại với bà. "Mushroom trung thành của tôi", Nữ hoàng gọi tôi, "giá mà tất cả đàn ông đều trung thực như anh. Tôi sẽ phong cho anh làm Bàn tay của mình." Khi tôi trả lời rằng tôi muốn trở thành người bạn đời của bà hơn, bà đã cười. Không có âm thanh nào ngọt ngào hơn thế. Thật tuyệt khi nghe bà cười.

“Lời kể thực sự của Munkun” không nói gì về việc hoàng hậu cười, mà chỉ nói rằng Nữ hoàng xoay chuyển từ giận dữ đến tuyệt vọng và trở lại, nắm chặt ngai sắt một cách tuyệt vọng đến mức cả hai tay đều đẫm máu vào lúc mặt trời lặn. Bà trao quyền chỉ huy áo choàng vàng cho Ser Balon Byrch, đội trưởng tại Cổng sắt, gửi quạ đến Winterfell và Eyrie để cầu xin thêm quân viện trợ, ra lệnh soạn thảo một sắc lệnh chống lại Mootons của Maidenpool và phong cho Ser Glendon Goode trẻ tuổi làm Chỉ huy Đội Vệ binh Hoàng gia (dù mới 20 tuổi và là thành viên của White Swords chưa đầy một tuần trăng, Goode đã thể hiện xuất sắc trong cuộc giao tranh ở Flea Bottom vào đầu ngày hôm đó. Chính anh ta là người mang xác của Ser Lorent trở về, để giữ cho những kẻ gây rối khỏi việc phá hủy nó).

Mặc dù trong bài tường thuật về Ngày Tận Thế của Septon Eustace và cả trong Chuyện kể có thật của Munkun đều không hề đề cập đến gã hề Mushroom, nhưng cả hai đều nói đến các hoàng tử của hoàng hậu. Aegon Trẻ tuổi luôn ở bên cạnh mẹ mình, nhưng hiếm khi thốt ra một lời. Hoàng tử Joffrey mười ba tuổi đã mặc áo giáp của lính hầu và cầu xin hoàng hậu cho phép cậu cưỡi đến Hang Rồng và cưỡi trên lưng Tyraxes. "Con muốn chiến đấu vì mẹ, thưa mẹ, như những anh em của con đã làm. Hãy để con chứng minh rằng con cũng dũng cảm như họ." Tuy nhiên, lời nói của cậu chỉ càng làm tăng thêm quyết tâm của Rhaenyra. "Những đứa con dũng cảm của ta, rồi cũng đều phải chết, cả hai đứa. Những đứa con trai bé bỏng của ta." Và một lần nữa, hoàng hậu cấm cậu hoàng tử rời khỏi lâu đài.

“Khi mặt trời lặn, lũ sâu bọ của King’s Landing lại một lần nữa trồi ra từ ổ chuột, hang ổ và hầm ngầm của chúng, còn đông đúc hơn đêm trước.”

Trên đồi Visenya, một đội quân gái điếm ban tặng ân huệ của họ một cách tự do cho bất kỳ người đàn ông nào sẵn sàng thề thanh gươm của mình cho Gaemon Palehair ("Vua Cunny" trong tiếng lóng thịnh hành của thành phố). Tại Cổng Sông, Ser Perkin đãi các hiệp sĩ rãnh rỗi của mình bằng thức ăn ăn cắp và dẫn họ xuống ven sông, cướp phá bến tàu và nhà kho

cùng bất kỳ con tàu nào chưa ra khơi, ngay cả khi Wat the Tanner dẫn đám côn đồ của mình hú hét chống lại Cổng của các vị thần. Mặc dù King's Landing tự hào có những bức tường kiên cố và những tòa tháp vững chắc, chúng được thiết kế để đẩy lùi các cuộc tấn công từ bên ngoài thành phố, không phải từ bên trong bức tường thành. Đội phòng thủ tại Cổng của các vị thần đặc biệt yếu, vì đội trưởng của họ cùng một phần ba số người đã chết cùng Ser Luthor Largent ở Cobbler's Square. Những người còn lại, nhiều người bị thương, đã dễ dàng bị đánh bại. Những người theo Wat đổ ra vùng nông thôn, tràn lên con đường của nhà vua đằng sau cái đầu mục rữa của lãnh chúa Celtigar... không ai biết chắc, ngay cả Wat.

Trước khi một giờ trôi qua, Cổng Vua và Cổng Sư tử cũng đã mở toang. Những chiếc áo choàng vàng đầu tiên đã bỏ chạy, trong khi "những con sư tử" ở cánh cổng kia đã nhập chung với đám đông. Ba trong số bảy cánh cổng của King's Landing đã mở ra cho kẻ thù của Rhaenyra.

"Ngôi cai trị của nữ hoàng phải đối mặt với mối đe dọa khủng khiếp nhất ngay trong thành phố. Tuy nhiên, vào ban đêm, Người Chăn Cừu đã xuất hiện một lần nữa để tiếp tục bài thuyết pháp của mình tại quảng trường Cobbler. Chúng ta nghe nói rằng những xác chết từ cuộc giao tranh đêm qua đã được dọn đi vào ban ngày, nhưng trước đó, chúng đã bị cướp mất quần áo, tiền xu và những vật có giá trị khác, thậm chí trong một số trường hợp, cả đầu cũng bị mất. Khi vị tiên tri một tay hét lên những lời nguyền rủa dành cho "nữ hoàng tàn bạo" tại Red Keep, một trăm cái đầu lìa khỏi cổ nhìn lên ông ta, đung đưa trên đỉnh những ngọn giáo cao và những cây gậy sắc nhọn. Theo Septon Eustace, đám đông đông gấp đôi và đáng sợ gấp ba lần so với đêm trước. Giống như nữ hoàng mà họ rất khinh thường, "những chú cừu" của Người Chăn Cừu ngước nhìn bầu trời với nỗi kinh hoàng, sợ rằng những con rồng của vua Aegon sẽ đến trước khi đêm xuống cùng với một đội quân hùng mạnh theo sau. Họ không còn tin rằng nữ hoàng có thể bảo vệ họ, thay vào đó họ nhìn Người Chăn Cừu như vị cứu tinh".

Nhưng lời tiên tri đó trả lời, "Khi rồng đến, xác thịt của ngươi sẽ cháy rụi, phồng rộp và thành tro. Vợ con ngươi sẽ khiêu vũ trong những chiếc váy dài bốc lửa, la hét khi ngọn lửa thiêu đốt, thô tục và trần trụi bên dưới những ngọn lửa. Và ngươi sẽ thấy những đứa con nhỏ của mình khóc lóc, khóc lóc cho đến khi mắt chúng tan chảy và chảy xuống như thạch trên khuôn mặt, cho đến khi da thịt hồng hào của chúng chuyển sang màu đen và cháy khét trên xương. Kẻ lạ đến, hắn đến, hắn đến để trừng phạt chúng ta về những tội lỗi của chúng ta. Lời cầu nguyện không thể ngăn chặn cơn thịnh nộ của hắn, cũng giống như nước mắt không thể dập tắt ngọn lửa của những con rồng. Chỉ có máu mới có thể làm được điều đó. Máu của ngươi, máu của ta, máu của họ." Sau đó, hắn giơ cánh tay phải lên và đâm phần còn lại của bàn tay mất tích vào Đồi Rhaenys phía sau hắn, tại Hố rồng đen ngòm giữa những vì sao. "Quỷ dữ trú ngụ ở đó, trên đó. Lửa và máu, máu và lửa. Đây là thành phố của chúng. Nếu muốn biến nó thành của mình, trước tiên ngươi phải tiêu diệt chúng. Nếu muốn rửa sạch tội lỗi của mình, trước tiên ngươi phải tắm trong máu rồng. Vì chỉ có máu mới có thể dập tắt ngọn lửa địa ngục."

"Giết chúng! Giết chúng!" Từ hàng vạn cổ họng phát ra một tiếng gào

Trên đồi cao của Aegon ở thành phố, Nấm dõi theo cuộc tấn công diễn ra từ mái nhà Maegor's Holdfast cùng với nữ hoàng, các con trai của bà và các thành viên trong triều đình của bà. Đêm đen và u ám, những ngọn đuốc rất nhiều đến mức "như thể tất cả các ngôi sao đã từ trên trời đổ xuống bão táp Dragonpit", gã hề cho biết.

Ngay khi nghe tin đàn cừu mạn rợ của Người chăn cừu đang tiến quân, Rhaenyra đã cử người cưỡi ngục đến gặp Ser Balon ở Cổng cỏ và Ser Garth ở Cổng rồng, ra lệnh họ phải xua tan lũ cừu, bắt Người chăn cừu và bảo vệ những con rồng hoàng gia...nhưng thành phố đang quá hỗn loạn, không chắc rằng những người cưỡi ngựa kia đã đến nơi. Ngay cả khi họ đến được, số lượng vệ binh hoàng gia trung thành còn lại vẫn quá ít để có thể hy vọng thành công. "Nữ hoàng cũng cố gắng ra lệnh cho họ ngăn dòng Hắc Thủy trôi", Mushroom nói. Khi hoàng tử Joffrey cầu xin mẹ cho mình cưỡi ngựa ra ngoài cùng các hiệp sĩ của họ và những hiệp sĩ từ cảng White, nữ hoàng đã từ chối. "Nếu chúng chiếm được ngọn đồi đó, chúng ta sẽ là mục tiêu tiếp theo", bà nói. "Chúng ta sẽ cần mọi thanh gươm ở đây để bảo vệ lâu đài."

"Rồng sẽ bị giết," Hoàng tử Joffrey đau khổ nói.

"Hoặc rồng sẽ giết chúng", mẹ anh bình thản nói. "Hãy để chúng cháy. Vương quốc này sẽ không nhớ đến chúng lâu đâu."

"Mẹ ơi, nếu họ giết Tyraxes thì sao?" thái tử trẻ thốt lên.

"Nữ hoàng không tin. "Chúng chỉ là loài sâu bọ, tụi nghiện rượu, đồ ngốc và chuột cống. Chỉ cần nếm một chút hơi thở rồng thì chúng sẽ chạy mất."

Vào lúc ấy, gã hề Nấm lên tiếng, nói rằng, "Họ có thể là những kẻ say rượu, nhưng một kẻ say rượu không biết sợ là gì. Những kẻ ngốc, có chứ, nhưng một tên ngốc có thể giết một vị vua. Những con chuột, đúng vậy, nhưng hàng nghìn con chuột có thể hạ gục một con gấu. Tôi đã từng thấy điều đó xảy ra, dưới đáy Flea Bottom." Lần này, Nữ hoàng Rhaenyra không cười. Ra lệnh cho gã hề của mình giữ lưỡi hoặc mất nó, Ân sủng của cô quay trở lại với những bức tường thành. Chỉ có Nấm nhìn thấy Hoàng tử Joffrey đi ra với vẻ bực bội (nếu có thể tin vào Chứng từ của anh ta)... và Nấm đã bị bảo phải giữ lưỡi lại.

"Chỉ đến khi những người gác trên mái nhà nghe thấy tiếng rống của Syrax, thì sự vắng mặt của hoàng tử mới được phát hiện. Đã quá muộn. "Không," người ta nghe thấy nữ hoàng nói, "Ta cấm, ta cấm," nhưng ngay cả lúc bà nói, con rồng của bà cũng vỗ cánh bay lên từ sân, đậu trong nửa nhịp tim trên đỉnh thành lũy lâu đài, sau đó lao mình vào màn đêm với đứa con trai của nữ hoàng bám vào lưng, một thanh kiếm trong tay. "Theo đuổi!" Rhaenyra hét lên. "Tất cả các ngươi, mọi người đàn ông, mọi cậu bé, xuống ngựa, xuống ngựa, đuổi theo hắn. Đưa hắn trở lại, đưa hắn trở lại, hắn không biết đâu. Con trai ta, con yêu dấu, con trai ta..."

Bảy kỵ sĩ đã rời khỏi Red Keep đêm đó, tiến vào sự hỗn loạn của thành phố. Munkun kể với chúng ta rằng họ là những người đàn ông danh dự, những người có nhiệm vụ tuân theo mệnh lệnh của nữ hoàng. Septon Eustace muốn chúng ta tin rằng trái tim họ đã được động viên bởi tình yêu của một người mẹ dành cho con trai bà. Mushroom gọi họ là những kẻ ngốc và hèn nhát, háo hức với một phần thưởng lớn lao nào đó, và "quá ngu ngốc để tin rằng họ có thể chết". Lần này, có thể cả ba

biên niên sử gia của chúng ta đều đã có được sự thật về nó, ít nhất là một phần.

Septon, maester và cả gã hề đều đồng ý về tên của họ. Bảy Người Cưỡi Ngựa gồm có Ser Medrick Manderly, người thừa kế Bến Trắng; Ser Loreth Lansdale và Ser Harrold Sanh, hiệp sĩ Đội Vệ Vương Hậu; Ser Harmon của Reeds, được gọi là Người Bắn Sắt; Ser Gyles Yronwood, hiệp sĩ lưu đày của Dorne; Ser Willam Royce, kẻ được trang bị thanh kiếm Valyria Than khóc; và Ser Glendon Goode, Chỉ huy Của Đội Vệ Vương Hậu. Sáu hầu cận, tám vệ binh áo choàng vàng và hai mươi người đeo gươm cũng cưỡi cùng bảy vị anh hùng, nhưng thật không may, tên của họ đã không được lưu truyền cho đến ngày hôm nay.

Nhiều ca sĩ đã tạo nên nhiều bài hát về cuộc thúc ngựa của Bảy Kỵ Sĩ, và nhiều câu chuyện đã được kể về những nguy hiểm mà họ phải đối mặt khi họ chiến đấu theo cách của họ trên khắp thành phố, trong khi King's Landing bùng cháy xung quanh họ và các con hẻm của Đáy chồi bọ chét nhuộm đỏ vì máu. Một số bài hát thậm chí còn có một số sự thật về chúng, nhưng chúng không nằm ngoài tầm nhìn của chúng ta khi kể lại chúng ở đây. Những bài hát cũng được hát về chuyến bay cuối cùng của Hoàng tử Joffrey. Một số ca sĩ có thể tìm thấy vinh quang ngay cả trong một nhà cầu, Nấm nói với chúng ta, nhưng một kẻ ngốc thì phải nói ra sự thật. Mặc dù chúng ta không thể nghi ngờ lòng dũng cảm của hoàng tử, nhưng hành động của ông là một hành động ngu ngốc.

Chúng ta không nên giả vờ hiểu về mối liên kết giữa rồng và người cưỡi rồng; những người thông thái hơn đã suy ngẫm về điều bí ẩn đó trong nhiều thế kỷ. Tuy nhiên, chúng ta biết rằng rồng không phải là ngựa để bất kỳ người đàn ông nào cưỡi bằng cách đặt một cái yên trên lưng chúng. Syrax là rồng của nữ hoàng. Cô ấy chưa bao giờ biết đến người cưỡi nào khác. Mặc dù Joffrey được biết đến với cô qua vẻ bề ngoài và mùi hương, một sự hiện diện quen thuộc mà việc cậu loay hoay với sợi xích không khiến cô báo động, con rồng cái màu vàng lớn không muốn bất kỳ phần nào của cậu ta cưỡi trên mình cô. Trong sự vội vàng trước khi bị ngăn cản, hoàng tử đã nhảy lên Syrax mà không cần yên ngựa hoặc roi. Chúng ta phải cho rằng ý định của cậu là hoặc điều khiển Syrax bay vào trận chiến hoặc có khả năng hơn là băng qua thành phố đến Đấu trường Rồng và rồng Tyraxes của chính mình. Có thể cậu ấy cũng có ý định thả những con rồng khác trong hố.

Joffrey không bao giờ đến được Đồi Rhaenys. Ngay khi ở trên không, Syrax đã ngoằn ngoèo dưới người cậu ta, vùng vẫy để thoát khỏi tay người cưỡi lạ hoắc này. Và từ dưới, đá, giáo mác và tên bắn tới tấp về phía cậu ta từ tay bầy cừu nhuốm máu của Người chăn cừu, khiến con rồng càng thêm điên cuồng. Từ độ cao 200 feet so với Flea Bottom, Hoàng tử Joffrey trượt khỏi lưng rồng và bổ nhào xuống đất.

"Mẹ, hãy tha thứ cho con," Joffrey được cho là đã nói với hơi thở cuối cùng của mình... mặc dù mọi người vẫn tranh cãi liệu anh ta có đang nói về mẹ mình, nữ hoàng hay cầu nguyện với Người Mẹ Trên Cao hay không.

Vậy là Joffrey Velaryon, Thân vương Long Thạch và là người thừa kế Ngai Sắt đã tử nạn, đứa con trai út của Nữ hoàng Rhaenyra với Laenor Velaryon...hay là đứa con rơi út của bà với Ser Harwin Strong, tùy thuộc vào sự thực mà người ta chọn tin.

Đám đông nhanh chóng ập đến tử thi của chàng. Con gái của người thợ làm nến, Robin, nếu cô ta có tồn tại, đã bị đuổi đi. Lũ cướp xé toạc đôi giày khỏi bàn chân chàng hoàng tử và thanh kiếm khỏi bụng chàng, rồi lột trụi những bộ cánh lộng lẫy nhuốm máu của chàng. Những kẻ khác còn hung tợn hơn thế bắt đầu xé xác chàng. Cả hai bàn tay chàng bị chặt đứt, nên lũ vô lại trên đường phố có thể vơ vét lấy nhẫn trên các ngón tay chàng. Chân phải của chàng hoàng tử bị chém đứt ở mắt cá chân, và một phụ tá đồ tể đang cưa cổ chàng để vơ vét đầu chàng thì Bảy kỵ sĩ ập tới như sấm sét. Ở đó, giữa những hôi thối của Flea Bottom, một trận chiến diễn ra trong bùn và máu để giành xác Hoàng tử Joffrey.



Cuối cùng các hiệp sĩ của hoàng hậu cũng giành lại được phần còn lại của cậu bé, trừ chiếc chân bị mất, mặc dù ba trong số bảy người đã ngã xuống trong trận chiến. Người Dornish, Ser Gyles Yronwood, bị kéo khỏi ngựa và bị đánh chết, trong khi Ser Willam Royce bị hạ gục bởi một người đàn ông nhảy xuống từ mái nhà để hạ cánh xuống lưng ông ta (Thanh gươm nổi tiếng của ông ta, Lamentation, đã bị giật khỏi tay và mang đi, không bao giờ tìm thấy lại được). Đau thương nhất là số phận của Ser Glendon Goode, bị một người đàn ông cầm đuốc tấn công từ phía sau, thiêu cháy chiếc áo choàng dài màu trắng của ông ta. Khi ngọn lửa bùng lên ở lưng, con ngựa của ông ta sợ hãi và hất ông ta xuống, và đám đông xông vào, xé ông ta thành từng mảnh. Mới chỉ hai mươi tuổi, Ser Glendon đã là Chỉ huy Lãnh chúa của Queensguard chưa đầy một ngày.

" Ngay cả khi máu chảy thành sông ở những con hẻm của Flea Bottom, thì cũng có một trận chiến khác đang diễn ra dữ dội quanh Dragonpit ở phía trên, trên đỉnh đồi Rhaenys.

Nấm không sai: bầy chuột đói thực sự hạ được trâu, gấu và sư tử, khi chúng có đủ số lượng. Bất kể trâu hay gấu có giết bao nhiêu, chúng luôn đông hơn, cắn vào chân con thú lớn, bám vào bụng nó, chạy lên lưng nó. Đêm đó cũng như vậy. Những con chuột của Người chăn nuôi được trang bị giáo mác, rìu dài, gậy có đinh và hàng trăm loại vũ khí khác, bao gồm cả cung dài và nỏ.

“Áo choàng vàng từ Cổng Rồng, tuân lệnh lệnh của nữ hoàng, được ra khỏi doanh trại để bảo vệ ngọn đồi, nhưng thấy họ không thể cắt qua đám đông và quay trở lại, trong khi sứ giả được gửi đến Cổng Cũ không bao giờ đến. Hầm rồng có biệt đội lính canh riêng, những Người giữ rồng, nhưng những chiến binh kiêu hãnh ấy chỉ có bảy mươi bảy người và ít hơn năm mươi người canh gác đêm đó. Mặc dù thanh kiếm của họ đã uống cạn máu của những kẻ tấn công, nhưng số lượng kẻ thù áp đảo. Khi những con cừu của Người chăn đập vỡ cánh cửa (những cánh cổng chính cao chót vót, được bọc bằng đồng và sắt, quá kiên cố để tấn công, nhưng tòa nhà có đến hai mươi lối vào nhỏ hơn) và trèo qua cửa sổ, những Người giữ rồng đã bị áp đảo và nhanh chóng bị tàn sát.

"Có lẽ những kẻ tấn công đã hy vọng chiếm đoạt những con rồng bên trong trong khi chúng ngủ, nhưng tiếng ồn ào của cuộc tấn công đã khiến điều đó trở nên bất khả thi. Những người sống sót để kể lại câu chuyện về sau kể về những tiếng la hét, mùi máu trong không khí, tiếng vỡ tan của những cánh cửa bằng gỗ sồi và sắt dưới những cú đập thô bạo và những nhát rìu vô kể. “Hiếm có người đàn ông nào lại háo hức lao lên dàn hỏa táng đến vậy”, Đại học sĩ Munkun viết, “nhưng điên rồ đã bám lấy chúng.” Có bốn con rồng được nuôi nhốt trong Hố rồng. Vào thời điểm những kẻ tấn công đầu tiên ùa ra bãi cát, cả bốn con đều đã tỉnh dậy, tỉnh táo và tức giận.

Không có biên niên sử nào thống nhất về số lượng nam nữ thiệt mạng trong đêm đó dưới mái vòm lớn của Hố Rồng: có thể là hai trăm hoặc hai nghìn. Cứ mỗi người đàn ông chết đi, thì mười người khác bị bỏng nặng vẫn sống sót. Bị mắc kẹt trong hố, bị vây quanh bởi những bức tường và mái vòm, bị trói chặt bằng những sợi xích nặng, những con rồng không thể bay đi, hoặc sử dụng đôi cánh để né tránh các cuộc tấn công và lao xuống tấn công kẻ thù. Thay vào đó, chúng chiến đấu bằng sừng, móng vuốt và răng nanh, ngoảnh mặt chỗ này chỗ kia như những con bò đực trong hố chuột Flea Bottom... nhưng những con bò đực này có thể phun lửa. "Hố Rồng đã biến thành địa ngục rực lửa nơi những người đàn ông cháy đen loạng

choạng la hét trong làn khói, phần da thịt bị bong ra khỏi những bộ xương đã đen xì", Septon Eustace viết, "nhưng cứ mỗi người đàn ông chết đi, lại có mười người nữa xuất hiện, hét lớn rằng những con rồng nhất định phải chết. Từng con một, chúng đã chết."

“Shrykos là con rồng đầu tiên tử nạn do một tiểu phu tên Hobb Lục lâm hạ gục, ông ta nhảy lên cổ nó, dùng rìu cứa vào hộp sọ con thú khi Shrykos gầm lên và vùng vẫy, cố hất ông ta ra. Hobb giáng bảy nhát khi hai chân ông ta ghì chặt cổ con rồng, và mỗi lần rìu giáng xuống, ông ta lại gào lên tên của một trong Bảy vị. Chính nhát chém thứ bảy, nhát chém của Kẻ Xa lạ, đã giết chết con rồng, xuyên thủng lớp vảy và xương sọ vào não con thú... nếu tin vào lời kể của Eustace.”

"Morghul đã bị tiêu diệt bởi Hiệp sĩ Lửa, một người khổng lồ bạo tàn mặc áo giáp dày lao vào ngọn lửa của con rồng với cây giáo trên tay, liên tục đâm mũi nhọn vào mắt con quái thú ngay cả khi ngọn lửa của con rồng làm chảy tấm thép che thân hắn và nuốt chửng phần thịt bên trong.

Theo lời kể thì Tyraxes của hoàng tử Joffrey đã rút lui vào hang ổ của mình, phun lửa thiêu chết nhiều kẻ muốn tiêu diệt rồng đang ùa theo hắn đến nỗi lối vào hang nhanh chóng bị ngăn chặn bởi xác chết của chúng. Nhưng phải nhắc lại rằng mỗi hang do con người tạo ra này đều có hai lối vào, một lối nhìn ra bãi cát của hố đấu, lối kia mở ra sườn đồi. Chính Người chăn cừu đã chỉ đạo những người theo mình phá vỡ "cửa sau". Hàng trăm người đã làm theo, vừa hét vừa lao qua làn khói với kiếm, giáo và rìu. Khi Tyraxes quay lại, dây xích của hắn bị rối, trói hắn vào một tấm lưới thép khiến hắn không thể cử động. Nửa tá người đàn ông (và một phụ nữ) sau đó đã tuyên bố đã giáng đòn chí mạng vào con rồng (giống như người chủ của mình, Tyraxes phải chịu thêm nỗi nhục nhã ngay cả khi đã chết, vì những người theo Người chăn cừu đã cắt màng từ đôi cánh của hắn và xé chúng thành những dải vải rách để tạo thành áo choàng da rồng).

"Con rồng hố thử cuối cùng không chết dễ dàng như vậy. Truyền thuyết kể rằng Dreamfyre đã thoát khỏi hai xiềng xích của mình khi Nữ hoàng Helaena qua đời. Nàng phá vỡ những ràng buộc còn lại ngay lúc này, giật đứt các giá đỡ khỏi bức tường khi đám đông xông vào nàng, rồi lao vào họ bằng răng và móng, xé toạc người đàn ông và xé toạc tứ chi của họ ngay cả khi nàng tung ra những ngọn lửa kinh hoàng. Khi những người khác khép lại về phía nàng, nàng giang cánh, bay vòng quanh bên trong hang động Rồng và lao xuống tấn công những người đàn ông bên dưới. Tyraxes, Shrykos và Morghul đã giết hàng chục người, điều đó không có gì đáng nghi ngờ, nhưng Dreamfyre đã giết nhiều hơn cả ba người họ cộng lại.

Hàng trăm người hoảng loạn bỏ chạy trước ngọn lửa của nó... nhưng hàng trăm người khác say rượu hoặc phát điên hay sở hữu lòng dũng cảm của Chiến binh đã lao vào tấn công. Ngay cả ở đỉnh vòm, con rồng vẫn nằm trong tầm với của cung thủ và nỏ, tên và mũi tên bay về phía Dreamfyre ở bất cứ nơi nào nó đi qua, ở tầm gần đến mức một số tên thậm chí còn xuyên qua vảy của nó. Bất cứ khi nào nó hạ cánh, đàn ông xông vào tấn công, buộc nó phải bay trở lại không trung. Hai lần con rồng bay đến cánh cổng đồng khổng lồ của Hố Rồng, chỉ để thấy rằng chúng đã đóng lại, được chốt chặt và bảo vệ bởi hàng giáo mác.

Không thể trốn thoát, Dreamfyre quay trở lại tấn công, tàn phá những kẻ hành hạ mình cho đến khi cát trong hố trũng phủ đầy những xác chết cháy đen, và không khí đặc quánh bởi khói và mùi thịt cháy, nhưng những mũi mác và mũi tên vẫn bay. Cái kết đến khi một mũi tên nỏ đâm vào mắt của con rồng. Bị mù một bên mắt và phát điên vì hàng tá vết thương nhỏ, Dreamfyre giang rộng đôi cánh và bay thẳng lên mái vòm lớn bên trên trong một nỗ lực tuyệt vọng cuối cùng để phá vỡ bầu trời. Vốn đã bị làm yếu bởi những cú phun lửa của rồng, mái vòm nứt ra dưới lực tác động và một lúc sau, một nửa mái vòm đổ sụp xuống, nghiền nát cả rồng và những kẻ giết rồng dưới hàng tấn đá vụn và gạch vỡ.

Cuộc chiến tranh ở Dragonpit đã kết thúc. Bốn trong số những con rồng Targaryen đã chết, mặc dù cái giá phải trả là vô cùng đắt. Tuy nhiên, Shepherd vẫn chưa đắc thắng vì con rồng của chính nữ hoàng vẫn còn sống và tự do... và khi những người sống sót trong trận thảm sát ở hố phun trào đẫm máu và cháy sém lao ra khỏi đống đổ nát còn đang nghi ngút khói, Syrax đã hạ xuống từ trên cao.



Mushroom là một trong những người chứng kiến cùng Nữ hoàng Rhaenyra trên nóc của thành Maegor. Ông kể lại với chúng ta rằng: ""Có hàng ngàn tiếng hét và tiếng la vang vọng khắp thành phố, hòa vào tiếng gào của rồng." Trên đỉnh Đồi Rhaenys, Rồng Hố đội một chiếc vương miện lửa màu vàng, cháy sáng đến độ tưởng như ánh mặt trời đang mọc. Ngay cả nữ

hoàng cũng run rẩy khi dõi mắt nhìn, những giọt nước mắt lấp lánh trên má bà. Tôi chưa từng chứng kiến cảnh tượng nào khủng khiếp và huy hoàng hơn như thế.""

“Các cận thần của nữ hoàng trên sân thượng đã chạy trốn, gã lùn kể với chúng ta, sợ rằng ngọn lửa sẽ sớm nhấn chìm cả thành phố, thậm chí là cả Red Keep trên đỉnh Đồi Cao của Aegon. Những người khác đã đến nhà nguyện của lâu đài để cầu nguyện. Bản thân Rhaenyra quấn chặt tay quanh đứa con trai cuối cùng còn sống của mình, Aegon Trẻ hơn, ôm chặt nó trên ngực. Cô quyết không buông tay nó cho tới khoảnh khắc kinh hoàng khi Syrax ngã xuống.

""Syrax đã thoát khỏi dây cương và người cưỡi ngựa, có thể dễ dàng bay khỏi cơn cuồng loạn đó. Bầu trời thuộc về cô ấy. Cô ấy có thể quay trở lại Red Keep, rời khỏi thành phố hoàn toàn, bay đến Dragonstone. Có phải tiếng ồn và lửa đã kéo cô ấy đến Đồi Rhaenys, tiếng gầm và tiếng hét của những con rồng hấp hối, mùi của cháy thịt không? Chúng ta không thể biết, cũng như không thể biết tại sao Syrax lại chọn đáp xuống đám đông Người chăn cừu, xé xác chúng bằng răng và móng vuốt và nuốt chửng hàng chục đứa, khi cô ấy có thể dễ dàng phun lửa vào chúng từ trên cao, vì trên bầu trời không có người đàn ông nào có thể làm hại cô ấy. Chúng ta chỉ có thể báo cáo những gì đã xảy ra, như Mushroom, Septon Eustace và Đại học sĩ Munkun đã ghi lại cho chúng ta.""

Nhiều câu chuyện mâu thuẫn nhau kể về cái chết của con rồng của nữ hoàng. Munkun ghi công cho Hobb the Hewer và chiếc rìu của ông ta, mặc dù điều này hầu như chắc chắn là nhầm lẫn. Cùng một người đàn ông có thực sự có thể giết chết hai con rồng chỉ trong một đêm và theo cùng một cách không? Một số người nói về một người lính đánh thuê vô danh, “một gã khổng lồ đẫm máu” nhảy từ mái vòm vỡ của Dragonpit lên lưng con rồng. Những người khác kể lại cách mà một hiệp sĩ tên là Ser Warrick Wheaton chém một cánh của Syrax bằng một thanh kiếm thép Valyria (Lamentation, nhiều khả năng nhất). Một tay nỏ tên là Bean sau đó đã nhận mình đã giết, khoe khoang về điều đó ở nhiều quán rượu và quán rượu, cho đến khi một trong những người trung thành của nữ hoàng phát chán cái lưỡi dài của hắn và cắt bỏ nó.

Có thể tất cả những nhân vật đáng kính này (ngoại trừ Hobb) đều đóng vai trò nào đó trong việc tiêu diệt rồng... nhưng câu chuyện được kể lại nhiều nhất ở King's Landing gọi tên bản thân Người chăn là kẻ giết rồng. Câu chuyện kể lại rằng, khi những người khác chạy trốn, nhà tiên tri một tay vẫn đứng đó không sợ hãi và một mình chống lại con quái vật hung hãn, gọi Thất thần đến cứu giúp, cho đến khi chính Chiến binh xuất hiện, cao tới ba mươi feet. Trong tay hắn là một lưỡi kiếm đen làm bằng khói biến thành thép khi hắn vung nó ra, chặt đầu Syrax khỏi thân. Và câu chuyện đã được kể lại như vậy, ngay cả bởi Septon Eustace trong tác phẩm của ông về những ngày tăm tối đó, và những người hát rong đã hát như vậy trong nhiều năm sau đó.

Mushroom kể rằng sự ra đi của cả con rồng lẫn đứa con trai khiến Rhaenyra Targaryen trở nên xám xịt và không thể khuây khỏa. Chỉ có tên khờ cận kề, cô rút lui về phòng mình trong khi các cố vấn hội ý. King's Landing đã mất, tất cả đều đồng ý, họ phải rời khỏi thành phố này. Vương phi miễn cưỡng đành rời đi vào ngày hôm sau, lúc bình minh. Với cổng Mud Gate trong tay kẻ địch, còn mọi con tàu dọc sông đều bị đốt cháy hay đánh chìm, Rhaenyra cùng một nhóm cận vệ nhỏ đã lẻn ra khỏi cổng Dragon Gate, dự định đi dọc theo bờ biển lên Duskendale. Bên cô có anh em nhà Manderly, bốn thành viên còn sống trong nhóm vệ sĩ hoàng gia, Ser Balon Byrch và 20 hiệp sĩ áo choàng vàng, bốn trong số các cung nữ của nữ hoàng và người con trai sống sót cuối cùng của cô, Aegon the Younger.

Nấm ở lại, cùng với những thành viên trong triều đình khác, trong số đó có Phu nhân Bất hạnh và Tu sĩ Eustace. Hiệp sĩ Garth the Harelip, đội trưởng đội áo choàng vàng ở Cổng Rồng, được giao nhiệm vụ phòng thủ lâu đài, một nhiệm vụ mà Harelip đã chứng tỏ là y có không có chút hứng thú. Nữ hoàng vừa đi vắng chưa được nửa ngày thì Hiệp sĩ Perkin the Flea và các hiệp sĩ bụi bặm của y đã xuất hiện bên ngoài cổng, yêu cầu lâu đài phải đầu hàng. Mặc dù bị áp đảo với tỷ lệ mười đấu một, nhưng quân đồn trú của nữ hoàng vẫn có thể chống cự, nhưng Ser Garth đã chọn cách hạ biểu ngữ của Rhaenyra, mở cổng và cầu xin lòng thương xót của kẻ thù.

“Bọ Chét” tỏ ra không hề có lòng thương xót. Con thỏ hở hàm Garth bị lôi đến trước mặt ông ta và bị chặt đầu, cùng với hai mươi hiệp sĩ khác vẫn trung thành với nữ hoàng, trong đó có Ser Harmon xứ Reeds, Iron-Banger, người từng là một trong Bảy Kẻ Cưỡi Ngựa. Ngay cả nữ chúa của những lời thì thầm, Phu nhân Mysaria xứ Lys, cũng không được tha chết vì giới tính của mình. Bị bắt khi đang cố chạy trốn, con sâu trắng bị lột trần truồng và bị quất roi đi khắp thành phố, từ Pháo đài Đỏ đến Cổng các vị thần. Ser Perkin hứa rằng nếu bà ta vẫn còn sống khi họ đến cổng thì sẽ tha mạng và cho phép bà ta rời đi. Nhưng bà ta chỉ đi được nửa đường, hấp hối trên những viên đá cuội với phần da trắng tái nhợt của bà gần như không còn một mảng nào trên lưng.

Septon Eustace sợ mất mạng. "Chỉ lòng thương xót của Mẹ đã cứu mạng tôi", ông viết, mặc dù có vẻ hợp lý hơn khi cho rằng Ser Perkin không muốn gây thù chuốc với Faith. The Flea cũng giải thoát tất cả tù nhân bị nhốt dưới ngục tối trong lâu đài, trong số đó có Grand Maester Orwyle và Sea Snake, Lord Corlys Velaryon. Cả hai đều có mặt vào ngày hôm sau để làm chứng khi người hầu cao kều của Ser Perkin, Trystane, lên Ngai Sắt. Cũng có cả Thái hậu, Alicent của Nhà Hightower. Ở dưới các ngục tối, người của Ser Perkin thậm chí còn tìm thấy cựu quản lý kho bạc của Vua Aegon, Ser Tyland Lannister, vẫn còn sống... mặc dù những kẻ tra tấn của Rhaenyra đã làm mù mắt ông, nhổ hết móng tay và móng chân, cắt bỏ tai và tước bỏ chức phận của ông.

Lãnh chúa Aegon, bậc thầy về lời thì thầm, Larys Strong Cụt Chân, tiến triển tốt hơn nhiều. Chúa tể của Harrenhal xuất hiện bình an vô sự từ nơi ông ta ẩn náu. Giống như một người đàn ông sống dậy từ nấm mồ, ông ta sải bước qua các sảnh đường của Pháo đài Đỏ như thể chưa từng rời khỏi đó, nhận được sự chào đón nồng nhiệt của Ser Perkin the Flea và chiếm một vị trí vinh dự bên cạnh "nhà vua" mới của mình.

"Chuyến bay của nữ hoàng không đem lại hòa bình cho bến King’s. “Ba vị vua trị vì thành phố, mỗi người trên ngọn đồi của mình, nhưng đối với thần dân khốn khổ của họ thì không có luật pháp, công lý hay sự bảo vệ nào,” True Telling kể lại. “Không một người đàn ông nào cảm thấy ngôi nhà của mình an toàn, cũng như không một cô gái nào giữ gìn được đức hạnh

của mình.” Sự hỗn loạn này kéo dài hơn một chu kỳ Mặt trăng.

"Các nhà sư và các học giả khác chép sử về thời kỳ này thường bắt chước Munkun và nói về Mặt trăng của Ba vị vua (một số học giả thì thích dùng Mặt trăng của Sự điên rồ hơn), nhưng đây là một sự nhầm lẫn, vì Người chăn cừu chưa bao giờ nhận mình là vua, mà chỉ tự nhận là một đứa con tầm thường của Seven. Song không thể phủ nhận rằng anh ta cai quản hàng chục ngàn người từ đống đổ nát của Dragonpit."

Những cái đầu của năm con rồng mà lũ người theo ông giết đã bị đâm trên cọc và mỗi đêm, người Chăn cừu sẽ xuất hiện giữa chúng để rao giảng. Các con rồng đều đã chết và mối đe dọa về việc bị hủy diệt không còn nữa, thế nên nhà tiên tri đã chuyển cơn thịnh nộ của mình sang những người quyền quý giàu có. Chỉ những người nghèo hèn mới có thể thấy đại sảnh của các vị thần, ông tuyên bố; các chúa tể, kị sĩ và những người giàu có sẽ bị tống xuống địa ngục vì sự kiêu ngạo và lòng tham lam của chúng. “Hãy vứt bỏ gấm vóc sa tanh và dùng những chiếc áo chẽn thô để che thân mình”, ông nói với những người theo mình. “Hãy bỏ giày đi và đi chân trần trên thế gian, như Cha đã tạo ra bạn”. Hàng ngàn người đã tuân theo. Nhưng hàng ngàn người khác đã quay lưng và mỗi đêm đám đông đến nghe lời nhà tiên tri lại càng thưa thớt thêm.

"Ở đầu kia của Phố Nữ tu, vương quốc quái gở của Gaemon Palehair đã nở rộ trên Đồi Visenya. Triều đình của vị vua con hoang mới bốn tuổi này bao gồm toàn bọn điếm, bọn hề và bọn trộm cắp, trong khi những toán lưu manh, lính đánh thuê và bọn say rượu lại bảo vệ “quyền cai trị” của cậu ta. Từ Nhà Hôn hít, nơi đứa con vua ngồi chễm chệ, cứ ban cho một sắc lệnh này đến sắc lệnh khác, sắc lệnh nào cũng vô lý hơn sắc lệnh nào. Gaemon ban lệnh rằng từ nay, các cô gái phải có quyền thừa kế ngang bằng các chàng trai, lệnh rằng trong thời đói kém sẽ phải phát bánh mì và bia cho người nghèo, lệnh rằng những người đàn ông bị mất chân tay trong chiến tranh về sau phải được một lãnh chúa nào đó nuôi dưỡng và cho nhà cửa, tùy vào việc họ chiến đấu cho ai khi gặp bất hạnh. Gaemon còn ban lệnh rằng những tên chồng nào đánh vợ thì cũng phải bị đánh lại, bất kể những người vợ đã làm gì để đáng bị trừng phạt như vậy. Những chiếu chỉ này chắc chắn do một gái điếm xứ Dorne tên là Sylvenna Sand nghĩ ra, một ả được đồn đại là tình nhân của Essic, mẹ của cậu bé vua nhỏ, nếu như tin đồn của Mushroom là đúng."

Ngoài ra, các sắc lệnh của hoàng gia cũng được ban ra từ đỉnh của Đồi cao Aegon, nơi Trystane, tay sai của Ser Perkin, ngồi trên Ngai Sắt, nhưng các sắc lệnh đó mang tính chất hoàn toàn khác. Nhà vua chính thức là một hầu cận, bắt đầu bằng việc bãi bỏ các sắc thuế không được lòng dân của Nữ hoàng Rhaenyra và chia số tiền trong kho bạc hoàng gia cho những người ủng hộ riêng của mình. Tiếp theo, anh ta ra lệnh hủy bỏ tất cả các khoản nợ, nâng cấp ba mươi hiệp sĩ của mình lên hàng quý tộc và đáp lại lời hứa bánh mì và bia miễn phí của "Quốc vương" Gaemon dành cho những người dân đói kém bằng cách ban cho người nghèo quyền bắt thỏ, thỏ rừng và hươu từ khu rừng của nhà vua (mặc dù không phải nai sừng tấm hay lợn rừng). Trong khi đó, Ser Perkin the Flea đang tuyển dụng hàng chục lính áo choàng vàng còn sống sót để tham gia lực lượng bảo vệ Trystane. Bằng thanh kiếm của họ, anh ta chiếm được quyền kiểm soát Cổng Rồng, Cổng của nhà vua và Cổng sư tử, giúp anh ta có bốn trong số bảy cổng của thành phố và hơn một nửa số tháp dọc theo các bức tường của nó.

Những ngày đầu sau khi nữ hoàng bỏ trốn, Người chăn cừu vẫn quyền lực nhất trong ba "ông vua" của thành phố, nhưng khi màn đêm buông xuống, số người đi theo ông ta cứ thưa dần. "Những người dân thành phố nhỏ bé bừng tỉnh như thoát khỏi một cơn ác mộng", Septon Eustace viết, "và cũng như những kẻ tội lỗi tỉnh rượu sau một đêm say sưa thác loạn, họ quay ngoắt đi trong xấu hổ, che mặt trước mặt nhau và hy vọng quên đi". Mặc dù lũ rồng đã chết và nữ hoàng đã bỏ trốn, uy quyền của Ngai Sắt vẫn còn mạnh đến mức dân thường vẫn hướng về Pháo đài Đỏ khi đói hoặc sợ hãi. Vì vậy, khi sức mạnh của Người chăn cừu suy yếu ở Sườn đồi Rhaenys, ngược lại sức mạnh của Vua Trystane Truefyre (như cách ông ta tự phong) lại tăng lên ở Đồi Cao Aegon.

Tại Tumbleton, rất nhiều sự việc đã và đang diễn ra và đó chính là nơi chúng ta phải hướng mắt đến tiếp theo. Khi lời đồn về tình hình bất ổn ở King's Landing đến tai đoàn quân của Hoàng tử Daeron, nhiều lãnh chúa trẻ tuổi đã nóng lòng tấn công thành phố ngay lập tức. Đi đầu là Ser Jon Roxton, Ser Roger Corne và Lãnh chúa Unwin Peake...Nhưng Ser Hobert Hightower khuyên nên cẩn trọng, và Hai kẻ phản bội đã từ chối tham gia bất kỳ cuộc tấn công nào trừ khi yêu cầu của họ được đáp ứng. Như đã biết, Ulf White mong muốn được cấp quyền quản lý tòa lâu đài lớn Highgarden cùng toàn bộ đất đai và thu nhập của lâu đài, trong khi Hard Hugh Hammer lại chẳng mong gì hơn việc được sở hữu vương miện cho riêng mình.

Những xung đột này trở nên căng thẳng hơn khi Tumbleton biết muộn màng về cái chết của Aemond Targaryen tại Harrenhal. Người ta không nhìn thấy hay nghe tin tức gì của đức vua Aegon II kể từ khi King's Landing sụp đổ dưới tay em gái cùng cha khác mẹ Rhaenyra, và có nhiều người lo sợ rằng nữ hoàng đã bí mật giết ông ta, giấu xác để không bị lên án là người sát hại người thân. Với việc anh trai Aemond cũng bị giết, phe tóc xanh thấy họ không còn vua và không có người lãnh đạo. Hoàng tử Daeron đứng tiếp theo trong danh sách kế vị. Ngài Peake tuyên bố rằng đứa trẻ này nên được phong là Hoàng tử Dragonstone ngay lập tức; những người khác, tin rằng Aegon II đã chết, muốn trao vương miện cho ông ta.

"Hai Người phản bội cũng cảm thấy cần một vị vua...nhưng Daeron Targaryen không phải là vị vua mà họ muốn. "Chúng ta cần một người mạnh mẽ để lãnh đạo, không phải một thằng nhóc," Hard Hugh Hammer tuyên bố. "Ngai vàng phải là của tôi." Khi Bold Jon Roxton hỏi anh ta dựa vào quyền gì mà tự xưng là vua thì Lãnh chúa Hammer trả lời, "Cùng quyền với Kẻ chinh phục. Một con rồng." Và thực sự, với cái chết của Vhagar, con rồng hiện còn sống lớn nhất và già nhất ở Westeros là Vermithor, trước kia là rồng cưỡi của Old King, giờ là của Hard Hugh, tên con hoang. Vermithor to gấp ba lần rồng cái Tessarion của Hoàng tử Daeron. Bất kỳ ai trông thấy hai con rồng đó bên nhau cũng đều hiểu được rằng Vermithor là một con thú dữ hơn nhiều.

“ Dù tham vọng của Hammer là không thích hợp với một người sinh ra thấp hèn như vậy nhưng tên con hoang đó chắc chắn sở hữu dòng máu Targaryen và đã chứng tỏ mình hung dữ trong trận chiến cũng như rộng rãi với những người đi theo mình, thể hiện lòng khoan dung thu hút những gã đàn ông đến với thủ lĩnh như xác chết quyến rũ ruồi. Họ là loại đàn ông tệ nhất, chắc chắn là vậy: lính đánh thuê, hiệp sĩ cướp và đám vô lại như vậy, những người có dòng máu ô uế và xuất thân không

chắc chắn, yêu thích chiến trận vì bản thân nó và sống vì cướp bóc và cướp bóc. Nhiều người đã nghe lời tiên tri rằng chiếc búa sẽ đập vỡ con rồng, và họ cho rằng chiến thắng của Hard Hugh đã được định sẵn. ”

Nhưng các lãnh chúa và hiệp sĩ xứ Oldtown và Reach lại bị xúc phạm bởi sự ngạo mạn trong tuyên bố của Kẻ phản bội, và không ai hơn chính Hoàng tử Daeron Targaryen, người đã nổi giận đến nỗi ném một tách rượu vào mặt Hard Hugh. Trong khi Chúa tể White coi đây là sự lãng phí rượu ngon, Chúa tể Hammer nói, “Lũ trẻ con nên biết cách cư xử khi nói chuyện với đàn ông. Ta nghĩ cha ngươi đã không đánh đòn ngươi đủ thường xuyên. Hãy cẩn thận kẻo ta không đến bù cho sự thiếu sót của cha ngươi”. Hai kẻ phản bội cùng nhau rời đi và bắt đầu lập kế hoạch cho lễ đăng quang của Hammer. Khi nhìn thấy vào ngày hôm sau, Hard Hugh đã đội một chiếc vương miện bằng sắt đen, khiến Hoàng tử Daeron cùng các vị lãnh chúa và hiệp sĩ chân chính vô cùng tức giận.

Ser Roger Corne đã quá táo bạo khi đập vương miện khỏi đầu Hammer. "Vương miện không làm nên một vị vua", ông ta nói. "Ngươi nên đội một cái móng ngựa lên đầu, thợ rèn ạ." Đó là một việc làm dại dột. Lãnh chúa Hugh không hề thấy buồn cười. Theo lệnh của ông, những người hầu đã cưỡng bức Ser Roger xuống đất, thế là tên con hoang của thợ rèn đóng không phải một mà là ba cái móng ngựa vào hộp sọ của hiệp sĩ. Khi bạn bè của Corne định can thiệp, những con dao găm đã được rút ra và những thanh kiếm được tuốt trần, để lại ba người chết và hàng tá người bị thương.

Đó là hệ quả mà nhiều lãnh chúa trung thành của Vương tử Daeron còn chưa chuẩn bị tinh thần để chịu đựng. Lãnh chúa Unwin Peake cùng Hobert Hightower có phần miễn cưỡng triệu tập 11 lãnh chúa và hiệp sĩ đến một cuộc họp bí mật trong tầng hầm của một nhà trọ ở Tumbleton để bàn bạc xem có thể làm gì để kiềm chế sự kiêu ngạo của những kỵ sĩ rồng mất gốc. Những kẻ âm mưu thống nhất rằng giải quyết White sẽ đơn giản hơn nhiều, vì anh ta thường say xỉn và chưa từng thể hiện năng lực vũ trang nào đáng kể. Đối với Hammer thì nguy hiểm hơn, vì gần đây cả ngày lẫn đêm anh ta đều có tay sai, đám đông chạy theo trại lính và lính đánh thuê háo hức để được anh ta ưu ái. Lãnh chúa Peake chỉ ra rằng giết White mà để Hammer còn sống chẳng có chút ý nghĩa nào; trước hết Hard Hugh phải chết. Cuộc thảo luận nảy lửa tại nhà trọ có treo biển “Cây chông máu” trở nên dài lê thê khi các lãnh chúa bàn bạc về cách tốt nhất để thực hiện nhiệm vụ này.

“Một kẻ hèn nhát nào cũng có thể bị giết,” Ser Hobert Hightower tuyên bố, “nhưng rồng thì sao?” Với sự hỗn loạn ở King’s Landing, Ser Tyler Norcross cho hay, chỉ riêng Tessarion đã đủ để giúp họ chiếm lại Iron Throne. Huân tước Peake đáp rằng phần thắng sẽ chắc chắn hơn với Vermithor và Silverwing. Marq Ambrose đề nghị rằng họ sẽ chiếm lấy thành phố trước, sau đó xử lý White và Hammer sau khi phần thắng đã được đảm bảo, nhưng Richard Rodden khăng khăng rằng cách làm đó sẽ không có danh dự. “Chúng ta không thể yêu cầu những người này đổ máu cùng chúng ta, rồi sau đó lại giết họ.” John Roxton Táo bạo giải quyết mâu thuẫn. “Bây giờ, chúng ta sẽ giết lũ khốn nạn đó,” ông nói. “Sau đó, hãy để người dũng cảm nhất trong chúng ta chiếm lấy những con rồng của chúng và cưỡi chúng vào trận chiến.” Không một người đàn ông nào trong căn hầm đó nghi ngờ rằng Roxton đang nói về chính bản thân mình.

" Tuy Hoàng tử Daeron không có mặt tại hội đồng, nhưng họ Caltrops (như tên gọi của những kẻ âm mưu) không muốn tiếp tục nếu chưa có sự đồng ý và chúc phúc của ông ta. Owen Fossoway, Lãnh chúa của Hội trường Cider, đã được cử đi trong màn đêm để đánh thức hoàng tử và đưa ông đến hầm rượu, nơi những kẻ âm mưu có thể thông báo cho ông biết về kế hoạch của chúng. Hoàng tử từng tốt bụng đó cũng không ngần ngại khi Lãnh chúa Unwin Peake đưa cho ông lệnh hành quyết Hard Hugh Hammer và Ulf White, mà còn háo hức đóng dấu. "

"Con người có thể mưu tính, lập kế hoạch và hành động, nhưng tốt hơn hết họ nên cầu nguyện, vì không có kế hoạch nào do con người lập ra có thể chống lại được ý muốn của những vị thần trên cao." Hai ngày sau, đúng vào ngày mà người Caltrops định tấn công, Tumbleton tỉnh dậy giữa đêm đen vì tiếng hét và tiếng la hét. Bên ngoài bức tường của thị trấn, các trại đang bốc cháy. Các đội hiệp sĩ mặc áo giáp đang đổ vào từ phía bắc và phía tây, tàn phá, những đám mây đang bắn mưa tên, và một con rồng lao xuống, khủng khiếp và hung dữ.

Vậy là Trận chiến Tumbleton lần thứ hai đã bắt đầu.

Con rồng chính là Seasmoke, người cưỡi rồng là Ser Addam Velaryon, quyết tâm chứng minh rằng không phải tất cả những đứa con ngoài giá thú đều là kẻ phản bội. Còn cách nào tốt hơn để làm điều đó ngoài việc chiếm lại Tumbleton từ tay Hai Kẻ phản bội, những kẻ phản quốc đã làm hoen ố danh tiếng của chàng? Những ca sĩ đã kể rằng Ser Addam đã bay từ King's Landing đến God's Eye, nơi chàng đáp xuống Đảo khuôn mặt linh thiêng và xin lời khuyên từ những Người đàn ông xanh. Các học giả phải giới hạn mình ở những sự thật đã biết và điều chúng ta biết là Ser Addam đã bay xa và bay nhanh, hạ cánh xuống những lâu đài lớn nhỏ có lãnh chúa trung thành với nữ hoàng, để tập hợp một đội quân.

Nhiều cuộc giao tranh và trận chiến đã diễn ra trên vùng đất ven bờ Trident, và hầu như không có lâu đài hay ngôi làng nào chưa phải đền máu...nhưng Addam Velaryon vẫn không ngừng nghỉ, quyết tâm và ăn nói khéo léo, và các lãnh chúa ven sông biết nhiều và rõ hơn về nỗi kinh hoàng đã giáng xuống Tumbleton. Đến khi Ser Addam sẵn sàng tiến đánh Tumbleton, ông đã có gần bốn nghìn quân sau lưng.

" Benjicot Blackwood, vị Lãnh chúa 12 tuổi của Raventree, cũng xuất hiện, cùng với Sabitha Frey góa chồng, Nữ lãnh chúa của Twins, cha và anh em Nhà Vypren. Lãnh chúa Stanton Piper, Joseth Smallwood, Derrick Darry, và Lyonel Deddings đã tập hợp những tân binh còn xanh thành một đội quân đủ sức chống cự, dù đã chịu nhiều tổn thất nặng nề trong các trận đấu mùa thu. Hugo Vance, vị lãnh chúa trẻ tuổi của Wayfarer’s Rest, cũng đến, cùng với 300 người của mình và những chiến binh đánh thuê Myrish của Black Trombo. "

“Một con rồng ở lâu đài của một người sẽ làm nên điều kỳ diệu giúp người đó giải tỏa sự nghi ngờ”, Ser Elmo được cho là đã nói.

Đạo quân đông đúc đóng trại quanh tường của đảo Cầu Ngã nhiều hơn lực lượng tấn công, nhưng họ đã ở lại một nơi quá lâu. Kỷ luật của họ không còn chặt chẽ (say rượu tràn lan trong trại, Đại học sĩ Munkun nói, và bệnh tật cũng đã bén rễ), cái chết của lãnh chúa Ormund Hightower khiến họ không còn người chỉ huy, và các lãnh chúa muốn chỉ huy thay ông đã bất

đồng với nhau. Họ rất chăm chú vào những xung đột và sự ganh đua của riêng mình đến nỗi quên mất kẻ thù thực sự của mình. Cuộc tấn công đêm của Ser Addam đã khiến họ hoàn toàn không biết gì. Trước khi quân lính của Thái tử Daeron thậm chí còn biết rằng họ đang tham gia vào một trận chiến, thì kẻ thù đã ở giữa họ, chém giết họ khi họ loạng choạng từ lều trại ra, khi họ đang yên ngựa, khi họ đang cố khoác lên mình bộ áo giáp, và thắt chặt dây đai đeo kiếm.

"Điều tàn phá kinh khủng nhất là con rồng. Seasmoke lao xuống đánh sầm sập lần nữa rồi lại lần nữa, phun lửa. Một trăm trại lều bốc cháy, ngay cả những chiếc lều lụa lộng lẫy của Ser Hobert Hightower, Lord Unwin Peake và chính Thái tử Daeron. Cả thị trấn Tumbleton cũng không được miễn. Những cửa hàng, ngôi nhà và nhà thờ đã được tha lần đầu tiên thì lần này đã bị ngọn lửa của con rồng nhấn chìm."

“Daeron Targaryen đang ngủ trong lều mình thì cuộc tấn công bắt đầu. Ulf White đang ở bên trong Tumbleton, đang ngủ một giấc say sau một đêm uống rượu tại một quán trọ tên là Bawdy Badger mà hắn đã chiếm giữ làm của riêng. Cũng ở bên trong các bức tường thị trấn, Hard Hugh Hammer đang nằm trên giường với góa phụ của một hiệp sĩ đã thiệt mạng trong trận chiến đầu tiên. Cả ba con rồng đều ở bên ngoài thị trấn, trên các cánh đồng bên kia doanh trại.”

"Mặc dù đã cố đánh thức Ulf Trắng khỏi cơn say nhưng không thể nào lay chuyển nổi anh ta. Anh ta đã lăn dưới gầm bàn và ngáy khò khò suốt trận chiến. Ngược lại, Hard Hugh Hammer phản ứng rất nhanh. Nửa mặc quần áo, anh ta chạy nhanh xuống bậc thang tới sân, gọi người mang búa, áo giáp và ngựa đến, để anh ta có thể cưỡi Vermithor ra trận. Người của anh ta vội vàng vâng lệnh, ngay cả khi Seasmoke phóng hỏa chuồng ngựa. Nhưng Lãnh chúa Jon Roxton đã chiếm lấy phòng ngủ và vợ của Lãnh chúa Footly, và đã có mặt ở sân."

Khi nhìn thấy Hard Hugh, Roxton nhìn thấy cơ hội của mình, và nói: "Lord Hammer, tôi xin chia buồn với anh." Hammer quay lại, mặt hầm hầm. "Vì sao?" hắn ta hỏi. "Ngài hy sinh trong trận chiến," Bold Jon trả lời, rút Orphan-Maker và đâm sâu vào bụng Hammer, trước khi xẻ từ háng đến cổ tên khốn đó.

“ Những chiến binh của Hugh bạo dạn đã kịp chạy đến và chứng kiến sự ra đi của ông. Ngay cả một thanh kiếm bằng thép Valyria như Orphan-Maker cũng chẳng có lợi gì khi một địch mười. Jon Roxton dũng cảm đã giết chết được ba người trước khi ngã xuống. Người ta nói rằng ông đã chết khi ông trượt chân trên một cuộn ruột của Hugh Hammer, nhưng có lẽ chi tiết đó quá hoàn hảo đến mức không thể là sự thật.

Ba lời kể về cái chết của vương tử Daeron Targaryen, mỗi lời kể lại mâu thuẫn nhau. Câu chuyện được biết đến nhiều nhất nói rằng vị hoàng tử đã ngã khuỵu từ lều vải của mình với bộ đồ ngủ đang bốc cháy, chỉ để bị tên lính đánh thuê Myrish Black Trombo chặt chết, kẻ đã đập vỡ mặt ông bằng một cú vung cây chùy sáng có gai của mình. Đây là phiên bản được Black Trombo ưa thích, người đã kể nó khắp nơi. Phiên bản thứ hai cũng tương tự, chỉ khác là hoàng tử đã bị giết bằng kiếm, không phải chùy buổi sáng, và kẻ giết người không phải là Black Trombo, mà là một người đàn ông không rõ danh tính - có lẽ ông ta thậm chí không nhận ra mình đã giết ai. Trong phiên bản thứ ba, cậu bé dũng cảm được gọi là Daeron the Daring thậm chí không ra ngoài mà chết khi lều của cậu bốc cháy đổ sập xuống. Đó là phiên bản được Munkun chấp nhận trong True Telling và là phiên bản mà chúng tôi chấp nhận.

Trên bầu trời, Addam Velaryon có thể thấy cuộc chiến dưới chân mình đang chuyển thành thảm bại. Hai trong số ba kỵ sĩ rồng của kẻ thù đã chết, nhưng anh ta không có cách nào biết điều đó. Tuy nhiên, hắn anh ta có thể thấy những con rồng của kẻ thù. Không bị xiềng xích, chúng được giữ bên ngoài tường thành thị trấn, tự do bay và săn mồi theo ý muốn; Silverwing và Vermithor thường quấn vào nhau trên các cánh đồng phía nam Tumbleton, trong khi Tessarion ngủ và kiếm ăn trong trại của Hoàng tử Daeron ở phía tây thị trấn, cách căn lều của ông ta không đầy trăm thước.

"Rồng là những sinh vật bằng lửa và máu, và cả ba đều thức giấc khi trận chiến nổ ra xung quanh chúng. Chúng ta được kể lại rằng một lính nỏ đã bắn một mũi tên vào Silverwing, và hai mươi hiệp sĩ cưỡi ngựa đã áp sát Vermithor bằng kiếm, giáo và rìu, hy vọng sẽ giết chết con thú khi nó vẫn còn đang ngủ và nằm dưới đất. Họ đã phải trả giá bằng mạng sống của mình khi hành động thiếu suy nghĩ đó. Nơi khác trên chiến trường, Tessarion lao mình lên không trung, hét và phun lửa, và Addam Velaryon đã quay Seasmoke để đối đầu với cô ta.

Vảy rồng hầu như (mặc dù không hoàn toàn) không thấm lửa; chúng bảo vệ phần thịt và cơ bắp dễ bị tổn thương hơn bên dưới. Khi một con rồng già đi, vảy của nó sẽ dày lên và cứng hơn, tạo thêm lớp bảo vệ, ngay cả khi ngọn lửa của nó cháy nóng hơn và dữ dội hơn (trong khi ngọn lửa của một con rồng con có thể đốt cháy rơm rạ, thì ngọn lửa của Balerion hoặc Vhagar khi chúng ở đỉnh cao sức mạnh của mình có thể và đã làm tan chảy cả thép và đá). Do đó, khi hai con rồng gặp nhau trong trận chiến sinh tử, chúng thường sử dụng vũ khí khác ngoài ngọn lửa của mình: những chiếc móng vuốt đen như sắt, dài như những thanh kiếm và sắc như dao cạo, hàm răng khỏe đến mức chúng có thể nghiền nát ngay cả lớp áo giáp thép của hiệp sĩ, những chiếc đuôi như roi mà những cú đập của chúng được biết đến có thể đập tan những chiếc xe ngựa thành từng mảnh vụn, làm gãy xương sống của những con ngựa chiến nặng nề và đưa những người đàn ông bay cao tới năm mươi feet trên không trung.

Cuộc chiến giữa Tessarion và Seasmoke lại khác.

Lịch sử gọi cuộc giao tranh giữa vua Aegon II và người chị cùng cha khác mẹ với ông là Rhaenyra là Điệu nhảy của Rồng, nhưng chỉ ở Tumbleton thì rồng mới thực sự nhảy múa. Tessarion và Seasmoke là những con rồng trẻ, nhanh nhẹn trên không hơn những người họ hàng lớn tuổi của chúng. Lần này đến lần khác, chúng lao vào nhau, chỉ để một trong hai con ngoảnh đi vào phút cuối. Vút lên như đại bàng, lao xuống như diều hâu, chúng bay vòng tròn, chát chúa và gầm rú, phun lửa, nhưng không bao giờ áp sát. Có một lần, Nữ hoàng Xanh biến mất vào một đám mây, chỉ để xuất hiện lại ngay sau đó, lặn xuống Seasmoke từ phía sau để thiêu đốt đuôi nó bằng một luồng lửa coban. Trong khi đó, Seasmoke lăn, lượn và vòng. Một phút, nó ở dưới kẻ thù, và đột nhiên nó sẽ vặn mình trên bầu trời và đi vòng ra sau nàng. Cả hai con rồng bay ngày càng cao, khi hàng trăm người theo dõi từ các mái nhà của Tumbleton. Một người như vậy sau đó đã nói rằng chuyến bay của Tessarion và Seasmoke có vẻ giống điệu nhảy giao phối hơn là trận chiến. Có lẽ vậy.

Tiếng gầm vang lên, Vermithor vút lên bầu trời báo hiệu điệu nhảy đã kết thúc.

" Rồng đồng với đôi cánh lớn màu nâu gỉ sét, gần một trăm tuổi và to như hai con rồng con cộng lại, đang nổi cơn thịnh nộ khi nó bay lên, máu bốc khói từ hàng chục vết thương. Không có người cưỡi, nó không phân biệt được bạn hay thù, vì vậy nó trút cơn thịnh nộ của mình vào tất cả, phun lửa sang trái và phải, hung dữ tấn công bất kỳ người đàn ông nào dám ném giáo về phía nó. Một hiệp sĩ cố gắng trốn chạy trước khi Vermithor kịp lao tới đớp lấy cậu trong hàm răng của nó, ngay cả khi con ngựa của cậu vẫn tiếp tục phi nước đại. Các lãnh chúa Piper và Deddings, ngồi cùng nhau trên đỉnh một gò đất thấp, cùng với binh lính, người hầu và lính của họ đã bị thiêu chết khi Rồng đồng vô tình chú ý đến họ.

"Ngay sau đó, Seasmoke rơi xuống anh ta.

“Riêng Seasmoke, con rồng duy nhất lúc bấy giờ, đã có người cưỡi. Ser Addam Velaryon đến để chứng minh lòng trung thành của mình bằng cách tiêu diệt Hai Kẻ phản bội và rồng của chúng và đây là một con ngay dưới chân mình đang tấn công những người đã đứng lên cùng mình trong trận chiến này. Anh ta phải cảm thấy có nghĩa vụ phải bảo vệ họ, mặc dù chắc trong thâm tâm, anh ta biết rằng Seasmoke của mình không thể địch lại con rồng già hơn.

“Đây không phải là một điệu nhảy, mà là một cuộc chiến sinh tử. Vermithor đã bay không quá hai mươi feet so với trận chiến khi Seasmoke đâm vào nó từ phía trên, khiến nó rơi xuống đất đầy đau đớn. Những người đàn ông và trẻ em hoảng sợ chạy trốn hoặc bị đè bẹp khi hai con rồng lăn qua và cắn xé lẫn nhau. Đuôi quất và cánh vỗ vào không khí, nhưng những con quái vật bị quấn vào nhau đến mức không thể thoát ra được. Benjicot Blackwood dõi mắt nhìn cuộc đấu tranh ác liệt từ trên lưng con ngựa cách đó năm mươi thước. Nhiều năm sau, Lãnh chúa Blackwood nói với Đại pháp sư Munkun rằng kích thước và sức mạnh của Vermithor quá lớn khiến Seasmoke không thể chống đỡ, và chắc chắn sẽ xé tan con rồng màu xám bạc thành từng mảnh... nếu Tessarion không rơi từ trên trời xuống để tham gia cuộc chiến vào đúng thời điểm đó.”

“Ai có thể hiểu được trái tim của con rồng? Liệu đó có đơn thuần là khát máu đã khiến Nữ hoàng Xanh tấn công không? Liệu con rồng cái có tới giúp một trong số những người đang giao chiến không? Nếu có, vậy là bên nào? Một số sẽ cho rằng mối liên kết giữa một con rồng và người cưỡi rồng sâu sắc đến mức con thú sẽ san sẻ tình yêu và lòng căm ghét của chủ nhân nó. Nhưng vậy thì ai là đồng minh ở đây, và ai là kẻ thù? Một con rồng không có người cưỡi có biết thế nào là bạn, là thù không?”

Chúng ta sẽ chẳng bao giờ biết câu trả lời cho những câu hỏi đó. Tất cả những gì lịch sử kể lại là có ba con rồng chiến đấu giữa bùn đất, máu và khói của Tumbleton Thứ hai. Seasmoke chết đầu tiên, khi Vermithor khóa chặt răng vào cổ nó và giật đầu nó ra. Sau đó, con rồng đồng cố bay lên với chiến lợi phẩm vẫn còn trong hàm, nhưng đôi cánh tả tơi của nó không thể nâng được trọng lượng của nó. Sau một thoáng, nó ngã gục và chết. Tessarion, Nữ hoàng Xanh, tồn tại cho đến hoàng hôn. Ba lần cô ta cố lấy lại bầu trời và cả ba lần đều thất bại. Đến cuối buổi chiều, cô ta dường như đau đớn, vì vậy Chúa Blackwood đã triệu tập cung thủ giỏi nhất của mình, một cung thủ dài nổi tiếng là Billy Burley, người đã chiếm một vị trí cách xa một trăm thước (ngoài tầm lửa của con rồng hấp hối) và bắn ba phát vào mắt cô khi cô bất lực nằm trên mặt đất.

“ Tới chập tối thì cuộc giao chiến cũng tan. Mặc dù các lãnh chúa vùng sông nước mất chưa đến một trăm lính, trong khi hạ gục tận hơn một ngàn người đến từ Oldtown và Reach, nhưng Tumbleton Thứ Hai không thể được coi là chiến thắng trọn vẹn cho phe tấn công, vì họ không chiếm được thành phố này. Các bức tường của Tumbleton vẫn còn nguyên vẹn, và một khi quân lính của nhà vua rút lui vào bên trong và đóng cổng, lực lượng của hoàng hậu đã không có cách nào để đột phá, vì thiếu cả trang thiết bị vây hãm và rồng. Mặc dù vậy, họ vẫn gây ra tổn thất lớn cho kẻ thù đang hỗn loạn và mất trật tự, đốt lều của chúng, thiêu hủy hoặc bắt gần như tất cả xe ngựa, thức ăn và vật dụng của chúng, chiếm ba phần tư ngựa chiến của chúng, giết chết hoàng tử của chúng và tiêu diệt hai con rồng của nhà vua. “

Khi mặt trăng mọc, những lãnh chúa bên sông đã bỏ lại chiến trường cho đàn quạ đen, nhạt dần trở lại vào những ngọn đồi. Một trong số họ, cậu bé Ben Blackwood, mang theo xác chết của Ser Addam Velaryon, được tìm thấy đã chết bên con rồng của mình. Xương của ông sẽ được chôn cất tại Hội trường Raventree trong tám năm, nhưng vào năm 138 AC, em trai ông, Alyn, sẽ đưa chúng trở về Driftmark và chôn cất tại Hull, thị trấn nơi ông sinh ra. Trên ngôi mộ của ông được khắc một từ duy nhất: LÒNG TRUNG THÀNH. Chữ hoa văn của nó được hỗ trợ bởi các bức chạm khắc hình một con cá ngựa và một con chuột.



Sáng hôm sau trận chiến, những kẻ Chiến thắng Tumbleton nhìn ra bức tường thành phố để thấy rằng kẻ thù của họ đã biến mất. Người chết nằm rải rác khắp thành phố, và nằm rải rác giữa họ là xác của ba con rồng. Một con vẫn còn: Silverwing, con rồng cưỡi của Good Alysanne trong những ngày xưa cũ, đã bay lên khi cuộc tàn sát bắt đầu, bay vòng quanh chiến trường

trong nhiều giờ, bay cao trên ngọn gió nóng bốc lên từ những ngọn lửa bên dưới. Chỉ sau khi trời tối, nó mới đáp xuống, hạ cánh bên cạnh những người anh em họ đã bị giết của nó. Sau đó, những ca sĩ sẽ kể về việc nó đã ba lần nâng cánh Vermithor bằng mũi của mình, như thể muốn nó bay lại, nhưng đây chỉ giống như một câu chuyện ngụ ngôn. Mặt trời mọc sẽ thấy nó đập cánh liều lĩnh trên khắp cánh đồng, ăn thịt của những con ngựa, đàn ông và bò đực đã bị thiêu cháy.

"Tám trong mười ba kẻ phản nghịch đã chết, trong đó có Chúa Owen Fossoway, Hầu tước Ambrose và Kiêu hùng Jon Roxton. Richard Rodden trúng tên vào cổ và tử vong vào ngày hôm sau. Còn bốn kẻ chủ mưu vẫn sống, trong đó có Ser Hobert Hightower và Chúa Unwin Peake. Dù Hard Hugh Hammer đã chết, kéo theo giấc mơ làm vua của hắn, vẫn còn đó Kẻ phản bội thứ hai. Ulf White tỉnh giấc từ cơn say để nhận ra mình là kỵ sĩ cưỡi rồng cuối cùng và sở hữu con rồng cuối cùng.

“Búa tạ đã chết, còn thằng nhóc của ngươi cũng vậy,” hắn ta được cho là đã nói với Lãnh chúa Peake. “Tất cả những gì ngươi còn lại là ta.” Khi Lãnh chúa Peake hỏi về ý định của hắn, White đã trả lời, “Chúng ta hành quân, theo ý của ngươi. Ngươi chiếm lấy thành phố, ta sẽ chiếm ngai vàng đẫm máu, nghe được không?”

"Sáng hôm sau, Ser Hobert Hightower đến hầu, cùng thảo luận các chi tiết về cuộc tấn công của họ vào King's Landing. Ông ta đem theo hai thùng rượu làm quà, một thùng rượu đỏ của Dorne và một thùng rượu vàng của Arbor. Mặc dù Ulf the Sot chưa từng nếm phải loại rượu nào mà anh ta không thích, nhưng anh ta được biết là rất thích các loại rượu vang ngọt. Không còn nghi ngờ gì nữa, Ser Hobert hy vọng mình sẽ nhấm nháp thứ rượu đỏ chua trong khi Lãnh chúa Ulf tợp cạn thứ rượu vàng Arbor. Thế mà có điều gì đó ở cách hành xử của Hightower khiến White cảm thấy nghi ngờ. Người hầu phụ vụ họ sau đó đã khai rằng ông ta đổ mồ hôi, lắp bắp và tỏ ra quá nhiệt tình. White thận trọng, ra lệnh cất thứ rượu đỏ của Dorne để dùng sau, và yêu cầu Ser Hobert chia sẻ thứ rượu vàng Arbor với ông ta."

Lịch sử không có nhiều điều tốt đẹp để nói về Ser Hobert Hightower, nhưng không ai có thể nghi ngờ cách ông ấy chết. Thay vì phản bội những người bạn đồng hành Caltrops của mình, ông để người hầu rót đầy ly, uống cạn một ngụm, và xin thêm. Một khi thấy Hightower uống, Ulf the Sot đã đúng với tên của mình, uống cạn ba cốc trước khi bắt đầu ngáp. Chất độc trong rượu là một chất nhẹ nhàng. Khi Lãnh chúa Ulf ngủ say, rồi không bao giờ tỉnh dậy, Ser Hobert lảo đảo đứng dậy và cố gắng nôn ọe, nhưng đã quá muộn. Trái tim ông ngừng đập trong vòng một giờ. “Không người đàn ông nào từng sợ thanh kiếm của Ser Hobert,” Mushroom nói về ông ấy, “nhưng chiếc cốc đựng rượu của ông ấy còn chết chóc hơn cả thép Valyrian.”

Sau đó Lord Unwin Peake treo thưởng một ngàn rồng vàng cho bất kỳ hiệp sĩ quý tộc nào có thể đòi lại được Silverwing. Ba người đã đến. Khi người đầu tiên bị xé toạc cánh tay còn người thứ hai bị thiêu chết, người thứ ba đã ngẫm lại. Vào thời điểm đó, đội quân của Peake, tàn quân của đạo quân lớn mà Hoàng tử Daeron và Lord Ormund Hightower đã dẫn dắt cả chặng đường từ Oldtown, đã dần sụp đổ vì những kẻ đào ngũ chạy trốn khỏi Tumbleton với vô số chiến lợi phẩm mà chúng có thể mang theo. Chấp nhận thất bại, Lord Unwin triệu tập các lãnh chúa và quân hầu và ra lệnh rút lui.

Kẻ phản bội Addam Velaryon bị cáo buộc, sinh ra là Addam of Hull, đã cứu King's Landing khỏi kẻ thù của nữ hoàng... bằng chính mạng sống của mình. Tuy nhiên, nữ hoàng không biết gì về lòng dũng cảm của ông ta. Chuyến bay từ King's Landing của Rhaenyra đã gặp rất nhiều khó khăn. Ở Rosby, cô thấy cánh cổng lâu đài đã đóng lại khi cô tiến đến, theo lệnh của người phụ nữ trẻ có quyền thừa kế mà cô đã bỏ qua để ủng hộ người em trai nhỏ tuổi hơn. Lãnh chúa trẻ Stokeworth đã cho cô sự hiếu khách, nhưng chỉ một đêm. "Họ sẽ đến bắt cô", anh ta cảnh báo nữ hoàng, "và tôi không có quyền ngăn cản họ". Một nửa quân lính của cô đã bỏ ngũ trên đường, và một đêm, trại của cô bị những người tan vỡ tấn công. Mặc dù các hiệp sĩ của cô đã đánh bại những kẻ tấn công, Ser Balon Byrch đã bị trúng một mũi tên, và Ser Lyonel Bentley, một hiệp sĩ trẻ của quân đoàn Nữ hoàng, đã bị một cú đánh vào đầu làm vỡ mũ bảo hiểm. Anh ta đã chết trong đau đớn vào ngày hôm sau. Nữ hoàng tiến về Duskendale.

Nhà Darklyn đã từng nằm trong số những người ủng hộ Rhaenyra mạnh mẽ nhất, nhưng cái giá phải trả cho lòng trung thành đó là quá đắt. Chúa Gunthor đã mất mạng trong khi phục vụ nữ hoàng, cũng như người chú Steffon của ông. Duskendale sau đó đã bị Ser Criston Cole sa thải. Không có gì lạ khi góa phụ của Chúa Gunthor tỏ ra không mấy vui mừng khi Her Grace xuất hiện tại cổng của mình. Chỉ có sự can thiệp của Ser Harrold Darke mới thuyết phục được Nữ bá tước Meredyth cho phép nữ hoàng vào thành (gia tộc Darke là họ hàng xa của Darklyns, và Ser Harrold đã từng làm hầu cận cho cố Ser Steffon), và chỉ với điều kiện là bà sẽ không ở lại lâu.

“Khi đã an toàn ẩn núp sau bức tường Đồn Dun, trông ra cảng, Rhaenyra hạ lệnh cho học sĩ Quý bà Darklyn đưa lời đến Đại học sĩ Gerardys trên Dragonstone, yêu cầu ông lập tức cho gửi một con tàu đến đón bà về. Ba con quạ đã bay đi, biên niên sử của thị trấn tuyên bố... nhưng khi những ngày trôi qua, không có con tàu nào xuất hiện. Gerardys trên Dragonstone cũng không hề trả lời, khiến nữ hoàng vô cùng tức giận. Một lần nữa, bà bắt đầu nghi ngờ lòng trung thành của Đại học sĩ.

"Nữ hoàng có thể có vận may tốt hơn ở những nơi khác. Từ Winterfell, Cregan Stark viết thư cho biết ông sẽ mang toàn bộ quân lính về miền Nam ngay khi có thể, nhưng cảnh báo rằng sẽ mất một thời gian để tập hợp binh lính của mình "vì vương quốc của ta rộng lớn và khi mùa đông đến, chúng ta cần phải thu hoạch vụ mùa cuối cùng, hoặc sẽ chết đói khi tuyết rơi"."Người phương Bắc hứa sẽ mang đến cho nữ hoàng một vạn quân, "trẻ hơn và hung dữ hơn cả Bầy sói Mùa đông của ta.""Thiếu nữแห่งหุบเขา cũng hứa sẽ viện trợ khi cô trả lời từ lâu đài mùa đông của mình, Cổng Trăng... nhưng với những con đèo trên núi bị tuyết bao phủ, các hiệp sĩ của cô sẽ cần phải đi bằng đường biển. Nếu Nhà Velaryon cử tàu đến Gulltown, Phu nhân Jeyne viết, cô sẽ phái một đội quân đến Duskendale ngay lập tức. Nếu không, cô ấy cần thuê tàu từ Braavos và Pentos, và để làm được điều đó thì cô ấy sẽ cần tiền.

“Nữ hoàng Rhaenyra không có vàng hay tàu bè. Khi bà ấy tống giam Ngài Corlys vào ngục tối thì bà đã mất hạm đội của mình, và bà đã trốn khỏi King's Landing vì sợ mất mạng, mà không kịp mang theo dù chỉ một đồng xu. Trông bà ấy thật tuyệt vọng và sợ hãi. Nữ hoàng đã đi dọc theo những bức tường thành của lâu đài Duskendale và khóc, trông bà ấy ngày càng xanh xao và tiều tuy. Bà ấy không thể ngủ và không muốn ăn. Bà cũng không muốn để người ta tách bà ra khỏi Hoàng tử Aegon, đứa con trai cuối cùng còn sống của bà; ngày đêm, đứa bé vẫn ở bên cạnh bà, "giống như một cái bóng nhợt nhạt nhỏ bé".

Khi Phu nhân Meredyth ra ý rằng nữ hoàng đã quá ở lâu, Rhaenyra buộc phải bán vương miện của mình để lấy tiền mua vé đi trên một tàu buôn Braavosi, the Violande. Ser Harrold Darke giục bà tìm nơi trú ẩn với Quý bà Arryn trong Vale, còn Ser Medrick Manderly cố thuyết phục bà đi cùng ông và em trai Ser Torrhen trở về White Harbor, nhưng Bệ hạ từ chối cả hai. Bà nhất quyết trở về Dragonstone. Bà nói với những người trung thành của mình rằng bà sẽ tìm thấy những quả trứng rồng ở đó; bà phải có một con rồng nữa, nếu không thì mọi thứ đều mất.

Gió to đẩy tàu Violande đến gần bờ biển Driftmark hơn là nữ hoàng mong muốn, và ba lần tàu đi ngang qua khoảng cách có thể chào gọi với tàu chiến của Sea Snake, nhưng Rhaenyra cẩn thận không để bị nhìn thấy. Cuối cùng, tàu Braavosi đã vào cảng bên dưới Dragonmont vào buổi chiều. Nữ hoàng đã gửi một con quạ từ Duskendale để thông báo về việc bà đến, và phát hiện ra một nhóm hộ tống đang chờ khi bà xuống tàu cùng con trai Aegon, các phu nhân và ba hiệp sĩ Ngự lâm quân (những tên mặc áo choàng vàng đã cưỡi ngựa cùng bà từ King's Landing vẫn ở lại Duskendale, trong khi những người Manderly vẫn ở lại trên tàu Violande, hướng đến Bến cảng Trắng).

Mưa đổ như trút xuống khi đoàn tùy tùng của nữ hoàng cập bến, và chẳng có khuôn mặt nào xuất hiện ở cảng. Ngay cả những nhà thổ ven bến cũng tối om và vắng ngắt, nhưng Bệ hạ vẫn không để tâm. Cơ thể và tinh thần mệt mỏi, tan vỡ vì phản bội, Rhaenyra Targaryen chỉ muốn quay trở về lãnh địa của mình, nơi bà tưởng tượng rằng bà và con trai sẽ được an toàn. Nữ hoàng không ngờ rằng bà sắp phải hứng chịu sự phản bội cuối cùng và đau đớn nhất của mình.

"Đội hộ tống của bà ta, gồm bốn mươi người, do Ser Alfred Broome chỉ huy, một trong những người ở lại khi Rhaenyra phát động cuộc tấn công của mình vào King's Landing. Broome là hiệp sĩ cấp cao nhất tại Dragonstone, đã gia nhập đồn trú trong thời của Bệ hạ Già. Do đó, ông đã mong được bổ nhiệm làm quản thủ khi Rhaenyra tiến tới để chiếm Iron Throne... nhưng tính tình ủ rũ và thái độ chua ngoa của Ser Alfred lại không khơi gợi được tình cảm hay lòng tin, Mushroom kể với chúng tôi, vì vậy nữ hoàng đã bỏ qua ông để ủng hộ Ser Robert Quince dễ gần hơn. Khi Rhaenyra hỏi tại sao Ser Robert không đến gặp bà ta, Ser Alfred trả lời rằng nữ hoàng sẽ gặp "người bạn béo của chúng ta" trong lâu đài.

“ Và rồi nàng đã làm như vậy... mặc dù xác đen cháy thành than của Quince đã không còn nhận ra được khi họ đến gần. Họ chỉ biết chàng ta qua vóc dáng, vì Ser Robert đã vô cùng to béo. Họ thấy chàng bị treo bên cạnh tường thành của nhà gác cổng gần quản gia của Dragonstone, đội trưởng đội lính canh, tổng chỉ huy... và phần đầu và thân trên của Đại học sĩ Gerardys. Mọi thứ phía dưới xương sườn của ngài đã biến mất, còn phần ruột của Đại học sĩ thì treo lủng lẳng từ bên trong bụng bị rách ra như rất nhiều con rắn đen cháy xém. “

Máu đã rời khỏi đôi má của hoàng hậu khi bà nhìn thấy xác chết, nhưng hoàng tử trẻ Aegon là người đầu tiên nhận ra chúng là gì. “Mẹ, chạy đi”, cậu bé hét lên, nhưng đã quá muộn.

Những người của Ser Alfred xông tới các cận vệ của nữ hoàng. Một lưỡi rìu bổ sập đầu Ser Harrold Darke trước khi ông kịp rút gươm khỏi vỏ, còn Ser Adrian Redford thì bị đâm xuyên lưng bởi một ngọn giáo. Chỉ có Ser Loreth Lansdale đủ nhanh để tung một đòn bảo vệ nữ hoàng, hạ gục hai người đầu tiên xông tới trước khi chính ông bị giết chết. Cùng với ông là cái chết của những Cận vệ cuối cùng của Nữ hoàng. Khi Hoàng tử Aegon v ควา thanh kiếm của Ser Harrold, Ser Alfred khinh khỉnh gạt lưỡi kiếm sang bên.

Đứa trẻ, nữ hoàng, và những người hầu của bà bị dẫn đến cánh cổng Dragonstone và đi đến tòa lâu đài dưới họng giáo. Ở đó (theo như Mushroom đã ghi nhớ rất nhiều năm sau) họ thấy mình đối mặt với "một người chết và một con rồng hấp hối".

“ Vảy của Sunfyre vẫn còn óng ánh như vàng ròng dưới ánh nắng, nhưng khi nó nằm dài trên những phiến đá đen nung chảy của xứ Valyria trên sân, rõ ràng thấy nó chỉ còn là đống đổ nát khi trước từng là con rồng vĩ đại nhất từng tung cánh trên bầu trời Westeros. Một bên cánh gần như bị Meleys xé toạc khỏi thân, nhô ra một góc lệch, trong khi những vết sẹo mới trên lưng vẫn còn bốc khói và rỉ máu khi nó di chuyển. Sunfyre đang cuộn tròn khi nữ hoàng và đoàn tùy tùng của bà đầu tiên nhìn thấy nó. Khi nó cựa quậy và ngẩng đầu lên, những vết thương khổng lồ xuất hiện dọc theo cổ, nơi một con rồng khác đã xé từng mảng thịt từ cơ thể nó. Trên bụng có những chỗ vảy đã biến thành ghẻ và chỉ còn một lỗ trống đóng váng máu đen ở chỗ lẽ ra phải nằm con mắt phải của nó. ”

"Một phải hỏi, như Rhaenyra chắc hẳn đã làm, rằng điều này đã xảy ra như thế nào.

Chúng ta giờ đã biết nhiều hơn nữa điều mà nữ hoàng không biết. Về điều đó, chúng ta phải biết ơn Lãnh chúa cả Grand Maester Munkun, vì Lời kể chân thật của ông, dựa phần lớn vào tường thuật của Lãnh chúa cả Grand Maester Orwyle, đã hé lộ cách Aegon II đến Đảo Rồng.

Ser Larys Mạnh Mẽ Chân Quặp chính là người đã đưa nhà vua và các con ra khỏi thành phố khi lần đầu tiên những con rồng của nữ hoàng xuất hiện trên bầu trời phía trên Bến Vua. Để tránh không phải đi qua bất kỳ cổng thành nào, nơi họ có thể bị nhìn thấy và ghi nhớ, Ser Larys đã dẫn họ ra ngoài qua một lối đi bí mật của Maegor Độc ác mà chỉ mình ông biết.

"Chính Chúa tể Larys đã ra lệnh cho những kẻ chạy trốn phải chia thành từng nhóm, vì vậy nếu một nhóm bị bắt, những nhóm khác có thể thoát thân." Ngài Rickard Thorne được lệnh giao Hoàng tử Maelor hai tuổi cho Chúa tể Hightower. Công chúa Jaehaera, một cô gái sáu tuổi ngọt ngào và ngây thơ, được giao cho Ser Willis Fell, người đã thề sẽ đưa cô đến Bão Đình an toàn. Không bên nào biết bên kia bị bắt đi đâu, vì vậy không bên nào có thể phản bội bên kia nếu bị bắt.

Và chỉ có Larys mới biết rằng nhà vua, giờ đây đã mất hết vẻ ngoài lộng lẫy và mặc áo choàng ngư dân đẫm muối, đã núp sau một đống cá tuyết trên một chiếc thuyền đánh cá do một hiệp sĩ con hoang trông nom, có họ hàng ở Đá Rồng. Trong tâm trí của Câu lạc bộ, Rhaenyra hẳn sẽ cho người đi săn lùng nhà vua sau khi biết tin ông đã biến mất...nhưng một con thuyền không để lại dấu vết trên sóng và sẽ chẳng có thợ săn nào nghĩ tới việc tìm Aegon trên chính hòn đảo của bà chị gái, ngay tại nơi ẩn núp bí mật của bà ta. Tất cả những điều này, Grand Maester Orwyle nghe được từ chính miệng của Chúa công Strong, Munkun kể lại với chúng ta.

Và Aegon có thể đã ở lại đó, ẩn náu nhưng vô hại, xoa dịu nỗi đau của mình bằng rượu và che giấu những vết bỏng dưới

chiếc áo choàng dày, nếu như Sunfyre không đến Dragonstone. Chúng ta có thể tự hỏi điều gì đã đưa anh trở lại Dragonmont, vì nhiều người cũng vậy. Liệu con rồng bị thương, với đôi cánh gãy đang lành một nửa, có bị thôi thúc bởi bản năng nguyên thủy nào đó để trở về nơi mình sinh ra, ngọn núi bốc khói nơi nó chui ra khỏi trứng không? Hay bằng cách nào đó, anh ta cảm nhận được sự hiện diện của Vua Aegon trên hòn đảo, qua nhiều giải đấu và biển bão, và bay đến đó để đoàn tụ với người cưỡi của mình? Septon Eustace thậm chí còn gợi ý rằng Sunfyre cảm nhận được nhu cầu tuyệt vọng của Aegon. Nhưng ai có thể cho rằng mình hiểu được trái tim của một con rồng?

"Sau cuộc tấn công định mệnh của Lãnh chúa Walys Mooton dẫn đến việc đuổi ông khỏi cánh đồng tro và xương ngoài Rook's Rest, lịch sử không còn dấu vết của Sunfyre trong hơn nửa năm (một số câu chuyện kể trong các sảnh của Crabbs và Brunes cho rằng con rồng có thể đã trú ẩn trong rừng thông tối tăm và các hang động ở Crackclaw Point trong một số thời gian đó). Mặc dù vết thương ở cánh của nó đã lành đủ để bay, nhưng nó đã lành ở một góc rất đau đớn và vẫn yếu. Sunfyre không còn có thể bay cao và lơ lửng trên không trong thời gian dài nữa, mà phải vật lộn để bay ngay cả những khoảng cách ngắn. Gã hề Mushroom đã độc ác khi nói rằng mặc dù hầu hết các con rồng đi chuyển trên bầu trời như đại bàng, nhưng Sunfyre đã trở thành một con gà "to lớn, màu vàng, thở ra lửa, nhảy và bay từ đồi này sang đồi khác".

Nhưng "con gà phun lửa" này đã băng qua vùng nước Vịnh Nước đen...bởi Sunfyre chính là thứ mà các thủy thủ trên Nessaria đã thấy tấn công Grey Ghost. Ser Robert Quince đổ lỗi cho Cannibal...nhưng Tom Nói lắp, người nói lắp nhưng lại nghe nhiều hơn nói, đã dụ dỗ người Volantis bằng rượu, ghi nhớ mọi lần họ nhắc đến những vảy vàng của kẻ tấn công. Cannibal, như anh biết rõ, đen như than. Và thế là Hai Tom và "anh em họ" của họ (một nửa sự thật, vì chỉ có Ser Marston mới cùng huyết thống, là con trai ngoài giá thú của chị gái Tom Râu rối với hiệp sĩ đã cướp mất sự trinh trắng của cô) đã ra khơi trên chiếc thuyền nhỏ của họ để tìm kẻ giết Grey Ghost.

“Vị vua bị thiêu và con rồng què quặt, mỗi bên tìm thấy mục đích mới ở bên kia. Từ một hang ổ ẩn nấp trên sườn núi hoang vắng phía đông của Dragonmont, Aegon mạo hiểm đi ra ngoài vào lúc bình minh mỗi ngày, lần đầu tiên bay lên trời kể từ Rook's Rest, trong khi Two Tom và người anh em họ Marston Waters của họ trở lại phía bên kia của hòn đảo để tìm kiếm những người đàn ông sẵn sàng giúp họ chiếm lâu đài. Ngay cả trên Dragonstone, đã từng là trụ sở và thành trì của Nữ hoàng Rhaenyra, họ vẫn tìm thấy nhiều người không thích nữ hoàng vì nhiều lý do chính đáng và cả xấu xa. Một số người đau buồn cho những người anh em, con trai và cha bị giết trong trận Sowing hoặc trong Trận Gullet, một số hy vọng vào sự cướp bóc hay thăng tiến, trong khi những người khác tin rằng một người con trai phải đến trước một người con gái, trao cho Aegon quyền yêu sách tốt hơn.”

"Hoàng hậu đã mang theo những người giỏi nhất cùng mình đến King’s Landing. Trên đảo của nó, được bảo vệ bởi những con tàu của Sea Snake và những bức tường cao của Valyrian, Dragonstone có vẻ như bất khả xâm phạm, vì vậy lực lượng đồn trú mà Đức Chúa Trời để lại để bảo vệ nó rất nhỏ, chủ yếu bao gồm những người đàn ông bị đánh giá là không có ích lợi gì khác: người già và thanh niên xanh, người khập khiễng và chậm chạp và người tàn phế, những người đàn ông vừa hồi phục sau vết thương, những người đàn ông có lòng trung thành đáng ngờ, những người đàn ông bị nghi ngờ hèn nhát. Rhaenyra đã đặt Ser Robert Quince, một người đàn ông già và béo, chỉ huy họ.

"Quince luôn trung thành ủng hộ nữ hoàng, mọi người đều công nhận, nhưng một số người đàn ông dưới quyền ông không trung thành như vậy, họ vẫn còn nuôi những mối hận thù và ác cảm dai dẳng vì những điều sai trái cũ, dù đúng hay tưởng tượng. Trong số họ, nổi bật nhất là Ser Alfred Broome. Broome tỏ ra sẵn sàng phản bội nữ hoàng để đổi lấy lời hứa về tước lãnh chúa, đất đai và vàng nếu Aegon II giành lại được ngai vàng. Thời gian dài phục vụ cùng quân đồn trú cho phép ông tư vấn cho những người của nhà vua về những điểm mạnh và điểm yếu của Dragonstone, về việc có thể dùng hối lộ hoặc thuyết phục những người bảo vệ nào và những người nào cần phải giết hoặc bỏ tù."

Khi nó đến, sự sụp đổ của Dragonstone diễn ra trong vòng chưa đầy một giờ. Lũ người phản bội do Broome dẫn đầu đã mở một cánh cổng vào giờ ma quỷ để cho phép Ser Marston Waters, Tom Tangletongue và những người của chúng lẻn vào lâu đài mà không bị phát hiện. Trong khi một nhóm chiếm giữ kho vũ khí, một nhóm khác bắt giữ những người lính trung thành và chỉ huy vũ khí của Dragonstone, Ser Marston đã bất ngờ tấn công Grand Maester Gerardys trong tháp canh của ông ta để không có thông báo nào về cuộc tấn công có thể trốn thoát bằng quạ. Bản thân Ser Alfred dẫn đầu những người đàn ông xông vào phòng quản gia để tấn công Ser Robert Quince bất ngờ. Khi Quince cố gắng vùng dậy khỏi giường, Broome đã đâm một ngọn giáo vào bụng trắng to lớn của ông ta. Mushroom, người biết cả hai người đàn ông này khá rõ, kể rằng Ser Alfred không ưa và oán giận Ser Robert. Điều này rất dễ tin, vì cú đâm đã được thực hiện với lực mạnh đến mức ngọn giáo đã xuyên ra sau lưng Ser Robert, qua giường lông vũ và nệm rơm, đâm xuống sàn bên dưới.

" Chỉ có duy nhất một khía cạnh là kế hoạch bị đổ bể. Khi Tom Tangletongue cùng đám côn đồ của ả đập vỡ cánh cửa phòng ngủ của Phu nhân Baela để bắt cô làm tù nhân, cô gái tuột khỏi cửa sổ, trèo qua nhiều mái nhà và nhảy xuống tường cho đến khi đến được sân. Lính của vua đã thận trọng cử lính canh bảo vệ chuồng ngựa nơi nhốt rồng ở lâu đài, nhưng Baela đã lớn lên ở Dragonstone và biết nhiều đường đi lối lại mà họ không biết. Khi những kẻ truy đuổi đuổi kịp cô, cô đã tháo xích khỏi Moondancer và yên cương lên người rồng. "

“Vua Aegon II thả Rồng Vàng bay vòng qua đỉnh Núi Rồng đang bốc khói rồi hạ xuống với ý định tiến vào pháo đài hiện đang an toàn trong tay đám người trung thành của ông ta, sau khi đám người trung thành với nữ hoàng đã bị tiêu diệt hoặc bắt giữ, Baela Targaryen, con gái của Hoàng tử Daemon và Quý bà Laena, bay lên nghênh chiến, tràn đầy lòng quả cảm giống cha cô.”

Moondancer là một con rồng trẻ, có màu xanh lục nhạt, với sừng, mào và xương cánh màu ngọc trai. Ngoài đôi cánh lớn, nó chỉ bằng một con ngựa chiến và nhẹ hơn. Tuy nhiên, nó rất nhanh nhẹn, và Sunfyre tuy lớn hơn nhiều nhưng vẫn phải vật lộn với chiếc cánh bị dị tật và bị Grey Ghost gây ra những vết thương mới.

“Họ gặp nhau giữa bóng tối trước lúc bình minh, những bóng đen trên bầu trời thắp sáng đêm bằng lửa. Moondancer

tránh né ngọn lửa Sunfyre, tránh né hàm răng của hắn, lao nhanh bên dưới những chiếc vuốt đang cào cấu của hắn, rồi quay đầu tấn công con rồng lớn hơn từ phía trên, xé toạc một vết thương rướm máu dài trên lưng hắn và tấn công vào chiếc cánh bị thương. Những người quan sát bên dưới cho biết Sunfyre loạng choạng say xỉn giữa không trung, cố gắng giữ thăng bằng, trong khi Moondancer quay lại đối mặt và phun lửa vào hắn. Sunfyre đáp trả bằng một luồng lửa vàng rực rỡ như lò nung sáng rực sân bên dưới như một mặt trời thứ hai, một luồng lửa chiếu thẳng vào mắt Moondancer. Rất có thể, ngay lập tức, con rồng trẻ bị mù, nhưng vẫn tiếp tục bay, lao vào Sunfyre trong một mớ hỗn độn của đôi cánh và móng vuốt. Khi chúng rơi xuống, Moondancer liên tục tấn công vào cổ Sunfyre, xé toạc những miếng thịt, trong khi con rồng già cắm móng vuốt vào bụng cô. Bị bao phủ bởi lửa và khói, mù lòa và chảy máu, Moondancer tuyệt vọng vỗ đôi cánh khi cố gắng thoát ra, nhưng tất cả những gì cô ấy cố gắng làm đều chỉ làm chậm sự rơi xuống của chúng.

Những người chứng kiến trong sân vội vã tìm nơi an toàn khi những con rồng đập vào phiến đá cứng, vẫn tiếp tục chiến đấu. Trên mặt đất, sự nhanh nhẹn của Moondancer hầu như không có tác dụng gì trước kích thước và trọng lượng của Sunfyre. Ngay sau đó, con rồng xanh nằm im bất động. Con rồng vàng gào lên chiến thắng và cố gắng vùng dậy lần nữa, chỉ để rồi đổ gục xuống đất với dòng máu nóng tuôn ra từ vết thương.



"Vua Aegon đã nhảy từ yên ngựa khi những con rồng vẫn còn cách mặt đất hai mươi feet, làm gãy cả hai chân. "Tiểu thư Baela ở cùng với Moondancer suốt chặng đường. "Bị bỏng và bị đánh đập, cô gái vẫn tìm đủ sức để mở khóa yên ngựa và bò đi khi con rồng của cô cuộn tròn trong những cơn đau chết chóc cuối cùng. "Khi Alfred Broome rút kiếm để giết cô, Marston

Waters đã giật phắt lưỡi kiếm khỏi tay anh ta. "Tom Tangletongue đưa cô đến thầy phù thủy.

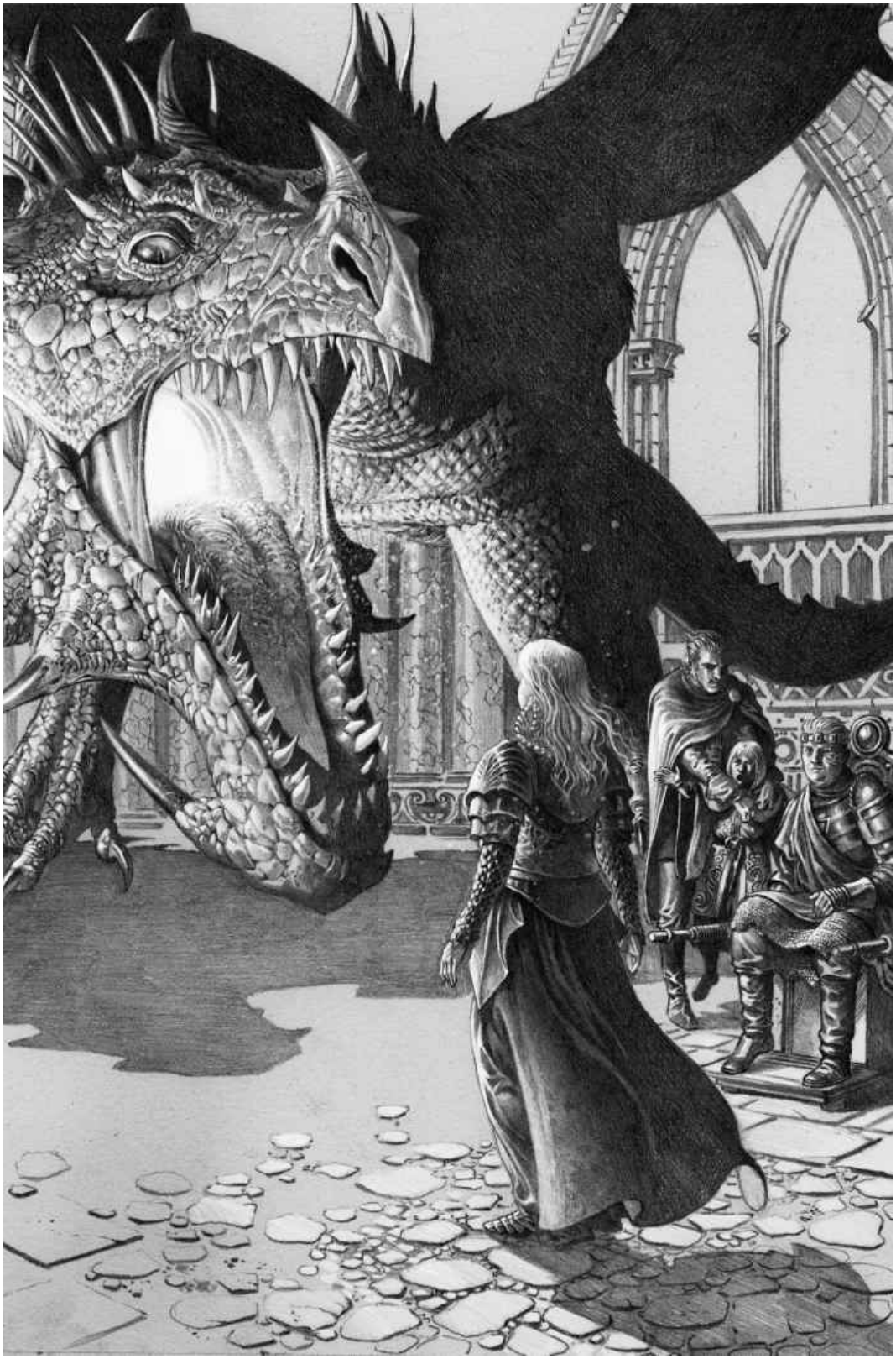
Vì vậy, Vua Aegon II đã giành được ngai vàng của Nhà Targaryen, nhưng cái giá anh ta phải trả là rất khủng khiếp. Sunfyre sẽ không bao giờ được bay nữa. Anh ta vẫn nằm trên sân nơi ngã xuống, ăn xác của Moondancer, và sau đó là ăn thịt cừu do quân đồn trú giết chóc cho anh ta. Và Aegon II sống phần đời còn lại trong đau đớn...mặc dù đã tuyên bố danh dự, khi Đại học sĩ Gerardys đưa cho anh ta sữa thuốc phiện, anh ta đã từ chối. "Tôi sẽ không đi lại con đường đó nữa", anh ấy nói. "Tôi cũng không ngu đến mức uống bất kỳ loại thuốc nào mà ông có thể chuẩn bị cho tôi. Ông là sinh vật của chị gái tôi."

"Theo lệnh của vua, xích mà Công chúa Rhaenyra xé từ cổ Bác Học Trưởng Orwyle và đưa cho Gerardys giờ được dùng để treo cổ hắn. Hắn không được ban cái chết nhanh chóng qua cú ngã mạnh và gãy cổ, mà là một cuộc siết cổ chậm rãi, đá chân trong khi thở hổn hển tìm chút không khí. Ba lần, khi hắn gần chết, Gerardys được thả xuống và cho phép hít một hơi, chỉ để tiếp tục bị kéo lên. Sau lần thứ ba, hắn bị moi ruột và treo trước mặt Sunfyre để con rồng có thể ăn tiệc bằng đôi chân và nội tạng của hắn, nhưng nhà vua ra lệnh phải giữ nguyên đủ để Grand Maester có thể "chào đón chị gái ngọt ngào của ta khi nàng trở về."

"Chẳng bao lâu sau, khi nhà vua nằm trong đại sảnh của Mộ đá, đôi chân gãy của ông băng bó và cố định trên ván nẹp, thì con quạ đầu tiên của Nữ hoàng Rhaenyra đến từ Duskendale. Khi Aegon biết được em gái cùng cha khác mẹ của mình sẽ trở về trên con tàu Violande, chàng ra lệnh cho Ser Alfred Broome chuẩn bị một "lễ chào đón phù hợp" cho cuộc hồi hương của cô.

Chúng ta giờ đây biết hết mọi thông tin này. Nữ hoàng không hề biết gì khi bà bước chân vào cái bẫy của anh trai mình.

Septon Eustace (không hề yêu quý hoàng hậu) cho chúng ta biết Rhaenyra đã cười khi chứng kiến cảnh Sunfyre Vàng tàn lụi. "Công trình của ai đây?", bà ta thốt lên. "Chúng ta phải cảm ơn người đó". Mushroom (rất yêu quý hoàng hậu) lại kể một câu chuyện khác. Theo lời ông ta, Rhaenyra đã nói: "Làm sao nên nông nỗi này?" Cả hai lời tường thuật đều nhất trí rằng những lời tiếp theo đều xuất phát từ nhà vua. "Chị ơi", từ một ban công ông cất tiếng gọi xuống. Không thể đi lại, thậm chí không đứng vững, ông được khiêng bằng ghế lên đó. Hông bị thương nặng ở Rook's Rest đã khiến Aegon khom lưng vẹo vọ, vẻ ngoài từng tuấn tú của ông nay sưng phù vì thuốc phiện, và những vết bỏng che gần hết nửa thân mình. Thế nhưng Rhaenyra vẫn nhận ra ông ngay và nói: "Anh trai yêu dấu. Tôi đã mong anh chết rồi chứ".



“Ngài trước đi,” Aegon đáp. “Ngài là anh cả.”

“Tôi rất vui khi biết rằng ngươi vẫn nhớ việc đó,” Rhaenyra đáp. “Có vẻ như chúng ta là tù nhân của ngươi...nhưng đừng nghĩ rằng ngươi sẽ giam giữ được chúng ta lâu. Các lãnh chúa trung thành của ta sẽ tìm được ta.”

"Có lẽ là tìm cả bảy địa ngục," nhà vua trả lời khi những người của ông xé Rhaenyra khỏi vòng tay con trai mình. Một số tường thuật kể rằng Ser Alfred Broome là người nắm lấy cánh tay của bà, một số khác thì nêu tên hai Tom, Tanglebeard người cha và Tangletongue người con. Cũng có Ser Marston Waters chứng kiến cảnh đó, trong bộ áo choàng trắng, vì Vua Aegon đã phong anh ta vào Đội Cận vệ Hoàng gia của mình vì lòng dũng cảm của anh ta.

“Nhưng cả Waters cũng như bất kỳ hiệp sỹ và lãnh chúa nào có mặt ở sân vẫn không thốt nên lời phản đối khi Vua Aegon II trao người em gái cùng cha khác mẹ cho con rồng của mình. Người ta kể lại rằng, lúc đầu, Sunfyre dường như không quan tâm đến vật tế, cho đến khi Broome dùng dao găm đâm vào ngực nữ hoàng. Mùi máu khiến con rồng phấn khích, nó đánh hơi Đức Bà của chúng ta, sau đó phun một ngọn lửa thiêu rụi bà, bất ngờ đến nỗi áo choàng của Ser Alfred bốc cháy khi ông nhảy ra. Rhaenyra Targaryen có thời gian để ngẩng đầu lên trời nguyền rủa người em trai cùng cha khác mẹ của mình trước khi hàm Sunfyre khép lại, xé đứt cánh tay và bả vai của bà.”

Septon Eustace nói với chúng tôi rằng con rồng vàng đã nuốt chửng nữ hoàng trong sáu lần cắn, chỉ để lại chân trái của bà dưới bắp đùi “dành cho Stranger.” Elinda Massey, người hầu cận trẻ nhất và nhẹ nhàng nhất của Rhaenyra, được cho là đã tự móc mắt mình trước cảnh tượng đó, trong khi con trai của nữ hoàng là Aegon Trẻ hơn kinh hoàng nhìn theo, không thể cử động. Rhaenyra Targaryen, Nữ hoàng của Vương quốc và Nữ hoàng trong nửa năm, đã qua đời vào ngày thứ hai mươi mốt của tháng thứ mười của năm thứ 130 sau Cuộc chinh phạt của Aegon. Bà được ba mươi ba tuổi.

"Ser Alfred Broome cũng lập luận rằng nên giết cả Hoàng tử Aegon, nhưng Vua Aegon đã cấm. Mặc dù mới mười tuổi, nhưng cậu bé có thể còn giá trị như một con tin, ông tuyên bố. Mặc dù người chị cùng cha khác mẹ của cậu đã chết, nhưng cô ta vẫn còn những người ủng hộ ở chiến trường mà phải giải quyết trước khi Người của ngài hy vọng sẽ lại được ngồi lên Ngôi sắt. Vì vậy, Hoàng tử Aegon bị xiềng xích ở cổ, cổ tay và mắt cá chân, và bị dẫn xuống ngục tối ở Dragonstone. Những người hầu cận của cố nữ hoàng, là những người có nguồn gốc cao quý, được nhốt trong Tháp Sea Dragon, nơi chờ tiền chuộc"

“Đã đến lúc phải chấm dứt việc ẩn náu”, Vua Aegon II tuyên bố. “Hãy để quạ bay đi báo tin cho cả vương quốc rằng kẻ giả mạo đã chết, và chân chúa thật sự sẽ trở về để khôi phục ngai vàng cho phụ hoàng”.

" Bất kể phương thức chết của ông thế nào, không thể phủ nhận rằng Daeron Targaryen, con trai út của Vua Viserys I và Vương hậu Alicent, đã tử nạn tại Trận Tumbleton lần thứ hai. Những hoàng tử giả mạo xuất hiện trong thời gian trị vì của Aegon III với cái tên của ông ta đã được chứng minh là những kẻ mạo danh.



The Dying of the Dragons

The Short, Sad Reign of Aegon II

"Thời gian chạy trốn đã hết," Vua Aegon II tuyên bố trên Dragonstone, sau khi Sunfyre đã ăn thịt em gái mình. "Hãy để những con quạ bay để mọi người trong vương quốc biết rằng kẻ giả mạo đã chết và vị vua thực sự của họ sẽ trở về chiếm lại ngai vàng của cha mình."

Nhưng ngay cả vua chân chính cũng có thể thấy rằng có một số thứ dễ tuyên bố hơn là thực hiện. Mặt trăng sẽ lên, xuống, rồi lại lên trước khi Aegon II rời Dragonstone.

"Giữa anh ta và King's Landing là đảo Driftmark, toàn bộ Vịnh Blackwater và hàng chục tàu chiến Velaryon đang ở đó. Khi Sea Snake là "khách" của Trystane Truefyre tại King's Landing còn Ser Addam đã chết ở Tumbleton, quyền kiểm soát các hạm đội Velaryon giờ nằm trong tay anh trai của Addam, Alyn, con trai út của Mouse, con gái của người thợ đóng tàu, một cậu bé mười lăm tuổi...nhưng liệu cậu sẽ là bạn hay thù? Anh trai của cậu đã hy sinh để bảo vệ nữ hoàng, nhưng chính nữ hoàng đã bắt giữ lãnh chúa của họ và giờ bà đã chết. Đã có những con quạ được phái đến Driftmark để đề nghị tha thứ cho House Velaryon về mọi tội lỗi trong quá khứ nếu Alyn of Hull xuất hiện ở Dragonstone và thề trung thành...nhưng cho tới khi nhận được câu trả lời, sẽ rất là điên rồ nếu Aegon II cố gắng vượt vịnh bằng tàu và liều lĩnh bị bắt giữ."

""Ngài cũng không muốn ra khơi đến King's Landing. Trong những ngày sau cái chết của cô em gái cùng cha khác mẹ, nhà vua vẫn bám víu vào hy vọng rằng Sunfyre có thể phục hồi đủ sức để bay lại. Thay vào đó, con rồng dường như chỉ ngày càng yếu đi và chẳng bao lâu, những vết thương trên cổ nó bắt đầu hôi thối. Ngay cả khói mà nó thở ra cũng có mùi hôi thối và đến những ngày cuối cùng, nó không còn ăn nữa.

Ngày mùng 9 tháng Chạp năm 130 AC, con rồng vàng hùng vĩ từng là niềm tự hào của Nhà vua Aegon đã tử trận ở sân ngoài của Dragonstone. Nhà vua thương tiếc vô cùng, và hạ lệnh đưa người em họ của ngài là Công nương Baela ra khỏi ngục

tối và xử tử. Mãi đến khi đầu bà đã nằm trên thớt chém, ngài mới hối hận, khi vị thầy thuốc nhắc nhở ngài rằng mẹ của cô gái là người nhà Velaryon, chính là con gái của Hắc Xà. Một con quạ khác lại bay tới Driftmark, lần này mang theo lời đe dọa: nếu Alyn of Hull không tự nộp mình trong vòng nửa tháng để bày tỏ lòng tôn kính với bề tôi hợp pháp của mình, thì con gái của ông ta, Quý bà Baela, sẽ mất đầu.

“Trên bờ biển phía tây của Vịnh Blackwater, vào lúc hoàng hôn của ngày Ba Vua bỗng chốc kết thúc khi một đội quân xuất hiện bên ngoài bức tường của Vương Đô. Trong hơn nửa năm qua, toàn thành phố sống trong nỗi khiếp sợ trước đội quân đang tiến đến của Ormund Hightower...nhưng khi cuộc tấn công xảy ra, nó không đến từ Oldtown qua Bitterbridge và Tumbleton, mà từ Kingsroad từ Storm’s End. Borros Baratheon, sau khi nghe tin về cái chết của nữ hoàng, đã bỏ lại người vợ mới mang thai cùng bốn người con gái để tiến về phía bắc qua khu rừng của nhà vua với sáu trăm hiệp sĩ và bốn nghìn lính bộ binh.”

“Vừa thấy quân tiên phong của Nhà Baratheon ở bên kia dòng Hắc Thủy, Mục tử đã lệnh cho binh lính của mình tràn về bờ sông chặn không cho Huân tước Borros đổ bộ lên bờ. Nhưng giờ đây chỉ còn có hàng trăm người đến nghe gã ăn mày một thời từng rao giảng trước hàng chục ngàn người, và chỉ một số ít tuân theo. Trên Đồi Cao Aegon, viên hầu cận tự xưng là Vua Trystane Truefyre đứng trên đỉnh thành lũy cùng với Larys Strong và Ser Perkin the Flea, nhìn chằm chằm vào hàng ngũ đông đảo của người Đất Bão. “Chúng ta không đủ sức chống lại một đội quân như thế này, thưa bệ hạ,” Huân tước Larys nói với cậu bé, “nhưng có lẽ lời nói có thể thành công khi kiếm đao không được. Hãy để thần đến thương lượng với họ.” Và thế là Chân quật được cử sang bên kia sông dưới một lá cờ hiệu ngừng bắn, đi cùng là Đại học sĩ Orwyle và Thái hậu Alicent.

Chúa tể Storm’s End đã tiếp họ trong một gian đình ở rìa khu rừng hoàng gia, cùng lúc đó, những người đàn ông của ông đốn hạ cây cối để đóng bè vượt sông. Tại đây, Hoàng hậu Alicent đã nhận được tin vui rằng cháu gái của bà là Jaehaera, đứa con còn sống sót duy nhất của con trai Aegon và con gái Helaena, đã được Ngài Willis Fell của đội Vệ vương đưa an toàn đến Storm's End. Quý thái hậu đã khóc những giọt nước mắt vui mừng.

""Các vụ phản bội và cầu hôn diễn ra sau đó, cho đến khi đạt được một thỏa thuận giữa Lãnh chúa Borros, Lãnh chúa Larys và Nữ hoàng Alicent, với sự chứng kiến của Đại học sĩ Orwyle. Bàn Chân Thọt hứa rằng Ser Perkin và những hiệp sĩ lang thang của hắn sẽ sát cánh cùng người bão địa khôi phục lại Vua Aegon II lên Ngai Sắt, với điều kiện là tất cả bọn họ ngoại trừ kẻ mạo danh Trystane sẽ được ân xá cho mọi tội ác, bao gồm cả tội phản quốc, nổi loạn, cướp bóc, giết người và cưỡng hiếp. Nữ hoàng Alicent đã đồng ý rằng con trai bà, Vua Aegon, sẽ đưa Phu nhân Cassandra, con gái cả của Lãnh chúa Borros, trở thành tân hoàng hậu của mình. Phu nhân Floris, là một trong những người con gái khác của ngài, sẽ được hứa hôn với Larys Strong.""

“Vấn đề do hạm đội Velaryon gây ra đã được thảo luận trong phạm vi sâu rộng. "Chúng ta phải đưa Rắn biển vào đây", người ta đã đưa tin rằng Chúa tể Baratheon đã nói. "Có lẽ lão già đó muốn có một người vợ trẻ. Tôi có hai cô con gái chưa được đính ước.”

“Hắn là kẻ phản bội ba lần,” Nữ hoàng Alicent nói. “Rhaenyra chẳng bao giờ chiếm được King's Landing được nếu không nhờ hắn. Hoàng tử của tôi sẽ không quên. Ta muốn hắn chết.”

"Dù sao thì không lâu nữa là hắn cũng sẽ chết," Lãnh chúa Larys Strong đáp. "Chúng ta hãy tạm hoà giải với hắn, và lợi dụng hắn khi cần. Khi đã ổn thỏa mọi chuyện, nếu chúng ta không cần đến Nhà Velaryon nữa, chúng ta luôn có thể nhờ đến Stranger."

Và do đó đã thống nhất, thật đáng xấu hổ. Các sứ thần trở về King’s Landing, và những người vùng đất cơn bão cũng nhanh chóng theo sau, băng qua Blackwater Rush mà không gặp vấn đề gì. Chúa Borros thấy những bức tường thành phố không có người canh gác, các cổng không có người bảo vệ và các đường phố cũng như quảng trường đều trống rỗng ngoại trừ xác chết. Khi leo lên Aegon's High Hill cùng người cầm biểu ngữ và những lá chắn gia đình, ông đã nhìn thấy những biểu ngữ kỳ dị của người hầu Trystane bị hạ xuống từ những bức tường thành cổng, và thay vào đó là biểu ngữ rồng vàng của Vua Aegon II. Chính Nữ hoàng Alicent đã xuất hiện từ Red Keep để chào đón ông, với Ser Perkin the Flea bên cạnh. "Kẻ giả mạo ở đâu?" Chúa Borros hỏi khi ông xuống ngựa ở khu bên ngoài. “Đã nắm bắt và xiềng xích,” Ser Perkin trả lời.

Được tôi luyện qua vô số cuộc đụng độ biên giới với người Dornish và chiến dịch chiến thắng gần đây của mình chống lại một tân Vương kền kền, Lãnh chúa Borros Baratheon đã không lãng phí thời gian để khôi phục lại trật tự cho King's Landing. Sau một đêm ăn mừng lặng lẽ ở Red Keep, ngày hôm sau, ông cưỡi ra chống lại Visenya's Hill và "Cunny King", Gaemon Palehair. Những đoàn hiệp sĩ mặc giáp trèo lên ngọn đồi từ ba hướng, áp đảo những kẻ dưới đáy đường phố, lính đánh thuê và những kẻ say xỉn tụ tập xung quanh vị vua nhỏ nhắn và đánh tan tác họ. Vị vua trẻ, người đã mừng thọ thứ năm của mình chỉ hai ngày trước đó, đã được đưa trở lại Red Keep, khoác trên mình một con ngựa, bị xiềng xích và khóc lóc. Mẹ của ông ta bước đi phía sau, nắm chặt tay người phụ nữ Dornish Sylvenna Sand và dẫn đầu một đoàn dài những gái điếm, phù thủy, kẻ móc túi, kẻ lẻn lút và những kẻ say xỉn, những tàn dư sống sót của "triều đình" Palehair.

"Đến đêm tiếp theo là lượt của Mục tử. Được chuẩn bị trước bởi số phận của những ả điếm và tên vua bé nhỏ của chúng, nhà tiên tri đã kêu gọi "đội quân chân trần" tụ tập quanh hố Rồng, và bảo vệ Đồi Rhaenys "bằng máu và sắt." Nhưng sức ảnh hưởng của Mục tử đã suy yếu. Ít hơn ba trăm người đến theo lời kêu gọi của ông ta, và nhiều người trong số đó đã bỏ chạy khi cuộc tấn công bắt đầu. Chúa tể Borros dẫn các hiệp sĩ của mình lên đồi từ phía tây, trong khi Ser Perkin và các hiệp sĩ lang thang của ông ta trèo lên sườn dốc phía nam từ Ngõ Chuột. Xông qua hàng ngũ phòng thủ mỏng manh vào đống đổ nát của hố Rồng, họ thấy nhà tiên tri nằm giữa những chiếc đầu rồng (giờ đã thối rữa), được bao quanh bởi một vòng đuốc, vẫn rao giảng về sự diệt vong và tàn phá. Khi nhìn thấy Chúa tể Borros trên chiến mã của mình, vị Mục tử chỉ tay về phía ông ta và nguyền rủa. "Chúng ta sẽ gặp nhau ở địa ngục trước khi năm nay kết thúc", người anh em ăn xin la lên. Giống như Gaemon Palehair, ông ta bị bắt sống và bị đưa trở lại Pháo đài đỏ trong xiềng xích.

Nhờ thế, hòa bình đã trở lại King’s Landing, theo một cách nào đó. Nhân danh con trai mình, "vị vua đích thực, Aegon,

Người thứ hai mang danh đó," Nữ hoàng Alicent ban bố lệnh giới nghiêm, khiến việc ra đường sau khi trời tối trở nên bất hợp pháp. City Watch được tái lập dưới sự chỉ huy của Ser Perkin the Flea để thi hành lệnh giới nghiêm, trong khi Chúa tể Borros và những người Stormlander của ông kiểm soát các cổng thành và thành lũy. Bị kéo khỏi ba ngọn đồi của họ, ba "vị vua" giả kia đã bị hành hạ trong ngục tối, chờ đợi sự trở lại của vị vua đích thực. Tuy nhiên, sự trở lại đó phụ thuộc vào những người Velaryon ở Driftmark. Sau những bức tường của Red Keep, Vương thái hậu Alicent và Chúa tể Larys Strong đã trao đổi cho Sea Snake sự tự do, toàn bộ ân xá cho những hành động phản bội của ông ta và một vị trí trong hội đồng nhỏ của nhà vua nếu ông ta khuất phục trước Aegon II với tư cách là vua của mình và trao cho họ những thanh gươm và buồm của Driftmark. Tuy nhiên, ông già đã tỏ ra bất khuất một cách đáng ngạc nhiên. "Đầu gối của tôi đã già và cứng, không dễ dàng gì để khuất phục", Chúa tể Corly đáp trả, trước khi đưa ra các điều khoản của chính mình. Ông ta không chỉ muốn được ân xá mà còn muốn ân xá cho tất cả những người đã chiến đấu cho Nữ hoàng Rhaenyra và yêu cầu thêm rằng Aegon the Younger phải được trao tay Công chúa Jaehaera trong hôn nhân, vì vậy hai người họ có thể cùng nhau được tuyên bố là người thừa kế của Vua Aegon. "Vương quốc đã bị chia cắt", ông ta nói. "Chúng ta cần thống nhất lại nó". Những cô con gái của Chúa tể Baratheon không khiến ông ta hứng thú, nhưng ông ta muốn thả ngay Lady Baela.

Nữ hoàng Alicent phẫn nộ vì sự "kiêu ngạo" của Lãnh chúa Velaryon, theo Munkun, đặc biệt là yêu sách mà Aegon của Nữ hoàng Rhaenyra được phong là người thừa kế cho Aegon của chính bà ta. Bà bị mất đi hai trong số ba người con trai và người con gái duy nhất trong Vũ hội, không thể chịu nổi suy nghĩ rằng con trai của bất kỳ đối thủ nào của mình vẫn còn sống. Trong cơn tức giận, Nữ hoàng nhắc nhở Lãnh chúa Corlys rằng bà đã hai lần đưa ra những điều khoản hòa bình cho Rhaenyra, nhưng những lời đề nghị của bà đều bị khinh thường và bác bỏ. Lãnh chúa Larys Bàn chân khoèo phải đứng ra đổ dầu vào lửa, trấn an nữ hoàng bằng cách nhắc lại một cách nhẹ nhàng về tất cả những gì họ đã thảo luận trong lều của Lãnh chúa Baratheon, và thuyết phục bà đồng ý với lời đề nghị của Rắn biển.

"Hôm sau, Chúa Corlys Velaryon, Rắn biển, quỳ trước Nữ hoàng Alicent khi bà ngồi trên bậc thấp của Ngai sắt, thay mặt con trai mình, và tuyên thệ lòng trung thành với nhà vua và gia tộc mình. Trước sự chứng kiến của các vị thần và con người, Thái hậu đã ân xá cho ông cùng gia tộc, và phục vị ông vào vị trí cũ trong hội đồng nhỏ, làm đô đốc và quản lý tàu thuyền. Quạ bay đến Phiêu lưu và Dragonstone để thông báo về hiệp ước... cũng chẳng sớm hơn được bao lâu, vì họ thấy Alyn Velaryon đang tập hợp tàu của mình để tấn công Dragonstone, còn Vua Aegon II thì một lần nữa chuẩn bị chặt đầu em họ Baela của mình.

"Vào những ngày cuối cùng của năm 130, Vua Aegon II cuối cùng đã trở về King's Landing cùng Ser Marston Waters, Ser Alfred Broome, Two Toms và Phu nhân Baela Targaryen (vẫn bị xiềng xích vì sợ bà ấy có thể tấn công vua nếu được thả). Họ được hộ tống bởi mười hai tàu chiến Velaryon đã đổ một chiếc thuyền buôn cũ nát của Marilda xứ Hull tên là Mouse. Nếu có thể tin vào Mushroom, thì lựa chọn thuyền là cố ý. "Chúa Alyn có thể đưa nhà vua về nhà trên tàu Lord Aethan's Glory hoặc Morning Tide hay thậm chí là Spicetown Girl, nhưng ông ấy muốn mọi người thấy được ông ta đang lẻn vào thành phố trên con tàu mang tên chuột", người lùn nói. "Lord Alyn là một cậu bé hỗn xược và không yêu vị vua của mình."

" Sự trở về của nhà vua còn lâu mới được hoan nghênh. Vẫn không thể đi bộ được, Ngài được đưa qua Cổng Sông trong một cái kiệu kín và được khiêng lên Đồi Cao Aegon tới Pháo đài Đỏ qua một thành phố im ắng, những con phố vắng vẻ, những ngôi nhà bỏ hoang và những cửa hàng bị cướp phá. Các bậc thang hẹp và dốc của Ngai Sắt cũng là không thể đối với ngài; kể từ đó, vị vua phục hồi phải tổ chức triều đình từ một chiếc ghế gỗ chạm khắc, có đệm ở chân ngai vàng thực sự, với một tấm chăn phủ trên đôi chân bị xoắn và gãy. "

Mặc dù bị đau đớn dữ dội, nhà vua không lui về phòng ngủ của mình hay dùng rượu mộng hay thuốc phiện nữa mà ngay lập tức phán xử ba "vua phù du" đã cai trị King's Landing trong Trăng Điên. Người hầu cận là người đầu tiên phải đối mặt với cơn thịnh nộ của ông và bị kết án tử hình vì tội phản quốc. Trystane là một chàng trai dũng cảm, ban đầu tỏ ra bất cần khi bị kéo đến trước Iron Throne, cho đến khi anh nhìn thấy Ser Perkin the Flea đứng cùng nhà vua. Mushroom kể rằng điều đó khiến anh ta mất hết tinh thần, nhưng ngay cả khi đó, chàng trai trẻ cũng không cầu xin sự trong sạch hay cầu xin lòng thương xót mà chỉ yêu cầu được phong tước hiệp sĩ trước khi chết. Vua Aegon đã ban cho anh ta ân huệ này, sau đó Ser Marston Waters phong tước cho cậu bé (người anh em cùng cha khác mẹ của anh ta) Ser Trystane Fyre ("Chân thực", cái tên mà cậu bé tự đặt cho mình, bị coi là ngạo mạn), và Ser Alfred Broome chặt đầu anh ta bằng Blackfyre, thanh kiếm của Aegon Người chinh phạt.

Số phận của Vua Cunny, Gaemon Palehair, thì khá hơn. Mới chỉ vừa tròn năm tuổi, cậu bé được tha vì còn trẻ và được coi như lính gác cho Ngôi vị. Mẹ của cậu, Essie, người đã táo bạo tự phong mình là Phu nhân Esselyn trong suốt thời gian trị vì ngắn ngủi của con trai mình, đã thú nhận dưới sự tra tấn rằng cha của Gaemon không phải là vua, như bà ta đã từng tuyên bố trước đó, mà là một con trai chèo thuyền tóc bạc từ một con tàu buôn đến từ Lys. Vì là dân đen và không xứng đáng với thanh kiếm, Essie và gái điếm đến từ Dornish Sylvenna Sand đã bị treo cổ trên các bức tường thành của Red Keep cùng với 27 thành viên khác trong triều đình của "Vua" Gaemon, một nhóm hỗn tạp gồm những tên trộm, kẻ say rượu, diễn viên hài, ăn xin, gái điếm và người chơi đùa.

“Cuối cùng, đức Vua Aegon II chuyển sự chú ý tới Người chăn cừu. Khi bị đưa tới Ngai Sắt để xét xử, nhà tiên tri đã từ chối hối lỗi về tội ác của mình hay thừa nhận tội phản quốc, mà giơ nắm tay cụt của mình ra trước mặt nhà vua và nói với "Ẩn điển", "Chúng ta sẽ gặp nhau ở địa ngục trước khi năm nay kết thúc", những lời giống như những lời mà ông ta đã nói với Borros Baratheon khi ông bị bắt giữ. Vì sự hỗn hào đó, Aegon đã ra lệnh cho Người chăn cừu bị cắt lưỡi bằng kìm nóng, rồi kết án ông ta và "những kẻ theo sau phản quốc" của ông ta phải chịu án tử hình bằng lửa.

Vào ngày cuối cùng của năm, hai trăm bốn mươi mốt "chiên con chân trần", những người theo dõi nhiệt thành và sùng đạo nhất của Shepherd, đã được bôi hắc ín và xích vào những chiếc cọc dọc theo con đường lát đá cuội rộng từ Quảng trường Cobbler lên Đỉnh Rồng. Khi các septs của thành phố rung chuông báo hiệu năm cũ kết thúc và năm mới đến, Vua Aegon II

tiến dọc theo phố (kể từ đó được gọi là Đường Shepherd, chứ không phải là Phố Đồi như trước) trên cáng của mình, trong khi các hiệp sĩ của ông cưỡi ngựa hai bên, châm đuốc vào những con cừu bị giam cầm để thắp sáng đường cho ông. Vì vậy, Đức Chúa của ông đã tiếp tục lên đồi cho đến tận đỉnh, nơi mà chính Shepherd bị trói giữa đầu của năm con rồng. Được hỗ trợ bởi hai người trong nhóm Kingsguard của mình, Vua Aegon đứng dậy khỏi đệm ngồi, lảo đảo đến cột nơi nhà tiên tri bị xích và tự tay châm lửa cho ông ta.

"Rhaenyra Kẻ giả danh đã đi rồi, rồng của ả đã chết, các vị vua hề đều đã ngã xuống, nhưng vương quốc vẫn chưa biết đến hòa bình." Septon Eustace đã viết ngay sau đó. Với việc chị cùng cha khác mẹ của mình bị giết và người con trai duy nhất còn sống bị giam cầm tại chính cung điện của mình, Vua Aegon II có thể hoàn toàn hy vọng rằng lực lượng đối lập còn lại với chế độ cai trị của mình sẽ tan biến... và có lẽ điều đó đã trở thành sự thật nếu Đức vua của chúng ta lắng nghe lời khuyên của lãnh chúa Velaryon và ban lệnh ân xá chung cho tất cả các lãnh chúa và hiệp sĩ đã ủng hộ cho sự nghiệp của nữ hoàng.

Than ôi, đức vua vốn không hề có lòng tha thứ. Do Nữ hoàng thái hậu Alicent, mẫu thân của vua, xúi giục, Aegon II quyết tâm trả thù những kẻ đã phản bội và phế truất ngài. Ngài bắt đầu với vương miện, phái người của mình và người của Borros Baratheon thuộc Stormlands đánh Rosby, Stokeworth và Duskendale cùng những lâu đài, làng mạc xung quanh. Mặc dù các lãnh chúa bị buộc tội, thông qua quản gia và quản thành của họ, đã nhanh chóng hạ cờ hiệu của Rhaenyra và thay vào đó là con rồng vàng của Aegon, nhưng từng người trong số họ lại bị xiềng xích đến King's Landing và buộc phải cúi đầu trước nhà vua. Họ không được thả cho đến khi đồng ý nộp tiền chuộc lớn và cung cấp cho Crown những con tin phù hợp.

Chiến dịch này chứng minh một sai lầm chết người, vì nó chỉ khiến trái tim của những người đàn ông thuộc về cố hoàng hậu chai sạn chống lại nhà vua. Có tin đồn rằng các chiến binh tập trung với số lượng lớn tại Winterfell, Barrowton và White Harbor đã nhanh chóng đến Vương Đô. Tại vùng Riverlands, Lãnh chúa Grover Tully già yếu và ốm liệt cuối cùng đã qua đời (do chứng xuất huyết não do ngôi nhà của ông ta chống lại nhà vua hợp pháp tại Second Tumbleton, Mushroom cho hay), và cháu trai của ông, Elmo, hiện cuối cùng đã trở thành Lãnh chúa của Riverrun, đã kêu gọi các lãnh chúa của Trident tham gia chiến tranh một lần nữa, nếu không ông sẽ chịu số phận tương tự như Lãnh chúa Rosby, Stokeworth và Darklyn. Cùng với ông ta là Benjicot Blackwood của Raventree, một chiến binh dày dạn kinh nghiệm ở ba mươi tuổi; cô của ông ta là Black Aly hung dữ, với ba trăm cung thủ; Lãnh chúa Sabitha Frey, Lãnh chúa tàn nhẫn và tham lam của cặp song sinh; Lãnh chúa Hugo Vance của Wayfarer's Rest; Lãnh chúa Jorah Mallister của Seagard; Lãnh chúa Roland Darry của Darry; và thậm chí cả Humfrey Bracken, Lãnh chúa của Stone Hedge, người mà gia đình cho đến nay vẫn luôn ủng hộ sự nghiệp của Vua Aegon.

Tin tức từ Thung lũng còn nghiêm trọng hơn, tại đó Phu nhân Jeyne Arryn đã tập hợp 1500 hiệp sĩ và 8000 lính bộ, và đã gửi các sứ giả đến Braavosi để thu xếp tàu thuyền đưa họ xuống tấn công King's Landing. Họ sẽ mang theo một con rồng. Phu nhân Rhaena của gia tộc Targaryen, chị em song sinh dũng cảm với Baela, đã mang một quả trứng rồng đến Thung lũng...một quả trứng đã nở ra, cho ra một con rồng non màu hồng nhạt với sừng đen và mào đen. Rhaena đặt tên cho con rồng là Morning.

“Ngần ấy năm có lẽ còn lâu lắm nữa Morning mới lớn đủ để sử dụng để ra trận, thế nhưng tin tức về sự ra đời của cô bé vẫn khiến hội đồng xanh phải vô cùng lo ngại. Nếu quân khởi nghĩa có thể phô trương một con rồng mà những người trung thành thì không, Nữ hoàng Alicent chỉ ra rằng, những người dân thường có thể thấy kẻ thù của họ hợp pháp hơn. "Ta cần một con rồng," Aegon II nói khi được thông báo.

"Bên cạnh rồng con của Tiểu thư Rhaena, chỉ còn ba con rồng sống trên toàn bộ Westeros. Kẻ cắp cừu biến mất cùng cô gái Nettles, nhưng người ta cho rằng nó đang ở đâu đó tại Mũi Nứt Vuốt hoặc Núi Trăng. Kẻ ăn thịt người vẫn ám ảnh các sườn phía đông của Núi Rồng. Theo báo cáo mới nhất, Silverwing đã rời khỏi sự hoang vu ở Tumbleton để đến Reach và được cho là đã làm tổ trên một hòn đảo đá nhỏ ở giữa Hồ Đỏ."

" Silverwing, rồng bạc của Nữ hoàng Alysanne chấp nhận một kỵ sĩ thứ hai, Borros Baratheon chỉ ra. “Sao không phải là kỵ sĩ thứ ba? Hãy đoạt lấy con rồng và vương miện của ngươi sẽ được an toàn.” Nhưng II vẫn chưa thể đi lại hoặc đứng vững, chưa nói đến việc cưỡi trên lưng rồng. Hơn nữa, Hoàng thân của chúng ta cũng không đủ sức cho một chuyến đi dài băng qua vương quốc đến Đầm Lầy Đỏ, đi qua những vùng đất đang bị phản bội, nổi loạn và những kẻ tan vỡ.

Trả lời vậy rõ ràng là không phải trả lời. Ngài công tước tuyên bố: "Không phải Silverwing. Ta sẽ có một Sunfyre mới, kiêu hãnh và hung dữ hơn trước". Vì thế, người ta đã gửi quạ đến Dragonstone, nơi những quả trứng của rồng Targaryen, một số đã già đến mức chuyển thành đá, được giữ dưới sự canh gác trong các hầm ngầm và hầm rượu. Các maester ở đó đã chọn ra bảy quả (để tôn vinh các vị thần) mà ông cho là có triển vọng nhất, và gửi chúng đến King's Landing. Vua Aegon giữ chúng trong phòng riêng của mình, nhưng không có quả nào nở ra rồng. Mushroom kể với chúng ta rằng Ngài công tước đã ngồi trên một "quả trứng màu tím và vàng lớn" trong một ngày một đêm, hy vọng nở ra rồng, "nhưng nó cũng có thể là một cục phân màu tím và vàng vì chẳng có tác dụng gì cả".

"Đại học sĩ Orwyle, sau khi thoát khỏi ngục tối và một lần nữa được gắn dây vào chức vụ của mình, đã mang đến cho chúng ta một cái nhìn chi tiết vào hội đồng xanh đã được khôi phục trong thời kỳ hỗn loạn này, khi nỗi sợ hãi và nghi ngờ thống lĩnh ngay tại Bức tường Đỏ. Vào lúc đoàn kết là điều cần thiết nhất, các lãnh chúa xung quanh Vua Aegon II thấy mình chia rẽ sâu sắc và không thể thống nhất được cách tốt nhất để giải quyết cơn bão đang tụ họp."

“Rắn biển” ưa hoà giải, ân xá, hoà bình.

Borros Baratheon khinh thường diễn biến đó là sự yếu đuối; ông tuyên bố với đức vua và hội đồng mình sẽ đánh bại những kẻ phản bội này ngoài chiến trường. Ông chỉ cần người; phải ra lệnh cho Casterly Rock và Oldtown tăng cường thêm quân ngay lập tức.

Ser Tyland Lannister, quan đại tướng tiền tệ mù lòa, đề xuất đi thuyền đến Lys hay Tyrosh rồi thuê một hoặc nhiều đội quân đánh thuê (Aegon II không thiếu tiền, vì Ser Tyland đã giao ba phần tư gia sản của Vương miện một cách an toàn cho Casterly Rock, Oldtown và Ngân hàng Sắt của Braavos trước khi Nữ hoàng Rhaenyra chiếm thành phố và kho bạc).

"Chúa thượng Velaryon cho rằng những nỗ lực như vậy là vô ích. "Chúng ta không đủ thời gian. Trẻ con ngự trên ngai vàng ở Oldtown và Casterly Rock. Chúng ta sẽ không tìm được viện trợ ở đó. Những đội quân đánh thuê thiện chiến nhất đều có ràng buộc hợp đồng với Lys, Myr hoặc Tyrosh. Cho dù Ser Tyland có thể "mời" họ ra thì cũng không thể đưa họ đến đây kịp thời. Các con tàu của ta có thể ngăn những người Arryn ra khỏi bờ cõi của chúng ta, nhưng ai sẽ ngăn chặn những người phương Bắc và các lãnh chúa ở Trident? Họ đã xuất binh rồi. Chúng ta phải thương lượng hoà bình. Bệ hạ nên tha bổng họ khỏi mọi tội ác và hành vi phản bội, tuyên bố Aegon của Rhaenyra là người thừa kế của mình và gả anh ta cho Công chúa Jaehaera ngay lập tức. Đó là cách duy nhất"."

"Những lời của ông lão tựa như gió thoảng bên tai. Vương hậu Alicent đã miễn cưỡng đồng ý cho cháu gái mình đính hôn với con trai của Rhaenyra, nhưng bà đã hành động mà không có sự chấp thuận của nhà vua. " Aegon II có những ý tưởng khác. Anh ta muốn cưới Cassandra Baratheon ngay lập tức, vì "cô ấy sẽ sinh cho tôi những đứa con trai khỏe mạnh, xứng đáng với Ngai Sắt". Anh ta cũng không cho phép Hoàng tử Aegon cưới con gái của mình, và có thể là sinh những đứa con trai có thể làm rối loạn ngai vàng kế vị. "Anh ta có thể đến Bức Tường Đen và dành cả ngày ở đó," Vua ra lệnh, "hoặc có thể từ bỏ quyền làm đàn ông và phục vụ ta như một hoạn quan. Đó là sự lựa chọn của anh ta, nhưng anh ta sẽ không có con. Dòng dõi của em gái ta phải chấm dứt."

Ngay cả vua cũng cho rằng biện pháp đó còn quá nhẹ tay. Ser Tyland Lannister lập luận phải xử tử ngay thái tử Aegon Nhỏ. Lannister tuyên bố: “Thằng nhóc sẽ vẫn là mối đe dọa chừng nào nó còn sống. “Chặt đầu nó đi, và lũ phản bội này sẽ chẳng còn vua, hoàng hậu hay thái tử. Giết nó càng sớm, cuộc nổi loạn này sẽ càng sớm chấm dứt”. Những lời của ông ta và cả của nhà vua khiến ngài Velaryon kinh sợ. Con rắn biển già nua, “giận dữ sấm sét”, lên án nhà vua và hội đồng là “ngu ngốc, nói dối và bội lời thề” rồi bỏ đi khỏi phòng họp.

Borros Baratheon sau đó đề xuất mang thủ cấp của ông già cho nhà vua, và Aegon II sắp đồng ý thì Lãnh chúa Larys Strong lên tiếng, nhắc nhở họ rằng Alyn Velaryon trẻ tuổi, người thừa kế của Bọ Sâu Biển, vẫn còn ngoài tầm với của họ trên Driftmark.

“Giết con rắn già nhưng lại mất đi con rắn non,” Bàn chân khoèo nói. “Chúng ta cũng sẽ mất những chiếc thuyền nhanh nhạy của chúng.” Ông ta nói rằng, thay vào đó, họ phải ngay lập tức bồi thường cho Lord Corlys, để Nhà Velaryon vẫn ở bên họ. “Hãy đính hôn cho ông ta, thưa Vương tôn,” ông ta thúc giục nhà vua. “Đính hôn không phải là kết hôn. Xưng hô Aegon Trẻ tuổi là người kế thừa của ngài. Một hoàng tử thì chưa hẳn đã là vua. Hãy nhìn lại lịch sử và đếm xem có bao nhiêu người thừa kế không bao giờ sống để ngồi trên ngai vàng. Nếu đã vậy, hãy xử lý Driftmark khi thích hợp, khi những kẻ thù của ngài bị đánh bại và ngài lên ngôi. Nhưng ngày đó vẫn chưa đến. Chúng ta phải chờ thời và nói chuyện tử tế với ông ta.”

Hoặc lời ông vẫn còn đó với chúng ta, từ Orwyle qua Munkun. Cả học giả Septon Eustace cũng như gã ngốc Mushroom không có mặt tại hội đồng. Tuy nhiên, Mushroom vẫn nói về nó, "Có bao giờ có một gã nào gian xảo như Cụt Chân không? Ồ, lẽ ra ông ta sẽ trở thành một gã ngốc lộng lẫy. Lời nói của ông ta tuôn như mật từ tổ ong và chưa bao giờ có chất độc nào lại có vị ngọt ngào đến thế."

Bí ẩn của Larys Strong, người bị tật ở chân, đã làm phiền lòng các nhà nghiên cứu lịch sử trong nhiều thế hệ và không phải là thứ mà chúng ta có thể hy vọng giải mã ở đây. Sự trung thành thực sự của anh ấy dành cho ai? Anh ấy đã làm gì? Anh ấy len lỏi qua Vũ điệu của những con rồng, ở cả hai phía, biến mất và xuất hiện trở lại, nhưng bằng cách nào đó luôn sống sót. Trong những điều anh ta nói và làm thì có bao nhiêu là dối trá, bao nhiêu là sự thật? Anh ấy chỉ là một người xuôi theo chiều gió, hay anh ấy biết mình sẽ đi đâu khi bắt đầu? Chúng ta có thể hỏi như vậy, nhưng không ai trả lời. Người họ Strong cuối cùng giữ bí mật của mình.

Chúng ta biết rằng ngài ta xảo quyệt, kín tiếng, nhưng lại có sức thuyết phục và dễ chịu khi cần. Những lời của ngài đã làm lay chuyển nhà vua và hội đồng trong hành trình của họ. Khi Nữ hoàng Alicent phản đối, ngài tự hỏi rằng liệu có thể lấy lại lòng của Lãnh chúa Corlys sau tất cả những gì đã nói vào ngày hôm đó không, thì Lãnh chúa Strong trả lời, "Nhiệm vụ đó xin giao cho thần, Tôn quý của người. Thần dám chắc ngài ấy sẽ lắng nghe thần".



"Vì vậy, ông đã làm như vậy. Mặc dù lúc đó không ai biết, nhưng Clubfoot đã trực tiếp đến gặp Sea Snake khi hội đồng được giải tán và nói với ông về ý định của nhà vua là sẽ ban cho ông ta tất cả những gì ông yêu cầu rồi giết ông sau đó khi chiến tranh kết thúc. Và khi ông già định xông ra với thanh kiếm trên tay để trả thù đẫm máu, thì Lord Larys đã xoa dịu ông ta bằng những lời lẽ nhẹ nhàng và nụ cười. Ông ta nói, “Có một cách tốt hơn", khuyên rằng hãy kiên nhẫn. Và do vậy, ông ta đã giăng lên những vòng luẩn quẩn về sự lừa dối và phản bội, khiến mọi người chống lại lẫn nhau.

"Trong khi những âm mưu và phản mưu lớn vởn quanh mình và kẻ thù áp sát từ mọi phía, Aegon II vẫn không hề hay biết. Nhà vua không phải là một người khỏe mạnh. Vết bỏng mà ngài chịu tại Rook's Rest để lại những vết sẹo bao phủ một nửa cơ thể. Mushroom nói rằng chúng cũng khiến ngài bất lực. Ngài cũng không thể đi lại được. Cú nhảy từ lưng Sunfyre tại Dragonstone đã khiến chân phải của ngài bị gãy ở hai nơi và làm vỡ xương ở chân trái. Chân phải lành tốt, Grand Maester Orwyle ghi nhận; không như chân trái. Các cơ ở chân đó đã teo lại, đầu gối cứng lại, phần thịt tiêu đi cho đến khi chỉ còn lại một cái que khô héo, vặn vẹo đến mức Orwyle nghĩ rằng Đức vua sẽ tốt hơn nếu cắt bỏ nó hoàn toàn. Tuy nhiên, nhà vua không chịu nghe. Thay vào đó, ngài được khiêng đi đây đi đó bằng cáng. Chỉ đến cuối cùng, ngài mới lấy lại được sức để đi bằng nạng, kéo lê chân bị thương phía sau.

Suốt nửa năm cuối đời đau đớn triền miên, Aegon dường như chỉ thấy vui khi nghĩ về cuộc hôn nhân sắp diễn ra của mình. Theo Mushroom, tên hề đứng đầu, ngay cả trò hề của những gã hề cũng không làm nhà vua cười... mặc dù "Thỉnh thoảng Bệ hạ mỉm cười trước những màn châm biếm của tôi, và thích giữ tôi bên cạnh để làm vơi bớt nỗi buồn và phụ giúp nhà vua mặc quần áo." Mặc dù bị bỏng và không còn khả năng quan hệ tình dục, nhưng theo lời gã lùn, Aegon vẫn có những ham muốn xác thịt và thường đứng núp sau bức rèm để xem một trong những người tình của mình quan hệ với cô hầu gái hoặc mệnh phụ trong triều. Chúng ta được kể rằng phần lớn nhiệm vụ này do Tom Tangletongue đảm nhiệm; có lúc, một số hiệp sĩ trong gia đình đảm nhận vai trò không mấy vẻ vang này, và chính Mushroom cũng ba lần phải tham gia. Gã hề kể rằng sau mỗi lần như vậy, nhà vua đều khóc vì xấu hổ và gọi Giám mục Eustace tới để nhận sự xá tội. (Eustace không đề cập đến điều này trong chính bản tường thuật của mình về những ngày cuối đời của Aegon)

"Vào thời điểm này, Vua Aegon II cũng ra lệnh phục chế và xây dựng lại Hố Rồng, đặt làm hai bức tượng khổng lồ của các anh trai Aemond và Daeron (ông ta ra lệnh rằng chúng phải lớn hơn Titan thành Braavos và phủ lá vàng), và tổ chức cuộc đốt công khai tất cả các sắc lệnh và công bố được ban hành bởi "những vị vua phù du" Trystane Truefyre và Gaemon Palehair.

Trong khi đó, kẻ thù của ông đang hành quân. Xuống đèo Cổ đến Cregan Stark, Lãnh chúa Winterfell, với đội quân hùng hậu theo sau (Thầy tu Eustace đề cập đến "hai mươi ngàn kẻ man rợ gào thét trong lớp lông xù", mặc dù Munkun hạ xuống chỉ còn tám ngàn trong Sách kể chuyện chân thực của mình), ngay cả khi Vương tôn của Vale phái quân đội của mình từ Gulltown: mười ngàn người, dưới sự chỉ huy của Lãnh chúa Leowyn Corbray và anh trai của ông, Hiệp sĩ Corwyn, người mang theo thanh kiếm Valyrian nổi tiếng tên là Quý bà cô đơn.

"Mối đe dọa cấp thiết nhất, tuy nhiên lại đến từ cánh đàn ông của Trident. Gần sáu ngàn người trong số họ đã tập trung tại Riverrun khi Elmo Tully triệu hồi các lá cờ hiệu của mình. Đáng buồn thay, chính ngài Elmo đã qua đời khi hành quân

sau khi uống phải một ít nước bẩn, chỉ sau chín ngày bốn mươi ngày kể từ khi trở thành chúa tể của Riverrun, nhưng quyền thống trị đã được truyền lại cho đứa con trai cả, Ser Kermit Tully, một thanh niên hung bạo và bốc đồng, muốn chứng tỏ mình là một chiến binh. Họ đã hành quân sáu ngày từ King's Landing, dọc theo con đường của nhà vua, khi Chúa tể Borros Baratheon dẫn đội quân stormlander của mình ra nghênh chiến, sức mạnh của ông được củng cố nhờ số binh lính được huy động từ Stokeworth, Rosby, Hayford và Duskendale, cùng với hai ngàn người đàn ông và con trai từ các hầm chứa của Flea Bottom, được trang bị giáo và mũ sắt tạm bợ."

“Quân lính hai bên gặp nhau cách thành phố hai ngày đường, tại nơi con đường chính đi qua giữa một khu rừng và một ngọn đồi thấp. Mưa đã trút xuống liên tục trong nhiều ngày, cỏ ướt, mặt đất nhão, lầy lội. Công tước Borros tự tin sẽ giành thắng lợi, vì những trinh sát của ông báo lại rằng quân sông chủ yếu do trẻ con và phụ nữ chỉ huy. Gần tới chiều tối khi ông trông thấy quân địch nhưng vẫn ra lệnh tấn công ngay lập tức... mặc dù con đường tới bị chặn cứng bởi một bức tường khiên và ngọn đồi bên phải thì nỏ thủ đứng dày đặc. Chính công tước Borros dẫn đầu cuộc xung trận, xếp đội hiệp sĩ thành hình nêm, hô vang tiến xuống đường thẳng tới giữa đội hình địch, nơi biểu tượng cá hồi bạc của dòng sông Riverrun tung bay trên lá cờ xanh đỏ cùng với biểu tượng tứ phần của nữ hoàng đã khuất. Đội bộ binh hành quân theo sau họ, dưới lá cờ mang hình con rồng vàng của vua Aegon.

Chiến thành được đặt tên theo cuộc đụng độ diễn ra sau Trận chiến Kingsroad. Những người lính đã chiến đấu đặt tên là Bùn lầy lộn xộn. Bất kể tên nào thì đây cũng là trận chiến cuối cùng của Vũ điệu của những chú rồng, sẽ chứng tỏ đây là một cuộc chiến đơn phương. Những cung dài trên ngọn đồi đã bắn hạ những chú ngựa khỏi chân các kỵ sĩ của Chúa Borros khi họ tấn công, hạ gục quá nhiều đến nỗi chưa đầy một nửa đội kỵ sĩ của ông từng đạt được mục tiêu tường chắn. Những người làm vậy thấy hàng ngũ của mình bị xáo trộn, đội hình bị phá vỡ, ngựa của họ trượt và chật vật trong bùn mềm. Mặc dù những người xứ bão gây ra sự tàn phá to lớn bằng giáo mác và rìu dài, nhưng những lãnh chúa sông vẫn vững vàng, khi những người đàn ông mới bước lên để thay thế vị trí của những người đã ngã xuống. Khi quân đội của Chúa Baratheon ầm ầm tấn công, bức tường chắn loạng choạng và lùi lại, và dường như có nguy cơ bị phá vỡ... cho đến khi khu rừng bên trái con đường bùng nổ với tiếng la hét và rú rít, và hàng trăm người dân sông khác bùng nổ từ những cái cây, dẫn đầu bởi cậu bé điên Benjicot Blackwood, người mà ngày này sẽ kiếm được biệt danh là Bloody Ben, cái tên mà anh sẽ được biết đến cho đến hết quãng đời còn lại của mình.

Lãnh chúa Borros vẫn cưỡi ngựa giữa cảnh tàn sát. Khi thấy trận chiến đang tuột khỏi tay, ngài ra lệnh cho người hầu thổi còi chiến tranh, báo hiệu cho quân dự bị tiến lên. Tuy nhiên, khi nghe thấy tiếng còi, những người đàn ông của Rosby, Stokeworth và Hayford đã bỏ rơi những chú rồng bằng vàng của nhà vua và đứng im, đám lính ô hợp từ Bến Vua tan tác như ngỗng, còn những hiệp sĩ của Duskendale đã bắt tay với kẻ thù, tấn công những người Stormlander ở phía sau. Trận chiến trở thành cuộc chạy trốn chỉ trong nửa nhịp tim, khi đội quân cuối cùng của Vua Aegon tan vỡ.

Borros Baratheon đã tử trận. Bị hạ ngựa khi con ngựa chiến của ông bị trúng mũi tên từ Black Aly và những cung thủ của cô, ông tiếp tục chiến đấu dưới đất, hạ gục vô số lính, một tá hiệp sĩ và Lãnh chúa Mallister cũng như Darry. Vào lúc Kermit Tully tiến về phía ông, Lãnh chúa Borros đã chết đứng, đầu trần (ông đã xé tung cái mũ giáp bị móp), chảy máu từ hàng chục vết thương, khó có thể đứng vững được. "Hãy đầu hàng, ser", Lãnh chúa Riverrun gọi với Lãnh chúa Storm's End, "ngày này là của chúng ta". Lãnh chúa Baratheon trả lời bằng một lời nguyền rủa, "Ta thà nhảy múa dưới địa ngục còn hơn đội gông xiềng của ngươi". Rồi ông ta xung phong... lao thẳng vào quả cầu sắt có gai ở cuối cây đinh ba của Lãnh chúa Kermit, quả cầu đã đập thẳng vào mặt ông ta trong một cơn mưa máu, xương và não tanh tưởi. Lãnh chúa Storm's End đã chết trong bùn dọc theo đại lộ của nhà vua, thanh gươm vẫn còn trong tay.

Khi lũ quạ báo tin về trận chiến trở lại Red Keep, hội đồng xanh đã vội họp lại. Tất cả các lời cảnh báo của Sea Snake đều đã trở thành hiện thực. Casterly Rock, Highgarden và Oldtown phản ứng rất chậm trễ trước yêu cầu thêm quân đội của nhà vua. Khi làm vậy, họ viện những lời biện hộ và chối quanh thay cho lời hứa hẹn. Nhà Lannister đã sa lầy vào cuộc chiến đấu với Red Kraken, gia tộc Hightower đã mất quá nhiều người và không có chỉ huy đủ năng lực, mẹ của Chúa tể nhỏ Tyrell viết thư nói rằng bà có lý do nghi ngờ lòng trung thành của những người phò tá con trai bà, và “là một phụ nữ, bản thân tôi không đủ khả năng lãnh đạo đội quân đi chiến đấu”. Ser Tyland Lannister, Ser Marston Waters và Ser Julian Wormwood đã được cử đến bờ bên kia biển hẹp để tìm kiếm lính đánh thuê ở Pentos, Tyrosh và Myr, nhưng chưa có ai trở về.

Nhà vua Aegon II sẽ sớm đứng trần trụi trước kẻ thù của mình, tất cả những người đàn ông của nhà vua đều biết. Bloody Ben Blackwood, Kermit Tully, Sabitha Frey và những người anh em trong chiến thắng của họ đang chuẩn bị tiếp tục tiến tới thành phố, và chỉ vài ngày sau đó là đến lượt Chúa Cregan Stark và những người phương bắc của ông. Hạm đội Braavosi chở đội quân Arryn đã rời Gulltown và đang hướng đến eo biển Gullet, nơi duy nhất Alyn Velaryon trẻ tuổi đứng cản đường họ... và lòng trung thành của Driftmark không đáng tin cậy.

"Bệ hạ", Rắn biển nói, khi nhóm hội đồng xanh kiêu hãnh tụ họp lại, "bệ hạ phải đầu hàng, thành phố không thể chịu nổi một cuộc cướp bóc khác, hãy cứu lấy người dân và cả chính bệ hạ. Nếu thoái vị để nhường ngôi cho Hoàng tử Aegon, ngài ấy sẽ cho phép ngài gia nhập đội Gác Đêm, sống một cuộc sống thanh thản trên Bức tường thành".

“Ngài sẽ như vậy không?” Vua Aegon nói. Munkun kể lại rằng ông ấy nghe như đang hi vọng.

Mẹ chàng không hề bế trông chút hi vọng nào như thế. “Con đã cho rồng ăn thịt mẹ con”, bà nhắc nhở đứa con trai. “Cậu bé đã chứng kiến tất cả”.

Vua tuyệt vọng quay sang cô. "Ngươi muốn ta làm gì?"

"Ngươi đang bắt giữ con tin của ta," Hoàng Thái hậu đáp. "Cắt một bên tai của thằng bé và gửi cho lãnh chúa Tully. Hãy cảnh báo họ rằng ông ta sẽ mất một phần khác cho mỗi dặm họ tiến lên."

“Vâng,” Aegon II đáp. “Tốt. Sẽ được thực hiện thôi.” Ngài triệu tập Ser Alfred Broome, người đã phục vụ ngài tận tụy tại Dragonstone. “Hãy đi và trông nom việc đó, ser ạ.” Khi hiệp sĩ cúi chào rời đi, nhà vua quay sang Corlys Velaryon. “Nhắn lại

đứa con hoang của ông phải chiến đấu dũng cảm, ngài ạ. Nếu nó làm ta thất vọng, nếu bất kỳ kẻ Braavosi nào qua được Gullet, phu nhân Baela quý giá của ông cũng sẽ mất đi vài bộ phận cơ thể."

Rắn Biển không cầu xin, nguyền rủa hay đe dọa. Ông gật đầu cứng ngắc, đứng dậy và cáo lui. Nấm cho biết ông ta đã trao đổi ánh nhìn với Chân thọt khi đi, nhưng Nấm đã không có mặt, và dường như rất khó có khả năng rằng một người dày dặn kinh nghiệm như Corlys Velaryon lại hành động vụng về đến thế trong một khoảnh khắc như vậy.

"Ngày của Aegon đã tàn, dù rằng ông ta vẫn chưa nắm bắt được điều đó. Lũ áo chùng đen trong quân của ông ta đã đưa kế hoạch của chúng vào thực hiện ngay thời điểm chúng biết được tin Chúa tể Baratheon thua trận trên con đường của nhà vua.

Khi Ser Alfred Broome vượt qua cầu trục đến Trại lính của Maegor, nơi đang giam Công tước Aegon, ngài thấy Ser Perkin the Flea và sáu hiệp sĩ rách rưới chặn đường. "Hãy tránh xa, nhân danh đức vua," Broome yêu cầu.

"Chúng ta có một ông vua mới rồi", Ser Perkin đáp lại. Ông ta đặt tay lên vai Ser Alfred rồi đẩy mạnh ông ta khiến ông ta lảo đảo rơi xuống lớp chông sắt ở phía dưới, nơi ông ta giãy giụa và quằn quại trong đau đớn cho đến chết sau hai ngày.

"Cùng giờ đó, Nữ Bá tước Baela Targaryen đã được các đặc vụ của Lãnh chúa Larys the Clubfoot đưa đi trốn đến nơi an toàn. Tom Tangletongue đã bất ngờ bắt gặp được một nhóm người trong sân lâu đài khi anh ta đang rời khỏi chuồng ngựa, và bị chặt đầu ngay lập tức. "Anh ta đã chết như cách mà anh ta đã sống, trong sự lắp bắp", Mushroom kể lại. Cha của anh ta là Tom Tanglebeard không có mặt trong lâu đài, nhưng họ đã tìm thấy ông ta trong một quán rượu trên phố Eel Alley. Khi ông ta phản đối rằng mình "chỉ là một ngư dân bình thường, đến đây để uống bia thôi", những kẻ bắt giữ đã dìm chết ông ta trong một thùng bia.

Tất cả được thực hiện gọn gàng, nhanh chóng và lặng lẽ đến nỗi dân chúng của Bến Vua chẳng hay biết gì về những gì đang diễn ra sau bức tường của Pháo Đài Đỏ. Ngay cả trong chính tòa lâu đài, không có hồi chuông báo động nào vang lên. Những kẻ bị kết án tử hình đều bị giết chết, trong khi phần còn lại vẫn bình thản làm công việc của mình, không bị phát hiện và không hề hay biết. Septon Eustace kể với chúng ta rằng có hai mươi bốn người bị giết, trong khi tác phẩm True Telling của Munkun lại nói là hai mươi mốt. Mushroom khẳng định đã chứng kiến vụ giết chết viên nếm đồ ăn của nhà vua, một người đàn ông béo phì tên là Ummet, và khẳng định rằng anh ta đã buộc phải trốn trong một thùng bột mì để thoát khỏi số phận tương tự, xuất hiện vào đêm hôm sau với "khuôn mặt từ đầu đến chân đầy bột, trắng đến nỗi người hầu gái đầu tiên nhìn thấy tôi tưởng tôi là ma của Mushroom". (Nghe có vẻ như truyện. Tại sao những kẻ chủ mưu lại muốn giết một anh hề?)

"Nữ hoàng Alicent bị bắt ở những bậc thang hình rắn khi đang trên đường trở về phòng của mình. Những kẻ bắt giữ bà mặc áo choàng có hình hải mã của Nhà Velaryon, và mặc dù họ đã giết hai người đàn ông bảo vệ bà, họ không gây hại cho chính Thái hậu hay các cung nữ của bà. Nữ hoàng trong Xiềng xích một lần nữa bị xích và bị đưa đến ngục tối, ở đó đợi đến khi vị vua mới hài lòng. Đến lúc đó, đứa con trai cuối cùng của bà đã chết.

Sau hội đồng, Vua Aegon II được hai thị đồng khỏe mạnh đưa xuống sân. Ở đó, kiệu của ngài đã chờ sẵn, theo phong tục; đôi chân teo tóp khiến ngài khó khăn khi đi, ngay cả khi có nạng. Ser Gyles Belgrave, hiệp sĩ Cận vệ hoàng gia chỉ huy đoàn hộ tống, sau đó đã làm chứng rằng Hoàng đế có vẻ mệt mỏi khác thường khi người ta giúp ngài lên kiệu, khuôn mặt ngài "xám xịt và xanh xao, sụp xuống" nhưng thay vì yêu cầu đưa ngài trở lại phòng của mình, ngài bảo Ser Gyles đưa ngài đến nhà nguyện của lâu đài. "Có lẽ ngài cảm thấy mình sắp lìa đời," Septon Eustace viết, "và muốn cầu nguyện để được tha thứ tội lỗi của mình".

Gió lạnh thổi vào. Khi đoàn xe lên đường, nhà vua kéo bức màn lại để chống lại cái lạnh. Bên trong, như thường lệ, có một bình rượu đỏ Arbor ngọt ngào, loại rượu yêu thích của Aegon. Nhà vua tự rót cho mình một tách rượu khi chiếc xe băng qua sân.

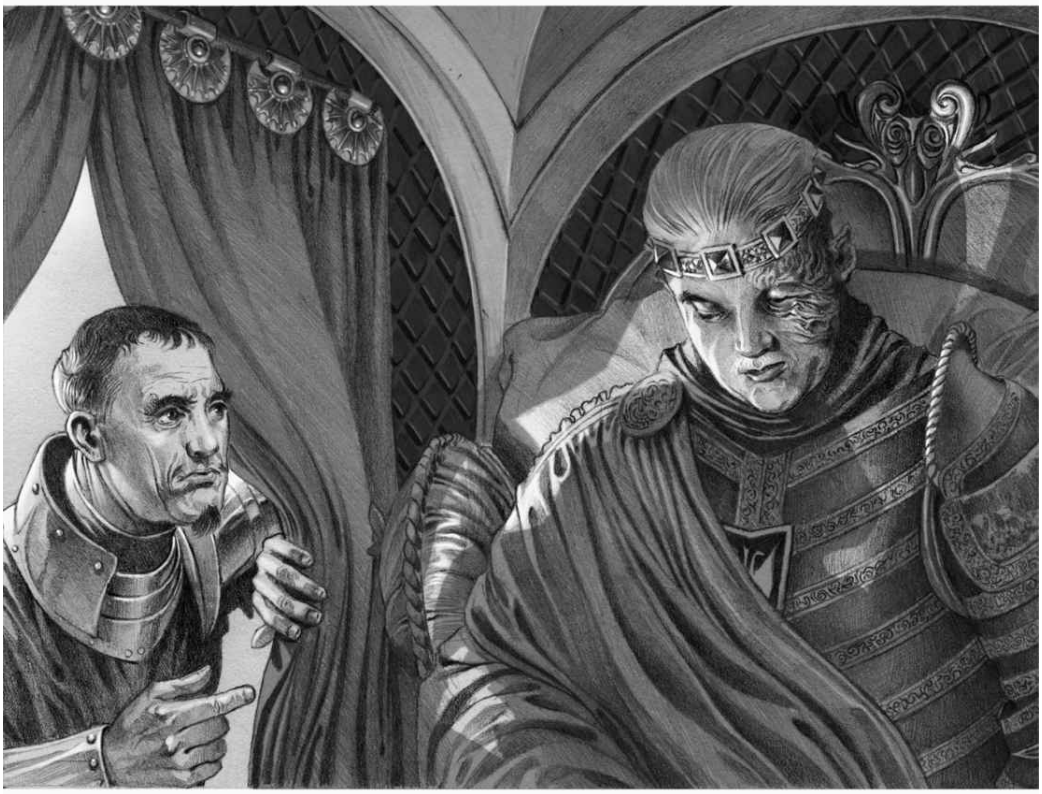
Ser Gyles và những người khiêng cáng không hề hay biết chuyện chẳng lành cho đến khi họ tới nhà nguyện, và rèm cửa không mở. Người hiệp sĩ nói: "Chúng ta đã tới nơi, Bệ hạ". Không thấy trả lời, chỉ có sự im lặng. Khi câu hỏi thứ hai và thứ ba đều không có kết quả, Ser Gyles Belgrave vén rèm, thấy nhà vua đã chết trên đệm. Người hiệp sĩ nói: "Máu vương trên môi người. Người như đang ngủ vậy".

"Các học sĩ và thường dân vẫn tranh cãi rằng loại chất độc nào đã được sử dụng, và ai có thể đã cho chất độc vào rượu của nhà vua. (Một số người cho rằng chỉ có Ser Gyles mới có thể làm như vậy, nhưng thật không thể tưởng tượng được một hiệp sĩ của Đội Cận vệ Nhà vua lại tước đi mạng sống của chính nhà vua mà anh ta đã thề bảo vệ. Ummet, người nếm thử thức ăn của nhà vua, người mà Mushroom tuyên bố đã chứng kiến cái chết, có vẻ là ứng viên thích hợp hơn.) Tuy nhiên, trong khi bàn tay đã hạ độc rượu Arbor đỏ sẽ không bao giờ được biết đến, chúng ta có thể không nghi ngờ rằng điều đó đã được thực hiện theo lệnh của Larys Strong."

Chết như vậy Aegon của Nhà Targaryen, tên thứ hai, con trai đầu của Nhà vua Viserys I Targaryen và Nữ hoàng Alicent của Nhà Hightower, người được cai trị trong thời gian ngắn ngủi và cay đắng. Ông đã sống 24 năm và trị vì trong 2 năm.

"Khi đội tiên phong của quân Lãnh chúa Tully tiến đến trước tường thành Bến Vua hai ngày sau đó, Corlys Velaryon cưỡi ngựa ra đón họ cùng với Hoàng tử Aegon buồn bã bên cạnh. "Nhà vua đã băng hà" - Rắn Biển thông báo một cách nghiêm trang - "Hoàng đế vạn tuế".

Và phía bên kia Vịnh Blackwater, tại Gullet, Lãnh chúa Leowyn Corbray đứng ở mũi tàu Braavosi và quan sát một đội chiến thuyền Velaryon hạ cờ rồng vàng của Aegon thứ hai và thay vào đó là con rồng đỏ của Aegon thứ nhất, ngọn cờ mà mọi vị vua Targaryen đều tung ra cho đến khi cuộc Vũ hội bắt đầu.



Chiến tranh đã chấm dứt (dù rằng hòa bình đến sau đó sớm cho thấy là còn lâu mới yên bình).

Vào ngày mùng 7 tháng 7 131 năm sau Cuộc chinh phạt của Aegon, một ngày được cho là linh thiêng đối với các vị thần, High Septon xứ Oldtown đọc lời tuyên thệ hôn nhân khi Hoàng tử Aegon Trẻ, con trai cả của Nữ hoàng Rhaenrya và người chú là Hoàng tử Daemon, cưới Công chúa Jaehaera, con gái của Nữ hoàng Helaena và anh trai bà là Vua Aegon II, qua đó thống nhất hai nhánh đối thủ của Gia tộc Targaryen và chấm dứt hai năm phản bội và tàn sát.

Vũ Điệu Rồng Hoàng Đế đã kết thúc, cũng là để mở màn cho triều đại u buồn của Vua Aegon III Targaryen.

" Theo như những gì các vị thần sắp đặt, bảy ngày sau đó tại Storm's End, phu nhân của ngài đã sinh hạ một người con trai và người thừa kế mà Lord Borros đã mong ước từ rất lâu. Ngài đã để lại lời chỉ thị đặt tên đứa trẻ là Aegon nếu đó là con trai, để vinh danh nhà vua. Nhưng khi biết tin ngài đã tử trận, Phu nhân Baratheon đã đặt tên đứa trẻ là Royce theo tên cha bà."



Aftermath

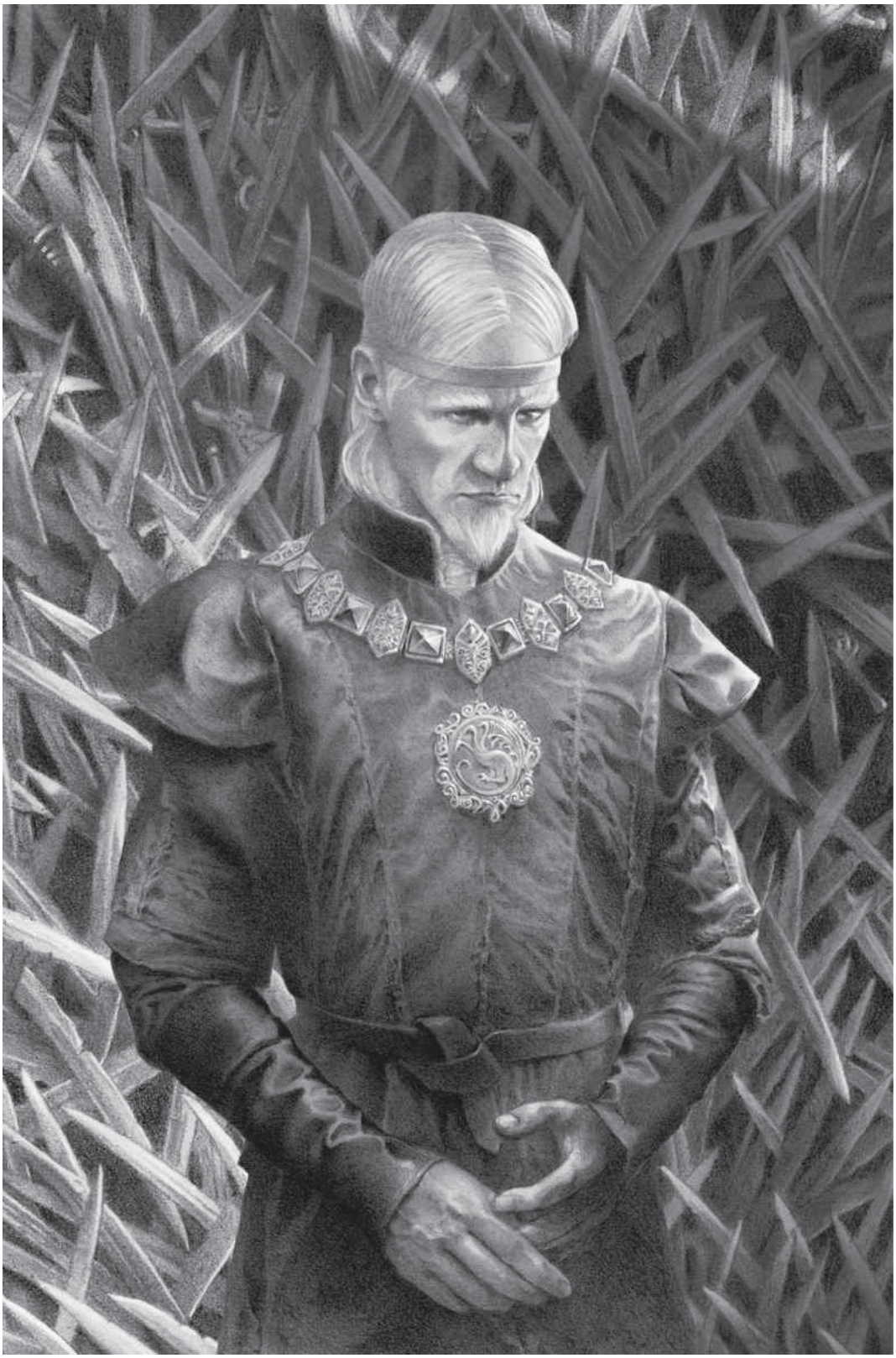
The Hour of the Wolf

Thường dân ở Bảy Vương Quốc gọi Vua Aegon III Targaryen là Aegon Xui Xẻo, Aegon Buồn rầu, và (phổ biến nhất) là Nỗi kinh hoàng của loài Rồng, khi họ nhớ đến ông. Tất cả những cái tên này đều phù hợp. Đại học sĩ Munkun, người đã phục vụ ông trong suốt một phần thời gian trị vì của mình, gọi ông là Vị Vua Tan Vỡ, biệt danh này càng phù hợp hơn với ông. Trong số tất cả những người từng ngồi trên Ngai Sắt, có lẽ ông vẫn là người khó hiểu nhất: một vị vua bí ẩn ít nói và ít làm hơn, và sống cuộc đời chìm trong đau buồn và u sầu.

Người con trai thứ tư của Rhaenyra Targaryen và người con trai lớn nhất của cô bởi người chú và là người chồng thứ hai, Hoàng tử Daemon Targaryen, Aegon đã lên Ngai Sắt vào năm 131 AC và ngự trị trong hai mươi sáu năm, cho đến khi ông mất vì tiêu hao vào năm 157 AC. Ông đã lấy hai bà vợ và có năm người con (hai con trai và ba con gái), nhưng dường như chẳng tìm thấy niềm vui nào trong hôn nhân hay tình phụ tử. Trong thực tế, ông là một người đàn ông đơn độc và không có niềm vui. Ông không săn bắn hay nuôi chim ưng, chỉ cưỡi ngựa trong hành trình, không uống rượu và tỏ ra không quan tâm đến thức ăn đến mức thường phải có người nhắc ông ăn. Mặc dù ông cho phép tổ chức đấu trường, ông đều không tham gia, dù là đấu sĩ hay khán giả. Sau khi trưởng thành, ông ăn mặc giản dị, thường là màu đen, và mặc áo sơ mi vải thô bên trong lớp nhung và lụa required của một vị vua.

"Nhưng đó là nhiều năm sau, tuy nhiên, sau khi Aegon III đã đủ tuổi và nắm quyền cai trị Bảy Vương quốc. Vào năm 131 AC, khi triều đại của ông bắt đầu, ông vẫn chỉ là một cậu bé mười tuổi; cao lớn với độ tuổi của mình, người ta nói rằng, với "mái tóc bạc trắng gần như nhuộm vàng, và đôi mắt màu tím gần như đen". Ngay cả khi còn là một cậu bé, Aegon cũng hiếm

khi mỉm cười và ít cười hơn, Mushroom nói và mặc dù ông có thể duyên dáng và lịch sự khi cần, nhưng bên trong ông luôn có một bóng tối không bao giờ biến mất.



"Tình cảnh mà vị vua bé bắt đầu triều đại của mình rất xa mới có thể gọi là tốt lành. Các lãnh chúa ven sông đã đánh tan quân đội cuối cùng của Aegon II trong Trận chiến Kingsroad đã hành quân đến King's Landing chuẩn bị cho trận chiến. Ngược lại, Lãnh chúa Corlys Velaryon và Hoàng tử Aegon đã cưỡi ngựa ra gặp họ dưới ngọn cờ hòa bình. "Nhà vua đã băng hà, muôn năm nhà vua mới", Lãnh chúa Corlys nói, khi ông giao nộp thành phố cho lòng thương xót của họ.

Lúc đó cũng như bây giờ, lãnh chúa vùng sông nước là một bọn háo thắng, hay cãi lộn. Kermit Tully, Lãnh chúa vùng sông nước, là lãnh chúa phong kiến của họ và theo danh nghĩa là chỉ huy của đoàn quân của họ...nhưng phải nhớ rằng lãnh chúa của họ thì chỉ mới mười chín tuổi, và "xanh như cỏ mùa hè", như người phương bắc có thể nói. Em trai của ông ta là Oscar, người đã giết chết ba người đàn ông trong cuộc Thảm sát Đầm lầy và được phong tước hiệp sĩ trên chiến trường sau đó, còn xanh hơn nữa, và bị nguyền rủa bởi loại kiêu ngạo dễ thấy ở những đứa con trai thứ.

Nhà Tully rất độc đáo giữa các gia tộc vĩ đại ở Westeros. Aegon Đệ Nhất đã phong họ là Công tước tối cao của Trident, nhưng ở nhiều mặt, họ vẫn tiếp tục bị lu mờ bởi nhiều chư hầu của chính họ. Các gia tộc Bracken, Blackwood và Vance đều cai quản những lãnh địa rộng lớn hơn và có thể huy động những đội quân hùng hậu hơn, tương tự như những kẻ mới nổi Freys of the Twins. Gia tộc Mallister của Seagard có dòng dõi đáng tự hào hơn, gia tộc Mooton của Maidenpool giàu có hơn nhiều, còn Harrenhal, mặc dù bị nguyền rủa, bị tàn phá và đổ nát, vẫn là một tòa lâu đài đồ sộ hơn Riverrun và lớn gấp mười lần. Lịch sử không mấy nổi bật của Nhà Tully càng trở nên tồi tệ hơn bởi tính cách của hai lãnh chúa cuối cùng... nhưng giờ đây các vị thần đã đưa thế hệ trẻ hơn của Nhà Tully lên hàng đầu, một cặp những chàng trai trẻ đầy kiêu hãnh quyết tâm chứng tỏ bản thân, Lãnh chúa Kermit là một người cai trị và Ser Oscar là một chiến binh.

Cưỡi ngựa bên cạnh họ, từ bờ đê Trident đến cổng King's Landing, là một chàng trai trẻ tuổi hơn: Benjicot Blackwood, Chúa tể của Raventree. Bloody Ben, như tên gọi của người đàn ông này, chỉ mới mười ba tuổi, độ tuổi mà hầu hết những đứa trẻ cao quý vẫn thường là những chàng hầu cận, chải lông cho ngựa của chủ mình và cọ sạch bụi bẩn trên áo giáp của họ. Bổn phận của một Chúa tể đã đến với chàng quá sớm khi cha chàng, Chúa tể Samwell Blackwood, bị Ser Amos Bracken giết chết tại Trận Cối xay Cháy. Mặc dù còn rất trẻ, vị Chúa tể bé nhỏ kia đã từ chối giao lại quyền lực cho những người đàn ông lớn tuổi hơn. Tại Fishfeed, người ta đồn đại rằng chàng đã bật khóc khi thấy quá nhiều người chết, tuy nhiên chàng không hề nao núng trước những trận chiến sau đó mà còn chủ động tìm kiếm chúng. Những người đàn ông của chàng đã giúp đánh đuổi Criston Cole khỏi Harrenhal bằng cách truy đuổi những người kiếm ăn của hắn ta, chàng đã chỉ huy trung tâm tại Tumbleton Thứ Hai và trong một Bãi chiến lầy lội, chàng đã lãnh đạo cuộc tấn công bên sườn từ khu rừng, phá vỡ đội quân xứ Stormland của Chúa tể Baratheon và giành chiến thắng. Người ta cho rằng khi mặc triều phục, Chúa tể Benjicot trông giống một đứa trẻ con, cao lớn so với tuổi nhưng vóc dáng mảnh khảnh, khuôn mặt nhạy cảm và có đôi chút nhút nhát, dè dặt; còn khi mặc áo giáp, Bloody Ben lại là một con người hoàn toàn khác, ở độ tuổi mười ba, chàng đã nhìn thấy nhiều cảnh chiến trường hơn hầu hết mọi người trong suốt cuộc đời họ.

Có thể nói là có những lãnh chúa và hiệp sĩ nổi tiếng khác trong số những thuộc hạ mà Corlys Velaryon đối mặt bên ngoài Cổng Thần vào ngày hôm đó năm 131 AC, tất cả họ đều lớn tuổi hơn và một số người khôn ngoan hơn Người Đen của dòng dõi Blackwood và những người anh em Tully, nhưng bằng cách nào đó, ba thanh niên đã nổi lên từ Vũng Lầy Lộn Xộn với tư cách là những thủ lĩnh chắc chắn. Gắn bó qua trận chiến, cả ba đã trở nên không thể tách rời đến mức quân lính của họ bắt đầu gọi họ một cách chung là “những Chàng trai”.

"Trong số những người ủng hộ họ bao gồm hai người phụ nữ phi thường: Alysanne Blackwood, được gọi là Black Aly, chị gái của cố Chúa Samwell Blackwood, và do đó là dì của Bloody Ben, cùng với Sabitha Frey, Phu nhân của Twins, góa phụ của Chúa Forrest Frey và mẹ của người thừa kế của ông ta, một “mụ chằn lửa sắc sảo, ăn nói chua ngoa của Nhà Vypren, người thích cưỡi ngựa hơn là khiêu vũ, mặc áo giáp thay vì vải lụa và thích giết đàn ông và hôn phụ nữ, theo Mushroom."

Đám thanh niên chỉ biết tiếng tăm của Chúa Corlys Velaryon mà thôi, và đó là danh tiếng lừng lẫy. Vừa đặt chân tới Bến Vua với dự tính sẽ cần phải bao vây thành phố hay đánh chiếm bằng cách đột kích, họ mừng reo (dù khá bất ngờ) khi thành đã được dâng cho họ trên một cái mâm bằng vàng... rồi biết được Aegon II đã chết (dù Benjicot Blackwood và cô của ông đều tỏ ra băn khoăn về cách chết của ông, vì chất độc bị coi là vũ khí của kẻ hèn nhát, đánh mất danh dự). Tiếng reo mừng vang khắp chiến trường khi tin về cái chết của nhà vua truyền đi, và từng người một, Chúa tể của Dòng Đỉnh Ba và những đồng minh của họ đến quỳ gối trước Hoàng tử Aegon rồi chào mừng ông là vua của họ.

Khi đoàn lãnh chúa đi qua thành phố, dân chúng reo hò từ những mái nhà và ban công, những cô gái xinh đẹp chạy ra trước để hôn lên những vị cứu tinh của họ (giống như những gã hề trong vở kịch câm, Mushroom nói, ngụ ý rằng tất cả những điều này đã được Larys Strong sắp đặt). Đội áo choàng vàng xếp hàng dọc các con phố, hạ thấp giáo khi Đoàn hiệp sĩ đi qua. Bên trong Pháo đài đỏ, Đoàn hiệp sĩ thấy thi thể của nhà vua quá cố được đặt trên một chiếc giường tang bên dưới Ngai sắt, với mẹ của ông ta, Nữ hoàng Alicent, khóc bên cạnh. Những tàn dư của triều đình Aegon đã tập trung tại hội trường, trong số đó có Lãnh chúa Larys Strong Bàn chân khoèo, Đại học sĩ Orwyle, Hiệp sĩ Perkin the Flea, Mushroom, Septon Eustace, Hiệp sĩ Gyles Belgrave và ba Hiệp sĩ Cận vệ Nhà vua khác, cùng nhiều lãnh chúa và hiệp sĩ nhỏ hơn. Orwyle thay mặt họ phát biểu, ca ngợi những người thống trị xứ sông ngòi như những vị cứu tinh.

Trên khắp đất của Vua và dọc theo Biển hẹp, những người trung thành với quốc vương đã khuất cũng lần lượt đầu hàng. Người Braavosi đưa Lãnh chúa Leowyn Corbray đến Duskendale, cùng với một nửa lực lượng mà Lãnh chúa Arryn đã gửi xuống từ Vale, một nửa còn lại đã đổ bộ xuống Maidenpool cùng em trai ông là Ser Corwyn Corbray. Cả hai thị trấn đều chào đón đoàn quân của Arryn bằng những bữa tiệc và hoa tươi. Stokeworth và Rosby gục ngã không đổ máu, kéo lá cờ rồng vàng của Aegon II xuống để kéo lá cờ rồng đỏ của Aegon III lên. Các đồn trú của Dragonstone chứng tỏ rất cứng đầu, đóng chặt cổng và tuyên thệ chống đối. Họ giữ vững trong ba ngày và hai đêm. Vào đêm thứ ba, những chú rể của lâu đài, những người nấu ăn và những người hầu đã cầm vũ khí chống lại lính của nhà vua, giết chết nhiều người trong khi họ ngủ và đưa những người còn lại đến gặp Alyn Velaryon bằng xích sắt.

Septon Eustace kể rằng một "cơn hưng phấn lạ thường" đã chiếm giữ Vương Đô; Mushroom đơn giản chỉ nói rằng "nửa thành phố đã say rượu." Thi thể của Vua Aegon II được đưa lên giàn hỏa thiêu, với hy vọng rằng mọi sự xấu xa và hận thù trong triều đại của ông có thể bị thiêu cháy sạch cùng với hài cốt của ông. Hàng nghìn người đã trèo lên Đồi Cao Aegon để nghe Hoàng tử Aegon tuyên bố rằng hòa bình đang trong tầm tay. Một lễ đăng quang xa hoa được lên kế hoạch dành cho cậu bé, tiếp theo là lễ cưới của cậu với Công chúa Jaehaera. Một bầy quạ đen từ chốn Hồng Lâu bay đi, triệu tập những người trung thành còn lại của nhà vua bị đầu độc ở Oldtown, Reach, Casterly Rock và Storm's End đến Vương Đô để tôn kính tân quân chủ. Những tờ giấy thông hành an toàn đã được trao, lệnh ân xá hoàn toàn được hứa hẹn. Những người cai trị mới của vương quốc thấy mình bị chia rẽ về câu hỏi xử lý như thế nào với Thái hậu Alicent, nhưng ngoài ra, mọi thứ dường như đều đồng thuận và mối quan hệ tốt đẹp sẽ ngự trị... trong phần lớn hai tuần.

"Tia Sáng Giả", Đại học sĩ Munkun đặt tên như vậy cho nó trong Chuyện kể của ông. Một thời kỳ bồng bột, không còn nghi ngờ gì nữa, nhưng rất ngắn ngủi... khi Lãnh chúa Cregan Stark đến trước King's Landing cùng quân lính phương Bắc, những trò hề chấm dứt, và những kế hoạch vui vẻ sụp đổ. Lãnh chúa Winterfell đã hai mươi ba tuổi, chỉ hơn vài tuổi so với Lãnh chúa Raventree và Riverrun... tuy nhiên Stark đã là một người đàn ông và họ vẫn còn là những chàng trai, như tất cả những ai nhìn thấy họ cùng nhau đều cảm nhận được điều đó. Người nhỏ bé co rúm trước sự hiện diện của ông, Nấm kể lại. "Bất cứ khi nào đôi chân của con Sói phương Bắc bước vào phòng, Bloody Ben sẽ nhớ lại rằng mình mới mười ba tuổi, trong khi Lãnh chúa Tully và em trai của ông ta thì huyên náo, lắp bắp và đỏ mặt như mái tóc của họ".

"King's Landing chào đón các lãnh chúa bên sông và người của họ bằng những bữa tiệc xa hoa, hoa tươi và vinh dự. Người phương Bắc thì không như vậy. Đầu tiên, số lượng của họ rất đông: một đội quân đông gấp đôi so với số quân Lads đã dẫn đầu, và mang tiếng hét đáng sợ. Nấm thuật lại rằng trong những chiếc áo giáp lưới và lớp áo choàng lông xù của họ, họ đi ngang nhiên qua thành phố giống như những chú gấu mặc áo giáp, chỉ để lộ mỗi khuôn mặt sau lớp râu rậm rạp. Người dân của King's Landing đã biết nhiều thông tin về người phương Bắc thông qua Ser Medrick Manderly và em trai của ông là Ser Torrhen; những người đàn ông lịch lãm, ăn nói lưu loát, ăn vận đẹp, kỷ luật tốt và ngoan đạo. Mục sư Eustace kinh hoàng nhận xét rằng những người đàn ông của Winterfell thậm chí còn không tôn vinh các vị thần đích thực. Họ coi thường Bảy vị thần, không quan tâm đến ngày lễ, chế giễu sách thánh, không tôn trọng các giáo sĩ hoặc nữ tu, và thờ phượng cây cối.

" Hai năm trước, Cregan Stark đã hứa với Thái tử Jacaerys. Bây giờ ông đã đến để thực hiện lời hứa của mình, mặc dù Jace và hoàng hậu mẹ ông đều đã chết. "Miền Bắc ghi nhớ," Lãnh chúa Stark tuyên bố khi Hoàng tử Aegon, Lãnh chúa Corlys và các Lãnh chúa chào đón. "Ngài đến muộn rồi, thưa lãnh chúa của ta," Rắn biển nói với, "vì chiến tranh đã kết thúc rồi và nhà vua đã băng hà." Septon Eustace, người chứng kiến cuộc họp, kể lại rằng Lãnh chúa của Winterfell "nhìn Lãnh chúa cũ của Tides bằng đôi mắt xám ngoét và lạnh lùng như cơn bão mùa đông, và nói, 'Bằng tay ai và theo lời ai, ta tự hỏi?' Vì những kẻ man rợ đã đến vì máu và trận chiến, vì chúng ta tất cả sẽ sớm học được, vì sự đau buồn của chúng ta. "

"Ngài giám mục tốt đã không sai. Những kẻ khác đã khởi xướng cuộc chiến này, người ta nghe thấy ngài Cregan nói như vậy, nhưng ngài dự định kết thúc nó, tiếp tục tiến về phía nam và tiêu diệt tất cả những gì còn sót lại của những kẻ ủng hộ Aegon II, những kẻ đã đưa ông ta lên Ngôi Sắt và chiến đấu để giữ ông ta ở đó. Ngài sẽ san bằng Storm's End trước, sau đó băng qua Reach để chiếm Oldtown. Khi Hightower đã sụp đổ, ngài sẽ dẫn đàn sói của mình đi về phía bắc dọc theo bờ Biển Hoàng Hôn để đến thăm Casterly Rock.

"Một kế hoạch táo bạo," Grand Maester Orwyle thận trọng nói, khi nghe thấy điều đó. Mushroom thích từ "điên rồ" hơn, nhưng lại nói thêm, "họ gọi Aegon Quái thú là điên rồ khi ông ta nói đến việc chinh phục toàn bộ Westeros." Khi Kermit Tully chỉ ra rằng Cơn bão tận cùng, Oldtown, và Casterly Rock đều mạnh như Winterfell của Stark (nếu không muốn nói là mạnh hơn) và sẽ không dễ dàng sụp đổ (nếu có thể), và Ben Blackwood trẻ tuổi lập lại lời đó và nói, "Một nửa số người của ngài sẽ chết, Chúa công Stark," thì Chú sói Winterfell xám ngắt đáp lại, "Chúng đã chết kể từ ngày chúng ta lên đường, nhóc con ạ."

"Như Bầy Sói Mùa Đông trước đó, hầu hết những người đàn ông hành quân về phía nam với Chúa tể Cregan Stark đều không ngờ mình còn được thấy lại quê hương. Tuyết đã phủ kín ở phía sau Cổ Họng, gió lạnh thổi; trong các lâu đài, thành tháp và những ngôi làng nghèo khắp miền Bắc, từ người lớn đến trẻ nhỏ đều cầu nguyện với các thần cây bằng gỗ của họ rằng mùa đông này sẽ ngắn. Trong những ngày tăm tối, những ai có ít miệng ăn thì sẽ sống tốt hơn, thế nên ở phương Bắc từ lâu đã có phong tục là cứ mỗi khi tuyết đầu mùa rơi, những người già, các con trai út, những người chưa lập gia đình, những người không con, những kẻ vô gia cư và tuyệt vọng sẽ rời bỏ nhà cửa, để người thân của họ sống sót đến mùa xuân năm sau. Chiến thắng chỉ là thứ yếu đối với những người lính trong các đội quân mùa đông này; họ hành quân để lập công danh, phiêu lưu, cướp bóc, và trên hết là một cái chết anh dũng.

"Đã quá lâu rồi, thời kỳ sát phạt đã qua", vị lão nhân nói, "Rhaenyra và Aegon đã chết. Hãy để hiềm khích giữa họ chôn vùi theo họ. Ngài muốn chiếm cứ Mũi báo bão, Oldtown, và Casterly Rock hả, lãnh chúa của tôi, nhưng những người nắm giữ những nơi đó đã vong mạng sau cuộc chiến, không chừa một ai. Chỉ còn những đứa nhỏ và trẻ sơ sinh ngồi thay chỗ họ, chẳng hề đe dọa chúng ta. Hãy ban cho họ những điều khoản danh dự, và họ sẽ quỳ gối thuận phục".

Nhưng Lãnh chúa Stark không muốn nghe mấy lời như thế, Aegon II và Nữ hoàng Alicent cũng vậy. "Những đứa trẻ con rồi lớn lên thành những người đàn ông to lớn", ông đáp lại, "và đứa trẻ sơ sinh sẽ ngậm chặt lấy lòng căm hận của mẹ nó với sữa của mẹ nó. Hãy diệt trừ những kẻ thù này ngay bây giờ, hoặc những người trong số chúng ta chưa nằm trong ngôi mộ trong 20 năm nữa sẽ hối hận về hành động nông nổi của mình khi những đứa trẻ đó đeo chiếc kiếm của cha chúng và đi tìm cách trả thù."

"Lãnh chúa Velaryon không hề lay động. "Vua Aegon cũng nói vậy và đã phải chết vì nó. Nếu ngài ấy lắng nghe lời khuyên của chúng ta và đề nghị hòa bình cũng như tha thứ cho kẻ thù của mình, ngài ấy có thể đã ngồi đây với chúng ta ngày hôm nay."

"Phải chăng đó là lý do mà ngài đầu độc ông ta, thưa Chúa thượng?" Chúa tể Winterfell hỏi. Dù Cregan Stark chẳng có quan hệ riêng tư nào với Rắn biển, dù tốt hay xấu, ông biết rằng Lãnh chúa Corlys từng phục vụ Rhaenyra với tư cách là Thủ tướng, rằng bà đã giam giữ ông ta vì tình nghi phản quốc, rằng ông đã được Aegon II giải thoát và chấp nhận một vị trí trong hội đồng của ông ta... chỉ có điều, có vẻ như chỉ giúp gây ra cái chết của ông ta bằng thuốc độc. "Chẳng trách gì mà người ta gọi ngài là Rắn biển", Lãnh chúa Stark tiếp tục. "Ngài có thể trườn theo cách này hay cách khác, nhưng ôi, nanh của ngài thật là độc. Aegon phạm tội bội ước, giết người thân và tiếm quyền, nhưng dù sao vẫn là một vị vua. Khi ông ta không để tâm đến mưu mô hèn nhát của ngài, ngài đã loại bỏ ông ta như một kẻ hèn nhát vẫn làm, một cách vô danh, bằng thuốc độc... và giờ ngài phải chịu tội".

" Bọn người của Stark ập vào phòng họp, tước vũ khí của lính gác ở cửa, kéo Lão Xà Biển xuống khỏi ghế và lôi đi giam ở ngục tối. Ở đó, chẳng mấy chốc, Larys Strong Bàn Chân Bị Liệt, Đại học sĩ Orwyle, Ser Perkin Bọ Chét và Septon Eustace sẽ hội ngộ cùng ông ta, cùng với cả nửa trăm người khác, thuộc đủ mọi tầng lớp, mà Stark cho là đáng ngờ. “Bản thân tôi đã ngấp nghé trở lại với thùng bột của mình,” Mushroom kể, "nhưng may thay ta lại quá nhỏ nên con sói đó chẳng buồn để ý. "

"Ngài Cregan không chừa một ai, kể cả Những gã trai trẻ, mặc dù họ dường như là đồng minh của ngài ấy. “Các ngươi là những đứa trẻ đang chập chững biết đi, bị thu hút bởi hoa, tiệc tùng và lời đường mật à?” Stark quở trách họ. “Ai nói với các ngươi rằng chiến tranh đã kết thúc? Kẻ Bàn chân khoèo? Kẻ Rắn? Tại sao, vì họ muốn kết thúc ư? Vì các ngươi đã giành được chiến thắng nho nhỏ trong bùn lầy? Chiến tranh kết thúc khi những kẻ bị đánh bại quỳ gối đầu hàng chứ không phải trước đó. Liệu thành Oldtown đã đầu hàng chưa? Liệu thành Casterly Rock đã trả lại vàng cho Vương miện chưa? Các ngươi nói rằng các ngươi muốn gả công chúa cho hoàng tử, nhưng nàng vẫn ở ở thành Storm's End, ngoài tầm với của các ngươi. Miễn là nàng vẫn tự do và chưa kết hôn, thì có gì cản trở góa phụ của Baratheon trao vương miện cho nàng, với tư cách là người thừa kế của Aegon?

"Khi Ngài Tully phản đối rằng người Đất bão đã bị đánh bại, và không có sức mạnh để lập thêm một đội quân nữa, Ngài Cregan nhắc nhở họ về ba sứ giả mà Aegon II đã phái đến bên kia Eo biển hẹp, "bất kỳ ai trong số họ cũng có thể quay trở lại vào ngày mai với hàng ngàn lính đánh thuê." Nữ hoàng Rhaenyra đã tự cho rằng mình chiến thắng sau khi chiếm King's Landing, người phương Bắc nói, và Aegon II đã nghĩ rằng mình đã kết thúc chiến tranh bằng cách cho rồng ăn thịt chị gái của mình. Nhưng quân đội của nữ hoàng vẫn ở lại, ngay cả khi bà đã chết, và "Aegon đã biến thành xương và tro."

Quân Lads thấy mình đã bị hạ bệ. Họ sợ hãi, nhường đường và đồng ý hợp nhất sức mạnh của mình với Chúa Stark khi ông hành quân chống lại Storm’s End. Munkun nói họ đã làm như vậy một cách tự nguyện, tin rằng Chúa sói là người đúng. “Tự hào vì chiến thắng, họ muốn nhiều hơn nữa,” anh ấy viết trong True Telling. "Họ khao khát nhiều vinh quang hơn, vì danh tiếng mà những chàng trai trẻ mơ ước chỉ có thể giành được trong trận chiến." Mushroom có quan điểm hoài nghi hơn, và cho rằng các lãnh chúa trẻ chỉ đơn giản là sợ Cregan Stark.

“Thành phố đã thuộc về ngài, Ngài muốn làm gì thì làm.” Septon Eustace nói. “Người dân phương bắc đã chiếm được nó mà không cần rút kiếm hay bắn tên. Dù là người của nhà vua hay người của nữ hoàng, quý tộc vùng Stormlands hay kỵ sĩ vùng Seagarden, lãnh chúa vùng Riverland hay hiệp sĩ nơi tửu quán, cao quý hay thấp hèn, những binh lính thường đều tôn sùng Ngài như thể họ sinh ra để phục vụ Ngài vậy.”

“Trong sáu ngày, King's Landing run rẩy trên lưỡi gươm. Ở những cửa hàng bán nồi và chậu rượu của Flea Bottom, dân chúng cho rằng Clubfoot, Sea Snake, Flea và Dowager Queen sẽ giữ được mạng sống của mình bao lâu. Những tin đồn cứ xuất hiện liên tiếp. Có người cho rằng lãnh chúa Stark dự tính đưa hoàng tử Aegon trở lại Winterfell và cho hắn kết hôn với một trong những người con gái của mình (điều này hoàn toàn sai vì lúc đó Cregan Stark không có người con gái hợp pháp nào), số khác lại nói rằng Stark sẽ giết chết cậu bé để hắn có thể cưới công chúa Jaehaera và tự xưng là vua. Bọn dân phương Bắc sẽ đốt cháy những đền thờ trong thành phố và buộc King’s Landing phải quay lại thờ các vị thần cũ, các giáo sĩ tuyên bố. Có người khác lại thì thầm rằng Lãnh chúa Winterfell có một người vợ người man rợ và rằng hắn ném những kẻ thù của mình vào một hố đầy sói để xem chúng bị ăn thịt.

"Tâm trạng thoải mái đã biến mất; một lần nữa, nỗi sợ hãi bao trùm khắp các con phố. Một người đàn ông tự xưng là Chúa Chăn chiên tái sinh đã trỗi dậy từ các con phố tồi tàn, kêu gọi tiêu diệt những người vô thần ở miền Bắc. Dù rằng anh ta trông không giống Chúa Chăn chiên đầu tiên chút nào (trước hết anh ta có đủ hai bàn tay), nhưng hàng trăm người đã đổ xô tới để nghe anh ta phát biểu. Một nhà thổ trên Phố Tơ lụa đã bị thiêu rụi khi một cuộc cãi cọ về một cô gái điếm giữa một trong những người của Lãnh chúa Tully và một trong những người của Lãnh chúa Stark đã gây ra cuộc chiến đẫm máu giữa bạn bè và những người đồng chí của họ. Ngay cả những người quyền quý cũng không an toàn trong những khu tồi tàn nhất của thành phố. Con trai út của Lãnh chúa Hornwood, một thủ hạ của Lãnh chúa Stark, đã biến mất cùng với hai người đồng hành trong khi đang chè chén ở Đáy Chợ Bọ Chét. Họ không bao giờ được tìm thấy và có thể đã kết thúc trong một bát canh nâu, nếu tin vào lời của Mushroom.

" Ngay sau đó, lời đồn đã đến thành phố rằng Leowyn Corbray đã rời Maidenpool và đang trên đường đến King’s Landing, cùng với Chúa tể Mooton, Chúa tể Brune và Ser Rennifer Crabb. Ser Corwyn Corbray đã rời Duskendale cùng thời gian để tham gia cùng em trai của mình trên hành trình. Cùng đi với anh ta là Clement Celtigar, con trai và người thừa kế của Chúa tể già Bartimos, và Quý bà Staunton, góa phụ của Rook's Rest. Trên Dragonstone, cậu bé Alyn Velaryon đang yêu cầu thả Chúa tể Corlys (điều này là đúng), và đe dọa sẽ cùng những con tàu của mình đánh chiếm King's Landing nếu người đàn ông già đó bị làm hại (một nửa là sự thật). Những lời đồn khác cho rằng những người Lannister đang trên đường hành quân, những người Hightower đang trên đường hành quân, Ser Marston Waters đã đổ bộ cùng mười nghìn lính đánh thuê từ Lys và Old Volantis (tất cả đều không đúng). Và Maiden of the Vale đã ra khơi từ Gulltown, cùng với Quý bà Rhaena Targaryen và con rồng của bà (sự thật). "

Trong lúc binh lính hành binh, gươm giáo được tôi luyện, Quận công Cregan Stark ngồi trong pháo đài Red Keep, tiến

hành điều tra vụ ám sát vua Aegon II ngay cả khi ông đang lên kế hoạch cho chiến dịch tấn công những kẻ ủng hộ vị vua đã khuất. Trong khi đó, Hoàng tử Aegon bị giam ở Maegor's Holdfast, không có một người bạn nào bên cạnh ngoài cậu bé Gaemon Palehair. Khi vị hoàng tử hỏi lý do vì sao ông không được tự do đi lại, Stark trả lời rằng đó là vì sự an toàn của chính ông. "Thành phố này toàn bọn rắn độc," Quận công Cregan nói với ông. "Có kẻ nói dối, kẻ phản bội, kẻ đầu độc trong triều đình này sẵn sàng giết ông nhanh chóng như chúng làm với chú của ông để củng cố quyền lực của chúng." Khi Aegon phản đối rằng Quận công Corlys, Quận công Larys và Ser Perkin là bạn, Lãnh chúa vùng Winterfell đáp rằng những người bạn giả tạo nguy hiểm hơn bất kỳ kẻ thù nào đối với một ông vua, rằng Bạch xà, Bàn chân khoèo và Bọ chét cứu ông chỉ để lợi dụng ông, để chúng có thể cai trị Westeros dưới danh nghĩa của ông.



"Với sự chính xác của hindsight, giờ đây chúng ta nhìn lại qua nhiều thế kỷ và nói rằng Vũ điệu đã được hoàn thành, nhưng điều này có vẻ ít chắc chắn hơn đối với những người sống sót sau hậu quả đen tối và nguy hiểm của nó. Với Septon Eustace và Grand Maester Orwyle uể oải trong ngục tối (nơi Orwyle đã bắt đầu viết lời thú tội của mình, văn bản sẽ cung cấp cho Munkun nền tảng mà ông sẽ xây dựng nên True Telling vĩ đại của mình), chỉ còn Mushroom đưa chúng ta vượt qua biên niên sử của tòa án và chỉ dụ của hoàng gia. "Các lãnh chúa vĩ đại đã cho chúng ta thêm hai năm chiến tranh," gã hề tuyên bố trong Testimony của mình, "chính những người phụ nữ đã tạo ra hòa bình. Black Aly, Maiden of the Vale, Three Widows, Dragon Twins, chính họ đã chấm dứt đổ máu. không phải bằng kiếm hay thuốc độc, mà bằng quạ, lời nói và nụ hôn. "

Những hạt giống gieo vào gió bởi Quý tộc Corlys Velaryon trong thời kỳ Rạng Đông Giả đã bén rễ và đơm hoa kết trái ngọt ngào. Từng con một, quạ trở về, mang theo câu trả lời cho những lời đề nghị hòa bình của lão già.

Casterly Rock là nơi đầu tiên phản hồi. Chúa tể Jason Lannister đã để lại sáu người con khi ông mất trong trận chiến: năm con gái và một con trai, Loreon, một cậu bé bốn tuổi. Do đó, quyền cai trị miền Tây đã được chuyển giao cho góa phụ của ông, Phu nhân Johanna, và cha của bà, Roland Westerling, Chúa tể của Crag. Với hạm đội dài của Red Kraken vẫn đe dọa bờ biển của họ, người Lannister quan tâm nhiều hơn đến việc bảo vệ Kayce và chiếm lại Fair Isle hơn là việc tiếp tục cuộc đấu tranh giành Ngôi Bạc. Phu nhân Johanna đồng ý với tất cả các điều khoản của Rắn Biển, hứa sẽ đích thân tới King's Landing để cúi mình trước Vua mới trong lễ đăng quang, và đưa hai cô con gái đến Red Keep để phục vụ Nữ hoàng mới (và đóng vai con tin để đảm bảo lòng trung thành trong tương lai của bà). Bà cũng đồng ý khôi phục phần kho bạc hoàng gia mà Tyland Lannister đã gửi về phía Tây để giữ an toàn, với điều kiện bản thân Ser Tyland được ân xá. Đổi lại, bà chỉ yêu cầu Ngôi Bạc "ra lệnh cho Chúa tể Greyjoy quay trở lại các hòn đảo của ông ta, trả lại Fair Isle cho các lãnh chúa hợp pháp và thả tự do tất cả những người phụ nữ mà ông ta đã bắt đi, hoặc ít nhất là tất cả những người sinh ra cao quý".

Nhiều người đàn ông còn sống sót sau trận Đánh nhau trên Phố Vua sau đó đi bộ về Bão Đầu. Đói khát, mệt mỏi, bị thương, họ về nhà một mình hoặc theo nhóm nhỏ, và góa phụ của Lord Borros Baratheon, Lady Elenda, chỉ cần nhìn vào họ là có thể nhận ra họ đã mất nhuệ khí chiến đấu. Cô cũng không muốn đặt đứa con trai mới sinh của mình là Royce vào vòng nguy hiểm, vì cậu chủ nhỏ đang ngủ trong vòng tay cô là tương lai của Nhà Baratheon. Mặc dù người ta đồn rằng cô con gái

lớn nhất của cô, Lady Cassandra, đã khóc rất nhiều khi biết mình không phải là nữ hoàng, Lady Elenda không lâu sau đã đồng ý với điều khoản. Cô viết rằng cô vẫn còn yếu sau khi sinh nở nên không thể tự đến thành phố để tham dự lễ đăng quang, nhưng cô sẽ cử cha của mình đến để thay cô và ba người con gái của cô sẽ phục vụ như những con tin. Ser Willis Fell sẽ đi cùng họ để bảo vệ "trách nhiệm" quý giá của anh, Công chúa Jaehaera tám tuổi, con gái còn sống sót cuối cùng của Vua Aegon II và là vị hôn thê của nhà vua mới.

"Oldtown là người phản ứng sau cùng. Là gia tộc giàu có nhất trong số các gia tộc lớn đã tập hợp về dưới trướng của đức Vua Aegon II, nhưng xét về một khía cạnh nào đó, nhà Hightower vẫn nguy hiểm nhất, vì họ có khả năng nhanh chóng huy động những đội quân mới đông đảo từ các đường phố của Oldtown, và với cả những tàu chiến của riêng họ cùng với tàu chiến của họ hàng thân thiết là nhà Redwyne của vùng Arbor, họ có thể cho một hạm đội hùng hậu ra khơi. Hơn nữa, một phần tư số vàng của Vương miện hiện vẫn nằm trong những căn hầm sâu bên dưới Hightower, số vàng đó dễ dàng được dùng để mua thêm liên minh và thuê các đoàn lính đánh thuê. Oldtown có năng lực để tái khởi động chiến tranh; tất cả những gì còn thiếu chỉ là ý chí."

Lúc Múa Rồng bắt đầu, Lãnh chúa Ormund mới vừa tái hôn, người vợ đầu đã qua đời từ nhiều năm trước vì sinh nở. Sau khi ngài mất ở Tumbleton, lãnh địa và tước vị của ngài sẽ được thừa kế bởi con trai cả là Lyonel, một thiếu niên mười lăm tuổi, ngưỡng cửa tuổi trưởng thành. Martinique, đứa con trai thứ hai, là một hiệp sĩ thực tập của Lord Redwyne ở Arbor; còn đứa thứ ba đang được nuôi dưỡng ở Highgarden như bạn đồng hành của Lord Tyrell và là người phục vụ rượu cho mẹ của ngài. Cả ba đều là con của cuộc hôn nhân đầu tiên của Lord Ormund. Người ta nói rằng khi các điều khoản của Lord Velaryon được đưa cho Lyonel Hightower thì chàng trai trẻ giật tờ giấy da từ tay thầy dạy của mình và xé thành từng mảnh, thề sẽ viết câu trả lời của mình bằng máu của Rắn Biển.

"Tuy nhiên, bà góa trẻ của chúa tể cha mình lại có ý tưởng khác. Quý bà Samantha là con gái của Chúa tể Donald Tarly thành Horn Hill và Quý bà Jeyne Rowan thành Goldengrove, cả hai gia tộc này đều tham gia chiến tranh vì nữ hoàng trong thời kỳ Khiêu vũ. Cô gái mạnh mẽ và kiên cường này, vừa dữ dội vừa nóng nảy nhưng cũng vô cùng xinh đẹp, không hề có ý định từ bỏ vị trí của mình với tư cách là Phu nhân Oldtown và chủ nhân của Hightower. Lyonel chỉ kém bà ta hai tuổi, và (theo Mushroom) đã mê mẩn bà ta kể từ ngày đầu tiên bà đến Oldtown để kết hôn với cha mình. Mặc dù trước đây cô đã từ chối những lời tán tỉnh ngập ngừng của chàng trai, nhưng bây giờ Quý bà Sam (sau này được rất nhiều người biết đến với tên này) đã đồng ý, cho phép chàng quyến rũ mình, và sau đó hứa sẽ kết hôn với chàng... nhưng chỉ khi chàng làm hòa, "bởi vì tôi chắc chắn sẽ chết vì đau buồn nếu tôi mất đi một người chồng khác."

"Là thiếu gia xuất thân cao quý, nhưng khi phải lựa chọn giữa "người cha nằm giá lạnh dưới lòng đất và người phụ nữ ấm áp tình nguyện bên chàng, chàng đã thể hiện sự tỉnh táo đáng ngạc nhiên, và chọn tình yêu thay vì danh dự," Mushroom kể lại. Lyonel Hightower đã đầu hàng, chấp thuận mọi điều khoản đưa ra của Lãnh chúa Corlys, bao gồm cả việc trao trả vàng cho Vương miện (khiến họ hàng của ông là Ser Myles Hightower tức giận, vì Myles đã ăn cắp một phần vàng đó, nhưng chúng ta không cần quan tâm đến câu chuyện đó ở đây). Một vụ bê bối lớn đã nổ ra sau đó khi Lãnh chúa trẻ tuyên bố ý định kết hôn với góa phụ của cha mình, và Lãnh tụ Tối cao đương nhiệm cuối cùng đã cấm cuộc hôn nhân vì cho rằng đó là loạn luân, nhưng ngay cả như vậy cũng không thể ngăn được tình yêu của họ. Sau đó, Lãnh chúa Hightower và Người bảo vệ của Oldtown từ chối kết hôn, bên cạnh ông vẫn là Quí bà Sam với vai trò tình nhân trong suốt mười ba năm tiếp theo, sinh cho ông sáu người con, và cuối cùng ông đã cưới bà khi một Lãnh tụ Tối cao mới lên nắm quyền ở Starry Sept và đảo ngược phán quyết của người tiền nhiệm.

Hãy rời khỏi Hightower và một lần nữa quay trở về King's Landing, nơi mà tất cả các kế hoạch chiến tranh của Lãnh chúa Cregan Stark đều bị Ba Góa phụ phá vỡ. "Các tiếng nói khác cũng đang lên tiếng, nhẹ nhàng vọng lại khắp các sảnh đường của pháo đài Red Keep," Mushroom nói. Nàng Maiden of the Vale đã đến từ Gulltown, mang theo cả người giám hộ của mình là Lãnh chúa Rhaena Targaryen, trên vai là một con rồng. Những thường dân của King's Landing, chưa đầy một năm trước đã tàn sát mọi con rồng trong thành phố, giờ đây lại ngây ngất khi nhìn thấy một con. Lãnh chúa Rhaena và người chị gái sinh đôi Baela trở thành những người được yêu thích nhất trong thành phố chỉ sau một đêm. Lãnh chúa Stark không thể giam giữ họ trong lâu đài, như đã từng làm với Hoàng tử Aegon, và ông sớm nhận ra rằng mình cũng không thể kiểm soát được họ. Khi họ yêu cầu được gặp "người anh yêu quý của chúng ta", Lãnh chúa Arryn đã ủng hộ họ và Sói của Winterfell đã nhượng bộ ("một cách miễn cưỡng," Mushroom nói).

"Trận Bình minh giả" đã đến rồi đi, và giờ "Giờ của Sói" (theo như Grand Maester Munkun gọi) cũng sắp tàn. Tình hình và cả thành phố đều tuột khỏi tay Cregan Stark. Khi Chúa Leowyn Corbray và anh trai của ông ta đến King's Landing và gia nhập hội đồng cầm quyền, cùng đưa ra tiếng nói của họ với phu nhân Arryn và các Lãnh chúa, Sói của Winterfell thường xuyên thấy bất đồng với tất cả họ. Đây đó khắp vương quốc vẫn còn một số người trung thành ngoan cố vẫn tung bay con rồng vàng của Aegon II, nhưng họ không đáng kể; cuộc Đấu tranh đã kết thúc, những người khác đều đồng ý, đã đến lúc hòa bình và ổn định vương quốc.

Tuy nhiên, Lãnh chúa Cregan vẫn kiên quyết ở một điểm duy nhất; những kẻ giết nhà vua phải bị trừng phạt. Mặc dù Vua Aegon II có thể không xứng đáng, nhưng việc ám sát ông chính là tội phản quốc nghiêm trọng, và những kẻ chịu trách nhiệm về việc này phải trả giá. Lãnh chúa có thái độ rất dữ dội, rất kiên quyết, khiến những người khác phải nhường bước. Kermit Tully nói: "Hãy để nó trở thành vết nhơ trên đầu Stark. Tôi không muốn dính dáng đến chuyện này, nhưng tôi cũng sẽ không để ai nói rằng Riverrun cản trở chính nghĩa".

"Không một công chúa nào có quyền giết chết công chúa khác, cho nên đầu tiên Hoàng tử Aemon phải phong tước Chúa Stark thành Cánh tay của Nhà vua, với toàn quyền hành động thay cho mình. Điều này đã được hoàn thành. Chúa Cregan đã làm mọi việc còn lại, trong khi những người khác đứng nhìn. Ông không ngạo mạn ngồi lên Ngai sắt, mà chỉ ngồi trên một chiếc ghế gỗ bên dưới. Từng người đàn ông bị nghi ngờ đóng vai trò trong vụ đầu độc Vua Aegon II bị đưa đến trước mặt ông.

"

"Septon Eustace là người đầu tiên được đưa ra trói giữ, rồi cũng là người đầu tiên được thả; không có bằng chứng gì chống lại y cả. Đại học sĩ Orwyle thì ít may mắn hơn, vì y đã thú nhận dưới sự tra tấn rằng mình đã trao chất độc cho Bàn Chân Cụt. “Thưa ngài, tôi không hề biết mục đích của nó là gì,” Orwyle phản đối. “Và ông cũng không hỏi,” Lãnh chúa Stark đáp lại. “Ông không muốn biết.” Đại học sĩ bị phán quyết là đồng lõa và bị kết án tử hình.

“Không một hiệp sĩ nào trong đội Kingsguard sống sót sau ông vua mà họ nguyện chết thay nếu ông vua đó tử nạn vì bạo lực”, Stark tuyên bố. Ba trong số những người anh em tuyên thệ của Belgrave đã có mặt khi Vua Aegon qua đời và cũng bị kết án tương tự, mặc dù sự đồng lõa của họ trong âm mưu không thể được chứng minh (ba Kingsguard không có mặt trong thành phố được tuyên bố là vô tội).

Hai mươi hai nhân vật kém nổi tiếng khác cũng được phát hiện là đã đóng vai trò trong vụ giết Vua Aegon. Những người khiêng kiệu cho Ngài cũng ở trong số đó, cùng với người rao của vua, người bảo quản hầm rượu hoàng gia và người hầu có nhiệm vụ làm đầy bình rượu cho vua. Tất cả đều bị đánh dấu tử vong. Cũng như những người đã giết Ummet, người nếm thức ăn của nhà vua bằng thanh kiếm (chính Mushroom đã làm chứng chống lại họ) cùng với những người chịu trách nhiệm hạ sát Tom Tangletongue và cho cha của ông ta chết đuối bằng bia. Hầu hết trong số họ là những hiệp sĩ máng lợn, lính đánh thuê, những người đàn ông không có chủ hiệu và những kẻ bần thỉu trên đường phố đã được Ser Perkin the Flea ban tước hiệp sĩ đáng ngờ trong thời kỳ hỗn loạn. Mỗi người trong số họ đều khăng khăng rằng họ đã hành động theo lệnh của Ser Perkin.

Rõ ràng Flea có tội. “Kẻ phản bội một lần là phản bội mãi,” Lãnh chúa Cregan nói. “Ngươi đã nổi loạn chống lại nữ hoàng hợp pháp của mình và giúp đuổi bà khỏi thành phố này đến chết, đưa thị vệ của mình lên thay bà, sau đó bỏ rơi hắn để cứu mạng sống vô giá trị của mình. Vương quốc này sẽ trở nên tốt đẹp hơn khi không có ngươi.” Khi Ser Perkin phản đối rằng anh ta đã được tha thứ cho những tội lỗi đó, Lãnh chúa Stark đáp lại, "Không phải bởi ta."

Những gã đàn ông đã giành lấy Thái hậu trên cầu thang hình rắn biển đeo huy hiệu giống cá ngựa của gia tộc Velaryon, trong khi những gã giải thoát cho Trinh nữ Baela Targaryen khỏi sự giam cầm thì phục vụ Lãnh chúa Larys Strong. Những kẻ bắt giữ Nữ hoàng Alicent đã giết chết các vệ sĩ của bà rồi bị kết án tử hình, nhưng lời cầu xin đầy xúc động của chính Trinh nữ Baela đã giúp những người giải cứu bà tránh được số phận tương tự, dù họ cũng đã nhúng kiếm vào máu khi chém gục những người của nhà vua đang bảo vệ bên ngoài cửa bà. Mushroom cho chúng ta hay rằng, “Đúng là ngay cả nước mắt của rồng cũng không thể làm tan chảy trái tim băng giá của Cregan Stark”, “nhưng khi Trinh nữ Baela vung kiếm và tuyên bố rằng bà sẽ chặt đứt tay của bất kỳ gã đàn ông nào tìm cách động đến những kẻ đã cứu mình, Sói của Winterfell đã mỉm cười trước mắt tất cả mọi người và cho phép rằng nếu điện hạ quý mến lũ chó này đến vậy thì ngài sẽ cho phép bà giữ chúng.”

Những người cuối cùng đối mặt với phán quyết của con sói (Munkun lồng tiếng cho những thủ tục này trong True Telling) là hai lãnh chúa vĩ đại ở trung tâm âm mưu: Larys Strong, chân khoèo, Chúa tể Harrenhal và Corlys Velaryon, biệt danh là Rắn biển, chủ nhân Driftmark và Chúa tể các vùng ven biển.

Lord Velaryon không cố chối bỏ tội lỗi của mình. “Tôi đã làm như vậy vì lợi ích của vương quốc,” ông già nói. “Tôi sẽ tái phạm nếu tình huống tương tự xảy ra. Sự điên rồ phải chấm dứt.” Ngài Strong thì không thành thật như vậy. Đại maester Orwyle đã làm chứng rằng ông ta đã đưa thuốc độc cho lãnh chúa, và Ser Perkin the Flea thề rằng ông ta là người của Clubfoot, hoàn toàn hành động theo lệnh của ông ta, nhưng Ngài Larys không xác nhận cũng không phủ nhận lời buộc tội. Khi Ngài Stark hỏi rằng liệu ông ta có gì để nói để tự bào chữa không, ông ta chỉ nói, “Một con sói có bao giờ bị lay động bởi lời nói chưa?” Vì vậy, Ngài Cregan Stark, cánh tay phải của Nhà vua không có vương miện, đã tuyên bố các lãnh chúa Velaryon và Strong phạm tội giết người, giết vua và phản quốc, và ra sắc lệnh rằng họ phải trả giá cho tội ác của mình bằng mạng sống.

“Nói như gió bay mà thôi,” Testimony of Mushroom chép, “Nhưng gió mạnh có thể làm đổ cả những cây sồi khổng lồ, còn lời thì thầm của các cô gái xinh đẹp có thể thay đổi vận mệnh của vương quốc.” Aegon không chỉ chấp nhận tha cho Sea Snake mà còn tiến xa hơn khi phục hồi lại các chức vụ và danh dự của ông, trong đó có một vị trí trong hội đồng nhỏ.

Hoàng tử khi đó chỉ mới mười tuổi và thậm chí vẫn chưa được lập làm vua. Chưa được trao vương miện và cũng chưa từng được xức dầu làm vua, các sắc lệnh của Đức ông hoàng tử này không có hiệu lực theo pháp luật. Kể cả sau khi đăng quang, ngài vẫn phải chịu sự giám hộ của một nhiếp chính vương hay một hội đồng nhiếp chính cho tới ngày sinh nhật thứ mười sáu của mình. Chính vì vậy, lãnh chúa Stark đã rất đúng đắn khi không để tâm đến lệnh của hoàng tử và tiến hành xử tử Corlys Velaryon. Ông ta đã chọn giải pháp khác, một quyết định khiến các học giả phải đau đầu từ đó đến nay. Septon Eustace gợi ý rằng "Đấng Mẹ đã tác động vào lòng thương xót của ông vào đêm hôm đó", mặc dù lãnh chúa Cregan không thờ bảy vị thần. Eustace còn gợi ý rằng viên lãnh chúa phương bắc này không muốn chọc tức Alyn Velaryon, vì lo sợ sức mạnh của ông ta trên biển, nhưng điều này có vẻ trái ngược hẳn với mọi miêu tả về tính cách của Stark mà chúng ta biết. Một cuộc chiến tranh mới khó có thể khiến ông ta nao núng; thực tế, đôi lúc, ông ta còn có vẻ muốn tìm đến chiến tranh.

"Nấm" là người đưa ra lời giải thích rõ ràng nhất cho sự khoan dung bất ngờ này của Sói của Winterfell. Kẻ ngốc này khẳng định rằng không phải hoàng tử lay chuyển được ông, không phải lời đe dọa sắp tới từ hạm đội Velaryon, thậm chí không phải lời cầu xin của cặp song sinh, mà là một thỏa thuận được đưa ra với Phu nhân Alysanne của Nhà Blackwood.

“Người đàn bà này cao gầy đét,” gã lùn nói, “gầy tong teo như một cái roi, ngực lép kẹp như con trai, nhưng chân dài và tay khỏe, với một bờm tóc đen dày rậm buông dài quá eo khi xõ ra.” Nữ thợ săn, người thuần phục ngựa, và cung thủ vô song, Black Aly không hề có chút dịu dàng nào của phụ nữ. Nhiều người cho rằng cô ta cùng loại với Sabitha Frey, vì họ thường ở cùng nhau và được cho là đã từng chia sẻ lều khi hành quân. Tuy nhiên, trong Đồ Bộ của Nhà Vua, trong khi hộ tống người cháu trai trẻ Benjicot của cô ta vào triều đình và hội đồng, cô ta đã gặp Cregan Stark và nảy sinh tình cảm với gã người phương bắc nghiêm nghị.

Nhưng ngài Cregan, trong ba năm qua luôn sống như một gã goá bụa ế ẩm, đã đáp lại bằng hành động. Mặc dù Aly Đen

không phải là mẫu nữ hoàng của tình yêu và nhan sắc, nhưng sự dũng cảm vô biên, tính cách bướng bỉnh và lời lẽ lỗ mãng của nàng đã chạm đến trái tim của Chúa tể Winterfell, rồi chẳng mấy chốc ngài bắt đầu tìm kiếm sự đồng hành của nàng tại đại sảnh và sân. "Nàng có mùi khói gỗ chứ không phải hoa hồng", Stark nói với Chúa tể Cerwyn, người được cho là bạn thân nhất của ông.

Và thế nên khi phu nhân Alysanne đến yêu cầu chàng hãy để thánh chỉ của hoàng tử đứng vững, chàng đã lắng nghe. “Cớ sao ta phải làm thế?” Lord Stark tường thuật lại khi lời cầu xin của nàng đã nên lời.

"Vì cõi giới," cô trả lời.

“Phản đồ phải chết mới tốt cho nước,” hắn ta nói

“Vì danh dự của hoàng tử,” cô nói.

“Hoàng tử chỉ là một đứa trẻ. Người không nên can thiệp vào chuyện này. Velaryon chính là bên đã làm hoen ố thanh danh của người ta, vì giờ đây lời đồn sẽ lan truyền mãi mãi rằng ông ta đã giành lấy ngai vàng bằng cách giết người.”

“Vì hòa bình,” Lãnh chúa Alysanne nói, “vì tất cả những người chắc chắn sẽ chết nếu Alyn Velaryon tìm cách trả thù.”

"Có những cách tệ hơn mà chết. Mùa đông đã tới, phu nhân."

“Đối với tôi, thì,” Black Aly nói. “Hãy ban cho tôi ân huệ này, và tôi sẽ không bao giờ cầu xin thứ gì khác nữa. Hãy làm thế, và tôi sẽ biết anh vừa anh minh lại vừa mạnh mẽ, vừa nhân hậu lại vừa dũng liệt. Hãy ban cho tôi điều này, và tôi sẽ trao cho anh bất cứ thứ gì anh yêu cầu.”

Nấm nói rằng Chúa tể Cregan cau mày vì điều đó. "Nếu tôi yêu cầu nàng dâng hiến trinh tiết của mình thì sao, tiểu thư?"

“Tôi không có gì để dâng bệ hạ nên không thể dâng ngài được,” cô đáp. “Tôi mất trinh khi đang cưỡi ngựa lúc mười ba tuổi.”

“Một số người sẽ nói rằng anh đã phung phí của hồi môn đáng lẽ phải dành cho chồng tương lai của em vào một con ngựa.”

“Có kẻ nào ngu dại,” Aly đen đáp, “và ả chính là con ngựa tốt, tốt hơn nhiều lão chồng mà tôi thấy.”

Câu trả lời của nàng làm Chúa tể Cregan vui lòng, ông cười lớn và nói, “Ta sẽ cố ghi nhớ điều đó, thưa tiểu thư. Được thôi, ta sẽ ban phước cho cô.”

“Và ngược lại thì sao?” cô ấy hỏi.

"Ta chỉ muốn chúng ta mãi mãi song hành," Lords of Winterfell nói trịnh trọng. "Ta muốn nắm tay người và kết hôn."

“Khuôn tay cho cái đầu”, Black Aly cười... vì Mushroom cho chúng ta biết rằng đây chính là ý định của cô ấy từ đầu. “Xong.” Và kết thúc.

Sáng ngày hành hình, trời u ám và ẩm ướt. Tất cả những kẻ bị kết án tử hình đều bị giải từ ngục tối lên và bị xích đến bên ngoài Điện Đỏ. Tại đó, chúng bị ép quỳ gối trong khi Hoàng tử Aegon cùng triều đình của ông ta đứng nhìn.



“Khi Septon Eustace dẫn những người đàn ông định mệnh tiến hành cầu nguyện, vạn nài Thánh Mẫu hãy thương xót linh hồn họ, mưa bắt đầu rơi. “Trời mưa rất to và Eustace tiếp tục cầu nguyện quá lâu khiến chúng tôi bắt đầu lo rằng những tù nhân có thể bị chết đuối trước khi đầu họ kịp rơi,” Mushroom nói. Cuối cùng, lời cầu nguyện cũng kết thúc và Chúa Cregan Stark rút thanh Băng giá, thanh đại kiếm Valyrian đáng tự hào của gia tộc ông. Theo phong tục man rợ của người phương Bắc, người tuyên án cũng phải là người cầm kiếm, để chỉ một mình ông ta phải chịu trách nhiệm về máu của họ.

"Dẫu là Chúa tể cao quý hay đao phủ tầm thường, hiếm có ai phải chứng kiến nhiều cuộc hành quyết như Cregan Stark trong buổi sáng mưa hôm đó. Tuy nhiên, mọi chuyện nhanh chóng tan biến. Những kẻ bị kết án bốc thăm để xem ai sẽ chết đầu tiên và sự lựa chọn đã rơi vào Ser Perkin the Flea. Khi Lãnh chúa Cregan hỏi tên lưu manh xảo quyệt đó xem có lời trăn trối nào không, Ser Perkin tuyên bố rằng hắn muốn toại nguyện. Một lãnh chúa miền Nam có thể hoặc không tôn trọng yêu cầu của hắn, nhưng những người Stark đến từ Phương Bắc, nơi nhu cầu của Đội Tuần Đêm được coi trọng."

"Và khi Chúa Cregan ra lệnh cho người của mình kéo Flea đứng dậy, những tù nhân khác nhìn thấy con đường giải thoát và nhắc lại yêu cầu của ông. “Tất cả bọn họ bắt đầu hét to cùng lúc”, Mushroom nói, “như một dàn hợp xướng của những kẻ say rượu đang gào lên lời bài hát mà họ chỉ nhớ một nửa”. Các hiệp sĩ mương máng và lính chiến, những người khiêng cáng, những người hầu hạ, các sứ giả, quản lý hầm rượu, ba Kiếm trắng của Đội vệ hoàng gia, đột nhiên mọi người trong số họ đều mong muốn sâu sắc được bảo vệ Bức tường. Ngay cả Grand Maester Orwyle cũng tham gia vào điệp khúc tuyệt vọng. Ông cũng được tha, vì Đội tuần đêm cần cả những người dùng ngòi bút cũng như những người dùng kiếm.

Chỉ có hai người chết trong ngày hôm đó. Một là Ser Gyles Belgrave, Hiệp sĩ Cận vệ Hoàng gia. Khác với các huynh đệ cùng tuyên thệ, Ser Gyles từ chối cơ hội đổi áo choàng trắng lấy áo choàng đen. “Quy ngài không sai, thưa Chúa Stark,” ông nói khi đến lượt mình. “Một Hiệp sĩ Cận vệ Hoàng gia không nên sống lâu hơn đức vua của mình.” Chúa Cregan lấy Ice chém đầu ông chỉ bằng một nhát kiếm nhanh gọn.

Sau cùng và cuối cùng là Lãnh chúa Larys Strong. Khi được hỏi ông có muốn trở thành thành viên lực lượng áo đen hay không, ông nói: "Không, thưa lãnh chúa. Nếu ngài đồng ý, tôi sẽ xuống một địa ngục ấm áp hơn... Nhưng tôi có một mong muốn cuối cùng. Khi tôi chết, dùng thanh gươm tuyệt vời của ngài chặt chân khoèo của tôi đi. Tôi đã lê cái chân này theo tôi suốt cả cuộc đời, hy vọng ít nhất khi chết tôi sẽ được giải thoát khỏi nó". Lãnh chúa Stark đã ban cho ông điều ân huệ này.

Vì vậy, kẻ Mạnh cuối cùng đã chết, và một ngôi nhà cổ có tự hào đã đến hồi kết. Thi thể của Lãnh chúa Larys được trao cho các chị em thầm lặng; nhiều năm sau, xương của ông sẽ tìm thấy nơi an nghỉ cuối cùng tại Harrenhal... ngoại trừ bàn chân bị tật của ông. Lãnh chúa Stark ra lệnh chôn nó riêng biệt ở cánh đồng của kẻ bần cùng, nhưng trước khi điều đó có thể thực hiện được, nó đã biến mất. Mushroom kể rằng nó đã bị đánh cắp và bán cho một phù thủy, kẻ đã sử dụng nó để thi triển phép thuật của mình. (Câu chuyện tương tự được kể về bàn chân bị xé từ chân của Hoàng tử Joffrey ở khu Phố Phá, khiến cả hai đều bị nghi ngờ về tính xác thực, trừ khi chúng ta muốn tin rằng mọi bàn chân đều có sức mạnh độc ác.)

“Đầu của Lãnh chúa Larys Strong và Ser Gyles Belgrave được treo trên hai bên cổng của Pháo đài đỏ. Những kẻ bị kết án

khác được đưa trở lại ngục giam để chịu đau khổ cho đến khi có thể đưa họ đến Bức tường. Dòng cuối cùng trong lịch sử buồn thảm về sự cai trị của Vua Aegon II Targaryen đã được viết ra.”



"Lần phục vụ ngắn ngủi với tư cách Bàn tay của Vị vua không vương miện của Cregan Stark đã kết thúc vào ngày hôm sau, khi ông trả lại chiếc dây chuyền chức vụ cho Hoàng tử Aegon. Ông có thể dễ dàng giữ chức Bàn tay của Nhà vua trong nhiều năm, hoặc thậm chí tuyên bố quyền nhiếp chính cho đến khi Aegon trẻ tuổi đủ tuổi, nhưng phương nam không hấp dẫn ông. "Tuyết đang rơi ở Phương Bắc," ông tuyên bố, "và vị trí của tôi là ở Winterfell."

---

*1 Câu chuyện được Mushroom kể ra đại khái như thế. Tuy nhiên, Sự thật được kể lại của Munkun lại quy kết nguyên nhân thay đổi thái độ của ngài Lyonel vì lý do khác. Cần phải nhắc lại rằng, dù giàu có và quyền thế nhưng Hightower vẫn là chư hầu tuyên thệ với Điện Tyrell tại Highgarden, nơi mà em trai của ngài, Garmund, là thị đồng. Điện Tyrell không tham gia vào Bước nhảy (do họ được cai trị bởi một tiểu lãnh chúa mới trong tã lót), nhưng cuối cùng họ cũng vào cuộc, cấm ngài Lyonel tập hợp quân lính hoặc tham gia chiến tranh mà không được phép. Nếu ngài ấy không tuân thủ, theo như nhà thông thái từng nói, thì em trai ngài sẽ phải trả giá bằng mạng sống... vì mỗi phường cũng là một người cầm cố. Hoặc Đại học sĩ Munkun khẳng định như vậy.

*2 Buổi họp không diễn ra tốt đẹp như cặp song sinh đã hy vọng. Người hoàng tử tái mét khi nhìn thấy con rồng của Quý bà Rhaena, Morning, và ra lệnh cho những người phương Bắc canh gác phải "đưa con thú ghê tởm đó khuất mắt ta."



Under the Regents

The Hooded Hand

"Cregan Stark đã từ chức Bàn Tay của Nhà vua và tuyên bố ý định trở về Winterfell, nhưng trước khi có thể từ biệt phương nam thì ông đã phải đối mặt với một vấn đề khó khăn.

"Chúa Stark đã kéo quân về phương Nam cùng một đội quân hùng hậu, phần lớn gồm những người không được chào đón và không cần thiết ở miền Bắc, mà sự trở về của họ sẽ mang lại khó khăn lớn và thậm chí có thể là cái chết cho những người thân yêu mà họ đã bỏ lại. Truyền thuyết (và cả Nấm) kể với chúng ta rằng chính Quý bà Alysanne đã gợi ý một giải pháp. Bà nhắc Chúa Stark rằng những vùng đất dọc theo Trident toàn là những bà góa; nhiều phụ nữ, những người phải mang gánh nặng nuôi dạy những đứa con nhỏ, những người đã gửi chồng của họ ra chiến trường chiến đấu cùng một lãnh chúa này hay lãnh chúa khác và họ đã ngã xuống trong trận chiến. Khi mùa đông đến, nhiều lò sưởi và ngôi nhà sẽ hoan nghênh những người có thân hình cường tráng và đôi tay sẵn sàng giúp sức.

Cuối cùng, có hơn một nghìn dân phương bắc đi cùng Black Aly và cháu trai của bà là Lãnh chúa Benjicot khi họ trở về Đất bùn sau lễ cưới hoàng gia. ""Một con sói cho mỗi góa phụ"", Mushroom chế giễu, ""nó sẽ làm ấm giường cho bà ấy vào mùa đông, và gặm xương bà ấy vào mùa xuân"". Nhưng hàng trăm cuộc hôn nhân đã được thực hiện tại cái gọi là Hội chợ Góa phụ được tổ chức tại Raventree, Riverrun, Stoney Sept, the Twins và Fairmarket. Những người phương bắc không muốn kết hôn thay vào đó đã thề giao kiếm cho các lãnh chúa lớn nhỏ với tư cách là vệ binh và lính. Một số, đáng buồn thay, đã trở thành kẻ ngoài vòng pháp luật và gặp những kết cục bi thảm, nhưng phần lớn, công cuộc mai mối của Công nương Alysanne là một thành công lớn. Những người phương bắc định cư lại không chỉ củng cố sức mạnh cho các lãnh chúa sông đã chào đón họ, đặc biệt là Gia tộc Tully và Gia tộc Blackwood, mà còn giúp hồi sinh và truyền bá sự tôn thờ các vị thần cổ ở phía nam Cổ họng.

Những người phương Bắc khác chọn tìm kiếm cuộc sống mới và vận may nơi biển hẹp. Vài ngày sau khi Lãnh chúa Stark từ chức Bàn tay của Nhà vua, Ser Marston Waters từ Lys trở về một mình, nơi mà ngài được phái đến để thuê lính đánh thuê. Ngài vui mừng chấp nhận sự ân xá cho những tội ác trong quá khứ, và báo cáo rằng Bộ ba thống thần đã sụp đổ. Đứng trước thời điểm chiến tranh, Ba Cô gái đang thuê công ty tư nhân nhanh hết mức có thể thành lập, với mức lương cao mà ngài không thể đạt được. Nhiều người phương Bắc của Lãnh chúa Cregan coi đây là một cơ hội. Tại sao phải quay trở lại vùng đất băng giá hay chết đói khi có thể kiếm được vàng ở vùng biển hẹp? Có hẳn hai công ty tư nhân được thành lập cùng lúc. Bầy sói, do Hallis Hornwood, còn gọi là Mad Hal, và Timotty Snow, tên Hư của Flint's Finger, chỉ toàn là người phương Bắc, trong khi những người phá vỡ giông bão, do Ser Oscar Tully tài trợ và lãnh đạo, bao gồm những người ở khắp Westeros.

“Ngay tại thời điểm đoàn phiêu lưu này chuẩn bị rời Bến Vua, nhiều đoàn người khác từ khắp tứ phương cũng đang đổ về tham dự lễ lên ngôi của Hoàng tử Aegon và lễ cưới hoàng gia. Từ phía tây có Quý bà Johanna Lannister và cha bà là Roland Westerling, Chúa tể của Crag; từ phía nam, hai chục người Hightower từ Oldtown, dẫn đầu là Chúa tể Lyonel và Phu nhân đáng gờm Samantha, góa phụ của cha mình. Mặc dù bị cấm kết hôn, nhưng niềm đam mê của họ dành cho nhau đã trở thành chuyện bình thường vào thời điểm này, tạo nên một vụ bê bối lớn đến nỗi Đức Cha tối cao đã từ chối đi cùng họ, mà chỉ đến ba ngày sau với đoàn của các lãnh chúa Redwyne, Costayne và Beesbury.“

Phu nhân Elenda, phu nhân góa của Lãnh chúa Borros, ở lại Storm’s End với đứa con trai của bà, nhưng đã cho các con gái Cassandra, Ellyn và Floris đi đại diện cho Nhà Baratheon. (Maris, người con gái thứ tư, đã gia nhập các nữ tu im lặng, Septon Eustace đã cho chúng ta biết. Trong ghi chép của Mushroom, việc này đã được thực hiện sau khi lưỡi của phu nhân mẹ cô đã bị cắt bỏ, nhưng chúng ta có thể bỏ qua chi tiết rùng rợn đó. Niềm tin bền bỉ rằng các nữ tu im lặng đều không có lưỡi chỉ là một huyền thoại; chính sự sùng đạo khiến các nữ tu im lặng, chứ không phải kìm nóng đỏ.) Cha của Phu nhân Baratheon, Royce Caron, Lãnh chúa của Nightsong và Lãnh chúa của Marches, đã hộ tống các cô gái đến thành phố và sẽ ở lại với họ với tư cách là người giám hộ.

Alyn Velaryon cũng đổ bộ, và anh em Manderly trở về một lần nữa từ White Harbor với trăm hiệp sĩ mặc áo choàng xanh lục. Họ đến, thậm chí từ phía bên kia hẹp hòi của biển, từ Braavos và Pentos, cả ba Người con gái, Old Volantis. Từ Summer Isles xuất hiện ba hoàng tử đen mặc áo choàng lông vũ, cảnh xa hoa của họ quả là một điều đáng chiêm ngưỡng. Mỗi quán trọ và chuồng ngựa ở King's Landing đều chật ních, trong khi bên ngoài bức tường, một thành phố lều và gian hàng mọc lên dành cho những người không tìm được chỗ ở. Mushroom cho rằng đã diễn ra rất nhiều tiệc tùng và trụy lạc; Septon Eustace thì báo cáo rằng đã diễn ra rất nhiều cầu nguyện, ăn chay và những việc tốt. Những người giữ quán rượu trong thành phố mập mạp và vui vẻ trong một thời gian, cũng như những cô gái điếm ở Flea Bottom và những chị em của họ trong những ngôi nhà lộng lẫy dọc theo phố Silk, mặc dù dân thường phàn nàn về tiếng ồn và mùi hôi.

Không khí tuyệt vọng, mỏng manh của tinh thần đồng đội miễn cưỡng bao quanh Bến Vua trong những ngày diễn ra hôn lễ, vì nhiều người chen chúc trong các quán rượu và các cửa hàng đồ gốm trong thành phố đã từng đứng ở hai bên chiến tuyến một năm trước. “Nếu máu chỉ có thể rửa sạch bằng máu, thì Bến Vua đã tràn ngập những kẻ không được rửa sạch,” Mushroom nói. Tuy nhiên, giao tranh trên đường phố ít hơn nhiều người mong đợi, chỉ có ba người thiệt mạng. Có lẽ các lãnh chúa của vương quốc cuối cùng đã mệt mỏi với chiến tranh.

Khi Mõm Rồng vẫn còn hầu như là một đống đổ nát, lễ cưới của Hoàng tử Aegon và Công chúa Jaehaera đã được cử hành ngoài trời, trên đỉnh Đồi Visenya, nơi những khán đài cao ngất được dựng lên để những người đàn ông và phụ nữ của giới quý tộc có thể ngồi thoải mái và profiter một tầm nhìn Không giới hạn. Ngày hôm đó rất lạnh nhưng có nắng, Septon Eustace ghi lại. Đó là ngày thứ bảy của tháng thứ bảy năm 131 sau cuộc chinh phục của Aegon, một ngày rất may mắn. Bản thân vị High Septon của Oldtown đã cử hành nghi lễ, và khi Đức Giáo hoàng tuyên bố hoàng tử và công chúa chính thức thành vợ chồng, đám đông đã reo hò vang dội. Hàng chục ngàn người đã đổ ra đường cổ vũ Aegon và Jaehaera khi họ được khiêng trên một chiếc kiệu mở lên tới Pháo đài Đỏ, nơi hoàng tử được trao cho một chiếc vòng tròn bằng vàng đơn giản và không có đồ trang sức, và tuyên bố Aegon của Nhà Targaryen, là Người thứ Ba cùng tên, Vua của người Andals, Rhoynar và First Men, và Lãnh chúa của Bảy Vương quốc. Chính Aegon đã đặt chiếc vòng hoa lên đầu cô dâu của mình.

"Mặc dù là một chàng trai nghiêm nghị, nhưng nhà vua mới thực sự đẹp trai, khuôn mặt và hình thể cân đối, mái tóc trắng bạc và đôi mắt tím, trong khi đó hoàng hậu chỉ là một đứa trẻ xinh đẹp. Đám cưới của họ hoành tráng chẳng kém gì cảnh tượng mà Bảy Vương quốc từng chứng kiến kể từ lễ đăng quang của Aegon II tại Dragonpit. Chỉ thiếu rồng. Không có chuyến bay khải hoàn nào quanh những bức tường thành của thành phố dành cho vị vua này, không có cảnh hạ cánh uy nghi xuống sân lâu đài. Và những người quan sát thận trọng đã ghi nhận thêm một sự vắng mặt nữa. Hoàng thái hậu chẳng thấy đâu, mặc dù là bà của Jaehaera, nhưng Alicent Hightower đáng lẽ phải có mặt."

""Khi mới mười tuổi, hành động đầu tiên của tân vương là chỉ định những người sẽ bảo vệ, bảo vệ và cai trị thay cho ông, cho đến khi ông đủ tuổi thành niên. Ser Willis Fell, người sống sót duy nhất trong đội Vệ binh Nhà vua của thời vua Viserys, được phong làm Chỉ huy Lãnh chúa của White Swords, với Ser Marston Waters là cánh tay phải. Vì cả hai người đều được coi là những người xanh lá cây, nên những vị trí còn lại trong Đội Vệ binh Nhà vua được giao cho những người da đen. Ser Tyland Lannister, mới trở về từ Myr, được phong làm Bàn tay của Nhà vua, trong khi Lord Leowyn Corbray được phong là Người bảo vệ Vương quốc. Người trước đây đã từng là một người xanh, người sau là một người da đen. Trên họ sẽ là một hội đồng nhiếp chính, gồm Phu nhân Jeyne Arryn của Vale, Lãnh chúa Corlys Velaryon của Driftmark, Lãnh chúa Roland Westerling của Crag, Lãnh chúa Royce Caron của Nightsong, Lãnh chúa Manfryd Mooton của Maidenpool, Ser Torrhen Manderly của White Harbor, và Đại học sĩ Munkun, mới được Citadel chọn để thay Đại học sĩ Orwyle đảm nhiệm chuỗi chức vụ."

(Rất đáng tin rằng Lãnh chúa Cregan Stark cũng được cung cấp một vị trí giữa các nhiếp chính, nhưng đã từ chối. Các sự thiếu sót đáng chú ý từ hội đồng bao gồm Kermit Tully, Unwin Peake, Sabitha Frey, Thaddeus Rowan, Lyonel Hightower,

Johanna Lannister, và Benjicot Blackwood, nhưng Septon Eustace khẳng định rằng chỉ có Chúa Peake thực sự tức giận trước sự loại trừ của mình.)

“Hội đồng này được Septon Eustace hết lòng ủng hộ, bao gồm “sáu người đàn ông mạnh mẽ và một phụ nữ khôn ngoan, bảy người sẽ cai trị chúng ta trên mặt đất này, cũng như Bảy vị ở Đấng Tối cao cai trị tất cả chúng sinh từ thiên đàng của họ.” Nấm ít ấn tượng hơn. “Bảy vị nhiếp chính thật là quá nhiều,” hắn nói. “Thật đáng thương cho vị vua tội nghiệp của chúng ta.” Bất chấp sự hoài nghi của tên ngốc này, hầu hết các nhà quan sát dường như cảm thấy rằng triều đại của Vua Aegon III đã bắt đầu với một tia hy vọng.

Phần còn lại của năm 131 AC là thời điểm ra đi khi các lãnh chúa vĩ đại của Westeros lần lượt rời King's Landing để trở về lãnh địa của mình. Trong số những người đầu tiên ra đi có hai trong số Ba Góa Phụ có mặt, sau khi tạm biệt trong nước mắt những người con, anh em trai, họ hàng sẽ ở lại để phục vụ vị vua và nữ hoàng mới với tư cách là bạn đồng hành và con tin. Cùng với Quý bà Sam là người tình của bà. Là ngài Lyonel, cưỡi ngựa về phía nam đến Oldtown cùng với Hightowers của họ, trong khi Lãnh chúa Rowan, Beesbury, Costayne, Tarly và Redwyne cùng hộ tống Đức Hồng y đến cùng một điểm đến. Cregan Stark dẫn đầu đội quân nhỏ bé của mình đi về phía bắc dọc theo con đường của nhà vua hai tuần sau lễ đăng quang; ba ngày sau, Lãnh chúa Blackwood và Quý bà Alysanne lên đường đến Raventree với một nghìn người phương bắc của Stark làm lực lượng hậu thuẫn. Lãnh chúa Kermit Tully và các hiệp sĩ của ông đã trở về Riverrun, trong khi người anh trai của ông là Ser Oscar thì đi thuyền cùng nhóm Stormbreakers đến Tyrosh và Tranh chấp đất đai.

Tuy nhiên, có một người đã không lên đường như dự định. Ser Medrick Manderly đã đồng ý đưa những người bị đày đến Bức tường Băng bằng thuyền buồm North Star của ông đến tận Bến Cảng Trắng. Từ đó, họ sẽ đi bộ đến Lâu đài Đen. Tuy nhiên, vào sáng ngày North Star chuẩn bị ra khơi, khi đếm số người bị kết án, họ phát hiện ra mất một người. Grand Maester Orwyle dường như đã thay đổi ý định mặc áo đen. Ông ta hối lộ một trong những lính canh để mở cùm, thay bộ quần áo của người ăn xin rồi biến mất vào khu ổ chuột của thành phố. Không muốn kéo dài thêm nữa, Ser Medrick đã tuyên án người lính canh thả Orwyle thế chỗ ông ta, và North Star lên đường ra khơi.

"Đến cuối năm 131 sau kỷ nguyên Aegon, Septon Eustace cho chúng ta biết rằng một "cơn bình yên ảm đạm" đã bao trùm King's Landing và vương quốc. Aegon III ngự trên Ngai Sắt khi cần thiết, nhưng ngược lại thì rất ít thấy vua. Nhiệm vụ bảo vệ vương quốc thuộc về Chúa bảo hộ Leowyn Corbray, còn nhiệm vụ hàng ngày nhàm chán của việc cai trị thì thuộc về Bàn tay mù, Tyland Lannister. Từng cao lớn, tóc vàng và phong độ như người anh em sinh đôi quá cố, Ngài Jason, Ser Tyland đã bị những kẻ tra tấn của nữ hoàng tàn phá đến nỗi những người phụ nữ mới vào triều đều ngất xỉu khi nhìn thấy ngài. Để không làm tổn thương họ, Bàn tay mặc một chiếc mũ trùm bằng lụa che đầu trong những dịp trang trọng. Có lẽ đây là một sự phán đoán sai lầm, bởi vì nó khiến Ser Tyland có vẻ ngoài đáng sợ, và không lâu sau, dân chúng của King's Landing bắt đầu lan truyền những câu chuyện về một phù thủy đeo mặt nạ xấu xa trong Red Keep.

“Tuy nhiên, trí tuệ của Ser Tyland vẫn nhạy bén. Có thể mong đợi ông thoát khỏi cảnh đau đớn này như một người cay đắng với ý định trả thù, nhưng sự thật thì hoàn toàn ngược lại. Thay vào đó, Bàn tay phải của nhà vua tuyên bố một cách tò mò rằng mình đã mất trí nhớ, khăng khăng rằng ông không nhớ ai là người da đen và ai là người da xanh, trong khi thể hiện lòng trung thành tận tụy với con trai của chính nữ hoàng đã gửi ông đi hành hạ. Rất nhanh chóng, Ser Tyland đạt được sự thống trị không thể chối cãi đối với Leowyn Corbray, người mà Mushroom nói, “Ông ta cổ to và trí tuệ cũng chậm chạp, nhưng tôi chưa bao giờ biết một người nào có thể đánh rắm to như thế.” Theo luật, cả Bàn tay và người Bảo vệ lãnh chúa đều phải tuân theo thẩm quyền của hội đồng nhiếp chính, nhưng ngày tháng trôi qua và mặt trăng lên lần nữa, các nhiếp chính ngày càng ít triệu tập lại, trong khi Tyland Lannister kiên trì, mù quáng, đeo khăn trùm đầu tụ tập ngày càng nhiều quyền lực cho bản thân. “

Những thử thách mà ông ấy phải đối mặt thật sự khó khăn, vì mùa đông đã ập đến Westeros và sẽ kéo dài trong bốn năm dài, một mùa đông lạnh lẽo và ảm đạm như mọi mùa đông khác trong lịch sử của Bảy Vương quốc. Hoạt động buôn bán của vương quốc cũng sụp đổ trong suốt thời Vũ hội, vô số ngôi làng, thị trấn và lâu đài đã bị coi thường hoặc bị phá hủy, và những băng nhóm côn đồ và những kẻ bị thương tụ tập trên đường phố và trong rừng.

"Một vấn đề mà triều đình phải đối mặt ngay lập tức là Vương thái hậu đã từ chối hòa giải với Tân vương. Việc người con trai út của bà bị ám sát đã khiến Alicent trở nên sắt đá. Không một nhiếp chính vương nào muốn chứng kiến bà bị xử tử, có người xuất phát từ lòng trắc ẩn, có người vì sợ rằng một cuộc hành quyết như vậy có thể thổi bùng lên ngọn lửa chiến tranh. Tuy nhiên, bà không thể được phép tiếp tục tham gia vào cuộc sống của triều đình như trước. Bà quá ưa thích việc trút lời nguyền rủa lên đầu nhà vua, hoặc giật lấy con dao găm từ tay một cận vệ nào đó thiếu cảnh giác. Alicent thậm chí không được phép tiếp xúc với Vương hậu nhỏ tuổi; lần cuối cùng được phép dùng bữa với Đức bà, bà đã sai bảo Jaehaera cắt cổ chồng mình khi ông ấy đang ngủ, khiến đứa trẻ phải hét lên. Ser Tyland cảm thấy ông không còn lựa chọn nào khác ngoài việc giam Vương thái hậu vào chính cung điện của bà trong Pháo đài của Maegor; đây là một kiểu giam lỏng nhẹ nhàng, nhưng vẫn là giam lỏng.

Bàn Tay lúc này bắt đầu khôi phục hoạt động buôn bán của vương quốc và xây dựng lại. Những lãnh chúa lớn nhỏ đều hài lòng khi ông bãi bỏ các loại thuế do Nữ hoàng Rhaenyra và Lãnh chúa Celtigar ban hành. Với kho vàng của Vương quốc đã ổn định trở lại, Tyland để riêng ra một triệu rồng vàng để cho các lãnh chúa vay, vì điền trang của họ đã bị phá hủy trong thời loạn. (Mặc dù nhiều người đã tận dụng đồng tiền này, các khoản vay đã gây ra mâu thuẫn giữa Ngai sắt và Ngân hàng sắt của Braavos.) Ông cũng ra lệnh xây dựng ba kho thóc kiên cố khổng lồ ở Bến tàu của Nhà vua, Lannisport và Gulltown, rồi mua đủ thóc để lấp đầy chúng. (Sắc lệnh này làm giá lương thực tăng đột biến khiến các thị trấn và lãnh chúa có lúa mì, ngô và lúa mạch để bán rất phấn khởi, nhưng các chủ quán trọ và quán rượu, cũng như người nghèo và người đói nói chung thì rất tức giận.)

Mặc dù ông đã kêu gọi ngừng công việc trên hai bức tượng khổng lồ của Thái tử Aemond và Thái tử Daeron do Aegon II

giao cho thực hiện (trước khi điêu khắc đầu của hai vị thái tử), Hand giao cho hàng trăm thợ xây dựng, thợ mộc và công nhân làm việc sửa chữa và phục hồi Hố Rồng. Theo lệnh của ông, các cánh cổng của King's Landing đã được gia cố, để có thể chống đỡ tốt hơn các cuộc tấn công từ bên trong và bên ngoài tường thành. Hand cũng thông báo về việc Vương miện tài trợ cho việc đóng 50 thuyền chiến mới. Khi được hỏi, ông ấy nói với các nhiếp chính rằng điều này nhằm mục đích cung cấp công ăn việc làm cho các xưởng đóng tàu và bảo vệ thành phố khỏi hạm đội của Tam Quân Đoàn... nhưng nhiều người nghi ngờ mục đích thực sự của Ser Tyland là giảm sự phụ thuộc của Vương miện vào Nhà Velaryon của Driftmark.

“Bàn Tay cũng có thể lưu tâm đến cuộc chiến vẫn đang tiếp diễn ở phía tây khi ông ta cho những người đóng tàu đi làm việc. Trong khi việc lên ngôi của Aegon III đã đánh dấu sự chấm dứt những cuộc tàn sát tồi tệ nhất trong Vũ điệu của Rồng, thì sẽ không hoàn toàn đúng khi khẳng định rằng lễ đăng quang của nhà vua trẻ đã mang lại hòa bình cho Bảy Vương quốc. Cuộc chiến tiếp tục diễn ra ở phía tây trong suốt ba năm đầu tiên dưới thời vua trẻ, khi Nữ công tước Johanna xứ Casterly Rock vẫn tiếp tục chống lại những cuộc cướp phá của Dalton Greyjoy trên biển vì con trai bà, tiểu lãnh chúa Loreon trẻ tuổi. Chi tiết về cuộc chiến của họ nằm ngoài mục đích của chúng ta ở đây (đối với những ai muốn biết nhiều hơn, những chương liên quan trong cuốn Quỷ biển: Lịch sử của những người con của Thủy thần ở Quần đảo của Đại học sĩ Mancaster rất hay). Chỉ cần nói rằng trong khi Bạch tuộc đỏ đã chứng minh là một đồng minh giá trị với những người da đen trong Vũ điệu, thì sự xuất hiện của hòa bình cho thấy bọn người sắt không coi trọng họ hơn so với những người da xanh.

"Mặc dù chưa công khai tuyên bố mình là Vua Đảo Sắt, nhưng trong những năm này Dalton Greyjoy chẳng mấy để ý đến bất kỳ chiếu chỉ nào từ Ngai Sắt...có lẽ vì vị vua còn là một cậu bé, còn Bàn tay của vua lại là một Lannister. Khi được lệnh ngừng cướp bóc, Greyjoy vẫn tiếp tục như trước. Được lệnh đưa trở về những người phụ nữ mà quân lính của ông bắt cóc đi, ông trả lời rằng “chỉ Chúa Trời Đắm đuối mới có thể phá vỡ mối dây liên kết giữa một người đàn ông và những người vợ mặn của mình”. Được yêu cầu trao trả Fair Isle lại cho các lãnh chúa cũ, ông trả lời, “nếu họ có thể quay trở lại từ đáy biển, chúng tôi sẽ rất vui lòng trả lại cho họ những gì đã từng là của họ”.

Khi Johanna Lannister cố gắng đóng hạm đội tàu chiến mới để tấn công người sắt, Red Kraken đã đổ bộ xuống nơi đóng tàu của nàng và đốt sạch nơi đó, rồi lấy thêm được hàng trăm phụ nữ. Bàn Tay của Nhà Vua đã gửi lời trách mắng giận dữ, và Lãnh chúa Dalton đáp lại rằng: “Vậy là phụ nữ vùng phía tây thích những người đàn ông cứng rắn hơn là sư tử hèn nhát rồi, vì họ nhảy ùm xuống biển và cầu xin chúng ta đón họ đi.”

"Chiến tranh đang thổi khắp vùng đất Westeros, cũng như vùng biển hẹp. Việc giết chết Sharako Lohar xứ Lys, đô đốc chỉ huy thảm họa Tam hùng ở eo biển, đã thực sự trở thành ngọn lửa thiêu hủy Ba nữ nhi, thổi bùng lên những đối thủ đang âm ỉ ở Tyrosh, Lys và Myr, để rồi trở thành một cuộc chiến tranh toàn diện. Bây giờ, người ta thường chấp nhận rằng cái chết của Sharako chỉ là một vấn đề cá nhân; vị đô đốc kiêu ngạo đã bị giết bởi một trong những đối thủ của ông ta vì sự ưu ái của một kỹ nữ được gọi là Thiên nga đen. Tuy nhiên, vào thời điểm đó, cái chết của ông ta được coi là một vụ giết người chính trị, và người ta nghi ngờ phe Myrish. Khi Lys và Myr tuyên chiến, Tyrosh đã nắm lấy cơ hội này để khẳng định quyền thống trị của mình đối với Bậc thang."

“Để đòi lại quyền lãnh thổ, Archon của Tyrosh triệu tập Racallio Ryndoon, vị đội trưởng phó tướng tài giỏi từng chỉ huy quân đội của Tam hùng đoàn chống lại Daemon Targaryen. Racallio chiếm trọn các đảo trong chớp mắt và giết chết Nhà vua trị vì Biển Hẹp... chỉ để tuyên bố lấy vương miện về tay mình, phản bội Archon và thành phố quê hương. Cuộc chiến hỗn loạn bốn bên nổ ra sau đó khiến hải lộ phía nam Biển Hẹp đóng cửa, cắt đứt hoạt động giao thương giữa King’s Landing, Duskendale, Maidenpool và Gulltown với phương đông. Pentos, Braavos và Lorath cũng chịu thiệt hại tương tự và đã phái các sứ thần tới King’s Landing với hy vọng đưa Iron Throne vào một liên minh lớn chống lại Racallio và các Vương tôn hay gây gổ. Ser Tyland tiếp đón họ rất nồng hậu, nhưng từ chối lời đề nghị. Ông nói với hội đồng nhiếp chính rằng: “Sẽ là sai lầm nghiêm trọng nếu Westeros tham gia vào cuộc xung đột bất tận của các Thành phố Tự do”.

Năm định mệnh 131 TCN khép lại với biển lửa bùng lên ở cả phía đông lẫn phía tây Vương quốc Bảy Vương quốc và những cơn bão tuyết đổ xuống Winterfell cùng Phương Bắc. Tâm trạng ở Vương Đô cũng chẳng mấy vui vẻ. Những thường dân của thành phố đã bắt đầu trở nên chán nản với vị vua trẻ và hoàng hậu bé nhỏ, cả hai đều không xuất hiện kể từ sau đám cưới, và những lời bàn tán về "bàn tay trùm đầu" thì lan rộng. Mặc dù Người chăn đã được "tái sinh" đã bị lính áo vàng bắt giữ và cắt lưỡi, những kẻ khác lại trỗi dậy thay thế ông ta, rao giảng về cách mà Bàn tay của Vua thực hiện những phép thuật bị cấm, uống máu trẻ em và bên cạnh đó là "một con quái vật giấu khuôn mặt méo mó của mình khỏi các vị thần và con người".

"Trong những bức tường của Red Keep, cũng có những lời thì thầm về nhà vua và hoàng hậu. Cuộc hôn nhân hoàng gia gặp rắc rối ngay từ đầu. Cả cô dâu và chú rể đều là trẻ con; Aegon III bây giờ mười một tuổi, Jaehaera chỉ mới tám tuổi. Khi kết hôn, họ rất ít tiếp xúc với nhau trừ những dịp trang trọng, và điều đó thậm chí còn hiếm, vì bà hoàng nhỏ không muốn rời khỏi phòng của mình. “Cả hai đều đã suy sụp”, Grand Maester Munkun tuyên bố trong một lá thư gửi cho Conclave. Cô bé đã chứng kiến cái chết của anh trai song sinh dưới tay của Blood và Cheese. Nhà vua đã mất tất cả bốn người anh em của mình, sau đó theo dõi người chú của mình cho mẹ mình ăn một con rồng. “Đây không phải là những đứa trẻ bình thường,” Munkun viết. “Chúng không có niềm vui nào trong chúng; chúng không cười cũng không chơi. Cô bé đái dầm vào ban đêm và khóc không thể kiểm soát khi bị chỉnh sửa. Các cung nữ của cô ấy nói rằng cô ấy tám tuổi, sắp bốn tuổi. Nếu tôi không cho thêm sữa của cô ấy với thuốc ngủ trước đám cưới, tôi tin rằng đứa trẻ đó đã ngã quỵ trong buổi lễ.”

"Còn về nhà vua, Đức Đại học sĩ mới tiếp tục, “Aegon tỏ ra chẳng mấy hứng thú với vợ mình, hoặc bất kỳ cô gái nào khác. Cậu ta không cưỡi ngựa, đi săn hay đấu thương, nhưng cũng không thích những thú vui tĩnh tại như đọc sách, khiêu vũ hay ca hát. Mặc dù trí thông minh của cậu ta dường như khá ổn định, nhưng cậu ta không bao giờ chủ động bắt chuyện và khi được đối thoại, cậu ta trả lời ngắn gọn khiến người ta nghĩ rằng hành động nói chuyện rất đau đớn đối với cậu ta. Cậu ta không có bạn bè nào ngoài đứa con hoang Gaemon Tóc Bạc và hiếm khi ngủ thẳng giấc vào ban đêm. Vào giờ của loài sói, người ta thường bắt gặp cậu ta đứng bên cửa sổ, nhìn lên các vì sao, nhưng khi tôi đưa cho cậu ta Tác phẩm Những vương quốc trên

bầu trời của Đại học sĩ Lyman, cậu ta không tỏ ra hứng thú. Aegon hiếm khi cười và không bao giờ cười lớn nhưng cậu ta cũng không biểu lộ bất kỳ dấu hiệu tức giận hay sợ hãi nào bên ngoài, trừ khi nhắc đến rồng, chỉ cần nhắc đến loài này thôi là cậu ta sẽ vô cùng tức giận. Orwyle thường gọi Đức Vua là người điềm đạm và tự chủ; theo tôi thì cậu bé đó là một kẻ chết tiệt. Cậu ta đi trong hành lang của Pháo đài Đỏ như một bóng ma. Anh em ơi, tôi phải thẳng thắn. Tôi sợ cho nhà vua của chúng ta, và cho cả vương quốc này."

Thật không may, nỗi sợ hãi của anh ta sẽ được chứng minh là có cơ sở. 131 năm Chư thần đã tệ như vậy, hai năm tới sẽ còn tệ hơn nhiều.

"Nó bắt đầu bằng một nốt nhạc đen đủi khi cựu Đại học sĩ Orwyle bị phát hiện trong một nhà chứa có tên là Nhà của Mẹ, gần cuối Phố Lụa. Bị cạo trọc tóc và râu, bị tước bỏ chức vụ và đổi tên thành Old Wyl, ông đã kiếm sống bằng cách quét dọn, cọ rửa, kiểm tra bệnh đậu mùa cho những người bảo trợ của nhà này và pha trà trăng và thuốc ngải cứu và rau bạc hà cho "những cô con gái" của Mẹ để tự mình thoát khỏi những đứa con không mong muốn. Không ai để ý đến Old Wyl cho đến khi ông tự mình dạy một số cô gái trẻ hơn của Mẹ cách đọc. Một trong những học trò của ông đã chứng minh kỹ năng mới của mình cho một viên giám mục trong lớp áo choàng vàng, người này trở nên nghi ngờ và dẫn người đàn ông già đi thẩm vấn. Sự thật đã sớm được tiết lộ."

"Hình phạt cho kẻ đào ngũ Đội Tuần đêm là tử hình. Mặc dù Orwyle vẫn chưa tuyên thệ gia nhập đội nhưng hầu hết mọi người đều cho rằng anh ta là kẻ phản bội lời thề. Việc anh ta được phép lên con tàu đến Bức tường là điều không thể. Các nhiếp chính đồng ý rằng bản án tử hình ban đầu mà Lãnh chúa Stark tuyên đối với anh ta vẫn có hiệu lực. Ser Tyland không phủ nhận điều này, nhưng chỉ ra rằng chức vụ Cai ngục của nhà vua vẫn chưa được bổ nhiệm và với tư cách là người mù, chính anh ta cũng không thể trực tiếp hành quyết. Lo借 cớ đó, Thủ tướng đã giam Orwyle trong phòng giam của tòa tháp (có người cáo buộc tòa tháp này rộng rãi, thoáng mát và quá thoải mái) "cho đến khi tìm được người đao phủ phù hợp". Cả Septon Eustace cũng như Mushroom đều không bị lừa dối; Orwyle từng phục vụ cùng Ser Tyland trong hội đồng xanh của Aegon II, và rõ ràng tình bạn cũ và ký ức về những gì họ đã trải qua đã đóng một vai trò nào đó trong quyết định của Thủ tướng. Cựu Đại học sĩ thậm chí còn được cung cấp bút lông ngỗng, mực và giấy da để anh ta có thể tiếp tục lời thú tội của mình. Và anh ta đã làm như vậy trong phần lớn hai năm, ghi lại lịch sử dài về triều đại của Viserys I và Aegon II, sau đó được chứng minh là nguồn tài liệu vô cùng giá trị cho Biên niên sử trung thực của người kế nhiệm anh ta.

"Ít hơn hai tuần sau đó, có tin đồn đến King's Landing về những toán quân man tộc từ vùng Mountains of the Moon đang tràn xuống thung lũng Vale of Arryn với số lượng lớn để cướp lương thực và cướp bóc. Quý bà Jeyne Arryn rời triều đình và đi thuyền đến Gulltown để lo bảo vệ vùng đất và người dân của mình. Cũng có những biến động đáng ngại dọc theo Dornish Marches, vì Dorne có một người cai trị mới là Aliandra Martell, một cô gái trơ tráo ở tuổi mười bảy tự cho mình là "Nymeria mới" và khiến mọi chàng trai trẻ ở phía nam Red Mountains đều phải cạnh tranh để được nàng yêu. Để đối phó với những cuộc xâm lược của họ, Lãnh chúa Caron cũng rời khỏi King's Landing và vội vã trở về Nightsong ở Dornish Marches. Như vậy, hội đồng nhiếp chính từ bảy người trở thành năm người. Có sức ảnh hưởng nhất trong số những người đó rõ ràng là Sea Snake, người mà sự giàu có, kinh nghiệm và các mối liên minh đã khiến ông trở thành người đứng đầu. Nói một cách chính xác hơn, ông dường như là người đàn ông duy nhất mà vị vua trẻ tuổi sẵn sàng tin tưởng.

Vì tất cả những lý do này, vương quốc đã phải chịu một đòn giáng khủng khiếp vào ngày 6 tháng 3, năm 132 sau CN, khi Corlys Velaryon, Chúa tể của Biển, gục xuống khi đang đi lên cầu thang uốn khúc trong Pháo đài Đỏ ở Vương Đô . Vào thời điểm Grand Maester Munkun chạy đến giúp, Rắn biển đã chết. Ở tuổi bảy mươi chín, ông đã phục vụ bốn vị vua và một nữ hoàng, đi thuyền đến tận cùng thế giới, nâng Nhà Velaryon lên mức giàu có và quyền lực chưa từng có, kết hôn với một công chúa có thể đã trở thành một nữ hoàng, nuôi dạy những người cưỡi rồng, xây dựng thị trấn và đội thuyền, đã chứng minh lòng dũng cảm trong thời chiến và sự khôn ngoan trong thời bình. Bảy Vương quốc sẽ không bao giờ nhìn thấy người như ông nữa. Khi ông qua đời, một lỗ hổng lớn đã bị rách trên tấm vải rách nát của Bảy Vương quốc.



Trong bảy ngày, ngai sắt đặt trên Thân Chúa Corlys. Sau đó, thi thể ngài được đưa về Driftmark trên chiếc Mermaid's Kiss do bà Marilda thành Hull chỉ huy cùng với con trai bà là Alyn. Ở đó, xác tàu Sea Snake cổ đại bị hư hỏng đã được cho nổi lên một lần nữa và kéo ra vùng biển sâu phía đông Dragonstone, nơi ngài Corlys Velaryon được chôn cất trên biển cùng với

con tàu đã đem tên tuổi đến cho ngài. Người ta kể lại rằng khi xác tàu chìm xuống, Cannibal đã quét qua đầu nó, đôi cánh đen khổng lồ của nó dang rộng trong một lời chào vĩnh biệt. (Một câu chuyện cảm động, nhưng rất có thể chỉ là hư cấu được thêm vào sau này. Theo những gì chúng ta biết về Cannibal, hắn có khả năng ăn xác chết hơn là chào nó.)

Alyn of Hull thấp hèn, nay là Alyn Velaryon, từng là người thừa kế của Chúa tể Xà Biển, nhưng việc kế thừa của anh ta không được chấp nhận. Cần nhớ rằng vào triều đại của Vua Viserys, một người cháu của Chúa tể Corlys, Ser Vaemond Velaryon đã tự xưng là người thừa kế thực sự của Driftmark. Cuộc nổi loạn này khiến ông mất đầu, nhưng ông để lại vợ và các con trai. Ser Vaemond là con trai của người anh cả của Chúa tể Xà Biển. Năm người cháu trai khác, con của một người anh khác, cũng có yêu sách. Khi nêu vấn đề của mình trước Viserys đang ốm yếu và suy sụp, họ đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng là nghi ngờ tính hợp pháp của con cái con gái ông. Viserys đã cho cắt lưỡi họ vì sự hỗn xược này, mặc dù ông để họ giữ đầu. Ba trong số "năm người câm" đã chết trong Đêm khiêu vũ, chiến đấu cho Aegon II chống lại Rhaenyra... nhưng hai người vẫn sống, cùng với các con trai của Ser Vaemond, và tất cả đều tiến lên tuyên bố rằng họ có quyền nhiều hơn đối với Driftmark so với "thằng con hoang của Hull, đứa có mẹ là một con chuột".

Các con trai của Ser Vaemond là Daemion và Daeron đã đưa yêu cầu lên hội đồng ở King's Landing. Khi Bàn Tay và các nhiếp chính cai quản chống lại họ, họ đã khôn ngoan lựa chọn chấp nhận quyết định và hòa giải với Lord Alyn, người đã tưởng thưởng cho họ các vùng đất trên Driftmark với điều kiện là họ đóng góp tàu cho hạm đội của ông. Những người anh em họ im lặng đã chọn một hướng đi khác. Mushroom nói rằng "Thiếu đi lưỡi để thực hiện lời kêu gọi của mình, họ thích dùng kiếm để tranh luận". Tuy nhiên, âm mưu ám sát lãnh chúa trẻ của họ đã sai lầm khi những người bảo vệ ở Castle Driftmark tỏ ra trung thành với ký ức của Sea Snake và người thừa kế được chọn của ông. Ser Malentine đã bị giết trong vụ ám sát; anh trai ông bị bắt. Bị kết án tử hình, Ser Rhogar đã cứu mạng mình bằng cách khoác áo đen.

Alyn Velaryon, đứa con hoang do Mouse sinh ra, đã chính thức trở thành Chúa tể triều đình và Đại sư của Driftmark. Ngay sau đó, ngài đã lên đường tới King's Landing để nhận vị trí của Sea Snake trong số những nhiếp chính. (Ngay từ khi còn nhỏ, Chúa Alyn đã không bao giờ thiếu sự dũng cảm.) Bàn Tay cảm ơn ngài và gửi ngài về nhà...có thể hiểu được, vì Alyn Velaryon chỉ mới mười sáu tuổi vào năm 132 sau Công nguyên. Ghế của Chúa tể Corlys trong hội đồng nhiếp chính đã được dành cho một người đàn ông lớn tuổi và nhiều kinh nghiệm hơn: Unwin Peake, Chúa tể của Starpike, Chúa tể của Dunstonbury, Chúa tể của Whitegrove.

Ser Tyland quan tâm sâu sắc hơn đến một vấn đề cấp bách hơn vào năm 132 AC: vấn đề kế vị. Trong khi Chúa Corlys đã già và yếu, thì cái chết đột ngột của ông vẫn là lời nhắc nhở ảm đạm rằng bất kỳ người đàn ông nào cũng có thể chết bất cứ lúc nào, ngay cả những vị vua trẻ dường như khỏe mạnh như Aegon III. Chiến tranh, bệnh tật, tai nạn... có rất nhiều cách để chết, và nếu nhà vua qua đời, thì ai sẽ kế vị ngài?

"Nếu hắn chết không có người nối dõi, chúng ta sẽ lại được khiêu vũ lần nữa, dù có thể không thích điệu nhạc này lắm," Lãnh chúa Manfryd Mooton cảnh báo các nhiếp chính gia khác. Quyền thừa kế của Nữ hoàng Jaehaera mạnh ngang vua, và mạnh hơn trong trí của nhiều người, nhưng khái niệm đưa đứa trẻ ngoan hiền, ngây thơ, sợ hãi đó lên Ngôi Bạc là điên rồ, tất cả đều đồng ý như vậy. Chính Vua Aegon, khi được hỏi, cũng đưa người chức rượu của mình, Gaemon Palehair, ra và nhắc nhở các nhiếp chính gia rằng cậu bé này "đã từng là vua rồi". Điều đó cũng là không thể

"Thật ra chỉ có hai người mà vương quốc có thể chấp nhận: Hai cô em cùng cha khác mẹ của nhà vua là Baela và Rhaena Targaryen, hai cô con gái sinh đôi của Hoàng tử Daemon với người vợ đầu tiên, Phu nhân Laena Velaryon. Hiện nay, hai cô gái đã mười sáu tuổi, đều cao gầy, tóc bạc, rất được cưng chiều trong thành phố. Sau lễ lên ngôi, Vua Aegon ít khi nào bước chân ra khỏi Red Keep, còn hoàng hậu nhỏ của ông thì chẳng bao giờ rời khỏi nơi ở của mình, vậy nên trong phần lớn thời gian cả năm qua, Rhaena hay Baela đều cưỡi ngựa ra ngoài để săn bắn hoặc bắt chim ưng, bố thí cho người nghèo, tiếp đón các đặc phái viên và các lãnh chúa, dùng tiệc đứng ra tiếp khách thay Nhà vua (mà tiệc chiêu đãi thì không nhiều), khiêu vũ, hay khiêu vũ theo nhịp (mà cho đến giờ vẫn chưa có). Hai cô em gái sinh đôi là người nhà Targaryen duy nhất mà người dân được thấy.

Tuy vậy, ngay cả ở đây, hội đồng vẫn gặp khó khăn và chia rẽ. Khi Leowyn Corbray nói, "Nàng Rhaena sẽ là một nữ hoàng lừng lẫy", Ser Tyland chỉ ra rằng Baela là người chào đời trước của người mẹ. "Baela quá hoang dã", Ser Torrhen Manderly phản bác. "Làm sao nàng có thể cai quản vương quốc khi bản thân nàng còn không thể tự cai quản?" Ser Willis Fell đồng ý. "Phải là Rhaena. Nàng có rồng, còn em gái nàng thì không". Khi Lãnh chúa Mooton trả lời, "Baela cưỡi rồng, Rhaena chỉ có một con rồng con", Roland Westerling trả lời, "Con rồng của Baela đã hạ gục cố vương của chúng ta. Nhiều người trong vương quốc sẽ không quên điều đó. Đội vương miện cho nàng ấy và chúng ta sẽ lại mở ra mọi vết thương cũ một lần nữa".

Tuy nhiên, chính Đại maester Munkun là người đã chấm dứt cuộc tranh luận khi ông nói, "Thưa các ngài, điều đó không quan trọng. Cả hai đều là con gái. Chúng ta đã học được ít như vậy từ cuộc tàn sát sao? Chúng ta phải tuân theo quyền trưởng nam, như Đại hội đồng đã phán quyết năm 101. Những người đòi quyền thừa kế cho nam giới luôn đi trước nữ giới". Tuy nhiên, khi Ser Tyland nói, "Còn người đòi là nam giới này là ai, thưa ngài? Dường như chúng ta đã giết tất cả", Munkun không trả lời mà chỉ nói rằng ông sẽ nghiên cứu vấn đề. Như vậy, câu hỏi quan trọng về quyền kế vị vẫn chưa được giải quyết.

"Sự không chắc chắn này chẳng giúp cho hai cô tránh khỏi sự chú ý nịnh nọt của tất cả những người cầu hôn, người tự xưng là thân tín, bạn hữu và những kẻ nịnh hót tương tự, những kẻ háo hức kết bạn với những người thừa kế của nhà vua, mặc dù hai chị em phản ứng với những kẻ nịnh hót này theo những cách rất khác nhau. Trong khi Rhaena thích trở thành trung tâm của cuộc sống triều đình, Baela thì lại không thích những lời khen, và dường như thích thú khi chế giễu và hành hạ những người cầu hôn bay lượn xung quanh cô như những con thiêu thân.

Khi còn là những cô gái trẻ, hai chị em sinh đôi này vốn không thể tách rời và không thể phân biệt được, nhưng khi bị chia cắt, những trải nghiệm cuộc sống đã định hình họ theo những cách rất khác biệt. Ở Vale, Rhaena đã được tận hưởng một cuộc sống thoải mái và đặc quyền với tư cách là học trò của Lady Jeyne. Các tỳ nữ đã chải tóc cho cô và tắm cho cô, trong khi

các ca sĩ sáng tác thơ ca ngợi vẻ đẹp của cô và các hiệp sĩ đấu kiếm để tranh giành ân huệ của cô. Điều tương tự cũng đúng ở King's Landing, nơi hàng chục lãnh chúa trẻ hào hoa tranh giành nụ cười của cô, các nghệ sĩ xin phép được vẽ hoặc sơn cô, và những thợ may giỏi nhất thành phố tìm kiếm vinh dự được may váy cho cô. Và bất cứ nơi nào Rhaena đến, Morning, con rồng non trẻ của cô, thường quấn quanh vai cô như một chiếc khăn choàng.

“Thời gian lưu trú tại Dragonstone của Baela gặp nhiều trắc trở, kết thúc trong cảnh binh đao và máu đổ. Khi đến triều đình, nàng là một phụ nữ trẻ hoang dã và ngang tàng không khác gì bất kỳ người nào khác. Rhaena mảnh dẻ và duyên dáng; Baela gầy và nhanh nhẹn. Rhaena yêu thích vũ đạo; Baela sống để cưỡi ngựa... và để bay, cho dù nàng đã mất đi điều đó khi rồng của nàng chết. Nàng giữ mái tóc bạc được cắt ngắn như con trai, để tóc không bay vào mặt khi cưỡi ngựa. Lần này đến lần khác, nàng chuồn khỏi các cung nữ của mình để tìm kiếm cuộc phiêu lưu ngoài phố. Nàng tham gia những cuộc đua ngựa say rượu dọc phố Phố Các Nàng Thánh, bơi qua dòng sông Blackwater Rush dưới ánh trăng (là nơi từng cướp đi sinh mạng của nhiều người bơi giỏi), uống rượu với những chiếc áo choàng vàng trong doanh trại của họ, cược tiền và đôi khi là cả quần áo tại các trường đấu chuột ở Flea Bottom. Có lần, nàng biến mất trong ba ngày và từ chối nói về nơi ở của mình khi quay trở lại.

Nghiêm trọng hơn, Baela ưa thích những kẻ đồng hành không phù hợp. Nàng đưa họ về Hầm Đỏ như những con chó lạc, khăng khăng đòi họ phải được giao cho chức vụ trong lâu đài hoặc được trở thành tùy tùng của nàng. Những con vật cưng này của nàng gồm một gã làm xiếc trẻ khôi ngô, một học徒 thợ rèn mà nàng ngưỡng mộ sức mạnh, một người ăn xin không còn đôi chân mà nàng thương hại, một kẻ ảo thuật dùng trò lừa rẻ tiền mà nàng coi là pháp sư thực thụ, một squire quê mùa của một hiệp sĩ lang thang, thậm chí là cả một cặp đôi trẻ từ nhà chứa, song sinh "giống chúng ta, Rhae". Có lần nàng đến cùng với cả một đoàn nghệ sĩ. Septa Amarys, người được giao trách nhiệm hướng dẫn về tôn giáo và đạo đức cho nàng đã tuyệt vọng vì nàng, và ngay cả Cha Eustace cũng dường như không thể kiềm chế được bản tính hoang dã của nàng. "Cô gái ấy phải kết hôn, và phải sớm", ngài nói với Bàn tay của Nhà vua, "nếu không, ta sợ rằng nàng ấy có thể khiến Nhà Targaryen phải mang tiếng xấu và khiến Người, em trai của nàng,蒙羞".

Ser Tyland thừa nhận ý kiến của vị giáo dân...nhưng cũng có thể có hiểm họa. Baela không thiếu người theo đuổi. Cô trẻ, đẹp, khỏe mạnh, giàu sang, và cao quý; bất kỳ lãnh chúa nào ở Bảy Vương quốc cũng sẽ vui lòng cưới cô. Nhưng một sự lựa chọn sai lầm có thể có hậu quả nghiêm trọng, vì chồng cô sẽ rất gần với ngai vàng. Một người bạn đời vô đạo đức, đồi bại, hoặc quá tham vọng có thể gây ra vô số chiến tranh và tai ương. Các nhiếp chính đã cân nhắc đến hàng chục ứng viên có thể cưới Quý cô Baela. Từ Lãnh chúa Tully, Lãnh chúa Blackwood, Lãnh chúa Hightower (vẫn chưa kết hôn, mặc dù đã lấy vợ góa của cha làm tình nhân) đều được đưa ra, cùng với một số sự lựa chọn ít khả thi hơn như Dalton Greyjoy (Quỷ đỏ Kraken khoe khoang có đến hàng trăm vợ xứ biển, nhưng chưa bao giờ lấy vợ đá), một người em trai của Công chúa Dorne, và thậm chí là kẻ lưu manh Racallio Ryndoon. Cuối cùng, tất cả bọn họ đều bị loại vì lý do này hay lý do khác.

Cuối cùng, quốc vương nhiếp chính và hội đồng nhiếp chính quyết định trao tay tiểu thư Baela cho Thaddeus Rowan, Lãnh chúa của Goldengrove. Rowan không nghi ngờ gì là lựa chọn thận trọng. Người vợ thứ hai của ông đã mất năm trước, và ông được biết đến là đang tìm kiếm một thiếu nữ trẻ phù hợp để thay thế. Sức mạnh đàn ông của ông không phải bàn cãi; ông đã sinh hai đứa con trai với người vợ đầu tiên và năm đứa nữa với người vợ thứ hai. Vì ông không có con gái, Baela sẽ là bà chủ không thể nghi ngờ của lâu đài. Bốn người con trai út của ông vẫn ở nhà, và cần có sự quan tâm của một người phụ nữ. Thực tế là tất cả con cái của Lãnh chúa Rowan đều là con trai là một điểm ủng hộ mạnh mẽ; nếu ông sinh một con trai với tiểu thư Baela, Aegon III sẽ có một người kế vị rõ ràng.

Chúa Thaddeus là một người đàn ông thẳng thắn, ồn ào, vui vẻ, được mọi người yêu mến và tôn trọng, một người chồng tận tụy và là cha tốt của các con trai mình. Ông đã chiến đấu cho Nữ hoàng Rhaenyra trong thời kỳ Khiêu vũ, và đã làm việc đó một cách tài giỏi và dũng cảm. Ông kiêu hãnh nhưng không kiêu ngạo, phán đoán công bằng nhưng không tàn nhẫn, trung thành với bạn bè, tận tụy trong các vấn đề tôn giáo mà không quá ngoan đạo, không bị phiền toái bởi tham vọng quá mức. Nếu ngai vàng được truyền cho Quý bà Baela, thì Chúa tể Rowan sẽ trở thành bạn đời lý tưởng, hỗ trợ bà bằng cả sức mạnh và trí tuệ của mình mà không tìm cách thống trị bà hoặc chiếm đoạt vị trí chính đáng của bà như một người cai trị. Septon Eustace cho chúng ta biết rằng các nhiếp chính vương rất hài lòng với kết quả của cuộc cân nhắc của họ.

"Baela Targaryen, khi được thông báo về cuộc hôn phối, không chia sẻ niềm vui đó. "Lãnh chúa Rowan hơn tôi bốn mươi tuổi, hói như đá cuội, cái bụng còn nặng hơn tôi", được cho là lời cô nói với Bàn tay của Nhà vua. Rồi cô ta nói thêm, 'Tôi đã ngủ với hai đứa con trai của ông ta. Tôi nghĩ là thằng cả và thứ ba. Không phải cả hai cùng một lúc, như vậy là không đứng đắn.' Chúng ta không thể nói liệu lời này có đúng không. Lady Baela được biết là khi cố ý khiêu khích. Nếu đó là mục đích của cô ở đây thì cô đã thành công. Bàn tay của Nhà vua đã đưa cô trở lại phòng riêng, bố trí lính canh trước cửa để đảm bảo cô ở đó cho đến khi các nhiếp chính đến."

Một ngày sau, thật kinh hoàng rằng, ông phát hiện ra Baela đã trốn khỏi lâu đài bằng một phương tiện bí mật (sau đó người ta phát hiện ra cô trèo ra ngoài qua cửa sổ, đổi quần áo với bạn giặt đồ và đi ra cổng trước). Đến khi tiếng kêu khóc vang lên, cô đã đi được nửa đường ra vịnh Blackwater, thuê một ngư dân đưa cô đến Driftmark. Ở đó, cô tìm gặp anh họ của mình, Chúa tể của thủy triều và trút hết nỗi khổ của mình cho anh ta. Hai tuần sau, Alyn Velaryon và Baela Targaryen kết hôn tại khu vực tôn nghiêm trên đảo Dragonstone. Cô dâu mười sáu tuổi, chú rể mười bảy tuổi.

"Nhiều nhiếp chính đã vô cùng tức giận và thúc Ser Tyland đệ đơn lên Đại tế tư yêu cầu hủy hôn, nhưng đáp lại, Bàn tay (tể tướng) chỉ bối rối chối bỏ. Ông từng khôn ngoan loan tin rằng triều đình và nhà vua đã sắp đặt cuộc hôn nhân đó, với niềm tin rằng sự thách thức của tiểu thư Baela chính là điều tai tiếng chứ không phải việc nàng lựa chọn hôn phu. “Cậu bé kia cũng xuất thân từ dòng dõi cao quý,” ông trấn an các nhiếp chính, “và ta không nghi ngờ gì về lòng trung thành của cậu ta, cũng như anh trai của cậu ta.” Niềm kiêu hãnh bị tổn thương của Thaddeus Rowan đã được xoa dịu bằng lời hứa hôn với Floris Baratheon, một nàng thiếu nữ mười bốn tuổi được coi là xinh đẹp nhất trong nhóm "Bốn Nàng Bão", là danh xưng mà bốn cô

con gái của Lãnh chúa Borros được biết đến. Trong trường hợp này thì đó chỉ là danh xưng sai lệch. Một cô gái dịu dàng, nếu không muốn nói là hơi phù phiếm, nàng đã qua đời trong lúc sinh nở hai năm sau đó. Những năm tháng sau đó đã chứng minh rằng cuộc hôn nhân đầy sóng gió diễn ra trên đảo Dragonstone. "

"Theo Hội đồng nhiếp chính, chuyến bay lúc nửa đêm qua Vịnh Blackwater của Baela Targaryen đã xác nhận mọi nghi ngờ của họ về cô. "Cô ta hoang dã, cố chấp và phóng túng như chúng ta lo sợ" Ser Willis Fell buồn bã tuyên bố "Và giờ cô ta đã ràng buộc mình với tên con hoang lên mặt của Lord Corlys. Một con rắn làm cha, một con chuột làm mẹ... đây có phải là hoàng tử của chúng ta không?" Hội đồng nhiếp chính cùng đồng ý; Baela Targaryen không thể trở thành người thừa kế của đức vua Aegon. "Phải là tiểu thư Rhaena," Mooton tuyên bố, "miễn là cô ta được gả đi."

Lần này, theo yêu cầu của Ser Tyland, bản thân cô gái đó đã trở thành một phần của cuộc thảo luận. Quý cô Rhaena đã chứng minh được mình dễ bảo như cô em gái cố chấp của mình. Cô cho phép rằng tất nhiên cô sẽ kết hôn với bất cứ ai mà nhà vua và hội đồng mong muốn, mặc dù "sẽ làm tôi hài lòng nếu anh ta không quá già để không thể cho tôi con, cũng không béo đến mức anh ta sẽ đè bẹp tôi khi chúng tôi lên giường. Chỉ cần anh ta tốt bụng, dịu dàng và cao quý, tôi biết rằng mình sẽ yêu anh ta. " Khi Bàn tay hỏi cô có bất kỳ ứng viên yêu thích nào trong số những lãnh chúa và hiệp sĩ đã cầu hôn cô không, cô thú nhận rằng cô "đặc biệt thích" Ser Corwyn Corbray, người mà cô gặp lần đầu tiên ở Thung lũng trong khi là phường của Quý bà Arryn.

Ser Corwyn chẳng phải là một lựa chọn lý tưởng. Là con trai thứ, ông ta đã có hai cô con gái từ một cuộc hôn nhân trước. Ở tuổi ba mươi hai, ông ta là một người đàn ông chứ không còn là một cậu bé ngây thơ. Tuy nhiên, Gia tộc Corbray lại lâu đời và danh giá, Ser Corwyn là một hiệp sĩ có tiếng đến mức người cha quá cố của ông đã trao tặng cho ông Lady Forlorn, thanh kiếm thép Valyria của Nhà Corbray. Em trai của ông, Leowyn, là Người bảo vệ Vương quốc. Chỉ riêng điều đó thôi cũng đủ khiến những nhiếp chính khó lòng phản đối. Và thế là hôn sự diễn ra: một lễ đính hôn chớp nhoáng, tiếp theo là một đám cưới vội vàng hai tuần sau đó. (Bàn Tay đã muốn một lễ đính hôn dài hơn, nhưng những nhiếp chính cảm thấy thận trọng nếu Rhaena kết hôn nhanh chóng, trong trường hợp em gái bà đã mang thai.)

Hai sinh đôi không phải là những quý cô duy nhất kết hôn ở Vương quốc vào năm 132 AC. Vào cuối năm đó, Benjicot Blackwood, Chúa tể của Raventree, dẫn đoàn tùy tùng lên đường tới Mùa đông, để đứng làm chứng cho cuộc hôn nhân của dì mình là Alysanne với lãnh chúa Cregan Stark. Miền Bắc đang chìm trong giá rét nên hành trình mất gấp ba thời gian dự kiến. Một nửa số kỵ sĩ mất ngựa vì đoàn phải vật lộn trong những cơn bão tuyết hú dữ dội, ba lần xe ngựa của Lãnh chúa Blackwood bị bọn cướp tấn công, chúng lấy đi hầu hết thức ăn và tất cả quà cưới của đoàn. Tuy nhiên, chính lễ cưới thì lại rất xa hoa; Black Aly và con sói của cô đã thề ước trước cây trái tim ở khu rừng linh thiêng đóng băng của Winterfell. Tại bữa tiệc sau đó, Rickon bốn tuổi, con trai của lãnh chúa Cregan và người vợ đầu, đã hát một bài hát tặng mẹ kế mới của mình.

"Quý bà Elenda Baratheon, góa phụ của Storm's End, cũng tái giá vào năm đó. Với việc Bá tước Borros đã chết và Royce còn là một đứa trẻ, sự xâm nhập của Dornish vào Stormlands ngày càng gia tăng, và bọn lưu manh ở Kingswood tỏ ra rất khó khăn. Góa phụ cảm thấy cần một người đàn ông mạnh mẽ để giữ hòa bình. Bà đã chọn Ser Steffon Connington, con trai thứ hai của Lãnh chúa Griffin's Roost. Mặc dù trẻ hơn Quý bà Elenda hai mươi tuổi, Connington đã chứng minh được lòng dũng cảm của mình trong chiến dịch chống lại Vua Kền kền của Chúa tể Borros, và được cho là rất dữ tợn và đẹp trai.

Nơi khác, đàn ông bận rộn với chiến tranh hơn là đám cưới. Trên khắp Biển Chạng vạng, Quỷ đỏ Kraken và quân đoàn sắt tiếp tục tấn công và cướp bóc. Tyrosh, Myr, Lys và liên minh ba đầu Braavos, Pentos và Lorath giao tranh với nhau qua eo biển Bước chân và Vùng đất tranh chấp, trong khi vương quốc bất hảo của Racallio Ryndoon bị kẹp chặt ở phía cuối của vùng biển hẹp. Trong Bến Vua, Duskendale, Hỗn hợp biển và Thị trấn Mòng biển, ngành thương mại suy tàn. Các thương gia và người buôn bán la hét tới nhà vua...người đã từ chối gặp họ, hoặc không được phép gặp, tùy thuộc vào biên niên sử mà chúng ta tin tưởng. Bóng ma của nạn đói lơ lửng ở phương Bắc, khi Cregan Stark và đội quân lãnh chúa chư hầu của mình chứng kiến nguồn dự trữ thức ăn của họ cạn kiệt, trong khi Đội Tuần đêm đẩy lùi những cuộc xâm lược của người man rợ từ bên kia Bức tường.

"Cuối năm ấy, một loại bệnh truyền nhiễm kinh hoàng đã quét qua vùng Ba Chị Em. Sốt Mùa Đông, cái tên người ta gọi căn bệnh đó, đã giết chết một nửa dân số của thị trấn Sisterton. Nửa dân số còn sót lại, tin rằng căn bệnh đã lan đến bờ biển của họ từ một tàu săn cá voi đến từ Cảng Ibben, đã nổi loạn và tàn sát bất kỳ thủy thủ người Ibben nào họ có thể tìm thấy, thiêu rụi tàu của họ. Nhưng điều đó không ngăn chặn được gì. Khi căn bệnh vượt qua eo biển Bite đến Bến Cảng Trắng, những lời cầu nguyện của các tu sĩ Nhà Thờ Sept và những lọ thuốc của các học sĩ đều không thể chữa khỏi căn bệnh. Hàng nghìn người đã chết, trong số đó có Lãnh chúa Desmond Manderly. Người con trai lừng danh của ông là Ser Medrick, hiệp sĩ vĩ đại nhất ở Phương Bắc, sống sót sau ông chỉ bốn ngày trước khi tử nạn vì cùng một căn bệnh. Vì Ser Medrick không có con, nên hậu quả thảm khốc xảy ra tiếp theo, khi quyền lãnh chúa được chuyển giao cho em trai ông là Ser Torrhen, người sau đó buộc phải từ bỏ vị trí của mình trong hội đồng nhiếp chính để lên cai trị Bến Cảng Trắng. Như vậy, chỉ còn bốn nhiếp chính, trong khi trước đó là bảy."

"Mùa Khiêu vũ của các con Rồng có quá nhiều lãnh chúa dù lớn hay nhỏ đã chết khiến những ghi chép chính xác của Thành cổ hoàn toàn chính xác khi gọi khoảng thời gian này là Mùa đông của những người góa phụ. Chưa từng có trước đây hoặc kể từ đó trong lịch sử của Bảy vương quốc, nhiều phụ nữ nắm giữ quyền lực lớn đến vậy, cai trị thay cho những người chồng, anh em và cha đã hy sinh của họ, vì những đứa con trai còn trong vòng tay hoặc vẫn còn bú sữa mẹ. Nhiều câu chuyện trong số đó đã được tập hợp trong tác phẩm đồ sộ Phụ nữ cai trị: Những người phụ nữ của giai đoạn hậu chiến của đại học sĩ Abelon. Mặc dù Abelon đã kể về hàng trăm người phụ nữ góa, nhưng chúng ta phải giới hạn bản thân ở số ít hơn. Bốn người phụ nữ như vậy đã đóng vai trò quan trọng trong lịch sử của vương quốc vào cuối năm 132 và đầu năm 133 AC, dù cho tốt hay cho xấu."

\"Quý bà Johanna, góa phụ của Casterly Rock, thống trị lâu đài của nhà Lannister thay thế cho đứa con trai nhỏ tuổi,

Lãnh chúa Loreon. Bà đã nhiều lần cầu xin viện trợ từ Bàn Tay của Aegon III, anh em sinh đôi với chồng quá cố của bà, nhưng chẳng nhận được sự giúp đỡ nào. Trong tuyệt vọng để bảo vệ cư dân, cuối cùng Quý bà Johanna đã mặc áo giáp của nam giới để dẫn đầu những người đàn ông của Lannisport và Casterly Rock chống lại kẻ thù. Những bài hát kể về cách bà đã giết chết một tá người sắt bên dưới những bức tường của Kayce, nhưng những lời kể đó có lẽ đã được thêm bớt bởi những người ca sĩ say sưa (Johanna cầm biểu ngữ trong trận chiến, không phải thanh kiếm). Tuy nhiên, lòng dũng cảm của bà đã truyền cảm hứng cho những người phương Tây, và quân cướp biển đã nhanh chóng rút lui, và Kayce được cứu. Trong số những người chết có chú ruột yêu quý của Red Kraken.\"

Người phụ nữ Sharis Footly, góa phụ của Tumbleton, đã đạt được một danh tiếng khác thường nhờ nỗ lực khôi phục lại thị trấn bị tàn phá đó. Bà thay chồng cai trị nhân danh cậu con trai còn nhỏ (nửa năm sau sự kiện Tumbleton thứ Hai, bà đã sinh ra một cậu bé tóc đen khỏe mạnh, người mà bà tuyên bố là người thừa kế hợp pháp cho vị lãnh chúa quá cố của mình, mặc dù rất có thể cậu bé là con của Bold Jon Roxton), Phu nhân Sharis đã chặt hết những ngôi nhà và cửa hàng bị đốt cháy, xây dựng lại tường thành thị trấn, chôn cất người chết, trồng lúa mì, lúa mạch và củ cải ở những cánh đồng từng có trại lính và thậm chí còn lấy đầu hai con rồng Seasmoke và Vermithor ra, làm sạch và đem treo tại quảng trường thị trấn, nơi mà du khách phải trả một khoản tiền kha khá để xem chúng (một đồng để ngắm, một ngôi sao để chạm).

"Tại Oldtown, mối quan hệ giữa High Septon và góa phụ của Lord Ormund, Phu nhân Sam, tiếp tục xấu đi khi bà phớt lờ lệnh của Người Thánh đứng đầu phải rời khỏi giường của con trai riêng và thề nguyện trở thành một tu sĩ như sự sám hối cho tội lỗi của bà. Tức giận dữ dội, High Septon lên án Phu nhân Đích mẫu của Oldtown là một kẻ dâm loạn không biết xấu hổ và cấm bà đặt chân vào Starry Sept cho đến khi bà hối lỗi và tìm sự tha thứ. Thay vào đó, Phu nhân Samantha đã cưỡi ngựa xông vào nhà thờ khi Người Thánh đứng đầu đang dẫn đầu một buổi cầu nguyện. Khi ông ta yêu cầu biết mục đích của bà, Phu nhân Sam trả lời rằng mặc dù ông ta đã cấm bà đặt chân vào nhà thờ, nhưng ông ta không nói gì về móng ngựa của bà. Sau đó, bà ra lệnh cho các hiệp sĩ của mình đóng cửa; nếu nhà thờ đóng cửa với bà, nó sẽ đóng cửa với tất cả mọi người. Mặc dù ông ta run rẩy, sấm sét và giáng lời nguyền rủa lên "ả điếm trên lưng ngựa" này, nhưng cuối cùng, High Septon không còn lựa chọn nào khác ngoài việc phải nhượng bộ."

Người phụ nữ thứ tư (và cũng là người cuối cùng, đối với chúng ta) trong số những người phụ nữ đáng chú ý này xuất hiện từ những tòa tháp cong queo và các pháo đài bị phá hủy của Harrenhal, một tàn tích rộng lớn bên bờ Đôi mắt của các vị thần. Bị xa lánh và lãng quên kể từ sau khi Daemon Targaryen và cháu trai Aemond của ông ta gặp nhau ở đó để thực hiện chuyến bay cuối cùng, tòa nhà Accursed của Black Harren đã trở thành nơi ẩn náu của những kẻ ngoài vòng pháp luật, những hiệp sĩ ăn cướp và những người đàn ông sa ngã, những kẻ từ sau những bức tường đã đi ra để săn đuổi khách du lịch, ngư dân và nông dân. Một năm trước, chúng còn ít, nhưng gần đây số lượng của chúng đã tăng lên, và người ta đồn rằng một nữ phù thủy cai trị chúng, một nữ hoàng phù thủy có sức mạnh đáng sợ. Khi những câu chuyện này đến được King's Landing, Ser Tyland quyết định đã đến lúc phải giành lại lâu đài. Ông giao nhiệm vụ này cho hiệp sĩ đội Vệ binh Nhà vua, Ser Regis Groves, người đã rời khỏi thành phố với đội quân năm mươi người tinh nhuệ. Tại Castle Darry, Ser Damon Darry đã tham gia cùng ông ấy với một số lượng tương tự. Vội vàng như Ser Regis, anh ta cho rằng đây sẽ là quá đủ để đối phó với một số người chiếm đất.

"Đến trước tường thành Harrenhal, tuy nhiên, Ser Regis thấy cổng chính đã đóng và hàng trăm tên lính vũ trang trên tường thành. Ít nhất có sáu trăm linh hồn trong lâu đài, một phần ba trong số đó là chiến binh. Khi Hiệp sĩ Regis yêu cầu được gặp lãnh chúa của họ, một người phụ nữ đã xuất hiện để tiếp đón ông, bên cạnh bà ta là một đứa trẻ. "Nữ hoàng phù thủy" của Harrenhal không ai khác chính là Alys Rivers, vú nuôi đê tiện vốn cũng chính là tù nhân, rồi sau là người tình của Hoàng tử Aemond Targaryen, và hiện tuyên bố mình là góa phụ của ông ta. Bà ta nói với hiệp sĩ rằng đứa bé là con của Aemond. "Con hoang của ông ta à?", Hiệp sĩ Regis hỏi. "Đó là đứa con trai được sinh ra hợp pháp và là người thừa kế thực sự của ông ấy", Alys Rivers nói lại, "và là vị vua hợp pháp của Westeros". Bà ta ra lệnh cho hiệp sĩ "quỳ gối trước vua của ngươi" và thề trung thành với bà ta. Hiệp sĩ Regis cười vào điều này, ông nói, "Ta không quỳ trước bất kỳ tên con hoang nào, thậm chí không thể quỳ trước đứa con lai tạp của kẻ sát nhân và một con bò sữa."

Những gì diễn ra sau đó vẫn còn là vấn đề tranh cãi. Một số người nói rằng Alys Rivers chỉ cần giơ tay lên, và Ser Regis bắt đầu hét lên và ôm đầu, cho đến khi hộp sọ của anh ta vỡ tung tóe, bắn tung tóe máu và não. Những người khác thì khăng khăng rằng cử chỉ của góa phụ là một dấu hiệu, và sau đó một cung thủ trên tường thành đã bắn một mũi tên xuyên qua mắt của Ser Regis. Mushroom (lúc đó đang ở cách xa hàng trăm giải) đã gợi ý rằng có lẽ một trong những người đàn ông trên tường thành rất giỏi sử dụng ná. Những quả cầu chì mềm, khi được ném đi với lực đủ mạnh, được biết là gây ra hiệu ứng nổ như những người đàn ông của Groves đã thấy và gán cho là ma thuật.

"Dù sao thì Ser Regis Groves cũng đã chết sau một khoảnh khắc. Nửa nhịp tim sau, các cánh cổng Harrenhal bật tung, và một đám kỵ mã hú hét lao ra ngoài. Một cuộc chiến đẫm máu diễn ra. Những người đàn ông của nhà vua đã bị đánh bại. Ser Damon Darry, là một người cưỡi ngựa giỏi, có áo giáp tốt và được đào tạo bài bản, là một trong số ít người thoát được. Đàn em của mụ phù thủy đã truy đuổi anh suốt đêm trước khi từ bỏ cuộc truy đuổi. Khoảng ba mươi hai người đàn ông còn sống sót trở về Lâu đài Darry, trong số một trăm người đã lên đường.

Ngày hôm sau, một đấu sĩ bất tử thứ ba mươi ba xuất hiện. Hắn bị bắt cùng với hàng tá đấu sĩ khác, hắn buộc phải chứng kiến từng tên một trong số họ chết trong tra tấn trước khi hắn được thả đi cảnh cáo. "Tao phải kể lại những gì mụ ta nói," hắn thở gấp, "nhưng chúng mày không được cười. Mụ phù thủy nguyền rủa tao rồi. Nếu bọn mày cười, tao chết." Khi Ser Damon đảm bảo với hắn là không ai cười hắn, tên đưa tin nói, "Đừng quay lại nếu không muốn quỳ gối, mụ ta bảo thế. Bất kỳ ai đến gần bức tường của mụ ta đều sẽ chết. Những viên đá ấy có sức mạnh, và mụ phù thủy đã đánh thức nó dậy. Bảy vị thần cứu giúp chúng ta, mụ ta có một con rồng. Tao đã thấy rồi."

Tên người đưa tin đã mất, cùng với tên của người đàn ông đã cười. Nhưng có ai đó đã làm, một trong số những người đàn

ông của Chúa Darry. Người đưa tin nhìn anh ta, hoảng hốt, rồi nắm lấy cổ họng và bắt đầu thở khò khè. Không thở được, anh ta chết ngay lập tức. Nghe đâu có thể nhìn thấy những dấu vết ngón tay của một người phụ nữ trên da anh ta, như thể cô ta đã ở trong phòng, bóp cổ anh ta.

Cái chết của hiệp sĩ Kingsguard khiến Ser Tyland vô cùng lo lắng, mặc dù Unwin Peake không coi trọng lời đồn về ma thuật và rồng của Ser Damon Darry và quy cái chết của Regis Groves và người của ông ta cho bọn ngoài vòng pháp luật. Các nhiếp chính khác đồng ý. Họ kết luận rằng cần một lực lượng mạnh hơn để tiêu diệt bọn chúng khỏi Harrenhal khi "năm hòa bình" 132 AC sắp kết thúc. Nhưng trước khi Ser Tyland có thể tổ chức một cuộc tấn công như vậy, hoặc thậm chí cân nhắc đến việc ai có thể thay thế Ser Regis trong Aegon's Seven, một mối đe dọa tồi tệ hơn bất kỳ "nữ hoàng phù thủy" nào đã xuất hiện ở thành phố này. Vì vào ngày thứ ba của năm 133 AC, Winter Fever đã đến King's Landing.

"Bất kể cơn sốt có khởi nguồn từ khu rừng rậm của Ib và được một người đánh bắt cá voi mang đến Westeros như người dân đảo Sister tin hay không, thì chắc chắn nó đã lan tràn từ cảng này sang cảng khác. Lâu đài Trắng, Gulltown, Maidenpool và Duskendale lần lượt bị ảnh hưởng, và có tin cho rằng Braavos cũng bị tàn phá. Dấu hiệu đầu tiên của căn bệnh là khuôn mặt ửng đỏ, dễ nhầm với đôi má đỏ hồng mà nhiều người thường có sau khi tiếp xúc với không khí lạnh trong một ngày đông giá. Nhưng rồi sau đó là cơn sốt, lúc đầu nhẹ thôi, nhưng cứ tăng dần, tăng dần. Chảy máu cũng không giúp ích gì, hay tỏi, hay bất kỳ loại thuốc, thuốc đắp và thuốc chữa trị nào đã được thử. Các maester grappling với căn bệnh này sớm phát hiện ra rằng việc ngâm người bị bệnh trong bồn chứa đầy tuyết và nước đá dường như làm chậm quá trình của cơn sốt, nhưng không ngăn chặn được nó. Đến ngày thứ hai, nạn nhân bắt đầu run rẩy dữ dội và phàn nàn rằng mình bị lạnh, mặc dù khi chạm vào thì thấy nóng bỏng. Đến ngày thứ ba, cơn mê sảng và mồ hôi ra máu xuất hiện. Đến ngày thứ tư, người đó đã chết... hoặc trên đà hồi phục, nếu cơn sốt thuyên giảm. Chỉ có một trong bốn người sống sót sau cơn sốt mùa đông. Cái bệnh dịch khủng khiếp như vậy chưa từng được thấy ở Bảy Vương quốc kể từ khi Shivers tàn phá Westeros dưới thời trị vì của Jaehaerys I."

"Tại Bến Vua, những dấu hiệu đầu tiên của dịch bệnh bùng phát xuất hiện dọc bờ sông nơi có các thủy thủ, người lái đò, ngư dân, người bốc vác, người xếp dỡ hàng và gái điếm bến cảng - những người buôn bán dọc theo Dòng nước Đen. Trước khi phần lớn mọi người nhận ra bản thân đã ốm, họ đã vô tình lây lan mầm bệnh khắp thành phố, từ kẻ giàu đến người nghèo. Khi tin tức đến triều đình, Ser Maester Munkun đích thân đến để kiểm tra một số người mắc bệnh, nhằm xác định xem rằng liệu đây có thực sự là Cúm Mùa Đông hay không chứ không phải một căn bệnh nào đó nhẹ hơn. Hoảng sợ trước những gì mình thấy, Munkun không quay trở về lâu đài, vì sợ rằng bản thân ông cũng có thể mắc bệnh do tiếp xúc gần với hai chục cô gái điếm và người bốc vác đang sốt. Thay vào đó, ông gửi người hầu của mình mang theo một bức thư khẩn cấp tới Bàn tay Nhà vua. Ser Tyland hành động ngay lập tức, ra lệnh cho đội áo choàng vàng đóng thành phố và không cho bất kỳ ai ra vào cho đến khi cơn sốt qua đi. Ông cũng ra lệnh đóng chặt cổng thành của Hầm Rồng Đỏ để ngăn chặn căn bệnh lây lan tới vua và triều đình."

Tiếc thay Cơn sốt mùa đông không nể cổng hay quân canh hoặc tường thành của lâu đài. Mặc dù cơn sốt có vẻ như bớt mạnh hơn phần nào khi dịch chuyển về phía nam, hàng chục nghìn người đã phát sốt trong những ngày sau. Ba phần tư số đó đã chết. Tổng pháp sư Munkun đã tỏ ra mình là một trong bốn người may mắn và đã khỏi bệnh... nhưng Ser Willis Fell, Chỉ huy trưởng Đội Cấm vệ, đã ngã xuống. Người bảo hộ lãnh chúa Leowyn Corbray đã về phòng khi bị bệnh và cố tự chữa bệnh bằng rượu vang nóng. Ông đã chết cùng người tình và một số người hầu của mình. Hai người hầu của Nữ hoàng Jaehaera đã phát sốt và tử vong, mặc dù bản thân nữ hoàng vẫn khỏe mạnh. Chỉ huy đội Cảnh vệ thành phố đã chết. Chín ngày sau, người kế vị ông theo chân ông xuống mộ. Các nhiếp chính công cũng không được tha. Cả Lãnh chúa Westerling và Lãnh chúa Mooton đều đổ bệnh. Cơn sốt của Lãnh chúa Mooton đã giảm và ông đã sống sót, mặc dù còn rất yếu. Roland Westerling, một ông già, đã chết.

"Một cái chết có thể là sự thương xót. Hoàng thái hậu Alicent của nhà Hightower, người vợ thứ hai của Vua Viserys I và là mẹ của các con trai là Aegon, Aemond, Daeron và con gái là Helaena, đã qua đời cùng đêm với Lord Westerling, sau khi xưng tội với septa của mình. Bà sống sót lâu hơn tất cả những đứa con và dành năm cuối đời bị giam lỏng trong căn hộ của mình, không có bạn bè nào ngoài septa của mình, những cô hầu gái mang đồ ăn cho bà và những người bảo vệ bên ngoài phòng bà. Bà được tặng sách, kim khâu và chỉ khâu, nhưng những người bảo vệ nói rằng Alicent dành nhiều thời gian khóc than hơn là đọc sách hoặc khâu. Một ngày nọ, bà xé rách quần áo của mình ra thành từng mảnh. Cuối năm, bà bắt đầu nói chuyện một mình và bắt đầu ghét màu xanh lá cây vô cùng."

"Ta muốn gặp lại các con trai của ta", bà nói với bà septa của mình, "và Helaena, đứa con gái ngọt ngào của ta ơi...à...và cả Vua Jaehaerys. Ta sẽ đọc sách cho ngài ấy nghe, như ta đã từng làm khi còn bé. Ngài ấy vẫn nói ta có giọng nói rất hay." (Thật lạ, trong những giờ cuối cùng của cuộc đời, Nữ hoàng Alicent thường nói về Đức Vua già nhưng lại không bao giờ nhắc đến chồng mình, Vua Viserys.) Thần Chết đã đến với bà vào một đêm mưa gió, vào giờ của loài sói.

Tất cả các cái chết này đều được Septon Eustace ghi lại một cách trung thực, người có nhiệm vụ cung cấp cho chúng ta những lời cuối cùng đầy cảm hứng của mọi lãnh chúa và quý bà vĩ đại. Mushroom cũng xướng danh những người đã khuất, nhưng dành nhiều thời gian hơn cho sự điên rồ của người sống, chẳng hạn như viên thị vệ giản dị đã thuyết phục một nữ hầu gái xinh đẹp trao trả đức hạnh cho anh ta bằng cách nói với cô rằng anh ta bị sốt phát ban và ""bốn ngày nữa tôi sẽ chết, và tôi không muốn chết mà chưa từng biết hương vị của tình yêu." Mưu mẹo này tỏ ra rất thành công nên anh ta quay lại thực hiện với sáu cô gái khác...nhưng khi anh ta không chết, họ bắt đầu nói, và thủ đoạn của anh ta bị bại lộ. Mushroom gán nguyên nhân mình còn sống sót là nhờ rượu. ""Nếu tôi uống đủ rượu, tôi lập luận rằng mình có thể không bao giờ biết mình bị bệnh, và mọi kẻ ngốc đều biết rằng những điều bạn không biết sẽ không bao giờ làm bạn đau đớn."

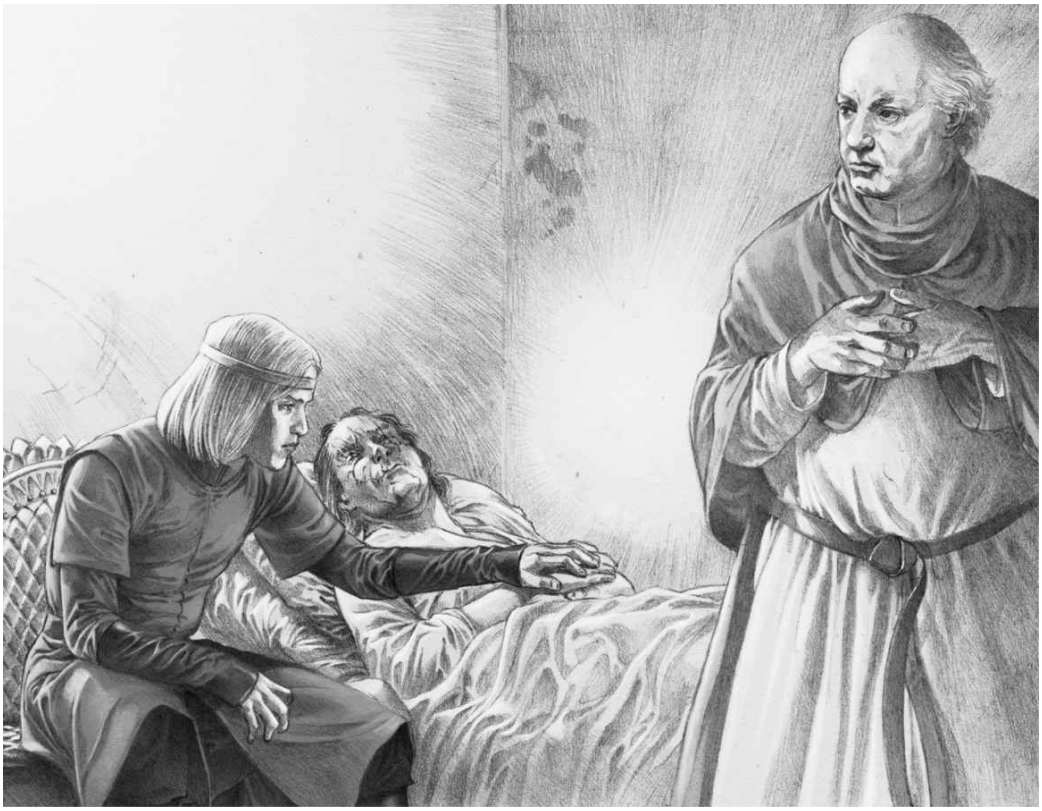
Trong những ngày đen tối đó, hai anh hùng không đội trời chung đột nhiên xuất hiện. Một là Orwyle, người mà cai ngục đã thả ra khỏi ngục vì nhiều vị thầy thuốc khác đã ngã xuống vì bệnh dịch. Tuổi già, sự sợ hãi và thời gian giam cầm dài dằng dặc đã khiến ông trở thành một bóng ma của người mà ông đã từng, và các phương thuốc cùng độc dược của ông không hiệu

quả hơn so với những thầy thuốc khác, thế nhưng Orwyle vẫn miệt mài cứu người theo khả năng và giúp những người mà ông không thể cứu ra đi thanh thản.

“Anh hùng” còn lại, khiến mọi người kinh ngạc, là vị vua trẻ. Đối với sự kinh hoàng của đoàn Kingsguard, Aegon dành cả ngày để thăm người ốm và thường ngồi hàng giờ bên giường bệnh, đôi khi nắm tay họ hoặc dùng khăn mát chườm lên trán hạ sốt cho các bệnh nhân. Mặc dù Bệ hạ rất ít khi nói, ngài chia sẻ sự im lặng với họ và lắng nghe họ kể về cuộc đời, cầu xin ngài tha thứ hoặc khoe về những cuộc chinh phạt, lòng tốt và con cái. Hầu hết những người ngài viếng thăm đều qua đời, nhưng những người sống sót đều cho rằng họ sống sót là nhờ đôi tay “chữa bệnh” của nhà vua.

“Thế nhưng nếu như thực sự có một phép màu nào đó trong cú chạm của nhà vua, như nhiều thường dân tin tưởng, thì nó đã thất bại khi người ta cần nó nhất. Chiếc giường bên cạnh giường cuối cùng Aegon III đến thăm là giường của Ser Tyland Lannister. Trong suốt những ngày đen tối nhất của thành phố, Ser Tyland đã ở lại Tháp của Bàn Tay, chiến đấu cả ngày lẫn đêm chống lại Stranger. Dù bị mù và tàn tật, cho đến gần thời điểm cuối cùng, ông hầu như chẳng chịu thêm đau đớn nào ngoài kiệt sức... nhưng số phận tàn nhẫn ra sao, khi tình hình tệ nhất đã qua và các trường hợp mới mắc Sốt mùa đông đã gần như không còn, có một buổi sáng khi Ser Tyland ra lệnh cho người hầu của mình đóng cửa sổ. "Ở đây rất lạnh," ông nói... dù ngọn lửa trong lò sưởi đang bùng cháy, và cửa sổ đã đóng rồi.

“The Hand” xuống dốc rất nhanh sau đó. Cơn sốt đoạt mạng ông sau hai ngày thay vì bốn ngày như thường lệ. Septon Eustace và cậu hoàng tử mà ông phụng sự đều có mặt khi ông qua đời. Aegon nắm tay ông khi ông trút hơi thở cuối cùng.



Ser Tyland Lannister chưa bao giờ được yêu quý. Sau cái chết của Nữ hoàng Rhaenyra, ông đã thúc giục Aegon II xử tử cả con trai bà là Aegon, và một số người da đen căm ghét ông vì điều đó. Tuy nhiên, sau cái chết của Aegon II, ông vẫn phục vụ Aegon III, và một số người da xanh căm ghét ông vì điều đó. Là con thứ nhì ra đời từ bụng mẹ, vài nhịp đập sau người anh trai sinh đôi, Jason, đã từ chối để ông được hưởng vinh quang của tước lãnh chúa và vàng ở Đá Casterly, bắt ông phải tự tìm lấy chỗ đứng của mình trên thế gian. Ser Tyland không bao giờ cưới vợ hay sinh con, nên khi ông qua đời, chẳng mấy ai thương tiếc. Chiếc khăn che mặt ông sử dụng để che đi khuôn mặt biến dạng đã làm nảy sinh câu chuyện rằng khuôn mặt ẩn bên trong thật ghê rợn và tàn ác. Một số người gọi ông là hèn nhát vì đã giữ Westeros khỏi cuộc Chiến Các Con Gái và làm quá ít để kiềm chế những tên Greyjoy ở phía tây. Bằng cách chuyển ba phần tư vàng của Vương quốc khỏi King's Landing trong thời gian làm tổng quản lí tài chính của Aegon II, Tyland Lannister đã gieo mầm cho sự sụp đổ của Nữ hoàng Rhaenyra, một bước đi đầy xảo quyệt cuối cùng khiến ông phải trả giá bằng đôi mắt, đôi tai và sức khỏe, còn nữ hoàng thì mất cả ngai vàng và ngay cả mạng sống. Tuy nhiên, phải nói rằng ông đã phục vụ con trai của Rhaenyra một cách tận tụy và trung thành với tư cách là Bàn tay.



Under the Regents

War and Peace and Cattle Shows

Vua Aegon III vẫn còn trẻ con, kém ngày tên của hoàng tử thứ mười ba, nhưng trong những ngày sau cái chết của Ser Tyland Lannister, ông đã bộc lộ sự chín chắn vượt quá tuổi của mình. Bỏ qua Ser Marston Waters, người chỉ huy thứ hai của Vệ binh Hoàng gia, Đức Vua đã ban tặng áo choàng trắng cho Ser Robin Massey và Ser Robert Darklyn và phong Massey làm Chỉ huy Lãnh chúa. Với Grand Maester Munkun vẫn dưới thành phố chăm sóc cho các nạn nhân của Cơn sốt mùa đông, Đức Vua đã chuyển sang người tiền nhiệm của mình, chỉ thị cho cựu Grand Maester Orwyle triệu tập Lord Thaddeus Rowan đến thành phố. “Tôi muốn Lord Rowan làm cánh tay phải của tôi. Ser Tyland đã nghĩ đủ tốt về ông ta để muốn gả em gái tôi cho ông ta, vì vậy tôi biết ông ta có thể tin cậy được.” Ngài ấy cũng muốn Baela trở lại cung đình. “Lãnh chúa Alyn sẽ là đô đốc của tôi, giống như ông của ông ấy.” Orwyle, có lẽ hy vọng một sự ân xá của hoàng gia, đã vội vàng gửi những con quạ trên đường.

Tuy nhiên, Vua Aegon đã hành động mà không tham khảo ý kiến của hội đồng nhiếp chính. Chỉ có ba người ở lại King's Landing: Huân tước Peake, Huân tước Mooton và Maester cả Munkun, đã vội vã chạy trở lại Bức tường Đỏ ngay khi Ser Robert Darklyn ra lệnh mở lại các cánh cổng của nơi này. Manfryd Mooton đã nằm liệt giường, vẫn đang hồi phục sức khỏe sau trận chiến với cơn sốt, và yêu cầu trì hoãn mọi quyết định cho đến khi có thể triệu tập Phu nhân Jeyne Arryn và Huân tước Royce Caron trở về từ Vale và Dornish Marches. Tuy nhiên, các đồng nghiệp của ông không đồng ý, Huân tước Peake khăng khăng rằng các nhiếp chính trước đã từ bỏ vị trí của họ trong hội đồng bằng cách rời khỏi King's Landing. Với sự ủng hộ của Maester cả (sau này, Munkun đã phải hối hận về sự đồng ý của mình), Unwin Peake sau đó đã gạt bỏ tất cả các cuộc hẹn và sắp xếp của nhà vua, với lý do rằng không một cậu bé mười hai tuổi nào có thể phán đoán để tự mình quyết định những vấn đề quan trọng như vậy.

"Marston Waters được xác nhận là Chỉ huy Vương tộc của Ngự Lâm quân, trong khi Darklyn và Massey được lệnh giao lại áo choàng trắng của họ để Ser Marston có thể ban chúng cho các hiệp sĩ mà anh ta chọn. Đại học sĩ Orwyle bị đưa vào lại ngục tối, chờ hành quyết. Để không làm mất lòng Chúa tể Rowan, các nhiếp chính ban tặng cho ông một vị trí trong số họ, cùng chức quan Chưởng lý và chủ luật. Không có hành động tương tự nào được thực hiện đối với Alyn Velaryon, nhưng tất nhiên không có câu hỏi nào về việc một đứa trẻ ở độ tuổi như vậy và có dòng dõi không chắc chắn như vậy có thể làm đô đốc hạm đội. Chức vụ Bàn tay của Nhà vua và Người bảo vệ vương quốc, trước đây là hai chức vụ riêng biệt, hiện được hợp nhất và không ai khác đảm nhiệm ngoài chính Unwin Peake.

Nấm kể rằng Vua Aegon III phản ứng lại quyết định của nhiếp chính vương bằng thái độ im lặng ủ rũ, chỉ nói một lần, phản đối việc sa thải Massey và Darklyn. Cậu bé nói: "Vệ vương phục vụ suốt đời", và lãnh chúa Peake đáp: "Chỉ khi họ được bổ nhiệm phù hợp, Bệ hạ". Septon Eustace kể rằng lúc khác, nhà vua đón nhận các sắc lệnh một cách "lịch sự" và cảm ơn sự khôn ngoan của lãnh chúa Peake, "như ngài cũng biết, tôi vẫn còn là một đứa trẻ, và cần được hướng dẫn trong những vấn đề này". Nếu thực sự khác, Aegon không lựa chọn nói ra, mà chỉ im lặng và thụ động.

"Trong suốt thời gian còn là trẻ vị thành niên, Vua Aegon III ít tham gia vào việc cai trị vương quốc của mình, ngoại trừ việc ký tên và đóng dấu vào những giấy tờ do Lãnh chúa Peake trình lên. Vào một số dịp lễ, Đức vua được lệnh ngồi lên Ngai sắt hoặc chào đón một phái viên, nhưng rồi ông ít xuất hiện bên trong pháo đài Đỏ và không bao giờ ra khỏi các bức tường của pháo đài.

" Bây giờ, chúng ta nên tạm dừng một lát và hướng mắt về Unwin Peake, người sẽ cai quản Bảy Vương quốc về mọi mặt ngoại trừ tên gọi trong hầu hết thời gian hai năm, giữ chức Nhiếp chính Vương, Người bảo vệ Vương quốc và Cánh tay phải Nhà vua.

Ngôi nhà của ông là một trong những tòa nhà cổ nhất tại Reach, với những gốc rễ sâu hun hút có thể bắt nguồn từ Kỷ nguyên Các anh hùng và Người đàn ông đầu tiên. Trong số rất nhiều tổ tiên nổi tiếng của mình, chúa tể có thể kể đến những huyền thoại như Ser Urrathon Kẻ đập tan lá chắn, Chúa tể Meryn Người chép thư, Phu nhân Yrma của Bát vàng, Ser Barquen Người bao vây, Chúa tể Eddison Lớn tuổi, Chúa tể Eddison Trẻ tuổi và Chúa tể Emerick Người rửa hận. Nhiều người nhà Peakes đã phục vụ với tư cách là cố vấn tại Highgarden khi Reach là Vương quốc giàu có và quyền lực nhất ở Westeros. Khi lòng kiêu hãnh và quyền lực của Nhà Manderly trở nên quá mức, chính Lorimar Peake đã làm nhục họ và đuổi họ đến sống lưu vong ở miền Bắc, vì đã phục vụ mà Đức vua Perceon III Gardener đã ban cho ông vị trí trước đây của Manderly tại Dunstonbury và những vùng đất liền kề. Con trai của Vua Perceon, Gwayne cũng lấy con gái của Chúa tể Lorimar làm vợ, biến cô trở thành thiếu nữ Peake thứ bảy được ngồi xuống bên Dấu tay xanh dưới tư cách là Nữ hoàng của Toàn bộ Reach. Trong nhiều thế kỷ, những người con gái khác của Nhà Peake đã kết hôn với người Nhà Redwynes, Rowans, Costaynes, Oakhearts, Osgreys, Florents, thậm chí là Hightowers.

Tất cả đều kết thúc khi lũ rồng đến. Lãnh chúa Armen Peake và các con ông đã tử nạn trên Bãi Cháy bên cạnh Vua Mern và của ông ấy. Khi Nhà Gardener bị diệt vong, Aegon Đệ Nhất đã ban tặng Đồi Cao và quyền kiểm soát Miền Đất Cằn cho Nhà Tyrell, cựu quản gia hoàng gia. Nhà Tyrell không hề có quan hệ huyết thống với Nhà Peake, và không có lý do gì để ủng hộ họ. Và thế là sự sụp đổ chậm chạp của gia tộc kiêu hãnh này đã bắt đầu. Một thế kỷ sau, Nhà Peake vẫn còn nắm giữ ba lâu đài, và đất đai của họ rất rộng lớn và đông đúc, mặc dù không thực sự giàu có, nhưng họ không còn có được sự kiêu hãnh trong số những chư hầu của Đồi Cao nữa.

“Unwin Peake quyết tâm khắc phục điều đó và khôi phục Nhà Peake trở lại thời hoàng kim. Giống như cha mình, người đã về phe đa số tại Đại hội đồng năm 101, anh không tin phụ nữ được cai trị đàn ông. Trong cuộc Vũ hội của những con rồng, Lãnh chúa Unwin là một trong những thành viên hung dữ nhất của phe Người xanh, cầm đầu hàng ngàn thanh kiếm và giáo mác để giữ Ngôi sắt cho Aegon II. Khi Ormund Hightower ngã xuống ở Tumbleton, Lãnh chúa Unwin tin rằng quyền chỉ huy quân đội của mình phải thuộc về ông, nhưng điều này đã bị các đối thủ mưu mô phủ nhận. Ông không bao giờ tha thứ cho điều này, đâm chết tên phản bội Owain Bourney và lên kế hoạch giết chết những kỵ sĩ rồng Hugh Hammer và Ulf White. Là người đứng đầu nhóm Caltrops (mặc dù điều này không nhiều người biết đến), và là một trong ba người vẫn còn sống, Lãnh chúa Unwin đã chứng minh ở Tumbleton rằng ông không phải là người có thể coi thường. Ông sẽ chứng minh điều đó một lần nữa tại King’s Landing.”

“Sau khi triệu tập Ser Marston Waters chỉ huy Đội Vệ Vương, Lãnh chúa Peake đã thuyết phục ông trao áo choàng trắng cho hai người bà con của ông, cháu trai của ông là Ser Amaury Peake của Starpike và em trai cùng cha khác mẹ của ông là Ser Mervyn Flowers. Đội Cảnh vệ Thành phố được giao cho Ser Lucas Leygood chỉ huy, con trai của một trong những Caltrops đã hy sinh ở Tumbleton. Để thay thế những người đã hy sinh trong Cơn sốt Mùa đông và Trăng điên, bàn tay đã ban tặng áo choàng vàng cho năm trăm người đàn ông của mình."

“Quý ngài Peake không phải kẻ dễ tin, và mọi thứ ông ta nhìn thấy (và tham gia) tại Tumbleton đã thuyết phục ông ta rằng kẻ thù sẽ hạ bệ ông ta nếu có cơ hội. Luôn ghi nhớ sự an toàn của bản thân, ông ta tự vây quanh mình với đội cảnh vệ riêng, mười kiếm sĩ chỉ trung thành với ông ta (và vàng bạc ông ta ban tặng) và cuối cùng được gọi là những “Ngón Tay” của ông ta. Đội trưởng của họ, một nhà thám hiểm Volantene tên là Tessario, có những hình xăm sọc hổ trên mặt và lưng, dấu ấn của một người lính nô lệ. Họ gọi anh ta là Tessario the Tiger ngay trước mặt vì anh ta thích thế; nhưng sau lưng, họ gọi anh ta là Tessario the Thumb, biệt danh chế nhạo mà Mushroom đã ban tặng cho anh ta.

“Khi đã chắc chắn ngôi vị của mình, Bàn tay mới bắt đầu đưa những người ủng hộ, người thân và bạn bè của mình vào triều đình, thay thế những người mà lòng trung thành của họ không mấy đảm bảo. Người dì góa chồng Clarice Osgrey được giao nhiệm vụ phụ trách gia đình của Nữ hoàng Jahaera, giám sát cung nữ và người hầu. Ser Gareth Long, chỉ huy vũ khí tại Starpike, được phong cùng chức danh tại Red Keep và được giao nhiệm vụ đào tạo Vua Aegon trở thành hiệp sĩ. George Graceford, Lãnh chúa Holyhall, và Ser Victor Risley, Hiệp sĩ của Risley Glade, là người duy nhất còn sống sót của Caltrops

bên cạnh Lãnh chúa Peake, được bổ nhiệm lần lượt là Lord Confessor và King's Justice.

The Hand thậm chí còn sa thải Septon Eustace, đưa một người trẻ tuổi hơn, Septon Bernard, đến chăm sóc các nhu cầu tinh thần của tòa án và giám sát giáo dục về đạo đức và tôn giáo của Đức ông. Bernard cũng cùng dòng máu, là hậu duệ của một người em gái của ông nội của ông. Sau khi thôi giữ chức vụ của mình, Septon Eustace rời King's Landing đến Stoney Sept, thị trấn nơi ông sinh ra, nơi ông cống hiến hết mình cho việc viết tác phẩm vĩ đại (mặc dù phần nào nặng nề) của mình, Trị vì của Vua Viserys, Đấng đầu tiên của Tên của Ngài, và Điệu nhảy của những con rồng đến sau. Đáng buồn thay, Septon Bernard thích sáng tác nhạc thiêng hơn là viết lời đồn thổi của tòa án, và vì vậy các bài viết của ông không được các nhà sử học và học giả quan tâm nhiều (và ít được những người yêu thích nhạc thiêng quan tâm hơn, chúng tôi rất đau buồn khi nói điều này).

""Không thay đổi nào trong số những thay đổi này làm hài lòng nhà vua trẻ tuổi. Đức vua đặc biệt không hài lòng với đội cận vệ của mình. Ông không thích cũng không tin tưởng hai người đàn ông mới đến, và chưa quên sự hiện diện của Ser Marston Waters khi mẹ ông qua đời. Nếu có thể thì Vua Aegon càng không thích Hand's Fingers, đặc biệt là tên chỉ huy hỗn hào và thô lỗ của họ, Tessario the Thumb. Sự không ưa thích đó đã chuyển thành sự căm ghét khi người Volantene giết chết Ser Robin Massey, một trong những hiệp sĩ trẻ mà Aegon muốn gọi vào đội cận vệ của mình, trong một cuộc cãi vã về con ngựa mà cả hai đều muốn mua.""

Nhà vua nhanh chóng phát triển ác cảm mạnh mẽ đối với võ sư mới của mình nữa. Ser Gareth Long là một kiếm sĩ điêu luyện nhưng là một ông chủ nghiêm khắc, nổi tiếng tại Starpike vì sự khắc nghiệt của ông đối với những cậu bé mà ông hướng dẫn. Những ai không đạt tiêu chuẩn của ông ta sẽ phải thức trắng nhiều ngày, bị tạt nước đá, bị cạo đầu và thường xuyên bị đánh đập. Không hình phạt nào trong số những hình phạt này được Ser Gareth áp dụng cho vị trí mới của ông ta. Mặc dù Aegon là một học sinh cau có, tỏ ra ít hứng thú với đấu kiếm hoặc nghệ thuật chiến tranh, nhưng nhân vật hoàng gia của anh ta là bất khả xâm phạm. Bất cứ khi nào Ser Gareth nói chuyện với anh ta quá lớn tiếng hoặc quá khắc nghiệt, nhà vua sẽ chỉ đơn giản là ném kiếm và khiên xuống và bỏ đi.

Aegon có vẻ chỉ có duy nhất một người bạn đồng hành mà anh quan tâm. Gaemon Palehair, người giữ cốc và nếm thức ăn mới sáu tuổi của anh, không chỉ cùng nhà vua dùng hết bữa này đến bữa khác, mà thường xuyên đi cùng anh đến sân, như Ser Gareth không bỏ sót việc ghi chép. Là đứa con hoang của một cô gái điếm, Gaemon chẳng được coi trọng gì ở triều đình, vì vậy khi Ser Gareth yêu cầu Chúa Peake biến cậu bé thành đứa trẻ chịu đòn roi cho nhà vua, Bàn tay vui vẻ làm vậy. Kể từ đó, bất kỳ hành vi sai trái, lười biếng hoặc phản đối nào của Vua Aegon đều dẫn đến hình phạt cho bạn của anh. Máu và nước mắt của Gaemon tác động đến nhà vua theo cách mà không lời nào của Gareth Long từng làm được, và Sự tiến bộ Của Bệ hạ sớm được đánh dấu bởi mọi người đàn ông theo dõi anh trong sân lâu đài, nhưng sự không ưa của nhà vua đối với giáo viên của mình chỉ càng sâu sắc hơn.

Tyland Lannister, mù quáng và tàn tật, luôn đối xử nhún nhường với nhà vua, nói chuyện nhẹ nhàng với người, tìm cách hướng dẫn thay vì ra lệnh. Unwin Peake trở thành Bàn tay cứng rắn hơn; cục cằn và hà khắc, ông ta tỏ ra ít kiên nhẫn với vị vua trẻ, đối xử với người "giống như một cậu con trai ủ rũ hơn là như một ông vua" theo lời của Mushroom, và không cố gắng để Đức hoàng gia tham gia vào việc cai trị thường ngày của vương quốc mình. Khi Aegon III rút lui về trong im lặng, cô đơn và tính thụ động, Bàn tay của người rất vui khi phớt lờ người, trừ một số dịp chính thức khi cần đến sự hiện diện của người.

" Bất kể lý do, Ser Tyland Lannister bị coi là Bàn tay软弱 vô hiệu, nhưng không hiểu sao cũng đáng ngờ, mưu mô, thậm chí là quái vật. " Chúa Unwin Peake đến Bàn tay cương quyết chứng minh sức mạnh và chính đáng của mình. " Bàn tay này không mù, không bị che mắt, cũng không bị tật nguyền ", ông tuyên bố trước nhà vua và triều đình. " Tay này vẫn có thể vung kiếm. " Và khi nói vậy, ông rút thanh kiếm dài ra khỏi bao và giơ cao để mọi người đều có thể nhìn thấy. Tiếng thì thầm vang khắp hội trường. Đó không phải là một thanh kiếm bình thường mà lãnh chúa cầm, mà là một thanh kiếm được rèn từ thép Valyrian: Sát thủ mồ côi, lần cuối cùng được nhìn thấy trong tay của Jon Roxton táo bạo khi ông chiến đấu với những người đàn ông của Hugh Hammer ở một sân ở Tumbleton.



"Lễ Phán Quyết Của Cha Trên Cao là ngày rất tốt để đưa ra phán quyết, các học giả đã dạy chúng ta. Vào năm 133 AC, Bàn Tay mới đã ra sắc lệnh rằng đây sẽ là ngày mà những kẻ đã bị xét xử sẽ cuối cùng bị trừng phạt vì tội ác của họ. Các nhà tù trong thành phố chật cứng người, và thậm chí cả những ngục tối sâu bên dưới Hầm Đỏ cũng gần đầy. Chúa Unwin đã cho

dọn sạch chúng. Những tù nhân bị áp giải hoặc kéo lê ra quảng trường trước cổng Hầm Đỏ, nơi hàng nghìn người dân Bến Vua tụ tập để chứng kiến họ nhận được sự xét xử thích đáng. Với vị vua trẻ nghiêm nghị và Bàn Tay cương nghị nhìn xuống từ tường thành, Công Lý của Nhà Vua bắt đầu công việc. Vì một mình một thanh kiếm thì không thể làm hết được, nên Tessario Ngón Tay Cái cùng đội Ngón Tay của anh ta được giao nhiệm vụ hỗ trợ anh ta.

“Nếu Bàn Tay cho người tới phố Ruồi để tìm bọn đồ tể thì mọi chuyện đã xong nhanh hơn rồi,” Mushroom nhận xét, “vì công việc của họ là đồ tể, chặt chém và xẻ thịt.” Bốn mươi tên trộm đã bị chặt tay. Tám tên hiếp dâm bị thiến, sau đó bị lùa trần truồng đến bờ sông với bộ phận sinh dục treo lủng lẳng quanh cổ, để đưa lên tàu đến Bức tường. Một kẻ Ngươi Tội Nghiệp bị tình nghi rao giảng rằng Bảy vị thần đã gửi Cơn Sốt Mùa Đông đến để trừng phạt Nhà Targaryen vì loạn luân đã bị cắt lưỡi. Hai ả điếm mắc bệnh đậu mùa đã bị cắt xẻo theo những cách không thể nào tả xiết vì đã lây bệnh cho hàng chục người đàn ông. Sáu người hầu bị kết tội ăn cắp của chủ bị cắt mũi; người thứ bảy, kẻ đã khoét một lỗ trên tường để ngó lén các con gái của chủ nhà đang khỏa thân, cũng bị móc mất con mắt phạm tội.

" Tiếp đến là những kẻ giết người. Bảy tên bị dẫn ra, một là chủ quán trọ đã giết một số vị khách của mình (những người hắn đánh giá là sẽ không bị nhớ thương) và ăn cắp đồ đạc của họ từ thời Cựu Vương. Những kẻ giết người khác bị treo cổ ngay lập tức, hắn bị chặt tay và đốt trước mắt rồi treo cổ rồi rút ruột khi hắn bị siết cổ.

Cuối cùng là ba tù nhân nổi tiếng nhất, những người mà đám đông đang chờ đợi: thêm một “Shepherd Reborn” nữa, thuyền trưởng của tàu buôn Pentoshi vốn đã bị buộc tội và kết tội mang Bệnh Mùa Đông từ Sisterton đến King’s Landing, và cựu Đại học sĩ Orwyle, một kẻ phản bội bị kết án và bỏ ngũ khỏi lực lượng Tuần Đêm. Ser Victor Risley, Công lý của nhà Vua, đích thân xử lý từng người trong số họ. Ông chặt đầu người Pentoshi và Shepherd Reborn giả bằng rìu chặt đầu của đao phủ, nhưng Đại học sĩ Orwyle được trao vinh dự được chết bằng kiếm, vì tuổi tác, gia thế cao quý và thời gian phục vụ lâu dài của ông.

"Khi Bữa tiệc của Đức Cha kết thúc và đám đông trước cổng tan rã, Bàn Tay của Nhà vua rất hài lòng", Septon Eustace đã viết, người sẽ khởi hành đến Stoney Sept vào ngày hôm sau. "Tôi ước rằng mình có thể viết rằng những người dân trở về nhà và chòi của họ để nhịn ăn, cầu nguyện và cầu xin sự tha thứ cho tội lỗi của mình, nhưng điều đó chẳng khác gì sự thật. Thay vào đó, họ tìm đến những hang ổ tội lỗi và các quán bia của thành phố, chìm vào rượu và nhà thổ đông nghịt, vì bản chất con người là như vậy. ”Mushroom cũng nói như vậy, mặc dù theo cách riêng của mình. “Mỗi khi tôi thấy một người bị giết, tôi thích có một chiếc bình rượu và một người phụ nữ sau đó, để nhắc nhở bản thân rằng tôi vẫn còn sống”.

"Vua Aegon III đứng trên chiến lũy cổng thành trong suốt Lễ tiệc của Cha ngự trên cao, chẳng nói chẳng rằng, cũng chẳng rời mắt khỏi cảnh đổ máu bên dưới. "Vị vua cũng từng làm bằng sáp," Septon Eustace nhận xét. Đại maester Munkun cũng có chung quan điểm. "Bệ hạ có mặt, như bổn phận của mình, nhưng dường như ở rất xa. Một vài người bị kết tội quay sang chiến lũy, kêu xin lòng thương xót, nhưng có vẻ như nhà vua chẳng thấy họ, cũng chẳng nghe tiếng cầu cứu tuyệt vọng của họ. Đừng nhầm lẫn. Bữa tiệc này được Thượng tướng dọn ra, và chính ông ta mới là người no say với nó."

"Vào giữa năm, lâu đài, thành phố và nhà vua hoàn toàn nằm trong tay của tân Bàn Tay. Những kẻ bình dân đã im lặng, Cơn sốt mùa đông đã lui, Nữ hoàng Jaehaera ẩn mình trong cung riêng, Vua Aegon luyện tập trong sân vào buổi sáng và ngắm sao vào ban đêm. Tuy nhiên, bên ngoài bức tường của King’s Landing, những tai ương đã xảy ra trong hai năm qua chỉ trở nên tồi tệ hơn. Hoạt động thương mại đã lụi tàn, chiến tranh tiếp tục nổ ra ở phía tây, nạn đói và sốt rét hoành hành ở nhiều vùng phía Bắc và ở phía nam, người Dornish đang ngày càng trở nên hung hăng và gây nhiều phiền toái hơn. "Đã đến lúc Ngôi sắt thể hiện quyền lực rồi", Lãnh chúa Peake quyết định.

Sau khi hoàn tất tám trong số mười chiến thuyền lớn được Ser Tyland đặt đóng, Bàn Tay Quyền lực bắt đầu mở lại tuyến đường thông thương qua vùng biển hẹp. Để chỉ huy hạm đội hoàng gia, ông đặt một người chú khác, Ser Gedmund Peake, một chiến binh dày dạn kinh nghiệm được mệnh danh là Rìu Lớn Gedmund vì vũ khí yêu thích của ông. Tuy nổi tiếng về khả năng chiến trận, Ser Gedmund lại ít kiến thức hoặc kinh nghiệm về tàu thuyền, do đó lãnh chúa đã triệu tập cả một chiến binh đánh thuê khét tiếng là Ned Bean (còn gọi là Râu Đen, vì bộ râu đen dày) làm phó chỉ huy cho Rìu Lớn và tư vấn cho ông về mọi vấn đề hàng hải.

Tình hình Stepstones vẫn hỗn loạn vô cùng khi Ser Gedmund và Blackbean ra khơi. Đa số tàu của Racallio Ryndoon đã bị hất khỏi biển, nhưng hắn vẫn cai quản Bloodstone, hòn đảo lớn nhất, cùng vài ba hòn đá nhỏ hơn. Người Tyroshi chuẩn bị đánh bại hắn thì Lys và Myr giảng hòa rồi cùng tấn công Tyrosh, buộc Archon triệu hồi tàu và kiếm. Liên minh ba đầu Braavos, Pentos và Lorath mất một đầu khi Lorathi rút lui, nhưng lính đánh thuê Pentoshi nay nắm giữ toàn bộ Stepstones không nằm trong tay người của Racallio, còn chiến hạm Braavosi chiếm hữu vùng nước giữa hai bên.

Westeros không thể hy vọng chiếm ưu thế trong một cuộc chiến tranh trên biển chống lại thành Bang Braavos, Quyền thần Unwin biết điều đó. Ông tuyên bố, mục đích của ông là chấm dứt tên Racallio Ryndoon phản bội và vương quốc cướp biển của hắn và thiết lập sự hiện diện tại Bloodstone, để đảm bảo rằng eo biển hẹp không thể bị đóng lại một lần nào nữa. Hạm đội hoàng gia—bao gồm tám tàu chiến mới và khoảng hai mươi chiếc cog và tàu galley cũ hơn—không đủ lớn để thực hiện điều này, vì vậy Quyền thần đã viết thư cho Driftmark, ra lệnh cho Lãnh chúa thủy triều tập hợp "hạm đội của tổ phụ của ngài và giao chúng dưới sự chỉ huy của người chú tốt Gedmund của chúng ta, để ông ấy có thể mở lại các tuyến đường biển một lần nữa."

""Đây là điều Alyn Velaryon mong mỏi bấy lâu, giống hệt như Sea Snake. Tuy nhiên, khi đọc được tin nhắn, chàng trai trẻ bực tức và tuyên bố, "Đó là hạm đội của ta, và con khỉ của Baela cũng có thể chỉ huy chúng tốt hơn chú Nuncle Gedmund." Dù vậy, anh ta vẫn làm theo lời lệnh, tập hợp sáu mươi thuyền chiến, ba mươi chiến thuyền dài và hơn một trăm tàu buôn loại thường và cỡ lớn để đợi hạm đội hoàng gia từ King's Landing kéo đến. Khi hạm đội chiến tranh hùng mạnh đi qua Gullet, Ser Gedmund đã cho Blackbean gửi một lá thư đến tàu chiến của Lord Alyn, Queen Rhaenys. Nội dung ủy thác anh ta quyền chỉ huy các phi đội Velaryon, ""để họ có thể học hỏi từ nhiều năm kinh nghiệm của ông ta." Lord Alyn đã đuổi ông ta trở về. Anh

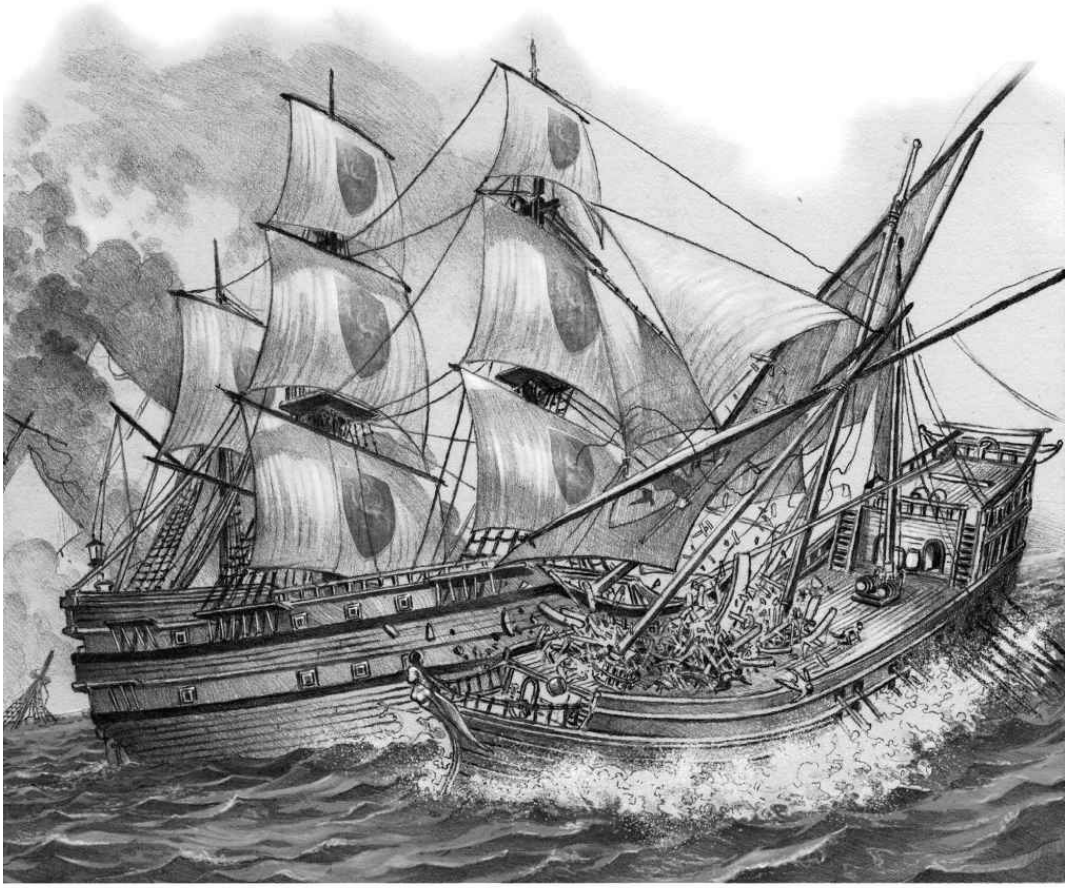
ta viết cho Ser Gedmund rằng: "Tôi sẽ cho treo cổ ông ta, nhưng tôi ghét lãng phí dây thừng gai tốt vào một con đậu."

Mùa đông, gió bắc thường thổi mạnh trên biển hẹp, và cũng nhờ thế mà hạm đội đã có chuyến hành trình vô cùng tuyệt vời về phía nam. Ngoài khơi Tarth, nhờ chỉ huy của Lãnh chúa Bryndemere Sao Lấp Lánh, một tá chiến thuyền dài nữa chèo ra để tăng cường lực lượng. Tuy nhiên, thông tin mà chúa tể này mang lại thì lại không mấy được hoan nghênh. Chỉ huy Cảng của thành Braavos, Công tước thành Tyrosh và Racallio Ryndoon đã liên minh; họ sẽ cùng nhau thống trị Đá Chân và chỉ cho phép những tàu nào được Braavos hoặc Tyrosh cấp phép buôn bán đi qua. “Còn Pentos thì sao?” Lãnh chúa Alyn muốn biết. “Bị loại”, Sao Lấp Lánh cho biết. “Một chiếc bánh chia làm ba phần thì mỗi phần to hơn chia làm bốn phần”.

Gedmund Đại Phu (suốt chuyến đi bão táp làm các thủy thủ gọi ông là Gedmund Xanh Xao) quyết định báo tin chi tiết về các thành phố đã tham gia chiến tranh cùng với tình hình mới cho Bàn tay của Quốc vương. Ngôi sao Hôm đã gửi một con quạ đến Bến Vua nên Peake ra chiếu chỉ rằng hạm đội sẽ ở lại Tarth cho đến khi nhận được hồi âm. "Như vậy thì chẳng còn hy vọng nào đánh Racallio bất ngờ", Alyn Velaryon phản đối, nhưng Ser Gedmund vẫn giữ nguyên quyết định. Hai viên chỉ huy chia tay nhau trong giận dữ.

“Ngày hôm sau, khi mặt trời mọc, Blackbean đánh thức Ser Gedmund báo cho biết Chúa tể của Tides đã rời đi. Toàn bộ hạm đội Velaryon đã tuột khỏi tầm tay lúc đêm tối. Gedmund Great-Axe hừ mũi. “Trở về Driftmark, tôi dám chắc”, ông ta nói. Ned Bean đồng ý, gọi Chúa tể Alyn là “đứa trẻ sợ hãi”.

"Họ đã không thể sai hơn được. Chúa tể Alyn đã đưa các con tàu của mình về phía nam chứ không phải phía bắc. Ba ngày sau, trong khi Gedmund Rìu lớn và hạm đội hoàng gia của ông vẫn còn chờ thông báo trên bờ biển Tarth, cuộc chiến đã diễn ra giữa những tảng đá, đống đá biển và những tuyến đường thủy chằng chịt của Stepstones. Cuộc tấn công khiến người Braavosi trở tay không kịp, với vị đô đốc vĩ đại và hai mươi vị thuyền trưởng của ông đang dự tiệc trên Bloodstone với Racallio Ryndoon và các sứ thần từ Tyrosh. Một nửa số tàu Braavosi đã bị chiếm giữ, đốt cháy hoặc đánh chìm khi vẫn đang neo đậu hoặc buộc vào bến tàu, những tàu khác khi đang giương buồm và cố gắng thoát ra.



Cuộc chiến không hoàn toàn không tốn máu. Con tàu Grand Defiance, một con dromond uy nghi của thành Braavos có bốn trăm mái chèo đã chiến đấu băng qua nửa tá chiến hạm Velaryon nhỏ hơn để giành được vùng biển rộng mở nhưng rồi phát hiện ra chính Ngài Alyn đang tiến về phía con tàu của mình. Đã quá muộn, người Braavosi cố gắng quay lại đối mặt với kẻ tấn công, nhưng con tàu dromond khổng lồ ì ạch trong nước và phải mất nhiều thời gian mới phản ứng được, và Nữ hoàng Rhaenys đã tấn công sườn tàu của con tàu mỗi khi một mái chèo khuấy động nước.

Mũi tàu Nữ hoàng đâm sầm vào thân chiếc tàu khổng lồ Braavos "như nắm đấm gỗ sồi khổng lồ", một người quan sát đã viết như vậy sau đó, mũi tàu chẻ đôi mái chèo, đâm thủng ván tàu và thân tàu, làm gãy cột buồm, chẻ đôi chiếc thuyền lớn. Khi lãnh chúa Alyn hét lên ra lệnh cho những người chèo thuyền chèo lui, nước biển ùa vào vết thương hở mà Nữ hoàng tạo ra, và Grand Defiance chìm xuống chỉ trong vài khoảnh khắc, "và cùng với đó, là niềm kiêu hãnh phù phiếm của Lãnh chúa biển cả".

“Chiến thắng của Alyn Velaryon đầy trọn vẹn. Anh đã mất ba con tàu ở Đá Bước (đáng buồn thay, một trong số đó là Trái tim chân chính, do người anh em họ Daeron chỉ huy, người đã hy sinh khi con tàu chìm), trong khi đánh chìm hơn ba mươi và chiếm được sáu chiến thuyền, mười một con tàu kho, tám mươi chín con tin, lượng lớn lương thực, đồ uống, vũ khí, tiền xu và một con voi dành cho bọn đàn em của Chúa Tể Biển cả. Chúa Tể của các thủy triều đem tất cả mọi thứ này trở về Westeros cùng với danh xưng mà chàng sẽ mang trong cả phần đời còn lại: Nắm đấm gỗ sồi. "Khi Chúa tể Alyn chở Nữ hoàng Rhaenys đến Blackwater Rush và tiến vào qua Cổng Sông trên lưng con voi của Chúa tể Biển cả, hàng chục nghìn người xếp hàng trên các con phố, hô vang tên chàng và hò hét muốn nhìn thoáng qua người anh hùng mới của họ. Trước cánh cổng của Red Keep, chính Vua Aegon III đã đích thân ra chào đón chàng.

" Tuy nhiên, một khi đã vào bức tường, thì đó lại là một câu chuyện khác. Khi Alyn Oakenfist đến phòng ngai vàng, bằng cách nào đó, vị vua trẻ đã biến mất. Thay vào đó, Chúa tể Unwin Peake cau có nhìn xuống ông ta từ đỉnh Ngai sắt và nói: "Ngươi ngu ngốc, ngươi ngu ngốc đến ba lần. Nếu ta dám, ta sẽ chặt đầu ngươi."

Ngài Cánh Tay L phải có lý do chính đáng để giận dữ như vậy. Cho dù đám đông có hò reo ủng hộ Oakenfist bao nhiêu thì hành động tấn công liều lĩnh của vị anh hùng trẻ tuổi táo bạo kia cũng khiến vương quốc rơi vào thế khó khăn không thể duy trì được. Lãnh chúa Velaryon có thể đã chiếm được hàng chục tàu Braavosi và một con voi, nhưng ngài ấy không chiếm được Bloodstone, cũng như bất kỳ Đảo Bước Chân nào khác; các hiệp sĩ và lực lượng bộ binh cần thiết cho một cuộc chinh phục như vậy đã ở trên những con tàu lớn hơn của hạm đội hoàng gia mà ngài đã bỏ lại ở ngoài khơi bờ biển Tarth. Mục tiêu của Lãnh chúa Peake là tiêu diệt vương quốc cướp biển của Racallio Ryndoon; thay vào đó, Racallio dường như đã trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Điều cuối cùng mà Ngài Cánh Tay L mong muốn là chiến tranh với Braavos, thành phố giàu có và hùng mạnh nhất trong chín thành phố tự do. “Nhưng đó chính là những gì ngài đã mang lại cho chúng ta, thưa lãnh chúa,” Peake sấm sét. “Ngài ban chiến tranh cho chúng ta.”

“Và voi nữa,” Chúa công Alyn trả lời hỗn xược. “Xin đừng quên quả voi, thưa chúa công.”

Câu nói này thậm chí khiến những người do chính ngài Peake chọn cũng cười khúc khích, Mushroom kể với chúng tôi, nhưng Bàn tay thì không hề thấy buồn cười. “Ông ấy không phải là người thích tự cười,” vị lùn nói, “và càng không thích bị người khác cười.”

“Mặc dù những người khác có thể sợ chọc giận Lãnh chúa Unwin, nhưng Alyn Oakenfist lại tự tin về sức mạnh của mình. Mặc dù mới chỉ là một thanh niên và cũng là con hoang, nhưng anh đã kết hôn với em cùng cha khác mẹ của nhà vua, nắm trong tay toàn bộ quyền lực và sự giàu có của Gia tộc Velaryon, và vừa trở thành người được dân thường yêu quý. Bất kể là Nhiếp chính Vương hay không, Unwin Peake cũng không điên đến mức nghĩ rằng mình có thể tùy tiện làm hại anh hùng của Stepstones.

“Tất cả những người đàn ông trẻ tuổi đều nghĩ rằng họ sẽ trường sinh bất tử", Bậc thầy trẻ Munkun viết trong Thật sự, “và bất cứ khi nào một chiến binh trẻ nếm được loại rượu say men chiến thắng, sự nghi ngờ sẽ thành sự chắc chắn. Tuy nhiên, sự tự tin của tuổi trẻ chẳng có ý nghĩa gì so với sự khôn ngoan của tuổi già. Chúa Alyn có thể cười trước lời khiển trách của Bàn Tay, nhưng chẳng mấy chốc, ông ta sẽ có lý do chính đáng để sợ phần thưởng của Bàn Tay.”

Munkun biết những gì ông đã viết. Bảy ngày sau khi Chúa tể Alyn trở về Vương Đô, ông đã được vinh danh trong một buổi lễ xa hoa ở Pháo đài Đỏ, với sự hiện diện của Vua Aegon III trên Ngôi báu Sắt cũng như triều đình và một nửa thành phố. Ser Marston Waters, Chỉ huy Lãnh chúa của Vệ binh Đỏ, tấn phong tước hiệp sĩ cho ông. Unwin Peake, Nhiếp chính vương kiêm Bàn tay của Nhà vua, trao cho ông một sợi dây chuyền bằng vàng dành cho đô đốc và tặng một bản sao bằng bạc của Nữ hoàng Rhaenys như một chiến tích của ông. Bản thân nhà vua đã hỏi liệu Chúa tể có đồng ý phục vụ trong hội đồng nhỏ của ông, với tư cách là chủ tàu không. Chúa tể Alyn đã khiêm tốn chấp thuận.

“Sau đó, các ngón tay của Bàn tay siết chặt cổ họng ông ta”, Mushroom kể. “Giọng nói đó là của Aegon, lời nói này là của Unwin”. Những thần dân trung thành của ông ta ở phía tây đã lâu bị phiền phức bởi những kẻ hải tặc từ Quần đảo Sắt, vị vua trẻ tuyên bố, và ai có thể mang lại hòa bình cho Biển Hoàng hôn tốt hơn vị đô đốc mới của ông ta? Và Alyn Oakenfist, chàng thanh niên ngạo mạn và bướng bỉnh, thấy rằng mình không có lựa chọn nào khác ngoài việc đồng ý hạ cánh đội tàu của mình xuống đầu phía nam Westeros để giành lại Đảo Công bằng và chấm dứt mối đe dọa của Chúa Dalton Greyjoy và những tên lính sắt của ông ta.

Chiếc bẫy đã được đặt ra hoàn hảo. Cuộc hành trình đầy nguy hiểm và có khả năng sẽ gây thiệt hại nặng nề cho hạm đội Velaryon. Bước chân của họ đầy rẫy kẻ thù, những kẻ sẽ không bao giờ để bị bắt một lần nữa. Bỏ qua chúng, đó là những bờ biển cằn cỗi của Dorne, nơi mà Lãnh chúa Alyn khó có thể tìm được bến cảng an toàn. Và nếu ông giành được Biển hoàng hôn, ông sẽ thấy Hắc bạch tuộc đang đợi với những chiến thuyền dài của mình. Nếu dân sắt thắng thế, quyền lực của Gia tộc Velaryon sẽ bị phá vỡ vĩnh viễn và Lãnh chúa Peake sẽ không bao giờ phải chịu đựng sự hỗn láo của cậu bé có biệt danh Oakenfist. Nếu Lãnh chúa Alyn chiến thắng, đảo Fair Isle sẽ được trả lại cho lãnh chúa thực sự của nó, vùng đất phía tây sẽ được giải phóng khỏi sự tàn phá thêm nữa và các lãnh chúa của Bảy Vương quốc sẽ biết được cái giá của việc chống lại Vua Aegon III và Bàn tay mới của ông.

Chúa tể thủy triều đã tặng voi của mình cho Vua Aegon III khi chàng rời Bến Vua. Khi trở về Hull để tập hợp hạm đội và chuẩn bị vật dụng cho chuyến hành trình dài, chàng từ biệt vợ mình, Quý bà Baela. Nàng hôn tiễn chàng và thông báo rằng nàng đã có thai. "Hãy đặt tên đứa trẻ là Corlys, theo tên ông của tôi", Chúa Alyn nói với nàng. "Một ngày nào đó, nó có thể sẽ

ngồi lên Ngai Sắt". Baela cười lớn. "Ta sẽ đặt tên con bé là Laena, theo tên mẹ ta. Một ngày nào đó, nó có thể cưỡi rồng".

"Lãnh chúa Corlys Velaryon đã thực hiện chín chuyến hải hành nổi tiếng trên con tàu Rắn Biển của mình, hãy nhớ lại điều đó. Lãnh chúa Alyn Oakenfist sẽ thực hiện sáu chuyến, trên sáu con tàu khác nhau. “Các quý cô của ta,” đó là cách ngài gọi họ. Trong chuyến hải hành quanh Dorne tới Lannisport, ngài đã dong buồm trên một chiến thuyền Braavosi có hai trăm mái chèo, được bắt được ở Bậc thang và được đổi tên thành Lady Baela để tặng cho người vợ trẻ của mình."

Một số người có thể nghĩ thật kỳ lạ đối với Chúa tể Peake khi phái hạm đội lớn nhất ở Bảy Vương quốc đi trong khi cuộc chiến với Braavos còn sắp xảy ra. Ngài Gedmund Peake và hạm đội hoàng gia đã được triệu hồi từ Tarth đến Eo biển Gullet để canh giữ lối vào Vịnh Blackwater đề phòng người Braavosi tìm cách trả đũa Bến Vua, nhưng các cảng và thành phố khác ở khắp Biển Hẹp đều vẫn dễ bị tấn công, do đó, Bàn Tay của Nhà Vua đã cử đồng nhiệp chính Chúa tể Manfryd Mooton đến Braavos để đối xử với Chúa tể Biển cả và trả lại con voi cho ông ta. Sáu lãnh chúa khác cũng đi cùng với ông, cùng với ba mươi hiệp sĩ, lính gác, người hầu, thư ký và các tu sĩ, sáu ca sĩ... và Mushroom, người được cho là đã trốn trong một thùng rượu để thoát khỏi sự ảm đạm của Pháo đài Đỏ và “tìm một nơi mà đàn ông vẫn nhớ cách cười”.

"Hồi đó cũng như bây giờ, người Braavos là một dân tộc thực dụng, vì thành phố của họ là nơi những nô lệ trốn thoát tới, nơi có đến hàng ngàn vị thần giả mạo được tôn thờ nhưng chỉ có vàng mới đích thực được sùng bái. Lợi nhuận có ý nghĩa hơn niềm kiêu hãnh giữa hàng trăm hòn đảo. Ngay khi đến nơi, Công tước Mooton cùng những người đi cùng đã vô cùng ngạc nhiên trước Titan, rồi được dẫn tới Xưởng đóng tàu huyền thoại để chứng kiến cảnh đóng một chiến hạm, hoàn thành chỉ trong một ngày. "Chúng tôi đã đóng lại tất cả những con tàu mà cậu Đô đốc tuổi trẻ của ngài đã ăn cắp hoặc đánh chìm", vị Chỉ huy cảng khoác lác với Công tước Mooton."

"Tuy nhiên, sau khi chứng minh sức mạnh của Braavos, ông ta đã sẵn sàng xoa dịu. Khi mặc cả với Lãnh chúa Mooton về các điều khoản hòa bình, các Lãnh chúa Follard và Cressey đã tung hối lộ xa hoa giữa những người giữ chìa khóa, các maester, các giáo sĩ và các hoàng tử thương nhân của thành phố. Cuối cùng, để đổi lại một khoản bồi thường rất lớn, Braavos đã tha thứ cho "sự vi phạm vô cớ" của Lãnh chúa Velaryon, đồng ý giải tán liên minh của cô ta với thành bang Tyrosh và cắt đứt mọi quan hệ với Racallio Ryndoon, đồng thời nhượng lại Bậc thang bằng đá cho Ngai Sắt (vào thời điểm đó, hòn đảo này do Ryndoon và người Pentoshi nắm giữ, về thực tế thì Sealord đã bán một thứ mà ngài ta không sở hữu, nhưng điều này không có gì lạ ở Braavos)."

Nhiệm vụ tới Braavos được chứng minh có diễn biến theo nhiều cách khác nữa. Chúa tể Follard đã mê mẩn một gái điếm Braavosi và chọn cách ở gần cô ấy thay vì trở về Westeros, Ser Herman Rollingford bị giết trong một cuộc đấu tay đôi bởi một tay anh chị lưu manh vì bị xúc phạm bởi màu áo vét của anh ta, và Ser Denys Harte được cho là đã thuê dịch vụ của những Faceless Men bí ẩn để giết một đối thủ ở King’s Landing, Mushroom khẳng định. Bản thân gã hề đã làm cho Sealord rất thích thú đến nỗi hắn nhận được một lời đề nghị hậu hĩnh để ở lại Braavos. “Tôi thú nhận rằng tôi đã bị cám dỗ. Ở Westeros, trí thông minh của tôi bị lãng phí khi diễn trò cho một vị vua không bao giờ biết cười, nhưng ở Braavos, họ sẽ yêu tôi... quá nhiều, tôi sợ. Mọi gái điếm đều muốn tôi, và sớm hay muộn thì một số tay lưu manh sẽ tức giận vì kích thước cơ quan sinh dục của tôi và đâm tôi bằng cây xiên lùn nhọn hoắt của chúng. Vì vậy, Mushroom quay trở lại Red Keep một cách ngu ngốc, và nhiều kẻ ngu hơn tôi.”

"Vì thế mà về sau này, Ngài Mooton trở lại King’s Landing với hòa bình trong tay, nhưng cái giá phải trả thì thật khủng khiếp. Khoản bồi thường khổng lồ mà Huân tước biển yêu cầu đã làm cạn kiệt kho bạc hoàng gia đến mức Ngài Peake nhanh chóng nhận ra rằng mình cần phải vay mượn từ Ngân hàng Sắt của Braavos để Vương miện có thể trả được các món nợ, và điều đó, đến lượt nó, lại buộc ông phải khôi phục lại một số loại thuế mà Ngài Celtigar đã bãi bỏ, một hành động khiến các lãnh chúa và thương nhân cùng phẫn nộ và làm suy yếu sự ủng hộ của ông giữa những người dân thường."

Quãng nửa năm cuối trong năm tỏ ra thảm khốc theo nhiều cách khác. Triều đình vui mừng khi Nữ công tước Rhaena loan báo rằng bà đang mang thai với Lãnh chúa Corwyn Corbray, nhưng niềm vui đã biến thành nỗi đau buồn chỉ một tuần trăng sau đó khi bà sảy thai. Đói kém lan rộng được báo cáo ở miền Bắc, và sốt Mùa đông tràn tới Barrowton, đây là lần đầu tiên căn bệnh này tiến vào sâu đất liền như vậy. Một kẻ cướp tên là Sylas tàn ác đã dẫn ba ngàn người dân du mục chống lại Bức tường, áp đảo những anh em da đen ở Queensgate và lan rộng khắp Vương quốc Quà tặng cho đến khi Lãnh chúa Cregan Stark cưỡi ngựa ra khỏi Winterfell, cùng với Gia tộc Glover của Đồi sâu Motte, Gia tộc Flint và Gia tộc Norrey của những ngọn đồi, cùng một trăm lính tuần tra của Đội gác đêm để truy đuổi và tiêu diệt họ. Xa hơn về phía nam, Ser Steffon Connington cũng đang săn đuổi, truy đuổi một toán lính du kích Dornish khắp vùng đồng bằng gió thổi. Nhưng ngài đã phi ngựa đi quá xa và quá nhanh, không hay biết những gì đang chờ đợi mình cho đến khi Wyland Wyl một tay tấn công ngài, và Nữ công tước Elenda một lần nữa trở thành góa phụ.

Tại miền tây, Phu nhân Johanna Lannister mong muốn theo chân chiến thắng của mình tại Kayce bằng cách giáng một đòn khác vào tên Kraken Đỏ. Tập hợp một hạm đội tàu đánh cá và tàu buôn rách rưới bên dưới những bức tường của Feastfires, bà đã đưa một trăm hiệp sĩ và ba nghìn quân lên tàu, rồi đưa họ ra khơi trong đêm tối để chiếm lại Đảo Fair từ những người sắt. Kế hoạch là đưa họ đổ bộ mà không bị phát hiện ở phía nam của hòn đảo, nhưng có người đã phản bội họ và các tàu chiến dài đang chờ đợi. Lãnh chúa Prester, Lãnh chúa Tarbeck và Ser Erwin Lannister đã chỉ huy cuộc vượt biển tai ương này. Dalton Greyjoy đã gửi đầu của họ đến Casterly Rock sau đó, gọi đó là "phương tiện trả thù cho chú tôi, mặc dù thực tế thì ông ấy là một kẻ háu ăn và nghiện rượu, và quần đảo sẽ tốt hơn khi không có ông ta".

Tuy nhiên, tất cả những điều này đều trở thành hư không so với thảm kịch ập đến với triều đình và nhà vua. Vào ngày 22 tháng chín âm lịch năm 133 SCN, Jaehaera của Nhà Targaryen, Nữ hoàng của Bảy Vương quốc và là đứa con còn sống sót cuối cùng của Vua Aegon II, đã qua đời ở tuổi mười. Nữ hoàng nhỏ đã chết giống như mẹ cô, Hoàng hậu Helaena, tự ném mình từ cửa sổ ở Maegor's Holdfast xuống những chiếc gai sắt xếp thành hàng ở hào khô bên dưới. Bị giáo đâm xuyên qua ngực và bụng, cô đau đớn trong nửa giờ trước khi có thể được đưa ra ngoài, sau đó cô ngay lập tức qua đời.

“King’s Landing đau buồn, nhưng chỉ King’s Landing mới có thể đau buồn như thế. Jaehaera chỉ là một đứa trẻ sợ hãi, và từ ngày đeo vương miện, cô bé chỉ trốn mình trong Hồng Thành, nhưng những người dân thành phố vẫn nhớ đám cưới của cô bé, cô bé trông thật dũng cảm và xinh đẹp, vì vậy họ khóc, than vãn, xé rách quần áo, chen chúc vào các giáo đường, quán rượu và nhà thổ, để tìm kiếm bất cứ sự an ủi nào họ có thể gặp được. Những lời thì thầm nhanh chóng lan truyền, giống như khi Nữ hoàng Helaena chết trong hoàn cảnh tương tự. Liệu có đúng là cô bé hoàng hậu đã tự sát không? Ngay cả trong tường thành của Hồng Thành, những lời phỏng đoán vẫn lan tràn.

“Jaehaera là một đứa trẻ cô đơn, dễ rơi nước mắt và có phần ngờ nghệch, nhưng cô bé có vẻ hài lòng khi ở trong phòng của mình với các hầu gái và cung nữ, mèo con và búp bê của mình. Điều gì khiến bé trở nên tức giận hoặc buồn bã đến mức phải nhảy từ cửa sổ xuống những chiếc cọc sắt nhọn kia? Một số người cho rằng việc Lady Rhaena sảy thai có thể khiến bé buồn đến mức không muốn sống. Những người khác thì suy nghĩ bi quan hơn, cho rằng chính sự ghen tị với đứa trẻ đang phát triển trong bụng của Lady Baela đã khiến bé hành động như vậy. “Chính là nhà vua,” những người khác thì thì thầm. "Cô ấy yêu anh ấy hết mực, nhưng anh ấy chẳng để mắt đến cô, không thể hiện tình cảm và thậm chí còn không chia sẻ phòng của mình với cô."

“ Tất nhiên là có nhiều người từ chối tin rằng Jaehaera tự sát. “ Cô ấy bị ám sát”, họ thì thầm, “cũng giống như mẹ cô ấy.” Nhưng nếu điều đó là sự thật, thì ai là kẻ giết người?

“Có rất nhiều nghi phạm. Theo truyền thống, luôn có một hiệp sĩ Cận vệ Nhà vua được giao canh giữ ở cửa phòng của nữ hoàng. Hắn ta có thể dễ dàng lẻn vào bên trong và ném đứa trẻ ra khỏi cửa sổ. Nếu đúng như vậy, chắc chắn chính nhà vua đã ra lệnh. Aegon chán ngấy tiếng khóc và tiếng than vãn của bà và muốn có một người vợ mới, mọi người đồn vậy. Hoặc có thể ông ta muốn trả thù con gái của vị vua đã giết mẹ mình. Cậu bé ủ rũ và buồn bã, chẳng ai thực sự biết bản chất của cậu. Những câu chuyện về Maegor Độc ác được kể lại một cách tự do.

"Bốn cơn bão" đàn chị, Nữ công tước Cassandra từng được hứa hôn với Vua Aegon II trong năm cuối đời ông ta (và có thể là với anh trai Aemond Mắt Khuyết của ông ta trước đó). Những người hay chỉ trích bà ta nói rằng sự thất vọng đã khiến bà trở nên chua ngoa; khi vừa là người thừa kế lâu đài Storm’s End của cha bà vừa là đứa trẻ yếu đuối, dễ khóc, vô tri vô giác mà bà cho rằng chính là nguyên nhân gây nên mọi bất hạnh của mình.

Một trong những thị nữ của hoàng hậu cũng bị tình nghi, khi người ta phát hiện ra rằng cô ta đã đánh cắp hai con búp bê của Jaehaera và một chuỗi ngọc trai. Một cậu bé hầu rượu đã làm đổ súp lên người nữ hoàng nhỏ một năm trước và bị đánh vì tội đó, đã bị buộc tội. Cả hai người này đều bị Chúa Giám mục thẩm vấn, và cuối cùng được tuyên vô tội (mặc dù cậu bé đã chết trong khi thẩm vấn và cô gái bị mất một bàn tay vì tội trộm cắp). Ngay cả những người hầu thánh của Bảy vị thần cũng không thoát khỏi sự tình nghi. Người ta đã từng nghe một phụ nữ thánh thiện nào đó trong thành phố nói rằng nữ hoàng nhỏ không bao giờ được sinh con, vì những người phụ nữ thiểu năng sẽ sinh ra những đứa con trai thiểu năng. Những người mặc áo choàng vàng cũng đưa cô ta vào, và cô ta biến mất trong một ngục tối.

"Nỗi đau làm người ta phát điên. Với tầm nhìn vào tương lai, chúng ta có thể nói một cách chắc chắn rằng không có ai trong số họ đóng bất kỳ vai trò nào trong cái chết buồn thương của nữ hoàng nhỏ. Nếu quả thật là Jaehaera Targaryen bị ám sát (và không có một bằng chứng nào chứng minh cho điều đó), thì chắc chắn đây là hành động theo lệnh của thủ phạm duy nhất chính đáng: Unwin Peake,攝政王, Lãnh chúa của Starpike, Lãnh chúa của Dunstonbury, Lãnh chúa của Whitegrove, Người bảo vệ của Vương quốc và là Tướng quốc."

Chúa tể Peake được biết đến là người chia sẻ mối lo lắng về sự kế vị của người tiền nhiệm. Aegon III không có con, cũng không có anh chị em nào còn sống (theo như người ta biết), và bất kỳ người đàn ông nào có mắt cũng có thể thấy rằng nhà vua không muốn có người thừa kế từ nữ hoàng nhỏ bé của mình. Trừ trường hợp ông có con, còn không thì những người em cùng cha khác mẹ của nhà vua vẫn là người thân cận nhất của ông, nhưng Chúa tể Peake sẽ không để một phụ nữ lên Ngôi sắt sau khi vừa mới chiến đấu và đổ máu để ngăn chặn điều đó. Nếu một trong hai người sinh đôi sinh ra một đứa con trai, chắc chắn đứa bé sẽ trở thành người kế vị đầu tiên... nhưng thai kỳ của Phu nhân Rhaena đã kết thúc bằng một vụ sảy thai, điều này chỉ để lại đứa trẻ đang lớn lên bên trong Phu nhân Baela trên Driftmark. Suy nghĩ rằng vương miện có thể được truyền cho "đứa con của một người gian dâm và một đứa con hoang" khiến Chúa tể Unwin Peake không khỏi bực tức.

Nếu đức vua sinh được một người thừa kế dòng dõi của mình, tai ương có thể được ngăn chặn... nhưng trước khi điều đó xảy ra, Jaehaera phải bị loại bỏ để Aegon có thể tái hôn. Chắc chắn là Lãnh chúa Peake không thể tự tay đẩy đứa trẻ qua cửa sổ, vì khi cô bé chết, ngài ở một nơi khác trong thành phố... nhưng Hiệp sĩ cận vệ canh giữ cửa hoàng hậu đêm hôm xảy ra vụ việc chính là Mervyn Flowers, anh trai cùng cha khác mẹ của ngài.

"Lẽ nào y lại có thể là con mèo vờn tay của Bàn Tay? Điều này hoàn toàn có thể xảy ra nếu xét qua những sự kiện sau đó, chúng ta sẽ cùng thảo luận về chúng sau. Là một đứa con hoang, Ser Mervyn được phần lớn mọi người coi là một thành viên tận tụy, nếu không muốn nói là anh hùng, của Đội Vệ Vương; dù không phải là nhà vô địch hay anh hùng nhưng y là một người lính dày dạn kinh nghiệm và thành thạo dùng kiếm dài, một người đàn ông trung thành luôn làm theo những gì được sai khiến. Tuy nhiên, không phải ai cũng như vẻ bề ngoài của mình, đặc biệt là ở Bến Vua. Những kẻ hiểu rõ Flowers nhất đã thấy những mặt khác của y. Theo lời kể của Mushroom, người từng uống rượu với y, thì khi không làm nhiệm vụ, y thường thích say sưa. Mặc dù thề nguyện sống trong sự trong trắng nhưng y hiếm khi ngủ một mình ngoại trừ trong phòng giam của mình ở Tháp Kiếm Trắng; dù tướng mạo hơi xấu xí nhưng y có một sự quyến rũ thô lỗ mà những cô giặt giũ và hầu gái không cưỡng lại được, và khi say, y thậm chí còn khoe khoang đã từng lên giường với một số quý cô quyền quý. Cũng như nhiều đứa con hoang khác, y nóng tính và dễ nổi nóng, nhìn thấy những sự khinh miệt ở những nơi mà người khác không thấy.

“Nhưng điều này không chứng tỏFlowers là một loại quái vật có thê bế đứa trẻ đang ngủ trên giường rồi ném nó xuống một cái chết thảm khốc. Ngay cả Mushroom, luôn sẵn sàng coi tất cả mọi người theo cách tệ nhất, cũng nói như vậy. Nếu Ser Mervyn giết nữ hoàng, hắn đã làm vậy bằng một chiếc gối, tên ngốc khẳng định... trước khi đưa ra một khả năng đáng ngại và

có thể xảy ra hơn nhiều. Tên lùn cho rằng Flowers sẽ không bao giờ đẩy nữ hoàng ra khỏi cửa sổ đó, nhưng hắn hoàn toàn có thể đứng sang một bên để nhường chỗ cho một người nào đó khác vào phòng của cô, nếu người đó là người quen của hắn... có thể nào đó là Tessario the Thumb hoặc một trong những ngón tay không. Flowers cũng không cảm thấy cần phải hỏi họ chuyện của họ với cô nữ hoàng nhỏ, không phải nếu họ nói họ đến theo lệnh của Bàn tay.

Người ngốc sẽ nói vậy nhưng chắc chắn tất cả chỉ là tưởng tượng. Câu chuyện có thật về cách Jaehaera Targaryen đi đến hồi kết của mình sẽ không bao giờ được biết đến. Có lẽ cô ấy đã tự kết thúc cuộc đời mình trong một cơn tuyệt vọng trẻ con nào đó. Tuy nhiên, nếu vụ giết người thực sự là nguyên nhân dẫn đến cái chết của cô ấy, thì vì tất cả những lý do này, thì người đàn ông đứng sau vụ việc này chỉ có thể là Chúa Unwin Peake. Nhưng nếu không có bằng chứng, thì tất cả những điều này sẽ không đáng lên án... nếu không phải vì những gì Bàn tay đã làm sau đó.

Bảy ngày sau khi xác của nữ hoàng nhỏ được trao cho ngọn lửa, Lãnh chúa Unwin đến viếng nhà vua đang đau buồn, cùng với Grand Maester Munkun, Septon Bernard và Marston Waters của Kingsguard. Họ đến thông báo với Hoàng thượng rằng ngài phải cởi bỏ trang phục tang tóc và tái giá "vì tương lai của vương quốc". Hơn nữa, nữ hoàng mới của ngài đã được chọn cho ngài.

Unwin Peake đã kết hôn lần thứ ba và có bảy người con. Chỉ một người còn sống. Đứa con trai đầu lòng của ông đã mất khi còn là trẻ sơ sinh, cũng giống như cả hai cô con gái của ông với người bà xã thứ hai. Đứa con gái cả của ông đã sống đủ lớn để kết hôn, chỉ để rồi chết khi sinh con ở tuổi mười hai. Đứa con trai thứ hai của ông được nuôi nấng tại vùng Arbor, nơi nó phục vụ cho Chúa tể Redwyne làm thị đồng và cận vệ, nhưng ở tuổi mười hai, nó đã chết đuối trong một vụ tai nạn khi đi thuyền. Ser Titus, người thừa kế Starpike, là đứa con trai duy nhất của Lãnh chúa Unwin được trưởng thành. Được phong hiệp sĩ vì lòng dũng cảm sau Trận Honeywine bởi Bold Jon Roxton, ông đã mất mạng chỉ sau đó sáu ngày trong một cuộc giao tranh vô nghĩa với một nhóm lính đánh thuê mà ông tình cờ gặp khi đang do thám. Đứa con cuối cùng còn sống của Bàn tay là một cô con gái tên là Myrielle.

Myrielle Peake sẽ là tân hoàng hậu của Aegon III. Lựa chọn lý tưởng, đôi tay tuyên bố; cùng tuổi với nhà vua, "một thiếu nữ đáng yêu, lại nhã nhặn," sinh ra trong một trong những gia tộc cao quý nhất trong vương quốc, được các nữ tu dạy đọc, viết và tính toán. Bà mẹ của cô đã rất phì nhiêu, nên không có lý do gì để nghĩ rằng Myrielle sẽ không sinh cho Đức vua những người con trai khỏe mạnh.

"Nếu ta không thích ả thì sao?" Vua Aegon nói. "Bệ hạ không cần phải thích nàng," Lãnh chúa Peake đáp, "Bệ hạ chỉ cần cưới nàng, làm tình với nàng, và sinh một đứa con trai với nàng." Sau đó, thật đáng xấu hổ, ông ta nói thêm, "Bệ hạ không thích củ cải, nhưng khi đầu bếp của Bệ hạ chế biến chúng, Bệ hạ vẫn ăn chúng, đúng không?" Vua Aegon gật đầu một cách u uất... nhưng câu chuyện đã lọt ra ngoài, như những câu chuyện như vậy vẫn thường xảy ra, và chẳng mấy chốc, Quý bà Myrielle đáng thương trở nên nổi tiếng với cái tên Quý bà Củ cải khắp Bảy vương quốc.

"Nàng ấy sẽ không bao giờ trở thành Queen Turnips.

"Unwin Peake đã dùng quyền hạn của mình một cách thái quá. Thaddeus Rowan và Manfryd Mooton vô cùng phẫn nộ vì ông ta không đứng ra tham khảo ý kiến của họ; những vấn đề mang tầm quan trọng như vậy đúng ra phải thuộc về hội đồng nhiếp chính. Phu nhân Arryn đã gửi một bức thư chua ngoa từ Vale. Kermit Tully tuyên bố lễ đính hôn này là "sự ngạo mạn". Ben Blackwood đặt câu hỏi về sự vội vàng của việc này; Aegon ít nhất cũng nên dành nửa năm để tang cho nữ hoàng bé nhỏ của mình. Cregan Stark ở Winterfell đã gửi một bức thư ngắn gọn, hàm ý rằng phương Bắc có thể không ủng hộ cuộc hôn nhân như vậy. Ngay cả Đại học sĩ Munkun cũng bắt đầu dao động. "Tiểu thư Myrielle là một cô gái đáng yêu, và tôi tin chắc rằng cô ấy sẽ trở thành một nữ hoàng tuyệt vời," ông nói với Bàn tay, "nhưng chúng ta phải quan tâm đến bề ngoài, thưa ngài. Những người có vinh dự làm việc cùng ngài đều hiểu rằng ngài yêu Bệ hạ như con trai ruột của mình và làm mọi điều vì Bệ hạ và vì vương quốc, nhưng những người khác có thể ngụ ý rằng ngài chọn con gái của ngài vì những lý do chẳng mấy cao thượng... để củng cố quyền lực hoặc đem lại vinh quang cho Nhà Peake."

"Nấm, gã hề khôn ngoan của chúng ta, nhận thấy rằng có một số cánh cửa tốt nhất là không mở, vì "bạn không bao giờ biết cái gì có thể đi qua." Peake đã mở một cánh cửa của nữ hoàng cho con gái mình, nhưng những vị lãnh chúa khác cũng có con gái (cũng như chị gái, cháu gái, anh em họ và thậm chí là một người mẹ góa hoặc dì chưa chồng) và trước khi cánh cửa đóng, tất cả bọn họ xô vào, khăng khăng rằng máu của chính họ sẽ tạo nên một người vợ của hoàng gia tốt hơn là Lady Bắp Cải.

"Việc kể ra tất cả các cái tên được đưa ra sẽ tốn nhiều trang giấy hơn chúng ta có, song có một vài cái tên rất đáng lưu ý. Tại Casterly Rock, Quý bà Johanna Lannister gác lại cuộc chiến với dân tộc Quần đảo Sắt đủ lâu để viết thư cho Bàn tay và chỉ ra rằng các con gái bà là Cerelle và Tyshara đều là những trinh nữ xuất thân cao quý và ở độ tuổi kết hôn. Quý bà quả phụ hai lần của Storm's End, Elenda Baratheon, giới thiệu các con gái riêng của bà, Cassandra và Ellyn. Cassandra từng được hứa hôn với Aegon II và "đã chuẩn bị rất kỹ để trở thành hoàng hậu," bà viết. Từ White Harbor, một con quạ của Lãnh chúa Torrhen bay đến, nhắc lại lời hứa hôn trong quá khứ giữa Rồng và Người cá "đã bị phá vỡ do cơn thịnh nộ tàn nhẫn" và đề xuất rằng Vua Aegon có thể sắp xếp lại mọi thứ bằng cách cưới một cô gái Manderly. Sharis Footly, góa phụ của Tumbleton, táo bạo đến mức đề cử chính bà."

"Có lẽ bức thư táo bạo nhất đến từ Nữ công tước Samantha không thể kìm nén của Oldtown, bà tuyên bố rằng em gái mình là Sansara (của dòng họ Tarly) "có tinh thần và khỏe mạnh, đã đọc nhiều sách hơn một nửa các học giả trong Thành trì" trong khi em họ Bethany (của dòng họ Hightower) của bà "rất xinh đẹp, với làn da mềm mại mịn màng và mái tóc bóng mượt cùng cách cư xử ngọt ngào nhất", mặc dù cũng "lười biếng và hơi ngốc nghếch, nói thật thì, mặc dù một số người đàn ông dường như thích điều đó ở một người vợ". Bà kết luận bằng cách gợi ý rằng có lẽ Vua Aegon nên cưới cả hai người họ, "một người trị vì bên cạnh ngài, như Nữ hoàng Alysanne với Vua Jaehaerys, và một người để làm vợ và sinh con". Và nếu như cả hai người trong số họ đều "bị thấy là thiếu sót, vì bất kỳ lý do khó hiểu nào", Nữ công tước Sam đã hữu ích bổ sung tên của ba

mươi mốt trinh nữ khác từ các dòng họ Hightower, Redwyne, Tarly, Ambrose, Florent, Cobb, Costayne, Beesbury, Varner và Grimm có thể phù hợp để làm nữ hoàng. (Mushroom nói thêm rằng bức thư của bà đã kết thúc với một dòng chữ viết sau táo tợn rằng, "Tôi cũng biết một số chàng trai đẹp, nếu Hoàng thượng có hứng thú, nhưng tôi sợ rằng họ không thể sinh con cho ngài", nhưng không có biên niên sử nào khác đề cập đến sự hỗn xược này, và bức thư của bà đã bị mất.)

Trước tình hình nhiễu nhương như vậy, Lãnh chúa Unwin buộc phải suy nghĩ lại. Mặc dù ông vẫn quyết tâm cưới con gái Myrielle cho nhà vua, nhưng ông phải làm theo cách không kích động các lãnh chúa mà ông cần sự ủng hộ của họ. Đành bó tay trước tình thế bắt buộc, ông bước lên Ngai sắt nói: “Vì lợi ích của thần dân mình, Bệ hạ phải lấy thêm một người vợ, tuy nhiên không một phụ nữ nào có thể thay thế người vợ yêu dấu Jaehaera của ta trong trái tim ngài. Nhiều người đã ngỏ lời cầu hôn, đó đều là những đóa hoa đẹp nhất vương quốc. Bất kỳ cô gái nào mà Vua Aegon cưới sẽ trở thành Alysanne cho Jaehaerys của chàng, trở thành Jonquil cho Florian của chàng. Cô ấy sẽ ngủ bên cạnh chàng, sinh con cho chàng, san sẻ gánh nặng cùng chàng, vuốt trán chàng khi chàng bị ốm, cùng chàng già đi. Do đó, chỉ có thể để chính nhà vua đưa ra lựa chọn này. Vào Ngày của Maiden, chúng ta sẽ tổ chức một vũ hội, chưa từng thấy ở King’s Landing kể từ thời Vua Viserys. Hãy để các thiếu nữ từ mọi miền Bảy Vương quốc đến và trình diện trước nhà vua, để Bệ hạ có thể chọn ra người phù hợp nhất để chia sẻ cuộc sống và tình yêu của mình.

"Vậy là lời đồn lan ra, và sự phấn khích vô cùng chiếm lấy triều đình, thành phố, và lan rộng khắp vương quốc. Từ Dornish Marches đến Bức Tường, những người cha yêu thương và những người mẹ tự hào nhìn vào cô con gái đang lớn của mình và tự hỏi liệu nàng có phải là người được chọn hay không, và mọi cô gái quý tộc ở Westeros đều bắt đầu sửa soạn, may vá và uốn tóc, nghĩ rằng: “Tại sao không phải là ta? Ta có thể là hoàng hậu.”

“ Dù cho Chúa tể Unwin chưa lên ngôi Sắt nhưng ông đã gửi một con quạ đến Lâu đài mũi sao triệu tập con gái mình đến thành phố. Dù rằng Lễ hội thiếu nữ vẫn còn đến ba tuần nữa nhưng Lãnh chúa mong muốn Myrielle có mặt ở triều đình với hy vọng cô có thể kết bạn và thu hút sự chú ý của nhà vua, và như thế sẽ được chọn vào đêm vũ hội.

Nhiều người biết điều đó; oan đồn thì nay mới đến tai. Vì họ cho rằng trong lúc chờ đợi con gái ruột đến, Unwin Peake cũng âm thầm thực hiện những âm mưu và kế hoạch bí mật nhằm hạ bệ, phỉ báng, làm mất tập trung và làm hoen ố những thiếu nữ mà ông ta coi là đối thủ của con gái mình. Lời đồn rằng Cassandra Baratheon đã đẩy tiểu nữ hoàng đến chỗ chết được lan truyền rộng rãi, và những hành vi sai trái của một số thiếu nữ khác, dù có thật hay chỉ là tưởng tượng, cũng trở thành đề tài bàn tán thường xuyên trong cung. Niềm yêu thích rượu của Ysabel Staunton đã được lan truyền, câu chuyện về việc Elinor Massey mất trinh đã được kể đi kể lại nhiều lần, Rosamund Darry được cho là giấu sáu núm vú dưới áo ngực (người ta cho là vì mẹ cô ta đã ngủ với một con chó), Lyra Hayford bị buộc tội bóp chết anh trai mình trong cơn ghen tuông, và người ta cũng đồn rằng "ba cô Jeynes" (Jeyne Smallwood, Jeyne Mooton và Jeyne Merryweather) thích mặc trang phục của binh lính và đến thăm các nhà thổ dọc Phố Tơ lụa để hôn và vuốt ve những người phụ nữ ở đó như thể cả ba đều là đàn ông.

Tất cả những lời vu khống này đã đến tai nhà vua, một số là do chính Mushroom thốt ra, vì tên ngốc này đã thú nhận rằng hắn đã được trả "hậu hĩnh" để đầu độc Aegon III chống lại những quần thần và một số người khác. Tên lùn này thường xuyên ở bên cạnh Bệ hạ sau cái chết của Nữ hoàng Jaehaera. Mặc dù những trò đùa của hắn không thể xua tan nỗi buồn của nhà vua, nhưng chúng lại làm vui cho Gaemon Palehair, vì thế Aegon thường triệu tập hắn vì lợi ích của cậu bé. Trong lời khai của mình, Mushroom nói Tessario the Thumb đã cho hắn sự lựa chọn giữa "bạc hoặc thép", và "tôi xấu hổ đến mức đã yêu cầu hắn cắt con dao găm đi và chụp lấy chiếc ví đầy mỡ béo ngậy."

“Những lời nói không phải là cách duy nhất mà Chúa tể Unwin tìm cách giành chiến thắng trong cuộc chiến bí mật của mình dành cho trái tim của nhà vua, nếu những lời thì thầm đáng tin. Một chú rể đã lên giường cùng Tyshara Lannister không lâu sau khi vũ hội được công bố; mặc dù Phu nhân Tyshara tuyên bố chàng trai đã trèo qua cửa sổ của bà ta mà không được mời, nhưng cuộc kiểm tra của Đại học sĩ Munkun cho thấy màng trinh của bà ta đã bị rách. Lucinda Penrose đã bị những kẻ ngoài vòng pháp luật tấn công khi đang đi diều hâu dọc Vịnh Blackwater, cách lâu đài chưa đầy nửa ngày đi ngựa. Con diều hâu của bà ta bị giết, ngựa của bà ta bị đánh cắp, và một trong những tên đàn ông giữ bà ta lại trong khi một tên khác cứa mũi bà ta. Falena Stokeworth xinh đẹp, một cô gái tám tuổi hoạt bát thường chơi búp bê với nữ hoàng nhỏ, đã ngã lăn xuống những bậc thang hình chữ S và gãy chân, trong khi Phu nhân Buckler cùng cả hai cô con gái của bà bị chết đuối khi con thuyền chở họ qua Vịnh Blackwater bị chìm. Một số người bắt đầu nói về một "lời nguyền Ngày của thiếu nữ", trong khi những người khác thông thái hơn về các cách thức nắm quyền thì nhìn thấy những bàn tay vô hình đang hoạt động và giữ im lặng.

" Tay Vàng và đám lâu la có phải là kẻ gây ra những bi kịch và bất hạnh này, hay chúng chỉ là những điều tình cờ? Cuối cùng thì chuyện đó cũng chẳng quan trọng. Từ thời trị vì của Vua Viserys chưa từng có buổi dạ hội nào được tổ chức ở King's Landing, và đây sẽ là buổi dạ hội không giống bất kỳ buổi dạ hội nào khác. Ở các giải đấu, những tiểu thư và những quý cô tranh giành vinh dự được tôn làm hoa khôi tình yêu và sắc đẹp, nhưng những sự trị vì như thế chỉ kéo dài một đêm. Bất kỳ tiểu thư nào được Vua Aegon lựa chọn sẽ ngự trị trên Vương quốc Westeros suốt đời. Những người con nhà cao quý đổ về King's Landing từ các lâu đài và thành trì ở khắp Bảy Vương quốc. Để hạn chế số lượng người tham dự, Chúa Peake đã ban lệnh rằng cuộc thi sẽ chỉ dành cho các thiếu nữ quý tộc dưới 30 tuổi, dù vậy, hơn một nghìn thiếu nữ sống đời trinh trắng đã chen chúc vào Pháo đài Đỏ vào ngày định sẵn, một con sóng quá lớn mà Ngài Bàn tay khó có thể ngăn lại. Họ thậm chí còn đến từ khắp nơi trên biển cả; Hoàng tử Pentos đã cử một người con gái đến, Pháp quan của Tyrosh cử em gái đến, và con gái các gia tộc cổ đại đã căng buồm ra khơi từ Myr và thậm chí là Volantis Cổ (mặc dù thật đáng buồn, không cô gái Volantene nào đến được King's Landing, vì bị những tên cướp biển từ Quần đảo Basilisk bắt cóc trên đường đi).

“Mỗi hầu gái có vẻ đều tươi tắn hơn người trước đó,” Mushroom nói trong lời khai của mình, “lấp lánh và quay tít trong lụa là và trang sức, họ tạo nên một cảnh tượng chói sáng khi họ tiến vào phòng ngai. Thật khó để hình dung ra bất cứ thứ gì

đẹp hơn, trừ khi có lẽ tất cả họ đều đến với hình hài khỏa thân." (Một người đã làm như vậy, vì tất cả các ý định và mục đích. Myrmadora Haen, con gái của một maester ở Lys, xuất hiện trong chiếc váy lụa xanh ngọc lam trong mờ, vừa vặn với đôi mắt của cô ấy, chỉ với một chiếc thắt lưng có đính đá quý bên dưới. Cảnh tượng của cô ấy khiến sân gần đó bị sốc, nhưng Kingsguard đã cấm cô ấy vào hội trường cho đến khi cô ấy thay một bộ trang phục ít hở hang hơn.)

"Chắc chắn là các thiếu nữ đã mơ những giấc mơ ngọt ngào về việc khiêu vũ với nhà vua, quyến rũ ông bằng sự thông minh, liếc mắt đưa tình qua ly rượu. Nhưng sẽ không có điệu nhảy, không có rượu, không có cơ hội trò chuyện, dù là dí dỏm hay buồn tẻ. Cuộc tụ họp thực sự không phải là một buổi dạ hội theo nghĩa thông thường. Vua Aegon III ngồi trên Ngai sắt, mặc bộ quần áo màu đen với chiếc vòng tròn vàng quanh đầu và một sợi dây chuyền vàng trên cổ, khi các thiếu nữ lần lượt diễu hành bên dưới. Khi viên thị thần của nhà vua tuyên bố tên và dòng dõi của từng ứng cử viên, cô gái sẽ cúi chào, nhà vua sẽ gật đầu với họ, và sau đó sẽ đến lượt cô gái tiếp theo trình diện. "Đến khi cô gái thứ mười được trình diện, hẳn nhà vua đã quên mất năm cô đầu tiên," Mushroom nói. "Cha của họ cũng có thể dễ dàng đưa họ trở lại hàng đợi để đi vòng nữa, và một số người xảo quyệt hơn có thể đã làm như vậy."

Một số thiếu nữ can đảm hơn đã táo bạo đến mức ngỏ lời với đức vua, trong nỗ lực khiến bản thân trở nên đáng nhớ hơn. Ellyn Baratheon hỏi Đức vua rằng ông có thích chiếc váy của cô không (em gái nàng sau đó đồn đại rằng câu hỏi của nàng là: "Ngài có thích ngực của thiếp không?" nhưng không có cơ sở thực tế nào). Alyssa Royce nói với đức vua rằng nàng đã đi một chặng đường dài từ Runestone để được ở bên đức vua ngày hôm nay. Patricia Redwyne còn tiến xa hơn bằng cách tuyên bố rằng đoàn của cô đã đi từ Arbor, và đã ba lần phải đánh trả những kẻ tấn công là bọn cướp. "Ta đã bắn một tên bằng mũi tên", cô tuyên bố đầy tự hào. "Vào ngay hậu môn". Quý bà Anya Weatherwax, bảy tuổi, thông báo với Đức vua rằng tên con ngựa của cô là Twinklehoof và cô rất yêu nó, và hỏi xem Đức vua có một con ngựa tốt không. ("Đức vua có cả trăm con", ngài Unwin trả lời ngay lập tức). Những người khác mạo hiểm khen ngợi thành phố, lâu đài và quần áo của đức vua. Một thiếu nữ miền Bắc tên là Barba Bolton, con gái của Dreadfort, nói: "Nếu ngài đuổi thiếp về, Đức vua, xin ngài cho thiếp mang theo thức ăn, vì tuyết rất dày và dân chúng của ngài đang chết đói".

"Ngôn ngữ táo bạo nhất thuộc về một thiếu nữ người Dorne, Moriah Qorgyle đến từ Sandstone, cô ấy đứng dậy sau nụ cười chào hỏi và nói, "Hoàng thượng, tại sao không xuống đây và hôn tôi?" Aegon không trả lời cô. Anh không trả lời bất kỳ ai. Anh chỉ gật đầu với từng cô hầu gái, để chứng tỏ anh đã nghe thấy họ. Sau đó, Ser Marston và Đội vệ Vua hộ tống họ rời đi."

Âm thanh của nhạc tràn ngập khắp hội trường suốt đêm, nhưng khó mà nghe được vì tiếng chân lũ lượt, tiếng trò chuyện huyên náo, và thỉnh thoảng còn có tiếng khóc yếu ớt, nhỏ nhẹ. Phòng ngai vàng của Pháo đài Đỏ là một căn phòng rộng lớn, lớn hơn bất kỳ phòng nào của Westeros ngoại trừ Cung điện Đen Harrenhall, nhưng với hơn một ngàn người hầu cận luôn túc trực, mỗi người đều có tùy tùng cha mẹ, anh chị em, vệ sĩ và người hầu riêng, căn phòng nhanh chóng trở nên chật chội không thể di chuyển và ngột ngạt mặc dù gió mùa đông đang thổi bên ngoài. Người đưa tin phụ trách công bố tên họ và dòng dõi của từng tiểu thư xinh đẹp đã mất giọng và phải được thay thế. Bốn trong số những thiếu nữ hy vọng đã ngất xỉu cùng với hàng chục bà mẹ, nhiều người cha và một vị giáo sĩ. Một lãnh chúa to lớn đã ngã quỵ và qua đời.

"Ngày của những thiếu nữ chăn gia súc," Sau đó, Mushroom đặt tên cho sự kiện này sau đó. Ngay cả những ca sĩ đã làm rất nhiều điều trước đó cũng cảm thấy chẳng có gì để hát khi sự kiện diễn ra, và chính nhà vua dường như càng trở nên bồn chồn hơn khi hàng giờ trôi qua và đoàn người hầu gái vẫn tiếp tục xuất hiện. "Tất cả những điều này," Mushroom nói, "chính là những gì mà Hand mong muốn. Mỗi lần đức vua cau mày, đổi chỗ ngồi hoặc gật đầu mệt mỏi, thì khả năng ông chọn tiểu thư Củ cải càng tăng lên, lãnh chúa Unwin lý luận."

Myrielle Peake đã đến Vương Đô trước buổi dạ hội gần một tháng tròn và cha cô đã cố hết sức để cô dành một phần thời gian mỗi ngày cho vua. Nâu tóc nâu mắt, khuôn mặt rộng, có tàn nhang, răng khấp khểnh khiến cô ngại cười, Phu nhân Củ cải đã mười bốn, hơn Aegon một tuổi. Mushroom nói: "Cô không đẹp rực rỡ", "Nhưng tươi tắn, xinh đẹp và dễ chịu, và Ngài không tỏ ra ghét bỏ cô". Trong suốt mười bốn ngày trước Ngày của thiếu nữ, gã lùn cho chúng ta biết, Chúa Unwin đã sắp xếp cho Myrielle dùng bữa tối cùng vua nửa tá lần. Được triệu tập để giải trí trong những bữa ăn dài khó xử đó, Mushroom cho chúng ta biết rằng Vua Aegon hầu như không nói gì khi họ ăn, nhưng "có vẻ thoải mái hơn với Phu nhân Củ cải so với với Nữ hoàng Jaehaera. Tức là, không thoải mái chút nào, nhưng ông không thấy khó chịu ở cạnh cô. Ba ngày trước buổi dạ hội, ông đã tặng cô một trong những con búp bê của bà hoàng nhỏ. 'Này', ông nói khi đưa nó cho cô, 'cô có thể lấy cái này'. Có lẽ không phải những lời mà những thiếu nữ ngây thơ mơ ước được nghe, nhưng Myrielle đã nhận món quà như một vật tượng trưng cho tình cảm và cha cô rất hài lòng.



“Quý bà Myrielle mang theo con búp bê khi bà ấy tự mình xuất hiện ở vũ hội, ôm ấp nó trong vòng tay như thể đó là một đứa trẻ sơ sinh. Bà ấy không phải là người đầu tiên được mang ra giới thiệu (vinh dự đó thuộc về con gái của Hoàng tử Pentos), cũng không phải là người cuối cùng (Henrietta Woodhull, con gái của một hiệp sĩ có đất ở vùng Paps). Cha bà ấy đã

đảm bảo rằng bà ấy ra mắt nhà vua muộn vào giờ đầu tiên, đủ muộn để ông ấy không bị buộc tội dành cho bà ấy vị trí trang trọng, nhưng đủ sớm để Vua Aegon vẫn còn đủ minh mẫn. Khi Hoàng đế chào mừng Quý bà Myrielle bằng tên và không chỉ nói, “Đã tốt khi người đến, thưa quý bà,” mà còn nói, “Ta vui vì người thích con búp bê”, cha bà ấy chắc hẳn đã vững dạ, tin rằng mọi mưu đồ cẩn thận của ông ấy đã nảy sinh hoa trái.

"Nhưng rồi mọi nỗ lực của tên anh em cùng cha khác mẹ của nhà vua, chính những cặp song sinh mà Unwin Peake quyết tâm ngăn không cho kế vị, đều sẽ tan thành mây khói trong chớp mắt. Chỉ còn chưa tới một tá các hầu gái và đám đông cũng đã vãn đi đáng kể, thì bất ngờ tiếng kèn vang lên báo hiệu sự xuất hiện của Baela Velaryon và Rhaena Corbray. Những cánh cửa dẫn vào phòng ngai vàng được mở choang và hai cô con gái của Hoàng tử Daemon xuất hiện trong luồng không khí mùa đông. Bá tước Baela thì bụng mang dạ chửa, còn Bá tước Rhaena thì xanh xao và gầy gò vì sảy thai, thế nhưng cả hai trông lại vô cùng đồng điệu. Cả hai đều mặc những chiếc váy nhung đen mềm mại với những viên hồng ngọc ở cổ và hình ảnh con rồng ba đầu của Gia tộc Targaryen thêu trên áo choàng.

Cưỡi trên một đôi chiến mã đen như than, cặp song sinh phi dọc theo sảnh, vai kề vai. Khi Ser Marston Waters - Hiệp sĩ cận vệ Hoàng gia - cản đường họ lại và ra lệnh họ phải xuống ngựa, tiểu thư Baela đã dùng roi đánh vào má hắn. "Thần phục tùng hoàng huynh, còn ngươi thì không." Đến chân Ngôi báu sắt, họ kéo cương ngựa dừng lại. Lãnh chúa Unwin vội chạy tới, đòi biết ý nghĩa của hành động này. Song sinh không trả lời ông ta nhiều hơn họ dành cho một tên hầu. "Hoàng huynh," tiểu thư Rhaena nói với Aegon, "nếu hoàng huynh muốn, chúng tôi đã mang hoàng hậu tương lai đến đây."

"Người chồng chúa tể, Ser Corwyn Corbray, đưa cô gái ra trước. Cả hội trường như nín thở. "Lệnh bà Daenaera của gia tộc Velaryon", vị sứ giả hô to, giọng có vẻ khản đặc, "con gái của cố quận công Daeron đáng kính của gia tộc đó và lệnh bà phu nhân của ông, Hazel của gia tộc Harte, người đã khuất, một phường của lệnh bà Baela của gia tộc Targaryen và Alyn Cú Nắm Bằng Sỏi của gia tộc Velaryon, Thủy sư đô đốc, Chỉ huy đảo Driftmark, và Lãnh chúa của các dòng thủy triều".

"Daenaera Velaryon là trẻ mồ côi. Mẹ của cô bé đã ra đi vì Bệnh Sốt Mùa Đông; cha cô bé đã tử nạn tại Bậc Thang khi chiến thuyền Trái Tim Chân Thực bị đánh chìm. Cha của chính cha cô chính là Ser Vaemond đã bị Nữ hoàng Rhaenyra chém đầu, nhưng Daeron đã hòa giải với Lãnh chúa Alyn và tử trận khi chiến đấu cho ông. Khi cô bé đứng trước mặt nhà vua vào Ngày của Người con gái, mặc trang phục lụa trắng nhạt, ren Myrish và ngọc trai, mái tóc dài của cô bé tỏa sáng dưới ánh đuốc và đôi má ửng hồng vì phấn khích, Daenaera mới chỉ sáu tuổi, nhưng cô bé thực sự rất xinh đẹp đến nỗi có thể khiến người ta nghẹt thở. Dòng máu của Valyrian Cổ đại trong cô rất mạnh mẽ, điều này thường được thấy ở con trai và con gái của loài cá ngựa; mái tóc cô bé màu bạc pha vàng, đôi mắt xanh như biển mùa hè còn làn da của cô mịn màng và nhợt nhạt như tuyết mùa đông. \"Cô bé lấp lánh,\" Mushroom kể lại, \"và khi cô bé mỉm cười, những ca sĩ trên phòng trưng bày đã reo lên vui mừng, vì họ biết rằng cuối cùng ở đây đã xuất hiện một thiếu nữ xứng đáng được ca ngợi trong bài hát\". Nụ cười của Daenaera đã thay đổi khuôn mặt của cô bé, mọi người đàn ông đều đồng ý; nụ cười ấy ngọt ngào, táo bạo và tinh quái, tất cả cùng một lúc. Những ai nhìn thấy cô bé đều không thể không nghĩ rằng, \"Đây là một cô bé thông minh, ngọt ngào và vui vẻ, liều thuốc hoàn hảo xua tan nỗi buồn của vị vua trẻ\".

"Khi Aegon III đáp lại nụ cười của cô và nói "Cảm ơn vì đã đến, tiểu thư, cô trông rất đẹp", thì ngay cả Huân tước Unwin Peake chắc chắn cũng phải hiểu rằng trò chơi đã kết thúc. Vài thiếu nữ cuối cùng được vội vã dẫn ra để đến lượt họ, nhưng mong muốn chấm dứt cuộc diễu hành của nhà vua quá rõ ràng đến mức đáng thương rằng Henrietta Woodhull đã khóc nức nở khi cô ta cúi chào. Khi cô ta được dẫn đi, Nhà vua Aegon đã triệu hồi người hầu rượu trẻ tuổi của mình, Gaemon Palehair. Vinh dự tuyên bố được trao cho anh. "Hoàng thượng sẽ kết hôn với tiểu thư Daenaera của Nhà Velaryon!" Gaemon vui mừng hô vang.

“Bị mắc vào cái bẫy mà chính mình giăng ra, Lãnh chúa Unwin Peake chỉ còn cách miễn cưỡng chấp nhận quyết định của Đức vua bằng thái độ nhẫn nhục nhất có thể. Nhưng trong cuộc họp của hội đồng vào ngày hôm sau, ông ta đã trút cơn thịnh nộ. Bằng cách chọn cô gái 6 tuổi làm vợ, "cậu nhóc khó ở" này đã phá hỏng toàn bộ mục đích của cuộc hôn nhân. Phải mất nhiều năm nữa thì cô gái kia mới đủ tuổi để lên giường, và thậm chí còn lâu hơn nữa thì mới có thể sinh cho ngài một người thừa kế hợp pháp. Cho tới lúc đó thì vẫn chưa rõ ai sẽ là người kế vị. Nhiệm vụ hàng đầu của một triều đình nhiếp chính là phải bảo vệ nhà vua tránh khỏi những hành động bồng bột của tuổi trẻ, ông tuyên bố, "những hành động bồng bột kiểu như thế này". Vì sự tốt lành của vương quốc, lựa chọn của nhà vua cần phải được gác sang một bên để Người có thể kết hôn với "một thiếu nữ tuổi xuân thì thích hợp".

"Giống như con gái của ngài vậy sao?" Ngài Rowan hỏi. "Tôi không nghĩ vậy đâu." Ngay cả những người nhiếp chính đồng liêu của ông cũng chẳng đồng tình hơn. Lần này, hội đồng vẫn kiên quyết, bất chấp mong muốn của Hand. Cuộc hôn nhân sẽ tiếp tục. Lễ đính hôn được công bố vào ngày hôm sau, khi hàng chục thiếu nữ thất vọng tràn ra khỏi cổng thành để về nhà.

“Ngày cuối cùng của năm thứ 133 kể từ cuộc chinh phạt của Aegon, vua Aegon III Targaryen đã kết hôn với phu nhân Daenaera. Đám đông chật kín hai bên đường phố để hoan hô cho cặp đôi hoàng gia ít hơn hẳn so với số người đã tới dự lễ cưới của Aegon và Jaehaera, vì cơn sốt mùa đông đã cướp đi gần một phần năm cư dân King's Landing, nhưng những người dám đối diện với gió lạnh và trận mưa tuyết dữ dội của ngày hôm đó lại rất vui mừng khi thấy nữ hoàng mới, bị quyến rũ bởi những cái vẫy tay vui vẻ, đôi má ửng hồng và nụ cười ngọt ngào e thẹn của bà. Các tiểu thư Baela và Rhaena, cưỡi ngựa ngay phía sau kiệu hoàng gia, cũng được chào đón rất nồng nhiệt. Chỉ có một số ít người để ý tới cánh tay phải của nhà vua ở phía xa hơn, với "khuôn mặt nghiêm nghị đến lạnh người”.”



Under the Regents

The Voyage of Alyn Oakenfist

Hãy tạm rời Bến Vua một thời gian, và lật ngược trang lịch sử để kể về chàng phu quân của phu nhân Baela, lãnh chúa Alyn Oakenfist trong chuyến du hành hoành tráng đến Biển Hoàng hôn.

Những khó khăn và chiến thắng của hạm đội Velaryon trên đường đi quanh "phía sau của Westeros" (như Ngài Alyn thường gọi) có thể là một bộ sử thi toàn diện. Những ai tìm kiếm thông tin chi tiết về chuyến đi thì "Sáu lần ra khơi: Báo cáo về những chuyến đi phiêu lưu vĩ đại của Alyn Oakenfist" của Chuẩn tướng Bendamure sẽ là nguồn thông tin toàn diện và chính thống nhất, mặc dù những tường thuật dung tục về cuộc đời của Ngài Alyn có tên "Cứng như gỗ sồi" và "Con hoang" tuy không đáng tin nhưng cũng rất đặc sắc và hấp dẫn theo cách của chúng. Tác phẩm đầu tiên được viết bởi Ser Russell Stillman, một thanh thiếu niên làm thị đồng cho lãnh chúa và sau này được ông phong tước hiệp sĩ trước khi mất một chân trong chuyến đi thứ năm của Oakenfist, tác phẩm thứ hai được viết bởi một phụ nữ chỉ được biết đến với tên là Rue, có thể là hoặc không phải là một nữ tu sĩ, và có thể hoặc không thể là một trong những tình nhân của lãnh chúa. Chúng tôi sẽ không trích dẫn lại tác phẩm của họ ở đây, trừ những nét phác họa chung nhất.

Oakenfist tỏ ra hết sức thận trọng hơn trước nhiều khi trở lại quần đảo Bước Đá so với lần trước. Cảnh giác với các liên minh dễ thay đổi và sự phản bội đã được chuẩn bị sẵn sàng của các Thành phố Tự do, ông đã lệnh cho các trinh sát đi trước đóng giả các con tàu đánh cá và thương thuyền để tìm hiểu điều gì đang chờ đợi ông. Họ báo cáo rằng các cuộc giao tranh trên các đảo đã phần lớn kết thúc, Racallio Ryndoon đã nổi lên và chiếm giữ Hòn Đỏ Máu cùng tất cả các đảo ở phía nam, trong khi lính đánh thuê của Pentoshi được thuê của Archon of Tyrosh đã chiếm những tảng đá ở phía bắc và phía đông. Nhiều eo biển giữa các đảo đã bị đóng bằng phao hoặc bị chặn bởi xác tàu bị đánh chìm trong cuộc tấn công của Lord Alyn. Các tuyến đường thủy vẫn mở đều nằm dưới sự kiểm soát của Ryndoon và những tên vô lại của hắn. Do đó, Lãnh chúa Alyn

buộc phải đưa ra một lựa chọn đơn giản; ông phải chiến đấu đường qua "Nữ hoàng Racallio" (như Archon đã gọi hắn ta) hoặc đàm phán với hắn ta.

Thuật ngữ chung nói rất ít về người phiêu lưu kỳ lạ và phi thường này, Racallio Ryndoon, nhưng ở các thành phố tự do, cuộc đời của ông là chủ đề của hai nghiên cứu học thuật và vô số bài hát, thơ ca, và tiểu thuyết tình ái thô tục. Ở quê hương ông, Tyrosh, cái tên của ông vẫn là một lời nguyền đối với những người đàn ông và phụ nữ dòng dõi cao quý cho đến tận ngày nay, trong khi lại được những tên trộm, cướp biển, gái mại dâm, kẻ say rượu và những kẻ tương tự kính trọng.

Người ta biết rất ít về thời thơ ấu của ông, và nhiều thông tin mà chúng ta tin tưởng đều sai hoặc mâu thuẫn. Theo như ước tính, ông cao sáu foot rưỡi, một vai cao hơn bên còn lại khiến dáng đi của ông gù và không vững. Ông biết nói hàng chục phương ngữ Valyria, cho thấy ông có xuất thân cao quý, nhưng ông cũng nổi tiếng là người ăn nói tục tĩu, cho thấy ông có nguồn gốc từ tầng lớp thấp hèn. Theo phong tục của nhiều người Tyroshi, ông thường nhuộm tóc và râu của mình. Màu tím là màu ưa thích của ông (gợi ý rằng ông có thể có liên hệ với Braavos), và hầu hết những mô tả về ông đều đề cập đến mái tóc tím dài uốn cong, thường có những vệt màu cam. Ông thích mùi hương ngọt ngào và sẽ tắm bằng hoa oải hương hoặc nước hoa hồng.

"Ông là một người có tham vọng và ham muốn khổng lồ dường như rất rõ ràng. Ông là một kẻ tham ăn và nghiện rượu khi rảnh rỗi, một con quỷ khi chiến đấu. Ông có thể sử dụng kiếm bằng cả hai tay và đôi khi chiến đấu bằng cả hai kiếm cùng lúc. Ông tôn trọng các vị thần: tất cả các vị thần, ở khắp mọi nơi. Khi có nguy cơ xảy ra trận chiến, ông sẽ tung xương để chọn vị thần nào sẽ xoa dịu bằng sự hy sinh. Mặc dù Tyrosh là thành phố nô lệ, nhưng ông lại căm ghét chế độ nô lệ, điều này cho thấy có lẽ bản thân ông cũng từng là nô lệ. Khi giàu có (ông kiếm được và mất đi một số của cải), ông sẽ mua bất kỳ nữ nô lệ nào lọt vào mắt xanh, hôn cô ấy và trả tự do cho cô ấy. Ông rất hào phóng với các thuộc hạ của mình, chỉ yêu cầu chia cho mình phần chiến lợi phẩm không lớn hơn những người ít nhất trong số họ. Ở Tyrosh, ông được biết đến là người ném những đồng tiền vàng cho những người ăn xin. Nếu một người đàn ông nào đó ngưỡng mộ một đồ vật nào đó của ông, dù đó là một đôi giày, một chiếc nhẫn ngọc lục bảo hay một người vợ, Racallio sẽ tặng họ như một món quà."

Ông ta có hàng chục bà vợ nhưng chẳng đánh đập họ, nhưng thỉnh thoảng ông ra lệnh cho họ đánh mình. Ông ta yêu mèo con nhưng lại ghét mèo. Ông ta yêu phụ nữ có thai nhưng lại ghét trẻ con. Thỉnh thoảng ông ta ăn mặc như phụ nữ và đóng giả làm gái điếm, mặc dù chiều cao, lưng gù và râu tím của ông khiến ông ta đẹp xấu hơn phụ nữ rất nhiều. Thỉnh thoảng ông ta lại bật cười giữa trận chiến. Đôi khi ông ta lại hát những bài hát tục tĩu thay vì.

Racallio Ryndoon đã phát điên. Nhưng những thuộc hạ của ông vẫn yêu mến ông, chiến đấu vì ông, và chết vì ông. Trong một vài năm ngắn ngủi, họ đã đưa ông lên làm vua.

Vào năm 133 CN, tại Bậc thang đá, "Hoàng hậu" Racallio đang ở đỉnh cao quyền lực. Alyn Velaryon có lẽ có thể hạ gục hắn, nhưng anh ta lo rằng nó sẽ khiến anh ta mất đi một nửa quân lực của mình, và anh ta sẽ cần mọi người nếu muốn có hy vọng đánh bại Kraken Đỏ. Do đó, anh chọn đàm phán thay vì chiến đấu. Tách Lady Baela của mình khỏi hạm đội, anh ta chèo thuyền đưa cô vào Bloodstone dưới lá cờ thương lượng, để cố gắng sắp xếp cho tàu của mình được đi qua vùng biển của Ryndoon an toàn.

Cuối cùng ông cũng thành công, mặc dù Racallio đã bắt ông hơn hai tuần trong pháo đài bằng gỗ rộng lớn của ông ta trên Đá Máu. Người ta không rõ Chúa tể Alyn là tù nhân hay khách của ông, ngay cả với chính chúa tể, vì ông chủ của ông ta thay đổi như nước sông nước biển. Một ngày, ông ta ca ngợi Oakenfist như một người bạn, một người anh em song hành trong chiến tranh, và thúc giục ông gia nhập cùng ông tấn công Tyrosh. Ngày hôm sau, ông ta sẽ gieo xương để xem liệu ông ta có nên ra lệnh xử tử khách của mình hay không. Ông ta khăng khăng bắt Chúa tể Alyn vật lộn với mình trong vũng bùn phía sau pháo đài của ông ta, trong khi hàng trăm tên cướp biển chế nhạo nhìn theo. Khi ông ta chặt đầu một trong những người đàn ông của mình bị buộc tội làm gián điệp cho người Tyroshi, Racallio tặng Chúa tể Alyn cái đầu này như một vật chứng về tình bằng hữu của họ, nhưng ngay ngày hôm sau, ông ta đã buộc tội chính chúa tể cũng làm thuê cho Archon. Để chứng minh sự trong sạch của mình, Chúa tể Alyn buộc phải giết chết ba tù nhân Tyroshi. Khi ông ta làm vậy, "Nữ hoàng" rất vui mừng đến nỗi bà ta đã phái hai người vợ của mình đến phòng ngủ của Oakenfist đêm đó. "Hãy cho họ con trai," Racallio ra lệnh. "Ta muốn có những đứa con trai dũng cảm và mạnh mẽ như ngươi." Các nguồn tin của chúng ta đang bất đồng quan điểm về việc Chúa tể Alyn làm vậy hay không.

Cuối cùng, Ryndoon chấp thuận cho hạm đội Velaryon đi qua, với một cái giá. Anh ta muốn ba chiếc thuyền, một liên minh được viết trên da cừu và ký bằng máu, và một nụ hôn. Oakenfist đưa cho anh ta ba chiếc thuyền ít đi biển nhất trong hạm đội của mình, một liên minh được viết trên giấy da và ký bằng mực của thầy phù thủy, và lời hứa về một nụ hôn từ tiểu thư Baela, nếu "nữ hoàng" viếng thăm họ ở Driftmark. Đấy là đủ. Hạm đội đi qua Mũi Đá.

Tuy nhiên, còn nhiều thử thách hơn đang chờ đón họ. Thử thách tiếp theo là Dorne. Người Dorne có thể hiểu được tại sao hạm đội lớn của Velaryon lại bất ngờ xuất hiện ngoài khơi Sunspear. Nền tảng hàng hải của họ không đủ mạnh, nên họ chọn cách đón tiếp Chúa tể Alyn như một chuyến viếng thăm chứ không phải là một cuộc tấn công. Aliandra Martell, Công chúa của Dorne, đã ra ngoài để gặp ông, đi cùng với hàng chục người yêu thích và người theo đuổi. "Nymeria mới" vừa kỷ niệm ngày sinh nhật thứ mười tám của mình, và được cho là đã phải lòng "Anh hùng của Stepstones" trẻ trung, đẹp trai, táo bạo, người chỉ huy hải quân dũng mãnh đã hạ gục người Bravos. Chúa tể Alyn yêu cầu nước sạch và đồ tiếp tế cho tàu của mình, trong khi Công chúa Aliandra yêu cầu những dịch vụ mang tính chất thân mật hơn. Bastard Born sẽ khiến chúng ta tin rằng anh ta đã cung cấp chúng, Hard as Oak nói rằng anh ta không làm. Chúng ta biết rằng sự chú ý mà công chúa Dorne thích tán tỉnh dành cho anh ta khiến các lãnh chúa của cô không hài lòng và khiến các anh chị em của cô, Qyle và Coryanne tức giận. Tuy nhiên, Chúa tể Oakenfist vẫn có những thùng nước sạch, đủ thức ăn để họ đến Oldtown và the Arbor, và bản đồ chỉ dẫn những cơn lốc xoáy chết người ẩn núp dọc theo bờ biển phía Nam của Dorne.

Tuy nhiên, tại vùng biển Dornish, Lãnh chúa Velaryon đã hứng chịu những tổn thất đầu tiên. Một cơn bão bất thình lình

ập đến khi hạm đội đang tiến qua vùng đất khô cằn phía tây Salt Shore, đánh tan tác các con tàu và đánh chìm hai chiếc. Xa hơn về phía tây, gần cửa sông Brimstone, một galley bị hư hỏng vào để lấy nước ngọt và thực hiện một số sửa chữa và bị tấn công dưới màn đêm bởi những tên cướp, chúng đã tàn sát thủy thủ đoàn và cướp phá nguồn cung cấp của cô.

Tuy nhiên, những tổn thất này đã được bù đắp khi Chúa tể Oakenfist đến Oldtown. Ngọn hải đăng lớn trên đỉnh Tháp cao hướng dẫn Đức Bà Baela và hạm đội qua Whispering Sound đến bến cảng, nơi Lyonel Hightower đích thân đến gặp họ và chào mừng họ đến thành phố của mình. Thái độ lịch sự mà Chúa tể Alyn đối xử với Đức Bà Sam khiến Chúa tể Lyonel ngay lập tức nồng ấm với ngài, và hai thanh niên đã nảy sinh một tình bạn nhanh chóng giúp xoa dịu mọi mối hiềm khích lâu đời giữa phe đen và phe xanh. Oldtown sẽ cung cấp 20 tàu chiến cho hạm đội, Hightower hứa hẹn và người bạn tốt của ngài là lãnh chúa Redwyne xứ Arbor sẽ gửi 30 tàu. Trong một thời gian ngắn, lực lượng của Chúa tể Oakenfist đã trở nên hùng mạnh hơn đáng kể.



Hạm đội Velaryon nấn ná quá lâu ở Bến Sâu Rì, chờ Đế chế Redwyne và những chiến thuyền được hứa hẹn. Alyn Quả Đấm Sỏi tận hưởng sự hiếu khách của Nhà Hightower, khám phá những con đường và lối mòn cổ xưa của Thành Cổ và đến thăm Thành, nơi anh ta dành nhiều ngày nghiên cứu các bản đồ cổ và các chuyên luận đầy bụi bặm về thiết kế tàu chiến và chiến thuật chiến đấu trên biển của Valyria. Tại Thánh đường Ngôi Sao, anh đã được Đức Giáo hoàng tối cao ban phước, người đã vẽ một ngôi sao bảy cánh lên trán anh bằng dầu thánh, và cử anh đi trút cơn thịnh nộ của Chiến binh xuống những người sắt và Chúa Đắm của họ. Ngài Velaryon vẫn ở Thành Cổ khi tin về cái chết của Nữ hoàng Jaehaera tới thành phố, sau đó trong vòng vài ngày là thông báo về lễ đính hôn của nhà vua với Myrielle Peake. Đến lúc đó, anh đã trở nên thân thiết với Phu nhân Sam cũng như với Ngài Lyonel, mặc dù liệu anh có góp phần viết bức thư khét tiếng của cô ấy hay không vẫn còn là vấn đề suy đoán. Tuy nhiên, người ta biết rằng anh ta đã gửi thư cho người vợ quý tộc của mình trên Driftmark khi ở Hightower. Chúng ta không biết nội dung.

“Oakenfist vẫn còn trẻ vào năm 133 sau Công nguyên, và người ta không biết mấy chàng trai trẻ có đủ kiên nhẫn. Cuối cùng, ông quyết định rằng sẽ không còn tiếp tục chờ Chúa Redwyne thêm nữa, và ra lệnh cho tàu nhổ neo. Oldtown reo hò khi những con tàu của Velaryon giương buồm và hạ mái chèo, lần lượt trượt xuống Âm thanh thì thầm. Hai mươi tàu chiến của Nhà Hightower theo sau, được chỉ huy bởi Hiệp sĩ Leo Costayne, một thủy thủ già nua được gọi là Sư tử biển.

“Ảo ở những vách đá ca hát của Blackcrown nơi những tòa tháp xoắn ốc và những tảng đá do gió tạc thành tiếng huýt sáo trên những con sóng, hạm đội ở phía bắc đã chuyển hướng vào Biển Hoàng hôn, len lỏi lên bờ biển phía tây qua Bandallon. Khi họ đi qua cửa sông của dòng Mander, những người của quần đảo Shield đã cử những thuyền chiến của họ đi ra để tham gia: mỗi đảo Greyshield và Southshield sẽ cử 3 tàu, Greenshield sẽ cử 4 tàu, Oakenshield sẽ cử 6 tàu. Tuy nhiên, trước khi họ có thể đi xa hơn về phía bắc thì một cơn bão khác ập đến. Một tàu đã chìm, và ba tàu khác bị hư hại nghiêm trọng đến mức không thể tiếp tục hành trình. Lãnh chúa Velaryon đã tập hợp lại hạm đội ở Crakehall, nơi bà chủ của lâu đài đã chèo thuyền ra ngoài để gặp ông. Chính từ bà mà lãnh chúa của ông nghe nói lần đầu tiên về vũ hội lớn được tổ chức vào Ngày của

Maiden.”

Tin tức đã lan đến Fair Isle, và người ta kể rằng lãnh chúa Dalton Greyjoy thậm chí còn ấp ủ ý định gửi một trong những người chị của mình để tranh giành vương miện của nữ hoàng. "Một người đàn bà sắt đá trên Ngai Sắt", ông nói, "còn gì phù hợp hơn?" Tuy nhiên, Hắc Bạch tuộc lại có những mối quan tâm cấp bách hơn. Được cảnh báo từ lâu về sự xuất hiện của Alyn Oakenfist, ông đã tập hợp sức mạnh của mình để tiếp đón gã. Hàng trăm chiến thuyền dài đã tập hợp ở vùng biển phía nam Fair Isle, và nhiều chiến thuyền khác ngoài khơi Feastfires, Kayce và Lannisport. Sau khi gửi "thằng nhóc đó" xuống đại sảnh của Thần Chết Đuối dưới đáy biển, Hắc Bạch tuộc tuyên bố rằng, ông sẽ đưa hạm đội của mình trở lại theo cách mà Oakenfist đã đến, kéo cờ của mình trên các Đảo khiên, cướp phá Oldtown và Sunspear, và tuyên bố Driftmark là của riêng mình. (Mặc dù Greyjoy không hơn kẻ thù của mình gần ba tuổi, nhưng ông không bao giờ gọi đối phương là gì khác ngoài "thằng nhóc đó".) Ông thậm chí còn có thể lấy nàng Lady Baela làm vợ muối, lãnh chúa Quần đảo Sắt nói với các thuyền trưởng của mình, trong tiếng cười lớn. "Đúng vậy, ta có đến hai mươi hai người vợ muối, nhưng không có ai có mái tóc màu bạc cả".

Lịch sử chủ yếu nói về những chiến công của vua chúa, vương hầu, hiệp sĩ cao quý, thánh tăng và những maester thông thái, đến nỗi dễ dàng quên đi những người dân thường chung sống cùng thời với những người vĩ đại và uy quyền. Tuy nhiên, đôi khi một người đàn ông hay đàn bà bình thường, không may mắn được sinh ra trong một gia đình danh giá hay giàu có, không thông minh hay khôn ngoan cũng chẳng có kỹ năng về vũ khí, sẽ bằng cách nào đó vùng lên và bằng một hành động giản đơn hoặc lời thì thầm nào đó, sẽ thay đổi số phận của cả vương quốc. Vào năm định mệnh 133 AC, đó chính là những gì đã xảy ra trên Đảo Fair.

"Chúa tể Dalton Greyjoy thực sự có hai mươi hai người vợ muối. Bốn người trong số họ đã quay lại Pyke; hai trong số đó đã sinh cho ông những đứa con. Những người còn lại là phụ nữ vùng phía tây, bị bắt giữ trong thời gian chinh phạt, trong số đó có hai con gái còn sống của cố Chúa tể Farman, góa phụ của Hiệp sĩ Kayce, thậm chí là một người Lannister (một người Lannister của Lannisport, không phải người Lannister của Casterly Rock). Những người còn lại là những cô gái có xuất thân thấp kém, là con gái của những người đánh cá, thương nhân hoặc những người đàn ông mang vũ khí đơn giản, những người bằng cách nào đó đã lọt vào mắt xanh của ông ta, thường là sau khi ông ta giết cha, anh em, chồng hoặc những người bảo vệ nam khác của họ. Một người mang tên Tess. Tên của cô ấy là tất cả những gì chúng ta thực sự biết về cô ấy. Cô ấy mười ba hay ba mươi tuổi? Xinh đẹp hay giản dị? Một góa phụ hay một trinh nữ? Chúa tể Greyjoy đã tìm thấy cô ấy ở đâu và cô ấy đã bao lâu ở trong số những người vợ muối của ông? Cô có coi thường ông như một kẻ cướp bóc và một tên hiếp dâm, hay yêu điên cuồng đến nỗi cô phát điên vì ghen tuông?

Chúng ta không biết. Có quá nhiều thông tin khác nhau, khiến Tess mãi mãi là một bí ẩn trong trang sử. Tất cả những gì mà chắc chắn, là vào một đêm mưa gió kinh hoàng ở Faircastle, khi những chiếc tàu chiến dài xếp hàng bên dưới thì Chúa Dalton đã hưởng lạc thú với cô, và sau đó, khi ngài đã ngủ, Tess đã rút con dao găm khỏi vỏ và rạch cổ ngài từ mang tai đến mang tai, sau đó ném mình trần truồng và đẫm máu xuống biển hung dữ bên dưới.

...”Pyke có bộ râu đỏ rực chết trước đêm chiến đấu vĩ đại nhất của mình...hắn không chết vì thanh kiếm kẻ thù, mà chết vì chính lưỡi dao găm của mình, trong tay một trong những người vợ của mình.

"Con đường chinh phạt của ông cũng không kéo dài được lâu. Ngay khi lời loan tin ông đã tử nạn đến tai mọi người, hạm đội mà ông đã tập hợp lại để đối mặt với Alyn Oakenfist bắt đầu giải tán, khi hết thuyền trưởng này đến thuyền trưởng khác chuồn về nhà. Dalton Greyjoy chưa bao giờ đưa ai lên chức vợ cả nên những người thừa kế duy nhất của ông chỉ là hai đứa con trai còn nhỏ do những người vợ lẽ sinh ra mà ông đã để lại trên Pyke, ba chị gái, và một vài người anh em họ, mỗi người đều tham lam và đầy tham vọng hơn cả người trước. Theo luật, Vương tọa Biển đá sẽ thuộc về đứa con trai cả của những người vợ lẽ, nhưng cậu bé Toron vẫn chưa được sáu tuổi và mẹ cậu, một người vợ lẽ, không thể đảm nhiệm vai trò nhiếp chính cho cậu như một người vợ cả vẫn thường làm. Một cuộc chiến giành quyền lực là điều không thể tránh khỏi, đó là sự thật mà các thuyền trưởng sắt đá đã nhận thấy khi họ rảo riết quay trở về quần đảo của mình.

Trong khi đó, dân làng Fair Isle và các hiệp sĩ vẫn còn trên đảo đã nổi dậy với cơn thịnh nộ đỏ ngầu. Những tên người sắt còn ở lại khi đồng loại bỏ chạy đã bị lôi ra khỏi giường và bị chặt chết hoặc đâm chết ngay tại bến cảng, tàu của chúng bị tràn đến và đốt cháy. Trong ba ngày, hàng trăm tên cướp biển đã phải chịu những cái chết tàn khốc, đẫm máu và đột ngột như những gì chúng đã gây ra cho con mồi của mình, cho đến khi chỉ còn Faircastle nằm trong tay người sắt. Quân đồn trú, phần lớn gồm những người bạn thân thiết và anh em kết nghĩa của Thủy quái đỏ, đã kiên cường chống trả dưới sự lãnh đạo của Alester Wynch xảo quyệt và người khổng lồ Gunthor Goodbrother hung dữ, cho đến khi Gunthor giết chết Alester trong một cuộc cãi vã về Lysa, con gái của lãnh chúa Farman, một trong những góa phụ biển cả.

"Và rồi điều đó xảy đến khi cuối cùng cũng tới lúc Alyn Velaryon đến giải phóng miền tây khỏi đám người sắt xứ đảo, ông thấy rằng mình không còn kẻ thù. Fair Isle đã được giải phóng, những chiến thuyền dài đã chạy trốn, cuộc chiến đã kết thúc. Khi Lãnh chúa Baela đi ngang qua các bức tường thành của Lannisport, tiếng chuông reo vang khắp thành phố chào đón. Hàng nghìn người vội vã từ các cổng thành chạy tới san sát bờ biển, reo hò. Chính Lãnh chúa Johanna bước ra khỏi Casterly Rock để trao tặng Oakenfist một con ngựa biển bằng vàng và những vật phẩm khác thay cho Lannister kính trọng."

Những ngày lễ tiếp theo. Chúa tể Alyn nôn nóng muốn tiếp tế và bắt đầu chuyến hải hành dài trở về, nhưng người dân phương Tây lại không muốn thấy ngài rời đi. Với đội tàu của chính họ đã bị phá hủy, họ sẽ vẫn dễ bị tổn thương nếu những người đảo Sắt trở lại dưới thời người kế nhiệm của Hắc Bạch tuộc đỏ, bất kể người đó là ai. Thậm chí phu nhân Johanna còn đề xuất tấn công chính Quần đảo Sắt; bà sẽ cung cấp nhiều kiếm và giáo tùy theo yêu cầu, Chúa tể Velaryon chỉ cần chuyển chúng đến các đảo là được. Phu nhân tuyên bố: “Chúng ta nên diệt hết tất cả bọn chúng bằng kiếm” “và bán vợ con của chúng cho bọn buôn nô lệ phương Đông. Hãy để những con mòng biển và cua biển chiếm lấy những tảng đá vô giá trị đó”.

“Oakenfist không chấp nhận, nhưng để nể mặt chủ nhà, ông ta đồng ý để Sư tử Biển Leo Costayne ở lại Lannisport với một phần ba hạm đội cho tới khi nhà Lannister, nhà Farman và các lãnh chúa khác ở phương Tây có thể xây dựng đủ chiến

hạm để tự vệ trong trường hợp bọn dân biển sắt quay trở lại. Sau đó, ông ta một lần nữa căng buồm và đưa phần còn lại của hạm đội ra khơi, trở về nơi ông ta đã đến.

" Về chuyến đi trở về của họ, chúng ta không cần nói nhiều. Gần cửa sông Mander, hạm đội Redwyne cuối cùng đã được nhìn thấy, vội vã về phía bắc, nhưng họ đã quay lại sau khi chia sẻ bữa ăn với Lãnh chúa Velaryon trên Tàu Bảo vệ Baela. Ngài đã ghé thăm Đảo Cây ngắn ngủi với tư cách là khách của Lãnh chúa Redwyne và ở lại Làng Cảng lâu hơn, nơi ngài làm mới tình bạn với Lãnh chúa Lyonel Hightower và Phu nhân Sam, ngồi cùng những người chép văn và maester của Thành Trì cho phép họ ghi lại các chi tiết về chuyến đi của ngài, được các chủ nhân của bảy hội tôn vinh, và nhận được lời chúc phúc khác từ Tối cao Tôn giáo. Ngài lại tiếp tục đi thuyền dọc theo bờ biển khô cằn của Dorne, lần này đi về phía đông. Công chúa Aliandra đã rất vui mừng khi ông trở về Sân Mặt Trời và nhất quyết muốn nghe mọi chi tiết về cuộc phiêu lưu của ông, khiến các anh chị em và những người cầu hôn ghen tị của cô tức giận. "

Chính từ cô mà Tước công Oakenfist biết được Dorne đã gia nhập Chiến tranh của Hội Con gái, liên minh với Tyrosh và Lys để chống lại Racallio Ryndoon... và chính tại cung điện của cô ở Sunspear, trong ngày hội Ngày của những thiếu nữ (ngày mà hàng nghìn thiếu nữ diễu hành trước Aegon III ở King's Landing), tước công đã được một Drazenko Rogare, một trong những sứ thần mà Lys đã gửi đến cung điện của Aliandra, tiếp cận và cầu xin được nói chuyện riêng. Vì tò mò, Tước công Alyn đồng ý lắng nghe, và hai người đàn ông bước ra sân, nơi Drazenko khom người đến gần đến nỗi tước công nói "ta sợ hắn muốn hôn ta". Nhưng thay vào đó, hắn thì thầm vào tai đô đốc, một bí mật đã thay đổi cả tiến trình lịch sử Westerosi. Ngày hôm sau, Tước công Velaryon trở lại chỗ Quý cô Baela và ra lệnh căng buồm... đến Lys.

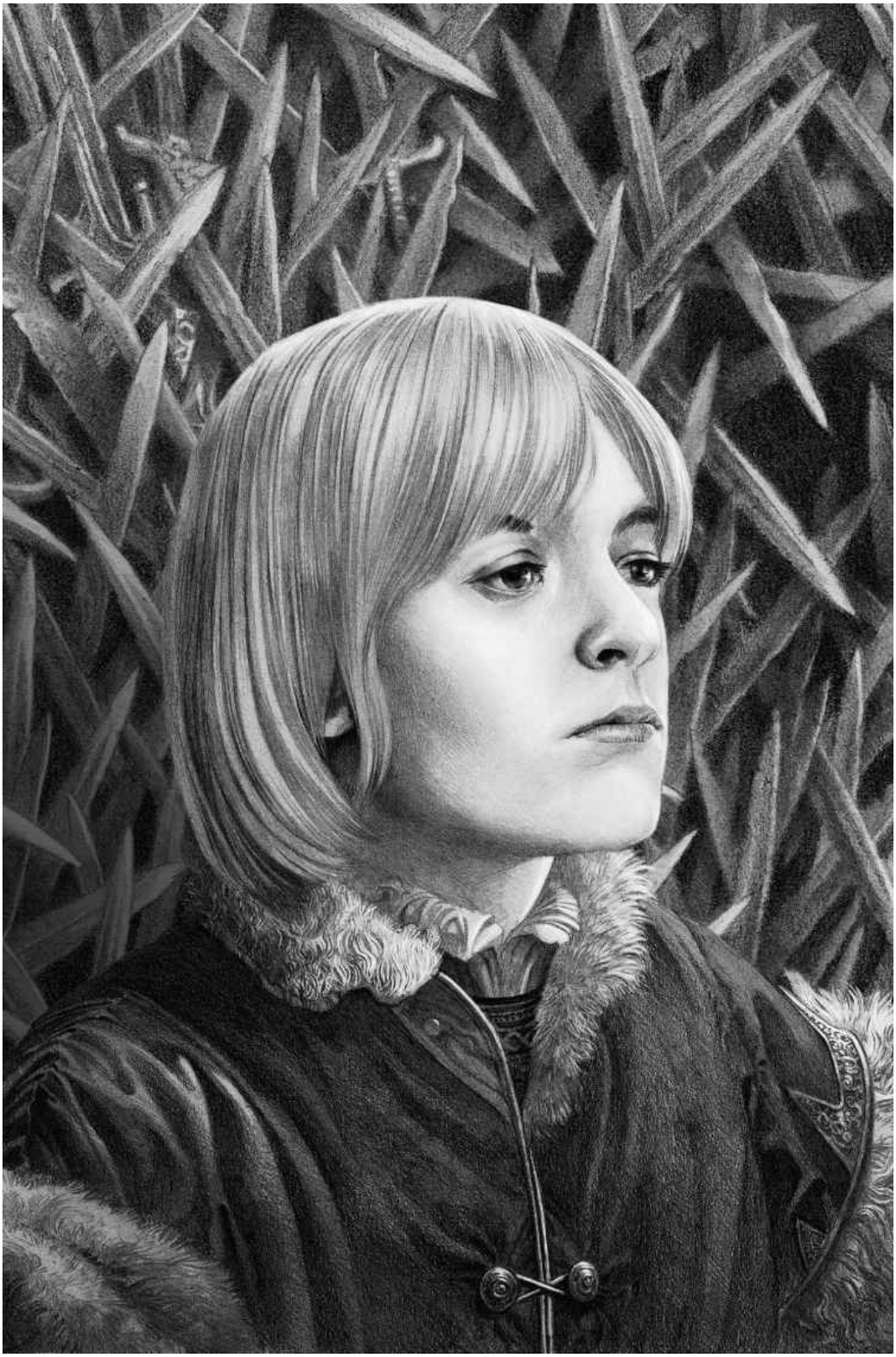
Lý do của ông là gì và những điều đã xảy ra với ông ở Thành phố Tự do, chúng ta sẽ tiết lộ vào thời điểm thích hợp, nhưng trước tiên chúng ta hãy hướng ánh nhìn của mình trở lại bến tàu King. Hy vọng và cảm giác tốt đẹp đã ngự trị trên Bức tường Đỏ khi năm mới đến. Mặc dù còn trẻ hơn người tiền nhiệm của mình, nhưng Nữ hoàng Daenaera là một đứa trẻ hạnh phúc hơn và bản tính vui vẻ của cô đã làm rất nhiều để xoa dịu nỗi buồn của nhà vua ... ít nhất là trong một thời gian. Aegon III thường xuất hiện trong cung điện hơn bình thường và thậm chí đã rời khỏi lâu đài ba lần để cho cô dâu của mình thấy những cảnh đẹp mà thành phố mang lại (mặc dù anh ta từ chối đưa cô ta đến Dragonpit, nơi con rồng non của Phu nhân Rhaena, Morning, đang làm tổ của mình). Đức vua dường như quan tâm đến việc học tập của mình, và Mushroom thường được triệu tập để phục vụ vua và hoàng hậu trong bữa tối ("Âm thanh tiếng cười của hoàng hậu giống như bản nhạc đối với tên ngốc này, thật ngọt ngào đến mức ngay cả nhà vua cũng được biết là mỉm cười"). Ngay cả Gareth Long, vị chỉ huy vũ khí bị khinh thường của Red Keep, cũng lưu ý đến sự thay đổi. "Chúng ta không còn phải đánh tên con hoang thường xuyên như trước nữa", anh nói với Hand. "Cậu ta không bao giờ thiếu sức mạnh cũng như tốc độ. Bây giờ cuối cùng cậu ta cũng đang thể hiện một chút kỹ năng. "

"Sở thích mới của vị vua trẻ đối với thế giới thậm chí còn lan sang việc cai trị vương quốc của mình. Aegon III bắt đầu tham gia hội đồng. Mặc dù hiếm khi lên tiếng, nhưng sự hiện diện của cậu làm phấn chấn Grand Maester Munkun và có vẻ như làm hài lòng Lord Mooton và Lord Rowan. Tuy nhiên, Ser Marston Waters of the Kingsguard có vẻ bối rối trước sự có mặt của Đức vua, và Lord Peake coi đó là một lời khiển trách. Munkun kể rằng, mỗi khi Aegon mạnh dạn hỏi một câu, Bàn tay sẽ nhăn nhó và buộc tội cậu lãng phí thời gian của hội đồng, hoặc thông báo với cậu rằng những vấn đề quan trọng như vậy nằm ngoài sự hiểu biết của một đứa trẻ. Không có gì ngạc nhiên khi không lâu sau, Đức vua tiếp tục vắng mặt khỏi các cuộc họp, như trước đây."

"Bản chất chua ngoa và ngờ vực, lại còn ngạo mạn thái quá, Unwin Peake là một trong những người đàn ông khốn khổ nhất vào năm 134 sau Công nguyên. Bữa tiệc mừng Ngày Thiếu nữ là một sự sỉ nhục, và ông đã coi việc nhà vua từ chối con gái mình, Myrielle, để ủng hộ Daenaera là một sự xúc phạm cá nhân. Không bao giờ thích Phu nhân Baela, giờ đây ông có lý do để không thích em gái bà là Rhaena nữa; ông tin chắc rằng cả hai đều đang chống lại ông, rất có thể là theo lệnh của chồng Baela, tên lắm mồm và phản nghịch Oakenfist. Ông đã nói với những người trung thành của mình rằng hai chị em song sinh đã cố tình và có chủ ý phá hoại kế hoạch của ông nhằm đảm bảo quyền kế vị, và khi thấy nhà vua lấy một đứa trẻ sáu tuổi làm vợ, họ đã đảm bảo rằng đứa trẻ mà Baela mang trong bụng sẽ là người tiếp theo kế thừa Ngai Sắt.

"Nếu đứa trẻ là con trai, Đức vua sẽ chẳng sống đủ lâu để đích thân sinh ra một người thừa kế." Peake đã từng nói với Marston Waters như vậy, trong sự chứng kiến của Mushroom. Thời gian ngắn sau, Baela Velaryon lâm bồn và sinh ra một bé gái khỏe mạnh. Cô đặt tên cho đứa trẻ là Laena theo tên mẹ mình. Dù vậy, điều này vẫn không làm cho cánh tay phải của nhà vua nguôi ngoai được bao lâu, vì chưa đầy nửa tháng sau đó, những thành phần chủ chốt của hạm đội Velaryon đã trở về King's Landing mang theo một thông điệp bí ẩn: Oakenfist đã cho họ đi trước trong khi ông ta ra khơi đến Lys để đảm bảo "một kho báu vô giá".

Những lời này khơi dậy lòng nghi ngờ của Lãnh chúa Peake. Kho báu này là gì? Lãnh chúa Velaryon muốn "bảo vệ" nó bằng cách nào? Bằng thanh kiếm ư? Có phải ngài ấy định gây chiến với Lys như ngài đã từng với Braavos không? Bàn tay đã đưa vị đô đốc trẻ tuổi hấp tấp đó đi khắp Westeros để đuổi ông ta ra khỏi triều đình, nhưng giờ đây ông ta sắp lại hạ xuống họ một lần nữa, "chứa đựng đầy những lời tán dương không đáng được nghe" và có lẽ còn cả sự giàu có nữa. (Đồng vàng luôn là vấn đề nhức nhối đối với Unwin Peake, ngôi nhà của chính ông ta cũng nghèo tiền, nhưng lại giàu đất đai, sỏi đá và lòng tự hào, tuy nhiên luôn luôn thiếu tiền.) Ngài biết rằng những người bình dân coi Oakenfist là anh hùng, người đã làm nhục Lãnh chúa của biển cả kiêu hãnh xứ Braavos và Bạch tuộc đỏ của Pyke, trong khi chính ông ta lại bị căm ghét và khinh miệt. Ngay cả trong Red Keep, có nhiều người hy vọng rằng những người nhiếp chính có thể phế truất Lãnh chúa Peake khỏi vị trí Bàn tay của Nhà vua và thay thế ông ta bằng Alyn Velaryon.



Sự hào hứng khi Oakenfist trở về là rõ ràng, tuy nhiên, tất cả những gì Bàn tay có thể làm đều là sự bực tức. Khi lần đầu tiên nhìn thấy cánh buồm của Lady Baela băng qua vùng nước của Blackwater Bay, với phần còn lại của hạm đội Velaryon xuất hiện từ màn sương buổi sáng phía sau cô ấy, mọi chiếc chuông ở King's Landing đều bắt đầu vang lên. Hàng nghìn người

đổ xô lên tường thành để cổ vũ vị anh hùng, giống như họ đã từng làm ở Lannisport nửa năm trước, trong khi hàng nghìn người nữa đổ xô ra Cổng Sông để xếp hàng trên bờ. Nhưng khi nhà vua bày tỏ mong muốn đến bến tàu \"để cảm ơn người anh em tốt của mình vì đã phục vụ\", Bàn tay đã cấm đoán, khăng khăng rằng không thích hợp cho Đức vua đến thăm Chúa tể Velaryon, rằng đô đốc phải đến Red Keep để hạ mình trước ngai vàng sắt.

"Trong vấn đề này, cũng giống như vấn đề hứa hôn của Aegon với Myrielle Peake, Lãnh chúa Unwin thấy mình bị các nhiếp chính khác bác bỏ. Bất chấp sự phản đối kịch liệt của ông, Vua Aegon và Hoàng hậu Daenera đã rời khỏi lâu đài bằng cáng, đi cùng là Nữ tướng Baela và con gái mới sinh của cô; em gái cô, Nữ tướng Rhaena cùng chồng của mình, Corwyn Corbray; Đại học sĩ Munkun; Septon Bernard; những người nhiếp chính Manfryd Mooton và Thaddeus Rowan; các hiệp sĩ Đội vệ Vương gia; và nhiều nhân vật đáng chú ý khác háo hức gặp Nữ tướng Baela tại bến cảng.

Buổi sáng trong lành và lạnh, theo như những ghi chép cũ cho biết. Trước hàng vạn đôi mắt, Lãnh chúa Alyn Đấm Sỏi đã lần đầu nhìn thấy con gái mình, Laena. Sau khi hôn người vợ cao quý, ông lấy đứa trẻ từ tay bà và bế cao để đám đông có thể nhìn thấy, trong khi những tiếng reo hò vang lên như sấm rền. Chỉ đến lúc đó ông mới trả đứa trẻ về tay mẹ và quỳ gối trước đức vua và nương hậu. Nữ hoàng Daenaera, má ửng hồng e lệ rồi lắp bắp đôi chút, đã đeo vào cổ ông một chuỗi dây chuyền vàng đính đầy đá sapphire, “x-xanh như biển cả nơi ngài chiếm được chiến thắng”. Vua Aegon III bảo vị đô đốc đứng lên với lời nhắn: “Trẫm mừng vì huynh đã trở về an toàn”.

Nấm cho rằng Oakenfist cười lớn khi đứng dậy. "Bệ hạ," y đáp, "ngài đã ban tặng vinh dự cho tôi bằng bàn tay của em gái ngài và tôi tự hào được làm anh rể của ngài. Tuy nhiên, tôi không bao giờ có thể là anh trai ngài bằng huyết thống. Nhưng có một người con trai như vậy." Sau đó, bằng một cử chỉ khoa trương, Chúa tể Alyn triệu hồi món bảo vật mà ngài đã mang đến từ Lys. Một cô gái trẻ, xinh đẹp tuyệt trần từ từ hiện ra từ trên lưng Baela, tay trong tay với một cậu bé ăn vận diễm lệ gần tuổi với nhà vua, khuôn mặt ẩn sau chiếc áo choàng thêu cầu kỳ.

“Vị Chúa Unwin Peake không thể kìm chế được nữa. “Hắn là ai?” ông ta hỏi dồn, đẩy ra trước. “Ngươi là ai?” Cậu bé hất mũ trùm xuống. Khi ánh sáng Mặt trời lấp lánh trên mái tóc bạc-vàng bên dưới, Nhà vua Aegon III bắt đầu khóc, ôm chầm lấy cậu bé kia trong vòng tay cuồng nhiệt. “Kho báu” của Oakenfist chính là Viserys Targaryen, người em trai đã mất của nhà vua, con trai út của Nữ hoàng Rhaenyra và Thân vương Daemon, được cho là đã chết từ Trận Gullet, và mất tích trong suốt gần năm năm.

Vào năm 129 sau Công nguyên, như đã nhớ lại rằng Nữ hoàng Rhaenyra đã gửi hai người con trai út của bà đến Pentos để giữ họ tránh khỏi nguy hiểm, chỉ để con tàu chở họ băng qua biển hẹp đi vào chiến hạm của Triarchy. Trong khi Hoàng tử Aegon trốn thoát trên con rồng của mình, Đám mây Bão táp, thì Hoàng tử Viserys đã bị bắt. Trận chiến tại Gullet sớm nổ ra, và khi không có tin tức nào về vị hoàng tử trẻ sau đó, người ta cho rằng ông đã chết. Không ai có thể nói chắc chắn rằng ông đã ở trên con tàu nào.



Nhưng mặc dù hàng nghìn người đã chết ở Họng gào, Viserys Targaryen không phải là một trong số họ. Con tàu chở

hoàng tử trẻ đã sống sót sau trận chiến và lê bước trở về Lys, nơi Viserys trở thành tù nhân của đô đốc hạm đội của Tam Hợp Thành, Sharako Lohar. Tuy nhiên, thất bại đã khiến Sharako mất uy tín và người Lys nhanh chóng bị bao vây bởi kẻ thù cũ và mới, háo hức hạ bệ ông ta. Trong lúc tuyệt vọng tìm tiền và đồng minh, ông ta đã bán cậu bé cho một viên thủ lĩnh thành phố tên là Bambarro Bazanne, để đổi lấy số vàng có khối lượng bằng Viserys cùng lời hứa sẽ hỗ trợ. Vụ ám sát tiếp theo đối với đô đốc mất uy tín đã khiến căng thẳng và ganh đua giữa Three Daughter bùng nổ và những hận thù âm ỉ từ lâu bùng nổ thành bạo lực với một loạt vụ giết người, sau đó nhanh chóng dẫn đến chiến tranh công khai. Trong cơn hỗn loạn tiếp theo, Tổng tư lệnh Bambarro nghĩ rằng nên giấu giải thưởng của mình trong thời gian này, kẻo cậu bé bị một trong những người cùng thành phố Lys hoặc đối thủ từ thành phố khác tước mất.

"Viserys được đối đãi tử tế trong suốt thời gian bị giam cầm. Mặc dù bị cấm rời khỏi khuôn viên dinh thự của Bambarro, cậu vẫn có phòng riêng, dùng bữa chung với lãnh chúa và gia đình, có gia sư hướng dẫn về ngôn ngữ, văn học, toán học, lịch sử và âm nhạc, thậm chí có cả bậc thầy về vũ khí dạy cậu đấu kiếm, môn mà cậu sớm đạt được trình độ cao. Người ta tin rằng (mặc dù chưa từng được chứng minh) Bambarro có ý định chờ hết Cuộc khiêu vũ của Rồng rồi sau đó chuộc lại Hoàng tử Viserys cho mẹ mình (nếu Rhaenyra lên ngôi) hoặc bán đầu cậu cho chú mình (nếu Aegon II chiến thắng).

" Tuy nhiên, khi Lys chịu một loạt thất bại trong Chiến tranh Con gái thì kế hoạch này đã đi lệch hướng. Bambarro Bazanne tử nạn tại vùng Đất Tranh chấp vào năm 132 AC khi đội lính đánh thuê mà ông chỉ huy chống lại Tyrosh quay ngược lại ông vì vấn đề tiền lương chưa được giải quyết. Sau khi ông chết, người ta phát hiện ra rằng ông đã nợ rất nhiều tiền, vì thế những người chủ nợ đã tịch thu dinh thự của ông. Vợ và các con ông bị bán làm nô lệ còn đồ đạc, quần áo, sách vở và các vật có giá trị khác, bao gồm cả hoàng tử bị bắt, đều rơi vào tay một nhà quý tộc khác là Lysandro Rogare.

Lysandro là gia trưởng của một triều đại ngân hàng và thương mại giàu có và quyền lực với dòng máu có thể truy ngược tới Valyria trước thời Hủy diệt. Trong số nhiều tài sản khác, nhà Rogare sở hữu một nhà chứa gối nệm nổi tiếng là Vườn nước hoa. Viserys Targaryen đẹp trai đến mức người ta kể rằng Lysandro Rogare từng cân nhắc việc đưa anh ta vào làm trò mua vui... cho đến khi cậu bé tự xưng danh tính của mình. Khi đã biết mình đang nắm trong tay một hoàng tử, quan tổng đốc nhanh chóng sửa đổi kế hoạch. Thay vì bán sự ưu ái của hoàng tử, ông lại gả con gái út của mình cho hoàng tử, tức Quý bà Larra Rogare, người sau này được sử sách Westeros biết đến với tên gọi Larra xứ Lys.

Cuộc gặp gỡ tình cờ của Alyn Velaryon và Drazenko Rogare ở Sunspear đã tạo ra thời cơ hoàn hảo để giúp Hoàng tử Viserys trở về với anh trai... nhưng không có người dân Lyseni nào lại tặng không thứ gì có khả năng bán được, nên Oakenfist trước hết phải đến Lys và đồng ý các điều khoản với Lysandro Rogare. "Có lẽ vương quốc sẽ tốt đẹp hơn nếu người ngồi ở bàn kia là mẹ của Lãnh chúa Alyn chứ không phải Lãnh chúa Alyn", Mushroom đã nhận định như vậy, và có lý. Oakenfist không phải là người mặc cả. Để bảo đảm cho hoàng tử, lãnh chúa đã đồng ý rằng Ngôi báu Sắt sẽ trả tiền chuộc là một trăm nghìn rồng vàng, đồng ý không dùng vũ khí chống lại Gia tộc Rogare hay quyền lợi của gia tộc trong vòng một trăm năm, giao cho Ngân hàng Rogare của Lys khoản tiền mà Ngân hàng Sắt của Braavos hiện đang nắm giữ, trao quyền lãnh chúa cho ba người con trai của Lysandro và... trên hết... thề trên danh dự của mình rằng cuộc hôn nhân giữa Viserys Targaryen và Larra Rogare sẽ không bị hủy bỏ vì bất kỳ lý do nào. Lãnh chúa Alyn Velaryon đã đồng ý với tất cả những điều này và ký tên, đóng dấu.

Hoàng tử Viserys bảy tuổi khi bị đưa khỏi Gay Abandon. Khi quay về vào năm 134 AC, ông đã mười hai tuổi. Vợ ông, một thiếu nữ xinh đẹp nắm tay ông từ Bà Baela, mười chín tuổi, hơn ông bảy tuổi. Mặc dù nhỏ hơn nhà vua hai tuổi, Viserys vẫn có phần chững chạc hơn anh trai mình. Aegon III chưa bao giờ bộc lộ ham muốn nhục dục với bất kỳ bà hoàng hậu nào của mình (có thể hiểu được trong trường hợp Hoàng hậu Daenaera vì cô vẫn còn là một đứa trẻ), nhưng Viserys thì đã hoàn thành cuộc hôn nhân của mình, như ông đã tự hào tâm sự với Đại học sĩ Munkun trong bữa tiệc chào mừng ông trở về.

Quá trình hồi sinh anh trai đã mang lại một sự thay đổi kỳ diệu đối với Aegon III, Munkun nói với chúng ta. Bệ hạ chưa bao giờ thực sự tha thứ cho bản thân vì đã bỏ mặc Viserys vào số phận của mình khi bỏ trốn khỏi Gay Abandon trên lưng rồng trước Trận chiến eo biển. Mặc dù mới chỉ 9 tuổi vào thời điểm đó, nhưng Aegon lại xuất thân từ một dòng dõi chiến binh và anh hùng, lớn lên với những câu chuyện về hành động táo bạo và những chiến công táo bạo của họ, không có chuyện chạy trốn khỏi trận chiến và bỏ rơi người em trai bé bỏng đến chết. Sâu bên trong, Vị vua tan vỡ cảm thấy mình không xứng đáng ngồi trên Ngai Sắt. Ngài không thể cứu được anh trai, mẹ và nữ hoàng bé nhỏ của mình khỏi cái chết kinh hoàng. Làm sao ngài có thể cho rằng mình có thể cứu cả một vương quốc?

Sự trở về của Viserys cũng làm vơi đi đáng kể nỗi cô đơn của nhà vua. Khi còn là một cậu bé, Aegon đã rất ngưỡng mộ ba người anh cùng cha khác mẹ của mình, nhưng chính Viserys mới là người cùng giường, cùng học và cùng chơi với cậu. "Một phần của nhà vua đã chết cùng với anh trai ông ấy ở eo biển Gullet," Munkun viết. "Rất dễ thấy rằng tình cảm của Aegon dành cho Gaemon Palehair nảy sinh từ mong muốn thay thế người em trai đã mất, nhưng chỉ khi Viserys trở về bên ông ấy thì Aegon mới có vẻ sống động và toàn vẹn trở lại." Hoàng tử Viserys một lần nữa trở thành người bạn đồng hành thường trực của Vua Aegon, giống như khi họ còn là những cậu bé ở Dragonstone, trong khi Gaemon Palehair bị bỏ rơi và lãng quên, thậm chí ngay cả Hoàng hậu Daenaera cũng bị bỏ bê.

Sự trở lại của vị hoàng tử bị thất lạc cũng giải quyết vấn đề kế thừa. Là em trai của nhà vua, Viserys là người thừa kế rõ ràng, đứng trước bất kỳ đứa trẻ nào của Baela Velaryon hoặc Rhaena Corbray, hoặc chính những đứa trẻ sinh đôi đó. Sự lựa chọn một cô gái sáu tuổi của Vua Aegon làm vợ thứ hai không còn đáng lo ngại nữa. Hoàng tử Viserys là một chàng trai trẻ hoạt bát, khả năng cao, sở hữu sức quyến rũ tuyệt vời và sức sống tràn đầy. Mặc dù không cao lớn, mạnh mẽ hay đẹp trai như anh trai của mình, nhưng anh ấy đã gây ấn tượng với tất cả những ai gặp anh ấy rằng anh ấy thông minh và tò mò hơn nhà vua... và chính người vợ của anh ấy không phải là trẻ con, mà là một phụ nữ trẻ xinh đẹp đã đến tuổi sinh nở. Hãy để Aegon có cô dâu con nít của anh ta; Larra ở Lys có thể sớm sinh cho Viserys những đứa con, từ đó đảm bảo cho triều đại.

"Vì tất cả những lý do này, nhà vua cùng triều đình và toàn thành phố hân hoan chào đón sự trở về của hoàng tử, và Lãnh chúa Alyn Velaryon trở nên được yêu mến hơn bao giờ hết vì đã giải cứu Viserys khỏi cảnh giam cầm ở Lys. "Tuy nhiên,

niềm vui của họ lại không được Thừa tướng của nhà vua chia sẻ. Mặc dù Lãnh chúa Unwin tự nhận mình rất vui mừng trước sự trở về của em trai nhà vua, nhưng ông vô cùng tức giận trước cái giá mà Oakenfist đã đồng ý trả cho Viserys." Đô đốc trẻ tuổi đó không có thẩm quyền chấp thuận những điều khoản "tàn phá" như vậy, Peake nhấn mạnh; chỉ những nhiếp chính vương và Thừa tướng mới có thẩm quyền phát ngôn cho Ngai Sắt, chứ không phải bất kỳ "kẻ ngốc nào có hạm đội".

"Luật pháp và truyền thống ủng hộ ngài," Grand Maester Munkun thừa nhận khi Bàn tay mang những lời phàn nàn đến hội đồng ... nhưng nhà vua và những người dân thường lại nghĩ khác, vả lại sẽ là quá điên rồ khi bác bỏ hiệp ước của Lãnh chúa Alyn. Những người nhiếp chính khác đồng tình. Họ bỏ phiếu trao danh dự mới cho Oakenfist, xác nhận tính hợp pháp của cuộc hôn nhân giữa Hoàng tử Viserys và Phu nhân Larra, đồng ý trả tiền chuộc cho cha cô bằng mười khoản thanh toán hàng năm và chuyển một số tiền lớn vàng từ Braavos đến Lys.

"Đối với Lãnh chúa Unwin Peake, đây dường như là một lời khiển trách sỉ nhục khác. Diễn ra ngay sau Triển lãm gia súc Ngày của Maiden và sự chối bỏ con gái của nhà vua, Myrielle, để ủng hộ đứa trẻ Daenaera, nó khiến lòng kiêu hãnh của ông không thể chịu đựng được. Có lẽ ngài nghĩ có thể khuất phục những người nhiếp chính đồng cấp theo ý mình bằng cách đe dọa từ chức Cánh tay của nhà vua. Nhưng hội đồng đã nhanh chóng chấp nhận đơn từ chức của ngài và bổ nhiệm Lãnh chúa Thaddeus Rowan, người thẳng thắn, trung thực và được kính trọng vào vị trí đó."

Unwin Peake đã rời khỏi chỗ ngồi của mình tại Starpike để cân nhắc những oan ức mà ông cảm thấy mình phải gánh chịu, mặc dù cô của ông là Phu nhân Clarice, chú của ông là Gedmund Peake Cây Rìu Lớn, Gareth Long, Victor Risley, Lucas Leygood, George Graceford, Septon Bernard và nhiều người bổ nhiệm khác của ông không theo ông, mà tiếp tục phục vụ tại các chức vụ của họ, giống như người em cùng cha khác mẹ của ông là Ser Mervyn Flowers và cháu trai của ông là Ser Amaury Peake, vì những Người Anh Em Kết Nghĩa Trong Đội Vệ Vương phục vụ suốt đời. Chúa tể Unwin thậm chí còn để lại cho người kế nhiệm của mình Tessario và nhóm của hắn; Vị vua có vệ binh của mình, rồi Người cũng phải có một Bàn Tay, ông tuyên bố như vậy.



The Lysene Spring and the End of Regency

Năm đó, Nhà vua ngự trị tại King's Landing an bình trừ sự kiện đáng buồn về cái chết của Manfryd Mooton, Chúa tể xứ Maidenpool và cũng là một trong những cố vấn thuở ban đầu của Nhà vua Aegon. Sức khỏe của ngài đã yếu dần theo thời gian, chưa bao giờ thực sự hồi phục sau cơn sốt mùa đông, vì vậy sự ra đi của ngài không gây nhiều chú ý. Để thế chỗ ngài trong hội đồng, Chúa tể Rowan đã chọn Lãnh chúa Corwyn Corbray, chồng của Lãnh chúa Rhaena. Trong khi đó, em gái của bà, Lãnh chúa Baela, trở về Driftmark cùng Lãnh chúa Alyn và con gái của họ. Không lâu sau, Hoàng tử Viserys đã khiến triều đình phấn khích khi tuyên bố Lãnh chúa Larra đang mang thai. Cả Nhà vua ngự trị tại King's Landing đều vui mừng.

"Ngoài thành phố, tuy nhiên, năm 134 AC sẽ không phải là năm đáng nhớ. Phía bắc của the Neck, mùa đông vẫn giữ vùng đất này trong nắm băng giá của nó. Tại Barrowton, Lord Dustin đóng chặt cổng khi hàng trăm dân làng đói khát tụ tập bên dưới các bức tường của ông. White Harbor may mắn hơn, vì cảng của nó cho phép thực phẩm được đưa vào từ phía nam, nhưng giá cả tăng cao đến mức những người đàn ông tốt bắt đầu bán mình làm nô lệ cho những kẻ buôn nô lệ từ bên kia biển để vợ con họ có thể ăn, trong khi những người đàn ông tệ hơn lại bán vợ con của mình. Ngay cả ở thị trấn mùa đông, bên dưới những bức tường của Winterfell, những người ở phương bắc đã phải ăn thịt chó và ngựa. Cái lạnh và cơn đói cướp đi một phần ba Đội Tuần đêm, và khi hàng nghìn người man di băng qua biển đông lạnh phía đông của Bức tường, hàng trăm huynh đệ áo đen khác đã tử trận."

“Sau khi Red Kraken qua đời, Quần đảo Sắt đã diễn ra một cuộc chiến quyền lực tàn khốc. Ba chị gái của ông cùng những

người chồng của họ đã bắt giữ Toron Greyjoy, cậu bé trên Ngai Đá Biển, rồi giết chết mẹ cậu, trong khi những người anh em họ của cậu liên minh với các lãnh chúa Harlaw và Blaktyde để nâng đỡ người anh cùng cha khác mẹ của Toron là Rodrik, còn những người đàn ông ở Great Wyk lại chạy theo một kẻ giả mạo tên là Sam Salt, người tuyên bố rằng mình là hậu duệ của dòng dõi đen."

"Cuộc chiến tay ba đẫm máu" của họ đã diễn ra được nửa năm khi Ser Leo Costayne kéo quân đến với hạm đội của mình, cho hạ cánh hàng nghìn kiếm và giáo của Lannister trên Pyke, Great Wyk và Harlaw. Lãnh chúa Oakenfist đã từ chối tham gia vào cuộc trả thù của Nhà Lannister đối với dân tộc sắt, nhưng Sư tử biển già tỏ ra dễ chịu hơn trước lời thỉnh cầu của Phu nhân Johanna... có lẽ là vì bị thuyết phục bởi lời hứa gả cô cho ông ta nếu ông ta giao Quần đảo Sắt cho con trai bà cai trị. Tuy nhiên, điều đó đã chứng tỏ rằng quyền lực của Ser Leo không thể đạt được. Costayne đã tử trận giữa những ngọn đồi đá của Great Wyk, bị Arthur Goodbrother giết chết, và ba phần tư tàu của ông đã bị bắt giữ hoặc đánh chìm trong vùng biển xám lạnh đó.

Mặc dù mong muốn giết sạch mọi người sắt của Phu nhân Johanna đã không thực hiện được, nhưng không ai có thể nghi ngờ rằng nhà Lannister đã trả hết nợ khi cuộc chiến kết thúc. Hàng trăm thuyền dài và thuyền đánh cá bị thiêu rụi, cùng với rất nhiều ngôi nhà và ngôi làng. Những người vợ và con cái của người đảo sắt đã gây ra nhiều thiệt hại cho vùng đất phía tây đều bị giết ở bất cứ nơi nào họ được tìm thấy. Trong số những người bị giết có chín người anh em họ của Bạch tuộc Đỏ, hai trong số ba chị gái của anh ta và chồng của họ, Lãnh chúa Drumm của Old Wyk và Lãnh chúa Goodbrother của Great Wyk, cũng như Lãnh chúa Volmark và Harlaw của Harlaw, Botley của Lordsport, và Stonehouse của Old Wyk. Hàng nghìn người nữa sẽ chết vì đói trước khi năm kết thúc, vì nhà Lannister cũng mang đi nhiều tấn ngũ cốc dự trữ và cá muối, đồng thời phá hoại những thứ mà họ không thể mang đi. Mặc dù Toron Greyjoy vẫn ngồi trên Ghế đá biển khi những người bảo vệ ông đánh lui cuộc tấn công của Lannister vào các bức tường của Pyke, nhưng người anh em cùng cha khác mẹ của ông là Rodrik đã bị bắt và đưa trở về Casterly Rock, nơi Phu nhân Johanna đã cho thiến ông ta và biến ông ta thành trò hề cho đứa con trai của mình.

Trên khắp Westeros rộng lớn, một cuộc tranh giành ngôi kế vị đã nổ ra vào cuối năm 134 khi Phu nhân Jeyne Arryn, Trinh nữ xứ Vale, qua đời tại Gulltown vì chứng bệnh cảm lạnh đã hoành hành trong lồng ngực của bà. Ở tuổi bốn mươi, bà đã qua đời tại Motherhouse of Maris trên hòn đảo đá của mình tại bến cảng Gulltown, trong vòng tay của Jessamyn Redfort, "người bạn thân yêu" của bà. Trên giường bệnh, phu nhân đã đọc di chúc, chỉ định người em họ là Ser Joffrey Arryn làm người thừa kế. Ser Joffrey đã trung thành phục vụ bà trong mười năm qua với tư cách là Hiệp sĩ của Cổng Đẫm Máu, bảo vệ Vale chống lại những người man rợ وحشي của vùng đồi.

"Ser Joffrey chỉ là một người họ hàng thứ tư. Tuy nhiên, gần gũi hơn nhiều về huyết thống là người anh em họ của phu nhân Jeyne, Ser Arnold Arryn, người đã hai lần cố phế truất bà. Ser Arnold bị giam giữ sau cuộc nổi loạn thất bại lần thứ hai, giờ đây đã khá điên loạn sau nhiều năm trong ngục tối của Eyrie và ngục tối dưới Cổng Trăng... nhưng con trai của ông, Ser Eldric Arryn, vẫn tỉnh táo, khôn ngoan và đầy tham vọng, và giờ ra mặt để thúc đẩy yêu sách của cha mình. Nhiều lãnh chúa của Vale tập hợp xung quanh biểu ngữ của anh ta, khăng khăng rằng luật thừa kế lâu đời không thể bị gạt bỏ bởi "ý thích của một người phụ nữ hấp hối".

Một người đòi quyền thứ ba xuất hiện, tên là Isembard Arryn, tộc trưởng của những người Arryn tại Gulltown, một nhánh của gia tộc vĩ đại đó thậm chí còn xa hơn. Sau khi tách khỏi dòng họ quý tộc của họ trong thời trị vì của Quốc vương Jaehaerys, những người Gulltown Arryn đã bắt đầu kinh doanh và trở nên giàu có. Mọi người chế giễu rằng con chim ưng trên tay Isembard làm bằng vàng, và ông ta nhanh chóng được biết đến với cái tên Gilded Falcon. Ông ta đã dùng sự giàu có đó, hối lộ các lãnh chúa nhỏ để họ ủng hộ yêu sách của mình và mang theo quân đánh thuê trên eo biển hẹp.

"Huân tước Rowan đã cố gắng hết sức để làm dịu đi những đau khổ này với việc ra lệnh cho nhà Lannister rút khỏi quần đảo Sắt, vận chuyển lương thực đến phương Bắc và triệu tập những người thừa kế nhà Arryn đến King's Landing để trình bày các lập luận của họ trước những vị nhiếp chính, nhưng những nỗ lực của ông phần lớn là vô nghĩa. Nhà Lannister và nhà Arryn đều phớt lờ sắc lệnh của ông và quá ít lương thực được chuyển đến White Harbor để xoa dịu cơn đói kém. Mặc dù được nhiều người yêu mến, nhưng cả Thaddeus Rowan và cậu bé ông phục vụ đều không khiến người khác phải e sợ. Đến cuối năm, nhiều người tại triều đình bắt đầu thì thầm rằng không phải nhiếp chính cai trị vương quốc mà chính là những người đổi tiền đến từ Lys."

"Mặc dù triều đình và thành phố vẫn chiều chuộng cậu em trai của nhà vua, chàng trai thông minh, hiên ngang Viserys, nhưng không thể nói như vậy về người vợ Lysene của mình. Larra Rogare đã đến sống tại Pháo Đài Đỏ cùng chồng mình, nhưng trong tâm cô vẫn là một quý cô của Lys. Mặc dù thành thạo tiếng High Valyrian và các phương ngữ của Myr, Tyrosh và Old Volantis ngoài tiếng Lysene của riêng mình, nhưng Phu nhân Larra không hề học tiếng Common Tongue, mà thích dựa vào các biên dịch viên để truyền đạt ý nguyện của mình. Các cung nữ của cô đều là người Lysene, và người hầu của cô cũng vậy. Những chiếc áo choàng cô mặc đều được đưa từ Lys tới, kể cả đồ lót; tàu của cha cô sẽ chuyển giao những mẫu thời trang mới nhất của Lys tới cô ba lần một năm. Cô thậm chí còn có đội thị vệ riêng. Những kiếm sĩ Lysene canh gác cô cả ngày lẫn đêm, dưới sự chỉ huy của anh trai cô, Moredo, và một câm điếc khổng lồ đến từ trường đấu Meereen tên là Sandoq the Shadow.

"Tất cả những điều này, triều đình và vương quốc có thể chấp nhận theo thời gian, nếu Phu nhân Larra không cũng khăng khăng giữ lại các vị thần của riêng bà. Bà sẽ không tham gia vào sự tôn thờ Thất thần, cũng như các vị thần cũ của người phương Bắc. Bà dành sự tôn thờ cho một số vị thần đa dạng của Lys: Nữ thần mèo sáu vú Pantera, Yndros của Chạng vạng, người là nam vào ban ngày và là nữ vào ban đêm, đứa trẻ nhợt nhạt Bakkalon của Thanh kiếm, Saagael vô diện, người ban cho nỗi đau."

Các cung nữ, các tôi tớ và lính canh của bà sẽ gia nhập cùng Công nương Larra vào một số thời khắc nhất định để thực

hiện nghi lễ tôn sùng những vị thần cổ quái, kỳ dị này. Mọi người thường xuyên nhìn thấy những con mèo đi ra đi vào phòng của bà đến nỗi họ bắt đầu nói rằng chúng là những điệp viên của bà, rì rầm kể cho bà nghe tất cả những chuyện xảy ra trong Red Keep bằng giọng điệu dịu dàng. Người ta thậm chí còn nói rằng chính Larra có thể biến thành mèo, ẩn núp giữa các nóc nhà và các con phố tối tàn của thành phố. Những lời đồn đen tối hơn đã sớm xuất hiện. Người ta cho rằng những người theo Yndros có thể biến đổi giới tính từ nam sang nữ và từ nữ sang nam thông qua hành vi yêu đương, và lời đồn lan truyền rằng bà thường sử dụng khả năng này vào những buổi tiệc tùng lúc chạng vạng, để bà có thể đến các nhà thổ trên phố Silk dưới dạng một người đàn ông. Và mỗi khi có một đứa trẻ mất tích, những người thiếu hiểu biết sẽ nhìn nhau và nói về cơn khát máu vô độ của Saagael.

Ít được yêu mến hơn Larra of Lys là ba anh trai đã cùng cô đến King's Landing. Moredo chỉ huy đội vệ binh của chị gái mình, trong khi Lotho bắt đầu thành lập một chi nhánh của Ngân hàng Rogare trên Đồi Visenya. Roggerio, người em út, mở một nhà gối Lysene xa hoa có tên là Nàng tiên cá bên Cổng sông, và chứa đầy vẹt từ Quần đảo Mùa hè, khỉ từ Sothoryos và một trăm cô gái (và chàng trai) kỳ lạ từ mọi miền trên trái đất. Mặc dù sự ưu ái của họ đắt gấp mười lần so với bất kỳ nhà chứa nào khác dám tính phí, Roggerio không bao giờ thiếu khách hàng. Cả những vị lãnh chúa vĩ đại và những thương nhân bình dân đều nói về những vẻ đẹp và điều kỳ diệu có thể tìm thấy đằng sau cánh cửa được chạm khắc và sơn của nàng tiên cá... bao gồm, một số người nói, một nàng tiên cá thực sự. (Hầu hết những gì chúng ta biết về vô số kỳ quan của nàng tiên cá đều đến từ Mushroom, người duy nhất trong số các nhà biên niên sử của chúng ta sẵn sàng thú nhận đã nhiều lần đến thăm nhà chứa và tận hưởng nhiều thú vui của nó trong những căn phòng được trang trí lộng lẫy.)



“Chiến tranh Vương nữ đã kết thúc khi vượt qua đại dương. Racallio Ryndoon mang theo những người ủng hộ còn lại bỏ trốn về phía nam quần đảo Basilisk; Lys, Tyrosh và Myr đã phân chia Vùng đất Tranh chấp; và những người Dornish thiết lập quyền cai trị hầu hết các Đảo Bước. Myrish phải chịu tổn thất lớn nhất trong liên minh mới này, trong khi Archon của Tyrosh

và Công chúa Dorne gặt hái được nhiều nhất. Ở Lys, những lâu đài cổ bị phá hủy và nhiều pháp sư quyền quý bị hạ bệ và phá hủy, trong khi những kẻ khác trỗi dậy nắm lấy quyền lực. Người đứng đầu trong số này là Lysandro Rogare và anh trai của ông ta là Drazenko, kiến trúc sư của liên minh Dornish. Những mối quan hệ của Drazenko với Sunspear và Lysandro với Iron Throne đã biến Rogares trở thành hoàng tử của Lys theo mọi nghĩa."

"Đến cuối năm 134 sau Công nguyên, nhiều người lo sợ chúng có thể sớm thống trị Westeros. Sự kiêu ngạo, sự phô trương và quyền lực của chúng trở thành đề tài bàn tán ở King's Landing. Những người đàn ông bắt đầu thì thầm về sự ranh ma của chúng. Lotho dùng vàng để mua chuộc người, Roggerio dụ dỗ họ bằng thân xác nồng nàn và Moredo dọa họ phải khuất phục bằng thép. Nhưng những người anh em này chẳng khác gì những con rối trong tay Quý bà Larra; chính bà ta và những vị thần Kỳ lạ của Lysene mới giật dây chúng. Nhà vua, bà hoàng nhỏ, chàng hoàng tử trẻ... Họ chỉ là những đứa trẻ, mù quáng trước những gì đang diễn ra xung quanh mình, trong khi Vệ binh Hoàng gia, áo choàng vàng và thậm chí cả Bàn tay của nhà vua đều đã bị mua chuộc rồi."

" Hoặc là truyện kể diễn ra như vậy. Giống như mọi câu chuyện như vậy, chúng đều có một số sự thật, pha trộn với nỗi sợ hãi và sự dối trá. Không thể nghi ngờ rằng người dân Lyseni rất tự hào, ham hố và đầy tham vọng. Không cần bàn cãi rằng Lotho đã sử dụng ngân hàng của mình và Roggerio sử dụng nhà thổ để lấy lòng những người ủng hộ mục đích của họ. Tuy nhiên, xét cho cùng, họ cũng chẳng khác gì nhiều so với những lãnh chúa và quý bà khác trong triều đình của Aegon III, tất cả đều theo đuổi quyền lực và sự giàu có theo cách riêng của họ. Mặc dù thành công hơn các đối thủ (ít nhất là trong một thời gian), nhưng người Lyseni chỉ là một trong số nhiều phe phái cạnh tranh để giành ảnh hưởng. Nếu Lady Larra và những người anh em của bà là người Westerosi, họ có thể được ngưỡng mộ và tôn sùng, nhưng thay vào đó, nơi sinh, phong tục và các vị thần xa lạ đã khiến họ trở thành đối tượng của sự ngờ vực và nghi ngại.

"Rogare Ascendency" là cái tên mà Munkun đặt cho thời kỳ này, nhưng thuật ngữ đó chỉ được sử dụng tại Oldtown, giữa các học sĩ và đại học sĩ của Citadel mà thôi. Những người đã từng trải qua thời kỳ này lại gọi đó là Mùa xuân Lysene... vì mùa xuân thực sự là một phần của thời kỳ đó. Vào đầu năm 135 AC, Conclave đã gửi các con quạ trắng từ Oldtown đến để báo hiệu sự kết thúc của một trong những mùa đông tàn khốc và kéo dài nhất mà Bảy Vương quốc từng chứng kiến.

Mùa xuân luôn là mùa của hy vọng, tái sinh và đổi mới, và mùa xuân năm 135 sau Công nguyên cũng không có gì khác biệt. Cuộc chiến ở Quần đảo Sắt kết thúc và Lãnh chúa Cregan Stark của Winterfell vay một khoản tiền khổng lồ từ Ngân hàng Sắt của Braavos để mua thức ăn và hạt giống cho những dân thường đang đói khát. Chỉ có ở Vale là cuộc chiến vẫn tiếp diễn. Lãnh chúa Thaddeus Rowan rất tức giận vì những người đòi quyền cai trị nhà Arryn từ chối đến King's Landing và trình tranh chấp của họ lên các nhiếp chính để xét xử, nên ông đã cử một nghìn người đến Gulltown dưới sự chỉ huy của nhiếp chính Ser Corwyn Corbray để khôi phục Hòa bình của Nhà vua và giải quyết vấn đề kế vị.

"Trong khi đó, Vương Đô trải qua một thời kỳ thịnh vượng chưa từng có trong nhiều năm, nhờ không ít phần vào Ngân hàng Rogare của Lys. Ngân hàng Rogare đã trả lãi suất cao cho tất cả số tiền gửi, dẫn đến ngày càng nhiều lãnh chúa gửi vàng cho người Lyseni. Mậu dịch cũng rất thịnh vượng khi những con tàu từ Tyrosh, Myr, Pentos, Braavos, và đặc biệt là Lys đổ về bến cảng dọc theo Bờ Biển Đen, dỡ lụa và gia vị, ren Myrish, ngọc bích từ Qarth, ngà voi từ Sothoryos và nhiều thứ lạ thường tuyệt đẹp khác từ tận cùng thế giới, bao gồm những mặt hàng xa xỉ hiếm thấy ở Bảy Vương quốc trước đây."

Các thành phố cảng khác chia sẻ trong tiền thưởng; Duskendale, Maidenpool, Gulltown và White Harbor cũng thấy giao thương mở rộng, cũng giống như Oldtown ở phía nam, và thậm chí là Lannisport nằm trên biển hoàng hôn. Trên Driftmark, thị trấn Hull đã hồi sinh. Hàng chục con tàu mới được đóng và hạ thủy, mẹ của Chúa Oakenfist đã mở rộng rất nhiều đội tàu buôn của riêng bà, và bắt đầu xây dựng một dinh thự nguy nga nhìn ra bến cảng được Mushroom gọi là Nhà chuột.

"Sát biên giới, chính Lys vẫn thịnh vượng dưới "nền chuyên chế nhung lụa" của Lysandro Rogare, người tự xưng mình là "Thống lĩnh Đệ Nhất Trọn Đời". Khi người anh Drazenko kết hôn cùng Công chúa Aliandra Martell của Dorne, trở thành "Hoàng tử Phu quân" và "Quân vương của Những Bước Đá", nhà Rogare đã lên đến đỉnh cao quyền lực. Người ta bắt đầu gọi Lysandro là Vĩ đại.

Trong quý đầu tiên của năm 135 AC, hai sự kiện trọng đại đã trở thành dịp vui lớn khắp Bảy Vương quốc Westeros. Vào ngày thứ ba của tuần trăng thứ ba của năm đó, người dân ở bến King's đã thức dậy với một cảnh tượng chưa từng thấy kể từ những ngày đen tối của Dance: một con rồng trên bầu trời phía trên thành phố. Quý cô Rhaena, năm nay mười chín tuổi, đang cưỡi con rồng của mình, Morning, lần đầu tiên. Ngày đầu tiên đó, cô ấy bay một vòng quanh thành phố trước khi quay trở lại Dragonpit, nhưng mỗi ngày sau đó, cô ấy càng trở nên táo bạo hơn và bay xa hơn.

" Chỉ một lần Rhaena hạ cánh xuống Red Keep, nhưng ngay cả những nỗ lực tốt nhất của Hoàng tử Viserys cũng không thuyết phục được anh trai nhà vua đến xem chị gái bay (mặc dù Nữ hoàng Daenaera rất thích thú với Morning đến nỗi người ta nghe thấy bà nói rằng bà muốn có một con rồng cho riêng mình). Ngay sau đó, Morning đã đưa Phu nhân Rhaena qua Vịnh Blackwater đến Dragonstone, nơi bà nói rằng, " Rồng và những người cưỡi chúng được chào đón nồng nhiệt hơn."

" Ít hơn hai tuần sau, Larra xứ Lys hạ sinh một hoàng tử, đứa con đầu lòng của Vương tử Viserys. Người mẹ hai mươi tuổi, người cha mới mười ba. Viserys đặt tên đứa trẻ là Aegon theo tên người anh trai là đức vua, và đặt một quả trứng rồng vào trong nôi, như phong tục đối với tất cả những đứa trẻ hợp pháp của Nhà Targaryen. Aegon được Septon Bernard xức dầu bằng bảy loại dầu tại điện thờ hoàng gia, và tiếng chuông của thành phố vang lên để mừng ngày sinh của cậu bé. Quà tặng được gửi từ khắp nơi trong vương quốc, mặc dù không có món quà nào hào phóng như những gì Bá của cậu bé bên phía thành Lys ban tặng. Ở Lys, Lysandro Vĩ đại tuyên bố một ngày tiệc tùng để vinh danh đứa cháu trai."

"Tuy nhiên, ngay cả giữa niềm vui, những lời thì thầm bất bình bắt đầu được nghe thấy. Người con trai mới của Gia tộc Targaryen đã được xức dầu theo Đức tin, nhưng chẳng bao lâu thành phố nghe nói rằng mẹ anh ta có ý định ban phước cho anh ta bằng những vị thần của bà ta, và những lời đồn về các buổi lễ tục tĩu ở Nàng tiên cá và vụ hiến tế đẫm máu ở Maegor's Holdfast đã bắt đầu được nghe thấy trên đường phố King's Landing. Rắc rối có thể đã kết thúc ở đó, bằng lời nói, nhưng ngay

sau đó một loạt thảm họa xảy ra với hoàng gia và gia đình hoàng gia, mỗi thảm họa xảy ra ngay sau thảm họa khác, cho đến khi cả những kẻ chế giễu các vị thần, như Mushroom, bắt đầu tự hỏi liệu Bảy vị thần có quay lưng lại với Nhà Targaryen và Bảy Vương quốc trong cơn thịnh nộ của họ hay không."

Dấu hiệu đầu tiên của thời kỳ đen tối sắp đến được nhìn thấy trên Driftmark, khi quả trứng rồng tặng Laena Velaryon lúc chào đời nhanh chóng ấm lên và nở. Niềm tự hào và niềm vui của cha mẹ cô nhanh chóng tan thành tro; con rồng chui ra khỏi quả trứng là một quái vật, một con rồng không cánh, trắng như giòi và mù. Ngay sau khi nở, sinh vật đó quay sang đứa bé nằm trong nôi và xé một miếng thịt đẫm máu trên cánh tay. Khi Laena hét lên, Lãnh chúa Oakenfist xé "con rồng" ra khỏi cô, ném xuống sàn và chặt thành từng mảnh.

Tin tức về sự ra đời quái dị của con rồng này và hậu quả đẫm máu tiếp ngay sau đó đã làm cho Vua Aegon hết sức lo lắng, và chẳng bao lâu sau, đã dẫn đến những lời lẽ tức giận giữa Bệ hạ và em trai của mình. Hoàng tử Viserys vẫn còn quả trứng rồng của mình. Mặc dù nó chưa bao giờ nở, nhưng hoàng tử vẫn mang nó theo bên mình trong suốt những năm tháng lưu đày và bị giam cầm, vì nó có ý nghĩa rất lớn đối với anh ta. Khi Aegon ra lệnh không được phép mang bất kỳ quả trứng rồng nào vào lâu đài của mình, Viserys nổi cơn thịnh nộ. Tuy nhiên, ý muốn của nhà vua vẫn được ưu tiên, như lẽ tất nhiên; quả trứng đã được gửi đến Dragonstone, và Hoàng tử Viserys từ chối nói chuyện với Vua Aegon trong thời gian một tuần trăng.

""Ngài Thánh rất tức giận vì cuộc cãi vã với anh trai mình"", Mushroom kể cho chúng ta nghe, nhưng những sự việc xảy ra tiếp theo làm ngài bàng hoàng và suy sụp. Vua Aegon đang thưởng thức một bữa tối giản dị trong phòng riêng của mình cùng với hoàng hậu bé nhỏ của mình, Daenaera, và người bạn Gaemon Hoạ Phấn, còn gã lùn thì đang giải trí cho họ bằng một bài hát ngớ ngẩn về một con gấu đã uống quá nhiều, thì đứa con hoang bắt đầu phàn nàn về cơn co thắt ở bụng. ""Đi tìm Đại học sĩ Munkun"", nhà vua ra lệnh cho Mushroom. Đến khi gã hề trở lại cùng với Đại học sĩ, thì Gaemon đã ngã gục và Nữ hoàng Daenaera rên rỉ, ""Bụng của em cũng đau quá"".

Gaemon từng là người nếm thức ăn kiêm người dâng rượu của Vua Aegon trong một thời gian dài, và Munkun sớm tuyên bố rằng cả ông và nữ hoàng nhỏ đều là nạn nhân của vụ đầu độc. Grand Maester đã cho Daenaera dùng một loại thuốc tẩy mạnh, điều này có khả năng đã cứu mạng bà. Bà nôn ói không kiểm soát suốt đêm, rên rỉ và quằn quại đau đớn, và kiệt sức và yếu ớt không thể rời khỏi giường vào ngày hôm sau, nhưng bà đã được tẩy sạch. Tuy nhiên, Munkun đến quá muộn đối với Gaemon Palehair. Cậu bé đã chết trong vòng một giờ. Sinh ra như một đứa con hoang trong một nhà chứa, "Vua Cunny" đã ngự trị trong thời gian ngắn trên vương quốc của mình trên một ngọn đồi trong Mặt trăng của sự điên loạn, chứng kiến mẹ mình bị giết chết và phục vụ Aegon III như người dâng rượu, cậu bé chịu đòn và bạn của cậu. Người ta cho rằng khi chết cậu mới chín tuổi.

Sau đó, Đại học sĩ Munkun cho những gì còn lại của bữa tối cho một lồng chuột ăn, và xác định rằng chất độc đã được nướng vào lớp vỏ bánh táo. May mắn thay, nhà vua không bao giờ thích đồ ngọt (hay bất kỳ thức ăn nào khác, nếu muốn nói đúng sự thật). Các hiệp sĩ Đội Vệ Vua ngay lập tức xuống nhà bếp của pháo đài Đỏ và bắt một tá đầu bếp, thợ làm bánh, nhân viên pha chế và nữ phục vụ, giao họ cho George Graceford, Chưởng lý. Dưới sự tra tấn, bảy người đã thú nhận cố đầu độc nhà vua... nhưng mỗi lời khai lại khác nhau, không có sự nhất trí về nơi họ lấy được chất độc, và không có tù nhân nào nêu đúng tên món đã bị đầu độc, vì vậy Lãnh chúa Rowan miễn cưỡng bác bỏ lời thú tội của họ vì "không xứng đáng để lau đít". (Bàn tay đã ở trong tình trạng đen ngòm ngay cả trước khi bị đầu độc, vì gần đây ông chỉ mới phải chịu nỗi đau buồn cá nhân của chính mình khi người vợ trẻ của mình, Quý bà Floris, chết khi sinh con.)

"Mặc dù nhà vua đã ít dành thời gian ở bên người giữ chén cho vua hơn kể từ khi em trai ông trở về Westeros, song cái chết của Gaemon Palehair vẫn khiến Aegon đau đớn không gì xoa dịu nổi. Có một điều tốt nhỏ nhoi nảy sinh từ điều này, vì nó đã giúp hàn gắn được rạn nứt giữa nhà vua và em trai ông là Viserys, người đã phá vỡ sự im lặng cứng đầu của mình để an ủi Đức ngài trong nỗi đau buồn và ngồi cạnh ông bên giường của hoàng hậu. Tuy nhiên, điều đó đã tỏ ra không đủ. Từ đó về sau, chính Aegon là người im lặng, vì sự u ám cũ đã một lần nữa bao trùm lên ông, và ông dường như mất hết hứng thú đối với triều đình và vương quốc của mình.

Cú đánh tiếp theo hướng vào nơi cách King's Landing rất xa, tại Vale Arryn, khi Ser Corwyn Corbray phán quyết di chúc của Phu nhân Jeyne sẽ được thực thi và tuyên bố Ser Joffrey Arryn là Lãnh chúa hợp pháp của Eyrie. Khi các đòi hỏi khác tỏ ra không khoan nhượng và từ chối chấp nhận phán quyết của ngài, Ser Corwyn giam cầm Gilded Falcon cùng các con trai và hành quyết Eldric Arryn, nhưng vẫn có cách nào đó để người cha điên của Ser Eldric, Ser Arnold, thoát khỏi ngài và tẩu thoát tới Runestone, nơi ông từng làm hầu cận trong thời trai trẻ. Gunthor Royce, được biết đến ở Vale với tên gọi Người khổng lồ bằng đồng, là một ông già cố chấp và không biết sợ; khi Ser Corwyn đến để dụ Ser Arnold ra khỏi nơi ẩn náu của ông, Lãnh chúa Gunthor khoác bộ áo giáp đồng cổ đại và cưỡi ngựa ra đối đầu với ngài. Lời qua tiếng lại ngày càng gay gắt, biến thành nguyền rủa rồi thành lời đe dọa. Khi Corbray rút thanh Lady Forlorn - liệu có phải để tấn công Royce hay chỉ để hăm dọa ông thì không ai biết được - một cung thủ trên thành lũy của Runestone đã bắn một mũi tên xuyên qua ngực ông.

"Đánh đổ một trong những nhiếp chính vương là hành động phản quốc, akin to ("tương tự như") tấn công chính nhà vua vậy. Hơn nữa, Ser Corwyn lại là chú của Quenton Corbray, Lãnh chúa quyền lực hiếu chiến của Heart's Home, đồng thời là người chồng yêu dấu của Nữ hiệp Rhaena - người cưỡi rồng, là em rể của chị song sinh, Nữ hiệp Baela, và là người thân thiết với Alyn Oakenfist thông qua cuộc hôn nhân này. Bởi cái chết của ông, ngọn lửa chiến tranh lại bùng cháy trên khắp Vale of Arryn. Người nhà Corbray, Hunters, Craynes và Redforts tập hợp lại để ủng hộ người thừa kế được Nữ hiệp Jeyne chọn, Ser Joffrey Arryn, trong khi nhà Royces of Runestone và Ser Arnold, người thừa kế điên loạn, lại đi cùng với nhà Templetons, Tolletts, Coldwaters và Duttons, cùng với các lãnh chúa của Fingers và Three Sisters. Gulltown và nhà Grafton vẫn kiên định ủng hộ Gilded Falcon, bất chấp việc anh bị giam cầm."

Lời đáp từ King's Landing chẳng bao lâu nữa sẽ đến. Lãnh chúa Rowan đã phái một nhóm quạ cuối cùng đến Vale, ra lệnh cho những lãnh chúa ủng hộ Kẻ điên kia và Chim ưng mạ vàng phải hạ vũ khí ngay lập tức, nếu không sẽ chọc giận "Ngai

Sắt.” Khi không có hồi âm, Thủ tướng bàn bạc với nắm đấm Bằng gỗ sồi và lập kế hoạch dập tắt cuộc nổi loạn bằng vũ lực.

Khi mùa xuân đến, người ta cho rằng con đường lớn chạy qua Dãy núi Mặt trăng sẽ lại trở nên dễ đi. Năm nghìn người đã tiến lên con đường của vua dưới sự chỉ huy của Ser Robert Rowan, con trai cả của Chúa tể Thaddeus. Những người được huy động từ Maidenpool, Darry và Hayford đã gia nhập đoàn quân trên cuộc hành trình và sau khi đi qua Trident thì có thêm sáu trăm người Frey và một nghìn người Blackwood do chính Chúa tể Benjicot chỉ huy cùng tham gia, khiến họ có chín nghìn người mạnh khi tiến vào núi.

Đợt tấn công thứ hai được phát động bằng đường biển. Thay vì sử dụng hạm đội hoàng gia do Lãnh chúa Gedmund Peake Người cầm rìu vĩ đại, chú của người tiền nhiệm, chỉ huy, Bàn tay đã chuyển sang Nhà Velaryon để có những con tàu cần thiết. Oakenfist sẽ đích thân chỉ huy hạm đội, trong khi vợ ông, Quý bà Baela, đến Dragonstone để an ủi người chị sinh đôi đang góa bụa (và tiện thể đảm bảo rằng Quý bà Rhaena không tự mình cố gắng trả thù cho cái chết của chồng vào Buổi sáng).

Quân đội mà Chúa công Alyn sẽ đưa tới Thung lũng sẽ do Moredo Rogare, em trai của Phu nhân Larra chỉ huy, Chúa công Rowan tuyên bố. Chúa công Moredo hẳn là một chiến binh đáng sợ, không ai có thể nghi ngờ, cao ráo và nghiêm nghị, với mái tóc vàng trắng và đôi mắt xanh sáng rực, nhìn y hệt một chiến binh của Old Valyria, mọi người thường nói vậy, và mang theo một thanh kiếm dài bằng thép Valyria được gọi là Sự Thật.

Tuy nhiên, bên cạnh tài năng, việc bổ nhiệm người Lys thì không hề được ủng hộ. Trong khi các anh hắn Roggerio và Lotho đều thông thạo Ngôn ngữ thông dụng, khả năng ngôn ngữ của Moredo thì nhiều lắm chỉ ở mức hạn chế mà thôi, có nhiều người cũng nghi ngờ về sự sáng suốt trong quyết định giao quyền chỉ huy một đội quân gồm các hiệp sĩ Westerosi cho một người Lys. Các kẻ thù của Lord Rowan ở triều đình - trong số đó có những người từng được Unwin Peake giúp đỡ cho địa vị hiện tại - đã nhanh chóng tuyên bố rằng việc này chính là bằng chứng cho những lời thì thầm sau lưng từ nửa năm trước, rằng Thaddeus Rowan đã bán mình cho Oakenfist và nhà Rogares.

" Việc lẩm bẩm như vậy có thể không thành vấn đề nếu cuộc tấn công vào Đèo thành công. Nhưng chúng không thành công. Mặc dù Oakenfist dễ dàng quét sạch quân lính của Gilded Falcon để chiếm được bến cảng tại Gulltown, nhưng những kẻ tấn công đã mất hàng trăm người khi chiếm được tường thành bến cảng bằng cơn bão, và gấp ba lần số đó trong cuộc chiến nhà này sang nhà khác sau đó. Sau khi người phiên dịch của mình bị giết trong trận chiến trên phố, Moredo Rogare đã gặp rất nhiều khó khăn trong việc giao tiếp với quân của mình; những người lính không hiểu lệnh của ông ta và ông ta không hiểu báo cáo của họ. Hỗn loạn xảy ra.

"Ở phía bên kia của Vale, trong lúc đó, con đường lớn xuyên qua những ngọn núi tỏ ra ít dễ đi hơn so với giả định. Quân chủ Ser Robert Rowan thấy mình vật lộn qua những đợt tuyết dày ở những con đèo cao hơn, làm chậm bước tiến của họ như thể bò lê, và đoàn xe chở hành lý của họ liên tục bị tấn công bởi những kẻ man rợ bản địa ở những ngọn núi đó (hậu duệ của Người Đầu Tiên bị người Andals đuổi khỏi Vale hàng nghìn năm trước). “Họ như những bộ xương trong lớp da, cầm rìu đá và chùy gỗ”, Ben Blackwood sau đó kể lại, “nhưng vô cùng đói và tuyệt vọng đến mức không thể ngăn cản, dù chúng tôi giết bao nhiêu”. Rồi giá lạnh, tuyết và những cuộc tấn công về đêm bắt đầu gây thương vong.

“Trên núi cao trong một đêm nọ, điều không thể tưởng tượng đã xảy ra khi Ser Robert và quân lính của ông tụ tập bên bếp lửa trại. Trên sườn dốc bên trên, miệng một hang động có thể nhìn thấy từ con đường, và một chục người đàn ông trèo lên để xem liệu hang động có thể che chắn họ khỏi gió hay không. Bộ xương rải rác quanh miệng hang có thể khiến họ dừng lại, thế nhưng họ vẫn tiến tới... và đánh thức một con rồng.

Mười sáu người đã tử trận trong cuộc chiến, và hơn ba mươi người bị bỏng trước khi con rồng hung dữ bỏ cánh và chạy sâu hơn vào trong núi với "một người phụ nữ rách nát bám ở trên lưng". Đó là lần cuối cùng Sheepstealer và người cưỡi, Nettles, được ghi lại trong biên niên sử Westeros... mặc dù những người du mục vùng núi vẫn kể những câu chuyện về một "phù thủy lửa" từng sống trong một thung lũng ẩn náu xa xôi, không có đường đi hay làng mạc. Người kể chuyện kể lại rằng một trong những gia tộc du mục man rợ nhất trong vùng núi đến thờ phụng cô ta; những thanh thiếu niên sẽ chứng minh lòng dũng cảm của họ bằng cách mang quà tặng cho cô ta, và chỉ được coi là đàn ông khi họ trở về với những vết bỏng như một cách chứng minh rằng họ đã đối mặt với người phụ nữ rồng trong hang ổ của cô ta.

Cuộc chạm trán với loài rồng không phải là hiểm họa cuối cùng mà đoàn người của Ser Robert phải đối mặt. Tới khi họ tới Cổng Đẫm Máu, một phần ba đoàn người đã tử trận trong một cuộc tấn công của người man tộc hoặc chết vì giá lạnh hoặc đói khát. Trong số những người tử nạn có Ser Robert Rowan, người bị một tảng đá rơi đè chết khi những tên lính bắn hạ một nửa sườn núi xuống đoàn quân. Bloody Ben Blackwood nắm quyền chỉ huy sau cái chết của ông ta. Mặc dù vẫn còn thiếu nửa năm nữa mới tới tuổi trưởng thành, nhưng tới thời điểm này, Lord Blackwood đã có nhiều kinh nghiệm chiến đấu chẳng kém những người đàn ông gấp bốn lần tuổi mình. Tại Cổng Đẫm Máu, lối vào Vale, những người sống sót đã tìm thấy thức ăn, sự ấm áp và sự chào đón... nhưng Ser Joffrey Arryn, Hiệp sĩ của Cổng Đẫm Máu và người kế vị được Lady Jeyne Arryn chỉ định, lập tức nhận ra rằng cuộc vượt qua đã khiến những người đàn ông của Blackwood không đủ sức chiến đấu. Họ chẳng phải là sự giúp đỡ nào cho ông trong cuộc chiến của mình, mà ngược lại còn khiến ông thêm nặng gánh.

Ngвiть khi cuộc chiến tại Thung lũng Arryn vẫn tiếp diễn, thì lời hứa về Mùa xuân Lysene đã phải chịu một cú đánh đáng tiếc khác cách hàng trăm league ở phía nam, khi Lysandro Vĩ đại gần như đồng thời qua đời ở Lys và anh trai Drazenko của anh ta ở Sunspear. Mặc dù có biển hẹp ngăn cách, nhưng hai anh em Rogares đã chết cách nhau một ngày, cả hai đều trong những hoàn cảnh đáng ngờ. Đầu tiên, Drazenko chết ngạt do một miếng thịt xông khói. Lysandro chết đuối khi chiếc sà lan xa hoa của anh chìm khi đang đưa anh từ Vườn Thơm về cung điện. Mặc dù một số người nhấn mạnh rằng cái chết của họ là những tai nạn đáng tiếc, nhưng nhiều người khác coi cách thức và thời điểm ra đi của họ là bằng chứng cho thấy có một âm mưu hạ bệ gia tộc Rogare. Người ta vẫn tin rằng Những kẻ vô diện ở Braavos chính là thủ phạm gây ra vụ giết người; không có sát thủ nào tinh vi hơn ở bất cứ nơi nào trên thế giới rộng lớn.

“Nhưng nếu đúng là Ngũ Diện Thần đã làm những việc này, thì những hành động của họ là do ai chỉ định? Ngân hàng Sắt của Braavos bị nghi ngờ, cũng như Tể tướng Tyrosh, Racallio Ryndoon, cùng nhiều vương công và thẩm phán của Lys được biết là đã phải chịu đựng cảnh “bạo ngược nhung lụa” của Lysandro Đại đế. Một số người thậm chí còn cho rằng Thẩm phán đầu tiên đã bị chính các con trai của ông ta giết (ông ta có sáu người con trai hợp pháp, ba người con gái và mười sáu đứa con ngoài giá thú). Tuy nhiên, sự trừ khử của những người anh em diễn ra vô cùng khéo léo, thậm chí không thể chứng minh được hành động giết người.”

"Không một cơ quan nào mà Lysandro sử dụng để mở rộng quyền lực của mình đối với Lys là cơ quan di truyền. Xác anh ta bị cua ăn xé nát khó có thể vớt được lên khỏi biển trước khi những kẻ thù cũ, bạn bè giả, và đồng minh trước đây bắt đầu cuộc chiến để kế nhiệm anh ta.

"Trong số những Lyseni, người ta thực sự nói rằng, chiến tranh được tiến hành bằng âm mưu và chất độc chứ không phải bằng quân đội. Trong phần còn lại của năm đẫm máu đó, các pháp sư và hoàng tử thương gia của Lys đã thực hiện một điệu nhảy chết chóc, liên tục thăng trầm. Những lần ngã của họ thường gây tử vong. Torreo Haen bị đầu độc cùng với vợ, tình nhân, con gái của ông (một đứa là người hầu gái với chiếc váy mỏng manh đã gây ra vụ bê bối tại Vũ hội Ngày của thiếu nữ), anh chị em, và những người ủng hộ tại bữa tiệc mà ông tổ chức để ăn mừng việc được tấn phong thành pháp sư đầu tiên. Silvario Pendaerys bị đâm vào mắt khi rời khỏi Đền Thương mại, trong khi anh trai Pereno của ông bị siết cổ trong một ngôi nhà gối khi một cô gái nô lệ làm vui cho ông bằng miệng. Người cầm cờ Moreo Dagareon bị chính đội cận vệ tinh nhuệ của mình giết chết, và Matteno Orthys, một tín đồ sùng đạo của nữ thần Pantera, đã bị con mèo bóng đen quý giá của mình cấu xé và ăn thịt một phần khi lồng của nó không thể giải thích được là đã bị bỏ ngỏ vào một đêm."

Mặc dù những đứa con của Lysandro không thể thừa hưởng chức vụ của ông, nhưng cung điện của ông đã được truyền cho con gái ông là Lysara, những con tàu cho con trai ông là Drako, nhà gối cho con trai ông là Fredo, thư viện cho con gái ông là Marra. Tất cả các con của ông đều hưởng phần tài sản đại diện cho Ngân hàng Rogare. Ngay cả những đứa con hoang của ông cũng nhận được cổ phần, mặc dù ít hơn những đứa con trai và con gái hợp pháp của ông. Tuy nhiên, quyền kiểm soát hiệu quả đối với ngân hàng được trao cho người con trai cả của Lysandro, Lysaro... mà về người đó, người ta thực sự đã viết rằng, "Ông ta có tham vọng gấp đôi cha mình và chỉ bằng một nửa khả năng của cha mình."

”Lysaro Rogare khao khát cai trị Lys, nhưng không có đủ sự tinh ranh và kiên nhẫn để dành nhiều thập kỷ để tích lũy của cải và quyền lực trong âm thầm như Lysandro, cha của ông. Khi những kẻ thù chết dần, Lysaro bắt đầu bảo vệ chính bản thân mình bằng cách mua một ngàn người Vô nhiễm từ những kẻ buôn nô lệ ở Astapor. Những chiến binh hoạn quan này nổi tiếng là những người lính bộ binh tinh nhuệ nhất thế giới, và được đào tạo để tuân theo tuyệt đối, vì vậy chủ nhân của họ không bao giờ phải sợ sự phản kháng hay phản bội.

“Được sự bảo vệ của những người này, Lysaro đảm bảo được sự lựa chọn của mình như một người gonfaloniere, lấy lòng dân thường bằng những trò chơi xa hoa và những pháp sư với giá hối lộ lớn hơn bất kỳ ai từng thấy trước đây. Khi những khoản chi này làm cạn kiệt tài sản cá nhân của mình, ông ta bắt đầu chuyển vàng từ ngân hàng. Ý định của ông ta, như ông ta đã tiết lộ sau này, là kích động một cuộc chiến tranh ngắn nhưng hào hùng với Tyrosh hoặc Myr. Là một người gonfaloniere, vinh quang của cuộc chinh phạt sẽ dành cho ông ta, giúp ông ta giành được nhiệm sở của pháp sư đầu tiên. Bằng cách cướp phá Tyrosh hoặc Myr, ông ta sẽ có đủ vàng để khôi phục lại số tiền đã lấy từ ngân hàng và khiến ông ta trở thành người giàu nhất ở Lys.”

Đó là một kế hoạch ngu ngốc nên đã nhanh chóng bị phá hủy. Truyền thuyết kể rằng những người đàn ông được thuê của Iron Bank of Braavos lần đầu tiên cho rằng Ngân hàng Rogare có vẻ không an toàn, nhưng bất kể ai bắt đầu thì những lời đồn đại như vậy chẳng mấy chốc đã được nghe thấy khắp Lys. Các lãnh chúa và thương gia của thành phố bắt đầu yêu cầu trả lại tiền gửi của họ; một số ít lúc đầu, sau đó ngày càng nhiều, cho đến khi một dòng tiền vàng chảy ra từ hầm của Lysaro... dòng chảy không lâu sau đó đã cạn kiệt. Vào thời điểm đó, bản thân Lysaro đã biến mất. Đối mặt với cảnh tàn lụi, anh ta đã trốn khỏi Lys vào lúc nửa đêm với ba nô lệ giường chiếu, sáu người hầu và một trăm người Unsullied, bỏ lại vợ, con gái và cung điện của mình. Thật dễ hiểu, các trấn trưởng thành phố đã lập tức hành động để chiếm lấy Ngân hàng Rogare, chỉ để phát hiện ra rằng chẳng còn gì ngoài một cái vỏ rỗng.

Sự sụp đổ của Ngôi nhà Rogare diễn ra nhanh chóng và tàn bạo. Anh chị em của Lysaro tuyên bố rằng họ không tham gia vào việc cướp bóc ngân hàng, nhưng nhiều người nghi ngờ lời tuyên bố vô tội của họ. Drako Rogare đã trốn đến Volantis trên một trong những chiến thuyền của mình trong khi em gái Marra của ông ta chạy đến đền thờ Yndros trong trang phục nam giới và tuyên bố nơi ẩn náu ở đó, nhưng tất cả anh chị em của họ đều bị bắt giữ và đưa ra xét xử, ngay cả những đứa con ngoài giá thú. Khi Lysara Rogare phản đối, "Tôi không biết", Magister Tigaro Moraqo trả lời, "Bà nên biết", và đám đông gào lên chấp thuận. Một nửa thành phố đã bị phá hủy.

"Cũng không chỉ có Lys bị tổn hại. Tin về sự sụp đổ của Gia tộc Rogare truyền tới Westeros, các lãnh chúa và thương gia mau chóng nhận ra rằng số tiền họ đã giao cho Gia tộc Rogare đã mất. Ở thị trấn Gulltown, Moredo Rogare nhanh chóng hành động, giao lại quyền chỉ huy cho Alyn Oakenfist rồi lên tàu đến Braavos. Lotho Rogare đã bị Ser Lucas Leygood và những chiếc áo choàng vàng bắt giữ ngay khi cố gắng rời khỏi King's Landing. Mọi lá thư và sổ cái của hắn ta đều bị tịch thu, cùng với mọi mảnh vàng và bạc còn lại trong các hầm tiền trên Đồi Visenya. Trong khi đó, Hiệp sĩ Marston Waters của Đội Vệ Vương đã tràn vào Nhà chứa Mermaid cùng hai Người anh em đã tuyên thệ và năm mươi lính canh. Những người bảo trợ nhà chứa bị đuổi ra đường, nhiều người trong số họ còn đang khoả thân (Mushroom là một trong số những người đó, theo chính lời thú nhận của ông ta), còn Chúa Roggerio thì bị lôi đi giữa đám đông đang la ó chế giễu. Ở Red Keep, cả chủ nhà chứa lẫn chủ ngân hàng đều bị giam giữ trong Tháp Bàn Tay, quan hệ họ hàng với phu nhân của Hoàng tử Viserys đã cứu họ khỏi nỗi kinh hoàng của các phòng giam đen tối, trong lúc này.

" Lúc đầu, người ta cho rằng Bàn tay đã ra lệnh bắt giữ họ. Với cái chết của Ser Corwyn ở Vale, chỉ còn Lãnh chúa Rowan

và Đại học sĩ Munkun làm nhiếp chính. Sự hiểu lầm này chỉ kéo dài vài tiếng, vì ngay tối hôm đó, chính Lãnh chúa Rowan đã bị cầm tù cùng với Rogares. Ngay cả Những ngón tay, những người được cho là bảo vệ cho Bàn tay, cũng chẳng làm gì để bảo vệ ông ta. Khi Ser Mervyn Flowers bước vào phòng hội đồng để bắt giữ lãnh chúa, Tessario Hổ đã ra lệnh cho người của mình tránh đường. Sự kháng cự duy nhất là từ người hầu cận của Lãnh chúa Rowan, nhưng cậu ta nhanh chóng bị áp đảo. "Tha cho cậu bé", Lãnh chúa Thaddeus cầu xin, và họ đã tha... nhưng phải sau khi Flowers cắt một bên tai của cậu bé, "để dạy cậu ta cách không được giơ vũ khí vào Vệ binh nhà vua."

"Danh sách những kẻ bị bắt giữ và giam giữ để xét xử với tư cách là những kẻ phản bội bị tình nghi không chỉ dừng lại ở đó. Ba người anh em họ của Chúa Rowan và một người cháu trai của ông cũng bị bắt giữ, cùng với 20 chú rể, người hầu và hiệp sĩ được phục vụ. Tất cả đều bị bắt không kịp trở tay và đầu hàng một cách nhu nhược. Nhưng khi Ser Amaury Peake tiến đến Maegor's Holdfast với một tá lính vũ trang, thì thấy chính Viserys Targaryen đang đứng trên cầu kéo, tay cầm một chiếc rìu chiến. "Đó là một chiếc rìu nặng, hoàng tử lúc đó chỉ là một cậu bé ốm yếu mười ba tuổi," gã hề Nấm kể cho chúng ta nghe. "Người ta còn nghi ngờ liệu cậu ta có thể nhấc được chiếc rìu đó lên hay không, chứ đừng nói đến việc sử dụng nó".

"Nếu ông đến bắt vợ tôi, thưa ngài, xin quay trở về", vị hoàng tử trẻ nói, "vì ông sẽ không được đi qua chừng nào tôi còn đứng đây".

Ser Amaury thấy thái độ thách thức của chàng chẳng có gì là đe dọa mà chỉ buồn cười. "Quý cô của chàng đã bị truy vấn liên quan đến tội phản bội của các anh trai nàng", ông ta nói với hoàng tử.

"Và ai muốn cô ấy?" hoàng tử hỏi.

"Bàn tay của Nhà vua", Ser Amaury trả lời.

"Lâu đài Rowan?" Viserys hỏi.

"Lãnh chúa Rowan đã bị cách chức. Ser Marston Waters là Bàn Tay của Nhà Vua mới."

"Ta là vua," Ngài nhắc họ, "và ta không chọn Ser Marston làm Thủ tướng."

Aegon can thiệp khiến Ser Amaury kinh ngạc, Mushroom kể với chúng ta như vậy, nhưng sau một lúc do dự, ông ta nói, "Bệ hạ vẫn còn là con nít. Cho đến khi đến tuổi trưởng thành, Sire, những lãnh chúa trung thành của ngài phải đưa ra những lựa chọn như vậy cho ngài. Ser Marston được những nhiếp chính của ngài chọn."

"Huân tước Rowan nhiếp chính cho tôi", vị vua khẳng định.

"Không còn nữa," Ser Amaury cho biết. "Lãnh chúa Rowan đã phản bội lòng tin của người. Thời cai quản của ông đã chấm dứt."

"Bằng thẩm quyền của ai?" Aegon muốn biết.

"Bàn tay của nhà vua", hiệp sĩ áo trắng nói.

Hoàng tử Viserys cười lớn (vì Vua Aegon không bao giờ cười, khiến Mushroom rất thất vọng) và nói, "Cánh Tay phải chỉ định người nhiếp chính và người nhiếp chính sẽ chỉ định Cánh Tay, và cứ thế này... nhưng ngươi sẽ không vượt qua, ser, ngươi cũng đừng mơ mà động vào vợ ta. Cút ngay, nếu không thì ta hứa với ngươi, từng người trong số các ngươi sẽ phải chết tại đây".

"Rồi Ser Amaury Peake hết kiên nhẫn. Ông không thể để mình bị hai đứa trẻ cản trở, một đứa mười lăm và một đứa mười ba, đứa lớn hơn thì không có vũ khí. "Đủ rồi," ông nói và ra lệnh cho người của mình đẩy hai đứa trẻ sang một bên. "Hãy nhẹ tay với chúng và đảm bảo chúng không đến nỗi nào dưới tay chúng ta".

"Đây là trên đầu của Người rồi, thưa hạ", Thân vương Viserys cảnh báo. Ông ta cắm sâu rìu vào gỗ của cây cầu kéo, chạy thục mạng trở vào, và nói, "Đừng đi xa hơn cái rìu, nếu không người sẽ chết". Nhà vua nắm vai ông ta và kéo ông ta trở vào nơi an toàn của điểm giữ, và một bóng đen bước lên cầu kéo.

"Sandoq Cái bóng tới từ Lys cùng Phu nhân Larra, một món quà từ phụ thân của bà, Lãnh chúa Lysandro. Da ngăm, tóc đen, cao gần 7 feet. Khuôn mặt bị ông ta giấu sau mạng che đen, chẳng chịt sẹo trắng mỏng, môi và lưỡi đã bị cắt bỏ khiến ông ta vừa câm vừa xấu xí. Người ta kể rằng ông ta từng thắng trăm trận tử chiến tại đấu trường Meereen, từng cắn vào cổ kẻ thù đến chết sau khi gươm bị vỡ, uống máu những người mình giết, lại giết chết cả sư tử, gấu, sói và rắn có cánh bằng chính đá cuội trên đấu trường."

« Người ta thường nói rằng những câu chuyện trở nên vô căn cứ khi được kể lại, và chúng ta không thể biết được liệu có bao nhiêu phần trong số đó là thật. Mặc dù Sandoq không biết đọc hoặc viết, nhưng Mushroom kể cho chúng ta rằng ông ấy rất thích âm nhạc và thường ngồi trong bóng tối của phòng ngủ của Phu nhân Larra, chơi những nốt nhạc du dương buồn bã trên một nhạc cụ có dây kỳ lạ được làm bằng gỗ tử đàn và gỗ mun gần bằng chiều cao của ông ấy. "Đôi khi tôi có thể khiến bà ấy cười, mặc dù bà ấy không hiểu nhiều hơn vài từ trong ngôn ngữ của chúng tôi," kẻ ngốc nói, "nhưng tiếng đàn của Bóng tối luôn khiến bà ấy khóc, và thật kỳ lạ là bà ấy lại thích điều đó hơn."

Sandoq the Shadow đã giải trì bằng một loại âm nhạc khác tại cổng Maegor's Holdfast, khi những người canh gác của Ser Amaury xông vào ông ta bằng kiếm và giáo. Đêm đó, những món đồ ông ta chọn là một chiếc khiên đen dài bằng gỗ đêm, da giá và sắt, và một thanh gươm cong lớn có chuôi làm bằng xương rồng, lưỡi kiếm tối màu lóe lên trong ánh đuốc với những lượn sóng đặc trưng của thép Valyria. Kẻ thù của ông ta hú hét, nguyền ruả và kêu la khi xông vào, nhưng Shadow không phát ra âm thanh nào, ngoài âm thanh bằng thép, ông ta vô thanh trượt qua họ như một con mèo, lưỡi kiếm của ông ta hút rít bên trái, bên phải, lên và xuống, cắt máu bằng mỗi vết cắt, chém qua chiếc áo giáp như thể họ đang mặc một tấm da dê. Mushroom, kẻ tự nhận rằng đã chứng kiến trận chiến tư trên mái nhà, đã chứng thực rằng: "Nó không giống một trận đấu bằng kiếm nhiều bằng một người nông dân đang gặt hái lúa mì. Với mỗi nát chém, càng có nhiều thân lúa gãy đổ, nhưng những thân lúa đó là những người đàn ông sống động, hoảng hét và nguyền

ruả khi ngã xu□ng." Những ngươi đàn ông cuả Ser Amaury không thi□u lòng dũng cam và môt s□ ngươi đã s□ng đu lâu đê tự đánh lai, nhưng Shadow, luôn di chuyên, gat ki□m cuả ho lên chi□c khiên cuả mình, r□i dùng chi□c khiên đó đê đây ho lùi lai, tư cây c□u xu□ng những chi□c đôinh s□t s□c nhoṇ bên dươí.



Hãy lưu câu này lại về Ser Amaury Peake: cái chết của anh ta không làm ô nhục Đội Cấm vệ. Ba người đàn ông của anh ta đã chết trên cầu kéo và thêm hai người nữa đang quằn quại trên những cái chông bên dưới khi Peake rút thanh kiếm của mình ra khỏi vỏ. "Anh ta mặc bộ giáp vảy màu trắng bên dưới chiếc áo choàng trắng," Nấm kể với chúng ta, "nhưng chiếc mũ của anh ta không có mặt nạ và anh ta không mang theo khiên, và Sandoq đã khiến anh ta trả giá đắt cho những thiếu sót này." Kẻ Bóng tối đã nhảy múa vì điều đó, tên ngốc đó nói rằng; giữa mỗi vết thương mới mà hắn gây ra cho Ser Amaury, hắn sẽ giết một trong những thuộc hạ còn lại của anh ta trước khi quay lại đối mặt với hiệp sĩ áo trắng. Tuy nhiên, Peake vẫn chiến đấu với lòng dũng cảm bướng bỉnh, và gần đến phút cuối, trong nửa nhịp tim đập, các vị thần đã cho anh ta cơ hội khi người lính canh cuối cùng bằng cách nào đó đã đưa tay vây lấy thanh kiếm của Sandoq và giật nó khỏi tay Kẻ Bóng tối trước khi anh ta ngã khỏi cầu. Từ đầu gối, Ser Amaury loạng choạng lùi lại, đứng dậy và tấn công kẻ thù không vũ trang bằng vũ lực.

"Sandoq giật lấy chiếc rìu trận của Viserys khỏi khúc gỗ mà hoàng tử đã chôn nó và bổ đôi đầu và mũ của Ser Amaury từ mào đến cổ. Để mặc xác chết rơi xuống những mũi nhọn, Bóng Đêm dừng lại đủ lâu để xô những người chết và hấp hối khỏi cầu kéo trước khi rút lui vào trong Maegor's Holdfast, ngay sau đó, nhà vua ra lệnh nâng cầu lên, hạ cửa chắn và chặn cổng lại. Lâu đài trong lâu đài vẫn vững chắc."

Và kéo dài như vậy trong mười tám ngày.

"Phần còn lại của Red Keep đã nằm trong tay Ser Marston Waters và đội Vệ Vương của ông ta, trong khi bên ngoài tường thành lâu đài, Ser Lucas Leygood và những chiếc áo choàng vàng của ông ta vẫn giữ chặt quyền kiểm soát tại King's Landing. Cả hai đều trình diện trước đồn vào sáng hôm sau để yêu cầu nhà vua rời khỏi nơi ẩn náu. "Hoàng thượng đang làm chúng ta tổn thương khi nghĩ rằng chúng ta định làm hại Người," Ser Marston nói, khi những xác chết của những người mà Sandoq giết hại được đưa lên từ dưới hào. "Chúng tôi chỉ hành động để bảo vệ Hoàng thượng khỏi những người bạn giả và kẻ phản bội. Ser Amaury đã thề sẽ bảo vệ Người, hy sinh mạng sống của mình để bảo vệ mạng sống của Người nếu cần thiết. Ông ta là người trung thành của Người, cũng như tôi. Ông ta không đáng phải chịu cái chết như vậy, dưới tay của một con quái vật như vậy."

Vua Aegon vẫn không mảy may. “Sandoq không phải quái vật”, ông đáp lời từ trên thành lũy. “Nó không nói được, nhưng nó nghe lời và tuân lệnh. Ta đã ra lệnh cho Ser Amaury rời khỏi, nhưng hắn từ chối. Em trai ta đã cảnh báo những gì sẽ xảy ra nếu hắn bước qua lưỡi rìu. Lời tuyên thệ của Cấm vệ bao gồm cả sự phục tùng, ta nghĩ vậy.”

“Chúng tôi đã thề tuân theo hoàng đế, thưa ngài, việc này là như vậy,” Ser Marston đáp, “và khi ngài đã trưởng thành, anh em chúng tôi sẽ vui vẻ hy sinh thanh kiếm theo lệnh của ngài. Tuy nhiên, miễn là ngài vẫn còn là một đứa trẻ, chúng tôi vẫn phải theo lời thề tuân theo Bàn Tay của Nhà vua, vì Bàn Tay sẽ nói lên tiếng nói của nhà vua.”

"Chúa Thaddeus là tay sai của ta," Aegon quả quyết.

“Ngài Thaddeus đã bán vương quốc của ngài cho Lys và phải chịu trách nhiệm về điều đó. Tôi sẽ phục vụ chức Thủ tướng cho đến khi có thể chứng minh được sự trong sạch hay tội lỗi của ngài.” Ser Marston rút kiếm ra và quỳ xuống, nói: “Tôi tuyên thệ trên thanh gươm của mình trước sự chứng giám của thần linh và con người rằng không ai có thể làm hại ngài khi tôi vẫn ở bên cạnh ngài.”

"Nếu chỉ huy nghĩ chỉ bằng những lời đó có thể làm vua dao động thì hắn ông đã lầm to. "Ngài đứng bên cạnh tôi khi con rồng ăn thịt mẹ", Aegon trả lời. "Ngài chỉ đứng đó mà nhìn. Tôi sẽ không để ngài đứng đó nhìn khi chúng giết vợ anh trai tôi". Nói rồi, ngài bỏ đi khỏi thềm thành, và Marston Waters có nói thêm bao nhiêu lời cũng không thể khiến ngài quay lại vào ngày hôm đó hay bất cứ ngày nào sau đó.

“ Vào ngày thứ tư, Đại học sĩ Munkun xuất hiện cùng Ser Marston. Ta cầu xin ngài, thưa bệ hạ, kết thúc trò hề trẻ con này và ra ngoài, để chúng ta có thể phụng sự ngài.” Vua Aegon nhìn xuống ông, không nói gì, nhưng người em trai của ông thì ít dè dặt hơn, ra lệnh cho Đại học sĩ phải gửi ra “một ngàn con quạ” để cả xứ sở này biết được nhà vua đang bị giam giữ như một tù nhân ngay trong lâu đài của mình. Trước điều này, Đại học sĩ không trả lời. Cũng không có con quạ nào được gửi đi.

"Những ngày sau đó, Munkun đưa ra nhiều lời kêu gọi, đảm bảo với Aegon và Viserys rằng tất cả những gì đã làm đều hợp pháp, Ser Marston chuyển từ cầu xin sang đe dọa rồi mặc cả, và Septon Bernard được đưa đến cầu nguyện to tiếng cho Crone soi sáng cho nhà vua tìm lại trí tuệ, tất cả đều vô ích. Những nỗ lực này không nhận được phản hồi nào từ vị vua trẻ, ngoài sự im lặng ngoan cố ủ rũ. Hoàng thượng chỉ nổi giận một lần, khi Ser Gareth Long, chỉ huy vũ khí của ngài, đã đến lượt mình cố gắng thuyết phục nhà vua đầu hàng. “Và nếu ta không chịu, ngươi sẽ trừng phạt ai, ser?” Vua Aegon hét vọng xuống. "Ngươi có thể đánh gãy xương Gaemon tội nghiệp, nhưng sẽ không moi được thêm máu từ hắn".

Nhiều người đã ngạc nhiên về sự nhẫn nhịn của Bàn tay mới và các đồng minh của hắn trong suốt thời gian bế tắc này. Ser Marston có vài trăm người đàn ông bên trong Hồng Pháo đài, và áo choàng vàng của Ser Lucas Leygood có số quân lên tới hơn hai nghìn. Chắc chắn là Maegor's Holdfast là một pháo đài kiên cố, nhưng lực lượng bảo vệ lại yếu ớt. Trong số những người Lyseni đến Westeros cùng Phu nhân Larra, chỉ còn Sandoq cái Bóng và sáu người khác ở lại bên bà, số còn lại đã đi cùng anh trai bà là Moredo đến Vale. Một vài người đàn ông trung thành với Phu nhân Rowan đã đến Maegor's trước khi cánh cổng đóng lại, nhưng không có hiệp sĩ, hầu cận, hay người lính nào trong số họ, cũng không có trong số những người hầu cận của nhà vua. (Có một hiệp sĩ của Đội Vệ Vương trong pháo đài, nhưng Ser Raynard Ruskyn là tù nhân, đã bị người Lyseni áp đảo và làm bị thương ngay từ khi nhà vua bất tuân mệnh lệnh.) Mushroom kể với chúng ta rằng các phu nhân của Nữ hoàng Daenaera đã mặc áo sắt và cầm giáo để làm cho mọi người tưởng rằng Vua Aegon có nhiều người bảo vệ hơn thực tế, nhưng trò gian trá này không thể đánh lừa được Ser Marston và những người lính của hắn trong thời gian dài, nếu như có thể đánh lừa được họ.

"Vậy câu hỏi phải được đặt ra: Tại sao Marston Waters không chỉ đơn giản tấn công thành trì? Ông ta có quá nhiều người. Trong khi một số sẽ bị mất vào tay Sandoq và những người Lyseni khác, thì ngay cả Shadow chắc chắn cũng sẽ bị áp

đảo vào cuối cùng. Tuy nhiên, Hand đã kiềm chế, tiếp tục nỗ lực kết thúc "cuộc bao vây bí mật" (như cuộc đối đầu này sau này được biết đến) bằng lời nói, khi những thanh kiếm rất có thể đã đưa ra kết thúc nhanh chóng.

Có người cho rằng sự miễn cưỡng của Ser Marston đơn giản là vì hèn nhát, rằng anh ta sợ phải đối đầu với lưỡi kiếm của gã khổng lồ Lysene Sandoq. Có vẻ như điều này là không thể. Đôi khi người ta truyền tai nhau rằng những người bảo vệ của Maegor (chính nhà vua trong một số ghi chép, em trai của anh ta trong những ghi chép khác) đã đe dọa sẽ treo cổ Kingsguard bị giam giữ của họ khi vừa có dấu hiệu tấn công... nhưng Mushroom gọi đây là "lời nói dối trắng trợn".

Giải thích hợp lý nhất hẳn là giải thích đơn giản nhất. Marston Waters không phải là một hiệp sĩ vĩ đại hay một người tốt, đó là điều hầu hết các học giả đồng ý. Mặc dù là con hoang, anh ta vẫn đạt được tước hiệp sĩ và một vị trí khiêm tốn trong đoàn tùy tùng của Vua Aegon II, nhưng sự trỗi dậy của anh ta có lẽ sẽ kết thúc nếu không có họ hàng của anh ta - những người đánh cá ở Dragonstone, điều này khiến Larys Strong chọn anh ta giữa hàng trăm hiệp sĩ giỏi hơn để che giấu nhà vua trong thời kỳ Rhaenyra lên ngôi. Trong những năm kể từ đó, Waters thực sự đã vươn cao, trở thành Chỉ huy của Kingsguard của những hiệp sĩ có dòng dõi tốt hơn và tiếng tăm lớn hơn nhiều. Là Bàn tay của nhà vua, anh ta sẽ là người quyền lực nhất trong vương quốc cho đến khi Aegon III trưởng thành... nhưng ở thời điểm quan trọng, anh ta đã do dự, bị đè nặng bởi lời thề và danh dự của chính mình. Không muốn làm mất danh dự của chiếc áo choàng trắng mà anh ấy mặc bằng cách ra lệnh tấn công vị vua mà anh ấy đã thề bảo vệ, Ser Marston từ chối thang, móc và tấn công, và tiếp tục đặt niềm tin vào những lời hợp lý (và có lẽ cả cơn đói nữa, vì nguồn cung cấp trong lâu đài không thể kéo dài lâu hơn nữa).

" Sáng ngày thứ mười hai của cuộc bao vây bí mật, Thaddeus Rowan bị đưa ra trong xiềng xích để thú tội với những hành vi phạm tội của mình.

Septon Bernard đã nói chi tiết về những tội danh bị cáo buộc của Huân tước Rowan: ông đã nhận hối lộ dưới dạng vàng và gái (những sinh vật kỳ lạ từ Nàng tiên cá, theo Mushroom, càng trẻ càng tốt), đã cử Moredo Rogare đến Thung lũng để tước quyền thừa kế hợp pháp của Ser Arnold Arryn, đã âm mưu với Oakenfist để bãi miễn Unwin Peake làm Bàn tay của Nhà vua, đã giúp cướp Ngân hàng Rogare của Lys, do đó lừa đảo và làm nghèo đi nhiều "người tốt và trung thành của Westeros có địa vị cao quý và địa vị cao", đã chỉ định con trai của mình vào một chức vụ chỉ huy "mà ông ta rõ ràng không xứng đáng", dẫn đến cái chết của hàng nghìn người ở dãy Moon.

"Trên hết, tệ hại nhất là, ngài lãnh chúa bị buộc tội đã cấu kết với ba anh em họ Rogare đầu độc Quốc vương Aegon và hoàng hậu của ngài, để đưa Hoàng tử Viserys lên Ngôi sắt lấy Larra xứ Lys làm hoàng hậu. "Loại thuốc độc sử dụng được gọi là Nước mắt của Lys," Bernard tuyên bố, một lời khẳng định mà Đại học sĩ Munkun sau đó đã xác nhận. "Dù Bảy vị thần đã tha thứ cho ngài, thưa bệ hạ," Bernard kết luận, "âm mưu bẩn thỉu của Chúa tể Rowan đã cướp đi sinh mạng của người bạn trẻ Gaemon."



Khi vị giám mục hoàn thành lời cầu nguyện của mình, Ser Marston Waters nói, “Chúa thượng Rowan đã thú nhận mọi tội ác này,” và ra hiệu cho vị Tự thú, George Graceford, dẫn tù nhân ra trước. Bị xiềng xích ở mắt cá chân bằng những sợi dây xích nặng, khuôn mặt bị bầm dập và sưng tấy đến mức không thể nhận ra, Lãnh chúa Thaddeus lúc đầu không nhúc nhích, cho đến khi Lãnh chúa Graceford lấy mũi dao đâm anh ta, anh ta nói bằng giọng khàn khàn, “Ser Marston nói đúng, Thưa Chúa. Tôi đã thú nhận mọi chuyện. Lotho đã hứa với tôi năm mươi nghìn con rồng khi hoàn thành nhiệm vụ, và năm mươi nghìn con rồng nữa khi Viserys lên ngôi. Roggerio đã đưa cho tôi chất độc đó.” Lời nói ngập ngừng đến vậy, từ ngữ mơ hồ đến thế, đến nỗi một số người trên tường thành nghĩ rằng lãnh chúa của anh ta hẳn là say rượu, cho đến khi Mushroom chỉ ra rằng anh ta đã mất hết răng.

Lời thú tội khiến đức vua Aegon III không còn lời nào có thể thốt nên. Cậu chỉ còn biết đứng lặng nhìn chằm chằm, vẻ tuyệt vọng hiện rõ trên khuôn mặt, đến nỗi Mushroom e là đức vua của mình đang muốn nhảy khỏi lan can xuống hàng rào nhọn bên dưới để đoàn tụ với hoàng hậu đầu tiên.

Hoàng tử Viserys phải lên tiếng trả lời. "Còn vợ tôi, Phu nhân Larra," ông hét xuống, "bà ấy cũng là một phần của âm mưu này, thưa ngài?" Lãnh chúa Rowan gật đầu nặng nề. "Phải," ông nói. "Còn tôi thì sao?" hoàng tử hỏi. "Ngài cũng vậy," ngài lãnh chúa buồn bã trả lời...một câu trả lời dường như khiến Marston Waters ngạc nhiên, trong khi lại khiến Lãnh chúa George Graceford rất không hài lòng. "Và Gaemon Palehair, tôi dám chắc chính hắn là người bỏ chất độc vào chiếc bánh," Viserys nói một cách trôi chảy. "Dạ thưa hoàng tử," Thaddeus Rowan lẩm bẩm. Sau đó, hoàng tử quay sang nhà vua em trai mình và nói, "Gaemon cũng có tội như những người còn lại với chúng ta...với chẳng có tội gì cả," và tên lùn Mushroom gọi xuống, "Lãnh chúa Rowan, ngài có phải là người đã đầu độc Vua Viserys không?" Đáp lại, vị lão nhiếp chính gật đầu, nói, "Đúng vậy thưa ngài. Tôi thú nhận điều đó."

Gương mặt của nhà vua trở nên cứng lại. "Ser Marston", ngài nói, "người đàn ông này là cánh tay mặt của ta và vô tội trong vụ phản quốc. Kẻ phản quốc ở đây là những kẻ dùng cực hình để khiến anh ta khai ra lời thú tội giả dối này. Hãy bắt giữ Lãnh chúa Xưng tội, nếu ngươi yêu nhà vua của ngươi... nếu không, ta sẽ biết rằng ngươi cũng giả dối như hắn." Lời nói của ngài vang khắp cung điện và trong khoảnh khắc đó, cậu bé Aegon III tàn tạ trông như một ông vua thực thụ.

"Cho đến tận ngày nay, một số người khẳng định rằng Ser Marston Waters không hơn gì một con mèo, một hiệp sĩ trung thực, đơn giản chỉ bị những kẻ tinh ranh hơn anh ta lợi dụng và lừa dối, trong khi những người khác cho rằng Waters là một phần của âm mưu ngay từ đầu, nhưng quay lưng với đồng đội khi anh cảm thấy vận may không còn ủng hộ họ.

"Dù sự thật có thế nào đi chăng nữa, Ser Marston vẫn làm theo lệnh nhà vua. Chúa tể Graceford bị Vệ binh Nhà vua bắt giữ và lôi đến chính ngục tối mà chính ngài đã quản lý khi ngài tỉnh dậy vào ngày hôm đó. Xiềng xích của Chúa tể Rowan được gỡ bỏ, và tất cả các hiệp sĩ và gia nhân hầu cận của ngài đều được đưa lên từ ngục tối ra ngoài ánh nắng mặt trời."

Ngài Cố vấn không cần phải chịu sự tra tấn nào; chỉ cần nhìn những công cụ tra tấn là ngài đã khai ra tên của những kẻ đồng mưu khác. Trong số những tên ngài khai ra có cố Ser Amaury Peake và Ser Mervyn Flowers thuộc vệ binh hoàng gia, Tessario the Tiger, Thầy tu Bernard, Ser Gareth Long, Ser Victor Risley, Ser Lucas Leygood trong lực lượng áo choàng vàng cùng sáu trong số bảy viên đội trưởng của cổng thành và thậm chí cả ba trong số những người hầu của nữ hoàng.

" Không phải tất cả đều đầu hàng trong yên bình. Một trận chiến ngắn và khốc liệt đã xảy ra tại Gate of the Gods khi những người đàn ông đến vì Lucas Leygood, khiến chín người thiệt mạng, trong số đó có cả Leygood. Ba trong số các thuyền trưởng bị buộc tội đã chạy trốn trước khi họ có thể bị bắt giữ, cùng với một chục người đàn ông của họ. Tessario the Tiger cũng chọn cách bỏ trốn, nhưng đã bị bắt giữ trong một quán rượu ven sông gần River Gate khi hắn đang trả giá với thuyền trưởng của một tàu săn cá voi của Ibbenese để đi đến Cảng Ibben. "

Ser Marston quyết định đích thân đối đầu với Mervyn Flowers. “Chúng ta đều là con hoang và là Anh em kết nghĩa nữa,” Ser Raynard Ruskyn nghe ông nói. Khi nghe về lời buộc tội của Graceford, Ser Mervyn nói rằng, “Ngươi sẽ muốn có lưỡi kiếm của ta,” rút thanh kiếm dài ra khỏi vỏ và đưa chuôi kiếm cho Marston Waters. Tuy nhiên, khi Ser Marston nắm lấy nó, Ser Mervyn chụp lấy cổ tay ông, rút dao găm ra bằng tay kia và đâm vào bụng Waters. Flowers chỉ đi đến chuồng ngựa thì bị một lính gác say rượu và hai cậu bé phụ việc chuồng ngựa phát hiện khi hắn đang yên ngựa. Hắn giết hết bọn chúng nhưng tiếng ồn đã thu hút những người khác chạy đến, cuối cùng, hiệp sĩ con hoang cũng bị choáng ngợp, bị đánh chết, vẫn mặc chiếc áo choàng trắng mà hắn đã làm ô uế.

Chúa chỉ huy của ngài, Ser Marston Waters, đã không sống được lâu hơn ngài. Ông ta được tìm thấy trong Tháp Kiếm Trắng nằm trong vũng máu của chính mình và được đưa đến cho Grand Maester Munkun, người đã khám cho ông ta và tuyên bố vết thương gây tử vong. Mặc dù Munkun đã khâu vết thương cho ông ta hết mức có thể và cho ông ta uống thuốc anh túc, Waters vẫn qua đời vào đêm hôm đó.

"Ngài Graceford còn gọi Quận công Marston là một trong những kẻ đồng phạm, khăng khăng rằng "tên phản bội khốn kiếp đó" đã cùng bọn họ ngay từ đầu, một lời buộc tội mà Waters không còn có thể bác bỏ. Những kẻ âm mưu còn lại bị giam ở những xà lim tối tăm để chờ xét xử. Một số phản đối việc mình vô tội, trong khi những người khác tuyên bố, như Quận công Marston, rằng họ hành động bởi niềm tin chân thành khi cho rằng Thaddeus Rowan và người Lys là những kẻ phản bội. Tuy nhiên, một số ít tỏ ra thông thoáng hơn. Quận công Gareth Long là người hoạt bát nhất, tuyên bố lớn tiếng rằng Aegon III là một kẻ yếu đuối không đủ khả năng cầm kiếm, lại càng không đủ khả năng ngồi lên Ngai Sắt. Septon Bernard lập luận theo Đức tin của ông ta; người Lys và những vị thần ngoại lai kỳ lạ của họ không có chỗ trong Bảy Vương quốc. Ông ta nói rằng, mục tiêu luôn là cho Quý cô Larra chết cùng với các anh trai của mình, vì vậy Viserys sẽ được tự do để cưới một nữ hoàng Westeros thích hợp.

Tessario Thumb là kẻ lập mưu thẳng thắn nhất. Anh ta đã làm điều đó vì vàng, vì gái và vì trả thù, anh ta nói. Roggerio Rogare đã cầm anh ta vào Mermaid vì đã đánh một trong những gái làng chơi của hắn, vì vậy anh ta đã đòi hỏi nhà chứa và đàn ông của Roggerio là cái giá của mình, và những thứ này đã được hứa cho anh ta. Nhưng khi những người thẩm vấn hỏi ai đã đưa ra lời hứa này, Tessario không trả lời mà chỉ cười toe toét... một nụ cười nhăn nhở, rồi thành tiếng hét, khi anh ta bị hỏi lại dưới sự tra tấn. Cái tên đầu tiên anh ta nói ra là Marston Waters, nhưng khi bị thẩm vấn thêm, anh ta đã khai tên George Graceford, và sau đó là Mervyn Flowers. Mushroom nói với chúng ta rằng Tiger sắp đưa ra cái tên thứ tư, có thể là tên thật, khi anh ta chết.

Có một cái tên không được nhắc đến, dù cái tên đó lơ lửng trên Pháo Đài Đỏ như một đám mây. Trong "Lời chứng của Mushroom", gã hề tiết lộ thẳng thừng điều mà ít ai dám nói thời bấy giờ: rằng chắc chắn phải có một kẻ chủ mưu khác, là lãnh chúa và chủ nhân của những kẻ còn lại, rằng kẻ đó đã khởi động mọi chuyện từ xa, lợi dụng những kẻ còn lại như những con mèo của hắn. Mushroom gọi đó là "kẻ thao túng trong bóng tối". “Graceford tàn nhẫn nhưng không thông minh, Long thì có dũng khí nhưng chẳng khôn ngoan, Risley là một kẻ say xỉn, Bernard là một kẻ ngốc đạo đức giả, Thumb là một người Volantis đẫm máu, còn tệ hơn cả người Lyseni. Còn về những người phụ nữ thì họ là phụ nữ, và Vệ binh Nhà Vua thì chỉ quen tuân lệnh chứ không phải đưa ra lệnh. Lucas Leygood thích khoác lác trong chiếc áo choàng vàng của mình và có thể uống

rượu, chiến đấu và quan hệ tình dục với những kẻ giỏi nhất trong số họ, nhưng anh ta không phải là kẻ lập mưu. Và tất cả bọn họ đều có quan hệ với cùng một người: Unwin Peake, Chúa tể Starpike, Chúa tể Dunstonbury, Chúa tể Whitegrove, một thời là Bàn Tay của Nhà vua.

Chắc hẳn những kẻ khác cũng nghi ngờ tương tự khi âm mưu giết nhà vua bị bại lộ. Một số kẻ phản bội có quan hệ huyết thống với cựu Bàn tay của Nhà vua, trong khi những kẻ khác nợ ông ta chức vị của mình. Peake cũng chẳng phải người xa lạ với mưu đồ, trước đây hắn đã từng lên kế hoạch ám sát hai kỵ sĩ rồng dưới biểu tượng Bloody Caltrops. Nhưng Peake đã ở Starpike trong suốt cuộc bao vây bí mật, và không có bất kỳ kẻ tay sai nào của hắn từng nhắc đến tên hắn, vì vậy sự tham gia của hắn vẫn chưa được chứng minh, lúc đó cũng như bây giờ.

Mù mịt bầu không khí ngờ vực trong Tháp Đỏ đến nỗi Aegon III không rời khỏi Pháo đài Maegor trong sáu ngày sau khi em trai Viserys vạch trần lời thú tội giả dối của Lãnh chúa Rowan. Chỉ khi thấy Đại học sĩ Munkun phái một đàn quạ bay đi, triệu tập hai mươi lãnh chúa trung thành đến Bến Vua thì Bệ hạ mới cho hạ cầu một lần nữa. Họ đã cạn kiệt lương thực trong pháo đài đến mức Nữ hoàng Daenaera đêm nào cũng khóc mình sưng húp, và hai hầu gái của bà quá yếu vì đói, đến mức phải dìu qua hào.

"Đến lúc nhà vua xuất hiện, Lãnh chúa Graceford đã xướng tên những kẻ phản quốc, nhiều kẻ đã bị bắt giữ, những kẻ khác đã bỏ trốn, còn Marston Waters, Mervyn Hoa, và Lucas Leygood đã tử trận. Chẳng lâu sau, Thaddeus Rowan một lần nữa cư ngụ tại Tháp của Bàn Tay... nhưng ai cũng thấy rõ đức ngài không còn đủ khả năng để tiếp tục nhiệm vụ là Bàn Tay của Nhà Vua. Những chuyện đã xảy ra với ngài trong ngục tối đã khiến ngài suy sụp. Có lúc, ngài có thể tỏ ra bình thường, khỏe mạnh và nhiệt tình như ngày trước, nhưng ngay phút sau đã không kìm được mà bật khóc. Mushroom, vừa tàn nhẫn vừa ranh ma, hay chế giễu ông lão, vu cho ông những tội ác kỳ quặc để khiến ông phải thú nhận những điều thậm chí còn phi lý hơn. “Tôi còn nhớ có một đêm tôi khiến ông ta thú nhận đã gây ra Thảm họa Valyria”, gã lùn này kể lại trong Lời khai của ông ta. “Tòa cười rộ lên, nhưng giờ nghĩ lại, tôi cũng thấy xấu hổ”."

"Sau một lần trăng tròn nữa trôi qua, khi Chúa tể Rowan không có hoặc ít có dấu hiệu thuyên giảm, Đại học sĩ Munkun đã thuyết phục nhà vua miễn nhiệm ông. Rowan lên đường đến dinh thự Goldengrove của mình, hứa rằng sẽ quay trở lại King's Landing sau khi sức khỏe hồi phục. Nhưng ông đã mất trên đường đi khi đang ở cùng hai người con trai. Trong suốt năm còn lại, Đại học sĩ vừa làm nhiếp chính vừa làm Bàn tay, vì vương quốc cần người cai trị và Aegon vẫn chưa đến tuổi trưởng thành. Là một học sĩ bị xiềng xích và thề phục vụ, Munkun không cảm thấy mình nên đưa ra phán quyết đối với các lãnh chúa và hiệp sĩ được tấn phong. Tuy nhiên, những kẻ bị buộc tội phản bội lại sống khổ sở trong ngục tối, chờ đợi một Bàn tay mới."

"Khi năm cũ sắp tàn và năm mới bắt đầu, từng lãnh chúa đến King's Landing, đáp lại lệnh triệu tập của nhà vua. Những con quạ đã hoàn thành nhiệm vụ. Mặc dù chưa bao giờ được coi là một Hội đồng lớn, cuộc họp của các lãnh chúa vào năm 136 AC là cuộc họp lớn nhất của các nhà quý tộc ở Bảy vương quốc kể từ khi Vua già triệu tập các lãnh chúa của vương quốc đến Harrenhal vào năm 101 AC. King's Landing nhanh chóng đông đúc đến mức sắp nổ tung, gây thích thú cho các chủ quán trọ, gái mại dâm và thương gia trong thành phố."

Hầu hết những người tham dự đến từ vùng vương triều, khu vực đất sông, vùng đất bão táp... và cả Thung lũng, nơi Lãnh chúa Oakenfist và Bloody Ben Blackwood cuối cùng đã buộc Gilded Falcon, Kẻ thừa kế mất trí, Gã khổng lồ đồng, và mọi người ủng hộ họ phải quỳ gối và bày tỏ lòng kính trọng với Joffrey Arryn như lãnh chúa của họ (Gunthor Royce, Quenton Corbray và Isembard Arryn là một trong ba người đi cùng Lãnh chúa Alyn đến buổi tụ họp, cùng với chính Lãnh chúa Arryn). Johanna Lannister đã cử một người anh em họ và ba người cầm cờ đại diện cho miền Tây, Torrhen Manderly từ Bến Trắng đến với hai chục hiệp sĩ và anh em họ, còn Lyonel Hightower và Phu nhân Sam đã cưỡi từ Oldtown đến cùng với một đoàn tùy tùng gồm sáu trăm người. Tuy nhiên, đoàn tùy tùng lớn nhất đi cùng Lãnh chúa Unwin Peake, người đã mang đến một nghìn người của mình và năm trăm lính đánh thuê. ("Anh ấy có thể sợ hãi điều gì cơ chứ?", Mushroom nói.)

Bên dưới bóng rụp của Vương tọa Sắt trống rỗng (vì vua Aegon đã không đến triều đình), các lãnh chúa nỗ lực chọn Nhiếp chính vương mới để cai trị cho đến khi Bệ hạ đến tuổi trưởng thành. Sau hơn nửa tháng họp hành, họ vẫn không thể lựa chọn được Nhiếp chính vương nào tốt hơn những người trước đó. Nếu không có bàn tay cứng rắn của nhà vua dẫn dắt, một số lãnh chúa đã trút hết nỗi hận cũ, và vết thương vẫn còn nhức nhối từ Vũ hội lại càng sưng tấy hơn. Những người mạnh mẽ có quá nhiều kẻ thù, trong khi các lãnh chúa yếu thế lại bị khinh miệt vì nghèo hèn hoặc nhược tiểu. Cuối cùng, trong cảnh tuyệt vọng khi không thể tìm được tiếng nói chung, Đại học sĩ Munkun đề xuất chọn ra ba nhiếp chính vương bằng cách bốc thăm. Khi hoàng tử Viserys lên tiếng ủng hộ Munkun, đề xuất này đã được thông qua. Việc bốc thăm rơi vào tay Willam Stackspear, Marq Merryweather và Lorent Grandison, những người như vậy quả thực không thể bắt lỗi, nhưng cũng không có gì nổi bật.

“Việc lựa chọn Bàn Tay của Nhà Vua là một vấn đề quan trọng hơn, và các lãnh chúa tập hợp không muốn giao cho những người nhiếp chính mới. Có những người chủ yếu đến từ Phương Nam, những người thúc giục rằng Unwin Peake một lần nữa được yêu cầu phục vụ với tư cách là Bàn Tay, nhưng họ đã nhanh chóng bị hét lớn khi Hoàng tử Viserys tuyên bố rằng em trai ngài sẽ thích một người đàn ông trẻ tuổi hơn, “và ít có khả năng lấp đầy triều đình của ngài bằng những kẻ phản bội. " Tên của Alyn Velaryon cũng được đưa ra, nhưng ông ta được coi là quá trẻ. Kermit Tully và Benjicot Blackwood cũng bị từ chối vì lý do tương tự. Thay vào đó, các lãnh chúa chuyển sự chú ý đến người phương bắc, Torrhen Manderly, Chúa tể của Bến Trắng ... một người không được nhiều người trong số họ biết đến, nhưng chính vì lý do đó mà không có kẻ thù ở phía nam của Cổ (có lẽ ngoại trừ Unwin Peake, người có trí nhớ lâu dài) .

“Vâng, tôi sẽ làm thế”, Chúa Torrhen cho biết, “nhưng tôi cần một người giỏi quản lý tiền nếu tôi phải đối phó với những tên trộm thành Lyseni và cái ngân hàng chết tiệt của chúng.” Sau đó Oakenfist đứng dậy, đưa ra tên của Isembard Arryn, Chim ưng mạ vàng của Vale. Để xoa dịu Chúa Peake và những người ủng hộ ông, Gedmund Peake, Rìu lớn được phong làm

đô đốc và chỉ huy hạm đội (người ta nói rằng Oakenfist buồn bã hơn là tức giận, và tuyên bố rằng sự lựa chọn này là một lựa chọn tốt, vì “Ser Gedmund thích trả tiền cho tàu, tôi thích lái tàu”). Ser Raynard Ruskyn trở thành Chỉ huy trưởng của Kingsguard, trong khi Ser Adrian Thorne được chọn để chỉ huy vệ binh áo choàng vàng. Trước đây là đội trưởng của Lion Gate, Thorne là người duy nhất trong số bảy đội trưởng của Lucas Leygood không bị buộc tội liên quan đến âm mưu.

Vậy nên chuyện đã xong. Chỉ còn lại Aegon III là đóng dấu vào, ông đã làm thế ngay sáng hôm sau trước khi rút lui về sự lộng lẫy cô đơn của phòng riêng.

Bàn tay mới của ông lập tức bắt tay vào việc chấn hưng đất nước. Nhiệm vụ đầu tiên của ông là một nhiệm vụ vô cùng khó khăn: xét xử những kẻ bị buộc tội đầu độc Gaemon Palehair và mưu phản với nhà vua. Có đến bốn mươi hai người bị buộc tội, bởi những người bị Chúa công Graceford nêu tên đã lần lượt nêu tên những người khác khi bị tra hỏi gắt gao. Mười sáu tên đã bỏ trốn và tám tên đã chết, để lại mười tám tên bị xét xử. Mười ba tên trong số đó đã thú nhận mình ít nhiều có liên quan đến những tội ác, vì những kẻ thẩm vấn của nhà vua vô cùng thuyết phục. Năm tên vẫn tiếp tục khẳng định mình vô tội, tuyên bố rằng chúng thực sự tin rằng Chúa công Rowan là kẻ phản bội, và do đó chúng tham gia vào âm mưu để cứu Đức vua khỏi người xứ Lys định giết ngài.

Phiên tòa diễn ra trong ba mươi ba ngày. Hoàng tử Viserys có mặt xuyên suốt, thường xuyên có vợ ông, Nữ bá tước Larra, đi cùng, bụng bà đang mang đứa con thứ hai của họ, và con trai họ Aegon với vú nuôi của cậu. Vua Aegon chỉ đến ba lần, vào những ngày tuyên án Gareth Long, George Graceford và Septon Bernard; ông không tỏ ra quan tâm đến những người còn lại, và không bao giờ hỏi về số phận của họ. Nữ hoàng Daenaera không đến dự lần nào.

Ser Gareth và Ngài Graceford bị kết án tử, nhưng cả hai đều chọn việc xuất gia mặc áo đen. Ngài Manderly ra lệnh cho họ lên chiếc tàu tiếp theo đến White Harbor, nơi mà họ có thể được đưa đến Bức tường. Thượng Tế Tối cao đã viết thư cầu xin ân xá cho Septon Bernard "để ngài ấy có thể chuộc tội thông qua lời cầu nguyện, sự chiêm nghiệm và những việc tốt", thế nên Manderly đã tha mạng cho ngài ấy. Thay vào đó, Bernard bị thiến và bị kết án phải đi bộ chân trần từ King’s Landing đến Oldtown với dương vật bị cắt treo quanh cổ. "Nếu ngài ấy sống sót, Đức thánh của chúng ta có thể sử dụng ngài ấy theo ý muốn", Thủ tướng ra lệnh. (Bernard đã sống sót, và đã dành quãng đời còn lại của mình với vai trò là người chép sách, sao chép các sách thánh tại ngôi đền Starry Sept theo lời thề im lặng.)

Những người áo choàng vàng đã bị buộc tội và bị bắt (một số đã trốn thoát) đã chọn bắt chước Ser Gareth và Lord Graceford, mặc áo đen thay vì mất mạng. Cũng có sự lựa chọn như vậy ở các Ngón tay còn sống sót... nhưng Ser Victor Risley, là Người công lý của Nhà vua, đã đứng lên với quyền của mình như một hiệp sĩ được xức dầu để yêu cầu xét xử bằng trận chiến "để chứng minh sự vô tội của mình bằng sự đảm bảo của cơ thể tôi, trước sự chứng kiến của các vị thần và con người." Ser Gareth Long, người đầu tiên trong số những người gọi Risley là một phần của âm mưu, đã được đưa về triều đình để đối mặt với ông ta. "Anh lúc nào cũng ngốc nghếch, Victor," Ser Gareth nói khi đưa thanh kiếm dài vào tay ông ta. Cựu sư phụ vũ khí đã nhanh chóng xử lý cựu đao phủ, rồi với một nụ cười hướng về những người bị kết án ở phía sau phòng ngai vàng và hỏi, "Còn ai không?"

Những trường hợp gây hoang mang nhất là ba người phụ nữ bị buộc tội, tất cả đều là tiểu thư danh giá và hầu cận của nữ hoàng. Lucinda Penrose (nàng đã bị tấn công trong khi đi săn trước khi diễn ra Vũ hội Ngày thiếu nữ) thừa nhận muốn Daenaera chết, và nói rằng, "Nếu mũi ta không bị cắt, thì ta phải được nàng phục vụ chứ không phải ta phục vụ nàng. Giờ đây, sẽ không có người đàn ông nào muốn ta, vì ả." Cassandra Baratheon thú nhận rằng nàng thường partag giường với Ser Mervyn Flowers, và đôi khi theo lệnh của Ser Mervyn với Tessario the Tiger, "nhưng chỉ khi ông ta yêu cầu." Khi Willam Stackspear gợi ý rằng có lẽ nàng là một phần trong phần thưởng mà những người ở Volantis đã được hứa, Phu nhân Cassandraòa khóc nức nở. Tuy nhiên, ngay cả lời thú tội của nàng cũng chìm nghỉm trước lời thú tội của Tiểu thư Priscella Hogg, một cô gái đáng thương và somewhat simple mười bốn tuổi, mập mạp, lùn và có khuôn mặt buồn tẻ, người bằng cách nào đó đã nảy ra ý tưởng rằng Hoàng tử Viserys sẽ cưới nàng nếu chỉ cần Larra xứ Lys chết. "Mỗi khi nhìn thấy ta, ngài ấy lại cười", nàng nói với tòa, "và một lần khi chàng đi ngang qua ta trên cầu thang, vai chàng đã chạm vào ngực ta."

"Lord Manderly, Đại maester Munkun và các nhiếp chính gia đã tra hỏi ba người phụ nữ liên quan chặt chẽ, có thể (như Mushroom khẳng định) cố gắng khai thác tên của một người phụ nữ thứ tư, cho đến nay vẫn chưa được nhắc đến: Quý bà Clarice Osgrey, cô của Chúa tể Unwin Peake. Quý bà Clarice giám sát tất cả các hầu gái, bạn đồng hành và người hầu của Nữ hoàng Daenaera, cũng giống như các quý bà của Nữ hoàng Jaehaera trước họ và rất quen thuộc với nhiều kẻ phản bội đã thú tội (Mushroom nói rằng bà ta và George Graceford là người yêu và cho rằng bà ấy bị kích thích bởi sự tra tấn đôi khi bà ta gia nhập cùng Đức Chúa Trời ở ngục tối để hỗ trợ ông ấy trong công việc của mình). Nếu bà ta có liên quan, thì có khả năng Unwin Peake cũng vậy. Tuy nhiên, tất cả các cuộc thăm dò của họ đều không có kết quả và khi Chúa tể Torrhen hỏi thẳng liệu Quý bà Clarice có đồng lõa hay không, cả ba người phụ nữ bị kết án chỉ có thể lắc đầu.

"Dù chắc chắn có liên quan đến âm mưu, vai trò của ba cô gái này khá nhỏ. Vì lý do đó và vì họ là phụ nữ, nên Ngài Manderly cùng những vị nhiếp chính đã chọn cách khoan hồng với họ. Lucinda Penrose cùng Priscella Hogg bị kết án cắt mũi, với lời cảnh báo sẽ hoãn án nếu họ chịu cải đạo theo Đạo đức, miễn là họ trung thực với lời mình đã thề.

"Quý tộc của Cassandra Baratheon đã cứu nàng khỏi cùng hình phạt; xét cho cùng, nàng là con gái cả của cố Chúa Borros và là em gái của Chúa tể hiện tại của Storm’s End, và đã từng được hứa hôn với Vua Aegon II. Mặc dù mẹ của nàng, Phu nhân Elenda, không đủ khỏe để tham dự các phiên tòa, bà đã cử ba chư hầu của con trai mình đến để nói chuyện với Storm’s End. Thông qua họ (và Chúa tể Grandison, người cũng có đất đai và lâu đài ở Stormlands), Lady Cassandra đã được sắp xếp để kết hôn với một hiệp sĩ nhỏ tên là Walter Brownhill, người cai trị một vài mẫu đất trên Cape Wrath từ một lâu đài thường được mô tả là làm bằng "bùn và rễ cây". Ba lần mất vợ, Ser Walter đã có mười sáu người con với những người vợ trước của mình, mười ba người trong số họ vẫn còn sống. Lady Elenda nghĩ rằng việc chăm sóc những đứa trẻ này và bất kỳ người con trai hay con gái nào mà chính bà có thể trao cho Ser Walter sẽ ngăn Lady Cassandra tiếp tục âm mưu phản quốc. (Và

điều đó đã xảy ra.)"

Vụ án phản quốc cuối cùng khép lại, nhưng ngục tối bên dưới Bức tường Đỏ vẫn chưa trống. Số phận của anh em Lady Larra, Lotho và Roggerio vẫn chưa được định đoạt. Mặc dù không có tội phản quốc, giết người và âm mưu, họ vẫn bị buộc tội gian lận và trộm cắp; Sự sụp đổ của Ngân hàng Rogare đã dẫn đến sự diệt vong của hàng nghìn người, ở Westeros cũng như Lys. Mặc dù gắn bó với House Targaryen thông qua hôn nhân, nhưng bản thân những người anh em này không phải là vua hay hoàng tử, và quyền lãnh chúa của họ chỉ là những xã giao suông. Lord Manderly và Grand Maester Munkun đã đồng ý; họ sẽ bị xét xử và trừng phạt.

Trong lĩnh vực này, Bảy Vương quốc đã tụt lại rất xa so với Free City of Lys, nơi sự sụp đổ của Ngân hàng Rogare đã dẫn đến sự hủy hoại hoàn toàn của ngôi nhà mà Lysandro the Magnificent đã xây dựng. Cung điện mà ông để lại cho con gái mình là Lysara đã bị tịch thu cùng với các tòa dinh thự của những đứa con khác của ông và tất cả đồ đạc của họ. Một số ít tàu buôn của Drako Rogare đã biết được về sự sụp đổ của ngôi nhà kịp thời để chuyển hướng đến Volantis, nhưng cứ một con tàu được cứu thì có chín con tàu bị mất, cùng với hàng hóa và bến tàu cũng như kho bãi của Rogare. Quý bà Lysara bị tước đoạt vàng, đá quý và váy áo, Quý bà Marra thì mất sạch sách vở. Fredo Rogare phải chứng kiến các pháp sư chiếm giữ Vườn nước hoa, thậm chí khi ông cố gắng bán nó. Những người nô lệ của ông bị bán đi, cùng với những người nô lệ của anh chị em ông, cả những người con chính thống lẫn những đứa con hoang. Khi số tiền đó vẫn không đủ để trả hơn một phần mười số nợ do sự sụp đổ của ngân hàng để lại, bản thân những người Rogares cũng bị bán làm nô lệ cùng với con cái của họ. Những cô con gái của Fredo và Lysaro Rogare sẽ sớm thấy mình quay trở lại Vườn nước hoa nơi họ đã nô đùa khi còn nhỏ, nhưng với tư cách là nô lệ tình dục chứ không phải là chủ sở hữu.

Lysaro Rogare, kiến trúc sư của sự diệt vong cho gia đình ông ta, cũng không thoát được ác họa. Ông ta và những vệ binh thái giám của mình đã bị bắt ở thị trấn Volon Therys trên sông Rhoyne khi họ đang chờ thuyền đưa sang bờ bên kia. Trung thành đến cùng, Những Kẻ Vô Nhiễm đã chiến đấu đến cùng để bảo vệ ông ta...nhưng chỉ còn hai mươi người còn lại bên ông ta (Lysaro đã mang theo một trăm người khi chạy trốn khỏi Lys nhưng đã buộc phải bán hầu hết họ dọc đường), và họ nhanh chóng thấy mình bị bao vây và tấn công trong cuộc giao chiến đẫm máu hỗn loạn trên bến tàu. Sau khi bị bắt, Lysaro đã bị đưa xuống hạ lưu đến Volantis, nơi mà những Người cai trị ba thành bang đã trao ông ta cho người anh trai Drako của ông ta để đổi lấy một cái giá nhất định. Drako đã từ chối và ngỏ ý rằng người Volantene hãy bán ông ta trở lại Lys. Và thế là Lysaro Rogare đã trở về Lys, bị xiềng xích vào một mái chèo trong khoang tàu chở nô lệ của người Volantene.

“Trong phiên tòa, khi được hỏi đã làm gì với số vàng đánh cắp, Lysaro cười lớn và chỉ tay chế nhạo một số pháp sư trong hội, nói, “Ta dùng vàng để hối lộ ông này, ông này, ông này và ông này”, chỉ ra hàng chục người trước khi bị bắt im lặng. Việc đó không cứu được hắn. Những người hắn mua chuộc vẫn bỏ phiếu kết án hắn (và giữ tiền hối lộ, bởi như người ta đều biết, các pháp sư ở Lys coi trọng lòng tham hơn danh dự).

Lysaro bị kết án xích trần vào một cột trụ trước Đền Thương mại, tại đây, tất cả những kẻ bị hắn cướp bóc đều được phép dùng roi đánh hắn, số roi đánh được định lượng tùy theo mức độ mất mát của họ. Và thế là mọi chuyện diễn ra. Theo như lời truyền lại thì Lysara và Fredo, chị và em trai của hắn, nằm trong số những người đã dùng roi đánh hắn, trong khi những người Lyseni khác lại đặt cược vào giờ hắn sẽ chết. Lysaro chết vào giờ thứ bảy của ngày đầu tiên bị đánh roi. Bộ xương của hắn vẫn bị xích vào cột trụ trong ba năm, cho đến khi anh trai hắn là Moredo kéo xuống và chôn cất trong hầm mộ của gia đình.

Trong trường hợp này, chí ít, công lí của Lysene tỏ ra khắc nghiệt hơn rất nhiều so với công lí của Bảy Vương quốc. Nhiều người ở Westeros sẽ vui lòng chứng kiến Lotho và Roggerio Rogare chịu chung số phận bi thảm như Lysaro, vì sự sụp đổ của ngân hàng Rogare đã làm cho các lãnh chúa và những thương nhân khiêm tốn đều trở nên bần cùng...nhưng ngay cả những người ghét bỏ họ nhất cũng không thể đưa ra một mảnh bằng chứng cho thấy rằng anh em họ biết về sự tàn hại của anh trai họ ở Lys, hay họ đã hưởng lợi từ việc cướp bóc của anh ta theo bất kỳ cách nào.

Cuối cùng, chủ ngân hàng Lotho bị phán có tội trộm cắp, vì đã lấy vàng, đá quý và bạc không phải của mình, và không trả lại khi được yêu cầu. Chúa tể Manderly cho ông ta lựa chọn đi tu hoặc chặt bỏ bàn tay phải như một tên trộm thường. “Vậy thì tạ ơn Yndros, tôi thuận tay trái,” Lotho nói, chọn cách tàn tật. Không có bằng chứng nào chống lại em trai ông là Roggerio, nhưng Chúa tể Manderly vẫn kết án anh ta bảy nhát roi. “Tại sao?” Roggerio kinh hoàng hỏi lại. “Vì là một tên Lyseni khốn kiếp,” Torrhen Manderly đáp lại.

“Sau khi các câu được thực hiện, cả hai anh em rời King’s Landing. Roggerio đóng cửa nhà chứa của mình, bán tòa nhà, thảm, rèm cửa, giường và đồ đạc khác, thậm chí cả vẹt và khỉ, sử dụng số tiền thu được để mua cho mình một con tàu, một bánh răng lớn mà ông đặt tên là Con gái nàng tiên cá. Do đó, ngôi nhà gối của ông được tái sinh, lần này có cánh buồm. Trong nhiều năm tiếp theo, Roggerio đi thuyền lên xuống vùng biển hẹp, bán rượu gia vị, đồ ăn kỳ lạ và thú vui xác thịt cho cư dân cảng lớn và làng chài khiêm tốn. Em trai của ông, Lotho, thiếu một bàn tay, được Lady Samantha, người tình của Lord Lyonel Hightower, đón nhận và trở về Oldtown với bà. Nhà Hightower chưa từng giao phó bất kỳ một xu vàng nào của họ cho người Lyseni, và do đó vẫn là một trong những gia tộc giàu có nhất ở Westeros, chỉ đứng sau nhà Lannister of Casterly Rock, và Lady Sam muốn tìm cách sử dụng số vàng đó tốt hơn. Do đó, Ngân hàng Oldtown ra đời, khiến Nhà Hightower trở nên giàu có hơn rất nhiều.”

(Moredo Rogare, là người anh cả trong số ba anh em đã đi cùng Phu nhân Larra đến King's Landing, có mặt tại Braavos trong suốt phiên tòa, đang đàm phán với những người giữ chìa khóa của Ngân hàng Sắt. Trước khi năm đó kết thúc, ông ta sẽ ra khơi đến Tyrosh, rủng rỉnh vàng từ Braavosi, để thuê tàu bè và kiếm sĩ cho một cuộc tấn công vào Lys. Tuy nhiên đó là câu chuyện của một thời khác, không nằm trong phạm vi quan tâm hiện tại của chúng ta.)

Vua Aegon III không hề ngồi một lần nào trên Ngai Sắt trong suốt phiên xét xử anh em, nhưng Hoàng tử Viserys thì ngày nào cũng ngồi bên vợ. Larra xứ Lys nghĩ gì về sự công bằng của Bàn Tay thì cả Mushroom lẫn biên niên sử triều đình

không thể cho chúng ta biết, ngoại trừ việc chỉ ra rằng cô ấy đã khóc khi Chúa Torrhen đưa ra phán quyết của mình.

"Thời gian sau đó không lâu, các lãnh chúa bắt đầu rời khỏi, mỗi người đều trở về vị trí của mình và cuộc sống ở Vương Đô lại tiếp diễn như bình thường dưới sự cai quản của các nhiếp chính vương mới và Bàn tay của Nhà vua...mặc dù sau này nhiều hơn là trước kia. "Các vị thần đã chọn những nhiếp chính vương mới cho chúng ta," Mushroom nhận xét, "và có vẻ rằng các vị thần còn ngốc nghếch chẳng kém gì những lãnh chúa". Ông ta không nói sai. Lãnh chúa Stackspear rất thích đi săn bằng chim ưng, Lãnh chúa Merryweather thì thích tiệc tùng, còn Lãnh chúa Grandison thì thích ngủ, và mỗi người đều cho rằng hai người còn lại là những kẻ ngốc, nhưng cuối cùng thì cũng chẳng quan trọng, vì Torrhen Manderly đã chứng tỏ mình là một Bàn tay trung thực và tài năng, và lời người ta nói về ông rằng ông ta thắng tính, tham ăn nhưng công bằng là hoàn toàn đúng. Đúng là Vua Aegon chưa bao giờ gần gũi với ông ta, nhưng Đức vua không phải là người tin tưởng, và những sự kiện của năm qua chỉ càng khiến cho sự nghi ngờ của Đức vua thêm sâu sắc. Ngược lại, cũng không thể nói Lãnh chúa Torrhen có sự tôn trọng lớn đối với nhà vua, người mà trong thư gửi cho con gái ở White Harbor, ông ta gọi là "thằng nhóc ủ rũ". Tuy nhiên, Manderly đã trở nên quý mến Hoàng tử Viserys và vô cùng yêu chiều Hoàng hậu Daenaera.

“Mặc dù triều đại Nhiếp chính vương phương bắc tương đối ngắn, nhưng không hề suôn sẻ. Với sự giúp đỡ đáng kể của Gilded Falcon, Isembard Arryn, Manderly đã thực hiện một cuộc cải cách thuế lớn, mang lại thêm thu nhập cho Vương miện và một số biện pháp cứu trợ cho những ai có thể chứng minh rằng họ đã phải chịu tổn thất từ việc cướp bóc của Ngân hàng Rogare. Cùng với Chỉ huy Cấm vệ quân, ông đã đưa Cấm vệ quân trở lại bảy người một lần nữa, ban áo choàng trắng cho Ser Edmund Warrick, Ser Dennis Whitfield và Ser Agramore Cobb để thay thế Marston Waters, Mervyn Flowers và Amaury Peake. Ông chính thức phủ nhận hiệp ước mà Alyn Oakenfist đã ký để bảo đảm thả Hoàng tử Viserys, với lý do rằng hiệp ước đã được thiết lập không phải với Thành phố Tự do Lys, mà với Nhà Rogare, mà giờ đây không còn tồn tại nữa.”

“With Ser Gareth Long lên Tường Thành, Thành Đỏ cần một chỉ huy vũ khí mới. Lãnh chúa Manderly bổ nhiệm một kiếm sĩ trẻ tài năng tên là Ser Lucas Lothston. Cháu trai của một hiệp sĩ lang thang, Ser Lucas là một giáo viên kiên nhẫn, sớm trở thành người được Hoàng tử Viserys yêu thích, và thậm chí còn giành được sự tôn trọng miễn cưỡng nhất định từ Vua Aegon. Để làm Lãnh chúa Xưng tội, Manderly đã chọn Maester Rowley, một thanh niên mặt mũi tươi tắn mới đến từ Phố Cổ, nơi anh học dưới sự chỉ bảo của Tổng maester Sandeman, được cho là người chữa bệnh uyên bác nhất trong lịch sử Westeros. Tổng maester Munkun là người thúc giục bổ nhiệm Rowley. "Một người biết cách giảm bớt nỗi đau cũng sẽ biết cách gây ra nỗi đau", ông ta nói với Bàn Tay, "nhưng chúng ta cũng cần có một Lãnh chúa Xưng tội coi công việc của mình là bổn phận, chứ không phải là thú vui."

Vào đêm trước Ngày Smith, Larra xứ Lys đã hạ sinh cho Vua Viserys một hoàng tử thứ hai, một cậu bé to lớn và khỏe mạnh mà nhà vua đặt tên là Aemon. Một buổi tiệc đã được tổ chức để ăn mừng, và mọi người đều vui mừng vì sự ra đời của hoàng tử mới này... ngoại trừ có lẽ là người anh trai một tuổi rưỡi của cậu, Aegon, người bị phát hiện đang đánh em bé bằng quả trứng rồng được đặt trong nôi. Không có thiệt hại nào xảy ra, vì tiếng hú của Aemon đã sớm khiến Phu nhân Larra chạy đến tước vũ khí và dạy dỗ người con trai cả của mình.

"Chẳng mấy chốc sau đó, Chúa tể Alyn Oakenfist trở nên bồn chồn và bắt đầu vạch ra kế hoạch cho chuyến hành trình vĩ đại thứ hai trong số sáu chuyến đi lớn của ông. Những người Velaryon đã giao phó phần lớn số vàng của họ cho Lotho Rogare và hậu quả là mất đi quá nửa gia tài. Để khôi phục vận may, Chúa tể Alyn đã tập hợp một đội tàu buôn đông đảo, với một tá thuyền buồm chiến đấu của ông bảo vệ, dự định sẽ đi đến Old Volantis bằng đường Pentos, Tyrosh và Lys, ghé thăm Dorne trên đường trở về."

Người ta đồn rằng trước chuyến đi, chàng và phu nhân đã to tiếng, vì Phu nhân Baela mang trong mình dòng máu rồng và rất dễ nổi giận, thì lại nghe được quá nhiều lời đồn từ phu quân của mình về Công chúa Aliandra của Dorne. Tuy vậy, cuối cùng họ cũng đã hòa giải, như họ vẫn thường làm. Đoàn tàu nhổ neo vào giữa năm, dẫn đầu là Bàn Tay Bằng Gỗ Sồi trên một chiếc thuyền chiến được đặt theo tên mẹ của mình là Marilda Dũng Cảm. Phu nhân Baela vẫn ở lại Điệp Triều với đứa con thứ hai của Lãnh chúa Alyn đang lớn trong bụng bà.

"Sinh nhật lần thứ mười sáu của nhà vua đang đến gần. Với cảnh giới thanh bình và mùa xuân nở rộ, Chúa Torrhen Manderly quyết định Vua Aegon và Nữ hoàng Daenerys sẽ tiến hành một cuộc diễn hành hoàng gia để đánh dấu sự trưởng thành của ngài. The Hand lý giải rằng, việc cậu bé nhìn thấy vùng đất mình cai trị và bộc lộ bản thân với dân chúng là điều tốt đẹp. Aegon cao lớn và tuấn tú, còn nữ hoàng trẻ trung ngọt ngào của ngài có thể cung cấp bất cứ sức hấp dẫn nào mà nhà vua thiếu sót. Những thường dân chắc chắn sẽ yêu thương bà, điều này chỉ có lợi cho nhà vua trẻ tuổi nghiêm nghị."

"Các nhiếp chính đồng ý." Kế hoạch cho cuộc viếng thăm kéo dài một năm đã được lập, một cuộc viếng thăm sẽ dẫn Người duyên dáng đến những nơi của vương quốc mà chưa từng thấy vua trước đây. Từ King's Landing, họ sẽ đến Duskendale và Maidenpool, và từ đó lên thuyền đến Gulltown. Sau khi đến thăm Eyrie, họ sẽ trở lại Gulltown và đi thuyền đến phương Bắc, với một điểm dừng ở Three Sisters.

“ Bến Trắng sẽ chào đón đức vua và hoàng hậu một cách chưa từng có, Lãnh chúa Manderly đã hứa như vậy. ” Sau đó, họ có thể tiếp tục đi về phía bắc đến Winterfell, thậm chí có thể ghé thăm Bức tường, trước khi quay trở lại phía nam, đi theo con đường của các vị vua đến Cổ Họng. Sabitha Frey sẽ tiếp đón họ tại The Twins, họ sẽ đến thăm Lord Benjicot tại Raventree Hall, và tất nhiên nếu họ đến thăm gia tộc Blackwood thì họ cũng phải dành cùng một khoảng thời gian với gia tộc Bracken. Nghỉ lại vài đêm tại Riverrun, và họ sẽ băng qua những ngọn đồi về phía tây, để đến thăm Phu nhân Johanna tại Casterly Rock.

Từ đó, sẽ đi xuống đường biển đến Reach... Highgarden, Goldengrove, Old Oak... có một con rồng ở Hồ đỏ, Aegon sẽ không thích điều đó, nhưng có thể dễ dàng tránh Hồ đỏ... một chuyến thăm đến một trong những nơi của Unwin Peake có thể giúp xoa dịu Cựu thủ. Tại Oldtown, chắc chắn có thể thuyết phục Đức Giáo hoàng ban phước cho đức vua và hoàng hậu, và Chúa Lyonel cùng Phu nhân Sam sẽ chào đón cơ hội để cho đức vua thấy rằng sự tráng lệ của thành phố của họ còn vượt xa

King's Landing. “Đây sẽ là một sự tiến bộ mà vương quốc chưa từng thấy trong hơn một thế kỷ,” Grand Maester Munkun nói với Đức vua.“Mùa xuân là thời điểm cho những khởi đầu mới, thưa Sire, và đây sẽ là khởi đầu thực sự cho triều đại của ngài. Từ Marches Dornish đến Bức tường, tất cả sẽ biết bạn là vua của họ, và Daenaera là hoàng hậu của họ.

Torrhen Manderly đồng ý. “Như vậy sẽ có lợi cho thằng bé khi thoát khỏi tòa lâu đài khốn kiếp này,” ông tuyên bố, trong khi Mushroom lắng nghe. “Nó có thể đi săn và bắt chim ưng, trèo một hoặc hai ngọn núi, câu cá hồi ở White Knife, ngắm nhìn Bức tường. Tiệc tùng thâu đêm. Sẽ không gây hại cho thằng bé khi thêm chút thịt vào cơ thể nó. Để nó thử một số loại bia ngon phương bắc, đặc đến mức bạn có thể cắt nó bằng kiếm.

“ Những sự chuẩn bị cho ngày lễ mừng tên của nhà vua và chuyến vi hành hoàng gia diễn ra tiếp theo đã chiếm trọn mọi sự chú ý của Bàn tay và ba nhiếp chính trong những ngày tiếp sau. Những danh sách những lãnh chúa và hiệp sĩ muốn tháp tùng nhà vua đã được lập ra, xé đi, và được lập lại lần nữa. Những con ngựa đã được đóng móng, giáp được đánh bóng, xe ngựa và nhà bánh xe được sửa chữa và sơn lại, cờ hiệu được thêu. Hàng trăm quạ bay qua bay lại khắp Bảy Vương quốc khi mọi lãnh chúa và hiệp sĩ trong Westeros đều cầu xin vinh dự được nhà vua đích thân ghé thăm. Mong muốn được tháp tùng hành trình trên rồng của Phu nhân Rhaena đã bị khéo léo từ chối, trong khi em gái của bà, Baela, tuyên bố rằng nàng sẽ đi cùng dù muốn hay không. Ngay cả trang phục mà đức vua và hoàng hậu sẽ mặc cũng được cân nhắc kỹ lưỡng. Vào những ngày Nữ hoàng Daenaera mặc đồ màu xanh lá cây, người ta quyết định rằng Aegon sẽ mặc trang phục đen như thường lệ. Nhưng khi nữ hoàng nhỏ mặc đồ đỏ đen của Nhà Targaryen, nhà vua sẽ mặc áo choàng màu xanh lá cây, do đó cả hai màu sẽ xuất hiện ở bất cứ nơi nào họ đến.

Một số vấn đề vẫn đang được thảo luận khi ngày lễ của Vua Aegon cuối cùng cũng đến. Một bữa tiệc lớn sẽ được tổ chức vào đêm hôm đó trong phòng ngai vàng và Hội Huyền thuật sư cổ đại đã hứa sẽ trình diễn hỏa thuật mà vương quốc chưa từng được thấy.

Song chỉ còn là buổi sớm, tuy nhiên, khi mà Đức Vua Aegon bước vào phòng hội đồng, nơi mà Đức Ngài Torrhen và các nhiếp chính vương đang tranh luận về việc liệu có nên đưa Tumbleton vào quá trình tiến lên hay không.

Bốn hiệp sĩ của Ngự lâm quân hộ tống đức vua trẻ đến phòng họp. Sandoq Bóng tối cũng vậy, với dáng vẻ im lặng và nghiêm trang, tay cầm thanh kiếm lớn. Sự hiện diện đáng ngại của hắn đã phủ một tấm màn đen lên cả căn phòng. Trong giây phút đó, thậm chí Torrhen Manderly cũng nghẹn lời.

"Chúa Manderly", Bệ hạ Aegon lên tiếng trong sự im lặng đột ngột, "xin hãy cho ta biết ta bao nhiêu tuổi, nếu ngài có lòng tốt như thế."

"Ngài đã mười sáu hôm nay, Vương Gia à", Công tước Manderly đáp. "Một người đàn ông trưởng thành. Đã đến lúc Ngài tự nắm lấy quyền cai trị Bảy Vương quốc rồi".

“Tôi sẽ,” Vua Aegon nói. “Ngươi đang ngồi trên ngai của ta.”



Giọng lạnh lùng của ông khiến mọi người trong phòng đều sững sờ. Đấy là lời viết của Đệ nhất học sĩ Munkun sau nhiều năm. Bối rối và choáng váng, Torrhen Manderly nhấc thân hình đồ sộ của mình khỏi chiếc ghế đầu bàn họp, liếc nhìn Sandoq Bóng Đêm với vẻ lo lắng. Khi ông cầm chiếc ghế ra cho đức vua, ông nói: "Tâu bệ hạ, chúng thần đang nói về tiến độ—"

“Sẽ không có tiến bộ nào cả”, nhà vua tuyên bố khi ngồi xuống. “Ta sẽ không dành một năm trên lưng ngựa, ngủ trên những chiếc giường lạ và trao đổi những lời xã giao vô nghĩa với những lãnh chúa say xỉn, một nửa trong số chúng sẽ rất vui khi thấy ta chết nếu điều đó giúp chúng có được một đồng xu. Nếu bất cứ ai muốn nói chuyện với ta, hãy tìm ta trên Ngôi báu Sắt.”

Ser Torrhen Manderly tiếp tục. “Tâu bệ hạ,” ngài nói, “tiến trình này sẽ làm được nhiều hơn thế, và hắn sẽ giúp bệ hạ chiếm được tình cảm của dân chúng bình thường.”

“Ta định đem đến cho dân chúng bình yên, lương thực và công lý. Nếu như thế vẫn không giành được tình yêu của họ, cứ để Mushroom tiến lên. Hay là ta nên gửi đi một con gấu nhảy múa, ai đó từng bảo ta rằng dân chúng chẳng thích gì hơn là gấu nhảy múa. Ngươi có thể cho dừng bữa tiệc tối nay. Hãy để các lãnh chúa hồi cung và trao thức ăn cho những người đói. Ăn no bụng và những con gấu nhảy múa chính là chính sách của ta. ” Rồi Aegon quay sang ba nhiếp chính. “Lãnh chúa Stackspear, Lãnh chúa Grandison, Lãnh chúa Merryweather, ta cảm ơn các ngươi vì đã phục vụ. Các ngươi được tự do ra đi. Ta không cần đến nhiếp chính nữa.”

"Còn điện hạ có cần một Bàn Tay chăng?" Lãnh chúa Manderly thắc mắc.

Aegon III đứng dậy nói: "Một vị vua phải có Người mà chính mình lựa chọn". "Ngài chắc chắn đã phục vụ ta tốt, như trước đây ngài từng phục vụ mẹ ta, nhưng chính những lãnh chúa đã chọn ngài. Ngài có thể trở về White Harbor".

"Ta rất vui, Hoàng đế." Manderly nói với giọng mà Đại học sĩ Munkun về sau sẽ gọi là tiếng gầm gừ. "Ta chưa uống được một cốc bia đàng hoàng nào kể từ khi chuyển đến cái lâu đài chán ngắt này." Nói xong, ông ta tháo dây đeo chức vụ và đặt lên bàn hội đồng.

“Ta từng là thằng ngốc, nhưng chưa bao giờ ngu đến mức ở lại với thằng ngốc đó,” hắn kể lại.

"Lùn sẽ chứng kiến cái chết của ông vua trẻ mà hắn đã bỏ rơi. Các tập sau của Lời chứng, tràn ngập những câu chuyện đầy màu sắc về cuộc sống của hắn tại Cảng Trắng, thời gian lưu lại tại dinh thự của Chúa tể Biển cả của Braavos, chuyến du hành tới Cảng Ibben và những năm tháng trong đoàn nghệ sĩ hát rong của Quý bà Thấp giọng, rất có giá trị riêng, nhưng không hữu ích lắm cho mục đích của chúng ta ở đây... vì vậy, đáng buồn thay, gã đàn ông nhỏ bé với lời lẽ bẩn thỉu phải xuất hiện trong câu chuyện của chúng ta. Mặc dù chưa bao giờ là người ghi chép đáng tin cậy nhất, gã lùn vẫn nói ra những sự thật mà không ai dám nói và thường ngắt lời người khác."

“Nấm kể rằng cái răng cưa mà Chúa công Manderly và đoàn tùy tùng của ông ta đi thuyền là cái Jolly Salt, nhưng bầu không khí trên thuyền chẳng vui vẻ gì khi họ xuôi về phía bắc hướng tới Bến Trắng cả. Torrhen Manderly chưa bao giờ thích “cái tên nhóc ủ rũ đó”, theo các lá thư ông ta gửi cho mấy cô con gái, rồi cũng không bao giờ tha thứ cho nhà vua về thái độ thô lỗ khi đuổi ông ta đi, cũng như cách Đức vua “giết chết” chuyến du ngoạn hoàng gia, mà cái kết đột ngột của nó khiến cho ngài lãnh chúa phải chịu tủi nhục sâu sắc đến ê chề.

" Vài khoảnh khắc sau khi nắm quyền cai trị Bảy Vương quốc trong tay, Vua Aegon Đệ Tam đã trở thành kẻ thù của một người từng là đầy tớ trung thành và tận tâm nhất của Ngài. "

“Và do vậy mà sự cai trị của những nhiếp chính đã đi tới hồi kết, khi mà triều đại đổ vỡ của Bệ hạ Bị phế truất chính thức bắt đầu.

Dòng họ và Gia phả



The Targaryen Succession

Dated by years after Aegon's Conquest

1–37 Aegon I
Binh Đế, Rồng

37–42 "Aenys I
"con trai của Aegon I và Rhaenys"

42–48 Maegor I
"Tên Ác Ma, con trai của Aegon Đệ Nhất và Visenya

48–103 "Jaehaerys I
"Vua già", Nhà hòa giải; Con trai của Aenys

103–129 " Viserys I
cháu nội của Jaehaerys

129–131 Aegon II
Con trai cả của Viserys [Sự lên ngôi của Aegon II bị em gái cùng cha khác mẹ Rhaenyra, hơn mười tuổi, phản đối. Cả hai đều chết trong cuộc chiến giữa họ, được các ca sĩ gọi là Vũ điệu của những con Rồng.]

131–157 "Aegon III
Con trai của Rhaenyra, hung thần giết rồng [Chú rồng Taragaryen cuối cùng đã chết dưới thời Aegon III trị vì.]

157–161 "Daeron I"
Rồng Trẻ, Vua Cậu, con trai cả của Aegon III [Daeron đã chinh phục Dorne nhưng không giữ được và mất sớm.]

161–171 "Baelor I
Người Được Yêu, Người Được Phúc; septon và quốc vương, con trai thứ hai của Aegon III

171–172 Viserys II
em trai của Aegon III

172–184 Aegon IV
Kẻ vô giá trị, con trai cả của Viserys [Em trai của ông, Hoàng tử Aemon Dragonknight, là nhà vô địch và một số người nói là tình nhân của Nữ hoàng Naerys.]

184–209 "Daeron II
người Tốt, con trai của Nữ hoàng Naerys, do Aegon hay Aemon [Daeron đưa Dorne vào vương quốc bằng cách cưới chị gái của mình cho Hoàng tử Dorne.]

209–221 "Aerys I
con trai thứ hai của Daeron II (không có con)

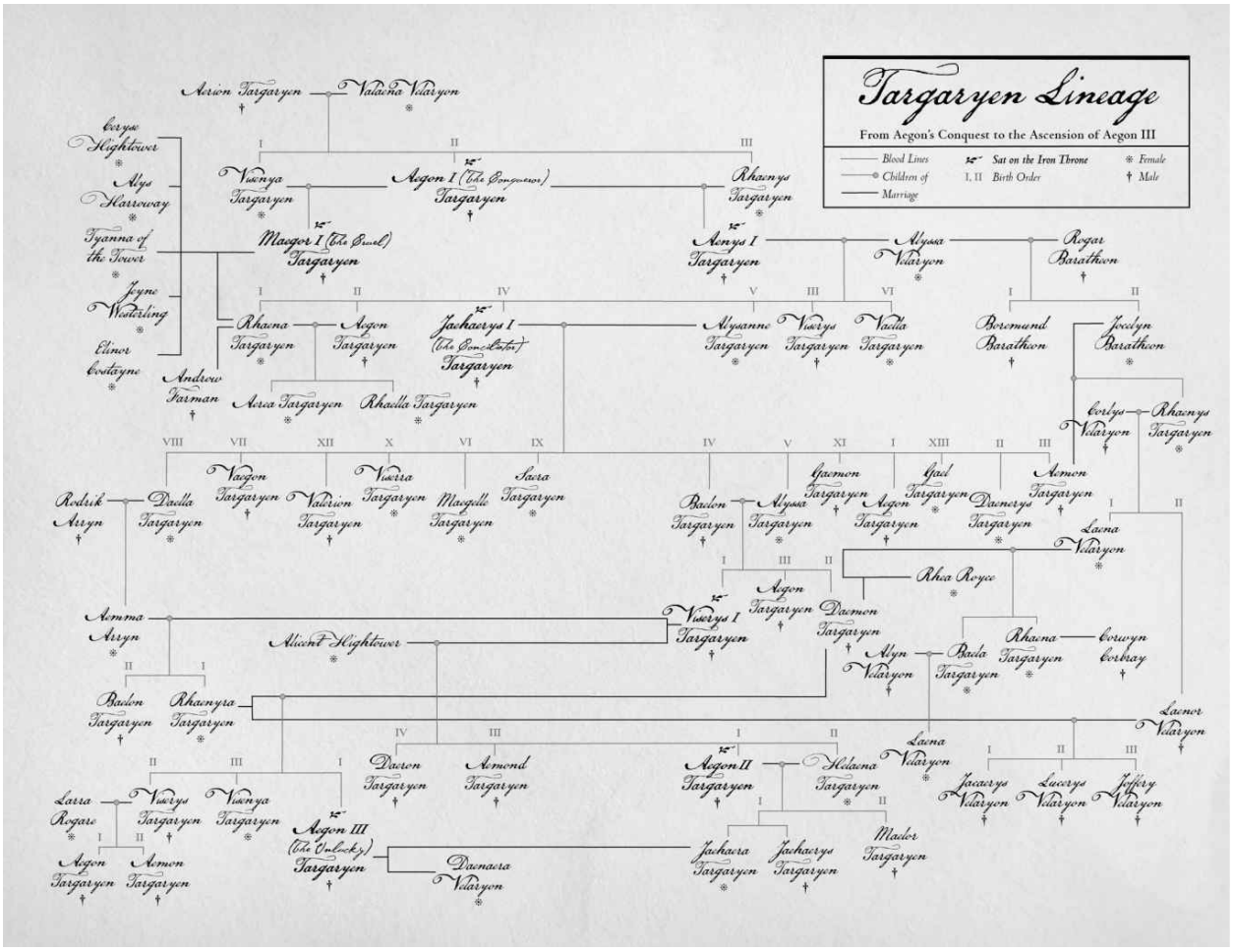
221–233 Maekar I
người con trai thứ tư của Daeron II

233–259 "Aegon V
"Maekar con thứ tư: Kẻ không giống ai

259–262 "Jaehaerys II
con trai thứ hai của Aegon the Unlikely

262–283 Aerys II
Vị vua điên, con trai duy nhất của Jaehaerys II

" Dòng vua rồng kết thúc, khi Aerys II bị truất ngôi và giết, cùng với đứa con trai Rhaegar Targaryen vốn là thái tử, bị Robert Baratheon giết chết trên Trident.


Targaryen Lineage
From Aegon's Conquest to the Ascension of Aegon III
Blood Lines
Children of
Marriage
Sat on the Iron Throne
I, II Birth Order
Female
Male
Aerion Targaryen
Valaena Velaryon
Lorys Hightower
Alys Harroway
Tyanna of the Tower
Joyne Westerling
Elinor Costayne
Andrew Farman
Viserya Targaryen
Aegon I (The Conqueror) Targaryen
Rhaenys Targaryen
Maegor I (The Cruel) Targaryen
Aenys I Targaryen
Alyssa Velaryon
Roger Baratheon
Rhaena Targaryen
Aegon Targaryen
Jaehaerys I (The Conciliator) Targaryen
Alysanne Targaryen
Viserys Targaryen
Visenya Targaryen
Boremund Baratheon
Jocelyn Baratheon
Aerea Targaryen
Rhaella Targaryen
Lorlys Velaryon
Rhaenys Targaryen
Rodrik Arryn
Diella Targaryen
Vaegon Targaryen
Valarion Targaryen
Viserra Targaryen
Maegelle Targaryen
Saera Targaryen
Baelon Targaryen
Alyssa Targaryen
Gaemon Targaryen
Aegon Targaryen
Gael Targaryen
Daenerys Targaryen
Aemon Targaryen
Laena Velaryon
Rhea Royce
Aemma Arryn
Aegon Targaryen
Viserys I Targaryen
Daemon Targaryen
Alicent Hightower
Alyn Velaryon
Baela Targaryen
Rhaena Targaryen
Corwyn Corbray
Baelon Targaryen
Rhaenyra Targaryen
Laenor Velaryon
Daeron Targaryen
Aemond Targaryen
Aegon II Targaryen
Helaena Targaryen
Laena Velaryon
Jacaerys Velaryon
Lucerys Velaryon
Joffery Velaryon
Larra Rogare
Viserys Targaryen
Visenya Targaryen
Aegon Targaryen
Aemon Targaryen
Aegon III (The Unlucky) Targaryen
Daenaera Velaryon
Jaehaera Targaryen
Jaehaerys Targaryen
Maelor Targaryen

A Conversation Between George R. R. Martin and Dan Jones

"Các câu hỏi và câu trả lời sau đây thể hiện bản thảo đã chỉnh sửa của sự kiện diễn ra tại Trung tâm Emmanuel ở London vào tháng 8 năm 2019, tại đó George RR Martin đã được sử dụng trên sân khấu phỏng vấn bởi nhà sử học, nhà báo và người dẫn chương trình truyền hình Dan Jones (tác giả của The Plantagenets, The Templars và Crusaders)."

Dan Jones: Thưa quý ông quý bà, cảm ơn các bạn đã dành lời chào nồng nhiệt như vậy cho một người thực sự không cần phải giới thiệu nhiều. Tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề và nói rằng đây là một trong những tác giả yêu thích của tôi, một trong những nhà văn lớn của Mỹ, một trong những bậc thầy của thể loại giả tưởng, lịch sử, kinh dị... Có thể kể tên bất kỳ thể loại nào, ông đều đã viết. Ông đã làm chủ thể loại truyện lịch sử phi hư cấu trong cuốn sách Lửa và Máu, điều khiến tôi tức điên vì tôi đã dành cả sự nghiệp của mình để làm điều đó.

Hãy tua lại trí nhớ khoảng 25 năm trước. Hãy đưa chúng ta trở lại thời điểm bạn bắt đầu nghĩ về vùng đất Westeros. Bạn có dự tính rằng nó sẽ gặt hái được giải thưởng và có doanh số hàng triệu đô la trên toàn thế giới không?

"George R. R. Martin: Ờ...Không! Không đâu, và trong một thời gian dài thì nó chẳng có vẻ gì là sẽ như vậy. Khi tôi nói chuyện với các nhà văn trẻ, và tôi chắc rằng có một số người trong thính phòng này đang mơ ước được viết ra câu chuyện của riêng mình, đang viết ra câu chuyện của riêng mình, thậm chí còn đệ trình cả truyện và tiểu thuyết, tôi luôn nhấn mạnh rằng đó thực sự là một nghề không có gì là chắc chắn. Nếu bạn là người cần đến sự an toàn, thì đừng trở thành một nhà văn. Đây là nghề dành cho những con bạc. Bạn có thể rất nổi tiếng trong phút này, và ngay phút sau thì nhà xuất bản của bạn đã hủy bỏ hợp đồng còn người đại diện không thèm trả lời cuộc gọi của bạn. Và tôi nghĩ anh ta chỉ có thể làm được một điều, điều mà tôi luôn cố gắng thực hiện trong suốt sự nghiệp của mình, đó là viết nên cuốn sách tuyệt vời nhất trong khả năng của mình rồi gửi nó cho người đại diện và nhà xuất bản, hy vọng họ sẽ làm tốt công việc quảng bá nó và hy vọng độc giả sẽ tìm thấy và thích nó."

"Trò chơi vương quyền" đến với tôi sau một thời gian dài tôi theo đuổi nghề viết. Tôi đã bán được truyện đầu tay của mình vào năm 1971. Tôi bắt đầu viết "Trò chơi vương quyền" vào năm 1991, như vậy tôi đã có 20 năm làm nghề viết văn—một tiểu thuyết gia và cũng là biên kịch/nhà sản xuất truyền hình. Và tác phẩm được phát hành vào năm 1996. Các nhà xuất bản đã trả cho tôi một khoản tiền khá lớn, nhưng khi nó mới ra mắt thì chưa thực sự gây bão. Tác phẩm có doanh số khá tốt, nhưng không phải là một cuốn sách bán chạy vượt trội như mọi người nghĩ. Tuy nhiên, tác phẩm đã tạo tiền đề. Việc tuyên truyền, quảng cáo thì rất tuyệt vời—bạn cần tất cả chúng để thực sự giúp ra mắt một cuốn sách—nhưng sức mạnh nhất vẫn là truyền miệng. Những người đã đọc cuốn sách đầu tiên sẽ kể với bạn bè của họ về cuốn sách và những người bạn đó lại kể với những người bạn khác và mọi người sẽ bắt đầu thảo luận về nó trên phiên bản tiền thân của Internet thời đó. Và cuối cùng, khi cuốn sách thứ hai ra mắt, nó đã có doanh số vượt trội hơn cuốn đầu tiên và đó là cuốn sách đầu tiên của tôi có mặt trong bất kỳ danh sách sách bán chạy nhất nào. Cùng với cuốn sách thứ hai, chúng tôi đã lọt vào danh sách sách bán chạy nhất của New York Times. Chúng tôi dừng lại ở hạng 13 trong một tuần và sau đó rời khỏi bảng xếp hạng. Nhưng cuốn sách thứ ba còn đạt thành tích tốt hơn. Cuốn sách thứ tư ra mắt ở vị trí số 1 trên danh sách của New York Times và giữ vững trong một thời gian. Và rồi chương trình truyền hình ra mắt—sau đó, tôi đã lọt vào danh sách sách bán chạy nhất một cách bền vững và xây dựng được một ngôi nhà khách tuyệt đẹp ở đó. Vậy nên, điều thực sự tạo nên động lực chính là người hâm mộ kể với những người hâm mộ khác và mọi người chia sẻ tác phẩm.

Nhưng tôi không ngờ được nó sẽ trở nên lớn như thế này đâu. Tôi hy vọng những cuốn sách của mình sẽ được đón nhận, sẽ được bán chạy để tôi có thể tiếp tục viết và khiến mọi người thích thú, và thật may mắn là mọi người đã yêu thích chúng.

DJ: Như bạn nói, cho đến thời điểm đó, bạn đã sáng tác rất nhiều tác phẩm thuộc thể loại khoa học viễn tưởng. Bạn đã viết một số câu chuyện có yếu tố kinh dị, ví dụ như Fevre Dream, bạn làm biên kịch và nhà sản xuất cho phim truyền hình. Thế

giới này xuất phát từ đâu? Tuần này, tôi đọc một lá thư của Tolkien ông ấy viết vào những năm 1950 về thế giới kỳ ảo của các yêu tinh và người Hobbit. Trong thư, Tolkien có nói: "Thứ đồ này bắt đầu bằng tôi. Ý tôi là tôi không nhớ có thời điểm nào mà tôi không xây dựng nó. Tôi đã làm thế ngay khi biết viết." Đó có phải trải nghiệm của bạn với tác phẩm này? Bạn đã ấp ủ nó trong nhiều năm hay nó bỗng nảy ra trong đầu bạn? Quá trình diễn ra thế nào?

GRRM: Tôi đã xuất bản tiểu thuyết đầu tiên vào năm 1997—tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, Dying of the Light—và tiếp theo là ba tiểu thuyết khác. Ba tiểu thuyết đầu tiên đã giúp tôi thành công hơn rất nhiều. Tuy tiểu thuyết thứ tư, The Armageddon Rag, giúp tôi thành công vang dội như vậy nhưng lại không thành công về mặt thương mại, vì thế tôi đã phải vào Hollywood làm việc trong 10 năm. Tôi không có một bộ phim hay chương trình truyền hình kịch bản nào ngay lập tức, vì thế tôi nghĩ, “Được thôi, đã vài năm rồi từ ngày tôi viết một tiểu thuyết. Tôi sẽ bắt đầu ngay thôi”. Tôi bắt đầu viết một tiểu thuyết khoa học viễn tưởng có tên Avalon, đây là tác phẩm nằm trong lịch sử tương lai có tên Thousand Worlds mà tôi đã viết rất nhiều câu chuyện về tác phẩm này vào những năm 70 thế kỷ trước, và nó đã diễn ra rất suôn sẻ—tôi đã liên tục nghĩ về tác phẩm này, nghiên cứu tác phẩm này trong nhiều năm—nhưng rồi một ngày nọ, bất chợt, chương này xuất hiện trong đầu tôi một cách gần như hoàn chỉnh, đó là chương kể về cảnh Bran tình cờ nhìn thấy đàn chó sói lông xù giữa trời tuyết mùa hè. Chương này đến với tôi vô cùng chân thực đến nỗi tôi biết rằng mình phải viết nó ngay lập tức. Vì thế, tôi để Avalon sang một bên, cất nó vào ngăn kéo, và ngồi viết chương này. Tôi không biết mình sẽ viết kiểu gì—liệu có phải chỉ là một truyện ngắn đơn lẻ hay là một phần của một cuốn sách? Khi tôi viết xong chương đó (chỉ mất hai hoặc ba ngày), tôi đã biết ngay chương tiếp theo sẽ như thế nào, vì thế tôi tiếp tục và viết chương đó, rồi viết cả chương tiếp theo nữa.

“Vì thế, tất cả những điều đó bắt đầu xây dựng trong tôi vào mùa hè năm 1991 và tôi nghĩ rằng tôi đã viết khoảng trăm trang vào mùa hè đó. Và sau đó Hollywood lại nổi lên ầm ĩ. Đột nhiên, người đại diện của tôi đã bán một tập phim dài dẫn truyện cho tôi, nên tôi cũng cho A Game of Thrones vào ngăn kéo và đi ra ngoài thực hiện một tập phim dài dẫn truyện, và sau đó tôi đã làm một số kịch bản sao lưu cho tập phim dài dẫn truyện và sau đó tôi đã thực hiện một tập phim dài dẫn truyện khác, tôi đã viết một phim truyện... Không có phim nào trong số đó được thực hiện cả. Phải mất khoảng ba năm cho đến khi tôi quay trở lại A Game of Thrones. Nhưng, bạn biết đấy, khi tôi làm điều đó, cảm giác như tôi đã đặt nó xuống từ ngày hôm qua, đó là điều rất tuyệt đối với tôi, thật tuyệt vời với tôi! Bởi vì, định kỳ tôi lấy những trang Avalon mà tôi cũng đã gác lại vào năm 91 và chúng lạnh như băng. Tôi không biết mình sẽ đi đâu hay mình đang làm gì—tất cả đã phai mờ. Nhưng điều đó đã không xảy ra với A Game of Thrones. Cuốn sách đã cắm sâu vào tôi, sâu đến mức—các nhân vật, tôi cho rằng mình đã nghĩ về chúng ở trong đầu trong suốt những năm can thiệp đó khi tôi đã làm những công việc khác, vì vậy tôi đã thực sự quay trở lại vào năm 93 và 94 và sau đó chúng tôi đã bán bản quyền. Và phần còn lại là lịch sử tưởng tượng.”

DJ: Vậy đó có phải là điểm khởi đầu của bạn không? Trước hết là nhân vật, rồi sau đó bạn xây dựng thế giới xung quanh họ? Trong trường hợp này, có phải bắt đầu với Starks không?

“GRRM: Trong trường hợp như vậy thì tác phẩm sẽ bắt đầu bằng một cảnh nào đó, và khi tôi viết cảnh này, tôi sẽ biết nhân vật là ai. Ý tôi là, tôi biết mà - giờ đây rất khó để nhớ lại sau ngần ấy năm, chừng ba mươi năm - nhưng tôi biết rằng nhân vật chính của cảnh đó phải là một cậu bé, người không thể thực sự hiểu mọi chuyện đang diễn ra và tôi biết anh ta là một phần của một gia đình lớn. Tôi biết mình muốn những chú sói lông xù "được tìm thấy trong tuyết mùa hè". Cụm từ này xuất hiện ngay từ đầu. Tôi không biết nó xuất phát từ đâu nhưng tôi biết rằng đó là tuyết mùa hè. Và điều đó khiến tôi đi theo một nhịp điệu thất thường của các mùa và có điều gì đó bất ổn trong thế giới này khiến các mùa diễn ra bình thường, rằng bạn đang có tuyết vào giữa mùa hè.

Tôi thường nói rằng có hai kiểu nhà văn, hay hai hình mẫu nguyên thủy nếu bạn muốn dùng từ đó: người kiến trúc sư và người làm vườn.

Kiến trúc sư viết sách cũng giống như những cách mà một kiến trúc sư lên kế hoạch cho một ngôi nhà. Một kiến trúc sư sẽ biết được ngôi nhà sẽ có bao nhiêu phòng, mái nhà sẽ như thế nào, hệ thống ống nước thế nào, phòng tắm sẽ nằm ở đâu. Và cách hệ thống sưởi được làm nóng là gì? Là hệ thống sưởi không khí cưỡng bức, hệ thống sưởi chân tường hay là hệ thống sưởi điện? Ông ấy biết tất cả mọi thứ! Tất cả đều có trên bản thiết kế, tất cả đều được lên kế hoạch trước khi mua một tấm ván hay đóng một cái đinh.

Người làm vườn đào một cái hố, thả một hạt giống vào tưới nước và hi vọng hạt nảy mầm. Hiện giờ, anh ấy biết chung chung hạt gì sẽ mọc lên. Anh ấy biết mình trồng quả sồi cho cây sồi hay cây cà chua để lấy cà chua vào mùa hè. Nhưng có nhiều chi tiết anh ấy không biết. Nó có thể không mọc gì cả. Nó có thể nảy mầm rồi chết. Nó có thể mọc hoang. Một con chuột sóc có thể ăn nó vào ban đêm. Anh không biết được.

“Rõ ràng là tôi không nghĩ bất kỳ nhà văn nào là kiến trúc sư hoàn toàn hay người làm vườn hoàn toàn, nhưng tôi ít nhất cũng là người làm vườn 97 phần trăm. Và tôi cho rằng tôi có điểm chung đó với Tolkien. Khi anh ấy bắt đầu viết The Lord of the Rings, nó được cho là phần tiếp theo của The Hobbit. "Mình sẽ có một câu chuyện khác về người hobbit, một cuộc phiêu lưu khác của những người hobbit giống như bạn đã làm với Bilbo". Và anh ấy nói rằng câu chuyện phát triển trong quá trình kể, và quả thực là như vậy - nó phát triển thành một thứ lớn hơn nhiều so với anh ấy nghĩ khi bắt đầu, và của tôi cũng đã làm điều tương tự.

"DJ: Quay trở lại A Game of Thrones—khi bạn đọc những chương đầu tiên mà bạn đã mô tả là đã viết vào đầu những năm 90, tôi rất ấn tượng khi thấy bạn đã viết đến tận đâu về lịch sử của thế giới này: những thứ được kể lại chi tiết và sâu sắc hơn trong Fire & Blood—cuộc chinh phạt của Aegon, mở đầu, thế giới này ra đời như thế nào, những bước ngoặt chính trị lớn của nó. Và

điều đó phản ánh, có vẻ với tôi là một độc giả, ngay cả trong những thứ về Dunk và Egg ban đầu—“The Hedge Knight”—một lần nữa, chúng ta vẫn có cảm giác rất mạnh mẽ về lịch sử của vương quốc, về Nổi loạn Blackfyre lơ lửng ở đâu đó. Bạn đã phải phác thảo bao nhiêu lịch sử như thế khi thực hiện để hoàn thiện thế giới?

“GRRM: Nói đúng ra, tôi không biết gì về cuốn tiểu thuyết này khi tôi bắt đầu. Đấy là một quá trình diễn ra đồng thời. Tôi đã viết chương đầu tiên và những cái tên cứ thế đến với tôi, tôi có một vài cảm giác mơ hồ. Rồi khi tôi viết chương thứ hai, vị vua đang đến - người ấy đến từ đâu? Vào một thời điểm nào đó trong quá trình đó, tôi nói rằng: "Hmm. Tốt hơn là tôi nên có một bản đồ." Vì vậy, tôi đã lấy ra một tờ giấy đánh máy và ban đầu tôi tìm thấy bản đồ Ireland, lật ngược nó xuống và đặt nó vào. Nhưng tôi nói: "Tôi không muốn nó quá dễ thấy, vì vậy tôi sẽ thay đổi một số phần của nó. Và sau đó tôi không thể đặt vừa tất cả mọi thứ vào bản đồ này, vì vậy tôi sẽ cần một tờ giấy đánh máy nữa." Vì vậy, bạn có miền nam ở một tờ giấy và miền bắc ở tờ giấy kia. Tôi dần điền thông tin khi tôi thực hiện, và cũng giống như vậy với các vị vua. Mọi người thỉnh thoảng đề cập đến “vị vua” hoặc “vị vua già” và “Aegon Người chinh phục” - được rồi, tốt hơn là tôi nên ngồi xuống vào một lúc nào đó và tìm ra xem những vị vua này là ai, để tôi không tự mâu thuẫn với chính mình. Tôi đã lập một danh sách về bao nhiêu vị vua Targaryen có ở đó và ngày tháng cho từng người, cố gắng thay đổi chúng. Ban đầu nó chỉ là một danh sách tên, nhưng khi tôi đi sâu hơn và sâu hơn vào danh sách đó, ngay cả khi tôi đang viết về các nhân vật thời hiện tại, các nhân vật quá khứ, các nhân vật nền, chúng trở nên có nhiều thực tế hơn trong đầu tôi và thế giới dần phức tạp hơn.

“Cách sắp xếp không gian làm việc của anh khi viết A Song of Ice and Fire như thế nào? Anh có một tấm bảng cắm ghim như trong các cuộc điều tra của cảnh sát, ghi tất cả những người Targaryen và Frey không?” Hãy mô tả về nơi và cách anh viết.

GRRM: Thật ra, tôi không có bảng nút chai. Bây giờ tôi có bản đồ, vì đã có một cuốn sách bản đồ tuyệt đẹp mang tên Vùng đất của băng và lửa, vì thế tôi đã in những bản đồ khổ lớn đó và để quanh mình để có thể tham khảo bản đồ bất cứ lúc nào. Thực tế, hầu hết những thứ đó đều nằm trong đầu tôi. Tôi thực sự có những tệp máy tính với các dòng thời gian mà tôi đã tổng hợp qua nhiều năm, cùng với những phần này phần nọ mà tôi có thể tham khảo.

Đây đôi khi là một nhiệm vụ khó khăn, ngày nay thậm chí còn khó khăn hơn thời điểm tôi bắt đầu công việc này vào năm 1991, vì thế giới đã trở nên rộng lớn hơn và phức tạp hơn rất nhiều. Theo nhiều cách, tôi đã theo khuôn mẫu của Tolkien. Nếu bạn nhìn vào The Lord of the Rings, mọi thứ đều bắt đầu ở Shire với những người Hobbit, và sau đó khi họ rời khỏi Shire, họ đến Rivendell, họ gặp thêm những người khác nữa—họ đi cùng Strider, họ đi cùng những người còn lại trong Fellowship—nhưng sau đó từ thời điểm đó, họ bắt đầu tách ra. Đầu tiên họ chia thành hai nhóm, sau đó hai nhóm chia thành ba nhóm, v.v... Tôi đã theo cùng bản đồ ít nhiều như thế. Nếu bạn nhìn vào A Game of Thrones, tất cả mọi người trừ Dany đều ở cùng nhau tại Winterfell lúc đầu—tất cả các nhân vật quan điểm đều ở đó—nhưng sau đó họ bắt đầu tách ra. Dany vẫn ra đi một mình ở một lục địa khác, nhưng một số người của tôi đến King's Landing, một số người ở lại Winterfell, và sau đó những người đến King's Landing tách ra khỏi nhau và họ đến những nơi khác nhau. Và mỗi lần một nhân vật rẽ hướng đi theo hướng khác nhau, họ sẽ gặp những nhân vật phụ khác, nên vào thời điểm này, tôi thực sự không phải viết một cuốn tiểu thuyết mà là mười hai cuốn tiểu thuyết lồng vào nhau, và từng nhân vật ở một địa điểm khác nhau với nhân vật phản diện riêng của họ, những người bạn riêng của họ, những nhân vật phụ và vai phụ của riêng họ vây quanh họ. Và đúng là rất khó để giữ những điều này trong đầu. Có thể tôi nên sắp xếp mọi thứ tốt hơn ngay từ đầu, vào năm 1991, nhưng tôi không bao giờ nghĩ rằng mọi thứ sẽ đến mức như vậy. Hãy nhớ rằng, tôi đã viết bốn cuốn tiểu thuyết trước cuốn sách này: The Armageddon Rag, Fevre Dream, Windhaven (với Lisa Tuttle), Dying of the Light. Tôi chưa từng gặp bất cứ vấn đề nào khi ghi nhớ về những nhân vật đó; Tôi không cần bảng nút chai hay bất cứ thứ gì—tôi chỉ cần ghi nhớ tất cả. Tuy nhiên, khi bắt tay vào làm cuốn này, tôi không hề biết rằng cuối cùng nó sẽ trở nên to lớn như thế nào. May mắn thay, đây là thời đại của máy tính—chúng ta có chức năng tìm kiếm và thay thế, tôi có thể tải tệp khổng lồ của mình lên và nói "Tôi đã nói gì về nhân vật này?" và tôi sẽ xem qua chúng. Ngay cả khi đó tôi vẫn mắc lỗi, và những người hâm mộ của tôi, như các bạn (và thậm chí là những người thậm chí còn ám ảnh hơn ở những nơi khác), luôn háo hức chỉ ra bất cứ khi nào tôi mắc lỗi. Tôi đặc biệt gặp rắc rối với màu mắt của mọi người. Và, nổi tiếng hơn cả, tôi có một con ngựa thay đổi giới tính giữa cuốn sách đầu tiên và cuốn sách thứ hai. Thật khó để tìm kiếm và thay thế giới tính của một con ngựa. Nhưng những lỗi này vẫn xuất hiện.

DJ: Bạn thường cảm thấy như mình bị mắc kẹt hay phải thiết lập một phần thế giới để sau đó ngăn cản câu chuyện của mình không?

GRRM: Đúng vậy, đó là nhược điểm của một người làm vườn. Bạn biết đấy, một kiến trúc sư không bao giờ tự thấy họ đang xây một căn phòng khép kín không có lối ra nhưng người làm vườn đôi khi lại rảo bước đến cuối nhánh cây rồi nhận ra mình không thể đi từ nhánh đó đến nơi nào khác. Vì vậy, đôi khi tôi xuống những con đường nhỏ và tự nhủ “Không, tôi nghĩ mình đã đi sai hướng ở khoảng ba chương trước. Hãy để tôi viết lại những chương này hoặc trong một trường hợp khác là “xóa bỏ những chương này”. Tôi không bao giờ xóa chúng, tôi giữ chúng trên máy tính để phòng trường hợp tôi tìm thấy cách đưa chúng vào sau này. Luôn có khả năng đó. Thật nổi tiếng từ cuốn sách cuối cùng trong loạt truyện đã được xuất bản, A Dance with Dragons, tôi có một chương kể về việc Tyrion lênh đênh trên dòng sông trên con tàu Shy Maid - Tôi đã viết chương này kể về cuộc gặp gỡ của anh ta với một nhân vật được gọi là Shrouded Lord. Và đó thực sự là một chương rất hay. Ý tôi là, tôi thích một số chương này hơn những chương khác - đây là một chương tuyệt vời. Nhưng đây thực sự là một ngõ cụt. À, tôi không biết liệu có phải ngõ cụt không nhưng nó giới thiệu ba lớp phức tạp bổ sung mà tôi không nghĩ mình cần. Nhưng tôi thích nó quá nên tôi đã cố nhồi nó vào. Lúc đầu tôi trình bày nó một cách thẳng thắn, rồi tôi nói: "Ồ, tôi không thể nhét vừa nó vào được. Tôi sẽ trình bày nó như một giấc mơ - Tyrion mơ và anh ta mơ thấy rằng điều này đã xảy ra với anh ta và nó có ý

nghĩa báo trước". Và sau đó tôi chia nhỏ nó thành tám giấc mơ và trong mỗi chương về Tyrion đều có một giấc mơ nhỏ về nó. Cuối cùng, tôi từ bỏ và nói: “Tôi không thể làm được. Tôi phải xé nát tất cả những thứ này. Nó không mang lại lợi ích gì cho tôi”. Có thể một ngày nào đó, tôi sẽ xuất bản chương bị mất đó dưới dạng một tác phẩm độc lập nhỏ.

DJ: Tôi thấy ở đây có một câu hỏi, có lẽ là của ai đó trong số khán giả, người này nói rằng, "Có cảnh nào trong Băng và lửa không mà sau này khi nhìn lại anh thấy thích vì nó thú vị đến thế không?" Có không? Anh đã nhắc về cảnh mở đầu với Bran. Có cảnh nào mà khi nhìn lại anh cảm thấy thật tuyệt vời không?

GRRM: Chắc chắn có những cảnh mà tôi nhớ, song chúng không phải cảnh thú vị khi viết - thật ra, chúng thường là cảnh viết lên thật đau đớn. Nội dung khó viết nhất mà tôi từng cho ra đời chính là cảnh Đám cưới Đỏ trong A Storm of Swords. Tôi đã biết trước cảnh đó sẽ diễn ra. Tôi đã dựng nên cốt truyện để dần đi đến cảnh đó - tôi xây dựng nó ngay từ cuốn đầu tiên - thế nhưng khi thực sự đến cảnh đó thì đớn đau đến nỗi tôi không viết nổi. Cảnh này diễn ra vào khoảng hai phần ba chặng đường của A Storm of Swords. Tôi lướt qua nó và viết những cảnh tiếp theo. Tôi đã hoàn thành trọn vẹn cuốn sách mà vẫn chưa viết cảnh đó. Đây là nội dung cuối cùng tôi viết cho A Storm of Swords. Tôi đành phải quay lại và ép mình viết nốt. Nhưng rồi... Về mặt cảm xúc, bạn sẽ trở nên gắn bó với những nhân vật này. Tôi biết mình nổi tiếng với việc hả hê giết chóc một số nhân vật, nhưng danh tiếng ấy không hoàn toàn xứng đáng. Đôi khi, việc giết họ khiến tôi đau đớn vô cùng. Họ là con của tôi, dù tốt hay xấu. Thế nên, đây là một cảnh chẳng dễ gì viết được.

“Nếu tôi viết một thứ mình đặc biệt tự hào—một tác phẩm văn học tốt, sinh động và gợi tả—điều đó sẽ khiến tôi hài lòng, nhưng nó không nhất thiết phải là những cảnh mà các bạn đặc biệt thích. Phần lớn là những thứ bình thường: Tôi phải mô tả cảnh quan này, và rồi tôi sẽ đổ mồ hôi, rồi viết đi viết lại, cuối cùng tôi cũng hoàn thành. “Ồ, đây là một miêu tả tuyệt vời về cảnh ba chàng trai cưỡi ngựa qua một đồng cỏ xanh mướt”. Tôi đã nắm bắt được cả cảnh tượng, âm thanh và mùi hương của khung cảnh đó, để đưa các bạn vào đó. Nhưng đó không nhất thiết là điều mà những độc giả bình thường từng nghĩ tới—“Ôi trời, có một đoạn mô tả tuyệt đẹp về đồng cỏ xanh mướt ở trang 314 cơ”.

DJ: Bạn bắt đầu viết bên ngoài khuôn khổ "A song of Ice and Fire" vào thời điểm nào? Tôi đang nghĩ đến "Hedge Knight" của Dunk and Egg, vì tác phẩm này được xuất bản khá sớm. Liệu nó được coi là một phần của câu chuyện mà không phù hợp? Tác phẩm đó ra đời như thế nào?

" GRRM: Đó là lỗi của Robert Silverberg. Robert Silverberg quyết định ông ta sẽ làm một tuyển tập truyện PTDTG gọi là Huyền thoại, bao gồm những câu chuyện gốc. Ông ấy muốn mười nhà văn fantasy, mỗi người viết một câu chuyện trong thế giới fantasy của họ—một câu chuyện gốc, chưa từng xuất bản trước đó. Tôi cho rằng ông ấy đã cung cấp một khoản ứng trước khá lớn, một khoản ứng trước kỷ lục cho một câu chuyện trong bất kỳ tuyển tập nào. Và đội hình của ông ấy thật tuyệt vời—Terry Pratchett và Stephen King sẽ tham gia vào tuyển tập này, và Anne McCaffrey, và tất cả các tác giả fantasy bán chạy nhất. Lúc đó, tôi vẫn đang viết bộ truyện của mình. Tôi không thực sự thuộc về nhóm này, nhưng tôi biết rằng tôi muốn góp mặt trong cuốn sách này. Vì vậy, khi ông ấy mời tôi tham gia vào cuốn sách này, tôi đã vui vẻ nhận lời. Và rồi tôi suy nghĩ. "Vâng, tôi sẽ viết gì cho cuốn sách này đây?" Tôi vẫn đang viết Dòng dõi vua chúa—lúc đó, chỉ có Trò chơi vương quyền được xuất bản. "Tôi có nên viết một câu chuyện về Tyrion hay Arya hay Jon Snow không? Không, tôi không thể làm vậy. Tôi phải giữ lại ý tưởng đó cho cuốn sách. Tôi phải viết một phần tiền truyện." Vì vậy, tôi bắt đầu suy nghĩ về lịch sử của mình và điều gì sẽ là một chủ đề hay để viết và tôi nghĩ đến những câu chuyện của Dunk và Egg.

""Tôi đặc biệt bị hấp dẫn ở toàn bộ câu chuyện về một giải đấu. Tôi thích các giải đấu thời trung cổ—đọc về chúng, viết về chúng. Tất nhiên, sẽ có một số giải đấu trong truyện chính, nhưng đây là cơ hội để ta nhìn lại các giải đấu thời trung cổ trong thời bình không chiến tranh, với tất cả nghi thức long trọng, đấu thương trên lưng ngựa và chiến đấu và hé lộ một chút lịch sử về Westerosi.""

Và như nhiều thứ khác, nó lớn dần. Tôi đã chăm bón, tôi đã gieo mầm, và rồi bất chợt nó ở đây. Thực ra, tôi làm việc lâu đến nỗi Bob đã cố đuổi tôi khỏi cuốn sách. Tôi đã giao trễ A Clash of Kings, mọi người đều biết chuyện đó, và anh ta đã được trả rất nhiều tiền cho tuyển tập truyện này và anh ta muốn giao đúng hạn. Nên tất cả truyện đều phải nộp vào cuối năm—ngày 31 tháng 12—và anh ta nói: "George này, anh nghe nói là anh vẫn chưa xong cuốn sách hả. Anh không thể để cuốn sách của mình chậm được, nên anh sẽ cho anh ra khỏi cuốn sách và tìm người khác thay". Còn tôi thì nói: "Không, anh sẽ không làm thế đâu. Chúng ta đã có hợp đồng rồi và tôi vẫn chưa chậm. Anh có thể nghĩ là tôi sẽ chậm nhưng tôi vẫn chưa chậm, nên anh phải giữ tôi trong cuốn sách". Đó là lý do tại sao Legends thực sự có 11 truyện, không phải 10 truyện như ban đầu. Thực ra, anh ta đã đuổi tôi và tìm người khác, nhưng tôi từ chối và tôi đã viết truyện và chết tiệt, tôi đã gửi cho anh ta vào ngày 31 tháng 12, cũng là lúc tôi hiểu rằng có đến năm sáu truyện cũng được nộp, thế nên tôi không phải là tác giả duy nhất trì hoãn mọi thứ. Và thực ra tôi nghĩ quyển truyện đó là một trong những quyết định tốt nhất mà tôi từng đưa ra, vì doanh số của tôi đã thực sự tăng vọt sau A Game of Thrones và A Clash of Kings, và tôi nghĩ truyện trong Legends có ảnh hưởng rất nhiều đến điều đó. Trong những năm sau đó, có rất nhiều người đã đến và nói với tôi rằng: "Tôi chưa từng nghe nói đến ông. Tôi mua Legends vì có truyện mới của Stephen King, nhưng tôi rất thích truyện của ông và tôi đã bắt đầu đọc sách của ông", hoặc "Tôi chưa từng nghe nói đến ông, nhưng tôi mua Legends vì truyện của Terry Pratchett và sau đó tôi đọc truyện của ông và nó rất hay". Nên tôi nghĩ là mình đã có thêm được rất nhiều độc giả nhờ Legends.

DJ: Bạn có dự định làm thêm không?

« GRRM: Có. Tôi đã viết ba phần cho đến nay và tôi nghĩ mình cần viết thêm một phần nữa... Tôi không biết nữa, chín hay

một con số nào đó như thế. Nhưng tôi luôn giữ toàn bộ cuộc đời của họ trong đầu và tất nhiên tất cả những điều đó sẽ trở nên chi tiết hơn khi tôi viết chúng. Nhưng trước tiên tôi phải hoàn thành cuốn "The Winds of Winter"... Tôi phải hoàn thành nó rồi tôi mới có thể viết một câu chuyện khác về Dunk và Egg. Rồi sau đó tôi viết "A Dream of Spring". Rồi tôi lại viết một câu chuyện khác về Dunk và Egg. Vào một thời điểm nào đó, tôi phải viết phần thứ hai của "Fire & Blood", vì thế tôi có rất nhiều việc phải làm. Tại sao tôi lại nói với bạn ở đây chứ? Tôi phải ở nhà mà viết chứ. »

DJ: Bắt đầu nói về lịch sử thôi. Đầu tiên, tôi muốn hỏi bạn về lịch sử của thế giới thực và tác động của nó lên thế giới bạn viết về Westeros. Bạn đã kể về việc lật ngược một bản đồ của Ireland. Tác phẩm của bạn rõ ràng chịu ảnh hưởng của lịch sử thời Trung cổ, nhưng không chỉ có lịch sử thời Trung cổ mà thôi. Hãy kể cho chúng tôi nghe về cách thức nó ảnh hưởng đến cách bạn nghĩ.

"GRRM: Tôi luôn thích lịch sử. Trở lại thời còn học đại học, tôi chuyên ngành báo chí, lịch sử là khoa phụ của tôi. Và thậm chí trước cả khi học đại học, tôi đã thích đọc lịch sử—lịch sử đại chúng và tiểu thuyết lịch sử. Đôi khi tôi đã nghĩ đến việc viết tiểu thuyết lịch sử—có một số thời kỳ mà tôi yêu thích—nhưng vấn đề với việc viết tiểu thuyết lịch sử là bạn phải thực hiện tất cả các nghiên cứu đáng nguyền rủa này và bạn sẽ bế tắc với lịch sử như những gì đã thực sự xảy ra. Hầu như vậy. Trừ khi tên bạn là Quentin Tarantino và bạn có thể tạo nên một cái kết cho Inglourious Basterds hoàn toàn khác so với những gì khán giả mong đợi. Nhưng phần lớn là bạn sẽ bế tắc. Tôi thích sự tự do trong việc mô phỏng lịch sử trong các cuốn sách của mình, tiếp nhận những ảnh hưởng từ lịch sử, nhưng trong tác phẩm giả tưởng, tôi có thể khiến nó trở nên khác biệt. Tôi có thể làm cho nó rẽ trái khi mọi người mong đợi nó rẽ phải. Tôi có thể làm điều bất ngờ và thể hiện. Và tôi có thể làm cho nó lớn hơn. Tôi muốn nói rằng tôi lấy những thứ trong lịch sử và tôi khuếch đại chúng lên gấp mười một lần—nếu bất kỳ ai trong số các bạn biết Spinal Tap của mình, bạn luôn phải khuếch đại nó lên đến mười một...hoặc đến hai mươi bảy!"

" Năm 1981, lần đầu tiên tôi tới Vương quốc Anh, tôi tới thăm người bạn Lisa Tuttle, đồng sáng tác tác phẩm Windhaven và chúng tôi đã đi xe chạy lòng vòng trong một lúc. Một trong những nơi chúng tôi dừng chân là Bức tường Hadrian. Nó có sức ảnh hưởng kỳ diệu lên tôi. Chúng tôi tới lúc hoàng hôn, khi mà các đoàn xe du lịch đã ra về, nên chúng tôi đã ngắm cảnh gần như một mình. Tôi đi lên bức tường, đứng đó phóng tầm mắt ra phương Bắc và cố gắng tưởng tượng mình là một binh đoàn La Mã ở thế kỷ thứ nhất, đứng trên bức tường và tự hỏi thứ gì sẽ xuất hiện từ ngọn đồi. Bạn biết đấy, họ nghĩ rằng đó là tận cùng thế giới. Bây giờ, là một người Mỹ thế kỷ XX, tôi biết rằng thứ sẽ đi ra từ những ngọn đồi kia là người Scot, nhưng tôi vẫn nghĩ có thể có một câu trả lời đáng sợ hơn. Nhưng khoảnh khắc đó luôn đọng lại trong tôi. Và nhiều năm sau đó, khi tôi viết những gì đã trở thành A Game of Thrones, tôi muốn một bức tường. Tôi đã đi xa hơn cả Hadrian và biến nó trở thành bức tường cao 700 feet làm từ băng. Và những thứ đi ra từ khu rừng và những ngọn đồi ở phía Bắc là ám ảnh hơn nhiều. Đó là một điều bạn có thể làm với tưởng tượng. "

DJ: Mỗi lần một mùa của Trò chơi vương quyền sắp được phát sóng trên truyền hình ở Anh, một ai đó từ tờ báo sẽ gọi điện cho tôi và nói, “Này, chúng tôi có một ý tưởng tuyệt vời! Bạn có thể viết một bài tiểu luận về cách Trò chơi vương quyền thực sự chỉ là Chiến tranh Hoa hồng không?” Và tôi sẽ nói, “Vâng. Chắc chắn. Trả tiền cho tôi. Tất nhiên rồi.” Có một ngành công nghiệp thứ cấp trong các vật liệu của George R. R. Martin và tôi là một phần của nó. Stark và Lannister, York và Lancaster — có tất cả những liên kết này. Có bao nhiêu phần trong số đó được rút ra từ Chiến tranh Hoa hồng? Có bao nhiêu phần chỉ là vật liệu thuận tiện để bạn đưa vào thế giới này?

“GRRM: Chắc chắn là có một nguồn cảm hứng, và có lẽ Cuộc chiến Hoa hồng chính là nguồn cảm hứng lịch sử lớn nhất, nhưng tôi đã đọc rất nhiều về lịch sử nổi tiếng. Tôi cũng đọc về lịch sử Thập tự chinh và Thập tự chinh Albigensian và Chiến tranh Trăm năm, và tất nhiên không thể thiếu rất nhiều cuốn sách của Nigel Tranter—tiểu thuyết lịch sử về lịch sử Scotland, luôn kết thúc tệ hại. Lịch sử Scotland đẫm máu một cách kỳ cục. Nếu bạn nghĩ Game of Thrones bạo lực, hãy đọc một số về lịch sử Scotland.

DJ: Tất nhiên là cô vẽ dựa trên lịch sử Scotland cho tiệc cưới Đỏ.

GRRM: Đúng vậy. Đám cưới Đỏ lấy cảm hứng từ Black Dinner, theo như họ vẫn gọi, nhưng một lần nữa, tất nhiên, tôi đã tăng nó lên đến mức mười một. Rồi David và Dan nắm bắt được nó cho chương trình truyền hình và tăng lên mức mười bốn. Bạn luôn có thể làm nó khủng khiếp hơn một chút.

The Black Dinner là một trường hợp thú vị. Tôi nói rằng tôi yêu lịch sử, nhưng tôi luôn muốn làm rõ rằng tôi không phải là một nhà sử học chuyên nghiệp. Các tác phẩm lịch sử mà tôi đọc và yêu thích được gọi là lịch sử đại chúng, không phải lịch sử hàn lâm. The Black Dinner of Scotland—có một mối thù giữa Bá tước Douglas, hay còn được gọi là Black Douglas, và Vua Scotland. Vì vậy, nhà vua đã mời Bá tước Douglas đến, cho phép ông ta đến lâu đài một cách an toàn để thảo luận. Bá tước còn trẻ—chỉ mới mười tám hoặc mười chín tuổi—và ông ta đã đưa cả người em trai thậm chí còn trẻ hơn mình, khoảng mười lăm tuổi, đi cùng, và họ đã dùng một bữa tối vui vẻ với Vua Scotland. Và sau đó, cuối bữa ăn, họ bắt đầu chơi một điệu nhạc rất du dương và một số người hầu bước vào với một cái đĩa có nắp đậy, bên dưới đĩa là đầu lợn đen, biểu tượng của cái chết, và sau đó họ lôi bá tước và người em trai mười bốn hoặc mười lăm tuổi của ông ta ra ngoài và chặt đầu cả hai người ngay tại sân. Đó là một câu chuyện tuyệt vời, và tôi đã lấy cảm hứng từ đó để xây dựng nên đám cưới máu. Tất nhiên, đó là câu chuyện trong thần thoại và truyền thuyết dân gian, nhưng nếu bạn đọc một cuốn lịch sử hàn lâm thì sẽ thấy rằng không có chuyện gì xảy ra cả—họ thực sự đã hành quyết bá tước nhưng không có điệu nhạc du dương nào cả, không có đầu lợn đen nào cả, tất cả những thứ đó đều được bịa ra sau này. Và có thể đúng là như vậy, nhưng bất cứ ai bịa ra câu chuyện đó cũng là một người kể

chuyện khá giỏi, bởi vì tôi thích phiên bản đại chúng của câu chuyện đó hơn nhiều so với phiên bản hàn lâm buồn tẻ.

DJ: Hãy cùng nhau nói về lịch sử của Westeros, vì Fire & Blood là tác phẩm mới nhất của anh và như tôi đã nói ở đầu, đây là một kiệt tác lịch sử đại chúng, anh có thể thấy rằng mình rất đắm chìm trong thể loại này thông qua cách anh xây dựng tác phẩm này. Hãy cho chúng tôi biết lý do khiến anh chọn làm việc này, tập hợp các tác phẩm trước đó, một số tác phẩm trong số đó khá đồ sộ, về lịch sử của Westeros. Tại sao lại kết hợp tác phẩm này lại với nhau vào thời điểm hiện tại?

""GRRM: Như bạn biết, trong quá trình viết sách, tôi thỉnh thoảng cho mọi người suy nghĩ hoặc nhắc đến những sự kiện đã xảy ra trong lịch sử. Thực ra, có những sự việc như thế trong tiểu thuyết như nhắc đến các vị vua đã mất, các hiệp sĩ huyền thoại, v.v... của thời quá khứ. Đến một thời điểm nào đó, nhà xuất bản của tôi nói: "Chúng tôi muốn xuất bản một tập đối chiếu, chúng tôi muốn xuất bản sách về thế giới của tác giả, bởi vì tác giả có rất nhiều lịch sử". Và một lần nữa, tôi đang viết tiểu thuyết dở dang nên đã nói: "Vâng, đúng vậy, đó là một ý tưởng tuyệt vời, tôi rất muốn. Sách phải được minh họa nhiều hình ảnh, tôi muốn có nhiều tranh minh họa giả tưởng đẹp mắt trong sách". Tôi thích những cuốn sách có tranh minh họa, tôi đã thích từ hồi còn nhỏ khi đọc những cuốn sách về Robin Hood và Vua Arthur do những người như Howard Pyle và N. C. Wyeth minh họa. Những cuốn sách tuyệt đẹp! Tôi đã lớn lên với những cuốn sách như thế. Vì vậy, tôi muốn những cuốn sách của tôi cũng được làm như vậy. Tôi nói: "Tôi có một số đoạn lịch sử trong đầu chưa có cơ hội đưa vào tiểu thuyết nhưng tôi sẽ đưa vào sách này dưới dạng phần chú thích phụ".

"Chúng tôi đã thuê Elio García và Linda Antonsson, hai người hâm mộ lớn của tôi — họ điều hành trang web Westeros, trang web lâu đời nhất và lớn nhất dành riêng cho Westeros và các cuốn sách — và họ chịu trách nhiệm sắp xếp tất cả các tài liệu tham khảo lịch sử có sẵn trong các tiểu thuyết, tập hợp mọi thứ lại với nhau và viết một bản tóm tắt sơ bộ về chúng. Sau đó tôi sẽ biên tập bản tóm tắt sơ bộ đó và chèn những thanh bên này vào, đó là nội dung chưa từng xuất hiện trước đây. Theo dự kiến, chúng tôi sẽ chỉ có năm mươi nghìn từ văn xuôi; còn lại sẽ là nghệ thuật — mỗi trang sẽ đều có hình ảnh tuyệt đẹp. Vào thời điểm Elio và Linda tập hợp xong mọi thứ, chúng tôi đã có đến bảy mươi nghìn từ văn xuôi rồi và bản thân tôi đã viết được ba trăm năm mươi nghìn từ thanh bên. Nhà xuất bản của tôi đã nói "Chờ đã! Chúng tôi không thể làm như thế này được. Sẽ không thể có hình ảnh trên mỗi trang — chúng tôi đã dùng hết toàn bộ ngân sách cho hình ảnh rồi — chỉ có thể có hình ảnh ở mỗi hai mươi trang thôi." Vậy là chúng tôi đã xóa toàn bộ thanh bên của tôi và tập hợp cuốn sách lại với nhau. Nó đã được xuất bản vài năm trước — The World of Ice & Fire, một cuốn sách rất hay!"

"Một cuốn sách thật đẹp!"

“GRRM: Nhưng sau đó, tôi có rất nhiều thành phần phụ còn sót lại là lịch sử của nhiều vua Targaryen, và tôi có thể viết thêm — khi nhận ra độ dài của chúng, tôi mới chỉ viết được một nửa các thành phần phụ. Vì vậy, đến một thời điểm nào đó, khi chúng tôi nhận ra rằng loạt phim truyền hình Game of Thrones đang đi đến hồi kết, nhưng có thể có các loạt phim truyền hình kế tiếp, tôi đã nói với các nhà xuất bản của mình rằng, "Ồ, chúng ta vẫn luôn nói về việc làm cuốn sách lịch sử này..." (mà tôi gọi là GRRMarillion, giống như Tolkien) "... Tôi nên viết xong Winds trước chứ? Bởi vì GRRMarillion gần hoàn thành, ít nhất là cho đến thời Aegon—hồi nhiếp chính của Aegon III. Và cuốn sách bao gồm những nội dung sẽ là cơ sở cho một số loạt phim kế tiếp, vì vậy có thể chúng ta nên cho ra mắt trước, trước khi chiếu phim”. Và họ đồng ý, vì vậy họ nói, “Được, hãy hoàn thành cuốn đó rồi quay lại với The Winds of Winter”. Vì vậy, tôi ngồi xuống để hoàn thành cuốn đó — tôi đã biên soạn lại tất cả các nội dung mình đã viết, tôi đã mở rộng một số thành phần phụ. Nhưng sau đó tôi phải viết, đặc biệt là về Jaehaerys I, Jaehaerys Hòa giải. Tôi đã bỏ qua ông ấy trong các thành phần phụ vì ông ấy là một vị vua già — ông ấy trị vì trong năm mươi lăm năm — và tôi chỉ viết “năm mươi lăm năm hòa bình và thịnh vượng”. Đó là một lỗ hổng lớn trong cuốn sách này. Và tôi nói, “À, tôi không thể chỉ viết hai câu về Jaehaerys — ông ấy đã trị vì năm mươi lăm năm. Năm mươi lăm năm hòa bình và thịnh vượng thì cũng khá nhàm chán. Chắc chắn đã có điều gì đó xảy ra trong thời gian đó!”. Và tôi bắt đầu tạo ra tất cả những điều đã xảy ra trong suốt thời gian trị vì của Jaehaerys. Tất cả những đứa con của ông ấy, những đứa gây rắc rối theo nhiều cách khác nhau, và những âm mưu, và sự khắc nghiệt khi ông ấy lần đầu tiếp quản mọi việc. Nhưng tôi rất thích điều đó và tôi đã hoàn thành tất cả, và cuối cùng tôi cũng hoàn thành toàn bộ cuốn sách, qua thời nhiếp chính của Aegon III, và tôi rất vui vì điều đó. Nó khác — nó không phải là một cuốn tiểu thuyết thông thường, nó là lịch sử tưởng tượng. Nguồn cảm hứng thực sự của tôi về cuốn sách này là Lịch sử về Nhà Plantagenet của Thomas Costain. Nếu ai chưa đọc thì hãy ra ngoài và tìm một bản trong hiệu sách cũ. Cuốn sách được viết rất hay, đầy những câu chuyện tuyệt vời, mặc dù hầu hết các nhà sử học hàn lâm bây giờ có thể đã bác bỏ. Nhưng đó vẫn là những câu chuyện tuyệt vời và Nhà Plantagenet là một gia đình thú vị không kém Nhà Targaryen — họ chỉ thiếu rồng, nếu không họ sẽ ở ngay đó. Vì vậy, đó là nguồn cảm hứng của tôi và tôi đã cố gắng thể hiện điều đó trong cuốn sách lịch sử tưởng tượng này.

DJ: Costain là cuốn sách hay thứ hai từng được viết về Plantagenets, ấy nhé...Trong đó có một số cảnh tuyệt đỉnh! Cuộc chinh phạt của Aegon vào đầu truyện—tôi nói đúng không nhỉ, có một phiên bản về cuộc chinh phạt nước Anh của người Norman vào năm 1066, nhưng cưỡi rồng?

GRRM: Có rồng thì đúng!

DJ: Bạn có nhân vật hoặc tập phim nào yêu thích không? "Vũ điệu của những con rồng" hình thành nên cốt lõi của cuốn sách theo cách nào đó.

GRRM: À, tôi rất quý Mushroom.

DJ: Nói một chút về Mushroom và liên kết nó với quá trình viết lịch sử giả, nếu anh không bận tâm. Đây là một điều thực sự khiến tôi ấn tượng về anh, rằng anh thực sự đã làm rất khéo léo trong cuốn sách này. Có thể giải thích Mushroom là ai không?

“GRRM: Nấm Lùn chính là một người lùn, nhưng chàng không phải người quyền quý như Tyrion, chàng là người lùn gia cảnh bần hàn, đóng vai trò như kẻ ngốc tại tòa án trong các sự kiện trước thềm tới và kéo dài trong Rồng Chiến và các hậu quả sau đó. Chàng là trò hề. Tất nhiên là thực tế có rất nhiều trò hề trong thời Trung cổ. Chắc hẳn bạn đã thấy bọn chúng trong nhiều phim - kẻ ngốc, trò hề, đó là cách chúng được gọi. Một số trong chúng rất, rất thông minh, có thể nói ra đủ thứ dí dỏm và trò đùa, có thể tung hứng, đi xe một bánh và làm nhiều trò đầy màu sắc khác. Một số khác thì là những người khuyết tật về thể chất, là người lùn hoặc gù lưng. Người dân thời Trung cổ thấy thế vô cùng buồn cười. Vì vậy, Nấm Lùn là một người lùn, nhưng chàng thông minh, và là một người quan sát.”

"Fire & Blood thực ra không phải do tôi viết, bạn biết đấy - nó được viết bởi Archmaester Gyldayn của Thành trì. Ông ấy đang viết một cuốn lịch sử và giống như bất kỳ ai khác viết về lịch sử, ông ấy phải quay trở lại nguồn tư liệu chính. Tôi đã rất hứng thú với điều đó, bởi vì khi viết đến Dance of the Dragons, ông ấy có rất nhiều nguồn tư liệu chính, nhưng ba nguồn là quan trọng nhất. Ông ấy có hồ sơ tòa án chính thức của Grand Maester Orwyle, ông ấy có septon của King's Landing và Red Keep, người tất nhiên là một nhân vật tôn giáo - nên ông ta diễn giải mọi thứ theo ý muốn của các vị thần, điều gì là tội lỗi, điều gì không phải là tội lỗi - và ông ấy có Mushroom, người không biết chữ nên không thể viết bất cứ thứ gì, nhưng đã kể câu chuyện của mình trong những năm sau đó cho một tu sĩ ghi lại mọi thứ. Và tất nhiên, câu chuyện của Mushroom luôn là phiên bản tai tiếng, hám danh, bẩn thỉu nhất về các sự kiện, tất cả đều liên quan đến việc mọi người phản bội và đầu độc lẫn nhau, có những thú vui tương tự - ngủ ở những nơi họ không nên ngủ. Tôi yêu thích ý tưởng này, vì đây là một lịch sử giả mạo, không phải kể nó như một nhà sử học toàn tri đang ngồi kể rằng "đây là những gì thực sự đã xảy ra". Tôi thích ý tưởng kể nó như một nhà sử học trong thế giới đó, người đang cố gắng tìm ra chuyện gì đã xảy ra, nhưng khi nhìn vào các nguồn tư liệu chính, ông ấy thấy những lời kể mâu thuẫn nhau.

"Thế này đã khiến tôi rất ấn tượng cách đây nhiều năm, rất lâu trước khi Trò chơi Vương quyền bắt đầu. Lúc đó tôi đang viết một cuốn tiểu thuyết nhưng không bao giờ hoàn thành hay xuất bản. Tựa là Trắng tinh, Đen kịt và Đỏ chót, một cuốn tiểu thuyết về báo chí New York thập niên 1890, khi có đến mười bốn tờ báo hằng ngày cạnh tranh nhau, một trong số đó là tờ New York World do Joseph Pulitzer sở hữu và điều hành. Tòa nhà New York World không còn tồn tại nhưng từng nằm ở Park Row, nơi mà tất cả các tòa báo đều được xây dựng, là tòa nhà cao nhất thế giới vào thời đó. Trên đỉnh có một mái vòm dát vàng. Đó là một tòa nhà rất đáng nhớ. Nó được xây ngay bên cạnh The Sun, một tờ báo đối thủ, nhưng tòa nhà cao đến nỗi người ta bảo rằng nếu Pulitzer muốn có thể bắc thang từ nhà mình sang The Sun, khạc nhổ xuống tòa nhà nhỏ bé bên cạnh. Vấn đề ở đây là khi tôi cố gắng nghiên cứu về Tòa nhà World, tòa nhà cao nhất thế giới, chính xác thì tòa nhà có bao nhiêu tầng? Tôi tìm thấy ba kết quả trích dẫn khác nhau, mâu thuẫn với nhau, tòa nhà cao hai mươi tầng hoặc mười sáu tầng, tôi nghĩ, hoặc mười lăm tầng. Và nó thực sự để lại ấn tượng sâu sắc trong tôi. Tôi đang xem xét giai đoạn 1890, tương tự như những thứ ở thời nay, đây là một câu hỏi thực tế đơn giản, tòa nhà này có bao nhiêu tầng, và tôi nhận được ba câu trả lời khác nhau. Nếu họ thậm chí còn không biết được câu trả lời đúng, thì tỷ lệ họ biết được điều gì đã xảy ra với...Charlemagne là bao nhiêu? Tỷ lệ đó thật khó tin!

" Do vậy, một sử gia hiện đại hay một người giống như Đại sư Gyldayn phải sắp xếp thật kỹ càng những câu chuyện này và quyết định chuyện nào anh ta tin, chuyện nào anh ta không tin. Tôi đã rất vui khi có thể kể lại những lời tường thuật của Mushroom, mà có lẽ tất cả đều được thay đổi đến ba mươi bảy, rồi đến những lời tường thuật tẻ nhạt hơn, nhưng tôi không cần phải chỉ gắn bó với những lời tường thuật tẻ nhạt đó—tôi có thể đưa ra tất cả ba ý, và điều đó thật thú vị. "

“DJ: Tập thứ hai của Lửa và Máu sẽ không sớm ra mắt nhưng ông có thể cho chúng tôi biết vài thông tin về một số yếu tố mà nó sẽ chứa không? Chúng ta sẽ đi sâu vào triều đại của Aegon Xấu số ở đây—điểm nổi bật của tập tiếp theo được cho là của tác phẩm này là gì?”

GRRM: Chà, cuốn sách này chỉ đi đến thời nhiếp chính của Aegon và kết thúc khi Aegon III thực sự vào tuổi trưởng thành và nắm quyền kiểm soát, vì vậy tôi sẽ bao quát tới thời kỳ trị vì của anh ta, bao gồm cả cái chết của những con rồng cuối cùng. Mặc dù Aegon III được gọi là Sát thủ rồng, vẫn còn ba hoặc bốn con rồng tung hoành khi anh lên ngôi và không còn con nào vào lúc anh mất, vì vậy đó là một trong những điều tôi sẽ đề cập đến - lý do và những gì xảy ra ở đó - cùng một số rắc rối và cuộc nổi loạn trong thời trị vì của anh ta. Và sau đó, cuối cùng là con cái của anh ta, những đứa khá thú vị. Anh ta có năm đứa, một trong số đó là Daeron I, hay Rồng trẻ, người đã chinh phục Dorne. Anh ta là một hình tượng anh hùng kiểu Alexander Đại đế mới mười bốn tuổi, nhưng anh ta chết trẻ. Rồi em trai của anh là Baelor lên nắm quyền, và Baelor rất sùng đạo, anh ta giống kiểu Thánh Louis - có phần cực đoan trong việc sùng đạo của mình. Ngoài ra, anh ta còn giam cầm ba chị gái của mình - trong nhà tù xa hoa ở Red Keep, trong Maidenvault. Nhưng anh ta không thích họ đi lại trong triều đình vì họ sẽ cám dỗ anh ta. Họ có ngực và những thứ khác bên trong quần áo và anh ta thấy điều đó rất khó chịu để suy ngẫm, vì vậy anh ta đã giấu họ đi. Vì vậy, tôi sẽ kể câu chuyện của họ và tôi sẽ kể câu chuyện của Baelor. Rồi sau anh ta, chúng ta đến thời trị vì ngắn ngủi của Viserys II, rồi con trai của ông là Aegon IV, Aegon đáng khinh lên nắm quyền, và anh ta là một nhân vật rất sặc sỡ. Rõ ràng là tôi dựa vào Henry VIII đối với anh ta — Henry VIII có sáu người vợ, trong khi Aegon đáng khinh có chín tình nhân. Và tất cả họ đều tồn tại trong đầu tôi, tôi biết tất cả họ là ai và chuyện gì xảy ra với từng người - ai bị chặt đầu và ai có quan hệ ngoài luồng, vì vậy có rất nhiều nội dung tuyệt vời ở đây. Và rồi bạn sẽ thấy Cuộc nổi loạn Blackfyre, có năm

cuộc. Tôi đã thường xuyên nhắc đến chúng nên tôi sẽ đưa tất cả các chi tiết về Cuộc nổi loạn Blackfyre vào. Và cuối cùng chúng ta sẽ đến với Mad King và Cuộc nổi loạn của Robert, và đó là nơi tôi sẽ khép lại.

DJ: Tôi còn một câu hỏi dành cho bạn. Trong cuốn sách này, chúng ta có rất nhiều, rất nhiều rồng và rất nhiều, rất nhiều thanh kiếm thép Valyria. Nếu được cưỡi một con rồng và sử dụng một thanh kiếm, bạn sẽ chọn con rồng nào và thanh kiếm nào?

"GRRM: Nếu tôi có thể cưỡi một con rồng, tôi chắc chắn sẽ chọn con lớn nhất, đó chính là Balerion the Black Dread. Về mặt thời gian, hắn là con rồng khổng lồ đầu tiên xuất hiện trong cuốn sách này. Hắn là con rồng duy nhất còn nhớ về Valyria, cho đến một thời điểm nhất định, bởi vì hắn đã được đưa đến từ Valyria một thời gian ngắn trước khi Valyria bị hủy diệt. Hắn là con rồng to lớn và hung dữ nhất từng tồn tại."

Nếu ta chỉ được sử dụng một thanh kiếm, ta nghĩ rằng đó sẽ không phải bất kỳ thanh kiếm nào của nhà Targaryen, đó sẽ là Dawn, thanh kiếm mà Kiếm Si của Buổi Sáng sử dụng, người thừa kế của Nhà Dayne xứ Starfall, được rèn từ kim loại của một ngôi sao băng. Ai biết được ngôi sao băng mang đến điều gì kỳ diệu cho Trái Đất?

DJ: Tôi nghĩ rằng trong các bạn có một chút gì đó của ngôi sao sa ngã. Tôi thực sự xin lỗi vì chúng ta phải dừng lại, nhưng tôi tin rằng tất cả các bạn sẽ đồng ý rằng đây là một vinh dự lớn và là một niềm vui, một niềm hân hạnh khi có với chúng ta duy nhất một mình George R. R. Martin. Hãy dành cho ông một tràng pháo tay nồng nhiệt!

GRRM: Cảm ơn!

Video đầy đủ có sẵn trực tuyến.

"dành cho Lenore, Elias, Andrea và Sid,
Những Bầy Tay Sai Núi

George R. R. Martin

"A Song of Ice and Fire"

Quyển I: Trò chơi vương quyền "
Sách Hai: Trận chiến giữa các vị vua
Quyển Ba: Giông Bão Của Thanh Gươm
Cuốn Sách Thứ Tư: Bữa Tiệc Cho Bầy Quạ
Sách năm: Một điệu nhảy với những chú rồng

"Miền Đất Băng Tuyết & Lửa"
Thế giới của Băng và Lửa: Lịch sử không kể của Westeros và Trò chơi vương quyền
"Hiệp sĩ của Bảy Vương quốc"
Lửa & Máu

Sống Trong Ánh Sáng Tàn
"Windhaven (với Lisa Tuttle)"
Cơn sốt Fevre
Bức bình phong Armageddon
Dead Man's Hand (cùng với John J. Miller)

″Tiểu thuyết Đồ họa
Trò chơi vương quyền, Tập 1-4
"Trò chơi vương quyền, Tập 1-2"
Hiệp sĩ bí ẩn
"Windhaven
Starport

Tập truyện ngắn
Những ca khúc trong mơ: Tập I
"Giấc mơ ca: Tập II"
Bài ca về Lya và những truyện khác
Bài hát của các vì sao và bóng tối
Vua Cát
Những bài ca người chết hát
"Nightflyers"
Tuf Đi Du Lịch
"Chân dung Những đứa con của ông"
Tứ tấu

Sửa đổi bởi George R. R. Martin

Tiếng nói mới trong khoa học viễn tưởng, Tập 1–4
Sách Giảm Cân Khoa Học Viễn Tưởng (Isaac Asimov và Martin Harry Greenberg)
Giải thưởng John W. Campbell quyển 5
Tầm nhìn đêm 3
Wild Cards I–XXII

Được đồng biên tập với Gardner Dozois
Warriors I-III
Các bài hát của thế giới hấp hối
Dọc Những Con Phố Kỳ Lạ
Sao Hỏa cổ đại
Những người phụ nữ nguy hiểm
Kẻ vô lại
Kim tinh cổ

Về *tác giả*

GEORGE R. R. MARTIN là tác giả cuốn tiểu thuyết bán chạy nhất #1 của New York Times gồm những tiểu thuyết trong loạt A Song of Ice and Fire được đánh giá cao—A Game of Thrones, A Clash of Kings, A Storm of Swords, A Feast for Crows, và A Dance with Dragons—cũng như các tác phẩm liên quan như Fire & Blood, A Knight of the Seven Kingdoms, và The World of Ice & Fire, cùng Elio M. García, Jr. và Linda Antonsson. Các tác phẩm tiểu thuyết và tập hợp khác bao gồm Tuf Voyaging, Fevre Dream, The Armageddon Rag, Dying of the Light, Windhaven (với Lisa Tuttle) và Dreamsongs Volumes I và II. Là nhà biên kịch và nhà sản xuất, ông từng tham gia The Twilight Zone, Người đẹp và Quái vật và nhiều bộ phim truyện và phim thử nghiệm chưa bao giờ được thực hiện. Ông sống cùng người vợ đáng yêu, Parris ở Santa Fe, New Mexico.

georgerrmartin.com
Facebook.com/georgerrmartinofficial
Twitter: @GRRMspeaking

Về Hoạ sĩ minh họa

DOUG WHEATLEY là họa sĩ truyện tranh, nhà thiết kế ý tưởng và họa sĩ minh họa đã từng làm việc với các tác phẩm và nhân vật như Star Wars, Aliens, Superman, The Incredible Hulk và Conan the Barbarian chỉ là một vài cái tên. Wheatley là họa sĩ của bộ truyện tranh chuyển thể từ bộ phim Star Wars: Tập III: Sự trả thù của người Sith và minh họa cho bộ truyện The World of Ice & Fire.

"Facebook.com/doug.wheatley"
Twitter: @wheatley_doug
Instagram: @doug_wheatley



Penguin
Random
House

Tiếp theo trong danh sách đọc của bạn là gì?

Khám phá tác phẩm tuyệt vời tiếp theo của bạn!

Nhận đề xuất sách được cá nhân hóa và tin tức mới nhất về tác giả sách.

Đăng ký ngay.

Table of Contents

Trang tiêu đề
Bản quyền
Nội dung
Cuộc chinh phạt của Aegon
Cuộc Thống Trị Của Rồng—Cuộc chiến của Vua Aegon I
Quân Vương Ba Đầu - Triều Đại Nhà Vua Aegon I
Con rồng cháu tiên
Thái tử lên Ngôi Vương – Sự trỗi dậy của Jaehaerys I
Năm của Ba nàng dâu—49 AC
Lạm Phát Người Cai Trị
""Thời gian thử thách—Vương quốc tạo dựng lại
"Sinh, Tử và Sự phản bội dưới thời Vua Jaehaerys I
"Jaehaerys và Alysanne—Chiến thắng và bi kịch của họ
Triều đại lâu dài — Jaehaerys và Alysanne: Chính sách, Hậu duệ và Nỗi đau
Những người kế vị Long tộc—Một câu hỏi về sự kế vị
Cái chết của những con rồng—Nội chiến Đen và Xanh
Cái chết của Rồng - Một con trai cho một đứa con trai
Cái chết của những con rồng—Rồng đỏ và Rồng vàng
Cái chết của những con rồng—Chiến thắng của Rhaenyra
"Cái chết của Rồng — Rhaenyra bị lật đổ"
Sự ra đi của loài rồng—Triều đại ngắn ngủi và buồn bã của Aegon II
Tàn tích—Giờ của loài sói
Dưới triều nhiếp chính—Bàn tay trùm đầu
Dưới sự lãnh đạo của nhiếp chính vương—Chiến tranh và Hòa bình và Triển lãm gia súc
Dưới thời Nhiếp chính vương—Chuyến hải trình của Alyn Bàn Sỏi
Mùa xuân ở Lys và sự kết thúc của chế độ摄政
Dòng họ và Gia phả
Một cuộc trò chuyện giữa George R. R. Martin và Dan Jones
Tận tuỵ
Các tựa khác
Về tác giả & người minh họa